

Bestseller New York Times și USA Today

Doamna de la Miezul Noptii

CARTEA ÎNTÂI

UNELTIRI ÎNTUNECAȚE

CASSANDRA CLARE

LEDA EDGE

CASSANDRA CLARE

**„NOUA REGINĂ
A ROMANELOR FANTASY.”**

Wall Street Journal

NU RATĂȚI SERIILE
CARE AU CUCERIT ÎNTREAGA LUME!

Publicate în 36 de milioane de exemplare

folondi

INSTRUMENTE MORTALE

DISPOZITIVE INFERNALE

Lângă-o mare cu ape argintii...

Într-o lume tainică, unde războinici pe jumătate îngeri sunt legați prin jurământ să lupte împotriva demonilor, **parabatai** e un cuvânt sacru.

Un **parabatai** e partenerul tău în luptă. Un **parabatai** e cel mai bun prieten al tău. Doi **parabatai** pot reprezenta totul unul pentru celălalt – dar nu au voie să se îndrăgostească.

Emma Carstairs este o războinică, un vânător de umbre, cel mai bun din generația sa. Ea trăiește doar pentru a lupta. Umăr la umăr cu **parabatai**-ul ei, Julian Blackthorn, patrulează pe străzile din Los Angeles, unde vampirii își fac de cap pe Sunset Strip, iar spiritele naturii – cele mai puternice dintre creaturile supranaturale – sunt în pragul unui război deschis cu vânătorii de umbre. Când încep să apară trupurile unor oameni și elfi omorâți la fel cum fuseseră uciși și părinții Emmei când ea era copil, este creată o alianță nesigură. Aceasta este șansa Emmei de a se răzbuna – și șansa lui Julian de a-l recăpăta pe fratele său Mark, ținut prizonier la Curțile Elfilor. Tot ce au de făcut Emma, Julian și Mark este să rezolve misterul crimelor în două săptămâni... și înainte să fie luați în vizor de către asasin.

Căutările lor o poartă pe Emma de la o peșteră de lângă mare, plină de magie, până la o loterie întunecată, unde ceea ce se câștigă este moartea. Si fiecare indiciu pe care îl descoperă duce la alte secrete. Ce i-a ascuns Julian în toți acești ani? De ce Legea vânătorilor de umbre le interzice **parabatai**-lor să se îndrăgostească unul de altul? Cine este asasinul real al părinților ei – și poate Emma să accepte adevărul?

CASSANDRA CLARE

este autoarea bestsellerului Nr. 1 *New York Times* și *USA Today* **Doamna de la Miezul Noptii**, ca și a seriei **INSTRUMENTE MORTALE** și a trilogiei **DISPOZITIVE INFERNALE**, bestselleruri internaționale. A mai scris, împreună cu Sarah Rees Brennan și Maureen Johnson, **The Bane Chronicles**, iar cu Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson și Robin Wasserman, **Tales from The Shadowhunter Academy**. De asemenea, este coautoare, împreună cu sotul său, Joshua Lewis, a **The Shadowhunter's Codex**. Cărțile ei au fost publicate în peste 36 de milioane de exemplare în toată lumea și au fost traduse în mai bine de 35 de limbi, fiind ecranizate într-un film de lungmetraj, **Instrumente Mortale: Orașul Oaselor** și un serial TV, **Shadowhunters**.

În prezent, Cassandra locuiește în vestul statului Massachusetts.

Vizitați site-ul CassandraClare.com.
Aflați mai multe despre lumea vânătorilor de umbre pe site-ul Shadowhunters.com.

Ilustrația și designul copertei
© Cliff Nielsen

CASSANDRA CLARE

Doamna
de la Miezul Noptii

UNELTIRI ÎNTUNECATE

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

CASSANDRA CLARE

Doamna de la Miezul Noptii

CARTEA ÎNTÂI

UNELTIRI ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de ROXANA OLTEANU

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Cassandra Claire, *LADY MIDNIGHT*

Copyright © 2016 by Cassandra Claire, LLC

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-069-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLARE, CASSANDRA

Uneltiri întunecate / Cassandra Clare ; trad.: Roxana Olteanu. - București :
Corint Books, 2016

3 vol.

ISBN 978-606-793-068-9

Vol. I.: Doamna de la Miezul Noptii. - 2016. - ISBN 978-606-793-069-6

I. Olteanu, Roxana (trad.)

82I.III-3I=135.I

PENTRU HOLLY
EL ERA ELFIC

Prolog

Los Angeles, 2012

NOPTILE ÎN CARE SE ȚINEA PIAȚA UMBRELOR ERAU PREFERATELE LUI KIT.

Erau nopțile când i se permitea să iasă din casă pentru a-l ajuta pe tatăl lui la stand. De la șapte ani se ducea la Piața Umbrelor. Opt ani mai târziu, avea aceeași senzație de șoc și uimire când trecea pe Kendall Alley, prin Old Town Pasadena, ducându-se spre zidul acela gol de cărămidă — ca apoi să treacă prin el și să între brusc într-o explozie de lumină și culoare.

Ceva mai departe erau magazinele Apple, unde se vând gadgeturi și laptopuri, Cheesecake Factory și magazine de produse organice, American Apparel și butikuri la modă. Dar aici, aleea se deschidea către o piață imensă, cu protecții pe toate părțile, ca să împiedice intrarea vreunui neatenț în Piața Umbrelor.

Piața Umbrelor din Los Angeles apărea în nopțile calde, când exista și nu exista, în același timp. Kit știa că atunci când trecea printre rândurile de standuri frumos decorate pășea într-un loc care avea să dispară odată cu primele raze ale soarelui.

Dar cât timp exista, el se bucura de ea. Era ceva să ai Darul pe care nu-l mai are nimeni. „Darul”, așa îl numea tatăl lui, deși lui Kit nu i se părea că seamănă cu un dar. Hyacinth, prezicătoarea cu părul violaceu de lavandă, care avea standul în capătul pieței, îl numea Vederea.

Lui Kit i se părea o denumire mai potrivită. La urma urmei, diferența dintre el și copiii obișnuiți era că el putea să vadă lucruri pe care ei nu le vedeau. Chestii inofensive, de multe ori, spiriduși care ieșeau din iarba uscată, crescută prin crăpăturile trotuarelor, fețele palide ale vampirilor noaptea în benzinării, un bărbat care bătea darabana pe tejgheaua unui restaurant — când se uita mai bine, Kit își dădea seama că degetele lui erau de fapt gheare de vârcolac. Asta i se întâmpla de când era mic și tatăl lui fusese la fel. Vederea era o moștenire de familie.

Cel mai greu era să nu reacționeze la toate astea. Într-o după-amiază, când venea de la școală, văzuse o haită de vârcolaci care se sfâșiau între ei într-un părculeț gol. A stat acolo pe trotuar și a țipat până a venit poliția, dar poliția nu avea ce să vadă. După episodul ăsta, tatăl său l-a ținut mai mult acasă, să învețe singur din tot felul de cărți vechi. Se juca pe calculator în subsol și ieșea rar din casă ziua, sau atunci când se ținea Piața Umbrelor.

În Piață nu-și mai făcea probleme dacă reacționa la ceva. Piața era colorată și bizară chiar și pentru locuitorii ei. Erau acolo ifriți care dădeau spectacole cu djinni ținuti în lesă, fete *peri* frumoase care dansau în fața standurilor unde se vindeau pulberi sclipitoare și periculoase. O *banshee* conducea un chioșc în care, dacă intrai, ți se spunea când o să mori, deși Kit nu putea să-și dea seama cine ar vrea să știe chestia asta. Un spiriduș se oferea să-ți găsească lucruri pe care le-ai pierdut, iar o vrăjitoare tânără, cu părul scurt, de un verde strălucitor, vindea brățări și pandantive fermecate, care pot face pe cineva să se îndrăgostească de tine. Când Kit s-a uitat la ea, ea i-a zâmbit.

— Hei, Romeo! Tatăl lui l-a împins ușor cu cotul în coaste. Nu te-am adus aici să flirtezi. Ajută-mă să pun firma.

A împins taburetul spre el și i-a dat o pancartă de lemn pe care era scris cu litere arse firma lui, LA JOHNNY ROOK.

Nu era o denumire prea creativă, dar tatăl lui Kit nu dăduse niciodată pe afară de imaginație. Ceea ce era destul de ciudat, se gândea Kit în timp ce se urca pe scaun să agate firma, pentru cineva care avea în lista de clienți magicieni, vârcolaci, vampiri, spirite, suflete pierdute, zombi și, la un moment dat, chiar o sirenă (se întâlniseră pe ascuns la SeaWorld).

Totuși, poate că o firmă banală era mai bună. Tatăl lui Kit vindea niște poțiuni și pulberi — pe sub masă vindea chiar și un soi de arme, nu se știe cât de legale —, dar nu astea îi aduceau pe oameni la standul lui. Chestia era că Johnny Rook știa niște lucruri. Nu era ceva să se întâmple în Lumea de Jos a Los Angelesului și el să nu știe, nu era nici-
meni atât de puternic încât să nu dețină el vreun secret despre persoana aceea sau cum să iei legătura cu ea. Era tipul care deținea informația și, dacă aveai bani, el ți-o vindea.

Kit a sărit jos de pe scaun și tatăl lui i-a dat două bancnote de cincizeci de dolari.

— Du-te și schimbă-i la cineva, a spus el, fără să se uite la Kit. Își scosese de sub tejghea registrul roșu de încasări, ca să vadă probabil cine mai are să-i dea bani. N-am mărunț, a adăugat.

Kit a dat din cap și a ieșit rapid din stand, fericit că pleacă. Orice sarcină i se dădea era pentru el un prilej de a hoinări. A trecut pe lângă un stand împodobit cu flori albe, care răspândeau un miros dulce, amețitor, apoi pe lângă unul în fața căruia câteva persoane îmbrăcate în haine scumpe împărțeau fluturași. Pe firma lor scria: PARȚIAL SUPRANATURAL? NU EȘTI SINGUR. DISCIPOLII GARDIANULUI TE INVITĂ SĂ TE ÎNSCRII LA LOTERIA FAVORURILOR! LASĂ NOROCUL SĂ INTRE ÎN VIAȚA TA!

O femeie brunetă, cu buzele roșii, a vrut să-i dea un fluturaș. Când a văzut că el nu vrea să-l ia, a aruncat o privire arzătoare pe lângă el către Johnny, care a zâmbit. Kit și-a dat ochii peste cap — erau un milion de culte și cultulețe care încercau să răspândească venerarea a tot soiul de demoni sau îngeri. Nu păreau să aibă cine știe ce succes.

S-a dus la unul dintre standurile lui preferate și și-a cumpărat un pahar de granita roșie, care avea gust de fructul pasiunii și zmeură și mîșcă la un loc. Întotdeauna era atent de unde cumpăra ceva — erau

în Piață niște bomboane și băuturi care puteau să te nenorocască pe viață —, dar nimeni nu încerca să-i facă vreo porcărie fiului lui Johnny Rook. Johnny Rook știa câte ceva despre fiecare. Enervează-l numai și o să descoperi că secretele tale nu mai sunt secrete pentru nimeni.

Kit s-a întors să se uite la vrăjitoarea cu bijuterii fermecate. Ea nu avea stand; ca de obicei, stătea pe un sarong cu imprimeuri, genul ăla de cârpă ieftină pe care poți să o cumperi de la Venice Beach. Când s-a apropiat de ea, a ridicat capul.

— Hei, Wren, a salutat-o el.

Se îndoia că e numele ei adevărat, dar în Piață toată lumea îi spusese așa.

— Salut, frumușelule. S-a tras puțin într-o parte să-i facă loc și toate brățelele de la mâini și de la picioare i-au clincănit. Ce te aduce pe la umilul meu sălaș?

El s-a așezat pe jos lângă ea. Avea niște blugi vechi, rupți în genunchi. I-ar fi plăcut să poată păstra banii pe care îi dăduse tatăl lui, să-și cumpere niște haine.

— M-a trimis tata să-i schimb două hârtii de cincizeci.

— Ssst. A fluturat ușor mâna spre el. Sunt oameni care ar fi în stare să-ți ia gâtul pentru două de cincizeci și după aia ți-ar vinde sângele, zicând că e focul dragonului.

— Mie, nu, a spus Kit, sigur pe el. Nimeni de aici nu se atinge de mine. S-a aplecat spre ea: Decât dacă vreau eu.

— Și eu care credeam că nu mai am amulete pentru flirturi nerușinate.

— Eu *sunt* amuleta ta de flirturi nerușinate.

Kit le-a zâmbit unor tipi care treceau pe lângă ei, un băiat înalt, frumos, cu o șuviță albă în părul întunecat și o fată brunetă, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare. Ei l-au ignorat. Wren însă a devenit atentă la vederea altor doi vizitatori ai Pieței, care veneau în spatele tinerilor, un tip solid și o femeie cu părul castaniu împletit într-o coadă care îi atârna pe spate, ca o funie.

— Amulete de protecție? i-a întrebat ea cu voce puternică. Garan-tate să vă țină în siguranță. Am și de aur și de alamă, nu numai de argint.

Femeia a cumpărat un inel cu piatra lunii, după care a plecat sporovăind cu bărbatul.

— De unde știai că sunt vârcolaci? a întrebat-o Kit.

— După privirea ei, a spus Wren. Vârcolacii sunt cumpărători impulsivi. Imediat le fug ochii după un obiect făcut din argint. A oftat. De când cu crimele alea, fac afaceri de nota zece cu amuletele de protecție.

— Ce crime?

Wren s-a strâmbat.

— Un soi de magie dementă. Au apărut niște cadavre, acoperite de cuvinte din limbile demonice. Arși, înecați, cu mâinile tăiate — tot felul de zvonuri. Cum de *nu* ai auzit? Tu nu asculți ce se vorbește?

— Nu, a spus Kit. Nu prea.

El se uita după cuplul de vârcolaci care se duceau înspre capătul nordic al Pieței, acolo unde licantropii mergeau de obicei să-și cumpere ce le trebuie lor — veselă din lemn sau din fier, ghivece cu mărul-lupului, pantaloni cu capse (cel puțin așa credea el).

Cu toate că Piața era locul în care se întâlneau repudiații, de obicei fiecare specie avea locul ei favorit. Era o zonă în care vampirii se adunau să cumpere sânge cu arome sau să-și caute noi subjugăți dintre cei care își pierduseră stăpânii. Erau pavilioane împodobite cu viță-de-vie și flori în care spiritele naturii pluteau ușor, în timp ce vindeau amulete și ghiceau în șoaptă viitorul. Acestea se țineau mai departe de ceilalți, fiindcă nu aveau voie să facă afaceri ca ei. Magicienii, cei mai rari și mai temuți, aveau tarabele chiar la marginea pieței. Toți aveau câte un semn distinctiv, care le indica puterea demonică, unii aveau coadă, alții aripi sau coarne răsucite. Kit văzuse odată o magiciană care avea pielea absolut albastră, ca un pește.

Și mai erau cei cu Vederea, cum erau Kit și tatăl lui, oameni obișnuiți, care aveau abilitatea de a vedea lumea din umbră, care puteau să străpungă cu privirea iluziile magice. Și Wren era la fel: o vrăjitoare autodidactă, care îl plătise pe un magician să o învețe câteva vrăji elementare, dar nu făcea paradă de asta. Oamenii n-aveau voie, teoretic,

să facă magie, dar în secret mulți plăteau să învețe vrăji. Puteai să faci bani buni cu așa ceva, asta dacă nu te prindeau...

— Vânătorii de umbre, a spus Wren.

— De unde știi că mă gândeam la ei?

— Fiindcă sunt chiar acolo. Doi.

A arătat cu bărbia spre dreapta, cu ochii plini de îngrijorare.

De fapt, toată Piața era alarmată, iar vânzătorii începuseră să-și ascundă pe neobservate sticlele și cutiile cu otrăvuri și poțiuni și amulete cap-de-mort. Djinnii în lesă se ascundeau în spatele stăpânilor. Fetele *peri* se opriseră din dans și se uitau la vânătorii de umbre, iar fețișoarele lor frumoase erau acum reci și împietrite.

Erau doi, un băiat și o fată, probabil de vreo șaptesprezece-optsprezece ani. Băiatul avea părul roșu, era înalt și athletic; Kit nu putea să vadă chipul fetei, numai părul ei blond și bogat, care îi ajungea până la mijloc. Avea o sabie aurită prinsă în curele pe spate și pășea cu o siguranță de sine pe care nu aveai cum s-o mimezi.

Amândoi erau echipați cu hainele alea negre din material gros, protector, care arătau clar că aparțin nefilimilor — jumătate om, jumătate înger, stăpânii incontestabili ai tuturor creaturilor supranaturale de pe pământ. Aveau câte un Institut (un fel de secții masive de poliție) aproape în fiecare mare oraș de pe planetă, de la Rio la Bagdad, Lahore sau Los Angeles. Cei mai mulți erau născuți vânători de umbre dar puteau să îi transforme și pe oameni în vânători de umbre dacă aveau ei chef. Erau disperați să-și sporească numărul, fiindcă mulți se pierduseră în Războiul Întunecat. Se zvonea că răpesc orice persoană sub nouăsprezece ani care li se pare că are cât de cât stofă de vânător de umbre.

Cu alte cuvinte, orice persoană care are Vederea.

— Se duc spre chioșcul tatălui tău, a șoptit Wren.

Avea dreptate. Kit s-a încordat când a văzut cum cei doi trec printre tarabe fără să se uite la ele, ducându-se drept spre chioșcul cu firma LA JOHNNY ROOK.

— Ridică-te!

Wren era deja în picioare și i-a făcut semn lui Kit să se ridice. S-a aplecat și și-a strâns toate mărfurile în pânza pe care stătuseră până atunci. Kit a observat un desen ciudat pe care îl avea pe dosul palmei, un simbol ca niște valuri de apă sub o flacăra. Poate și-l făcuse singură.

— Trebuie să plec, a spus Wren.

— Din cauza vânătorilor de umbre? a întrebat-o el surprins, după ce s-a ridicat ca să-i dea voie să-și strângă lucrurile.

— Ssst.

S-a îndepărtat în grabă, cu părul ei colorat fluturând.

— Ciudat, a mormăit Kit și a pornit spre chioșcul tatălui său.

A luat-o printr-o parte și s-a apropiat cu capul în jos și cu mâinile în buzunare. Era sigur că tatăl lui o să țipe la el că a venit în fața vânătorilor de umbre — mai ales de când cu zvonurile astea care spuneau că răpesc orice mundan de sub nouăsprezece ani care are darul Vederii —, dar nu putea rezista tentației de a trage cu urechea.

Fata blondă stătea aplecată, cu coatele sprijinite de teighea.

— Îmi pare bine să te văd, Rook, a spus ea cu un zâmbet trufaș.

E drăguță, s-a gândit Kit. Era mai mare ca el, iar băiatul care o însoțea era mult mai înalt ca el. Și ea era vânător de umbre. Așa că el n-avea nicio șansă, dar oricum era drăguță. Avea brațele descoperite, iar pe unul dintre ele era o cicatrice palidă, care se întindea de la cot până la încheietura mâinii. Și tatuaje negre, niște simboluri ciudate care îi acopereau aproape toată pielea. Unul se vedea puțin din V-ul cămășii. Erau rune, Pечеți vrăjitoarești care le dădeau putere vânătorilor de umbre. Numai ei puteau să le aibă. Dacă desenai una de-asta pe pielea unui om normal sau a unuia din Lumea de Jos, înnebunea.

— Și ăsta cine e? a întrebat Johnny Rook, arătând cu bărbia spre băiatul vânător de umbre. Faimosul *parabatai*?

Kit s-a uitat la cei doi cu și mai mult interes. Toată lumea care auzise de nefilimi știa ce sunt *parabatai*-i. Doi vânători de umbre care își jurau unul altuia devotament platonice pentru totdeauna, să lupte mereu alături de celălalt. Să trăiască și să moară pentru celălalt. Jace

Herondale și Clary Fairchild, cei mai cunoscuți vânători de umbre din lume, aveau câte un *parabatai*. Până și Kit știa asta.

— Nu, a spus fata tărăganat, luând în mână un borcan cu lichid verzui de lângă casa de marcat.

Se presupunea că e porțiune de dragoste, deși Kit știa că multe borcane nu aveau în ele decât apă cu colorant alimentar.

— Nu e chiar locul preferat pentru Julian, a spus fata, apoi s-a uitat puțin prin Piață.

— Eu sunt Cameron Ashdown.

Vânătorul de umbre cu părul roșu a întins mâna spre Johnny, iar acesta, cu un aer deconcertat, i-a strâns-o. Kit a profitat de ocazie și s-a strecurat în spatele tejghelei.

— Sunt *prietenul* Emmei.

Blonda — Emma — s-a strâmbat, aproape imperceptibil. Cameron Ashdown o fi acum prietenul ei, s-a gândit Kit, dar n-ar pune pariu că va mai fi mult timp.

— Ha! a făcut Johnny și i-a luat din mână borcanul. Deci presupun că ai venit să termini ce-ai început.

A scos din buzunar ceva care semăna cu o bucată de pânză roșie. Kit s-a holbat la ei. Ce putea să fie așa de interesant la bucata aia de cârpă?

Emma și-a îndreptat spatele. Acum părea nerăbdătoare.

— Ai găsit ceva?

— Dacă o pui în mașina de spălat împreună cu rufe albe, îți va face sigur șosetele roz.

Emma a luat pânza cu o privire încruntată.

— Vorbesc serios. Nu știi pe câți a trebuit să mituiesc ca să fac rost de ea. A fost în Labirintul Spiralat. Este o bucată din cămașa pe care o purta mama mea când a fost ucisă.

Johnny a ridicat mâna.

— Știu. Am vrut doar să...

— Nu fi sarcastic. *Eu* sunt sarcastică și ironică. Tu nu trebuie decât să te lași scuturat de informații.

— Sau plătit pentru ele, a spus Cameron Ashdown. E bine și să fii plătit pentru informații.

— Uite ce e, n-am cum să te ajut, a spus tatăl lui Kit. Aici nu e vorba de magie. E doar o cârpă. Ruptă și înmuiată în apă de mare, dar tot cârpă.

Dezamăgirea s-a văzut clar și fără echivoc pe fața fetei. Ea nu a făcut nicio încercare s-o ascundă, a luat doar cârpa și a băgat-o în buzunar. Kit a simțit fără să vrea un fel de milă pentru ea și asta l-a surprins — nu credea că o să compătimească vreodată un vânător de umbre.

Emma s-a uitat la el, de parcă ar fi zis Kit ceva.

— Deci, a spus ea, cu o sclipire rapidă în ochi, ai și tu darul Vederii, ca tatăl tău, nu-i așa? Câți ani ai?

Kit a înghețat. Tatăl lui s-a așezat imediat în fața lui, ca să nu-l mai vadă Emma.

— Eu credeam că vrei să mă întrebi ceva despre crimele care au avut loc în ultimul timp. Nu ești la curent, Carstairs?

Se pare că Wren avusese dreptate, s-a gândit Kit — toată lumea știa de crimele astea. Și-a dat seama după nota de avertisment pe care o avea vocea tatălui său că ar fi cazul să se facă nevăzut, dar era blocat în spatele teighelei și n-avea pe unde să plece.

— Am auzit niște zvonuri despre mundani morți, a spus Emma.

În general, vânătorii de umbre rosteau cu un dispreț total cuvântul prin care îi desemnau pe oamenii normali. Dar Emma părea doar obosită.

— Noi nu investigăm cazurile în care mundanii se omoară între ei. Asta-i treaba poliției.

— Au fost și spirite ale naturii moarte, a spus Johnny. O parte dintre cadavre erau spirite ale naturii.

— Nu *putem* să le investigăm, a spus Cameron. Doar știi asta. Pacea Rece ne-o interzice.

Kit a auzit un murmur slab venind dinspre chioșcurile din apropiere, un sunet care l-a făcut să-și dea seama că nu e singurul care trage cu urechea.

Pacea Rece era Legea vânătorilor de umbre. Fusese adoptată cu zece cinci ani în urmă. Nici nu își amintea prea bine cum fusese înainte de ea. Oricum, ei o numeau Lege. În realitate, erau mai mult pedepse.

Când Kit avea zece ani, războiul dintre repudiați și vânătorii de umbre zguduise universul. Un vânător de umbre, Sebastian Morgenstern, se ridicase împotriva alor săi, mergând din Institut în Institut, distrugându-i pe ocupanții acestora, punând stăpânire pe trupurile lor ca să-i forțeze să lupte pentru el ca o armată de sclavi cu creierul spălat. Aproape toți vânătorii de umbre de la Institutul din Los Angeles fuseseră uciși sau luați de el.

Kit mai avea uneori coșmaruri cu asta, cu râuri de sânge pe holuri pe care nu le văzuse niciodată, cu pereți pictați cu runele nefilimilor.

Sebastian fusese ajutat de neamul spiritelor naturii în încercarea lui de a-i distruge pe vânătorii de umbre. Kit învățase la școală despre zâne: niște creaturi micuțe și simpatice care trăiau în copaci și purtau pălării de flori. Neamul spiritelor naturii nu era deloc așa. În rândul lor găseai de la sirene, elfi și kelpii cu dinți de rechin, până la aristocrația spiritelor naturii, cele care aveau gradul cel mai înalt la curțile lor. Spiritele naturii aristocrate erau înalte, frumoase și înfricoșătoare. Erau împărțite în două grupuri: Curtea Elfilor Luminii, un loc periculos, stăpânit de o regină pe care n-a mai văzut-o nimeni de mulți ani, și Curtea Elfilor Întunericului, un loc sumbru, plin de pericole și magie neagră, condus de un rege ca un monstru legendar.

Cum spiritele naturii erau creaturi din Lumea de Jos și juraseră loialitate vânătorilor de umbre, trădarea lor era de neiertat. Vânătorii de umbre le pedepsiseră crunt printr-o acțiune care ajunsese să fie cunoscută acum drept Pacea Rece: le-au silit să plătească sume uriașe pentru reconstruirea clădirilor distruse pe care le aveau vânătorii de umbre, le-au confiscat armatele și le-au dat ordin celorlalți repudiați să nu le ajute niciodată. Pedepsa dată celui care ar fi ajutat un spirit al naturii era foarte severă.

Spiritele naturii erau un popor mândru, străvechi și magic, cel puțin așa se spunea. Kit le știa ca fiind doar distruse. Cei mai mulți dintre repudiați și locuitori din ținutul adumbrit aflat între lumea mundană și cea a vânătorilor de umbre nu le antipatizau și nici nu le prea purtau

pică. Dar niciunul dintre ei nu era dispus să încalce hotărârea vânătorilor de umbre. Vampirii, vârcolacii și magicienii păstrau cu toții distanța față de ele, mai puțin în locurile astea precum Piața Umbrelor, unde banii contau mai mult decât Legea.

— Serios? a făcut Johnny. Și dacă ți-aș spune că trupurile lor erau pline de înscrisuri?

Emma a ridicat capul brusc. Ochii ei erau căprui-închis, aproape negri, contrastând puternic cu părul ei blond.

— Cum ai spus?

— Ai auzit ce-am spus.

— Ce fel de înscrisuri? În aceeași limbă în care erau înscrisurile de pe trupul părinților mei?

— Nu știu, a spus Johnny. Doar atât am aflat. Oricum, mi se pare dubios, nu crezi?

— Emma, a spus Cameron alarmat. Celor din Conclav n-o să le placă asta.

Conclavul erau guvernul vânătorilor de umbre. Din câte știa Kit, nimic nu le plăcea lor.

— Nu-mi pasă, a spus Emma.

Era clar că uitase complet de Kit; se uita la tatăl lui cu ochii aprinși.

— Spune-mi ce e de spus. Îți dau două sute.

— Bine, dar prea multe nu știu, a spus Johnny. Cineva e înșfăcat și câteva nopți mai târziu e găsit mort.

— Și când a fost ultima oară „înșfăcat” cineva? a întrebat Cameron.

— Acum două nopți, a răspuns Johnny, în mod clar convins că își merita banii. Probabil că mâine-noapte i se va găsi cadavrul. Tot ce-aveți de făcut e să apăreți acolo și să-l prindeți pe cel care-l aruncă.

— Și de ce nu ne spui și cum să facem asta? a întrebat Emma.

— Umblă vorba că următorul cadavru o să fie abandonat în West Hollywood. La barul Sepulcru.

Emma a bătut din palme, încântată. Prietenul ei i-a rostit iar numele, pe tonul acela de avertizare, dar și Kit ar fi putut să-i spună că-și pierde

timpul. Nu mai văzuse niciodată o fată așa de încântată de ceva — nici de vreun actor celebru, nici de vreo trupă de băieți, nici de vreo bijuterie. Fata asta practic jubila la gândul unui cadavru.

— Și de ce nu faci *tu* asta, dacă tot ești așa de preocupat de crime? I-a întrebat Cameron pe Johnny.

Are ochi frumoși, și-a spus Kit. Erau o pereche al naibii de frumoasă. Aproape enervant de frumoasă. Se întreba cum o fi arătând faimosul Julian. Dacă era prietenul platonice pentru eternitate al acestei fete, probabil că era un zdrahon.

— Fiindcă nu vreau, a spus Johnny. Pare periculos. Dar vouă vă place pericolul. Nu-i așa, Emma?

Emma a zâmbit. Kit a avut impresia că Johnny o cunoaște destul de bine pe Emma. Era clar că mai venise pe aici și înainte — era ciudat că el o vedea acum pentru prima oară, dar e adevărat că nu venea chiar mereu la Piață. În timp ce ea băga mâna în buzunar și scotea un sul de bancnote pe care i-l întindea tatălui său, Kit se gândea dacă ea o fi fost vreodată la ei acasă. Când îi veneau acasă clienți, tatăl lui îl punează să stea în subsol, unde trebuia să nu scoată niciun sunet. „Oamenii cu care am eu de-a face nu sunt genul de oameni cu care e bine să te întâlnești tu”, doar atât îi spunea.

Odată, Kit a urcat în casă, din întâmplare, când tatăl lui tocmai avea o întâlnire cu niște monștri înfășurați în robe cu glugă. Cel puțin așa i s-a părut lui Kit, că erau monștri: aveau ochii și gura cusesute și capetele chele și lucioase. Tatăl lui i-a spus că erau Gregori, Frații Tăcuți — vânători de umbre crestați și torturați prin magie, care deveniseră mai mult decât niște oameni; vorbeau cu mintea și puteau citi gândurile. După asta, Kit nu s-a mai dus niciodată sus când tatăl lui avea o „întâlnire”.

Kit știa că tatăl lui e un infractor. Știa că vinde secrete ca să câștige bani, dar niciodată minciuni: Johnny se mândrea că are numai informații bune. Kit știa că și viața lui se va desfășura probabil după același tipar. E greu să duci o viață normală când te prefaci mereu că nu vezi ce se întâmplă în fața ochilor tăi.

— Ei, mersi de informație, a spus Emma, dând să se îndepărteze de chioșc.

Mânerul de aur al sabiei strălucea în lumina care venea de la tarabele Pieței. Kit se întreba cum era să fii nefilim. Să trăiești printre indivizi care văd ca și tine. Să nu-ți fie frică de pericolele care pândesc din umbră.

— Ne mai vedem, Johnny.

A făcut cu ochiul — spre Kit.

Johnny s-a răsucit spre el, în timp ce fata se pierdea în mulțime alături de prietenul ei.

— I-ai spus ceva? l-a întrebat Johnny. De ce s-a uitat așa la tine?

Kit și-a ridicat mâinile într-un gest de apărare.

— N-am spus nimic, a protestat el. Cred că m-a observat că ascultam.

Johnny a oftat.

— Încearcă să te faci mai puțin observat.

Piața revenise la viață acum, că plecaseră vânătorii de umbre. Kit auzea muzica și gălăgia celor care vorbeau cu însuflețire.

— Cât de bine o cunoști pe fata vânător de umbre?

— Pe Emma Carstairs? Vine la mine de ani de zile. Se pare că nu prea îi pasă că încalcă legile nefilimilor. Îmi place de ea, atât cât poate să-ți placă unul de-ăștia.

— Voia să afle cine i-a ucis părinții.

Johnny a deschis un sertar.

— Nu știu cine i-a ucis părinții, Kit. Probabil niște spirite ale naturii. Asta a fost în timpul Războiului Întunecat, a spus, părând foarte mândru de el. Așa c-am vrut s-o ajut. Care-i problema? Și banii vânătorilor de umbre sunt buni.

— Și ai vrut ca vânătorii de umbre să își îndrepte atenția spre altceva în afară de tine, a spus Kit.

Era doar o bănuială, dar, credea el, una îndreptățită.

— Ai vreo chestie în desfășurare?

Johnny a trântit la loc sertarul.

— Poate.

— Pentru cineva care vinde secrete, în mod sigur ții cam multe pentru tine, a bombănit Kit, înfundându-și mâinile în buzunare.

Tatăl lui i-a înconjurat umerii cu brațul, un gest rar de afecțiune.

— Cel mai mare secret al meu, a spus el, ești tu.

UN SEPULCRU ÎN ACEST REGAT

— PUR ȘI SIMPLU, NU MERGE, A SPUS EMMA. RELAȚIA ASTA, VREAU SĂ ZIC.

De la capătul celălalt al firului s-au auzit niște cuvinte dezolate. Emma abia putea să le descifreze — semnalul nu era prea grozav pe acoperișul barului Sepulcru. Se plimba pe marginea acoperișului, privind în jos în curtea interioară. Arborii de jacaranda erau împodobiți cu instalații luminoase, iar grădina era plină de mese și scaune ultra-moderne și elegante. Tineri și tinere la fel de eleganți și ultra-moderni stăteau la mesele acelea și vinul din paharele lor sclipea în culori limpezi, roșu, roz și alb. Cineva închiriasc barul pentru o petrecere privată. Un fel de banner aniversar, plin de paiete, fusese atârnat între doi copaci, iar chelnerii se strecurau prin mulțimea de invitați cu tăvi de cositor pline de gustări.

Scena asta luxoasă avea ceva care o făcea pe Emma să-și dorească s-o strice cumva, eventual să arunce peste ei niște țigle de pe acoperiș, sau să facă o săritură drept în mijlocul lor. Dar Conclavul ar ține-o la zdup mult și bine pentru un astfel de comportament. Mundanii nu trebuie nici măcar să *zărească* vreun vânător de umbre. Chiar dacă Emma *ar fi sărit* în mijlocul lor, petrecăreții nici măcar n-ar fi văzut-o.

Era acoperită toată cu rune de iluzie magică, pe care i le desenase Cristina și care o făceau invizibilă pentru cei care nu aveau darul Vederii.

Emma a oftat și a dus iar telefonul la ureche.

— Bine, relația *noastră*, a spus ea. Relația *noastră* nu merge.

— *Emma*, a șuierat Cristina tare, din spate.

Emma s-a întors, perfect echilibrată pe marginea acoperișului. Cristina stătea pe panta acoperișului, în spatele ei, lustruind cu o cârpă bleu un cuțit de aruncat. Era din același material din care era făcută și bandana care îi ținea părul negru să nu îi vină peste față. La Cristina totul era perfect aranjat și pus la punct — reușea să arate la fel de profesională în echipamentul ei negru de luptă ca oricare individ îmbrăcat în ținută office. Medalionul de aur, care-i purta noroc, lucea stins la gâtul ei, la fel cum a sticlit și inelul cu trandafiri de Rosales, moștenire de familie, atunci când a pus lângă ea cuțitul înfășurat în cârpa albastră.

— Emma, adu-ți aminte. Folosește propoziții care încep cu „eu”.

Cameron încă turuia la telefon să se întâlnească, să stea de vorbă, ceva de genul ăsta, dar Emma știa că n-avea niciun sens. Era atentă la scena de jos — era acolo o umbră care se strecura prin mulțime, sau doar i se părea? Poate doar își dorea să vadă asta. Johnny Rook era de obicei o sursă de încredere, părea foarte sigur de el când îi spusese de noaptea asta și Emma ar fi fost furioasă dacă s-ar fi echipat degeaba din cap până în picioare, plină de entuziasm, ca să descopere că nu avea să mai fie nicio luptă în care să-și consume energia.

— E vorba despre *mine*, nu despre *tine*, a spus ea la telefon.

Cristina a încurajat-o, ridicând în sus degetul mare.

— *Eu* m-am săturat de *tine*. A zâmbit larg când a văzut-o pe Cristina luându-și capul în mâini. Deci poate vrei să fii din nou doar prieten?

S-a auzit un clic când Cameron a închis. Emma și-a băgat telefonul în suportul de la centură și a început iar să scruteze mulțimea. Nimic. Enervată, s-a cățarat pe acoperiș, lângă Cristina.

— Ei, cred că putea să fie și mai bine, a spus ea.

— Zău? Cristina și-a luat mâinile de pe față. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

Emma a oftat și a întins mâna după stela ei, instrumentul delicat de scriere din *adamas* pe care vânătorii de umbre îl foloseau pentru inscripționarea runelor magice pe piele. Avea un mâner sculptat din os de demon; i-l făcuse cadou Jace Herondale, primul băiat de care fusese îndrăgostită. De obicei, pentru vânătorii de umbre stela era cum e creionul pentru mundani, dar pentru Emma stela asta avea o semnificație specială și o întreținea cu aceeași grijă cu care își îngrijea sabia.

— Mereu se întâmplă așa. Totul e foarte bine, până când mă trezesc într-o bună dimineață că până și vocea lui îmi întoarce stomacul pe dos. S-a uitat la Cristina cu o figură vinovată. *Am încercat*, a adăugat ea. *Am așteptat săptămâni!* Am tot sperat că va fi mai bine. Dar n-a fost.

Cristina a bătut-o ușor pe braț.

— Știu, *cuata*, a spus ea. Nu ești prea grozavă când e vorba de...

— Tact? a sugerat Emma.

Engleza Cristinei era aproape complet lipsită de accent și Emma uita de multe ori că nu e limba ei maternă. Pe de altă parte, Cristina vorbea fluent șapte limbi străine, în afară de spaniola ei nativă. Emma vorbea doar engleză, rupea ceva în spaniolă, greacă și latină, putea să citească în trei limbi demonice și știa să înjure în cinci limbi.

— Voiam să spun relații amoroase, a spus Cristina.

Ochii ei căprui-închis au avut o mică strălucire.

— Sunt aici de numai două luni, în timpul ăsta ai uitat de trei întâlniri pe care le aveai cu Cameron și de ziua lui, iar acum i-ai dat papucii fiindcă ai o pândă proastă.

— Nu vrea decât să se joace jocuri video, a protestat Emma. Detest jocurile video.

— Nimeni nu e perfect, Emma.

— Dar unii sunt perfecți pentru alții. Nu crezi că așa trebuie să fie?

Chipul Cristinei a căpătat o expresie ciudată, dar a dispărut așa de repede, încât Emma a fost convinsă că i s-a părut. Uneori, Emma era nevoită să-și aducă aminte că oricât de apropiată se simțea ea de Cristina, de fapt nu o cunoștea — nu o cunoștea așa cum îl cunoștea pe Jules, așa cum cunoști pe cineva cu care ți-ai petrecut clipă de clipă când erai copil. Ce se întâmplase cu ea în Mexic — ce o făcuse să

ajungă la Los Angeles, departe de familia și de prietenii ei — era ceva despre care nu îi vorbise niciodată.

— Ei, a spus Cristina, cel puțin ai avut înțelepciunea să mă iei cu tine ca sprijin moral în acest moment dificil.

Emma a împuns-o cu stela.

— Nu am avut *de gând* să-i dau papucii lui Cameron. Eram aici amândouă, el a sunat și i-am văzut fața pe telefon — mă rog, am văzut o lamă pe telefon, fiindcă nu am avut o fotografie de-a lui și am pus o lamă —, iar lama aia m-a înfuriat așa de rău, că nu am putut să mă abțin.

— În ziua de azi nu e bine să fii lamă.

— Dar e vreodată bine, crezi?

Emma a întors stela și s-a apucat să deseneze pe braț o rună de călcătură sigură. Se lăuda că are un echilibru excelent și fără rune, dar când ești pe un acoperiș, poate e mai bine să te asiguri.

I-a zburat gândul la Julian, aflat departe, în Anglia, și parcă a simțit o durere în inimă. El ar fi fost încântat că e prudentă. Probabil ar fi spus ceva amuzant și drăgăstos, sau vreo autoironie. Îi era groaznic de dor de el, dar presupunea că așa și trebuie să fie când ești *parabatai*, legat indestructibil de cineva prin magie și prietenie.

Îi era dor de toți cei din familia Blackthorn. Crescuse cu Julian, se jucase cu el, cu surorile și cu frații lui, trăise alături de ei de când avea doisprezece ani — când își pierduse părinții și când Julian, care nu mai avea de mult mamă, își pierduse și tatăl. De la statutul de copil unic, Emma ajunsese în mijlocul unei familii mari, gălăgioase, agitate și iubitoare. Nu fusese chiar totul ușor, dar i-a adorat pe toți, de la Drusilla cea timidă până la Tiberius, pasionatul de povești polițiste. Plecaseră la începutul verii în Sussex, în vizită la o mătușă — familia Blackthorn era originară din Marea Britanie. Marjorie, îi povestise Julian, avea aproape o sută de ani și putea muri în orice moment, așa că *trebuiau* s-o viziteze. Era o obligație morală.

Așa că plecaseră cu toții pentru două luni, toți, în afară de unchiul lor, care era conducătorul Institutului. Șocul suferit de Emma fusese extrem de puternic. Institutul zgomotos era acum tăcut. Cel mai rău

era că atunci când Julian era plecat, ea *simțea* efectiv lipsa lui, ca un fel de neliniște, un fel de durere surdă în piept.

Relația cu Cameron *nu* o ajutase cu nimic, dar sosirea Cristinei ajutase enorm. Nu e ceva neobișnuit ca vânătorii de umbre care împlinesc optsprezece ani să viziteze institute străine ca să învețe obiceiurile altora. Cristina venise la Los Angeles din Mexico City — nimic neobișnuit în asta, numai că mereu îți dădea impresia că fuge de cineva sau ceva. În timpul ăsta, Emma fugea de singurătate. Au dat una peste alta imediat și au devenit cele mai bune prietene mai repede decât și-ar fi închipuit Emma că se poate întâmpla.

— Măcar Diana va fi încântată că i-ai dat papucii lui Cameron, a spus Cristina. Am impresia că nu prea îl plăcea.

Diana Wrayburn era tutorele familiei Blackthorn. Era extrem de deșteaptă, extrem de severă și extrem de enervată că Emma adormea în timpul orei fiindcă ieșise în oraș în noaptea precedentă.

— Diana consideră că toate relațiile nu fac decât să te distragă de la învățătură, a spus Emma. De ce să te duci la o întâlnire, când ai putea în timpul ăsta să mai înveți o limbă demonică? Vreau să zic, cine nu s-ar dori să știe cum se spune în purgatică „Vii adesea pe aici?”.

Cristina a început să râdă.

— Zici că ești Jaime. El detesta să învețe.

Emma a ciulit urechile: Cristina vorbea foarte rar de prietenii sau familia ei din Mexico City. Știa că unchiul ei condusese Institutul din Mexico City și că fusese ucis în Războiul Întunecat, după care mama ei îi luase locul la conducere. Știa că tatăl ei murise când ea era mică. Mai mult, nu.

— Dar nu și Diego. El era pasionat. Lucra în plus, de plăcere.

— Diego? Tipul perfect? Cel pe care îl iubește mama ta?

Emma a început să deseneze cu stela pe braț runa pentru vedere la distanță. Uniforma ei avea mâneci până la coate și toată partea descoperită a brațelor era plină de cicatricele palide ale vechilor rune care fusese desenată pe ele.

Cristina a întins mâna și i-a luat stela.

— Dă-mi-o. Lasă-mă s-o fac eu.

A continuat desenul runei începute de Emma. Cristina avea o mână extraordinară când era vorba de rune, atentă și precisă.

— Nu vreau să vorbesc despre Diego cel Perfect, a spus Cristina. Vorbește destul mama. Pot să te întreb ceva?

Emma a dat din cap. Apăsarea stelei pe piele era familiară, aproape plăcută.

— Știu că ai vrut să vii aici pentru că ți-a spus Johnny Rook că au fost găsite cadavre cu înscrisuri pe ele și că el crede că în noaptea asta o să mai apară unul.

— Corect.

— Și tu sperی ca înscrisurile astea să fie identice cu cele de pe trupurile părinților tăi.

Emma s-a încordat. Fără să vrea. De fiecare dată când venea vorba despre uciderea părinților ei, simțea o durere vie, de parcă ar fi fost ieri. Chiar și atunci când persoana care vorbea despre asta era cineva așa de delicat precum Cristina.

— Da.

— Cei din Conclav spun că Sebastian Morgenstern i-a ucis pe părinții tăi, a continuat Cristina. Așa mi-a spus Diana. Ei sunt convinși de asta. Dar tu nu crezi.

Conclavul. Emma a privit în noaptea Los Angelesului, la explozia strălucitoare de electricitate care era cerul, la șirurile nesfârșite de firme luminoase de pe Sunset Boulevard. „Conclavul” fusese un cuvânt inofensiv când îl auzise prima oară. Conclavul era pur și simplu guvernul nefilimilor, constituit din vânători de umbre activi, trecuți de optsprezece ani.

Teoretic, toți vânătorii de umbre aveau drept de vot și erau egali. Practic, însă, unii vânători de umbre erau mai influenți decât alții: ca în oricare partid politic, și cei din Conclav erau atinși de corupție sau prejudecăți. La nefilimi, asta însemna un cod strict de onoare și de reguli la care toți vânătorii de umbre erau siliți să adere, dacă nu erau dispuși să suporte consecințe grave.

Conclavul avea un motto: „Legea e dură, dar e Lege.” Toți vânătorii de umbre știau ce înseamnă asta. Regulile impuse de legile Conclavului

trebuiau să fie respectate, indiferent cât de greu sau de dureros ar fi. Legea e mai presus de orice — de nevoile personale, de durere, de pierderile suferite, de incorectitudine, de trădare. Când cei din Conclav îi spusese ră Emmei că trebuie să se împace cu gândul că părinții ei fuseseră uciși în Războiul Întunecat, de fapt îi impuseseră asta.

Dar ea nu acceptase.

— Nu, a spus încet Emma. Nu cred asta.

Cristina s-a oprit o clipă cu stela în aer, cu runa neterminată. *Adamas*-ul a sclipit în lumina lunii.

— Ai putea să-mi spui de ce?

— Sebastian Morgenstern își aduna o armată, a spus Emma, fără să-și ia ochii de la oceanul de stele. Îi lua pe vânătorii de umbre și îi transforma în monștri care îl slujeau pe el. Nu îi marca prin înscrisuri în limbi demonice ca să-i arunce apoi în ocean. Când nefilimii au încercat să ia de acolo trupurile părinților mei, acestea s-au dizolvat. Asta nu s-a întâmplat cu victimele lui Sebastian.

Degetele ei au mângâiat ușor țiglele de pe acoperiș.

— Și... e o senzație. Nu o senzație trecătoare. E ceva de care am fost convinsă întotdeauna. Ceva de care mă conving tot mai mult, pe zi ce trece. Sunt convinsă că moartea părinților mei a fost diferită. Și dacă se pune moartea lor în cărca lui Sebastian, înseamnă că... A tăcut, cu un oftat. Scuză-mă. Vorbesc prostii. Uite, probabil nu e deloc așa. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— Îmi fac griji pentru tine, a spus Cristina, dar s-a apucat din nou să deseneze runa de pe mâna ei și a terminat-o fără să mai spună vreun cuvânt.

Asta era ceva care îi plăcuse Emmei din clipa în care o întâlnise — niciodată nu insistă și nu făcea presiuni.

După ce Cristina a terminat, Emma a privit cu admirație runa de pe bratul ei. Simbolul runei de vedere la distanță strălucea limpede și curat.

— Singura persoană cunoscută care desenează rune mai bine ca tine este Julian, a spus ea. Dar el e artist...

— Julian, Julian, Julian, a îngânat-o Cristina, tachinând-o. Julian e pictor, Julian e un geniu, Julian ar ști cum să rezolve asta, Julian ar

putea să construiască asta. Știi, în ultimele șapte săptămâni am auzit lucruri atât de minunate despre Julian, încât mă tem că atunci când îl voi întâlni mă voi îndrăgosti pe loc de el.

Emma și-a frecat ușor picioarele cu mâinile aspre. Era încordată, neliniștită, tensionată. Ambalată la maximum pentru luptă, dar fără să aibă parte de o luptă, s-a gândit ea. Nu era de mirare că se simțea așa de nervoasă.

— Nu cred că e genul tău, a spus ea. Dar este *parabatai*-ul meu, așa că nu sunt obiectivă.

Cristina i-a înapoiat stela.

— Mi-am dorit întotdeauna un *parabatai*, a spus ea, puțin melancolică. Cineva care să jure că te va proteja și că va avea grijă de tine. Cel mai bun prieten, pentru toată viața.

Cel mai bun prieten, pentru toată viața. Când muriseră părinții ei, Emma se luptase din răspuțeri să rămână alături de cei din familia Blackthorn. Pe de o parte, pentru că pierduse tot ce îi era familiar și nu ar fi suportat să pornească de la zero, iar pe de altă parte, pentru că voia să rămână în Los Angeles, ca să poată investiga moartea părinților ei.

Putea să fie cam stânjenitor; putea să se simtă izolată, singura Carstairs într-o casă plină de membri ai familiei Blackthorn. Dar nu se simțise niciodată așa, datorită lui Jules. *Parabatai* era mai mult decât o prietenie, mai mult decât o legătură de familie; era o relație care te lega indestructibil, într-un fel pe care toți vânătorii de umbre îl respectau și îl recunoșteau la fel ca pe legătura dintre soț și soție.

Nimeni nu putea să-i separe pe *parabatai*. Nu ar fi îndrăznit cineva să încerce: *parabatai*-i erau și mai puternici împreună. Luptau împreună ca și cum și-ar fi ghicit gândurile. O singură rună de la *parabatai*-ul tău era mult mai puternică decât zece rune pe care ți le-ar fi dat altcineva. De multe ori, *parabatai*-i aveau cenușa îngropată în același mormânt, ca să nu fie separați nici în moarte.

Nu toți aveau *parabatai*; de fapt, foarte puțini aveau. Era un angajament care te leagă pe toată viața. Jurai să stai lângă acea persoană mereu, jurai să o protejezi mereu, să te duci oriunde se duce și ea, să consideri că familia sa este și familia ta. Jurământul, ale cărui

cuvinte erau luate din Biblie, era străvechi: *Unde vei merge tu, voi merge și eu; poporul tău va fi poporul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropat acolo.*¹

Dacă ar fi să existe ceva echivalent în limba mundanilor, s-a gândit Emma, acesta ar fi „suflet-pereche”. Un suflet-pereche platonice. Nu ai voie să intri într-o relație amoroasă cu *parabatai*-ul tău. Ca multe alte lucruri, și acesta era împotriva Legii. Emma nu pricepuse niciodată de ce — nu avea niciun sens —, dar, în fond, multe dintre prevederile Legii nu aveau sens. Nu avea sens ca cei din Conclav să-i exileze și să-i abandoneze pe frații vitregi ai lui Julian, Helen și Mark, doar pentru că mama lor fusese un spirit al naturii, dar făcuseră și asta când concepuseră Pacea Rece.

Emma s-a ridicat în picioare și și-a pus stela la centura cu arme.

— Ei bine, cei din familia Blackthorn se întorc poimâine. Atunci o să-l vezi pe Julian.

S-a îndreptat din nou spre marginea acoperișului, iar de data asta a auzit un scrâșnet de ghetete pe țigle, care îi spunea că venise și Cristina după ea.

— Vezi ceva?

— Poate nu se întâmplă nimic.

Cristina a ridicat din umeri.

— Poate e doar o petrecere.

— Johnny Rook era foarte sigur, a spus Emma încet.

— Nu cumva Diana ți-a interzis clar să te întâlnești cu el?

— Poate mi-a zis să nu-l mai văd, a recunoscut Emma. Poate chiar l-a numit „un infractor care comite fărădelegi”, ceea ce trebuie să spun că mi s-a părut cam prea aspru, dar nu mi-a interzis să mă duc la Piața Umbrelor.

— Pentru că toată lumea știe deja că vânătorii de umbre nu ar trebui să se ducă în Piața Umbrelor.

Emma a ignorat argumentul ei.

— Și dacă dau peste Rook, să zicem în Piața Umbrelor, și el scapă niște informații în timp ce stăm de vorbă, iar eu scap din greșală niște

¹ Rut I: 16-17.

bani, cine poate să spună că „plătesc pentru informații”? Suntem doi prieteni, unul care e cam neatent cu bârfele lui și altul care e neatent cu banii...

— Nu ăsta e spiritul Legii, Emma. Mai știi? *Legea e dură, dar e Lege.*

— Credeam că era „Legea e enervantă, dar e și flexibilă”.

— Nu așa sună deviza. Și Diana o să te omoare.

— Nu și dacă rezolvăm misterul crimelor. Rezultatul final va justifica mijloacele. Și dacă n-o să se întâmple nimic, nici nu e cazul să afle despre asta. Nu?

Cristina nu a răspuns.

— Nu? a repetat Emma.

Cristina a respirat precipitat.

— Vezi? a întrebat ea, arătând cu mâna.

A văzut. A văzut un bărbat înalt, frumos, cu părul aranjat, cu tenul palid și haine croite dichisit, care înainta prin mulțime. Când trecea, bărbații și femeile întorceau capul să se uite după el, cu un aer de încântare fascinată.

— E învăluit în iluzie magică, a spus Cristina.

Emma a ridicat o sprânceană. Iluzia magică era ceea ce foloseau în mod normal repudiații pentru a se ascunde de ochii mundaților. Și vânătorii de umbre puteau folosi Peceți care aveau cam același efect, dar nefiliții nu considerau că ar fi magie. Magia era apanajul magicienilor; runele erau darul primit de la Înger.

— Întrebarea e: vampir sau elf?

Emma ezita. Omul se apropia de o tânără cocoțată pe niște tocuri înalte și care avea în mână un pahar de șampanie. Când a început să-i vorbească, fața ei s-a destins și și-a pierdut orice expresie. Ea a dat din cap afirmativ, a ridicat mâinile și și-a scos de la gât lanțul gros de aur pe care îl avea. L-a așezat în mâna bărbatului și a zâmbit când el l-a băgat în buzunar.

— Elf, a spus Emma, ducând mâna la centura cu arme.

Spiritele naturii complicau mereu situația. Potrivit Legilor din Pacea Rece, un vânător de umbre minor nu ar trebui să aibă de-a face niciodată cu ele. De la Pacea Rece, când le fuseseră luate drepturile,

armatele și posesiunile, spiritele naturii — ramura blestemată și interzisă a repudiaților — erau în afara limitelor. Pământurile pe care le dețineau din vechime nu mai erau considerate ale lor, iar ceilalți repudiați se certau pe ele. Calmarea acestor dispute ocupa mult din timpul Institutului din Los Angeles, dar era o treabă de adulți. Vânătorii de umbre de-o vârstă cu Emma nu trebuiau să se implice direct în chestiunea spiritelor naturii.

Teoretic.

Legea este enervantă, dar flexibilă. Emma a scos de la centură o punguță mică de pânză, legată la gură. A deschis-o încet, în timp ce elful se îndepărta de femeia zâmbitoare și se ducea spre un bărbat subțire într-un sacou negru, care i-a dat de bunăvoie brățara lui de aur. Acum, elful stătea aproape, chiar sub Emma și Cristina.

— Vampirii nu au treabă cu aurul, dar spiritele naturii plătesc tribut regelui și reginei în aur, pietre prețioase și alte valori.

— Am auzit că la Curtea Elfilor Întunericii se plătește în sânge, a comentat Cristina cu un aer sumbru.

— Nu și în seara asta, a spus Emma, deschizând punguța complet și răsturnându-i conținutul în capul elfului.

Cristina a scos un strigăt oripilat când a auzit urletul gros al elfului, în timp ce iluzia magică aluneca de pe el ca pielea unui șarpe.

Un cor de țipete s-a ridicat din mulțime când a ieșit la iveală adevărata înfățișare a făpturii. Din capul său se ridicau niște crengi ca niște coarne răsucite, iar pielea avea culoarea verde-închis, ca mușchii sau mucegaiul, plină de crăpături precum scoarța de copac. Mâinile erau ca niște gheare cu trei degete.

— Emma, a prevenit-o Cristina. Ar trebui să ne oprim acum... să-i chemăm pe Frații Tăcuți...

Dar Emma deja sărise jos.

Pentru o clipă s-a simțit imponderabilă, cum cădea prin aer. Apoi a izbit pământul, cu genunchii îndoiți, așa cum fusese învățată. Cât de bine își amintea de primele ei sărituri de la mare înălțime, de căderile bruștoare și jenante, de zilele în care trebuia să aștepte vindecarea înainte de a putea încerca din nou.

Dar acum nu mai era așa. Emma s-a ridicat în picioare, cu fața spre elful care se afla în cealaltă parte a mulțimii. Ochi îi erau galbeni ca ai unei pisici și străluceau pe fața lui zbârcită ca scoarța de copac.

— *Vânător de umbre*, a șuierat el.

Petrecăreții continuau să fugă din curte pe porțile care dădeau spre parcare. Niciunul din ei nu a văzut-o pe Emma, deși instinctul i-a făcut s-o ocolească, la fel cum ocolește apa pilonii unui pod.

Emma a întins mâna în spate și a apucat mânerul sabiei Cortana. Lama a lăsat un fel de ceață aurie în aer când ea a tras-o repede, îndreptând vârful ascuțit spre elf.

— Nu, a spus ea. Sunt o bomboană pentru tine. Țasta e doar costumul.

Elful părea nedumerit.

Emma a oftat.

— E așa de greu să fii șmecher cu spiritele naturii. Voi știți nu pricepeți nicio glumă.

— Suntem cunoscuți în toată lumea pentru farse, glume și balade, a spus elful, cu un aer clar ofensat. Avem balade care durează câteva săptămâni.

— Nu am atâta timp la dispoziție, a spus Emma. Eu sunt vânător de umbre. Fac ironii și mor de tânără. A fluturat nerăbdătoare vârful sabiei Cortana: Acum, golește buzunarele!

— N-am încălcat cu nimic Pacea Rece, a spus elful.

— *Teoretic* vorbind, e adevărat, dar nu ne plac furturile de la muncani, a spus Emma. Golește buzunarele sau îți tai una dintre coarne și ți-o bag acolo unde nu strălucește soarele!

Elful era din nou confuz.

— Unde nu strălucește soarele? E o ghicitoare?

Emma a oftat ca un martir și a ridicat Cortana.

— Golește buzunarele, sau încep să-ți răzuiesc coaja! Abia m-am despărțit de prietenul meu, așa că nu sunt într-o dispoziție prea bună.

Elful a început încet să-și golească buzunarele și să arunce pe jos obiectele, uitându-se urât la ea în tot acest timp.

— Deci ești singură, a spus el. N-ai fi bănuțit.

De sus s-a auzit un strigăt indignat.

— Asta-i chiar mitocănie, a spus Cristina, aplecată peste marginea acoperişului.

— Mersi, Cristina, a spus Emma. A fost o lovitură sub centură. Şi, pentru cultura ta generală, domnule elf, să ştii că *eu* am vrut să mă despart de el.

Elful a ridicat din umeri. Era o ridicare din umeri deosebit de expresivă, care reuşea să exprime mai multe feluri de indiferenţă în acelaşi timp.

— Deşi nu ştiu de ce, a spus Cristina. Era foarte drăguţ.

Emma şi-a dat ochii peste cap. Elful încă mai avea de aruncat lucruri furate — cercei, portofele din piele scumpă, inele cu diamant, toate cădeau pe jos într-o cacofonie strălucitoare. Emma şi-a încrucişat mâinile la piept. De fapt, nici nu o interesau bijuteriile sau furtul în sine. Căuta arme, cărţi de vrăji, orice indiciu care să îi arate ce fel de magie neagră fusese folosită la înscrisurile găsite pe părinţii ei.

— Alde Ashdown nu s-au înţeles niciodată cu alde Carstairs, a spus ea. Asta se ştie de mult.

La aceste cuvinte, elful parcă a îngheţat.

— Carstairs, a scuipat el, holbându-se cu ochii lui galbeni la ea. Tu eşti Emma Carstairs?

Emma a clipit repede, şocată. S-a uitat în sus; Cristina nu mai era pe acoperiş.

— Chiar nu cred că ne-am întâlnit. Mi-aş fi amintit un copac vorbitor.

— Crezi tu?

Mâinile ca nişte spatule s-au răsucit şi s-au aşezat pe şoldurile elfului.

— M-aş fi aşteptat de la tine la o purtare mai frumoasă. Sau cumva tu şi prietenii tăi de la Institut l-aţi uitat aşa de repede pe Mark Blackthorn?

— *Mark?*

Emma a îngheţat, incapabilă să-şi controleze reacţiile. În clipa aceea a zărit ceva strălucitor îndreptându-se spre faţa ei. Elful aruncase spre

ea un colier de diamante, ca pe un lasou. Emma a încercat să se fe-rească, dar capătul lanțului i-a atins obrazul. A simțit o durere ascuțită și apoi căldura sângelui.

A sărit repede în sus, dar elful nu mai era. A tras o înjurătură și s-a șters de sânge.

— Emma!

Era Cristina, care reușise să se dea jos de pe acoperiș și acum stătea în fața unei uși blocate din zid. O ieșire de urgență.

— Pe-aici a luat-o!

Emma a pornit în fugă spre ea și amândouă au izbit cu picioarele în ușă până au deschis-o, după care s-au repezit pe aleea din spatele barului. Era surprinzător de întuneric; cineva spărsese toate becurile stâlpilor de iluminat. Tomberoanele de lângă pereți puteau a mâncare stricată și a alcool. Emma a simțit că runa de vedere la distanță începe să ardă; chiar la capătul aleii a zărit silueta elfului, care a sărit în stânga.

A pornit după el, cu Cristina alături. Alergase atâta timp alături de Julian, încât acum îi era cam greu să-și potrivească pașii cu altcineva; a accelerat cât a putut, fără să se mai gândească la asta. Spiritele naturii erau agile, faimoase pentru iuțeala lor. Împreună cu Cristina, a trecut de colțul clădirii, acolo unde aleea se îngusta. Elful răsturnase din fugă două tomberoane, ca să le blocheze drumul. Emma s-a agățat de marginea tomberonului, folosindu-l ca pe o trambulină ca să sară dincolo, lovind cu ghetetele suprafața metalului.

A trecut peste el și a aterizat pe ceva moale. A pipăit cu degetele și a simțit foșnet de stofă. Haine. Haine pe un trup omenesc. Haine ude. Duhoarea de apă de mare și putreziciune se simțea peste tot. S-a uitat în jos și a văzut un chip mort și umflat.

Emma și-a mușcat buzele, ca să-și înăbușe un strigăt. O clipă mai târziu s-a auzit o altă bufnitură și Cristina a aterizat lângă ea. Emma a auzit-o pe prietena ei strigând uimită ceva în spaniolă. Apoi a simțit cum o trage deoparte. A căzut stângaci pe asfalt, fără să-și poată lua ochii de la cadavru.

Era uman, nu încăpea îndoială. Un bărbat între două vârste, cu umeri largi și părul argintiu precum coama unui leu. Avea porțiuni de

piele arse, roșii și negre, iar acolo unde arsura fusese mai puternică erau acum bășici care arătau ca spuma pe un săpun.

Cămașa cenușie fusese ruptă, iar pe piept și pe brațe erau desenate rune negre, nu runele vânătorilor de umbre, ci scrierea încovoiată a demonilor. Erau runele pe care Emma le cunoștea la fel de bine cum își cunoștea cicatricile de pe mâini. Se uitase obsesiv la fotografii cu semnele acelea timp de cinci ani. Erau semnele pe care le găsisese Conclavul pe trupurile părinților ei uciși.

— Te simți bine? a întrebat-o Cristina.

Emma se sprijinea de zidul de cărămidă care străjuia alea — care mirosea foarte dubios și era plin de grafitti — și se uita cu o privire ca de laser la cadavrul mundanului și la Frații Tăcuți care acum îl înconjurau.

Primul lucru pe care îl făcuse Emma imediat ce începuse să-i funcționeze din nou creierul fusese să-i cheme pe Frați și pe Diana. Acum decizia nu i se mai părea chiar așa de bună. Frații Tăcuți veniseră instantaneu și acum cercetau cadavrul cu atenție, întorcându-se din când în când unul spre altul și discutând fără glas, examinând și luând notițe. Făcuseră niște rune de protecție, ca să aibă timp să cerceteze înainte de a veni poliția mundană, dar — politicos, ferm, folosindu-și doar forța telepatică — o împiedicaseră pe Emma să se apropie de cadavru.

— Sunt *furioasă*, a spus Emma. Trebuie să văd înscrisurile alea. Trebuie să fac poze. Părinții *mei* au fost uciși. Fraților Tăcuți nu le pasă de asta. O singură dată am întâlnit un Frate Tăcut decent și nici ăla nu mai e acum așa.

Cristina a făcut ochii mari. Reușise cumva să-și păstreze echipamentul curat după toate cele întâmplate și părea revigorată și cu obraji rozalii. Emma se și vedea, cu părul zbârlit în toate părțile, cu tot praful de pe alee în haine, ca o creatură din filmele de groază.

— Nu credeam că asta poate să fie o chestie pe care pur și simplu nu o mai faci.

Frații Tăcuți erau vânători de umbre care aleseseră de bunăvoie să se retragă din lume, ca niște călugări, pentru a se dedica studiului și vindecării. Ei stăteau în Orașul Tăcut, în niște caverne subterane vaste, unde erau îngropați majoritatea vânătorilor de umbre. Cicatricele lor groaznice proveneau de la niște rune care pentru carnea oamenilor, ba chiar și pentru a vânătorilor de umbre, erau mult prea puternice, însă tot runele astea îi făceau aproape nemuritori. Erau consultanți, arhivari și vindecători — dar puteau să stăpânească și puterea Sabiei Mortale.

Ei erau cei care susținuseră ceremonia de *parabatai* a ei și a lui Julian. Ei erau acolo la căsătorii, la nașterea copiilor nefilimi, erau acolo când mureau. Orice eveniment important din viața unui vânător de umbre era marcat de apariția unui Frate Tăcut.

Emma și-a adus aminte de singurul Frate Tăcut pe care îl simpatizase. Uneori îi simțea lipsa.

Aleea s-a luminat dintr-odată ca ziua. Emma s-a întors, clipind des din ochi, și a văzut o camionetă cunoscută apărând la intrarea pe alee. A oprit, cu farurile aprinse, iar Diana Wrayburn a coborât de la volan.

Acum cinci ani, când Diana venise să-și înceapă activitatea de tutore al copiilor de la Institutul din Los Angeles, Emmei îi trecuse prin minte că e cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Era înaltă, îmbrăcată simplu și elegant, iar pe unul dintre pomeții arcuți ai obrazului avea tatuat un pește koi argintiu, care contrasta cu pielea ei întunecată. Avea ochii căprui cu niște punctișoare verzi, care acum ardeau în flăcări furioase. Purta o rochie neagră până la glezne, care cădea în jurul trupului ei în falduri elegante. Semăna cu periculoasa zeiță romană a vânătorii, după care fusese botezată.

— Emma! Cristina! S-a repezit la ele. Ce s-a întâmplat? Sunteți bine?

O clipă, Emma s-a întrerupt din privit și s-a simțit bine în îmbrățișarea ei strânsă. Diana fusese dintotdeauna mult prea tânără ca Emma să se gândească la ea ca la o mamă, mai degrabă ca la o soră mai mare. Cineva care te protejează. Diana a lăsat-o pe Emma și a îmbrățișat-o și pe Cristina, care părea șocată. Emma avea mai demult bănuiala că în casa Cristinei nu fuseseră prea multe îmbrățișări.

— Ce s-a întâmplat? De ce vă uitați la Fratele Enoch de parcă ați vrea să-l sfredeliți cu privirea?

— Eram în patulă... a început Emma.

— Am văzut un elf care fura de la oameni, a completat repede Cristina.

— Da, iar eu l-am oprit și i-am spus să-și golească buzunarele...

— Un spirit al naturii? Diana s-a uitat la ea cu o privire neliniștită. Emma, tu știi că nu trebuie să intri în conflicte cu neamul spiritelor naturii, nici măcar dacă e Cristina cu tine...

— M-am mai luptat cu cei din neamul spiritelor naturii și altă dată, a spus Emma.

Era adevărat. Ea și Diana luptaseră în orașul vânătorilor de umbre, Alicante, când fuseseră atacați de forțele lui Sebastian. Străzile erau atunci pline de războinici elfi. Adulții își luaseră copiii și îi ascunseseră într-un fel de fortăreață, Sala Acordurilor, unde ar fi trebuit să fie în siguranță. Dar elfii spărseseră încuietorile...

Diana fusese și ea acolo, lovind în stânga și-n dreapta cu sabia ei mortală, salvând zeci de copii. Emma era unul dintre cei salvați de ea. De atunci o iubea pe Diana.

— Am avut o presimțire, a continuat Emma, că se întâmplă ceva important, ceva rău. L-am urmărit pe elf când am văzut c-o ia la fugă. Știu că n-ar fi trebuit s-o fac, dar... am găsit cadavrul. Și pe el sunt aceleași înscrisuri care se găseau și pe corpul părinților mei. *Aceleași semne, Diana.*

Diana s-a întors spre Cristina.

— Vrei să ne lași puțin singure, Tina, te rog?

Cristina a ezitat ușor. Dar ca oaspete al Institutului din Los Angeles, ca tânăr vânător de umbre plecat de-acasă, trebuia să facă ce i se spune. A mai aruncat o privire spre Emma și s-a îndepărtat, apropiindu-se de locul unde zăcea cadavrul. Era înconjurat de Frații Tăcuți, așezați în cerc în jurul lui, cu hainele lor de culoarea pergamentului, arătând ca un stol de păsări palide. Împrăstiau peste rune un soi de pulbere sclipitoare, sau cel puțin așa părea. Emma ar fi vrut să fie mai aproape, ca să vadă mai bine.

Diana a respirat adânc.

— Emma, ești sigură?

Emma s-a abținut de la o replică furioasă. Înțelegea de ce Diana o întreabă asta. De-a lungul timpului fuseseră atâtea piste false — de atâtea ori Emma crezuse că găsisese cheia de descifrare a runelor, un indiciu, o poveste într-un ziar mundan — și de fiecare dată se înșelase.

— Vreau doar să nu-ți faci prea multe speranțe, a spus Diana.

— Știu, a zis Emma. Dar nici nu trebuie să le ignor. Nu pot să le ignor. Tu mă crezi. Ai crezut întotdeauna, nu-i așa?

— Că nu Sebastian Morgenstern ți-a ucis părinții? Of, scumpo, cred, știi și tu. Diana a mângâiat-o ușor pe umăr. Numai că nu vreau să pățești ceva, mai ales că nici Julian nu e aici. . .

Emma a așteptat să vadă ce spune.

— În fine, când Julian nu e aici, e mai ușor să pățești ceva. *Parabatai*-i se protejează reciproc. Tu ești puternică, știu că ești, dar asta este o poveste care pe tine te-a rănit foarte tare pe când erai doar un copil. Cea care reacționează așa la tot ce are legătură într-un fel cu moartea părinților tăi e acea Emma de doisprezece ani, nu Emma cea aproape adultă. Diana a clipit și și-a atins capul cu mâna. Mă cheamă Fratele Enoch, a spus ea.

Frații Tăcuți aveau abilitatea de a comunica telepatic cu vânătorii de umbre, dar puteau să o facă și în fața unor grupuri mai mari, dacă era nevoie.

— Poți să te duci singură la Institut?

— Da, dar dacă aș putea să văd cadavrul din nou. . .

— Frații Tăcuți spun că nu, a spus Diana ferm. O să încerc să aflu tot ce pot și o să-ți spun și ție. Ne-am înțeles?

Emma a dat din cap neconvinsă.

— Ne-am înțeles.

Diana s-a îndreptat spre Frații Tăcuți, după ce s-a oprit o clipă să îi șoptească ceva Cristinei. Când Emma a ajuns la mașină, Cristina a venit și ea și amândouă s-au urcat fără să spună un cuvânt.

Emma a stat un moment nemișcată, secătuită de puteri, cu cheile în mână. În oglinda retrovizoare vedea alea din spatele mașinii, luminată ca un teren de baseball de farurile puternice ale mașinii. Diana se plimba printre Frații Tăcuți, îmbrăcați în robele lor de culoarea pergamentului. Pulberea de pe jos sclipea alb.

— Te simți bine? a întrebat-o Cristina.

Emma s-a întors spre ea.

— Trebuie să-mi spui ce-ai văzut, a rugat-o ea. Ai fost mai aproape de cadavru. Ai auzit ce le-a spus Diana Fraților Tăcuți? Ești sigură că sunt aceleași semne?

— Nu trebuie să-ți spun, a zis Cristina.

— Eu...

Emma s-a oprit. Se simțea zdrobită. Dăduse peste cap tot planul pe care îl pregătise pentru noaptea asta, îl pierduse pe elful-tâlhar, ratase șansa de a examina cadavrul și probabil o jignise pe Cristina.

— Știu că nu. Îmi pare foarte rău, Cristina. Nu am vrut să-ți creez probleme. Numai că...

— N-am spus asta. Cristina a băgat mâna într-un buzunar al uniformei. Am spus că nu trebuie să-ți mai spun, pentru că am vrut să-ți arăt. Poftim. Uită-te la astea.

I-a întins telefonul și Emma a tresărit surprinsă — Cristina derula în fața ochilor ei fotografiile pe care le făcuse cu cadavrul și cu Frații Tăcuți, cu alea, cu sângele. Cu toate.

— Cristina, te iubesc! a spus Emma. Mă mărit cu tine. *Te iau.*

Cristina a chicotit.

— Mama deja mi-a ales unul cu care să mă mărit, ai uitat? Imaginează-ți ce-ar spune dacă te-aș duce *pe tine* acasă.

— Nu crezi că m-ar plăcea mai mult decât pe Diego cel Perfect?

— Cred că tot Idrisul ar auzi-o țipând.

Idris era locul de baștină al vânătorilor de umbre, locul unde fuseseră creați inițial, acolo unde și Conclavul își avea sediul. Era undeva între Franța, Germania și Elveția, ascuns prin vrăji de ochii mundaților. Războiul Întunecat devastase capitala acestui ținut, Alicante, și orașul încă nu fusese complet refăcut.

Emma a râs. Se simțea ușurată. Până la urmă, tot aveau ceva. Un indiciu, așa cum ar fi spus Tiberius, cu capul cufundat într-un roman polițist.

A simțit brusc că îi este dor de Ty și a băgat cheia în contact.

— Chiar i-ai spus elfului că tu ai vrut să te despați de Cameron și nu invers? a întrebat Cristina.

— Te rog, nu-mi mai aduce aminte, a spus Emma. Nu sunt prea mândră de asta.

Cristina a pufnit. Un râs deloc feminin.

— Când ajungem, vrei să vii puțin la mine în cameră? a întrebat-o Emma, aprinzând farurile. Vreau să-ți arăt ceva.

Cristina s-a încruntat.

— Sper că nu vreun semn ciudat din naștere sau vreun neg. Și *abuela* mea a zis că vrea să-mi arate ceva și mi-a arătat un neg pe...

— Nu e un neg!

După ce a ieșit pe șosea, pe Emma a cuprins-o neliniștea. De obicei se simțea epuizată după o luptă, când adrenalina se scurgea din ea.

Dar acum tocmai se hotărâse să-i arate Cristinei ceva ce văzuse numai Julian. Ceva de care nici ea nu era prea mândră. Nu avea cum să nu se gândească la reacția Cristinei.

2

NICI ÎNGERII DIN CERURI

— JULIAN NUMEȘTE ASTA PANOUL NEBUNIEI MELE, A SPUS EMMA.

Stăteau amândouă în fața dressingului din camera Emmei, cu ușile deschise.

Dressingul nu avea în el nicio haină. Garderoba Emmei, compusă în mare parte din rochii vintage și jeanși cumpărați de la magazinele second-hand din Silver Lake și Santa Monica, fie atârna în șifonier, fie stătea împăturită în comodă. Pereții interiori ai dressingului din camera ei văruiți în albastru (pictura de pe perete, care înfățișa vrăbii ce zboară peste turnurile unui castel, fusese făcută de Julian când se mutase la ei și simboliza într-un fel familia Carstairs) erau plini de fotografii, articole decupate din ziare și hârtiuțe pe care Emma notase ceva cu scrisul ei înghesuit.

— Culoarea hârtiei este un cod, a spus ea, arătând spre hârtiuțe. Articole din ziarele mundanilor, studii despre vrăji, studii despre limbi demonice, chestii pe care am reușit să le aflăm în timp de la Diana... Tot ce-am reușit să descopăr până acum legat de moartea părinților mei.

Cristina a făcut un pas să se uite mai de aproape la hârtii, apoi s-a întors brusc spre Emma.

— Unele par să fie documente oficiale ale Conclavului.

— Chiar sunt, a spus Emma. Le-am furat din biroul Consului din Idris când aveam doisprezece ani.

— Ai furat astea de la Jia Penhallow?

Cristina părea îngrozită. Emma presupunea că nu putea s-o condamne pentru asta. Consulul era cel mai înalt oficial ales de Conclav — numai Inchizitorul avea o influență oarecum apropiată de a acestuia.

— De unde aş fi putut să găsesc fotografiile cu trupurile părinților mei? a întrebat Emma, după care și-a scos jacheta și a aruncat-o pe pat.

Pe dedesubt avea un maiou și acum simțea răcoarea pe mâinile goale.

— Și pozele pe care le-am făcut în noaptea asta unde le pui?

Cristina i le-a întins. Erau încă umede de la toner — primul lucru pe care îl făcuseră când ajunseseră la Institut fusese să printeze două dintre pozele cele mai clare făcute de Cristina cu cadavrul de pe alee. Emma s-a aplecat și a prins fotografiile pe peretele dressingului, alături de cele furate de la Conclav, care înfățișau trupurile părinților ei — puțin îngălbenite de timp și îndoit la colțuri.

S-a dat un pas înapoi și a început să se uite când la unele, când la altele. Semnele erau oribile, îți răneau ochii, era greu să te concentrezi pe ele. Parcă se împotriveau să fie privite. Nimeni nu reușise să identifice limbajul demonic în care erau scrise și părea imposibil ca ele să fie concepute de o minte omenească.

— Și acum? a întrebat Cristina. Vreau să spun, care e planul tău pe mai departe?

— Măine văd ce spune Diana, a răspuns Emma. Dacă a aflat ceva. Oare Frații Tăcuți știu de crimele despre care mi-a vorbit Rook? Dacă nu știu, mă duc iar în Piața Umbrelor. Mă scotocesc de bani, sau îi promit lui Rook vreo favoare, nu contează. Dacă azi e cineva care ucide oameni și le acoperă trupurile cu aceste înscrisuri, înseamnă... înseamnă că nu Sebastian Morgenstern i-a ucis pe părinții mei acum cinci ani. Înseamnă că am avut dreptate și moartea părinților mei are o altă semnificație.

— Poate să nu însemne chiar asta.

Vocea Cristinei era delicată.

— Sunt unul dintre pușinii supraviețuitori care au fost martori la atacul lui Sebastian Morgenstern de la Institut, a spus Emma.

Era amintirea ei cea mai clară și în același timp cea mai neclară: își amintea că îl luase în brațe pe micul Tavy, cu Dru după ea, că fugise cu el prin Institut în timp ce războinicii întunecați ai lui Sebastian urlau, își amintea chiar și de Sebastian, cu părul lui alb și cu ochii lui demonici, negri și morți, își amintea sângele și pe Mark, își amintea cum o așteptase Julian.

— L-am văzut. I-am văzut fața, i-am văzut ochii, când se uita la mine. Nu că nu l-aș crede în stare să-mi ucidă părinții. Ar fi ucis pe oricine i-ar fi stat în cale. Numai că nu cred că și-ar fi bătut capul cu asta.

O înțepau ochii.

— Pur și simplu am nevoie de mai multe dovezi. Să conving Conclavul. Pentru că atâta timp cât toate astea vor fi puse în seama lui Sebastian, adevăratul criminal, persoana care a făcut toate astea, nu va putea fi pedepsit. Și nu cred că pot suporta gândul ăsta.

— Emma. Cristina i-a atins ușor brațul. Tu știi că eu cred că Îngerul are un plan pentru noi. Pentru tine. Și dacă pot să fac ceva să te ajut, o s-o fac.

Emma știa asta. Pentru mulți dintre vânătorii de umbre, Îngerul, care crease rasa nefilimilor, era o noțiune goală. Pentru Cristina, Raziel era o prezență vie. Avea la gât un medalion care îl celebra. Pe față era înfățișat Raziel, iar pe spate scria în latină: „Binecuvântată să fie puterea Îngerului, care îmi învață mâinile în război și degetele în luptă.”

Cristina își atinge adesea medalionul, pentru putere, înainte de un examen, înainte de o bătălie. Într-un fel, Emma o invidia pe Cristina pentru credința pe care o avea. Uneori, i se părea că ea nu crede decât în răzbunare și în Julian.

Emma s-a rezemat de perete, simțind pe umărul gol asprimea hărtilor.

— Chiar dacă asta înseamnă să încalci regulile? Știu că nu-ți place să faci asta.

— Nu sunt chiar așa de plicticoasă cum pari tu să crezi. Cristina a lovit-o ușor pe umăr, prefăcându-se jignită. Oricum, în seara asta nu mai avem ce face. Ce anume ar putea să-ți ia gândul de la lucrurile astea? Un film prost? O înghețată?

— Să te prezint celor din familia Blackthorn, a spus Emma, desprinzându-se de perete.

— Dar ei nu sunt aici.

Cristina se uita la Emma de parcă se temea că se lovise la cap.

— Nu sunt și sunt. Emma i-a întins mâna. Vino cu mine.

Cristina s-a lăsat condusă de ea pe coridor. Tot holul era numai lemn și geam, iar pe ferestre, ziua se vedeau marea, nisipul și deșertul. Când venise prima dată la Institut, Emma și-a spus că, în timp, imaginile pe care le vede pe fereastră nu vor mai avea un impact așa de mare, că nu se va trezi mereu uimită de albastrul cerului și al mării. Nu a fost așa. Marea încă o mai fascina cu apele ei în culori mereu schimbătoare, la fel ca deșertul, cu umbrele și cu florile lui.

Acum, prin ferestrele întunecate, putea să zărească strălucirea lunii în ape: argintiu și negru.

Emma și Cristina au ajuns în capătul holului. Emma s-a oprit în fața scărilor imense, care coborau spre ușa de intrare în Institut. Era chiar în mijlocul clădirii, împărțind-o în două — aripa de nord și aripa de sud. Cu ani în urmă, Emma își alesese intenționat dormitorul în celălalt capăt al Institutului, departe de dormitoarele familiei Blackthorn. Era felul ei de a-și afirma apartenența la familia Carstairs.

Acum se aplecase peste balustradă și se uita în jos, cu Cristina lângă ea. Clădirile Institutelor erau făcute să impresioneze: erau locuri unde se întâlneau vânătorii de umbre, centre ale Conclavului, la care participau nefilimii din regiune. Holul imens de la intrare, o sală pătrată al cărei punct central era scara uriașă care ducea spre o pasarelă și apoi spre etaj, avea pardoseală de marmură albă și neagră și era decorată cu mobilă care părea incomodă și pe care nu stătea nimeni. Semăna cu intrarea într-un muzeu.

De pe palier puteai observa că jocul de culori al plăcilor de marmură alcătuiau imaginea Îngerului Raziël, care se ridica din apele lacului Lyn

din Idris, ținând în mâini două dintre Instrumentele Mortale — o sabie strălucitoare și o cupă de aur cu încrustații.

Era imaginea pe care toți copiii vânători de umbre o cunoșteau. Cu o mie de ani în urmă, Îngerul Raziel fusese invocat de Jonathan Vânătorul de umbre, părintele neamului nefilim, pentru a stârpi invazia unor demoni. Raziel îi dăruise lui Jonathan Instrumentele Mortale și Cartea Gri, în care erau înscrise toate rune. De asemenea, amestecase sângele lui cu sângele oamenilor și i-l dăduse lui Jonathan și oamenilor lui să-l bea, ca pielea lor să suporte rune, și așa au fost creați primii nefilimi. Imaginea lui Raziel ridicându-se din ape era sacră pentru nefilimi; aceștia o numeau Tripticul și o găseai întotdeauna în locurile unde se întâlneau vânătorii de umbre sau în locurile unde muriseră.

Imaginea reprezentată pe podeaua Institutului era și un monument comemorativ. Atunci când Sebastian Morgenstern și armata lui de spirite ale naturii luaseră cu asalt Institutul, podeaua fusese în întregime din marmură albă. După Războiul Întunecat, copiii din familia Blackthorn se întorseseră la Institut și descoperiseră că sala în care muriseră atâția vânători de umbre era deja refăcută. Dalele de marmură care fuseseră acoperite de sângele vânătorilor de umbre fuseseră înlocuite și desenul podelei comemora amintirea celor pierduți.

De câte ori călca pe podeaua aceea, Emma își amintea de părinții ei și de tatăl lui Julian. Nu o deranja asta — nu voia să uite.

— Când ai spus că nu sunt și că sunt, te-ai referit la faptul că Arthur e încă aici? a întrebato Cristina.

Se uita în jos la Înger, cu un aer gânditor.

— În niciun caz.

Arthur Blackthorn era conducătorul Institutului din Los Angeles. Cel puțin asta era titlul lui. Era un clasicist, obsedat de mitologia Greciei și a Romei, care stătea mereu închis în mansarda lui, printre fragmente de vase antice, cărți putrezite, eseuri și monografii nesfârșite. Emma nu-și amintea să fi părut vreodată direct interesat de problemele concrete ale vânătorilor de umbre. Putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îl văzuse de când venise Cristina la Institut.

— Deși sunt impresionată că nu ai uitat că e și el aici.

Cristina și-a dat ochii peste cap.

— Nu-ți da ochii peste cap. Îmi strici dramatismul momentului. Vreau un moment dramatic fără stricăciuni.

— Ce moment dramatic? a întrebat Cristina. De ce m-ai târât aici, când eu visez doar să fac un duș și să-mi scot uniforma asta de pe mine. Ca să nu mai spun că am nevoie și de-o cafea.

— Tu mereu ai nevoie de cafea, a spus Emma și a pornit pe coridor spre aripa cealaltă. Este o dependență care îți creează un handicap.

Cristina a mormăit ceva nu prea flatant în spaniolă, dar a pornit după ea, curiozitatea fiind mai puternică. Emma s-a întors spre ea și a început să meargă cu spatele, ca ghidul unui muzeu.

— OK, cea mai mare parte a familiei stă în aripa de sud, a spus ea. Prima oprire, camera lui Tavvy.

Ușa de la camera lui Octavian Blackthorn era deja deschisă. Nu punea prea mult preț pe intimitate, la cei șapte ani ai săi. Emma a băgat capul pe ușă, iar Cristina, cu un aer perplex, s-a uitat și ea înăuntru.

În cameră era un pat mic, acoperit cu o cuvertură colorată, o consolă de jocuri aproape cât Emma de înaltă și un cort plin cu cărți și jucării.

— Tavvy are coșmaruri, a spus Emma. Uneori, Julian se duce și doarme cu el în cort.

Cristina a zâmbit.

— Di... mama mea făcea la fel când eram mică.

Următoarea era camera Drusillei. Dru avea treisprezece ani și era obsedată de filme horror. Podeaua camerei era plină de cărți despre filme de groază și criminali în serie. Pereteii erau negri, iar ferestrele erau acoperite cu afișe horror vechi.

— Lui Dru îi plac filmele de groază, a spus Emma. Toate chestiile care conțin cuvântul „sânge” sau „teroare” sau „prom”. De ce se spune „prom”, nu știu.

— E prescurtarea de la „promenade”, a spus Cristina.

— De ce vorbești tu mai bine engleza decât mine?

— Asta nu a fost engleză, a precizat Cristina, în timp ce Emma pornise mai departe. Asta a fost franceză.

— Gemenii au camerele față în față. Emma a arătat cu mâna cele două uși. Aici stă Livvy.

A deschis ușa, dând la iveală un dormitor curat și frumos aranjat. Cineva împodobise tăblia patului cu un material fantezist, pe care erau desenate cești de ceai colorate. Pe niște paravane prinse de pereți erau atârinate bijuterii strălucitoare. Lângă pat erau aranjate ordonat teancuri de cărți despre computere și limbaje de programare.

— Limbaje de programare! a exclamat Cristina. Îi plac computerele?

— Și ei, și lui Ty, a spus Emma. Ty e pasionat de computere, îi plac programele și le analizează, dar la matematică nu e prea tare. Livvy se ocupă de partea asta și amândoi fac echipă bună.

Următoarea cameră era a lui Ty.

— Tiberius Nero Blackthorn, a spus Emma. Am impresia că părinții lui s-au cam lăsat duși de val cu numele ăsta. E ca și cum ai boteza pe cineva Bastard Magnificul.

Cristina a râs. Camera lui Ty era ordonată, cărțile lui fiind așezate nu în ordine alfabetică, ci după culoare. Iar cărțile care aveau coperte în culorile care îi plăceau lui mai mult, adică albastru, auriu și verde, erau așezate mai în față, aproape de pat. Cele care aveau culori care nu îi plăceau — portocaliu sau roșu — erau exilate prin nișe sau pe lângă fereastră. Poate pentru cineva ar fi fost un aranjament aiurit, dar Emma știa că Ty cunoștea cu ochii închiși locul unde se afla fiecare volum.

Pe noptieră se găseau cărțile lui preferate, poveștile cu Sherlock Holmes, scrise de Arthur Conan Doyle. Lângă ele era o colecție de jucării mici. Julian i le făcuse cu mulți ani în urmă, când observase că Ty este mai calm și se concentrează mai bine dacă ține ceva în mână. Era acolo un ghem de spirale pentru curățat pipe și un cub negru de plastic, alcătuit din bucăți mobile, care puteau fi răsucite pentru a realiza diverse modele.

Cristina s-a uitat la expresia jumătate ironică, jumătate mândră pe care o avea Emma și a spus:

— Mi-ai mai vorbit despre Tiberius. El e cel care iubește animalele.

Emma a dat din cap.

— Tot timpul îl găsești afară, zăpăcind șopârlele și veverițele. A făcut un semn cu mâna spre deșertul care se întindea în spatele Institutului — o fâșie de teren pustie, fără case, fără oameni, care se întindea până la poalele munților care separau plaja de vale. Cred că se distrează bine în Anglia, adunând mormoloci și broaște și șerpași...

— Șerpașii nu sunt animale!

— Imposibil, a spus Emma, plecând mai departe.

— Sunt oameni! a obiectat Cristina, în timp ce Emma ajungea la următoarea ușă, pe care a deschis-o.

Camera avea pereții de un albastru aproape identic cu cel al mării și al cerului care se vedeau pe ferestre. Ziua părea că se confundă cu ele și aveai senzația că plutești într-un ocean albastru. Pereții erau desenați cu modele complicate și tot peretele orientat către deșert era pictat cu imaginea unui castel înconjurat de un gard înalt de spini. Spre castel se îndrepta un prinț călare, cu capul aplecat și cu sabia frântă.

— *La Bella Durmiente*, a spus Cristina. *Frumoasa adormită*. Dar nu mi-o amintesc ca pe o poveste tristă, sau că prințul era atât de învins.

S-a uitat la Emma.

— Julian e un băiat trist?

— Nu, a spus Emma, atentă doar pe jumătate.

Nu mai intrase în camera lui Julian de când plecase. Se părea că nu apucase să facă ordine înainte de a pleca; pe podea erau haine, schițe neterminate împrăștiate pe birou, ba chiar și o cană pe noptieră, care probabil avusese cafea în ea.

— Nu e vreun depresiv sau ceva de genul ăsta.

— Depresiv nu e totuna cu trist, a observat Cristina.

Dar Emma nu voia să se gândească la Julian ca la un băiat trist, nu acum, când mai era așa puțin și venea acasă. Acum, că trecuse de miezul nopții, se putea spune chiar că venea mâine. A simțit un fior de bucurie și de ușurare.

— Hai.

A ieșit din cameră și a traversat holul, cu Cristina după ea. Emma a pus mâna pe o ușă închisă. Era din lemn, la fel ca celelalte, dar suprafața ei era aspră, ca și cum de multă vreme nu mai fusese curățată sau lustruită.

— Asta e camera lui Mark, a spus ea.

Toți vânătorii de umbre auziseră de Mark Blackhorn, băiatul jumătate elf, jumătate vânător de umbre, care fusese răpit în timpul Războiului Întunecat și obligat să se înroleze în armata Vânătorii Sălbatică, cei mai răi dintre elfi. Cei care o dată pe lună cutreierau cerurile, ucidau oameni, vizitau câmpurile de bătălie și se hrăneau cu groază și cu moarte precum un vultur ucigaș.

Mark fusese întotdeauna blând. Emma se întreba dacă mai era așa acum.

— Mark Blackhorn este unul dintre motivele pentru care am venit aici, a spus Cristina cu o oarecare timiditate. Am sperat întotdeauna că într-o bună zi aş putea contribui la crearea unui tratat mai bun decât Pacea Rece. Unul care să fie mai corect cu repudiații și cu vânătorii de umbre care ar putea să-i iubească.

Emma a simțit că i se lărgesc ochii.

— N-am știut. Nu mi-ai spus asta niciodată.

Cristina a făcut un gest cu mâna, arătând în jur.

— Mi-ai împărtășit ceva, a spus ea. Mi-ai vorbit despre cei din familia Blackthorn. Mi se pare normal să-ți împărtășesc și eu ceva despre mine.

— Mă bucur c-ai venit aici, a spus Emma dintr-o suflare, iar Cristina s-a îmbujorat. Chiar dacă unul dintre motive a fost Mark. Și chiar dacă nu vrei să-mi mai spui care au fost celelalte motive.

Cristina a ridicat din umeri.

— Îmi place Los Angeles. A zâmbit cu un colț al gurii. Ești absolut sigură că nu-ți trebuie un film prost și o înghețată?

Emma a inspirat adânc. Își amintea că Julian îi spusese odată că atunci când situația ajunge să fie greu de suportat, să-și imagineze că închide într-un cutar anumite evenimente sau emoții. „Închide-le acolo”, îi spunea el, „și nu te vor mai tulbura. Nu mai există.”

Acum își imagina cum ia amintirea cadavrului de pe alee, amintirea lui Sebastian Morgenstern și a Conclavului, despărțirea de Cameron, nevoia ei de răspunsuri, furia pe care o simțea împotriva lumii din cauza morții părinților ei, nerăbdarea de a-i vedea pe Julian și pe

ceilalți mâine — cum le ia pe toate și le închide într-un cufăr. Și-a imaginat cum pune apoi cufărul undeva, într-un loc accesibil, într-un loc de unde să-l poată lua ca să-l deschidă iar.

— Emma? a spus Cristina neliniștită. Te simți bine? Am senzația că îți vine să vomiti.

Clic, a făcut încuietorea cufărului. În mintea ei, Emma l-a pus deoparte; înapoi în lumea reală, i-a zâmbit Cristinei.

— Înghetată și un film prost? Sună grozav, a spus ea. Să mergem!

Cerul de deasupra oceanului era brăzdat de fâșiile roz-trandafirii ale apusului. Emma a încetinit fuga, cu inima bubuindu-i în piept. De obicei, după-amiaza și seara făcea antrenament, iar alergarea o lăsa pe dimineață, dar se trezise târziu, după ce stătuse cu Cristina aproape toată noaptea. Toată ziua și-o petrecuse aranjându-și febril probele, sunându-l pe Johnny Rook, încercând să-l mai tragă de limbă, ca să-i dea alte detalii legate de crime, scriind alte hârtiuțe pe care le lipise pe pereții dulapului și așteptând cu nerăbdare să apară Diana.

Spre deosebire de majoritatea tutorilor, Diana nu locuia la Institut, cu cei din familia Blackthorn — avea casa ei în Santa Monica. De fapt, Diana nici nu ar fi avut de ce să vină azi la Institut, dar Emma îi trimisese cel puțin șase SMS-uri. Poate chiar șapte. Cristina o oprise să-l trimită și pe al optulea și îi sugerase să iasă la alergat, ca să mai scape de neliniștea ei.

S-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchii îndoiți, încercând să-și calmeze respirația. Plaja era aproape pustie, nu mai erau decât vreo două perechi de mundani care își încheiaseră plimbarea romantică de la apus și acum se îndreptau spre mașinile parcate pe marginea șoselei.

Se întreba câți kilometri o fi făcut în atâția ani de alergări, de când era la Institut. Opt kilometri pe zi, în fiecare zi. Și minimum trei ore în sala de antrenament. Jumătate din cicatricele pe care le avea și le făcuse cu mâna ei, încercând de una singură să învețe să cadă de sus, antrenându-se să suporte durerea mergând desculță pe cioburi de sticlă.

Cea mai urâtă era cicatricea de pe antebraț și, într-un fel, tot singură o făcuse și pe aceea. Era făcută de Cortana, în ziua în care muriseră

părinții ei. Julian îi dăduse sabia, iar ea o strânsese la piept, cu sânge și durere, plângând în timp ce lama îi tăia pielea. Rămăsese cu o linie lungă și albă pe braț, din cauza căreia evita să poarte rochii fără mânecă sau maiouri. Se gândea și cum s-ar uita la ea ceilalți vânători de umbre, întrebându-se de unde are cicatricea.

Dar Julian nu se uita niciodată insistent la ea.

Și-a îndreptat spatele. De pe malul mării vedea Institutul, numai sticlă și piatră, sus, pe dealul de deasupra plajei. Vedea mansarda lui Arthur, chiar și fereastra întunecată de la dormitorul ei. Avusese un somn agitat în dimineața aceea, visase cadavrul mundanului, semnele de pe trupul lui, semnele de pe trupul părinților ei. Încercase să-și imagineze ce ar face dacă l-ar descoperi pe cel care i-a ucis. Cât de multă durere ar putea să-i provoace acelaia, ca să răscumpere cât de cât pierderea ei. Și Julian fusese în visele ei. Nu mai știa exact cum era visul, dar se trezise cu imaginea lui clară în minte — Jules cel înalt și subțire, cu buclele lui castanii și ochii lui izbitori, albastru-verzui. Genele negre și tenul palid, felul în care își rodea unghiile când era stresat, siguranța cu care mânua armele și siguranța și mai mare cu care mânua pensulele și vopseaua.

Julian, care mâine avea să fie aici, Julian, care va înțelege perfect ce simțea ea — de când așteptase un indiciu despre moartea părinților ei. Acum, că găsisese unul, lumea părea dintr-odată plină de posibilități înfrigorătoare. Își amintea de Jem, fostul Frate Tăcut, care organizase ceremonia ei de *parabatai* și care îi spusese ce este Julian pentru ea, că există o expresie în chineză, în limba lui nativă: *zhi yin*. „Cel care îți înțelege muzica.”

Emma nu era în stare să cânte nici măcar o notă la vreun instrument, dar Julian îi înțelegea muzica. Chiar și muzica răzbunării.

Dinspre ocean veneau rotocoale de nori întunecați. Se pregătea de ploaie. Încercând să nu se mai gândească la Jules, Emma a început din nou să alerge, luând-o pe drumul prăfos care ducea spre Institut. Artopiindu-se de clădire, a încetinit fuga, cu ochii la ușă. Un bărbat cobora scările. Era înalt și subțire, îmbrăcat cu o haină lungă, neagră ca trena corbului. Avea părul scurt și încărunțit. Întotdeauna se îmbrăca

în negru; ea bănuia că de aici îi venea și numele¹. Johnny Rook nu era magician, chiar dacă avea numele unuia. Era altceva.

A văzut-o și el și a făcut ochii mari. Ea a început să alerge mai tare, ca să-l prindă înainte de a pleca.

S-a oprit în fața lui, blocându-i calea.

— Ce faci aici?

Ochii lui ciudați au privit în toate părțile, căutând o porțiță de scăpare.

— Nimic. Eram în trecere.

— I-ai spus cumva Dianeî că am fost în Piața Umbrelor? Fiindcă dacă i-ai spus...

El și-a îndreptat spatele. Fața lui avea ceva ciudat, ca și ochii; avea o expresie care părea devastată, ca și cum i se întâmplase ceva groaznic în tinerețe, ceva care tăia pe chipul lui riduri ca niște urme de cuțit.

— Nu tu conduci Institutul, Emma Carstairs, a spus el. Informația pe care ți-am dat-o a fost bună.

— Ai spus că-ți ții gura!

— Emma.

Numele ei, rostit ferm și clar. Emma s-a întors încet și a văzut-o pe Diana uitându-se la ea din capul scărilor, cu părul ondulat fluturând în adierea vântului de seară. Purta una dintre rochiile ei lungi și elegante care o făceau să pară înaltă și impunătoare. Și mai părea și absolut furioasă.

— Înțeleg că ai primit SMS-urile mele, a spus Emma.

Diana nu a avut nicio reacție.

— Lasă-l în pace pe domnul Rook. Trebuie să stăm de vorbă. Vreau să vii la mine în birou fix în zece minute.

Diana s-a întors și a intrat în Institut. Emma i-a aruncat lui Rook o privire plină de venin.

— Afacerile pe care le fac cu tine ar trebui să fie secrete, a spus ea, împungându-l în piept cu degetul. Poate că n-ai promis să-ți ții gura, dar știm amândoi că toată lumea vrea asta de la tine. La asta se așteaptă.

¹ În engleză, *rook* înseamnă și „cioară, corb”.

Pe buzele lui și-a făcut apariția un mic zâmbet.

— Nu mă sperii, Emma.

— Poate ar fi cazul.

— Asta e ciudat la voi, nefilimii, a spus Rook. Cunoașteți Lumea de Jos, dar nu trăiți în ea.

Și-a apropiat buzele de urechea ei, neplăcut de aproape. Respirația lui îi ridica firișoarele de păr de pe ceafă când a început să vorbească.

— În lumea asta există lucruri mult mai înfricoșătoare decât tine, Emma Carstairs.

Emma s-a îndepărtat de el, s-a întors și a luat-o la fugă pe treptele Institutului.

Zece minute mai târziu, stătea în picioare în fața biroului Dianei și din părul ei încă ud după duș se scurgeau pe podea picături de apă.

Deși Diana nu locuia în Institut, avea acolo un birou, într-o cameră confortabilă de pe colț, ale cărei ferestre dădeau spre șosea și mare. Emma vedea iarba din fața Institutului luminată de strălucirea palidă a apusului, tufele albastrii de salvie de la marginea peluzei. Începuse să plouă și picăturile de apă lăsau dăre pe fereastră.

Camera nu avea prea multe decorațiuni. Pe birou era fotografia unui bărbat înalt, care ținea pe după umeri o fetiță ce semăna cu Diana, în ciuda trăsăturilor copilărești. Stăteau în fața unui magazin pe a cărui semnă scria SĂGEATA DIANEI.

Diana pusese flori pe pervaz, ca să mai înveselească încăperea. Acum stătea cu mâinile încrucișate pe birou și se uita la Emma cu răceală.

— M-ai mințit aseară, a spus.

— Nu te-am mințit, a contrazis-o Emma, adică nu chiar. Am...

— Să nu spui că ai omis, Emma, a avertizat-o Diana. Sper că îți dai seama.

— Ce ți-a spus Johnny Rook? a întrebat Emma și imediat i-a părut rău că a pus întrebarea.

Chipul Dianei s-a întunecat.

— De ce nu-mi spui tu? a zis ea. Chiar așa, de ce nu-mi spui tu ce-ai făcut și ce pedeapsă crezi că meriți pentru asta. Ți se pare corect?

Emma și-a încrucișat brațele la piept sfidătoare. Detesta să fie prinsă, iar Diana era maestră în privința asta. Diana era deșteaptă, iar chestia asta era în general foarte mișto, dar nu când era furioasă.

Emma putea fie să spună ceea ce presupunea ea că o supărase pe Diana — dar era posibil să dezvăluie mai mult decât știa aceasta —, fie putea să tacă — dar era posibil ca Diana să se enerveze și mai tare.

— Ar trebui să fiu pusă să am grijă de o cutie plină de pisoii. Știi cât de cruzi sunt pisoii, cu gheruțele alea mici și cu tupeul lor.

— Apropo de tupeu, a spus Diana. Se juca încet cu un creion. Te-ai dus în Piața Umbrelor, încălcând o regulă clară. Ai vorbit cu Johnny Rook. El ți-a spus că o să fie aruncat un cadavru la Sepulcru și că e posibil să aibă legătură cu moartea părinților tăi. Nu ai fost acolo din întâmplare. Nu patrulei prin zonă.

— L-am plătit pe Rook să nu vorbească, a mormăit Emma. Am avut încredere în el.

Diana a trântit furioasă creionul.

— Emma, tipului i se spune Rook Escrocul. De fapt, nu numai că e escroc, figurează și pe lista celor supravegheați de Conclav, pentru că lucrează cu elfii fără să aibă permisiune. Mundanii sau repudiații care colaborează în secret cu elfii nu mai au voie să facă afaceri cu vânătorii de umbre și nu mai beneficiază de protecția lor, știi asta.

Emma și-a desfăcut brațele într-un gest de indignare.

— Dar astea sunt persoanele cele mai folositoare de acolo! Izolarea lor nu ajută cu nimic Conclavul, e o pedeapsă pentru vânătorii de umbre!

Diana a clătinat din cap.

— Regulile sunt reguli nu din întâmplare. A fi un bun vânător de umbre înseamnă mai mult decât paisprezece ore de antrenament pe zi și șaizeci și cinci de feluri de a ucide un om cu cleștii pentru salată.

— Șaizeci și șapte, a spus Emma automat. Diana, îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, mai ales de faptul că am băgat-o și pe Cristina în povestea asta. Ea nu are nicio vină.

— A, asta știam.

Diana era tot încruntată. Emma a riscat.

— Aseară mi-ai spus că mă crezi. Că nu Sebastian i-a ucis pe părinții mei. Că a fost altceva. Că moartea lor nu a fost doar încercarea lui Sebastian de a distruge Conclavul. Cineva a vrut să-i omoare. Moartea lor are o semnificație...

— Moartea oricui are o semnificație, a spus Diana tăios. Și-a trecut mâna peste ochi. Aseară am vorbit cu Frații Tăcuți. Am aflat ce știi ei. Și, Doamne, toată ziua m-am chinuit, am zis că nu pot decât să mint...

— Te rog, a șoptit Emma. Te rog, nu mă minți.

— ... dar nu pot. Îmi amintesc când am venit aici și tu erai un copil, aveai doisprezece ani și erai sfâșiată de durere. Pierduseși totul. Nu îl mai aveai decât pe Julian și dorința ta de răzbunare. Fiindcă dacă părinții tăi ar fi fost uciși de Sebastian, cum te-ai mai fi putut răzbuna? Diana a respirat adânc. Știu că Johnny Rook ți-a spus că au fost o mulțime de crime. Așa e. În total au fost douăsprezece, cu cea de aseară. Criminalul nu a lăsat în urmă niciun fel de indiciu. Nicio victimă nu a putut fi identificată. Niciuna nu mai are dinți, portofel sau amprente.

— Și Frații Tăcuți nu știau despre crime? Conclavul, Consiliul?

— Știau. Și asta e partea care n-o să-ți placă. Diana bătea cu degetele în cristalul biroului. Mai multe victime făceau parte din neamul spiritelor naturii. Asta ar însemna că e o treabă de care trebuie să se ocupe Școala de Solomonie, centurionii și Frații Tăcuți. Nu Instituțiile. Frații Tăcuți știau. Conclavul știa. Intenționat nu ne-au spus, ca să nu ne implicăm.

— Școala de Solomonie?

Școala de Solomonie făcea parte din istoria vânătorilor de umbre și doar de curând fusese readusă la viață. Un castel rece cu turnuri și coridoare săpate în coasta unui munte din Carpați, care era acolo de sute de ani, unde se antrena elita vânătorilor de umbre; acolo învățau cum să facă față dublei amenințări venite din partea demonilor și a repudițiilor. Când primele Acorduri fuseseră încheiate, școala s-a închis, pentru a se demonstra simbolic că vânătorii de umbre nu mai sunt în conflict cu repudițiile.

După încheierea Păcii Reci, școala fusese redeschisă și acum funcționa din nou. Ca să intri la școală trebuia să treci niște examene foarte

grele și ceea ce învățați acolo nu aveai voie să spui nimănui. Absolvenții școlii deveneau centurioni, cărturari și războinici vestiți. Emma nu în-tâlnise niciodată vreunul.

— Poate nu e corect, dar ăsta e adevărul.

— Dar semnele? Au recunoscut că sunt aceleași semne care s-au găsit și pe trupurile părinților mei?

— Nu au recunoscut nimic, a spus Diana. Au spus că se ocupă ei de asta. Au spus să nu ne implicăm și că ordinul ăsta a venit direct de la Consiliu.

— Și cadavrele? a întrebat Emma. S-au dizolvat când au vrut să le ia de acolo, cum s-a întâmplat la părinții mei?

— Emma!

Diana s-a ridicat în picioare. Părul ei arăta ca un norișor negru în jurul feței.

— Nu ne mai interesează pe noi ce se întâmplă cu elfii. Asta spune Pacea Rece. Conclavul nu a făcut doar o sugestie. Este interzis să intervenim în treburile spiritelor naturii. Dacă te implici, va avea de suferit și Julian, nu numai tu.

A fost ca și cum Diana ar fi luat prespapierul greu de pe birou și i l-ar fi aruncat în piept.

— Julian?

— Ce face el în fiecare an? La aniversarea Păcii Reci?

Emma s-a gândit la Julian, stând aici, în biroul ăsta. An după an, de când avea doisprezece ani, tot numai coate julite și blugi rupți. Stătea și scria răbdător, cu peniță și cerneală, o scrisoare adresată Conclavului, în care cerea ca sora lui, Helen, să primească permisiunea de a reveni acasă din insula Wrangel.

Insula Wrangel era locul unde se aflau toate protecțiile lumii, care străjuiau pământul prin niște vrăji făcute cu o mie de ani în urmă împotriva unor demoni. Era, de asemenea, un petec de gheață care plutea în Marea Arctică, la mii de kilometri depărtare. După ce se declarase Pacea Rece, Helen fusese trimisă acolo; Conclavul pretindea că fusese trimisă ca să studieze vrăjile, dar nimeni nu credea că era altceva decât un exil.

De atunci, i se mai permisesese doar de câteva ori să plece de acolo; într-una dintre aceste plecări fusese la Idris, când se căsătorise cu Aline Penhallow, fata Consulului. Dar nici măcar relația cu puternicul Consul nu fusese suficientă ca s-o elibereze. Julia scria în fiecare an. Și în fiecare an i se respingea cererea.

Diana a spus cu o voce mai caldă:

— În fiecare an, Conclavul spune nu, pentru că o suspectează pe Helen că e devotată neamului spiritelor naturii. Ce crezi că vor spune dacă noi investigăm uciderea elfilor fără permisiunea lor? Ce șanse ar mai avea ea să se întoarcă?

— Julian ar vrea s-o fac... a dat să spună Emma.

— Julian și-ar tăia și mâinile dacă i-ai cere tu. Asta nu înseamnă că trebuie să i-o ceri. Diana și-a frecat tâmpilele, de parcă ar fi durut-o. Răzbunarea nu e un membru al familiei, a continuat ea. Nu e nici măcar un prieten, e un tovarăș rece cu care dormi noaptea. A lăsat mâinile jos și s-a îndreptat spre fereastră, apoi s-a uitat la Emma peste umăr. Știi de ce mi-am luat slujba asta, aici, la Institut? Și nu-mi da un răspuns sarcastic.

Emma a lăsat ochii în podea. Era făcută din plăci de gresie albastre și albe; pe fiecare placă era un desen: un trandafir, un castel, o turlă de biserică, o aripă de înger, un stol de păsări, fiecare placă era diferită.

— Pentru că erai în Alicante în timpul Războiului Întunecat, a spus Emma, cu o ușoară ezitare. Ai fost acolo când Julian a trebuit să... să-l oprească pe tatăl lui. Ai văzut cum luptăm, ți s-a părut că suntem curajoși și ai vrut să ne ajuti. Așa ne-ai spus până acum.

— A fost cineva, când eram mai tânără, cineva care m-a ajutat să devin ceea ce sunt azi, a spus Diana.

Emma a ciulit urechile. Diana vorbea rareori despre viața ei. Familia Wrayburn era recunoscută de generații întregi de vânătorii de umbre, dar Diana era ultimul vlăstar al familiei. Nu vorbea niciodată despre copilăria ei sau despre familia ei. Ziceai că viața ei începuse abia atunci când preluase magazinul de arme din Alicante al tatălui ei.

— Voiam să te ajut să devii ceea ce ești tu cu adevărat.

— Adică?

— Cel mai bun vânător de umbre din generația ta, a spus Diana. N-am mai văzut pe nimeni care să se antreneze și să se lupte ca tine. Exact de asta nu aș vrea să arunci tot acest potențial în căutarea a ceva care nu-ți va vindeca rănilor.

Să-mi arunc tot acest potențial? Diana nu știa, nu înțelegea. Niciunul din familia ei nu murise în Războiul Întunecat. Iar părinții ei nu muriseră în luptă, ci fuseseră uciși, torturați și mutilați. Strigând-o pe ea, poate, în clipele acelea, scurte sau lungi, dintre viață și moarte.

S-a auzit o bătaie fermă în ușă. Apoi ușa s-a deschis și a intrat Cristina. Era îmbrăcată cu blugi și hanorac și era îmbujorată, de parcă ar fi fost stânjenită că le întrerupe.

— Familia Blackthorn, a spus ea. S-a întors acasă.

Emma a uitat complet ce se pregătea să-i spună Diane și s-a repezit spre ușă.

— Cum? Trebuiau să vină abia mâine!

Cristina a ridicat din umeri neputincioasă.

— Poate e o altă familie mare care s-a teleportat acum la intrare.

Emma și-a apăsat pieptul cu mâna. Cristina avea dreptate. Simțea asta: durerea surdă pe care o simțise sub coaste din momentul în care Julian plecase se făcuse brusc mai rea și mai bună, în același timp — nu mai era o durere, mai degrabă era ca și cum ar fi avut în inimă un fluture care bătea nebunește din aripi.

A ieșit ca o furtună din birou și tălpile goale plesneau zgomotos lemnul lustruit de pe podeaua coridorului. A ajuns la scări și a început să coboare câte două trepte deodată, sărind peste capetele balustradei la fiecare etaj. Acum auzea și voci. I s-a părut că o aude pe Dru întrebând ceva cu vocea ei subțire și caldă și pe Livvy că îi răspunde.

Și uite că a ajuns la galeria de la etajul doi, care dădea în foaier. Toată zona era luminată ca ziua de mii de culori strălucitoare, rămase de la Portalul dispărut. În mijlocul camerei se aflau cei din familia Blackthorn: Julian îi domina cu statura lui pe cei doi gemeni, Livvy și Ty. Alături era Drusilla, care îl ținea de mână pe cel mai mic dintre frați, Tavvy. Acesta părea că doarme în picioare, ținându-și capul rezezat de brațul lui Dru, cu ochii închiși.

— V-ați întors! a strigat Emma.

Au ridicat cu toții capul spre ea. Cei din familia Blackthorn semănau bine între ei: aveau același păr bogat castaniu, de culoarea ciocolatei amăruie, și aceiași ochi albaștri-verzi. Doar Ty, cu ochii lui cenușii, subțirel și cu părul negru mereu ciufulit, părea că provine dintr-o altă ramură a familiei.

Dru și Livvy zâmbeau, iar în aprobarea gravă din cap a lui Ty se simțea bucuria revederii, dar Emma îl vedea pe Julian. A simțit cum runa *parabatai* de pe braț începe să-i zvâcnească în clipa în care el s-a uitat la ea.

A coborât scările în fugă. Julian se aplecase să-i spună ceva lui Dru. Apoi s-a întors și a pornit cu pași mari și rapizi spre Emma. I-a umplut tot câmpul vizual, numai pe el îl vedea. Nu doar pe acest Julian care venea spre ea pășind pe podeaua împodobită cu simbolul Îngerului, ci și pe Julian care îi întindea pumnale serafice cărora le dăduse nume, pe Julian care îi oferea întotdeauna pătura când era frig în mașină, pe Julian care stătea vizavi de ea în Orașul Tăcut, cu flăcările albe și aurii ridicându-se între ei în timp ce rosteau jurămintele *parabatai*-lor.

S-au ciocnit în mijlocul foaierului, iar ea s-a repezit să-l îmbrățișeze.

— Jules, a spus ea, dar cuvântul a fost înăbușit în umărul lui, când el a strâns-o în brațe.

Auzea în minte jurămintele *parabatai* în timp ce inspira mirosul lui cunoscut: cuișoare, săpun, sare.

Unde vei merge tu, voi merge și eu.

O clipă, brațele lui au strâns-o atât de tare, încât abia mai putea respira. Apoi i-a dat drumul și a făcut un pas înapoi. Emma aproape s-a dezechilibrat. Nu se așteptase nici la îmbrățișarea aceea atât de puternică și nici la despărțirea aceea rapidă.

În plus, arăta altfel. Creierul ei nu era în stare să înțeleagă tot.

— Credeam că veniți mâine-dimineață, a spus Emma.

A încercat să-i prindă privirea, să-l facă să-i întoarcă zâmbetul plin de bucurie. Dar el se uita atent la frații și surorile lui, de parcă i-ar fi numărat, să vadă dacă sunt toți.

— Malcolm a venit mai devreme, i-a răspuns el, peste umăr. A apărut pe neașteptate în bucătăria mătușii Marjorie, îmbrăcat în

pijama. A zis că a uitat de diferența de fus orar. Ea a țipat de cre-deam că dă-rămă casa.

Emma și-a dat seama că tensiunea pe care o simțea în piept începe să scadă. Malcolm Fade, șeful magicienilor din Los Angeles, era un prieten de familie; ea și Jules făceau mereu glume pe seama excentricităților lui.

— După care ne-a teleportat din greșeală la Londra, în loc să ne aducă aici, a spus Livvy și s-a aplecat s-o îmbrățișeze pe Emma. După aia a trebuit să căutăm pe cineva care să ne deschidă un alt Portal... Diana!

Livvy s-a desprins din îmbrățișare și s-a dus s-o salute pe Diana. Câteva momente nu a mai fost decât o gălăgie totală: întrebări, salu-turi, îmbrățișări. Tavvy se trezise și el și bântuia printre ei somnoros, trăgându-i de mânecă. Emma i-a ciufulit părul.

Poporul tău va fi poporul meu. Familia lui Julian devenise familia ei când erau *parabatai*. Într-un fel, era ca o căsătorie.

Emma s-a uitat la Julian. El își privea familia cu mare atenție. De parcă uitase că e și ea acolo. Și în clipa aceea parcă i s-a trezit creierul și i-a prezentat un catalog în care se găseau toate lucrurile care acum erau altfel la el.

Întotdeauna fusese practic și se tunde scurt, probabil că în Anglia uitase să se tundă: acum avea și el buclele înfoiate și lucioase specifice familiei. Părul îi trecuse de urechi. Era bronzat, și nu că nu i-ar fi știut așa de bine culoarea ochilor, dar acum păreau mai strălucitori și în același timp mai întunecați, ca albastrul-verzui al apelor adânci din ocean. Și forma feței era schimbată — avea trăsături de adult, fără acea moliciune a copilăriei; se vedea linia fermă a obrazului și bărbia ușor ascuțită, ca un ecou al aripilor de pe amuleta pe care o avea la gât, chiar sub marginea de sus a tricoului.

Emma a întors capul. Spre uimirea ei, inima îi bătea tare, ca și cum ar fi fost emoționată. Tulburată, a îngenuncheat lângă Tavvy.

— Ți-a căzut un dinte, i-a spus ea când el i-a zâmbit. N-ai fost atent.

— Dru mi-a spus că spiritele naturii îți fură dinții când dormi, a spus Tavvy.

— Asta fiindcă așa i-am spus eu, a zis ea și s-a ridicat în picioare. A simțit o atingere ușoară pe braț.

Era Julian. Desena cu degetul litere pe pielea ei — era ceva ce făceau tot timpul, de când își dăduseră seama că au nevoie de un mod de comunicare fără cuvinte, în timpul orelor plicticoase de studiu sau când erau adulți de față. *T-E-S-I-M-Ț-I-B-I-N-E*?

Ea a dat din cap. El s-a uitat la ea puțin alarmat, ceea ce pentru ea era o ușurare. Asta era ceva familiar. Chiar era așa de diferit? Nu mai era așa slab, era mai musculos, dar tot subțire. Semăna cu înotătorii aceia pe care îi admirase ea dintotdeauna pentru frumusețea corpului. Avea și acum la încheietură aceleași brățări de piele, de scoici și de sticlă de mare. Măinile îi erau și acum stropite de vopsea. Era tot Julian.

— Ce bronzăți sunteți toți, spunea Diana. Cum de v-ați bronzat așa? Eu credeam că în Anglia plouă tot timpul!

— Eu nu sunt bronzat, a precizat Tiberius.

Într-adevăr, nu era bronzat. Ty detesta soarele. Când se duceau cu toții la plajă, pe el îl puteai găsi sub o umbrelă imensă, citind o carte polițistă.

— Mătușa Marjorie ne-a pus să ne antrenăm afară în fiecare zi, a spus Livvy. Bine, pe Tavvy, nu. L-a ținut în casă ca să-l îndoape cu dulceață de mure.

— Tiberius s-a ascuns, a spus Drusilla. În hambar.

— Nu m-am ascuns, a spus Ty. M-am retras strategic.

— S-a ascuns, a insistat Drusilla, strâmbându-se cu toată fața.

Codițele îi stăteau în sus, ca ale lui Pippi Șosețica. Emma a tras-o ușor de una dintre ele.

— Nu te certa cu fratele tău, a spus Julian și apoi s-a întors spre Ty. Nu te certa cu sora ta. Amândoi sunteți obosiți.

— Și ce legătură are asta cu cearta? a întrebat Ty.

— Julian vrea să spună că ar trebui să mergeți cu toții la culcare, a intervenit Diana.

— Dar e abia opt, a protestat Emma. Abia au ajuns!

Diana a arătat spre podea. Tavvy se ghemuise pe jos și dormea în pata de lumină făcută de o lampă, exact ca o pisică.

— În Anglia e mult mai târziu.

Livvy s-a apropiat de Tavvy și l-a luat ușor în brațe. Capul i s-a lăsat pe gâtul lui Livvy.

— O să-l duc în pat.

Ochii lui Julian s-au întâlnit o clipă cu cei ai Dianei.

— Mersi, Livvy, a spus el. Mă duc să-i spun unchiului Arthur că am ajuns cu bine. S-a uitat în jur și a oftat. Ne ocupăm de bagaje mâine-dimineață. Toată lumea la culcare.

Livvy a bombănit un pic, însă Emma nu a reușit să audă ce spune. Se simțea confuză, mai mult decât confuză. Cu toate că Julian îi răspunsese la SMS-uri sau la telefoane cam scurt și neutru, nu era pregătită să vadă un Julian care arăta altfel, care părea altfel. Ar fi vrut ca el s-o privească așa cum o privea înainte, cu zâmbetul acela care părea să-i fie menit numai ei.

Diana le-a spus noapte bună, după care și-a luat cheile și geanta. Profitând de momentul acesta, Emma a început să scrie cu degetul pe brațul lui Julian.

I-R-E-B-U-I-E-S-Ă-V-O-R-B-E-S-C-C-U-T-I-N-E.

Fără să se uite la ea, Julian a lăsat mâna jos și i-a scris pe antebraț.

D-E-S-P-R-E-C-E?

Ușa s-a deschis și s-a închis în urma Dianei, lăsând să pătrundă de afară o pală de vânt rece și de ploaie. Când s-a întors spre Julian, Emma a simțit apă pe obraji.

— Este important, a spus ea.

Se întreba dacă sună convingător. Nu îi spusese niciodată că trebuie să-i comunice ceva important. Când îi spunea că vrea să vorbească cu el, el știa că e important.

— Doar... A început să vorbească mai încet. Vino în camera mea după ce te întâlnești cu Arthur.

El a ezitat, doar o clipă; sticla și scoicile de la brățări au clincănit când și-a dat părul din ochi. Livvy era deja sus cu Tavvy, iar ceilalți urcau după ea. Emma a simțit că iritarea se transformă într-un sentiment de vinovăție. Jules era epuizat, bineînțeles. Asta-i tot.

— Dacă nu ești prea obosit, a adăugat ea.

El a clătinat din cap, cu o expresie impenetrabilă — iar Emma întotdeauna putuse să-i citească pe față.

— O să vin, a spus el și i-a pus mâna pe umăr.

Un gest neutru, fără semnificație. Ca și cum nu ar fi fost despărțiți două luni.

— Îmi pare bine să te revăd, a spus el, după care s-a întors și a pornit în urma lui Livvy.

Sigur că trebuia să se ducă să-l vadă pe Arthur, s-a gândit Emma. Cineva trebuia să-i spună excentricului lor conducător că familia Blackthorn se întorsese. Și normal că era obosit. Și normal că părea diferit, așa ți se pare când nu vezi pe cineva mult timp. S-ar putea să mai dureze o zi-două până vor fi din nou ca înainte. Relaxați. Inseparabili. În siguranță.

Și-a dus mâna la inimă. Deși îi trecuse durerea surdă pe care o simțise cât timp fusese Julian în Anglia, senzația aia că are acolo o bandă de cauciuc întinsă la maximum, acum simțea o altă durere, mai ciudată și mai mare.

3

NU STRĂLUCEȘTE LUNA VREODATĂ SĂ NU-MI ADUCĂ VISE DE-NDATĂ

MANSARDA INSTITUTULUI ERA LUMINATĂ SLAB. ÎN ACOPERIȘ EXISTAU două luminatoare, dar unchiul Arthur le acoperise cu hârtie de împachetat de când își adusese aici cărțile și documentele, spunând că se teme ca nu cumva lumina soarelui să deterioreze delicatele instrumente ale studiului său.

Arthur și fratele său, Andrew, tatăl lui Julian, fuseseră crescuți de niște părinți obsedați de perioada clasică, de Grecia și de Roma antică, de eroii, mitologia și istoria acestora.

Julian știa încă din copilărie de *Iliada* și *Odissea*, de argonauți și de *Eneida*, de oameni și monștri, de zei și eroi. Dar în timp ce Andrew rămăsese doar cu o pasiune pentru clasici (una care, trebuie să spunem, ajunsese până acolo încât își botezase toți copiii cu nume de împărați și regine — Julian îi era recunoscător și azi mamei sale că îl cheamă Julian și nu Julius, cum ar fi vrut tatăl lui), Arthur era de-a dreptul obsedat.

Își adusese cu el din Anglia sute de cărți și de atunci camera se umpluse de încă alte sute. Erau aranjate după un sistem pe care numai el îl știa — *Antigona* lui Sofocle stătea peste *Istoria războiului peloponesiac* a

lui Tucidide, peste fragmente de monografii și cărți cu coperte rupte, iar pagini izolate erau așezate atent prin diverse locuri. În cameră erau probabil șase mese de birou; când una se umplea prea tare de hârtii și fragmente de vase sau statui, unchiul Arthur pur și simplu mai cumbara încă una.

Acum stătea la una dintre mese, în capătul vestic al camerei. Printr-o crăpătură din hârtia care acoperea fereastra din dreptul mesei, Julian vedea o frântură din albastrul oceanului. Mânele de la tricoul vechi al unchiului Arthur erau suflecate. La marginea pantalonului kaki zdrențuit se vedeau picioarele încălțate în papuci uzați de casă. Bastonul, pe care îl folosea rareori, era rezemat de perete.

— Ahile avea un *phorminx* cu o tijă de argint, murmură el; Hercule a fost învățat să cânte la citeră. Ambele instrumente au fost traduse prin cuvântul „liră”, dar sunt oare același instrument? Dacă e același lucru, de ce s-ar fi folosit doi termeni diferiți pentru ele?

— Bună, unchiule, a spus Julian și a ridicat tava pe care o adusese și pe care pusese în grabă câte ceva de mâncare. Ne-am întors.

Arthur s-a întors încet spre el, ca un câine bătrân care ridică îngrijorat capul la auzul unui strigăt.

— Andrew, îmi pare bine să te văd, a spus el. Tocmai studiam ideul grec de iubire. *Agape*, desigur, iubirea cea mai mare, iubirea pe care o simt zeii. Apoi *eros*, iubirea romantică, *philia*, iubirea dintre prieteni, și *storge*, iubirea de familie. Pe care dintre astea crezi că o simte un *parabatai*? Ar fi mai aproape de *philia* sau *agape* — *eros* fiind, desigur, interzisă. Și dacă ar fi așa, ar însemna că noi, ca nefilimi, am fi înzestrați cu ceva pe care mundanii nu l-ar înțelege niciodată — dar atunci cum de știau grecii de asta? Un paradox, Andrew...

Julian a respirat adânc. Ultimul lucru despre care ar fi vrut să discute era genul de iubire pe care îl simte un *parabatai* pentru perechea lui. Și nu voia să i se adreseze cineva cu numele tatălui său. Ar fi vrut să fie în altă parte acum, oriunde, dar a făcut totuși un pas spre unchiul său, unde lumina era ceva mai puternică, astfel încât să i se poată vedea fața.

— Sunt Julian. Am spus că ne-am întors. Toți. Tavvy, Dru, gemenii. . .

Arthur se uita la el cu ochii lui albaștri-verzi, părând că nu pricepe, și Julian a făcut eforturi să nu se simtă demoralizat. De fapt, nici nu voise să vină aici, ar fi vrut să se ducă la Emma. Dar înțelesese din mesajul trimis în ultima clipă de Diana că ar trebui să se ducă la unchiul său imediat ce sosește.

Asta fusese dintotdeauna treaba lui. Asta trebuia să fie mereu treaba lui.

A așezat tava pe o masă, atent să nu dărâme mormanele de hârtii. Lângă cotul lui Arthur zăcea un teanc de plicuri de expediat și o mulțime de note de patrulă. Nu era enorm, dar nu era nici așa diminuat cum ar fi sperat Julian.

— Ți-am adus cina.

Arthur s-a uitat lung la tava cu mâncare, încruntat, de parcă era un obiect îndepărtat, care abia putea fi văzut prin ceață. Era un castron cu supă, încălzit în grabă la bucătărie și care acum se răcea în aerul polar al mansardei. Julian înfășurase meticuloș tacâmurile într-un șervețel și pusese și un coș cu pâine pe tavă, cu toate că știa că dimineața, când va veni să ia tava, va găsi mâncarea aproape neatinsă.

— Crezi că este un indiciu? l-a întrebat unchiul Arthur?

— Ce să cred că e un indiciu?

— Citera și *phorminx*-ul. Se potrivesc ca model, dar modelul este așa de vag schițat...

Unchiul Arthur s-a rezemat de spătarul scaunului oftând, cu ochii în peretele din fața lui, pe care fuseseră lipite sau fixate cu piuneze sute de bucățele de hârtie acoperite cu scrisul lui dezordonat.

— Viața e scurtă, iar pentru a învăța să devii înțelept îți trebuie mult timp, a șoptit el.

— Viața nu e chiar atât de scurtă, a spus Julian. Sau, cel puțin, nu ar trebui să fie.

Fusese scurtă pentru părinții lui, s-a gândit el. De multe ori era scurtă pentru vânătorii de umbre. Dar pe Arthur ce-ar fi putut să-l amenințe, ascuns aici, în mansarda lui izolată? Probabil că va trăi mai mult decât ei toți.

S-a gândit la Emma, la cât de mult riscă, la cicatricile pe care le văzuse pe corpul ei când înotau sau când făceau antrenament. Avea asta

în sânge, acel sânge al vânătorilor de umbre care își riscă viața generații în rând, pentru care oxigenul înseamnă adrenalină și luptă. Dar a dat o parte gândul că ea ar putea muri la fel ca părinții ei; era un gând insuportabil.

— Niciun om de pe lumea asta nu trăiește de două ori, a murmurat Arthur, probabil citând pe cineva.

Așa făcea de obicei. Acum se uita din nou spre hârtiile de pe masă și se simțea pierdut în gânduri. Julian și-a amintit cum, în urmă cu câțiva ani, toată podeaua mansardei era plină de amprentele însângerate ale lui Arthur. În noaptea aceea îl chemase pentru prima oară pe Malcolm Fade.

— Dacă nu mai ai nevoie de nimic, unchiule..., a dat Julian să se întoarcă spre ușă.

Arthur a ridicat repede capul. O clipă, privirea lui a fost limpede și concentrată.

— Ești un băiat bun, a spus el. Dar asta nu o să te ajute cu nimic, în final.

Julian a înghețat.

— Ce?

Dar Arthur deja se cufundase în hârtiile lui.

Julian s-a întors și a coborât scările mansardei. Scârțâitul lor îi era foarte familiar. Institutul din Los Angeles nu era chiar așa de vechi, cu siguranță nu așa de vechi precum alte Institute, dar mansarda avea ceva antic și prăfos, mai mult decât orice altă parte a clădirii.

A ajuns la ușa de la capătul scărilor. S-a rezemat puțin de perete, în întunericul și liniștea de acolo.

Liniștea era ceva rar pentru el, în afară de perioada în care dormea. De obicei, era înconjurat de zumzetul permanent al fraților lui. Mereu erau pe lângă el, mereu simțeau nevoia să primească atenția lui sau ajutorul lui.

S-a gândit și la casa din Anglia, la zumzetul înăbușit al albinelor din grădină, la foșnetul copacilor. Totul era verde și albastru, cu totul altfel decât deșertul de aici, cu nuanțele lui aride de maroniu și auriu. Nu ar fi vrut să plece de lângă Emma, dar în același timp crezuse că poate să trebui. Ca un dependent care se îndepărtează de sursa adicției sale.

Destul. Erau anumite lucruri la care nu avea sens să se gândească. În întunericul și umbrele secretelor supraviețuia și Julian. Așa reușise să se descurce până atunci.

A respirat adânc și a intrat din nou pe holul mare.

Emma stătea în picioare pe plajă. Nu mai era nimeni acolo; era complet pustiu. De o parte și de alta erau doar întinderi vaste de nisip, în care fărâme de mică sclipeau domol sub razele soarelui abia văzut printre nori.

În fața ei era oceanul. Era frumos și mortal, la fel ca și creaturile care trăiau în apele lui; marii rechini albi, cu pielea lor aspră și palidă, balenele ucigase, cu dungile lor albe și negre ca scaunele de grădină edwardiene. Emma privea oceanul și simțea ceea ce simțea întotdeauna: un amestec de dorință și de spaimă, o dorință de a se arunca în apele verzi și reci, așa cum simțea uneori nevoia de a conduce în viteză, de a sări prea sus, de a intra în luptă neînarmată.

Thanatos, ar fi numit-o Arthur. Dorința inimii de a muri.

Oceanul a scos un muget, precum urletul unui animal, apoi a început să se re-tragă. Se îndepărta rapid de ea, lăsând în urmă pești care săreau pe uscat, grămezi de alge, epave de corăbii, toate resturile de pe fundul lui. Emma știa că trebuie să fugă, dar a rămas acolo paralizată, în vreme ce apele se adunau într-un turn, un zid masiv și transparent — vedea în apele agitate delfini și rechini zbătându-se neajutorați în capcană. A țipat și a căzut în genunchi când a văzut acolo și trupurile părinților ei, întemnițați în apele ridicate la cer, de parcă ar fi fost închiși în sicrie masive de sticlă, mama ei șchiopătând și tresărind, mâna tatălui ei încercând să ajungă la ea prin spuma și fierberea apelor. . .

Emma a sărit în sus și a întins mâna după Cortana, sprijinită de noptiera ei, dar mâna i-a alunecat și sabia a căzut zăngănind pe podea. A întins mâna spre veioză și a aprins-o.

Lumina caldă a veiozei a umplut camera. S-a uitat în jurul ei, cli-pind des. Adormise în pijama, peste cuvertură.

Și-a dat picioarele jos din pat, frecându-se la ochi. Se întinsese pe pat, în așteptarea lui Julian, cu ușa de la dressing deschisă, cu lumina aprinsă.

Voise să-i arate lui Julian noile fotografii. Voise să-i povestească tot ce se întâmplase, să-i audă vocea: mângâietoare, familiară, iubitoare. Să o ajute să decidă ce are de făcut în continuare.

Dar Julian nu venise.

S-a ridicat din pat și a luat un hanorac de pe spătarul scaunului. O privire rapidă spre ceasul de pe noptieră i-a spus că era aproape trei dimineța. S-a strâmbat și s-a strecurat pe hol.

Era întuneric și liniște. Lipsa fâșiilor de lumină de sub uși îi indica faptul că toată lumea doarme. S-a dus spre camera lui Julian, a deschis ușa și s-a strecurat înăuntru.

Camera era ceva mai luminoasă decât holul. Pe fereastră se vedea luna atârnată deasupra munților și lumina ei albă desena un contur argintiu obiectelor din cameră. Părul buclat al lui Julian era o pată neagră pe pernă, genele întunecate erau perfect negre. Îi umbreau ușor pomeții obrajilor, ca un praf negru.

Ținea brațul îndoit sub cap și din cauza asta i se ridicase tricoul. Ea a întors capul de la pielea dezvelită sub marginea tricoului și s-a cățarat pe pat, ca să-l atingă pe umăr.

— Julian, a spus ea încet. Jules.

El s-a mișcat ușor și a deschis încet ochii. În lumina lunii, ochii păreau gri-argintii, la fel ca ochii lui Ty.

— Emma, a spus el cu vocea grea de somn.

Am crezut că o să vii în camera mea, ar fi vrut ea să spună, dar nu a putut. El părea atât de obosit, încât i s-a înmuiat inima. A întins mâna să-i dea la o parte părul de pe ochi, dar s-a oprit și apoi i-a pus mâna pe umăr. El s-a întors pe o parte; Emma a recunoscut tricoul uzat și pantalonii de trening cu care dormea.

Ochii lui păreau gata să se închidă din nou.

— Jules, a spus ea dintr-un impuls. Pot să stau cu tine?

Era codul lor, versiunea scurtă a rugăminții mai lungi: *Stai cu mine și fă-mă să uit coșmarurile. Stai și dormi lângă mine. Stai și alungă-mi visele rele, amintirea sângelui, amintirea părinților morți, amintirea războinicilor întuneriți cu ochii morți, negri precum cărbunii.*

Era o rugămintă pe care o făcuseră amândoi, de mai multe ori. De când erau copii, se duceau unul în patul celuilalt să doarmă. Emma își imaginase odată că și visele lor se amestecă atunci când dorm împreună, împrumutând bucățele din universul somnului celuilalt. Era unul

dintre lucrurile magice pe care le avea statutul de *parabatai*, un lucru pe care ea și-l dorise dintotdeauna — nu erai niciodată singur. Treaz sau adormit, în luptă sau nu, aveai mereu un frate geamăn alături, legat de viața ta, de speranțele tale și de fericirea ta, un sprijin aproape perfect.

El s-a tras puțin să-i facă loc, cu ochii pe jumătate închiși, și a spus cu voce înăbușită:

— Stai.

Ea s-a strecurat alături de el, sub pătură. El s-a mișcat să-i facă mai mult loc, cu trupul lui lung întinzându-se și strângându-se. În locul în care fusese trupul lui, cearșaful era cald și mirosea a cuișoare și a săpun.

Emma tot mai tremura. S-a dat puțin mai aproape de el, să-i simtă căldura trupului. El dormea pe spate, cu o mână sub cap și cu cealaltă așezată pe burtă. Brățările îi sclipeau în lumina lunii. S-a uitat la ea — știa că Julian simțise că se apropiase de el —, ochii i-au sclipit o secundă și apoi s-au închis intenționat, iar genele negre i-au umbrît fața.

Respirația i-a devenit regulată aproape instantaneu. Dormea, dar Emma era trează și se uita la el cum i se ridica și lăsa pieptul, ritmic precum un metronom.

Nu s-au atins. Rareori se atingeau când stăteau amândoi în pat. Când erau copii, se certau pe pătură și puneau între ei cărți ca să delimiteze locul fiecăruia, fiindcă se plâneau că își invadează reciproc partea. Acum se obișnuiseră să doarmă în același spațiu, dar păstrau distanța aceea dintre ei pe care odinioară o delimitau cu cărți.

Auzea oceanul vuind în depărtare; vedea și acum zidul verde de apă din vis ridicându-se în spatele ochilor închiși. Dar acum i se părea ceva îndepărtat, pentru că talazul înspăimântător se prăbușea în respirația caldă a *parabatai*-ului ei.

Într-o bună zi, ea și Julian se vor căsători cu altcineva. Atunci nu vor mai putea dormi împreună. Nu vor mai putea să-și împărtășească secrete la miezul nopții. Vor fi tot apropiați, dar apropierea lor va căpăta o altă formă. Va trebui să se obișnuiască cu asta.

Într-o bună zi. Dar deocamdată nu.

Când Emma s-a trezit, Julian dispăruse.

Ea s-a ridicat amețită în capul oaselor. Era târziu, mai târziu decât se trezea în mod normal, iar camera era luminată roz-auriu de razele soarelui. Cearșafurile și pătura bleumarin erau grămadă la picioarele patului. Când Emma a pus mâna pe pernă, a simțit că încă mai e caldă — probabil că abia plecase.

A dat la o parte o senzație de neliniște stârnită de faptul că el plecase fără să-i spună vreun cuvânt. Poate pur și simplu nu dorise s-o trezească; Julian avusese dintotdeauna probleme cu somnul, iar acum diferența de fus orar nu avea cum să-l ajute. Încercând să se convingă că nu înseamnă nimic, s-a dus în camera ei și și-a pus o pereche de leggings și un tricou, apoi niște șlapi.

În mod normal, s-ar fi dus să vadă dacă nu e la studioul lui, dar a văzut dintr-o privire că era o zi caldă și senină de vară. Cerul era plin de puful alb și strălucitor de nori. Oceanul scliepa, având scânteii de aur la suprafață. Emma vedea de aici siluetele îndepărtate ale surferilor.

Știa că lui îi fusese dor de ocean — știa asta din SMS-urile și mesajele de foc scurte și rare pe care el i le trimisese din Anglia. A coborât scările Institutului și a pornit pe drumul care ducea spre șoseaua pe care a traversat-o în fugă, plină de camionetele surferilor și de mașinile decapotabile care se îndreptau spre Nobu.

Era exact acolo unde își imaginase ea că o să fie: cu fața spre soare și spre ocean, cu aerul sărat fluturându-i părul și tricoul. Se întreba de cât timp stătea el așa, cu mâinile în buzunare.

A făcut un pas ezitant pe nisipul umed.

— Jules?

El s-a întors și s-a uitat la ea. O clipă a părut confuz, de parcă se uitase la soare, deși soarele era deasupra lor — Emma îi simțea căldura, lumina și fierbințeala pe spate.

El a zâmbit. Ea s-a simțit străbătută de un val de ușurare. Era zâmbetul familiar al lui Julian, cel care îi lumina fața. A alergat la marginea apei: valurile veneau și se strecurau pe plajă ca să ajungă la vârfurile pantofilor lui Julian.

— Te-ai trezit devreme, a spus ea, călcând prin apa puțin adâncă.

Pașii ei lăsau în urmă adâncituri argintii în nisip.

— E aproape miezul zilei, a spus el.

Vocea lui suna ca de obicei, dar Emmei tot i se părea ceva diferit, ciudat de altfel: forma feței, umerii care se vedeau prin tricou.

— Despre ce voiai să-mi vorbești?

— Ce?

Preț de o clipă, Emma fusese luată prin surprindere, din cauza diferențelor pe care le sesiza, dar și de bruscătețea întrebării.

— Aseară, a spus el. Ziceai că vrei să vorbești cu mine. De ce să nu vorbim acum?

— OK. Emma a ridicat capul să se uite la pescărușii care se roteau pe cer. Hai să ne așezăm undeva. Nu vreau să te ia apa când vine fluxul.

S-au așezat ceva mai departe pe plajă, acolo unde nisipul se încălzise de la soare. Emma și-a scos șlapii și și-a îngropat degetele în nisip, cu plăcere. Julian a început să râdă.

Ea s-a uitat la el dintr-o parte.

— Ce e?

— Tu și plaja, a spus el. Ți place nisipul, dar detești apa.

— Știu, a aprobat ea, uitându-se cu ochii mari la el. Nu e culmea ironiei?

— Nu e. Culmea ironiei e când avem un rezultat neașteptat într-o situație așteptată. Asta e doar una dintre ciudățeniile tale.

— Mă șochezi, a spus Emma, scoțând telefonul din buzunar. Sunt șocată.

— Am înregistrat sarcasmul, a spus el și a luat telefonul în mână.

Erau încărcate acolo fotografiile făcute de Cristina cu o noapte în urmă. În timp ce el le privea, Emma i-a povestit cum ajunsese la Sepulcru după pontul primit de la Johnny Rook, cum descoperise cadavrul, cum se supăraseră Diana după vizita făcută de Rook la Institut. Pe măsură ce vorbea, începea să se relaxeze, parcă nu mai era așa de marcată de diferențele pe care le observase la Julian. Asta era ceva normal, erau ei, așa ca întotdeauna, stând de vorbă, ascultând, funcționând ca *parabatai*.

— Sunt sigură că sunt aceleași însemne, a încheiat ea. Nu am luat-o razna, nu?

Julian a ridicat capul spre ea.

— Nu, a spus el. Și Diana crede că dacă tu te apuci să cercetezi asta, Conclavul nu va mai fi dispus să-i permită lui Helen să vină acasă?

— Mda.

Emma a avut o șovăire, apoi l-a luat de mână. Brățara cu sticlă de mare de pe încheietura stângă a clincănit. Ea îi simțea cu degetele bătăturile din palmă, pe care le știa la fel de bine ca pe configurația camerei ei.

— N-aș face vreodată ceva care s-o afecteze pe Helen, sau pe Mark, sau pe tine, a spus ea. Dacă tu crezi că Diana are dreptate, n-o să mai... A înghițit în sec. O s-o las moartă.

Julian s-a uitat în jos, la degetele lor împletite. Nu făcea nicio mișcare, dar ea vedea că pulsul i se accelerase, vedea asta pe gâtul lui, cum sângele bătea cu putere în vene. Probabil pentru că venise vorba despre sora lui.

— Sunt cinci ani, a spus el și și-a retras mâna.

Nu și-a smucit-o sau ceva, pur și simplu și-a retras-o și s-a întors cu ochii spre apă. O mișcare perfect firească, dar care ei i-a creat o senzație ciudată.

— Conclavul nu s-a grăbit să-i permită lui Helen să se întoarcă. Nu s-a grăbit deloc să-l caute pe Mark. Și nu s-a grăbit să analizeze dacă într-adevăr părinții tăi au fost uciși de Sebastian. Nu mi se pare normal să sacrifici posibilitatea de a afla ce s-a întâmplat cu părinții tăi pentru o speranță deșartă.

— Nu spune că e deșartă, Jules...

— Putem să interpretăm și altfel lucrul ăsta, a spus el și ea putea practic vedea cum i se învârt roțițele din creier. Dacă tu reușești într-adevăr să rezolvi asta, dacă noi reușim să rezolvăm asta, atunci Conclavul ne va fi îndatorat. Eu sunt convins că părinții tăi nu au fost uciși de Sebastian Morgenstern. Ce căutăm noi e un demon sau o altă forță care are puterea de a ucide vânători de umbre și de a scăpa. Dacă putem învinge o astfel de forță...

Emma a simțit că începe să o doară capul. Elasticul cu care își prinsese părul era prea strâns; a întins mâna să-l mai slăbească puțin.

— Atunci ne-ar acorda un tratament special, zici tu? Fiindcă toată lumea o să stea cu ochii pe ei?

— Ar fi obligați, a spus Julian. Dacă toată lumea ar afla ce-am făcut. Și noi am putea avea grijă să afle toată lumea. A ezitat puțin, apoi a adăugat: Avem și noi niște relații.

— Sper că nu te referi la Jem, nu? Fiindcă nu știu cum să dau de el.

— Nu la Jem și Tessa.

— Atunci la Jace și Clary, a spus Emma.

Jace Herondale și Clary Fairchild conduceau Institutul din New York. Erau unii dintre cei mai tineri vânători de umbre care dețineau o astfel de poziție. Emma era prietenă cu Clary de la doisprezece ani, când Clary ieșise după ea din Sala Consiliului din Idris, singura persoană din tot Conclavul căreia părea că îi pasă că ea își pierduse părinții.

Jace era probabil unul dintre cei mai buni vânători de umbre din toate timpurile, în privința capacității sale de luptă. Clary se născuse cu un alt talent: putea crea rune. Era ceva ce niciun alt vânător de umbre nu reușise să facă vreodată. Odată îi explicase Emmei că nu putea forța runele să vină la ea — ele veneau sau nu veneau. De-a lungul timpului, adăugase o mulțime de rune folositoare în Cartea Gri — una pentru respirație subacvatică, alta pentru alergare pe distanțe lungi, iar alta despre prevenirea sarcinii, care, deși fusese destul de controversată, devenise una dintre cele mai frecvent folosite rune din lexicon.

Toată lumea îi cunoștea pe Jace și pe Clary. Așa se întâmplă când cineva salvează lumea. Pentru majoritatea oamenilor, erau eroi — pentru Emma erau cei care o ținuseră de mână în cea mai neagră perioadă din viața ei.

— Mda.

Julian și-a frecat ceafa. Părea obosit. Sub ochii avea o umbră discretă de cearcăne, care îi dădea un aer epuizat. Își mușca buzele, așa cum făcea mereu când era neliniștit sau frământat de ceva.

— Mă gândesc că ei sunt cei mai tineri conducători de institut. Și uite ce-a făcut Conclavul pentru Simon, pentru Magnus sau pentru Alec. Când ești erou, fac o groază de chestii pentru tine.

Julian s-a ridicat și odată cu el s-a ridicat și Emma, scoțându-și elasticul de la codiță. Părul eliberat din strânsoare s-a împrăștiat în valuri pe umeri și pe spate. Julian s-a uitat repede la ea, apoi a întors capul.

— Jules, a început ea.

Dar el deja pornise către șosea.

Ea și-a pus șlapii și l-a ajuns din urmă, chiar acolo unde se termina nisipul și începea asfaltul.

— E totul în regulă?

— Normal. A, scuză-mă, am uitat să-ți dau asta înapoi. I-a întins telefonul. Uite ce-i, Conclavul își face propriile reguli. Și trăiește după regulile sale. Dar asta nu înseamnă că, dacă se fac anumite presiuni unde trebuie, regulile nu se pot schimba.

— Ești destul de criptic.

El a zâmbit și pielea de la colțul ochilor s-a încrețit.

— Nu le place când vânătorii de umbre tineri, așa, ca noi, se implică în treburi serioase. Nu le-a plăcut niciodată. Dar Jace și Clary, Alec și Isabelle au salvat lumea pe când erau de vârsta noastră. Pentru asta au fost onorați. Rezultatele — asta ar putea să-i facă să-și schimbe opinia.

Au ajuns la șosea. Emma s-a uitat în sus, spre dealuri. Institutul stătea ghemuit pe o colină joasă de peste drumul de coastă.

— Julian Blackthorn, a spus ea în timp ce traversau. Revoluționarele ce ești.

— Așa că o să facem niște cercetări, dar discret, a spus Julian. Prima mișcare ar fi să comparăm fotografiile cu cadavrul găsit de tine cu cele ale părinților tăi. Toată lumea o să fie dispusă să ne ajute. Nu-ți face probleme.

Erau la jumătatea drumului spre Institut. Pe șosea erau și acum o mulțime de mașini, pentru că mundanii se duceau în oraș, la serviciu. Lumina soarelui sclipea în parbrizele mașinilor.

— Și dacă descoperim că însemnele astea nu sunt decât niște aiureli, opera vreunui criminal sonat dezlănțuit?

— Nu poate fi asta. Crimele au loc în același timp, în locuri diferite. Ar trebui să fie un criminal care aleargă cu mașina dintr-un loc în altul, omorând oameni.

— Și atunci, ce poate fi? Ucidere în masă?

— Și uciderile în masă au loc în același timp, dar în același loc, a spus Julian calm, cu același ton pe care îl avea când îi explica lui Tavvy de ce nu poate să mânânce *Cheerios* la micul dejun.

— Este clar un criminal în serie. Atunci avem de-a face cu niște crime care au loc într-o perioadă mai lungă de timp.

— Mă simt aiurea că tu știi toate astea, a spus Emma.

În fața Institutului, întinsă până la marginea colinei, era o peluză cu iarbă uscată, mărginită de tufișuri țepoase. Familia nu prea stătea pe aici, era prea aproape de șosea, nu era umbră și iarba era aspră.

— Dru e interesată acum de crime adevărate, a spus Jules.

Ajunseseră la treptele Institutului.

— Nici nu știi câte chestii mi-a spus legate de cum poți ascunde un cadavru.

Emma a trecut pe lângă el, a urcat trei trepte și s-a întors.

— Sunt mai înaltă ca tine, l-a anunțat ea.

Era un joc pe care îl jucau de mici — Emma jura întotdeauna că se făcuse mai înaltă ca el; renunțase în sfârșit când el împlinise paisprezece ani și se înălțase brusc cu doisprezece centimetri.

Julian s-a uitat în sus la ea. Soarele bătea chiar în ochii lui, aducând o strălucire aurie la albastrul lor verzui, ca o patină de sticlă romană antică din colecția lui Arthur.

— Em, a spus el. Oricâte glume am face, tu știi că eu iau în serios chestia asta. E vorba de părinții tăi. *E dreptul tău* să afli ce s-a întâmplat cu ei.

Ea a simțit deodată un nod în gât.

— Pur și simplu de data asta mi se pare că e altceva, a șoptit ea. Știu că de multe ori am zis că am descoperit ceva și n-a fost nimic sau am urmat o pistă greșită, dar am senzația că de data asta e altfel, Jules. Mi se pare real.

Telefonul ei a început să sune. Și-a luat privirea de la Jules și a început să caute telefonul prin buzunar. Când a văzut numele afișat pe ecran, s-a strâmbat și l-a băgat înapoi în buzunar. Jules a ridicat o sprânceană, cu o expresie neutră.

— Cameron Ashdown? a întrebat el. De ce nu răspunzi?

— Nu am dispoziția necesară.

Cuvintele i-au ieșit din gură aproape fără voia ei; nici ea nu-și dădea seama de ce nu-i spunea. *M-am despărțit de Cameron.*

Ușa Institutului s-a dat de perete.

— Emma! Jules!

Erau Drusilla și Tavvy, amândoi în pijama. Tavvy ținea în mână o acadea pe care o suga cu nesaț. Când a văzut-o pe Emma, i s-au luminat ochii și a dat fuga la ea.

— Emma! a spus el, cu acadeaua în gură.

Ea l-a tras spre ea și l-a strâns în brațe, până când el a început să chicotească.

— Tavvy, a spus Julian. Să nu mai alergi cu acadeaua în gură. Poți să te îneci.

Tavvy și-a scos acadeaua din gură și s-a uitat la ea ca și cum ar fi fost un pistol încărcat.

— Și mor?

— Într-un mod hidos, a spus Julian. De tot, mori de tot.

S-a întors spre Drusilla, care își pusese mâinile în șolduri. Pijamaa ei neagră era imprimată cu ferăstraie și schelete.

— Ce s-a întâmplat, Dru?

— E vineri, a spus ea. Ziua clătitelor. Ai uitat? Ai promis!

— A, da, așa e. Julian a tras-o afectuos de una dintre codițe. Du-te și trezește-i și pe Livvy și Ty și o să...

— S-au trezit deja, a spus Dru. Sunt în bucătărie. Așteaptă.

S-a uitat la el cu reproș.

Julian a zâmbit.

— OK. Vin imediat. L-a luat pe Tavvy în brațe și l-a dus în holul de la intrare. Dați fuga la bucătărie și asigurați-i pe gemeni că vin, le-a spus, înainte să dispere și să se apuce să-și facă singuri clătite.

Ei au luat-o la fugă chicotind. Julian s-a întors spre Emma, oftând.

— Am fost acadelizat, a spus el și i-a arătat cercul albastru de zahăr pe care Tavvy reușise să i-l facă pe gulerul tricoului.

— Medalia de onoare, a râs Emma. Ne vedem în bucătărie. Trebuie să fac un duș.

A pornit repede pe scări, după care s-a oprit în fața ușii să se uite la el. Încadrați de albastrul cerului și al mării, ochii lui păreau fragmente din peisaj.

— Jules... voiai să-mi spui ceva?

El și-a întors privirea și a clătinat din cap.

— Nu. Nimic.

Cineva o scutura de umăr pe Cristina. Ea s-a trezit încet, clipind din ochi. Visase că era acasă, că era arșiță, visase grădinile răcoroase ale Institutului, trandafirii pe care îi cultiva mama ei într-un climat nu mereu prietenos cu florile fragile. Preferații ei erau trandafirii galbeni, pentru că erau și floarea preferată de scriitorul ei favorit, dar trandafirii de orice culoare puteau lumina mândrul nume Rosales.

Cristina se plimbase prin grădină și era gata să cotească, când a auzit un murmur de voci cunoscute. A grăbit pasul, cu un zâmbet pe față. Jaime și Diego... cel mai vechi prieten al ei și prima ei iubire. Cu siguranță se vor bucura s-o vadă.

A trecut de colț și s-a uitat. Nu era nimeni acolo. Doar ecoul vocilor și un râs batjocoritor care se auzea departe, în aer.

Umbra și petalele au dispărut, iar în locul lor a apărut Emma, aplecată deasupra ei, îmbrăcată cu una dintre rochiile ei aiurite cu flori. Părul îi atârna în șuvițe pe umeri, ud de la duș.

— *¡Deja de molestarme, estoy despierta!* a protestat Cristina, apărându-se cu mâna. Emma! Gata! M-am trezit!

S-a ridicat în fund și și-a luat capul în mâini. Era mândră că nu amestecase niciodată spaniola cu engleza de când venise în Statele Unite, dar câteodată, dacă era obosită sau abia trezită din somn, îi mai scăpa.

— Vino cu mine la micul dejun, s-a rugat Emma de ea. Sau mai degrabă la o gustare. E aproape miezul zilei. Ce-o fi, nu contează — vreau să te prezint tuturor. Vreau să-l cunoști pe Julian...

— L-am văzut aseară din capul scărilor, a spus Cristina, căscând. Are mâini frumoase.

— Perfect, poți să-i spui asta direct.

— Nu, mersi.

— Scoală-te, a insistat Emma. Dacă nu, mă sui pe tine.

Cristina a aruncat cu perna în ea.

— Du-te afară și așteaptă-mă.

Câteva minute mai târziu, Cristina, după ce se îmbrăcase repede cu o bluză de un roz pal și o fustă-creion, s-a trezit împinsă de la spate pe hol. Auzea gălăgia vocilor care veneau dinspre bucătărie. Și-a atins medalionul de la gât, așa cum făcea mereu când simțea nevoia de ceva mai mult curaj.

Auzise atâtea despre familia Blackthorn, mai ales despre Julian, de când venise la Institut, încât în mintea ei căpătaseră o aură aproape mitică. Se temea de întâlnirea cu ei — nu numai că erau cei mai importanți oameni din viața Emmei, erau și cei care ar fi putut să determine ca restul șederii ei aici să fie plăcută sau nefericită.

Bucătăria era o încăpere mare, cu pereții vopsiți și cu ferestre pe care se zărea în depărtare apa verde-albastră a oceanului. Spațiul era dominat de o masă masivă de lemn, înconjurată de băncuțe și scaune. Dulapurile și masa erau acoperite cu faianță care părea să aibă modele spaniole, dar la o privire mai atentă vedeai că sunt de fapt scene din literatura clasică: Iason și argonauții, Ahile și Patrocle, Odiseu și sirenele. Cineva se pare că decorase odinioară acest spațiu cu multă dragoste — alesese cu mare grijă tigăile de aramă, chiuveta dublă de porțelan, nuanța perfectă de galben pentru pereți.

Julian stătea în fața aragazului, în picioarele goale, cu un prosop de bucătărie aruncat peste umerii lași. Cei mici erau adunați în jurul mesei. Emma a intrat prima în cameră, trăgând-o pe Cristina după ea.

— Dragii mei. . . ea este Cristina, a spus ea. În vara asta mi-a salvat viața de vreo șaispe ori, așa că purtați-vă frumos cu ea. Cristina, el e Julian. . .

Julian a întors capul și i-a zâmbit. Zâmbetul acela îl făcea să arate ca lumina soarelui în formă umană. Nu conta că prosopul de bucătărie de pe umăr avea pisicuțe pe el sau că mâinile bătătorite erau murdare de aluat de clătite.

— Mulțam că n-ai lăsat-o pe Emma să moară, i s-a adresat el. Contrar a ceea ce poate ți-a spus ea, avem nevoie de ea pe-aici.

— Eu sunt Livvy. Frumușica, jumătatea perechii de gemeni, s-a apropiat de Cristina să-i strângă mâna. Și el e Ty, a continuat, arătând cu mâna spre băiatul brunet care stătea ghemuit pe bancă, citind *Cazurile lui Sherlock Holmes*. Dru e aia cu codițe, iar Tavvy e cel cu acadeaua.

— Să nu fugi cu o acadea în gură, Cristina, a spus Tavvy.

Părea să aibă vreo șapte ani și avea o față îngustă și serioasă.

— Nu... nu fug, l-a asigurat Cristina, nedumerită.

— Tavvy, a mormăit Julian.

Turna aluat în tigaie dintr-un vas alb de ceramică. Camera s-a umplut imediat de mirosul de unt și clătite.

— Sculați-vă și puneți masa, trântorilor — nu tu, Cristina, a adăugat el, puțin stânjenit. Tu ești musafir.

— O să stau aici un an. Nu sunt chiar musafir, a spus Cristina și s-a dus împreună cu ceilalți să aducă veselă și tacâmuri.

Era o agitație plăcută, iar Cristina a simțit că începe să se relaxeze. Dacă era să fie sinceră, îi fusese teamă ca nu cumva revenirea celor din familia Blackthorn să afecteze ritmul plăcut al vieții ei aici, alături de Emma și Diana. Acum, că ei veniseră în carne și oase, se simțea vinovată că gândise așa.

— Gata primul rând, a anunțat Julian.

Ty a lăsat cartea jos și a luat o farfurie. Cristina, care se ducea la frigider să mai aducă unt, l-a auzit că îi spune lui Julian:

— Am crezut c-ai uitat că e ziua de clătite.

Tonul lui era puțin acuzator, dar mai era ceva acolo — un pic de neliniște? Și-a amintit ce îi spusese Emma, că Ty se supără când i se dă peste cap rutina.

— Nu am uitat, Ty, a spus Julian cu blândețe. Am fost puțin neatenț. Dar nu am uitat.

Ty a părut că se relaxează.

— Bine.

S-a întors la masă și după el s-a ridicat Tavvy. Erau organizați ăștia din familia Blackthorn, în acel mod subconștient în care se organizează o familie: știau cine ia prima clătită (Ty), cine mănâncă cu

unt și sirop (Dru), cine mănâncă numai cu sirop (Livvy) și cine vrea zahăr (Emma).

Cristina și-a mâncat clătita simplu. Era untoasă și nu prea dulce și crocantă pe margini.

— Sunt bune, i-a spus ea lui Julian, care se așezase și el în sfârșit pe bancă, lângă Emma.

De aproape, putea să-i vadă cearcănele de oboseală, niște dungi care păreau nelalocul lor pe chipul cuiva atât de tânăr.

— Antrenamentul, a răspuns el și i-a zâmbit. Fac clătite de la doisprezece ani.

Livvy a început să țopăie pe scaunul ei. Era îmbrăcată cu o rochiță neagră dreaptă care îi amintea Cristinei de fetele mundane la modă din Mexico City, care se plimbau ostentativ prin cartierele șic Condesa și Roma cu rochiile lor mulate și cu sandale delicate cu toc înalt. Părul ei castaniu era lăsat liber, iar buclele erau aurii, decolorate de soare.

— Ce bine că ne-am întors, a spus ea, lingându-și siropul de pe degete. Nu era așa bine la mătușa Marjorie, fără voi doi care să aveți grijă de noi. A arătat cu mâna spre Emma și Julian. Acum înțeleg de ce doi *parabatai* nu trebuie despărțiți, voi trebuie să fiți mereu împreună, la fel ca...

— Sherlock Holmes și dr. Watson, a completat Ty, care începuse din nou să citească.

— La fel ca ciocolata și untul de arahide, a spus Tavvy.

— Ca balena și căpitanul Ahab, a spus Dru, care desena visătoare diverse modele în siropul din farfurie.

Emma s-a înecat cu sucul.

— Dru, căpitanul Ahab și balena erau inamici.

— Are dreptate, a consimțit Julian. Balena fără Ahab e o simplă balenă. O balenă fără nicio problemă. O balenă lipsită de stres.

Dru a părut că se supără.

— V-am auzit vorbind, le-a spus ea. Pe peluză, înainte să mă duc să-l iau pe Tavvy. Când zicea Emma că a găsit un cadavru.

Ty a ridicat capul instantaneu.

— Emma a găsit un cadavru?

Emma s-a uitat la Tavvy puțin îngrijorată, dar el părea absorbit de mâncarea din farfurie.

— Păi, cât timp ați fost voi plecați, au avut loc o serie de crime...

— Crime? Și cum de nu i-ai spus nimic despre asta lui Julian sau nouă? Ty era acum în picioare, cu cartea în mână. Puteai să ne trimiți un e-mail sau un mesaj de foc sau o carte poștală...

— O carte poștală cu crime? a făcut Livvy, încrețindu-și nasul.

— Nu am aflat despre asta decât alaltăieri noapte, a spus Emma și a explicat pe scurt ce s-a întâmplat la Sepulcru. Cadavru era acoperit cu rune, a încheiat ea. Același fel de înscrisuri pe care le aveau și părinții mei, când au fost găsiți.

— Nu a reușit nimeni să le traducă, nu? a întrebat Livvy.

— Nimeni, a clătinat din cap Emma. Toată lumea a încercat să le descifreze. Malcolm, Diana, până și Labirintul Spiralat, a adăugat ea, referindu-se la cartierul general subteran al magicienilor, unde se ascundeau multe dintre misterele lumii.

— Până acum, runele erau singulare, din câte știam noi, a spus Ty.

Ochii lui aveau o nuanță cenușie ieșită din comun, precum dosul unei linguri de argint. De gât îi atârnavă niște căști, al căror fir se pierdea pe sub tricou.

— Acum mai avem o mostră. Dacă le comparăm, e imposibil să nu aflăm ceva.

— Am făcut o listă cu tot ce știu eu despre cadavru, a spus Emma și a scos din buzunar o hârtie, pe care a pus-o pe masă.

Ty a luat-o imediat.

— Anumite chestii le-am văzut eu, altele le-am auzit de la Johnny Rook sau de la Diana. Ampretele erau distruse, dinții spărți, nu avea portofel.

— Cineva încearcă să ascundă identitatea victimei, a spus Ty.

— Și poate nu e ceva neobișnuit, a spus Emma. Dar mai e și faptul că trupul era înmuiat în apă de mare și avea semne de arsură, iar în jurul lui erau desenate niște simboluri cu cretă. Și era plin de înscrisuri. Asta e destul de neobișnuit.

— Seamănă cu cheștiile alea pe care ai putea să le cauți în arhivele ziarelor mundane, a spus Ty și ochii lui străluceau de încântare. Mă ocup eu de asta.

— Mulțumesc, a spus Emma. Dar... A aruncat o privire spre Julian și apoi la ceilalți, iar ochii ei căprui căpătaseră o expresie gravă: Diana nu trebuie să afle despre asta, bine?

— De ce? a întrebat Dru, încruntată.

Tavvy nu era deloc atent la ce se discuta, acum se băgase sub masă și se juca cu niște mașinuțe.

Emma a oftat.

— Mai multe dintre aceste cadavre erau de elfi. Iar asta scoate crimele din zona noastră de influență. A privit spre Cristina. Dacă nu vrei să ai de-a face cu așa ceva, e în regulă. Cheștiile legate de elfi sunt periculoase și Diana nu vrea să ne implicăm.

— Știi bine ce cred eu despre Pacea Rece, a spus Cristina. Clar vă ajut și eu.

S-a auzit un murmur aprobator.

— Ți-am spus că nu trebuie să-ți faci probleme, a spus Julian, punându-i Emmei mâna pe umăr, după care s-a ridicat și a început să strângă farfuriile.

Ceva din atingerea aceea — așa ușoară și firească cum era — a făcut-o pe Cristina să tresară.

— Azi sunteți scutiți de ore, Diana e plecată la Ojai, așa că ar fi momentul ideal să facem asta. Cu atât mai mult cu cât în weekendul acesta avem și testarea de la Conclav.

S-a auzit un geamăt colectiv. Testarea de la Conclav se făcea de două ori pe an și prin ea se verifica nivelul de pregătire al elevilor, pentru a vedea dacă trebuiau să fie trimiși la Academia din Idris.

Dar Ty a ignorat anunțul făcut de Julian. El se uita pe hârtia scrisă de Emma.

— Câți au fost uciși, mai exact? Oameni și spirite ale naturii?

— Douăsprezece persoane, a spus Emma. Douăsprezece cadavre.

Tavvy a răsărit de sub masă.

— Și toți au alergat cu acadeaua în gură?

Ty a părut uluit, Emma vinovată, iar lui Tavvy îi tremurau puțin buzele.

— S-ar putea să fie de ajuns pentru moment, a spus Julian, luându-l în brațe pe frățiorul său. Hai să vedem ce putem afla. Tiberius, Livia?

Ty a murmurat aprobator și s-a ridicat.

Emma a spus:

— Eu și Cristina ne duceam la antrenament, dar am putea să...

— Nu! Nu renunțați la antrenament! Livvy sărise în picioare. Trebuie să mă antrenez! Cu o altă fată. Cu una care nu citește, a spus ea, uitându-se urât la Dru. Sau care se uită la filme horror. S-a uitat spre fratele ei geamăn. Îl ajut pe Ty o jumătate de oră, a spus ea. După aia vin la antrenament.

El a dat din cap și și-a pus căștile, îndreptându-se spre ușă. Livvy a plecat cu el, bombănind întruna cum o să piardă ea antrenamentul și sabia, ce idee avusese mătușa lor să-i pună să se antreneze în hambar, unde erau numai păianjeni.

Cristina a mai aruncat o privire în bucătărie înainte de a ieși. Camera era plină de lumină, o lumină care arunca un halou ciudat asupra Emmei și lui Julian, încetoșându-le fețele. Julian îl ținea pe Tavvy în brațe, iar când Emma s-a aplecat spre ei, Cristinei i s-a părut că vede un straniu portret de familie.

— Nu trebuie să faci asta pentru mine, spunea Emma, cald și sincer, cu o voce pe care Cristina nu o mai auzise niciodată.

— Ba cred că da, a contrazis-o Julian. Mi se pare că îmi amintesc de un jurământ în sensul ăsta.

— „Unde vei merge tu, voi merge și eu, și orice prostie vei face tu, voi face și eu”? a întrebat Emma. Așa suna jurământul?

Julian a început să râdă. Dacă și-au mai spus și altceva, Cristina nu a auzit. A lăsat să se închidă ușa în urma ei și nu s-a mai uitat înapoi. La un moment dat, crezuse că va avea și ea un *parabatai*; cu toate că era un vis la care renunțase demult, intimitatea aceea a lor era dureroasă pentru ea.

4

ȘI ACESTA A FOST MOTIVUL

EMMA S-A TRÂNTIT CU PUTERE PE SALTEAUA DE ANTRENAMENT ȘI S-A rostogolit repede, astfel încât să nu lovească sabia Cortana pe care încă o mai avea prinsă pe spate sau să se rănească singură. În primii ani de antrenament își provocase cu sabia Cortana, din greșeală, mai multe răni decât în orice fel de antrenament, din cauza refuzului ei încăpățânat de a și-o scoate.

Cortana era a ei, a tatălui ei, a tatălui tatălui ei. Din familia Carstairs rămăseseră doar ea și Cortana. Niciodată nu se ducea la luptă fără ea, nici măcar atunci când urmau să folosească pumnale sau apă și foc sfințite. De aceea trebuia să învețe cum să lupte cu ea în spate în orice fel de circumstanțe.

— Ești bine?

Cristina aterizase pe saltea, alături de ea, mult mai ușor; nu era înarmată și purta doar uniforma de antrenament. Cristina era foarte practică, s-a gândit Emma, ridicându-se în fund și frecându-și umărul dureros.

— Perfect. Emma s-a ridicat în picioare, dezmoțindu-și mușchii. Încă o dată, i-a cerut.

Medalionul de la gâtul Cristinei a strălucit plăcut când a lăsat capul pe spate să se uite cum se urcă Emma din nou pe scara împletită. Lumina aurie a soarelui se revărsa pe fereastră — era după-amiaza târziu. Se antrenau de mai multe ore și înainte de asta căraseră toate hârtiile de pe Peretele Dovezilor din camera Emmei (Cristina refuza să-l numească Panoul Nebuniei) în sala cu computerul, unde Livvy și Ty puteau să le scaneze. Livvy tot mai spunea că vine să se antreneze și ea, deși era limpede că acum era absorbită de căutarea de indicii online.

— Poți să te oprești acolo, a strigat Cristina când Emma a ajuns la jumătatea scării, dar aceasta nu a luat-o în seamă și a urcat în continuare, până când a ajuns aproape să dea cu capul de tavan.

Emma s-a uitat în jos. Cristina dădea din cap, reușind să arate în același timp calmă, dar și dezaprobatore.

— Nu poți să sari de la înălțimea aia! Emma...

Emma și-a dat drumul și a căzut ca o piatră. S-a izbit de saltea, s-a rostogolit, apoi s-a ghemuit și a întins mâna peste umăr după Cortana.

Mâna ei nu a strâns decât aer. A sărit în sus și a descoperit că sabia e în mâna Cristinei. I-o trăsese din teacă în timp ce ea încerca să se ridice în picioare.

— Lupta înseamnă ceva mai mult decât o săritură mai înaltă și o cădere de la o distanță cât mai mare, i-a spus Cristina și i-a înapoiat Cortana.

Emma s-a ridicat și a luat sabia cu un zâmbet acru.

— Parcă ești Jules.

— Poate are dreptate, a spus Cristina. Întotdeauna ai fost așa de imprudentă cu siguranța ta?

— Mai mult după Războiul Întunecat.

Emma a băgat Cortana în teacă. A scos din carâmbul cizmei două pumnale mici și i-a dat unul Cristinei, apoi s-a întors spre ținta desenată pe celălalt perete.

Cristina a trecut alături de ea și a ridicat pumnalul la înălțimea umărului. Emma nu mai aruncase până atunci cuțite împreună cu Cristina, dar nu a fost surprinsă că postura ei și felul în care îl ținea — degetul mare paralel cu lama — erau perfecte.

— Câteodată îmi pare rău că știu atât de puține despre război. Eu mă ascundeam pe atunci în Mexic. Unchiul meu Tomás era convins că Idris nu va fi un loc sigur.

Emma s-a gândit la cum ardea Idris, la sângele de pe străzi, la mor-manele de cadavre din Sala Acordurilor.

— Unchiul tău a avut dreptate.

— A murit în războiul ăla, așa că presupun că a avut dreptate. Cristina a aruncat cuțitul; a zburat prin aer și s-a înfipt chiar în mijlocul țintei. Mama mea avea o casă în San Miguel de Allende, a continuat ea. Ne-am dus acolo, fiindcă Institutul nu era sigur. Întotdeauna mă simt ca o lașă când mă gândesc la asta.

— Erai copil, a spus Emma. Era normal să te trimită undeva la adăpost.

— Poate, a spus Cristina cu un aer întunecat.

— Pe bune. Nu zic doar așa, a asigurat-o Emma. Dar Diego cel Perfect cum se simte? I se pare că a fost laș?

Cristina s-a strâmbat.

— Mă îndoiesc.

— Bineînțeles. El se adaptează perfect la orice. Cu toții ar trebui să fim mai mult ca Diego cel Perfect.

— Salut!

O voce a răsunat în sală. Era Livvy, echipată de antrenament, care venea spre ele. S-a oprit puțin și și-a mângâiat ușor sabia, care era atârnată pe peretele de lângă ușă, alături de celelalte săbii de antrenament. Livvy își alesese ca armă sabia de când avea vreo doisprezece ani și de atunci se antrenase cu tenacitate. Putea să țină un curs despre tipurile de sabie, cum e mai bine să fie, cu mâner de lemn, de cauciuc sau de piele, despre tășuri și apărători, și ar fi fost mai bine să nu o lași să se pornească pe subiectul mânerelor de pistol.

Emma îi admira loialitatea. Ea nu fusese niciodată în situația de a alege o armă: arma ei fusese de la început Cortana. Dar voia să se priceapă decent la toate, așa că se duelase cu Livvy de mai multe ori.

— Mi-a fost dor de tine, s-a adresat ea cu duioșie sabiei. Te iubesc așa de mult!

— Asta a venit din inimă, a spus Emma. Dacă mi-ai fi spus mie așa când te-ai întors, aş fi izbucnit în plâns.

Livvy a lăsat sabia şi s-a îndreptat spre ele. Şi-a luat o saltea şi a început să facă exerciţii de încălzire. Putea să se îndoie cu uşurinţă de la mijloc, apucându-şi picioarele cu mâinile.

— Chiar mi-a fost dor de voi, a spus ea cu vocea înăbuşită. În Anglia a fost plictiseală şi nu am văzut niciun băiat draguţ.

— Julian spunea că nu era picior de om pe zeci de kilometri, a spus Emma. În fine, n-ai ratat nimic cât ai fost plecată.

— Păi, în afară de crimele în serie, a spus Livvy, ducându-se în capătul camerei să ia două cuţite de aruncat.

Emma şi Cristina s-au dat la o parte ca să-i facă loc să se poziţioneze în faţa ţintei.

Livvy a adăugat:

— Şi pun pariu c-ai mai avut o întâlnire cu Cameron Ashdown, după care i-ai dat papucii.

— Exact, a spus Cristina.

Emma i-a aruncat o privire care spunea *trădătoareo*.

— Ha!

Cuţitul lui Livvy a tăşnit spre ţintă. Livvy s-a întors spre ele, cu codiţele săltându-i pe umeri.

— Emma iese cu el, să zicem așa, cam la patru luni, după care îi dă papucii.

— Da? Cristina a privit scurt spre Emma. Şi de ce a fost ales tocmai el pentru o așa tortură specială?

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus Emma. N-a fost nimic serios.

— Nu pentru tine, a spus Livvy. Pun pariu că pentru el a fost. I-a întins Cristinei cel de-al doilea cuţit. Vrei să încerci?

Cristina a luat cuţitul şi a trecut în locul lui Livvy.

— Cine e Diego cel Perfect? a întrebat Livvy.

Cristina privea cuţitul încruntată; acum s-a întors la Livvy cu gura căscată.

— V-am auzit, a spus Livvy veselă. Înainte să intru. Cine e? De ce e așa perfect? De ce există un băiat perfect pe lumea asta și mie nu mi-a spus nimeni?

— Diego este băiatul cu care mama ei ar vrea s-o mărite pe Cristina, i-a spus Emma lui Livvy.

Acum era rândul Cristinei să se simtă trădată.

— Nu e o căsătorie aranjată, asta ar fi fost prea greșos; atâta că mama ei îl iubește și mama lui avea numele Rosales...

— E rudă cu tine? a întrebat-o Livvy pe Cristina. Asta nu e o problemă? Vreau să zic, știu că povestea de dragoste dintre Clary Fairchild și Jace Herondale e celebră, dar nu erau frate și soră. Altfel cred că ar fi probabil...

— O poveste de dragoste mai puțin celebră, a spus Emma, zâmbind.

Cristina a aruncat cuțitul. Acesta s-a înfipt în țintă, foarte aproape de centru.

— Numele lui complet e Diego Rocio Rosales — Rocio e numele de familie al tatălui, iar Rosales e numele de familie al mamei, la fel ca și al mamei mele. Dar asta nu înseamnă că am fi nici măcar veri. Rosales e o familie uriașă de vânători de umbre. Mamei mele i se pare absolut perfect, așa de frumos, așa de deștept, așa de vânător de umbre, perfect, perfect, perfect...

— Deci ai aflat de unde îi vine porecla, a spus Emma, ducându-se să recupereze cuțitele din perete.

— Și e perfect? a întrebat Livvy.

— Nu, a spus Cristina.

Când era supărată, nu se înfură, pur și simplu nu mai vorbea. Asta făcea și acum, privea mereu ținta din perete. Emma a luat cuțitele înfipte în țintă, răsucindu-le.

— O să te apărăm noi de Diego cel Perfect, a spus Emma. Dacă vine aici, o să-l înjunghii.

S-a așezat la linia de aruncare.

— Emma este maestră în arta înjunghierii, a spus Livvy.

— Mai bine o înjunghii pe mama, a mormăit Cristina. Bine, *flaquita*, impresionează-mă. Hai să vedem cum arunci cu două deodată.

Cu un cuțit în fiecare mână, Emma a făcut un pas înapoi de la linia de aruncare. Învățase singură să arunce cu două cuțite deodată, într-un an, aruncând iar și iar, și sunetul acela al lemnului despicat de cuțit era un balsam pentru nervii ei zdruncinați. Era stângace, dar se forțase să fie la fel de bună cu ambele mâini. Făcuse un pas înapoi direct, nu în diagonală. Brațele au făcut o mișcare spre înapoi, după care spre înainte; a dat drumul cuțitelor și acestea au zburat ca niște șoimi cărora li se tăiaseră lațurile. Au țâșnit spre țintă și s-au înfipt în centrul ei, unul după altul.

Cristina a fluierat admirativ.

— Acum înțeleg de ce Cameron Ashdown se tot întoarce la tine. I-ar fi frică să nu o facă. S-a dus să recupereze cuțitele, inclusiv pe ale ei, spunând: Acum mă faci să mai încerc. Văd că am mult de recuperat.

Emma a râs.

— Nu, am trișat. Am exersat aruncarea asta o grămadă.

— Totuși, a spus Cristina, dacă vreodată te răzgândești și te hotărâști că de fapt nu mă placi, ar fi bine să mă pot apăra.

— Bună aruncare, a spus Livvy în șoaptă, venind spre Emma, în timp ce Cristina, la câțiva metri distanță de ele, făcea pași înainte și înapoi la linia de aruncare.

— Mersi, i-a șoptit și Emma.

Rezemându-se de niște rafturi încărcate cu mănuși și echipament de protecție, s-a uitat la fața luminoasă a lui Livvy.

— Ai reușit să faci ceva cu Ty? Sau cu chestia aia cu *parabatai*-ul? a întrebat-o ea, aproape temându-se să afle răspunsul.

Chipul lui Livvy s-a întunecat.

— El spune tot nu. E singurul lucru asupra căruia nu ne punem de acord.

— Îmi pare rău.

Emma știa cât de mult își dorește Livvy să fie *parabatai* cu fratele ei geamăn. Era destul de neobișnuit ca un frate și o soră să devină

refuzatai, dar nu era imposibil. Totuși, refuzul hotărât al lui Ty era surprinzător. Rareori o refuza pe Livvy, dar în legătură cu asta era de neclintit.

Primul cuțit al Cristinei a aterizat în țintă, chiar la marginea cercului interior. Emma a strigat încurajator.

— Îmi place de ea, a spus Livvy, tot în șoaptă.

— Bine, a spus Emma. Și mie îmi place.

— Și am impresia că Diego cel Perfect e posibil să-i fi rănit inima.

— A făcut el ceva, a spus Emma prudent. Măcar atât am bănuiește eu.

— Deci cred că-am putea s-o cuplăm cu Julian.

Emma era gata să răstoarne rafturile.

— Ce?

Livvy a ridicat din umeri.

— E drăguță și pare chiar de treabă și o să stea cu noi. Iar Jules nu a avut niciodată o iubită — tu știi de ce.

Emma nu făcea decât să se holbeze la ea. I se părea că are în cap doar un zgomot alb.

— Vreau să spun, din vina noastră — a mea, a lui Ty, a lui Dru și a lui Tavvy. Când crești patru copii, nu prea ai prea mult timp de întâlniri. Așa că dacă într-un fel noi l-am împiedicat să aibă o prietenă...

— Vrei să-l cuplezi, a spus Emma, fără intonație. De fapt, nu se face așa, Livvy. Mai întâi, trebuie să se placă...

— Cred că e posibil, a spus Livvy. Dacă le dăm ocazia. Ce zici?

Ochii ei albaștri-verzi, foarte asemănători cu ai lui Julian, erau plini de afecțiune poznașă. Emma a deschis gura să spună ceva, nu știa nici ea ce, când Cristina a dat drumul celui de-al doilea cuțit. S-a izbit atât de tare de perete, încât părea că lemnul o să se crape.

Livvy a bătut din palme.

— Super!

I-a aruncat Emmei o privire triumfătoare, de parcă ar fi zis: *Vezi, e perfectă*. Apoi s-a uitat la ceas.

— OK, mă duc să-l mai ajut pe Ty. Strigați la mine dacă se întâmplă ceva grozav.

Emma a dat din cap, puțin cam țeapănă, în timp ce Livvy s-a dus spre panoplie, să-și pună acolo armele, după care a pornit spre bibliotecă. Aproape că s-a speriat când a auzit o voce venind din spate — Cristina se apropiase de ea și avea un aer îngrijorat.

— Despre ce ați vorbit? a întrebat ea. Zici că ai văzut o fantomă.

Emma a deschis gura să spună ceva, dar nu a aflat niciodată ce urma să spună, pentru că în aceeași clipă s-au auzit niște zgomote puternice pe scări. Auzea clar cum cineva bubuie în ușa din față, apoi zgomotul unor pași în fugă.

Luându-și Cortana, Emma a fost la ușă într-o secundă.

Bubuiturile din ușa Institutului răsunau în toată clădirea.

— O clipă! a strigat Julian, trăgându-și fermoarul de la hanorac și alergând spre ușă.

Aproape că se bucura că venise cineva. Ty și Livvy îl dăduseră afară din sala cu computerul, pe motiv că se plimbă prin cameră și îi împiedică să se concentreze, și era așa de plictisit, încât chiar se gândise să treacă pe la Arthur, ceea ce l-ar fi indispus cu siguranță pentru tot restul zilei.

Julian a deschis ușa larg. Rezemat de tocul ușii era un bărbat înalt, cu părul deschis la culoare, îmbrăcat în pantaloni negri, strâmți, și cu o cămașă descheiată până la jumătatea pieptului. Pe umeri avea o jachetă ecosez.

— Parcă ești un stripper ieșit dintr-un tort, i-a spus Julian lui Malcolm Fade, Înaltul Magician din Los Angeles.

Fusese o perioadă în care Julian era așa de impresionat că Malcolm era Înaltul Magician — cel căruia îi dădeau socoteală toți ceilalți magicieni, cel puțin în California de Sud —, încât, ori de câte ori era în preajma lui, se intimidă. După Războiul Întunecat, când vizitele lui Malcolm deveniseră un lucru obișnuit, nu a mai fost la fel. În realitate, Malcolm era întocmai cum știa toată lumea că e Arthur: genul profesorului distrat. De două sute de ani încoace, tot uita lucruri absolut importante.

Toți magicienii, fiind urmași ai oamenilor și ai demonilor, erau nemuritori. Ei încetau să mai îmbătrânească în diverse etape ale vieții lor,

în funcție de vârsta demonului care le fusese părinte. Malcolm părea că încetase să mai îmbătrânească pe la douăzeci și șapte de ani, dar era născut (așa susținea el) în 1850.

Cum toți demonii pe care îi întâlnise Julian vreodată erau dezgustători, nu îi plăcea să se gândească prea mult la relația dintre părinții lui Malcolm. Nici acesta nu părea dornic să povestească ceva. Julian știa că se născuse în Anglia și încă mai păstra accentul britanic.

— Cum poți să-i spui cuiva că seamănă cu un stripper? Malcolm zărea uimit, apoi s-a uitat în jos la el. Scuză-mă, a spus, am uitat să-mi închei cămașa acasă.

A făcut un pas în Institut și imediat s-a prăbușit la pământ, întins cât era de lung. Julian s-a dat la o parte și Malcolm s-a rostogolit pe spate, cu un aer nemulțumit. S-a uitat în jos, spre picioarele sale.

— Se pare că mi-am legat șireturile unul de altul.

Uneori era tare greu să nu te enervezi, a reflectat Julian, că toți aliații și prietenii din viața ta sunt fie oameni pe care trebuie să îi minți, fie ridicoli, fie ambele.

Emma a coborât în fugă pe scări, cu Cortana în mână. Era îmbrăcată în blugi și un maiou; părul umed era strâns cu un elastic. Maioul se lipise de corp, lucru pe care Julian își dorea să nu-l fi observat. Emma a încetinit pașii și s-a relaxat, pe măsură ce s-a apropiat.

— Hei, Malcolm. De ce stai pe jos?

— Mi-am legat șireturile între ele, a răspuns el.

Emma a ajuns lângă el. A coborât Cortana și a retezat cu ea șireturile lui Malcolm, eliberându-i picioarele.

— Ești gata.

Malcolm s-a uitat la ea alarmat.

— Ar putea să fie periculoasă, i-a spus el lui Julian. Dar, oricum, toate femeile sunt periculoase.

— Toți oamenii sunt periculoși, a spus Julian. Ce cauți aici, Malcolm? Nu că nu mi-ar face plăcere să te văd.

Malcolm s-a ridicat clătînându-se în picioare și s-a încheiat la cămașă.

— I-am adus medicamentul lui Arthur.

Inima lui Julian a bubuit așa de tare, încât a avut senzația că a auzit-o toată lumea. Emma s-a încruntat.

— Arthur nu se simte bine? a întrebat ea.

Malcolm, care băgase mâna în buzunar, a înlemnit. Julian a văzut pe fața lui că și-a dat seama că spusese ceva ce nu trebuia și l-a înjurat în gând pentru a mia oară pe Malcolm pentru amneziile lui.

— Arthur mi-a spus aseară că nu se simte prea bine, a spus Julian. Chestiile obișnuite care îl supără pe el. E ceva cronic. În fine, se simțea slăbit.

— Aș fi căutat ceva la Piața Umbrelor, dacă știam, a spus Emma, așezându-se pe ultima treaptă a scărilor și întinzându-și picioarele lungi.

— Piper de Cayenne și sânge de dragon, a spus Malcolm, scoțând din buzunar o fiolă pe care i-a întins-o lui Julian. Ar trebui să-l pună pe picioare cât ai zice pește.

— Asta ar pune pe picioare și un mort, a spus Emma.

— Necromanția este ilegală, Emma Carstairs, a certat-o Malcolm.

— Era doar o glumă, a intervenit Julian și a băgat fiola în buzunar, fără să-și ia ochii de la Malcolm, rugându-l din priviri să nu spună nimic.

— Când ai avut ocazia să-i spui lui Malcolm că unchiul tău nu se simte bine, Jules? Ne-am văzut aseară și nu mi-ai spus nimic, a comentat Emma.

Julian era bucuros că nu stătea cu fața la ea; era convins că se albise.

— Pizza vampirilor, a spus Malcolm.

— Ce? a făcut Emma.

— Anselm a deschis un restaurant italian pe Cross Creek Road, a spus Malcolm. Cea mai bună pizza pe o arie de câțiva kilometri. Fac și livrări.

— Și nu ți-e teamă ce poate să conțină sosul ăla? a întrebat Emma, cu atenția deturnată. A! Și-a dus mâna la gură. Asta mi-amintește de ceva, Malcolm. Mă întrebam dacă nu ai vrea să te uiți la ceva.

— Un neg? a întrebat Malcolm. Pot să vindec așa ceva, dar te costă.

— De ce crede toată lumea că e un neg? Emma a scos telefonul și a început să deruleze fotografiile cu cadavrul pe care îl găsisese la barul

Sepulcru. Sunt semnele astea albe, aici și aici, i-a arătat ea. Zici că e grafitti, dar nu e vopsea, e cretă sau ceva de genul ăsta. . .

— În primul rând, e oribil, a spus Malcolm. Te rog să nu-mi mai arăți de-acum fotografii cu cadavre fără să mă previi. Apoi s-a uitat mai atent. În al doilea rând, par să fie urmele unui cerc ceremonial. Cineva a desenat un cerc de protecție pe jos. Poate ca să se protejeze el însuși în timp ce aruncă asupra nefericitului ăstuia vreo vrajă nasoală.

— A fost ars, a spus Emma. Și înecat, bănuiesc. Cel puțin, hainele lui erau ude și mirosea a apă sărată.

Era încruntată și ochii ei erau întunecați. Poate din cauza gândului la cadavru, poate din cauza oceanului. Trăia lângă ocean, alerga pe malul lui în fiecare zi, dar Julian știa cât de mult o înspăimântă. Putea să se forțeze și să intre în apă, tremurând, gata să vomite, dar lui Julian nu îi plăcea să o vadă făcând asta, nu-i plăcea s-o vadă pe puternica lui Emma făcută țândări de o groază așa de primitivă și inexplicabilă chiar și pentru ea.

Asta îl făcea să-și dorească să ucidă, să distrugă orice lucru, numai s-o știe în siguranță. Chiar dacă putea și singură să-și poarte de grijă. Chiar dacă ea era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată.

Julian a revenit rapid în prezent.

— Trimite-mi și mie fotografiile astea, spunea Malcolm. O să mă uit la ele mai bine și îți spun.

— Hei! Livvy a apărut în capul scărilor, acum îmbrăcată în alte haine. Ty a găsit ceva. Despre crime.

Malcolm părea nedumerit.

— Pe computer, a explicat Livvy. Știi tu, ăla pe care nu ar trebui să-l avem. A, salut, Malcolm! A fluturat mâna cu putere. Ar trebui să veniți cu toții sus.

— Vrei să stai și tu, Malcolm? I-a întrebat Emma, ridicându-se. Ai putea să ne ajuti.

— Depinde, a spus Malcolm. Pe computerul ăla poți să vezi și filme?

— Poți să vezi și filme, a încuviințat Julian prudent.

Malcolm a părut încântat.

— Putem să ne uităm la *Notting Hill*?

— Putem să ne uităm la ce vrei tu, dacă ne ajuți, a spus Emma și a aruncat o privire spre Jules. Și o să vedem ce a găsit Ty. Vii, nu?

Julian a înjurat în gând pasiunea lui Malcolm pentru filmele de dragoste. El spera să se ducă în atelier să picteze. Dar nu putea nici să-l evite pe Ty, nici să-l abandoneze pe Malcolm.

— Aș putea să iau niște gustări de la bucătărie, a spus Emma, cu glasul plin de speranță.

La urma urmei, ani de zile avuseseră obiceiul să urmărească filme vechi la televizorul lor alimentat cu lampa-vrăjitoarei, mâncând floricele la lumina pâlpâitoare a ecranului.

Julian a clătinat din cap.

— Nu mi-e foame.

A avut impresia că a auzit oftatul Emmei. O clipă mai târziu, ea dispăruse după Livvy, în sus pe scări. Julian a făcut un pas să se ducă după ele, dar Malcolm l-a oprit, punându-i mâna pe umăr.

— E mai rău, nu?

— Unchiul Arthur? Julian fusese luat prin surprindere. Nu cred. Adică, nu e prea grozav că nu am fost aici, dar dacă tot refuzam să plecăm în Anglia, s-ar fi stârnit suspiciuni.

— Nu Arthur, a spus Malcolm. Tu. Ea știe ce-i cu tine?

— Cine ce să știe?

— Nu face pe prostul, a spus Malcolm. Emma. Știe?

Julian a simțit că i se strânge inima în piept. Nici nu putea să spună ce mult îl răscoleau cuvintele lui Malcolm. Era ca și cum ar fi fost rostogolit de un val, când se înmoaie nisipul sub picioarele tale.

— Încetează.

— Nu vreau, a spus Malcolm. Îmi plac finalurile fericite.

Julian a spus printre dinți:

— Malcolm, *asta nu e o poveste de dragoste*.

— Orice poveste este una de dragoste.

Julian s-a îndepărtat de el și a pornit spre scară. Rareori era cu adevărat furios pe Malcolm, dar acum inima lui bătea nebunește. A reușit

să ajungă pe palier înainte ca Malcolm să îl strige; s-a întors, cu toate că știa că n-ar fi trebuit, și l-a văzut pe magician uitându-se în sus spre el.

— Legile nu înseamnă nimic, copile, a spus Malcolm încet, dar el tot l-a auzit. Nimic nu e mai important ca dragostea. Și nu există o lege mai presus de ea.

Oficial, Institutul n-ar fi trebuit să dețină un computer.

Conclavul era împotriva modernismului, dar și mai mult se opunea oricărei legături cu cultura mundană. Dar asta nu putuse să-l oprească pe Tiberius. Începuse să ceară un computer încă de la vârsta de zece ani, ca să fie la curent cu toate crimele violente ale mundanilor, iar când se întorseseră de la Idris, după Războiul Întunecat, Julian îi oferise un computer.

Ty își pierduse mama, tata, fratele și sora mai mare, spusese Jules atunci, stând pe podea în mijlocul unei grămezi de cabluri, încercând să-și dea seama cum să conecteze computerul la una dintre puținele surse de curent pe care le aveau; aproape toate aparatele din Institut mergeau cu lampa-vrăjitoarei. Dacă i-ar fi putut oferi asta lui Ty, tot ar fi fost ceva.

Și, într-adevăr, Ty își iubea computerul. Îl botezase Watson și petrecuse ore în șir învățând să-l folosească, pentru că nimeni altcineva nu știa. Julian i-a spus să nu facă nimic ilegal; Arthur, închis în biroul lui, nici măcar nu a observat.

Livvy, dedicată complet fratelui ei geamăn, învățase și ea să-l folosească, ajutată de Ty, după ce se familiarizase el cu aparatul. Împreună aveau o echipă formidabilă.

Se părea că Ty, Dru, Livvy, ba chiar și Tavvy fuseseră foarte ocupați. Dru întinsese pe jos o mulțime de hărți. Tavvy stătea în picioare lângă o tablă albă, cu un marker albastru în mână, și nota acolo lucruri utile, dacă puteau fi traduse din limba lui de șapte ani.

Ty stătea pe scaunul lui rotativ din fața computerului și degetele lui se mișcau repede pe tastatură. Livvy stătea cocoțată pe birou, ca întotdeauna; Ty lucra lângă ea, știind în orice clipă unde se afla Livvy, dar atent la ce avea de făcut.

— Deci, ați găsit ceva? a întrebat Julian, intrând în cameră.

— Da. O secundă. Ty a ridicat mâna autoritar. Puteti vorbi, dacă vreți.

Julian a zâmbit.

— Foarte drăguț din partea ta.

Cristina a intrat în cameră repede, împletindu-și părul ud și întunecat. Era clar că făcuse duș și se schimbase într-o pereche de blugi și o bluză înflorată.

— Livvy mi-a spus...

— Ssst.

Emma și-a dus un deget la buze și a făcut semn spre Ty, care se uita concentrat la ecranul computerului. Trăsăturile lui delicate erau luminate de acesta. Emmei îi plăcea la nebunie când Ty se juca de-a detectivul; intra vizibil în rolul lui Sherlock Holmes, idolul lui, cel care deținea răspunsul la toate întrebările.

Cristina a dat din cap și s-a așezat pe sofaua bombată, alături de Drusilla. Dru era aproape la fel de înaltă ca ea, deși avea doar treisprezece ani. Era una dintre acele fete care se dezvoltă timpuriu: avea sâni și șolduri, era moale și cu rotunjimi. Din acest motiv existaseră și situații stânjenitoare, cu băieți care credeau că are șaptesprezece-optsprezece ani, plus câteva incidente în care Emma abia reușise să-l oprească pe Julian să nu omoare vreun adolescent mundan.

Malcolm s-a instalat într-un fotoliu peticit.

— Ei, dacă tot așteptăm, a spus el și a început să tasteze ceva pe telefon.

— Ce faci? l-a întrebat Emma.

— Comand pizza de la Anselm, a spus Malcolm. E o aplicație pentru asta.

— O ce? a făcut Dru.

— Anselm? s-a răsucit și Livvy spre el. Vampirul?

— Are o pizzerie. Sosul e divin, a spus Malcolm și și-a sărutat degetele.

— Și nu ți-e teamă de ce poate să aibă în el? a întrebat Livvy.

— Voi, nefilimii, sunteți așa de paranoici, a spus Malcolm și s-a întors iar la telefonul lui.

Ty și-a dres vocea și-a răsucit scaunul ca să se întoarcă cu fața la ceilalți. Toată lumea se instalase pe canapele sau pe scaune, mai puțin Tavvy, care se așezase pe podea, sub tabla albă de scris.

— Am găsit niște chestii, a spus el. În mod clar au fost cadavre care se potrivesc descrierii făcute de Emma. Amprente șterse, ude de apă sărată, piele arsă. Ty a derulat pe ecran prima pagină a unui ziar online. Mundanii cred că e vorba de o ispravă a sataniștilor, datorită înscrisurilor făcute cu cretă în jurul cadavrelor.

— Mundanii cred că toate sunt manifestări sataniste, a spus Malcolm. Cele mai multe culte se găsesc de fapt în serviciul unui cu totul alt demon decât Lucifer. El este extrem de cunoscut și foarte greu de abordat. Rareori face vreo favoare cuiva. Un demon pe care îl venerezi fără să primești ceva în schimb.

Emma și Julian au schimbat o privire amuzată. Ty a dat un clic, iar pe ecranul computerului au început să se deruleze imagini. Fețe — de diferite vârste, rase, genuri. Fețe moarte.

— Nu sunt decât câteva crime care se potrivesc profilului, a spus Ty; părea foarte încântat să folosească termenul „profil”. În ultimul an, a fost una pe lună. Douăsprezece cu cea descoperită de Emma, așa cum a spus și ea.

Emma a întrebat:

— Dar până anul ăsta nu a mai fost nimic?

Ty a clătinat din cap.

— Deci e o pauză de patru ani de la moartea părinților mei. Oricine ar fi criminalul — și dacă e aceeași persoană — s-a oprit și apoi a luat-o de la capăt.

— Există vreo legătură între acești oameni? a întrebat Julian. Diana spunea că unele cadavre aparțineau elfilor.

— Păi, aici avem doar știri mundane, a spus Livvy. Ei nu au cum să știe asta, nu? Ei ar crede că sunt tot oameni, chiar dacă ar fi capete încoronate de elfi. Iar în privința vreunei legături — niciunul dintre cadavre nu a fost identificat.

— Asta-i ciudat, a spus Dru. Dar sângele? În filme se identifică oamenii cu ajutorul sângelui și al ATR-ului.

— ADN-ului, a corectat-o Ty. Păi, după cum spun ziarele, niciunul dintre cadavre nu a fost identificat. S-ar putea ca vrăjile care le-au fost făcute să le fi alterat sângele. Sau poate s-au descompus prea repede, cum s-a întâmplat cu părinții Emmei. Așa că legiștii nu ar mai fi avut ce să descopere.

— Mai e ceva, totuși, a spus Livvy. În toate articolele se menționează și locul în care au fost găsite cadavrele, iar noi le-am notat pe hartă. Există un lucru pe care îl au în comun.

Ty și-a scos din buzunar una dintre jucărioarele lui, o grămadă de spirale încurcate, și a început s-o desfacă. Ty era mintea cea mai rapidă pe care o văzuse vreodată Emma și îl calma să-și folosească într-un fel oarecare mâinile, îl ajuta să disperseze ceva din viteza și intensitatea aceea.

— Toate cadavrele au fost abandonate la liniile energetice. Toate, a spus el, iar Emma a simțit entuziasmul din vocea lui.

— La liniile energetice? s-a încruntat Dru.

— Există o rețea de drumuri magice străvechi, care face înconjurul lumii, a spus Malcolm. Ele amplifică magia, așa că, de secole, repudi-ații le-au folosit pentru a crea intrări către Regatul Elfilor, de exemplu. Alicante este construit la intersecția unor astfel de linii energetice. Sunt invizibile, dar poți învăța să le descoperi. Malcolm s-a încruntat, cu ochii la ecranul computerului, unde apăruse una dintre fotografiile făcute de Cristina, cu cadavrul de la Sepulcru. Poți să faci chestia aia? a întrebat el. Știi tu, să faci poza mai mare?

— Adică să fac zoom pe ea? a întrebat Ty.

Înainte ca Malcolm să răspundă, s-a auzit clopoțelul de la intrarea în Institut. Nu era un clopoțel obișnuit, care țâșnește. Suna ca un gong și zgomotul răsună în toată clădirea, făcând să se zgâlțâie sticla, piatra sau varul.

Emma a fost în picioare într-o clipă.

— Mă duc eu, a spus ea și a pornit în grabă pe scări, pe când Julian abia apucase să se ridice de pe scaun să o urmeze.

Dar ea voia să fie singură, măcar o clipă. Voia să proceseze ideea că aceste crime se întâmplau de la moartea părinților ei încoace. Atunci începuseră. Mama și tatăl ei fuseseră primii.

Era o legătură între aceste crime. Parcă începea să vadă cum se adună fiirele într-un model, pe care încă nu îl deslușea cu totul, dar care știa că există. Cineva făcuse toate astea. Cineva îi torturase și îi ucisese pe părinții ei, le scrijelise pielea cu simboluri demonice și apoi le aruncase trupurile în ocean, să putrezească. Cineva îi furase copilăria, distrusese acoperișul și pereții casei vieții ei, lăsând-o în frig și în primejdie.

Iar acel cineva avea să plătească. *Răzbunarea este un tovarăș rece de somn*, îi spusese Diana, dar Emma nu credea asta. Răzbunarea îi va aduce din nou aer în plămâni. Răzbunarea o va ajuta să se gândească la părinții ei fără să simtă nodul acela din stomac. Va putea să viseze fără să le mai vadă fețele înecate și fără să le mai audă strigătele de ajutor.

A întins mâna spre clanță și a deschis ușa Institutului. Soarele abia apusese. În ușă stătea un vampir ursuz, cu un teanc de cutii în brațe. Arăta ca un adolescent, cu părul lui scurt și castaniu și nasul pistruiat, dar asta nu însemna nimic.

— Livrare de pizza, a spus el pe un ton care sugera că i-au murit recent mai toate rudele apropiate.

— Serios? a făcut Emma. Malcolm nu a inventat chestia asta? Tu chiar livrezi pizza?

El s-a uitat la ea fără expresie.

— De ce n-aș livra pizza?

Emma a început să scotocească prin lucrurile de pe măsuta pe care țineau de obicei ceva bani.

— Nu știu. Ești vampir. Mă gândeam că ai ceva mai bun de făcut cu viața ta. Cu ne-viața ta. În fine.

Vampirul a părut că se întristează.

— Tu știi cât de greu e să-ți găsești un job când în cartea ta de identitate scrie că ai o sută cincizeci de ani și că nu poți ieși decât noaptea?

— Nu, a recunoscut Emma, luând cutiile. Nu m-am gândit la asta.

— Nefilimii nu se gândesc niciodată la asta.

Cât timp el băga bancnota de cincizeci în buzunar, Emma a observat că poartă un tricou cenușiu pe care scrie IM.

— Informații multe? a întrebat ea.

El s-a luminat deodată.

— Instrumente Mortale. E o formație. Din Brooklyn. Ai auzit de ea?

Auzise. Cel mai bun prieten al lui Clary, care era și *parabatai*-ul ei, Simon, făcuse parte din această formație când era mundan. Așa a și ajuns formația să fie botezată după denumirea celor mai sfinte obiecte din lumea vânătorilor de umbre. Acum și Simon era vânător de umbre. Se întreba cum se simte la gândul că formația cântă și fără el. La gândul numeroaselor lucruri care se întâmplă fără el.

A urcat scările către etaj, gândindu-se la Clary și la ceilalți din Institutul din New York. Clary descoperise că e vânător de umbre când avea cincisprezece ani. Fusesse o vreme când crezuse că va duce o viață de mundan. Îi vorbise despre asta Emmei, așa cum vorbești despre un drum pe care totuși nu ai luat-o. Adusese o grămadă de lucruri de-ale mundanilor în viața ei de vânător de umbre, inclusiv pe cel mai bun prieten al ei, pe Simon. Dar ar fi avut de ales. Putea să fie mundană.

Deodată, Emma a simțit nevoia să stea de vorbă cu ea, s-o întrebe ce ar fi însemnat asta. Simon fusese cel mai bun prieten al lui Clary, așa cum era și Jules pentru ea. Apoi, după ce Simon devenise vânător de umbre, i-a fost *parabatai*. Ce se schimbaseră? se întreba Emma. Cum era oare să treci de la statutul de cel mai bun prieten la cel de *parabatai*, fără să fi știut dintotdeauna că așa vei face, în ce fel era diferit?

Și de ce nu știa să dea singură răspunsul la această întrebare?

Când a ajuns din nou în sala cu computerul, Malcolm stătea lângă birou, cu ochii lui violeti scânteind.

— Vezi, nu e deloc un cerc de protecție, spunea el când Emma a intrat, apoi, văzând-o pe ea, a strigat: E pizza!

— Nu poate să fie pizza, a spus Ty perplex, cu ochii pe ecran.

Degetele lui lungi aproape descâlciseră ghemul de spirale; după ce le desfăcea, le încurca iar și o lua de la început.

— Gata, ajunge, a spus Jules. Întrerupem puțin crimele și profilurile ca să mâncăm. A luat cutiile din brațele Emmei și le-a așezat pe

măsuță. Nu mă interesează despre ce vorbiți, numai să nu fie legat de crime sau sânge. Orice fel de sânge.

— Dar e pizza vampirilor, a ripostat Livvy.

— N-are importanță, a spus Julian. Pe canapea. Acum.

— Putem să ne uităm la un film? a întrebat Malcolm rugător, cu o voce care semăna surprinzător de mult cu a lui Tavvy.

— Putem să ne uităm la un film, a spus Julian. Și acum, Malcolm, puțin îmi pasă că ești Înaltul Magician din Los Angeles, așa că așază-ți fundul pe canapea.

Pizza vampirilor era uluitor de bună. Emma a decis foarte repede că nici nu o interesează ce o fi în sosul ăla. Capete de șoarece, bucăți fripte de oameni, nu contează. Era uimitoare. Avea o crustă fragedă și cantitatea ideală de mozzarella proaspătă. Și-a lins degetele de brânză și s-a strâmbat la Julian, care avea maniere elegante la masă.

Filmul a fost și mai interesant. S-a dovedit a fi despre un tip care avea o librărie și era îndrăgostit de o femeie celebră, numai că Emma nu îl recunoștea pe niciunul dintre ei și nici nu știa dacă ar fi trebuit. Cristina se uita cu ochii mari de uimire, Ty își pusese căștile și stătea cu ochii închiși, iar Dru și Livvy stăteau de-o parte și de alta a lui Malcolm și îl mângâiau ușor în vreme ce el plângea.

— Dragostea e minunată, a spus el când bărbatul de pe ecran alerga printre mașini.

— Asta nu e dragoste, a spus Julian, rezemându-se de spătarul canapelei.

Lumina pâlpâitoare a televizorului arunca umbre pe pielea lui, făcându-l să arate altfel, cu pete negre pe pielea palidă, cu lumini pe pomeți sau pe gât.

— Asta e în filme.

— Am venit la Los Angeles să aduc înapoi iubirea, a spus Malcolm, cu ochii lui violeti plini de durere. Toate filmele bune sunt de dragoste. Dragoste pierdută, găsită, distrusă, recâștigată, cumpărată, vândută, moartă sau născută. Îmi plac filmele, dar ăștia au uitat pentru ce sunt filmele. Explozii, efecte, când am venit eu aici nu era așa ceva.

Filmele erau despre cum se luminează fumul de țigară ca să pară un foc dumnezeiesc și cum se luminează o femeie ca să arate ca un înger, a oftat Malcolm. Am venit aici să readuc la viață adevărata iubire.

— O, Malcolm, a spus Drusilla și a început să plângă.

Livvy i-a întins un șervețel adus odată cu pizza.

— De ce nu ai și tu un iubit?

— Sunt hetero, a spus Malcolm, cu un aer surprins.

— În fine, atunci o iubită. Ar trebui să-ți găsești și tu o fată drăguță din Lumea de Jos, eventual vampir, ca să trăiască veșnic.

— Dru, nu te mai băga în viața amoroasă a lui Malcolm, a sfătuit-o Livvy

— Iubirea adevărată e greu de găsit, a spus Malcolm, arătând spre actorii de pe ecran, care se sărutau.

— Iubirea din filme e greu de găsit, a comentat Julian. Fiindcă nu e reală.

— Ce vrei să zici? a întrebat Cristina. Vrei să spui că nu există iubire adevărată? Eu nu cred așa ceva.

— Iubirea nu înseamnă să fugi după cineva prin aeroport, a spus Julian. S-a aplecat în față și Emma i-a zărit doar puțin din simbolul de *parabatai* de pe claviculă, pe deasupra tricoului. Iubirea înseamnă să vezi pe cineva. Atât.

— Să-l vezi? a repetat Ty ca un ecou, pe un ton sceptic.

Închisese muzica, dar încă mai ținea căștile la urechi și părul lui negru stătea zbârlit deasupra lor.

Julian a luat telecomanda în mână. Filmul se terminase; pe ecran se derulau acum șirurile de nume care contribuiseră la crearea filmului.

— Când iubești pe cineva, acea persoană devine o parte din tine. E în tot ceea ce faci. E în aerul pe care îl respiri, în apa pe care o bei, în sângele din venele tale. Atingerea acelei persoane rămâne pe pielea ta și vocea ei îți rămâne în urechi, iar gândurile ei rămân în mintea ta. Îi cunoști visele, deoarece coșmarurile ei îți frâng inima și visele frumoase sunt și ale tale. Și nu crezi că persoana aceea e perfectă, dimpotrivă, îi știi defectele, îi știi adevărurile ascunse și umbrele secretelor ei, dar asta

nu te sperie; de fapt, o iubești mai mult pentru ele, fiindcă nu vrei să fie perfectă. O vrei pe ea. Vrei...

S-a întrerupt, de parcă abia acum și-ar fi dat seama că toată lumea se uită la el.

— Ce vrei? a întrebat Dru, cu niște ochi imenși.

— Nimic, a spus Julian. Ziceam așa. Apoi a închis televizorul și a luat cutiile de pizza de pe masă. Mă duc să arunc astea, a adăugat și a reșit din cameră.

— Când o să se îndrăgostească, a spus Dru, cu ochii după el, o să fie ceva... uau.

— Sigur că după aia probabil n-o să-l mai vedem deloc, a comentat și Livvy. Fată norocoasă, oricare va fi ea.

Sprâncenele lui Ty se uniseră într-o linie continuă.

— Asta-i o glumă, nu? a spus el. Doar nu credeți că n-o să-l mai vedem deloc?

— Bineînțeles că nu, a spus Emma.

Când Ty era mai mic, era mereu șocat de felul în care vorbeau oamenii și de exagerările pe care le făceau ca să explice ceva. Expresiile de genul „se au ca șoarecele și pisica” îl enervau, ba chiar le considera un fel de trădare, pentru că lui îi plăceau șoarecii și pisicile în egală măsură.

La un moment dat, Julian începuse să îi facă niște desene caraghioase, ca să-i arate sensul figurat și sensul propriu al expresiilor. Ty se distrase când văzuse desenul cu șoarecii și pisicile, dar și desenul în care animalele explicau într-un cerculeț ce înseamnă expresia respectivă. După aceea, îl găseai mereu la bibliotecă, unde căuta expresii noi și sensul acestora, memorându-le. Ty nu se supăra dacă cineva încerca să-l învețe ceva și nu uita niciodată ce fusese învățat, dar prefera să învețe singur.

Uneori, tot mai simțea nevoia să i se spună că o exagerare era o exagerare, chiar dacă era sigur 90 la sută. Livvy, care știa mai bine ca oricine că imprecizia limbajului îl neliniștește pe fratele său, se ridica și se ducea la el și îl îmbrățișa, cu bărbia în umărul lui. Ty se sprijinea

de ea, cu ochii pe jumătate închiși. Lui Ty îi plăcea afecțiunea fizică, atunci când avea dispoziție și dacă nu era prea intensă — de pildă, îi plăcea să i se ciufulească părul, să fie bătut ușor pe spate sau să fie scărpinat. Uneori, Emma se gândea că seamănă puțin cu motanul ei, Church, atunci când Church avea chef de o scărpinare la ureche.

Lumina a căpătat intensitate. Cristina se ridicase și aprinsese din nou lampa-vrăjitoare. Când Julian a revenit și s-a uitat în jur, camera era din nou luminată; dacă mai înainte se putea spune că-și pierduse puțin stăpânirea de sine, acum își revenise.

— E târziu, a spus el. Culcarea. În primul rând tu, Tavvy.

— Nu-mi place la culcare, a spus Tavvy, care stătea pe genunchii lui Malcolm și se juca cu un obiect pe care i-l dăduse magicianul.

Era un pătrat violet care împrăștiă scânteii de lumină.

— Asta-i spiritul revoluției, a spus Jules. Malcolm, mulțumesc. Sunt sigur că o să mai apelăm la ajutorul tău.

Malcolm l-a așezat cu grijă pe Tavvy pe canapea, s-a ridicat, scuturându-și firimiturile de pe hainele mototolite. Și-a luat jacheta de pe scaun și a ieșit pe hol, cu Emma și Julian după el.

— Ei, știți unde mă găsiți, a spus el, trăgând fermoarul la jachetă. O să vorbesc mâine cu Diana despre...

— Diana nu trebuie să afle, a spus Emma.

Malcolm a părut uimit.

— Ce nu trebuie să afle?

— Că cercetăm povestea asta, a spus Julian, întrerupând-o pe Emma. Ea nu vrea să ne implicăm. Zice că e periculos.

Malcolm părea nemulțumit.

— Puteai să-mi spui dinainte, a spus el. Nu-mi place să am secrete față de ea.

— Scuze, a spus Julian.

Își luase o expresie dulce, cumva spășită. Ca întotdeauna, Emma a fost impresionată, dar și puțin speriată de ușurința cu care mințea. Julian era un expert în minciuni atunci când voia; nicio umbră nu se vedea pe fața lui din ceea ce simțea în realitate.

— Oricum, mai departe nu putem merge fără ajutorul Conclavului sau al Fraților Tăcuți.

— Bine.

Malcolm s-a uitat mai atent la cei doi. Emma s-a străduit din răspuneri să-și compună și ea o expresie care să semene cu a lui Julian.

— Dar vorbiți voi mâine cu Diana despre asta, a continuat Malcolm. Și-a băgat mâinile în buzunare și lumina îi sclipea în părul decolorat. Mai e ceva ce n-am apucat să vă spun. Semnele alea din jurul cadavrelor găsite de Emma nu erau un cerc protector magic.

— Dar ai spus. . . , a început Emma.

— Mi-am schimbat părerea când le-am văzut de aproape, a spus Malcolm. Nu sunt rune protectoare. Sunt rune de invocare. Cineva folosește energia cadavrelor pentru a invoca.

— Pentru a invoca ce?

Malcolm a clătinat din cap.

— Ceva, în lumea asta. Un demon, un înger, nu știu. O să mă mai uit la fotografiile alea și o să întreb discret la Labirintul Spiralat.

— Și dacă a fost o magie de invocare, a spus Emma, ea a reușit sau nu?

— O magie ca asta? a făcut Malcolm. Dacă ar fi reușit, ai fi știut, crede-mă.

Emma a fost trezită de un miorlăit rugător.

A deschis ochii și a văzut un motan persan așezat pe pieptul ei. Era un persan albastru, mai precis, pufos, cu urechi scurte și ochi mari și galbeni.

Emma a sărit din pat țipând. Motanul a zburat și el. În clipele care au urmat a fost un adevărat haos, când ea s-a împiedicat de noptieră și motanul mieuna de zor. A reușit în sfârșit să aprindă lumina și l-a văzut lângă ușă, cu un aer demn și arogant.

— Church, s-a văitat ea. *Pe bune?* Chiar nu ai unde să te duci?

Din expresia lui Church, era clar că nu avea. Church era un motan care uneori aparținea Institutului. Apăruse pe treptele de la intrare cu

patru ani în urmă, lăsat într-o cutie, cu un bilețel pentru Emma, pe care scria doar atât: *Te rog, ai grijă de pisica mea. Fratele Zachariah.*

La vremea aceea, Emma nu reușise să priceapă de ce un Frate Tăcut, chiar și un fost Frate Tăcut, ar fi vrut să aibă ea grijă de pisica lui. O sunase pe Clary, iar aceasta îi spusese că pisica fusese înainte la Institutul din New York, că într-adevăr aparținuse Fratelui Zachariah și că dacă ea și Julian vor s-o păstreze, n-au decât.

Numele motanului era Church, mai adăugase ea.

Church s-a dovedit a fi genul de mătă care nu stătea niciodată acolo unde o puneai. Mereu evada, pe orice fereastră deschisă, și dispărea cu zilele sau chiar cu săptămânile. La început, Emma era disperată de fiecare dată când pleca, dar el se întorcea întotdeauna, arătând mai slab și mai satisfăcut ca niciodată. Când Emma împlinise paisprezece ani, el începuse să vină acasă cu cadouri pentru ea, legate de zgardă: scoici sau bucăți de sticlă de mare. Emma așezase scoicile pe pervaz. Sticlele de mare i le dăduse lui Julian, să-și facă o brățară norocoasă.

Atunci Emma aflase deja că acele cadouri erau de la Jem, dar nu avea cum să ajungă la el să-i mulțumească. Așa că făcuse tot ce îi stătea în putere să aibă grijă de Church. Pe holul de la intrare puneau întotdeauna mâncare uscată pentru el și apă proaspătă. Erau bucuroși când îl vedeau că vine și nu se mai îngrijorau când pleacă.

Church a mieunat și a început să zgârie la ușă. Emma se obișnuise cu asta: însemna că vrea să vină cu el. Oftând, și-a pus un hanorac peste colanții și tricoul cu care dormea și și-a luat șlapii.

— Sper să fie ceva serios, i-a spus ea lui Church, după care și-a luat stela. Dacă nu, te fac rachetă de tenis.

Church nu părea să fie prea îngrijorat. A condus-o pe Emma pe hol, a coborât pe scări și a ajuns la ușa de la intrare, apoi a ieșit. Luna era sus și lumina puternic, reflectându-se în apele din depărtare. Făcea un fel de cărare spre care Church se îndrepta hotărât, a observat ea cu uimire. Când au ajuns la șosea, l-a luat în brațe și l-a lăsat jos pe plajă, după ce au traversat.

— Ei, am ajuns și aici, a spus ea. Cea mai mare litieră din lume.

Church i-a aruncat o privire care spunea că nu e deloc impresionat de gluma ei și a pornit spre țarm. Au mers împreună pe malul apei. Era o noapte liniștită, valurile erau line și lungi, mai tăcute decât vântul. Din când în când, Church mai alerga după un crab de nisip, dar se întorcea apoi din nou și pășea în fața Emmei, către constelațiile nordice. Emma tocmai începuse să se întrebe dacă el o conduce într-adevăr undeva, când și-a dat seama că trecuseră de stâncile care ascundeau plaja ei secretă, a ei și a lui Julian, și că acea plajă nu era pustie.

A încetinit pasul. Nisipul era luminat de razele lunii, iar Julian stătea în mijlocul plajei, departe de apă. S-a îndreptat spre el, cu zgomo-tul pașilor amuțit de nisip. El nu a ridicat capul.

Rareori avusese ocazia să-l privească pe Julian atunci când el nu știa că e privit. I se părea straniu, ba chiar cumva neliniștitor. Lumina lunii era suficient de strălucitoare ca să distingă și culoarea tricoului său — roșu — și să observe că poartă niște blugi vechi, albaștri, și că e desculț. Brățara din sticlă de mare părea să strălucească. Până acum nu prea își dorise să știe să deseneze, dar acum ar fi vrut s-o facă, numai ca să surprindă linia perfectă pe care o făcea piciorul lui îndoit și curba spatelui său aplecat în față.

La doar câțiva metri de el, s-a oprit.

— Jules?

El a ridicat capul. Nu părea deloc surprins.

— Ăla era Church?

Emma s-a uitat în jur. I-a luat ceva să localizeze motanul, cocoțat pe o stâncă. Își lingea lăbuța.

— S-a întors, a spus ea, așezându-se pe nisip lângă Jules. Știi, în vizită.

— Te-am văzut după stânci că vii. I-a zâmbit cu un colț al gurii. Am avut impresia că visez.

— N-ai putut să dormi?

El și-a trecut dosul palmei peste ochi. Nodurile degetelor erau pline de stropi de vopsea.

— S-ar putea spune și-așa.

A clătinat din cap.

— Niște coșmaruri ciudate. Demoni, spirite ale naturii. . .

— Chestii destul de standard pentru un vânător de umbre, a comentat Emma. Adică, sună chiar potrivit pentru o zi de joi.

— Îmi ești de mare ajutor, Emma.

S-a trântit pe spate și părul lui făcea un halou negru în jurul capului.

— Doar asta îmi doresc, a replicat ea și s-a trântit lângă el, cu ochii la cer.

Poluarea de lumină din Los Angeles se întinsese până pe plajă, iar stele păreau încețoșate, dar erau vizibile. Luna intra și ieșea din nori. Emma fusese cuprinsă de o ciudată senzație de pace, senzația că se află acolo unde trebuie. Nu mai simțise asta de când Julian și ceilalți plecaseră în Anglia.

— Mă gândeam la ce spuneai mai devreme, a zis el. Despre toate pistecele care nu duc nicăieri. De câte ori am crezut că am descoperit ceva care o să ne ajute să aflăm ce s-a întâmplat cu părinții tăi, dar până la urmă nu era nimic.

Ea s-a uitat spre el. Lumina lunii îi sublinia clar profilul.

— Mă gândeam că poate toate astea au o semnificație, a spus el. Că poate nu trebuia să descoperim cine a fost până acum. Înainte de a fi pregătiți. Am văzut cum te antrenezi și am văzut că devii tot mai bună. Din ce în ce mai bună. Oricine o fi, orice o fi, acum ești pregătită. Poți să-i faci față. Poți să învingi.

Emma a simțit o ușoară fluturare sub coaste. Un sentiment de familiaritate, s-a gândit ea. Era Jules, era acel Jules pe care îl știa ea, care avea mai multă încredere în ea decât avea ea însăși.

— Îmi place să cred că totul are un sens, a spus ea încet.

— Are. A tăcut o clipă, cu ochii la cer. Număram stelele. Uneori te ajută să-ți impui un exercițiu fără sens.

— Îți aduci aminte cum ne gândeam noi să fugim, când eram mici? Să navigăm călăuziți de Steaua Polară? a spus ea. Înainte de război.

El și-a pus brațul sub cap. Lumina lunii se revărsa peste el, peste linia genelor.

— Da. Iar eu urma să mă înscriu în Legiunea Străină. Să-mi schimb numele în Julien.

— Pentru că am crezut că nimeni nu va putea vreodată să descifreze *acel* cod. A întors capul spre el. Jules. Ce te frământă? Știu că e ceva.

El a tăcut. Emma vedea cum pieptul i se ridică și coboară încet. Sunetul respirației lui era acoperit de sunetul valurilor.

A întins mâna spre brațul lui și a început să-i scrie ușor pe piele. *C-E-E-S-T-E?*

El a întors capul în partea cealaltă; ea a văzut cum se cutremură, de parcă l-ar fi străbătut un fior rece.

— E Mark.

Julian vorbise cu capul întors, Emma nu-i vedea decât curba gâtului și bărbia.

— Mark?

— M-am tot gândit la el, a spus Julian. Mai mult decât de obicei. Vezi, Helen e mereu alături de mine când am nevoie de ea, la telefon, chiar dacă este pe insula Wrangel. Dar Mark poate foarte bine să fie mort.

Emma s-a ridicat brusc în capul oaselor.

— Nu spune asta. Nu e mort.

— Știu. Știi *de unde* știi? a întrebat-o Julian, cu încordare în voce. În fiecare noapte obișnuiam să caut Vânătoarea Sălbatică. Dar niciodată nu a venit. După statistici, ar fi trebuit să călărească pe aici măcar o dată în ultimii cinci ani. Dar n-a fost niciodată. Cred că Mark nu le dă voie vânătorilor.

— De ce nu?

Acum Emma se uita uimită la el. Jules nu vorbea așa de obicei. Nu cu această amărăciune în voce.

— Pentru că nu vrea să ne vadă. Nu vrea să vadă niciun semn de la noi.

— Pentru că vă iubește?

— Sau pentru că ne urăște. Nu știu. Julian scormonea agitat cu mâna în nisip. Eu aș simți ură, în locul lui. Uneori chiar îl urăsc.

Emma a înghițit în sec.

— Și eu îmi urăsc părinții, pentru că au murit. Uneori. Nu e... asta nu înseamnă nimic, Jules.

La cuvintele astea, Julian s-a întors cu fața spre ea. Ochii lui erau enormi, iar în jurul irisului albastru-verde aveau niște cercuri negre.

— Nu la genul ăla de ură mă refer.

Vocea lui avea o tonalitate joasă.

— Dacă ar fi aici, Doamne, totul ar fi altfel. Ar fi fost altfel. N-ar trebui să fie eu acela care are obligația să fie acum acasă, în caz că Tavvy se trezește. N-aș fi pus în situația să fac un lucru imoral, plimbându-mă pe plajă pentru că am nevoie să mă detașez. Tavvy, Dru, Livvy, Ty — ar avea pe cineva care să-i crească. Mark avea șaisprezece ani. Eu aveam *doisprezece*.

— Niciunul dintre voi n-ați avut de-ales...

— Nu, n-am avut.

Julian s-a ridicat în fund. Gulerul tricoului atârna moale și avea nisip pe brațe și în păr.

— Nu am ales noi. Fiindcă, dacă aș fi avut ocazia să aleg, aș fi ales cu totul altceva.

Emma știa că nu ar trebui să-l întrebe acum. Nu când el era în starea asta. Dar nu era obișnuită cu el așa; nu știa cum să reacționeze, cum să fie.

— Ce-ai fi făcut altfel? a șoptit ea.

— Nu știu dacă aș fi vrut un *parabatai*.

Cuvintele au fost rostite clar, precis și brutal.

Emma a avut o tresărire. Se simțea ca și cum ar fi fost în apă până la genunchi și este izbită pe neașteptate în față de un val.

— Chiar vorbești serios? a întrebat ea. Nu ai fi vrut asta? Asta, cu mine?

El s-a ridicat în picioare. Luna ieșise complet din nori și acum strălucea puternic, fără umbre, așa de tare, că Emma putea distinge și culoarea stropilor de vopsea de pe mâinile lui. Pistrii decolorați de pe pomeții lui. Linia fermă a gurii și conturul tâmpelor. Culoarea viscerală a ochilor lui.

— N-ar trebui s-o vreau, a spus el. N-ar trebui nicidecum s-o vreau.

— *Jules*, a spus ea, uluită, rănită și furioasă, dar el deja plecase și acum se îndrepta spre țarm.

Când ea s-a ridicat în picioare, el deja trecuse de stânci. Se vedea cățărât pe ele, ca o umbră lungă și subțire. Apoi a dispărut.

Putea să-l ajungă din urmă, dacă voia, știa asta. Dar nu voia. Pentru prima oară în viața ei, nu voia să vorbească cu Julian.

A simțit o atingere pe gleznă. S-a uitat în jos și l-a văzut pe Church. Ochiul lui galbeni păreau că o compătimesc, așa că l-a luat de jos și i-a ținut în brațe, ascultând cum toarce, în timp ce marea începea să crească.

Idris, 2007, Războiul Întunecat

Când Julian Blackthorn avea doisprezece ani, și-a ucis propriul tată.

Au fost, desigur, niște circumstanțe atenuante. Tatăl lui de acum nu mai era tatăl lui cu adevărat. Era mai degrabă un monstru care avea ca mască fața tatălui său. Dar când au venit coșmarurile, în toiul nopții, nu mai conta asta. Julian vedea chipul lui Andrew Blackthorn și propria sa mână ținând pumnalul, și pumnalul înfigându-se în tatăl lui, și știa.

Era blestemat.

Așa se întâmplă când îți ucizi tatăl. Zeii te blestemă. Unchiul lui îi spusese asta, iar unchiul lui știa o mulțime de lucruri, mai ales în legătură cu blestemele zeilor și cu prețul plătit pentru vărsarea de sânge.

Julian știa multe despre vărsarea de sânge, mai multe decât știe de obicei un copil de doisprezece ani. Asta din cauza lui Sebastian Morgenstern. El era vânătorul de umbre care pornise Războiul Întunecat, cel care se folosise de vrăji și înșelătorii pentru a transforma niște vânători de umbre obișnuiți în mașinării criminale fără rațiune. O armată la dispoziția lui. O armată care avea ca scop uciderea tuturor nefiliilor care nu voiau să treacă de partea lui.

Julian, frații și surorile lui și Emma se ascundeau în Sala Acordurilor. Cea mai mare sală din Idris, în care ar fi trebuit să nu poată pătrunde niciun monstru. Dar nu putea să-i împiedice să intre pe vânătorii de umbre, nici măcar pe aceia care își pierduseră sufletul.

Urișele uși duble se dăduseră de perete și întunericiții începuseră să se reverse în cameră și, ca o otravă eliberată în aer, pe unde treceau, semănau moarte. Au tăiat cu săbiile gardienii, au tăiat cu săbiile copiii care erau păziți de gardieni. Nu le păsa de nimic. Nu aveau conștiință.

Înaintau spre mijlocul sălii. Julian încercase să adune toți copiii la un loc: pe Ty și Livvy, gemenii cei serioși, pe Dru, care avea abia opt ani, și pe Tavvy, bebelușul. S-a așezat în fața lor cu brațele întinse, de parcă așa i-ar fi putut apăra, de parcă ar fi putut să facă un zid cu trupul lui, să țină moartea la distanță.

Și atunci moartea a pășit în fața lui. Un vânător de umbre întunericit, cu rune demonice strălucindu-i pe piele, cu părul castaniu încurcat și cu ochi albaștri-verzui, ca fel ca ochii lui Julian, injectați.

Tatăl lui Julian.

Julian s-a uitat în jur, după Emma, dar ea se lupta cu un războinic elf, înverșunată și înflăcărată, iar Cortana, sabia ei, îi strălucea în mână. Julian ar fi vrut să se ducă la ea, ar fi vrut cu disperare s-o facă, dar nu putea să plece de lângă copii. Cineva trebuia să-i protejeze. Sora lui mai mare era afară; fratele lui mai mare fusese luat de Vânătoarea Sălbatică.

Și acela a fost momentul când Andrew Blackthorn s-a întins spre ei. Avea tăieturi însângerate pe toată fața. Pielea lui era moartă și cenușie, dar ținea bine sabia în mână, iar ochii lui priveau fix la propriii săi copii.

— Ty, a spus el, cu o voce înfundată și răgușită.

Și s-a uitat la Tiberius, fiul său, și în ochii lui se vedea o foame rapace.

— Tiberius. Ty, băiatul meu. Vino la mine.

Ochii cenușii ai lui Ty s-au făcut mari. Sora lui geamăna, Livvy, se lipise de el, dar el a dat să se ducă la tatăl său.

— Tată? a spus el.

Fața lui Andrew Blackthorn a părut tăiată de zâmbetul acela, iar lui Julian i s-a părut că prin despicătura aceea vede maleficul și întunericul dinăuntrul lui, miezul ostil de teroare și baos care pune în mișcare trupul ce aparținuse odinioară tatălui său. Vocea acestuia a sunat apoi ca o chemare înaltă.

— *Vino aici, băiatul meu, Tiberius al meu. . .*

Ty a mai făcut un pas spre el și atunci Julian și-a scos de la centură sabia scurtă și a aruncat-o.

Avea doisprezece ani. Nu era extraordinar de puternic sau de priceput. Dar zeii pe care în curând avea să ajungă să-i urască probabil că au încuviințat când au văzut cum a aruncat sabia, fiindcă aceasta a zburat ca o săgeată, ca un glonț, și s-a înfipt în pieptul lui Andrew Blackthorn, doborându-l la pământ. A fost mort înainte să se prăbușească la podea, unde sângele s-a întins în jurul lui într-un lac de un roșu întunecat.

— *Te urăsc!*

Ty s-a aruncat asupra lui Julian, iar Julian l-a luat în brațe pe fratele lui mai mic, mulțumindu-i întruna Îngerului că Ty e bine, respiră, îl bate cu pumnii în piept și se uită la el furios, cu ochii plini de lacrimi.

— *L-ai omorât, te urăsc, te urăsc. . .*

Livvy îl apucase pe Ty de umeri și încerca să-l tragă spre ea. Julian simțea sângele care gonea prin venele lui Ty, îi simțea ridicarea și coborârea pieptului; simțea forța urii sale și știa că asta înseamnă că e în viață. Toți erau în viață. Livvy, cu vorbele ei calde și cu mâinile ei mângâietoare, Dru, cu ochii ei enormi, îngroziți, și Tavvy, cu lacrimile lui de copil care nu înțelege nimic.

Și Emma. Emma lui.

Comisese cel mai grav dintre păcatele străvechi: își omorâse propriul tată, cel care i-a dat viață.

Și ar fi făcut-o din nou.

Ce fel de om era el?

5

NEAM DE VIȚĂ ALEASĂ

— Ei, UNDE S-AU SEMNAT PRIMELE ACORDURI? A ÎNTREBAT DIANA. ȘI CE EFECTE AU AVUT ACESTE?

Era o zi așa de luminoasă, încât nu puteai fi atent la oră. Soarele pătrundea prin ferestrele înalte ale clasei, luminând tabla prin fața căreia se plimba Diana cu pași mici, bătând în palma stângă cu o stelă. Pe tablă era notat planul de lecție cu un scris aproape indescifrabil: Emma înțelegea doar cuvintele *Acorduri*, *Pacea Rece* și *evoluția Legii*.

S-a uitat într-o parte, spre Jules, dar el stătea aplecat peste niște hârtii. Azi nu vorbiseră aproape deloc, avuseseră doar un schimb de replici politicoase la micul dejun. Se trezise cu un gol în stomac, iar mâinile o dureau de cât de tare fuseseră încleștate de cuvertură.

Și Church o părăsise la un moment dat în timpul nopții. Mătă câmpită.

— Au fost semnate în 1872, a spus Cristina. Au fost o serie de înțelegeri între repudiați și nefilimi, care prevedeau menținerea păcii și stabilirea de reguli comune pentru toți.

— Și pentru protecția repudiaților, a spus Julian. Înainte de încheierea acordurilor, repudiații erau în conflict, iar vânătorii de umbre

nu puteau interveni și nici nu voiau să intervină. Prin aceste acorduri, repudiații au primit protecția noastră. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Cel puțin până la Pacea Rece.

Emma își amintea când auzise pentru prima oară de Pacea Rece. Ea și Julian fuseseră în Sala Acordurilor când a fost propusă. Pedepsa pentru spiritele naturii, fiindcă luaseră parte la Războiul Întunecat alături de Sebastian Morgenstern. Își amintea cât de confuză se simțea. Părinții ei muriseră din cauza acestui război, dar de ce Mark și Helen, pe care ea îi iubea, trebuiau să sufere numai pentru că prin venele lor curgea sânge de elf?

— Și unde s-au semnat actele pentru Pacea Rece? a întrebat Diana.

— În Idris, a răspuns Livvy. În Sala Acordurilor. Acolo trebuiau să vină toți semnatarii acordului, dar Regina Elfilor Luminii și Regele Elfilor Întunericului nu au venit să semneze, așa că a fost modificat și s-a semnat fără ei.

— Și ce înseamnă pentru elfi Pacea Rece?

Diana s-a uitat insistent spre Emma. Emma a privit încruntată spre banca ei.

— Prin aceste Acorduri, elfii nu mai beneficiază de protecție, a răspuns Ty. E interzis să îi ajuți, iar ei nu au voie să aibă vreun contact cu vânătorii de umbre. Numai solomonarii și centurionii pot să aibă relații cu elfii, sau Consulul și Inchizitorul.

— Un elf înarmat poate fi condamnat la moarte, a adăugat Jules.

Părea extenuat. Sub ochii lui erau cearcăne întunecate.

Emma ar fi vrut să se uite la ea. Nu se certaseră. Ea și Julian nu se *certau niciodată*. Se întreba dacă și el se simte la fel de aiurea ca ea. Cuvintele lui îi răsunau întruna în urechi — că nu ar fi vrut să aibă *parabatai*. Oare se referea în general la un *parabatai* sau la ea personal?

— Și Conclavul ce este, Tavvy?

Era o întrebare mult prea simplă pentru ceilalți, iar Tavvy părea încântat că poate să răspundă și el.

— Guvernul vânătorilor de umbre, a răspuns el. Toți vânătorii de umbre activi fac parte din Conclav. Cei care iau hotărâri fac parte din Consiliu. În Consiliu sunt trei membri, care reprezintă o rasă diferită

a repudiaților. Vârcolaci, magicieni și vampiri. De la Războiul Rece, elfii nu mai sunt reprezentați în Consiliu.

— Foarte bine, a spus Diana, iar Tavvy a început să radieze de bucurie. Poate să-mi spună cineva ce alte schimbări a mai făcut Consiliul de la sfârșitul războiului?

— Păi, s-a redeschis Academia vânătorilor de umbre, a spus Emma.

Acum era pe un teritoriu familiar — fusese invitată de Consul să fie unul dintre primii studenți ai acesteia. Ea preferase să rămână lângă familia Blackthorn.

— Mulți vânători de umbre sunt pregătiți aici și, desigur, ei aduc o mulțime de pretendenți la Înălțare — mundani care vor să devină nefilimi.

— S-a redeschis și Școala de Solomonie, a adăugat Julian.

Buclele lui întunecate și lucioase i-au alunecat pe obraji când a ridicat capul.

— A existat și înainte de semnarea Acordurilor, iar când Consiliul a fost trădat de elfi, cei de acolo au vrut neapărat s-o redeschidă. Acolo se fac cercetări, se pregătesc centurioni...

— Imaginează-ți cum o fi arătat Școala de Solomonie în anii ăia cât a stat închisă, a spus Dru, cu ochii strălucind de încântarea cu care se uita și la filmele de groază. Tocmai în vârful munților, complet abandonată și întunecată, plină de păianjeni și fantome și umbre...

— Dacă vrei să te gândești la un loc înfricoșător, gândește-te la Orașul Oaselor, a spus Livvy.

Orașul Oaselor era locul unde trăiau Frații Tăcuți: un spațiu subteran, cu o rețea de tuneluri construite din cenușa vânătorilor de umbre morți.

— Mi-ar plăcea să mă duc la Școala de Solomonie, a întrerupt-o Ty.

— Mie, nu, a spus Livvy. Centurionii nu au voie să-și facă *parabatai*.

— Chiar și-așa, mi-ar plăcea să mă duc, a spus Ty. Și tu ai putea să vii, dacă ai vrea.

— Nu vreau să mă duc la Școala de Solomonie, a spus Livvy. E chiar în mijlocul Carpaților. Mori de frig acolo și mai sunt și urși.

Chipul lui Ty s-a luminat brusc la menționarea acestor animale.

— Sunt urși acolo?

— Gata cu vorba, a spus Diana. Când a fost redeschisă Școala de Solomonie?

Cristina, care stătea cel mai aproape de fereastră, a ridicat mâna și a întrerupt-o.

— Vine cineva pe alea de la intrare, a spus ea. De fapt, mai mulți.

Emma s-a uitat din nou spre Jules. Se întâmpla rar ca cineva să vină la Institut neprogramat. Doar câteva persoane puteau face asta; în general, membrii Conclavului trebuiau mai întâi să stabilească din timp întâlnirea cu Arthur. Dar, cine știe, poate că aceștia își anunțaseră vizita dinainte. Deși, după expresia care se vedea pe fața lui Julian, el nu știa nimic despre asta.

Cristina, care se ridicase în picioare, a spus pe nerăsuflăte:

— Vă rog, veniți să vedeți.

Toată lumea s-a repezit la fereastra care acoperea tot peretele. Geamul dădea spre fața Institutului și spre alea care pornea de la intrare până la șoseaua care separa Institutul de plajă și ocean. Cerul era înalt și albastru și lipsit de nori. Lumina soarelui se reflecta în harnașamentele de argint a trei cai, pe care călăreau fără șa trei călăreți tăcuți.

— *Hadas*, a spus Cristina și cuvântul a ieșit ca un stacato, din cauza uimirii. Elfi.

Nu era nicio îndoială că sunt elfi. Primul cal era negru, iar călărețul avea o armură neagră care semăna cu niște frunze arse. Al doilea cal era tot negru, dar călărețul purta o robă de culoarea fildeșului. Al treilea cal era brun, iar călărețul era acoperit din cap până în picioare de o pelerină cu glugă, de culoarea pământului. Emma nu ar fi putut să spună dacă era bărbat sau femeie, adult sau copil.

— „Deci lasă întâi caii negri să treacă și apoi pe cei bruni”, a murmurat Jules, citând dintr-un vechi poem al elfilor. Unul îmbrăcat în negru, unul în maro și altul în alb — e o delegație oficială. De la Curți. Julian s-a uitat în capătul celălalt al camerei, spre Diana. Nu cred că Arthur a stabilit vreo întâlnire cu o delegație de elfi. Crezi că a vorbit cu Conclavul?

Ea a clătinat din cap, în mod evident uluită.

— Nu știu. Mie nu mi-a spus nimic.

Corpul lui Julian era încordat ca un arc; Emma putea să simtă tensiunea care iradia dinspre el. O delegație a elfilor era ceva rar și serios. Înainte de a avea o astfel de întâlnire, era obligatoriu să obții acordul Conclavului. Chiar dacă erai conducătorul Institutului.

— Diana, trebuie să plec.

Încruntată, Diana a bătut ușor cu stela în palmă, apoi a dat din cap:

— Bine. Du-te.

— Vin și eu cu tine, a spus Emma și s-a strecurat printre băncile de la geam.

Julian, care deja pornise spre ușă, s-a oprit și s-a întors spre ea.

— Nu, a spus el. Stai liniștită. Mă ocup eu.

Apoi a ieșit din clasă. O clipă, Emma nu a făcut nicio mișcare.

În mod normal, dacă Julian îi spunea că nu e cazul să vină cu el sau că trebuie să facă ceva singur, nu i s-ar fi părut nimic anormal. Uneori, evenimentele îi forțau să se despartă.

Dar noaptea precedentă îi sporise neliniștea. Nu știa ce se întâmplă cu el. Nu știa dacă el pur și simplu nu voia ca ea să-l însoțească, sau voia, dar era supărat pe ea, sau supărat pe el însuși, sau supărat pe amândoi.

Nu știa decât că neamul elfilor este un neam periculos și nu avea de gând să-l lase pe Julian singur cu ei.

— Mă duc, a anunțat ea și s-a îndreptat spre ușă.

S-a oprit să și-o ia pe Cortana, care era rezemată acolo.

— Emma, a spus Diana, cu o voce plină de subînțelesuri. Ai grijă!

Ultima oară când elfii fuseseră în Institut, îl ajutaseră pe Sebastian Morgenstern să smulgă sufletul din trupul tatălui lui Julian. Îl luaseră cu ei pe Mark.

Emma îi luase pe Tavvy și pe Dru și îi ascunsese. Îl ajutase pe Julian să salveze viața surorilor și fraților mai mici. Cu greu scăpaseră cu viață.

Dar pe atunci Emma nu avea ani de antrenament, ca acum. Nu acisese nici măcar un demon, avea doar doisprezece ani. Nu petrecuse ani de zile antrenându-se să lupte, să ucidă și să apere.

În niciun caz nu avea să stea deoparte acum.

Elfi.

Julian a alergat pe coridor și a intrat în camera lui, cu mintea în fierbere. Elfi la poarta Institutului. Trei armăsari: doi negri, unul brun. O delegație de la o Curte a elfilor, dar Julian nu-și dădea seama de la care. Nu păreau să aibă la ei vreun steag.

Voiau probabil să vorbească cu ei. Dacă elfii se pricepeau la ceva, atunci se pricepeau să traseze cercuri în jurul oamenilor, cu vorbe. Chiar și în jurul vânătorilor de umbre. Puteau distinge adevărul dintr-o minciună și puteau vedea minciuna din spatele unui adevăr.

Și-a luat jacheta pe care o purtase cu o zi în urmă. Acolo era, în buzunarul interior. Fiola pe care i-o dăduse Malcolm. Nu se gândise că va avea nevoie de ea așa de repede. Sperase...

În fine, nu mai conta ce sperase. S-a gândit pentru o clipă la Emma și la haosul de speranțe distruse pe care îl reprezenta ea. Dar acum nu era momentul să se gândească la asta. Cu fiola în mână, Julian a luat-o iar la fugă. A ajuns la capătul holului și a dat de perete ușa de la mansardă. A urcat în fugă scările și a năvălit în biroul unchiului său.

Unchiul Arthur era așezat la o masă, îmbrăcat cu un tricou vechi cam zdrențuit, cu blugi și în picioare cu mocasini. Părul lui castaniu, încărunțit, îi ajungea aproape de umăr. Citea în paralel două cărți imense, mormăind și luând notițe.

— Unchiule Arthur. Julian s-a apropiat de birou. Unchiule Arthur! Unchiul Arthur i-a făcut semn cu mâna să plece.

— Am ceva important de făcut acum. Ceva foarte important, Andrew.

— Sunt Julian.

S-a apropiat de unchiul său, prin spate, și i-a închis amândouă cărțile. Arthur a ridicat capul spre el, uimit, cu ochii lui albaștri-verzui împăienjeniți și mari.

— A venit aici o delegație. Din partea elfilor. Știi că vine?

Arthur părea că vrea să se facă mic.

— Da, a spus el. Au trimis mesaje — o mulțime de mesaje. A clătinat din cap. Dar de ce? Este interzis. Elfii... ei nu mai pot lua acum legătura cu noi.

Julian s-a rugat în gând să aibă răbdare.

— Mesajele unde sunt?

— Erau scrise pe frunze, a spus Arthur. Frunzele au putrezit. Tot ce ating elfii putrezește, se îngălbenește și moare.

— Dar ce spuneau în mesaje?

— Insistau. Să ne întâlnim.

Julian a respirat adânc.

— Știi *de ce* vor această întâlnire, unchiule Arthur?

— Sunt sigur că au pomenit în mesajele alea..., a spus unchiul Arthur agitat. Dar nu-mi aduc aminte. S-a uitat în sus, la Julian. Poate este Nerissa.

Julian s-a încordat. Nerissa fusese mama lui Mark și a lui Helen. Julian nu știa prea multe despre ea — o prințesă nobilă, care, după cum spunea Helen, fusese frumoasă și neînfricăată. Murise de ani buni, dar în zilele lui mai limpezi, Arthur știa asta.

Arthur avea zile diferite: unele erau liniștite și el stătea acolo fără să răspundă la întrebări, iar altele erau întunecate, când era furios, deprimat și de multe ori brutal. Faptul că vorbea despre morți însemna că nu are nici o zi liniștită, nici una întunecată, ci cea mai oribilă zi dintre toate, una haotică, în care Arthur nu făcea nimic din ce s-ar fi putut aștepta Julian — putea să aibă o criză de furie sau putea să izbucnească în plâns. Genul de zi care îl făcea pe Julian să simtă în gură gustul amar al panicii.

Unchiul lui Julian nu fusese dintotdeauna așa. Julian și-l amintea ca pe un bărbat liniștit, aproape mut, o prezență ștearsă, care participa rareori la sărbătorile familiei. Dar fusese suficient de articulat în Sala Acordurilor, când luase cuvântul ca să spună că acceptă să conducă Institutul. Cineva care nu-l cunoștea foarte bine nu și-ar fi dat seama că e ceva în neregulă.

Julian știa că tatăl lui și Arthur fuseseră prizonierii elfilor. Că Andrew se îndrăgostise de Lady Nerissa și că avusese cu ea doi copii: pe Mark și pe Helen. Dar ce se întâmplase în timpul acesta cu Arthur era învăluit în mister. Sminteala lui, așa cum ar fi numit-o Conclavul, era pentru Julian rezultatul unei vrăji a elfilor. Dacă nu reușiseră să-l facă să înnebunească

de tot, cel puțin plantaseră în el semințele distrugerii. Făcuseră din min-tea lui un castel fragil, așa că peste ani, când Institutul din Londra fusese atacat și Arthur rănit, castelul s-a prăbușit în cioburi de sticlă.

Julian a pus mâna peste mâna unchiului său. Era subțire și osoasă; părea că aparține unui om mult mai bătrân.

— Aș vrea să nu te duci la această întâlnire. Dar vor fi suspicioși dacă nu te duci.

Arthur și-a scos ochelarii și și-a frecat puntea nasului.

— Monografia mea...

— Știu, a spus Julian. E importantă. Dar și asta e important. Nu doar pentru Pacea Rece, dar și pentru noi. Pentru Helen. Pentru Mark.

— Ți-l amintești pe Mark? a întrebat unchiul Arthur.

Fără ochelari, ochii lui păreau mai strălucitori.

— A trecut așa de mult timp.

— Nu chiar așa de mult, unchiule, a spus Julian. Mi-l amintesc perfect.

— Parcă ar fi fost ieri. Arthur s-a cutremurat. Îmi amintesc de războinicii elfi. Au intrat în Institutul din Londra cu armurile pline de sânge. Aveau așa mult sânge pe ele, de parcă fuseseră în rândul aheilor când Zeus a vărsat peste ei ploaia de sânge.

Mâna cu care ținea ochelarii îi tremura.

— Nu pot să mă întâlnesc cu ei.

— Trebuie, a spus Julian.

S-a gândit la toate câte nu i le-a spus: că el însuși fusese doar un copil în timpul Războiului Întunecat, că și el văzuse elfi care măcelăreau copii, că auzise urletele Vânătorii Sălbatice. Dar nu a spus nimic.

— Unchiule, trebuie.

— Dacă aș avea medicamentul meu..., a rostit Arthur abia auzit. Dar l-am terminat cât ai fost tu plecat.

— Îl am eu. Julian a scos din buzunar fiola. Trebuia să-i spui lui Malcolm să-ți mai aducă.

— Am uitat. Arthur și-a pus din nou ochelarii pe nas, uitându-se la Julian, care răsturna conținutul fiolei în paharul cu apă de pe masă. Cum să dau de el... în cine să am încredere.

— Poți să ai încredere în mine, i-a spus Julian, aproape înecându-se cu acele cuvinte, și i-a întins paharul. Uite. Tu știi cum este neamul spiritelor naturii. Ele se hrănesc din nesiguranță și profită de ea. Asta te va ajuta să fii calm, chiar dacă vor încerca să te înșele.

— Da.

Arthur s-a uitat la pahar, pe jumătate cu dorință, pe jumătate cu teamă. Conținutul fiolei avea efect cam o oră, poate și mai puțin. După aceea avea dureri groaznice de cap, care îl orbeau și care puteau să-l țină la pat câteva zile. Julian nu voia să i-l dea: efectele secundare erau mult prea dure, dar acum merita. Trebuia să aibă efect.

Unchiul Arthur a șovăit. A ridicat încet paharul și a sorbit puțin din apă. A înghițit încet.

Efectul a fost instantaneu. Dintr-odată, totul s-a schimbat la Arthur, a devenit lucid, clar, precis, bine definit, precum o schiță sumară transformată într-un desen elaborat. S-a ridicat în picioare și s-a întins după jacheta care era atârnată într-un cui de lângă birou.

— Ajută-mă să găsesc niște haine de schimb, Julian, a spus el. Trebuie să fim o apariție onorabilă în Sanctuar.

Fiecare Institut avea un Sanctuar.

Așa fusese dintotdeauna. Institutul era ceva între primărie și casă de locuit, un loc unde vânătorii de umbre și repudiații veneau deopotrivă la conducătorul Institutului. Conducătorul era reprezentantul local al Conclavului. Nu era vânător de umbre mai important în tot sudul Californiei decât conducătorul Institutului din Los Angeles. Iar locul cel mai sigur pentru întâlnirile lui era Sanctuarul, acolo unde vampirii nu trebuiau să se teamă de pământul sfințit și unde repudiații erau protejați prin jurământ.

Sanctuarul avea două rânduri de uși. Una dădea spre exterior și pe acolo intrau toți cei care voiau să ajungă în camera placată cu piatră masivă. Cealaltă dădea spre interior și făcea legătura între Institut și Sanctuar. Ca și ușile de la intrarea în Institut, ușile interioare ale Sanctuarului nu puteau fi deschise decât de cei cu sânge de vânător de umbre.

Emma s-a oprit pe palierul scării, ca să se uite pe fereastră la delegația elfilor. Le văzuse caii, acum fără călăreț, așteptând în fața scării de la intrare. Dacă cei din delegația elfilor mai avuseseră de-a face cu vânătorii de umbre, ceea ce era de presupus, atunci ei se aflau deja în Sanctuar.

Ușile interioare ale Sanctuarului se aflau la capătul opus al coridorului care dădea spre intrare. Erau uși făcute din cupru și, din cauza vechimii, ajunseseră acum verzi de cocleală; pe marginea lor, runele de protecție și bun-venit semănau cu niște liane.

Emma auzea voci din spatele ușilor închise: voci necunoscute, una limpede ca susurul apei, alta ascuțită ca o creangă de copac care trosnește sub greutatea piciorului. A strâns-o mai tare pe Cortana în mână și a intrat pe ușă.

Sala Sanctuarului avea formă de semilună și era construită cu fața spre munți — către canioanele întunecate și tufișurile rare, verzi-argintii, de pe versanți. Munții blocau soarele, dar camera era luminoasă, datorită unui candelabru care atârna din tavan. Lumina se reflecta în muchiile cristalelor și cădea strălucitoare pe podeaua ca o tablă de șah: pătrate de lemn întunecat alternând cu lemn deschis la culoare. Dacă urcai până la candelabru și te uitai de acolo în jos, vedeai că acele pătrate alcătuiesc forma runei Puterea Îngerului.

Nu că Emma ar fi recunoscut că a făcut asta. Deși din unghiul ăla aveai o perspectivă perfectă asupra jîțului masiv de piatră al conducătorului.

Elfii se aflau în mijlocul sălii. Erau numai doi, cel cu robă albă și cel cu armură neagră. Călărețul brun nu se vedea nicăieri. Nici fețele lor nu se vedeau. Putea să le vadă doar degetele lungi ale mâinilor palide care ieșeau din mâneci, dar nu putea să-și dea seama dacă sunt bărbați sau femei.

Emma percepea o forță puternică, sălbatică, venind dinspre ei, acel ceva din cealaltă lume. A simțit pe piele răceala umedă de pământ, cu miros de rădăcini și frunze și flori de jacaranda.

Elful în negru a început să râdă și și-a dat jos gluga. Emma a tresărit. Pielea avea culoarea verde-închis a frunzelor, mâinile erau ca niște

neare, ochii galbeni, ca de bufniță. Mantia pe care o purta avea pe spate țesut un scoruș.

Era elful pe care îl văzuse la Sepulcru cu două nopți în urmă.

— Ne întâlnim din nou, frumoaso, a spus el și gura lui, care se-măna cu o tăietură din scoarța unui copac, s-a întins într-un zâmbet. Eu sunt Iarlath, de la Curtea Elfilor Întunericului. Companionul meu este Kieran din Vânătoarea Sălbatică. Kieran, dă-ți jos gluga.

Celălalt elf și-a ridicat mâinile subțiri, cu degete care aveau niște unghii pătrate și aproape transparente. A apucat gluga și a aruncat-o pe spate cu un gest rapid, aproape rebel.

Emma și-a înăbușit o exclamație de uimire. Era superb. Nu era frumos așa cum era Julian sau Cristina — din perspectivă umană —, ci era frumos ca tăișul ascuțit al Cortanei. Părea tânăr, nu îi dădea mai mult de șaisprezece-șaptesprezece ani, deși bănuia că are mai mult de atât. Părul negru, cu o ușoară tentă albastră, îi încadra chipul parcă sculptat. Tunica ușoară și pantalonii păreau decolorați și uzați; fuseseră eleganți odată, dar acum mânecile și pantalonii rămăseseră puțin cam scurți pentru trupul lui agil și grațios. Ochii erau depărtați unul de celălalt și aveau culori diferite: stângul era negru, iar dreptul era de un argintiu intens. Avea mânușile albe care arătau că e prinț al elfilor, dar ochii lui... ochii lui spuneau clar că face parte din Vânătoarea Sălbatică.

— Asta are legătură cu noaptea de alaltăieri? a întrebat Emma, uitându-se când la Iarlath, când la Kieran. De la Sepulcru?

— Parțial, a spus Iarlath.

Vocea lui suna ca niște crengi scârțâind de vânt. Ca adâncurile întunecate ale pădurilor din basme, unde numai monștrii trăiau. Emma se întreba cum de nu observase asta la bar.

— Asta e fata?

Vocea lui Kieran suna cu totul altfel: ca valurile care alunecă pe tărâm. Ca apa caldă sub lumina palidă. Era seducătoare, cu ceva rece în ea. Se uita la Emma de parcă ar fi fost o floare nouă, pe care nu era prea convins că o place.

— E drăguță, a spus el. Nu credeam c-o să fie drăguță. Nu mi-ai spus asta.

Iarlath a ridicat din umeri.

— Tu ai fost întotdeauna subiectiv când e vorba de blonde, a spus el.

— Nu, pe bune, a făcut Emma, pocnind din degete. Sunt *chiar aici*. Și nu am știut că sunt invitată la jocul „Care-i cea mai tare”.

— Nici eu n-am știut că ești invitată aici, a spus Kieran.

Felul în care vorbea avea un fel de siguranță, de parcă era obișnuit să discute cu oamenii.

— Necioplit, a spus Emma. Asta e casa mea. Și, oricum, ce căutați aici? Ați venit să-mi spuneți că nu el — a arătat spre Iarlath — e responsabil pentru crima de la Sepulcru? Pentru că dacă e așa, ar fi o aroganță mult prea mare, chiar numai să spui că n-ai făcut-o.

— Normal că n-am făcut-o! a izbucnit Iarlath. Nu fi caraghioasă.

În oricare altă situație, Emma s-ar fi îndoit de o astfel de afirmație. Dar elfii nu puteau minți. Nu elfii puri, oricum. Cei doar pe jumătate elfi, precum Mark și Helen, puteau rosti neadevăruri, dar ei erau rari.

Emma și-a încrucișat mâinile la piept.

— Repetă după mine: „N-am ucis victima despre care vorbești tu, Emma Carstairs”, a spus ea. Atunci o să cred că spui adevărul.

Ochii galbeni ai lui Iarlath o fixau pe Emma cu antipatie.

— N-am ucis victima despre care vorbești tu, Emma Carstairs.

— Atunci, de ce ai venit aici? I-a întrebat Emma. A, nu cumva e vorba de vreo conexiune ratată? Ne-am întâlnit atunci și ai simțit o scânteie? Îmi pare rău, dar nu îmi dau întâlniri cu copacii.

— Nu sunt un copac.

Iarlath părea furios și coaja lui începuse să se jupoaie ușor.

— Emma, a avertizat-o o voce din ușă.

Spre surpriza ei, era Arthur Blackthorn. Stătea în ușa Sanctuarului, îmbrăcat într-un costum negru, sobru, cu părul pieptănat cu grijă pe spate. Imaginea asta a făcut-o pe Emma să tresară; trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse îmbrăcat altfel decât cu vreun halat jerpelit sau cu blugi vechi și pătați de cafea.

Lângă el era Julian, cu părul vâlvoi. A căutat atent pe fața lui, să găsească vreun semn de enervare, dar nu a găsit niciunul — de fapt, părea că abia terminase de alergat la maraton și că abia se ține să nu se prăbușească de epuizare și de ușurare.

— Scuzele mele pentru comportamentul pupilei mele, a spus Arthur, intrând în cameră. Deși certurile în Sanctuar nu sunt interzise, ele contravin spiritului acestui loc. S-a așezat pe jilțul masiv de piatră, chiar sub candelabru. Eu sunt Arthur Blackthorn. Acesta este nepotul meu, Julian Blackthorn.

Julian, care stătea în picioare lângă jilțul lui, a înclinat ușor capul când Iarlath și Kieran s-au prezentat.

— Acum, spuneți-ne, rogu-vă, de ce sunteți aici.

Membrii delegației au schimbat între ei o privire.

— Cum, a spus Kieran, niciun cuvânt despre Pacea Rece sau despre cum încalcă această vizită Legea voastră?

— Unchiul meu nu este administratorul Păcii Reci, a spus Julian. Și nu dorim să discutăm despre asta. Știți și voi regulile, la fel de bine ca noi; dacă ați ales să le încălcați, înseamnă că aveți un motiv important. Dacă nu doriți să ne împărtășiți această informație, unchiul meu va fi nevoit să vă ceară să plecați.

Kieran a adoptat un aer arogant.

— Foarte bine, a spus el. Am venit să vă cerem o favoare.

— O *favoare*? a exclamat Emma uluită.

Prevederile Păcii Reci era clare: vânătorii de umbre nu aveau voie să acorde ajutor nici Curții Elfilor Lumunii, nici celei a Întunericului. Reprezentanții acestora nu veniseră la semnarea tratatului cu nefilimii; îl desconsideraseră, iar asta era pedeapsa pe care o primeau.

— Cred că faceți o confuzie, a spus Arthur cu răceală. Poate ați auzit despre nepotul și nepoata mea; v-ați gândit probabil că dacă rudele noastre, Mark și Helen, au și sânge de elf, veți găsi aici mai multă înțelegere decât la alt Institut. Dar nepoata mea a fost exilată tocmai din cauza Păcii Reci, iar nepotul nostru a fost răpit.

Kieran a zâmbit în colțul gurii.

— Exilul nepoatei durnitale a fost decis de un decret al vânătorilor de umbre, nu de unul al elfilor, a spus el. Cât despre nepot...

Arthur a respirat întretăiat. Măinile i se încheștaseră de brațele jilțului.

— Consulului i-a forțat mâna trădarea Reginei Elfilor Luminii. Alături de ea au luptat și războinicii Elfilor Întunericului. Niciun elf nu are mâinile nepătate cu sânge. Nu veți găsi aici prea multă bunăvoință față de elfi.

— Nu Pacea Rece l-a luat pe Mark de lângă noi, a spus Julian, aprins la față. Voi l-ați luat! Vânătoarea Sălbatică! Se vede din ochii voștri că faceți parte din oastea lui Gwyn, nu încercați să negați asta.

— O, a făcut Kieran, cu o umbră de rânjel. Nu am de gând să fac asta.

Emma se întreba dacă mai auzise cineva icnetul lui Julian.

— Deci îl cunoști pe fratele meu.

Rânjetul rămăsese în continuare pe fața lui Kieran.

— Sigur că da.

Julian părea că se abține cu greu să nu se repeadă la el.

— *Ce știi despre Mark?*

— De ce vă prefaceți așa de uimiți? a întrebat Iarlath. E stupid. Doar v-am spus despre Mark vânătorul în scrisoarea pe care v-am trimis-o.

Emma a văzut expresia feței lui Julian, uluiala lui. A făcut repede un pas în față, fiindcă nu voia să fie el cel care trebuie să pună întrebarea.

— Ce scrisoare?

— Era scrisă pe o frunză, a spus Arthur. O frunză care s-a dezintegrat. Transpira; și-a scos batista din buzunarul de la piept și și-a tamponat fruntea, apoi a continuat: Spuneau ceva acolo despre crime. Despre Mark. Nu am crezut că e adevărat. Am fost...

Julian a pășit în față, aproape blocându-i cu totul vederea unchiului.

— Despre crime?

Kieran s-a uitat la Julian și ochii lui bicolori s-au întunecat. Emma a avut senzația neplăcută că acest Kieran știe ceva despre *parabatai*-ul ei, ceva ce ea nu știe.

— Ați aflat despre crime, a spus el. Emma Carstairs a descoperit unul dintre cadavre. Știm că ați aflat că au mai fost și altele.

— Și care-i treaba voastră? a întrebat Julian. De obicei, elfii nu se implică în vărsările de sânge din lumea oamenilor.

— Ne implicăm, dacă sângele vărsat e sânge de elf, a spus Kieran și s-a uitat la fiecare, la surprinderea de pe chipurile lor. Așa cum știți, ucigașul a omorât și a mutilat și elfi. De aceea Iarlath se afla la Sepulcru. De aceea l-a întâlnit acolo Emma Carstairs. Pândeau același vânat.

Iarlath a băgat mâna sub mantie și a scos de acolo o mână de mică strălucitoare. A aruncat-o în aer, unde particulele au rămas suspendate și au început să alcătuiască imagini tridimensionale. Imagini cu cadavre, de elfi, de nobili cu aspect uman. Toate aveau pielea scrijelită cu semnele acelea pe care le avea și cadavrul găsit de Emma pe alee.

Emma s-a aplecat fără să vrea spre acele imagini, ca să vadă mai bine iluzia.

— Ce-s astea? Fotografii magice?

— Amintiri, păstrate prin magie, a răspuns Iarlath.

— Iluzii, l-a contrazis Julian. Iluziile pot fi înșelătoare.

Iarlath a întors mâna într-o parte și imaginile s-au schimbat. Emma s-a trezit că se uită la cadavrul pe care îl găsise ea pe alee, cu trei zile în urmă. Era exact aceeași imagine, inclusiv expresia crispată de groază care se întipărise pe fața bărbatului.

— Oare și asta înșală?

Emma s-a uitat fix la Iarlath.

— Deci l-ai văzut și tu. Probabil că ai ajuns la el înaintea mea. Chiar mă întrebam.

Iarlath a strâns pumnul, iar particulele de mică au căzut pe podea ca niște picături de ploaie și iluzia a dispărut.

— L-am văzut. Era deja mort. N-aș fi putut să-l ajut. L-am lăsat acolo, ca să-l găsești tu.

Emma nu a spus nimic. Era limpede după imaginile văzute că Iarlath spunea adevărul.

Și pe urmă, elfii nu mint.

— Au fost uciși și vânători de umbre, din câte am aflat noi, a spus Kieran.

— Vânătorii de umbre sunt adesea uciși, a spus unchiul Arthur. Nu există niciun loc sigur pentru ei.

— Dar nu e așa, a spus Kieran. Există protecție acolo unde sunt protectori.

— Părinții mei. . . , a spus Emma, fără să-l ia în seamă pe Julian, care îi făcea semn din cap, ca și cum i-ar fi spus *Nu le spune, nu le povestii, nu le da niciun indiciu.*

Știa că probabil el are dreptate — era în firea spiritelor naturii să-ți ia secretele și să le folosească împotriva ta. Dar dacă exista o șansă, și cea mai mică șansă ca ele să știe ceva. . .

— Trupurile lor au fost găsite în urmă cu cinci ani, cu aceleași semne. Când vânătorii de umbre au vrut să le ia de acolo, s-au dezintegrat, s-au făcut cenușă. Am putut să aflăm de aceste înscrisuri doar pentru că nefilimii au făcut întâi fotografii.

Kieran s-a uitat la ea cu ochi strălucitori. Niciunul nu avea aspect omenesc: cel negru era mult prea întunecat, cel argintiu era prea metalic. Și, cu toate acestea, efectul era năucitor, o frumusețe inumană.

— Am aflat despre părinții tăi, a spus el. Am aflat cum au murit. Știm că trupurile lor au fost marcate cu înscrisuri dintr-un limbaj demonic.

— Mutilate, a spus Emma, chinându-se să respire, și a simțit ochii lui Julian asupra ei, amintindu-i că e lângă ea, că o sprijină în tăcere. Desfigurate. Nu *marcate*.

Expresia lui Kieran a rămas neschimbată.

— Am înțeles că ai încercat ani de zile să traduci sau să înțelegi aceste înscrisuri, fără succes. Noi te putem ajuta.

— Mai exact, ce vrei să spui? l-a întrebat Julian.

Privirea lui exprima prudență; toată postura lui exprima prudență. Tensiunea pe care Emma o simțea în trupul lui o împiedica să lanseze un tir de întrebări.

— Cărturarii de la Curtea Elfilor Întunericului au studiat înscrisurile, a spus Iarlath. Se pare că este un limbaj din vremurile antice ale elfilor. Cu mult înainte de memoria voastră umană. Înainte de a exista nefilimii.

— Pe când elfii aveau legături mai strânse cu strămoșii lor demoni, a adăugat Arthur răgușit.

Buzele lui Kieran s-au strâmbat, de parcă Arthur spusese ceva zătos.

— Cărturarii noștri au început să le traducă, a spus el.

A scos de sub pelerină câteva foițe subțiri, ca un pergament. Emma a recunoscut pe ele înscrisurile pe care le știa așa de bine. Sub înscrisuri erau cuvinte, scrise într-o caligrafie ascuțită.

Inima Emmei a început să bată puternic.

— Au tradus primul rând, a spus el. S-ar părea că este o parte dintr-o vrajă. Aici, cunoștințele noastre nu ne ajută prea mult — poporul elfilor nu folosește magia; acesta e teritoriul magicienilor...

— Ați tradus primul rând? nu s-a mai putut stăpâni Emma. Și ce e?

— O să vă spunem, a zis Iarlath, o să vă dăm tot ce au descoperit cărturarii noștri, dacă sunteți de acord cu termenii propuși de noi.

Julian s-a uitat la ei suspicios.

— Cum de-ați tradus numai primul rând? De ce nu ați tradus tot?

— Cărturarii noștri abia reușiseră să traducă primul rând, când Regele Elfilor Întunericului le-a interzis să continue, a spus Kieran. Magia acestei vrăji e întunecată, are origine demonică. Nu a vrut ca ea să apară din nou în Regatul Elfilor.

— Puteați să continuați voi, a spus Emma.

— Regele a interzis tuturor elfilor să se atingă de cuvintele astea! a izbucnit Iarlath. Dar asta nu înseamnă că nu ne mai implicăm. Noi credem că textul acesta, înscrisurile, vă pot ajuta să ajungeți la criminal, după ce le veți descifra.

— Și vreți să traducem noi celelalte înscrisuri? a întrebat Julian. Folosind drept cod rândul acela tradus de voi?

— Mai mult decât atât, a spus Iarlath. Traducerea este doar primul pas. Vă va conduce la criminal. După ce veți găsi acea persoană, o veți preda Regelui Elfilor Întunecați, ca să fie judecat pentru uciderea elfilor, ca să se facă dreptate.

— Vreți să facem o investigație pentru voi? a izbucnit Julian. Suntem vânători de umbre. Și noi suntem legați de Pacea Rece, la fel ca voi. Nu avem voie să ajutăm poporul spiritelor naturii, nu avem voie

nici măcar să vă primim aici. Știți și voi ce riscăm. Cum îndrăzniți să ne cereți așa ceva?

Era furie în vocea lui Julian — o furie disproporționată față de propunerea lor, dar Emma nu putea să-l condamne. Știa ce vede el când se uită la elfi, mai ales la elfii care aveau ochii bicolori ai vânătorilor sălbatici. Vedeă întinderile reci ale insulei Wrangel. Vedeă dormitorul gol din Institut, în care Mark nu mai era.

— Nu e numai investigația lor, a spus Emma încet. Este și a mea. Are legătură cu părinții mei.

— Știu, a spus Julian și furia din vocea lui dispăruse.

În schimb se simțea acolo o durere.

— Dar nu așa, Emma...

— De ce ați venit aici? l-a întrerupt Arthur și pe fața lui cenușie se vedea că are dureri. De ce nu v-ați dus la un magician?

Fața frumoasă a lui Kieran s-a strâmbat.

— Nu putem consulta un magician, a spus el. Niciunul dintre Copiii lui Lilith nu vrea să aibă de-a face cu noi. După Pacea Rece, toți repudiații ne ocolesc. Dar voi puteți să-l vizitați pe Înaltul Magician Malcolm Fade sau pe însuși Magnus Bane, ca să vă răspundă la întrebări. Noi suntem legați de mâini și de picioare, dar voi... A continuat cu o strâmbătură: Voi sunteți liberi.

— Nu ați venit la familia potrivită, a spus Arthur. Voi ne cereți să încălcăm Legea, ca și cum am avea vreo simpatie specială pentru neamul elfilor. Dar familia Blackthorn nu a uitat ce le-ați luat.

— Nu, a spus Emma. Avem nevoie de hârtiile alea, avem nevoie de...

— Emma.

Privirea lui Arthur era dură.

— Ajunge.

Emma a lăsat ochii în pământ, dar sângele îi intona prin vene melodia rebeliunii. Dacă elfii plecau și lua cu ei hârtiile, o să găsească ea o modalitate să dea de ele, să primească informațiile, să afle ce poate să afle. Într-un fel sau altul. Chiar dacă Institutul nu putea să riște, ea putea.

Iarlath s-a uitat la Arthur.

— Nu cred că dorești să iei o decizie pripită.

Arthur și-a încleștat fălcile.

— De ce mă critici, vecine?

Bunți vecini. O expresie foarte-foarte veche, referitoare la poporul elfilor. Kieran a fost cel care a răspuns:

— Pentru că avem ceva ce vă doriți mai mult decât orice. Iar dacă ne ajutați, suntem dispuși să vă dăm ce vreți.

Julian a pălit. Emma, cu ochii la el, a fost în prima clipă incapabilă să realizeze la ce se referă. Când și-a dat seama, inima ei a început să bată neregulat.

— Ce-ar fi acel ceva? a șoptit Julian. Ce aveți voi, ca să vrem noi?

— Ei, hai, a făcut Kieran. Tu ce crezi?

Ușa de la Sanctuar, cea care dădea spre exterior, s-a deschis și pe ea a intrat elful cu robă brună. S-a apropiat de ei cu grație, în liniște, fără ezitare și fără grabă, fără nimic omenesc în mișcări. Când a ajuns pe locul în care era desenată imaginea îngerului pe podea, s-a oprit. În cameră nu se mai auzea niciun sunet când a ridicat mâinile spre glugă și — pentru prima oară — a avut o ezitare.

Mâinile erau omenești, cu degete lungi, cu pielea arămie, bronzată. Familiare.

Emma nu mai respira. Nu putea să respire. Julian părea că visează. Chipul lui Arthur era lipsit de expresie, cumva confuz.

— Dă-ți gluga jos, băiete, a spus Iarlath. Arată-ți fața.

Mâinile cunoscute s-au strâns pe glugă și au aruncat-o pe spate. Apoi au tras de pelerina de pe umeri, puternic, de parcă greutatea ei îi era neplăcută. După ce mantia aruncată a căzut la podea într-un morman întunecat, Emma a văzut dintr-odată corpul lung și subțiratic, părul deschis la culoare, mâinile înguste.

În mijlocul runei de pe podea era un băiat care respira precipitat. Un băiat care părea în jur de șaptesprezece ani, cu părul blond și ondulat ca niște vițe de acant, împletit cu crenguțe și măracini, până la umeri. Ochii lui arătau dedublarea specifică vânătorilor sălbatici:

două culori — unul era auriu și unul avea albastrul familiei Blackthorn. Era desculț și picioarele erau negre de praf, iar hainele rupte și ferfenițe.

Emma a fost cuprinsă de un val de amețală, dar și de un fel de oroare, ușurare și uimire. Julian înțepenisise, de parcă fusese curentat. Ea a observat ușoara încheștare a fălcilor și tresărirea unui mușchi în obraz. Nu a deschis gura; Arthur a fost cel care a vorbit, ridicându-se pe jumătate de pe scaun, cu vocea tremurată și nesigură:

— *Mark?*

Ochii lui Mark s-au făcut mari de uimire. A deschis gura să vorbească. Iarlath s-a răsucit brusc spre el:

— Mark Blackthorn din Vânătoarea Sălbatică! a strigat el. Nu vorbești înainte de a primi permisiunea să vorbești!

Buzele lui Mark s-au lipit la loc imediat. Fața lui era imobilă.

— Iar tu, a spus Kieran, ridicând mâna în fața lui Julian, care făcuse un pas în față, rămâi pe loc.

— Ce i-ai făcut?

Ochii lui Julian scânteiau.

— *Ce ai făcut cu fratele meu?*

— Mark aparține Vânătorii Sălbatică, a spus Iarlath. Dacă noi decidem să vi-l dăm, va fi doar ca semn de recunoștință.

Arthur s-a prăbușit la loc în jilțul lui. Începuse să clipească din ochi ca o bufniță și se uita când la Mark, când la cei doi elfi. Chipul lui se făcuse iar cenușiu.

— Morții se ridică și rățăciții se întorc, a spus el. Ar trebui să înălțăm steaguri albastre în vârful turnurilor.

Kieran arăta nedumerit și rece.

— De ce spune asta?

Julian s-a uitat la Arthur, apoi la Mark, apoi la cei doi elfi.

— E șocat, a spus el. Sănătatea lui e fragilă; așa a fost de la război.

— Este dintr-un vechi poem al vânătorilor de umbre, a spus Emma.

Mă mir că nu-l știi.

— Poemele conțin mult adevăr în ele, a spus Iarlath și în vocea lui era un fel de amuzament, dar unul amar.

Emma se întreba dacă râde de ei sau de el însuși.

Julian îl privea țintă pe Mark, iar pe fața lui se citeau limpede uluiala și dorul.

— Mark? I-a strigat el.

Mark și-a întors privirea.

Julian părea țintuit de cuiele elfilor, acele săgeți subțiri ale lor care se înfingeau în piele și eliberau otrăvuri mortale. Oricât de multă suferință simțise Emma din cauza lui, din noaptea trecută, acum dispăruse. Expresia lui o durea ca un cuțit înfipț în inimă.

— Mark, a spus el din nou, după care a adăugat, aproape în șoaptă: De ce? De ce nu poate vorbi cu mine?

— Are interdicție de la Gwyn să vorbească cu voi înainte de a încheia înțelegerea, a spus Kieran.

S-a uitat la Mark și în expresia lui era ceva rece. Ură? Invidie? Îl disprețuia pe Mark pentru că era pe jumătate om? Oare toți îl disprețuiau? Cum își manifestaseră ura în toți acești ani, când Mark fusese la mâna lor?

Emma simțea cât de greu se abține Julian să nu se repeadă la fratele său. A vorbit ea pentru el.

— Deci Mark este miza înțelegerii voastre.

Pe fața lui Kieran s-a văzut dintr-odată o furie surprinzătoare.

— De ce vrei să afirmi neapărat lucruri evidente? De ce simt nevoia oamenilor să facă asta? Fată proastă...

Julian s-a schimbat; atenția lui s-a mutat de la Mark, spatele i s-a îndreptat, vocea i s-a limpezit. Părea calm, dar Emma, care îl cunoștea atât de bine, auzea clar gheata din vocea lui.

— Emma este *parabatai*-ul meu, a spus el. Dacă îi mai vorbești așa vreodată, va fi sânge pe podeaua Sanctuarului, și nu-mi pasă dacă pentru asta voi putea fi trimis la moarte.

Ochii frumoși și ciudați ai lui Kieran au sclipit.

— Voi, nefilimii, sunteți devotați partenerilor pe care vi-i alegeți, recunosc asta. A făcut cu mâna un gest de lehamite: Presupun că da,

Mark este miza înțelegerii noastre, așa cum spuneți voi, dar nu uitați că este numai vina nefilimilor că avem nevoie de așa ceva. A fost o vreme când vânătorii de umbre ar fi investigat și crimele din neamul nostru, pentru că ei credeau mai mult în rolul lor de protectori decât în ura lor.

— A fost o vreme când poporul elfilor ar fi cedat de bunăvoie pe unul din neamul nostru, a spus Arthur. Durerea provocată de pierdere este reciprocă, la fel și pierderea încrederii.

— Ei bine, va trebui să aveți încredere în noi, a spus Kieran. Pe altcineva nu aveți. Sau aveți?

A urmat o tăcere lungă. Julian s-a întors din nou cu privirea spre fratele său, iar în clipa aceea i-a urât pe cei din poporul elfilor pentru că, ținându-l prizonier pe Mark, îi țineau în același timp prizonieră și inima lui umană, fragilă.

— Deci voi vreți să aflăm noi cine e responsabil pentru aceste crime, a spus el. Să oprim uciderea de spirite ale naturii și de oameni. Iar în schimb, dacă reușim, voi ni-l dați pe Mark?

— Curtea e pregătită să fie și mai generoasă, a spus Kieran. Vi-l dăm pe Mark acum. El vă va asista în investigație. Iar când investigația se va sfârși, are posibilitatea să decidă dacă vrea să rămână cu voi sau vrea să se întoarcă la Vânătoarea Sălbatică.

— Va alege să stea cu noi, a spus Julian. Noi suntem familia lui.

Ochii lui Kieran au strălucit.

— Eu nu aș fi atât de sigur, tinere vânător de umbre. Cei din Vânătoare sunt loiali Vânătorii.

— El nu e din neamul Vânătorii Sălbatică, a spus Emma. Este un Blackthorn.

— Mama lui, Lady Nerissa, era elf, a spus Kieran. Iar el a călărit alături de noi, a cules morții cu noi, a învățat să folosească săgețile și cuiele elfilor. Este un războinic formidabil ca elf, nu e ca voi. El nu va lupta ca voi. Nu este un nefilim.

— Ba da, este, l-a contrazis Julian. Sângele de vânător de umbre nu minte. Pielea lui suportă Pecenți. Tu știi care e legea.

Kieran nu a răspuns nimic la asta, s-a uitat doar la Arthur.

— Doar conducătorul Institutului poate să decidă. Trebuie să-l lași pe unchiul tău să vorbească.

Emma s-a uitat la Arthur; cu toții s-au uitat la el. Arthur strângea chinuit și nervos brațul jilțului.

— Tu vrei că băiatul-elf, aici de față, să vă țină la curent cu mișcările noastre, a spus el în final, cu voce tremurândă. Va fi spionul vostru.

Băiatul-elf. Nu Mark. Emma s-a uitat la el, dar dacă pe chipul lui de piatră a trecut umbra vreunei dureri, ea a fost invizibilă.

— Dacă voiam să vă spionăm, am fi găsit metode mai simple, a spus Kieran, cu un ton de reproș rece. Nu e nevoie să renunțăm la Mark — este unul dintre cei mai buni luptători ai Vânătorii. Gwyn îi va simți mult lipsa. Nu va fi un spion.

Julian s-a îndepărtat de Emma și a îngenuncheat lângă jilțul unchiului său. S-a aplecat spre el și i-a șoptit ceva, iar Emma s-a chinuit să audă ce spune, dar nu a deslușit decât câteva cuvinte — „frate”, „investigație”, „crimă”, „medicament” și „Conclav”.

Arthur a ridicat o mână tremurătoare, de parcă ar fi vrut să-i facă semn să tacă nepotului său, apoi s-a adresat elfilor.

— Vă vom accepta oferta, a spus el. Cu condiția să nu fie nicio înșelătorie. La sfârșitul investigației, când criminalul va fi prins, Mark va alege de bunăvoie dacă rămâne sau pleacă.

— Desigur, a spus Iarlath. Cu condiția ca ucigașul să fie identificat fără niciun dubiu. Vrem să știm cine are mâinile pătate de sânge — nu va fi suficient să ne spuneți că a fost cutare sau cutare, sau că „vampirii au făcut-o”. Criminalul sau criminalii vor fi plasați în custodia Curților. Noi vom face dreptate.

Nu și dacă îl găsesc eu întâi pe criminal, s-a gândit Emma. O să vă dau cadavrul lui, și ar fi bine ca asta să vă fie de-ajuns.

— Mai întâi să jurați, a spus Julian, cu ochii lui albaștri-verzi strălucind și cu privirea dură. Spuneți „Jur că atunci când termenii înțelegerii s-au respectat, Mark Blackthorn va fi liber să decidă dacă vrea să facă parte din Vânătoare sau dacă vrea să revină la viața de nefilim.”

Kieran și-a strâns buzele.

— Jur că atunci când termenii înțelegerii s-au respectat, Mark Blackthorn va fi liber să decidă dacă vrea să facă parte din Vânătoare sau dacă vrea să revină la viața de nefilim.

Mark nu avea nicio expresie și rămăsese nemișcat, așa cum fusese tot timpul de când venise, ca și cum ar fi discutat despre altcineva, nu despre el. Părea că poate să vadă prin pereții Sanctuarului și că se uită la ocean, poate, sau la un alt loc mai îndepărtat.

— Atunci cred că ne-am înțeles, a spus Julian.

Cei doi elfi s-au privit, apoi Kieran s-a îndreptat spre Mark. Și-a pus mâinile albe pe umerii lui și i-a spus ceva într-o limbă guturală, pe care Emma nu o înțelegea — nu era niciuna dintre cele învățate de la Diana, nici limba muzicală și ascuțită vorbită la Curtea Elfilor, nici o altă limbă magică. Mark nu s-a mișcat și Kieran s-a îndepărtat de el, fără să pară surprins.

— E al vostru, deocamdată, a spus el. O să-i lăsăm și calul. Sunt foarte... atașați.

— Nu va putea să folosească un cal, a spus Julian, ușor încordat. Nu în Los Angeles.

Zâmbetul lui Kieran era plin de dispreț.

— Cred că o să vezi că pe acesta îl va putea folosi.

— Doamne!

Strigătul venea de la Arthur. S-a aplecat în față, ținându-se de cap.

— Doare...

Julian s-a apropiat de unchiul său și a vrut să-l prindă de braț, dar Arthur s-a scuturat și s-a ridicat în picioare cu respirația sacadată.

— Trebuie să mă scuzați, a spus el. Migrena mea. E insuportabilă.

Într-adevăr, arăta groaznic de bolnav. Pielea lui avea culoare cretei murdare, iar gulerul cămășii i se lipise de gât, ud de transpirație.

Nici Kieran, nici Iarlath nu au spus nimic. Nici Mark, care și acum stătea privind în gol. Elfii se uitau la Arthur cu o curiozitate avidă, care le făcea ochii să strălucească. Emma avea impresia că și aude ce gândesc. *Conducătorul Institutului din Los Angeles. E slab, bolnav...*

S-a auzit cum se deschid ușile din interior și a intrat Diana. Părea stăpânită și calmă ca întotdeauna. Privirea ei întunecată a cuprins scena desfășurată în fața ei. I-a aruncat o privire și Emmei; în ochii ei era o furie rece.

— Arthur, a spus ea. E nevoie de tine sus. Du-te, te rog. Voi conduce eu delegația afară să discutăm înțelegerea.

De cât timp ascultă la ușă? se întreba Emma, în timp ce Arthur, cu o expresie de recunoștință nesfârșită, s-a strecurat pe lângă Diana și a pornit clătinat spre ușă. Diana putea să se miște neuzită ca o pisică atunci când voia.

— E pe moarte? a întrebat Iarlath curios, uitându-se după Arthur, care părăsise Sanctuarul.

— Noi suntem muritori, a spus Emma. Ne îmbolnăvim, îmbătrânim. Nu suntem ca voi. Dar asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru voi.

— Destul, a spus Diana. Vă conduc eu afară din Sanctuar, dar mai întâi — traducerea.

A întins spre ei o mână cafenie și îngustă.

Kieran i-a înmănat cu o privire urâtă hârtiile aproape transparente. Diana le-a studiat cu atenție.

— Ce spune primul rând? a întrebat Emma, incapabilă să se stăpânească.

Diana s-a încruntat.

— *Foc peste apă*, a spus ea. Ce înseamnă asta?

Iarlath i-a aruncat o singură privire, rece, și s-a apropiat de ea.

— Va fi misiunea oamenilor voștri să descopere.

Foc peste apă? Emma s-a gândit la trupurile părinților ei, înecate și apoi transformate în cenușă. La cadavrul bărbatului din alee, ars și înmuiat în apă sărată. S-a uitat la Julian, întrebându-se dacă și el se gândește la același lucru — dar nu, el se uita la fratele lui, nemișcat, de parcă înțepenise în locul acela.

Murea de nerăbdare să pună mâna pe hârtiile acelea, dar Diana le băgase în buzunarul ei și acum îi conducea pe cei doi afară din Sanctuar.

— Sper că înțelegeți că investigația se va face fără știrea Conclavului, i-a spus ea lui Iarlath când acesta a început să pășească alături de ea.

Kieran venea în urma lor, încruntat.

— Am înțeles că vă temeți de guvernul vostru, da, a spus Iarlath. Și noi ne temem de ei, cei care au conceput Pacea Rece.

Diana nu a mai comentat.

— Dacă va fi nevoie să ne contactați în timpul acestei investigații, acest lucru trebuie făcut cu prudență, a spus ea.

— Vom veni numai în Sanctuar și puteți să ne lăsați aici mesaje, a replicat Kieran. Dacă auzim că ați mai spus cuiva despre înțelegerea noastră, în special cuiva care nu e nefilim, vom fi foarte nemulțumiți. La fel și Mark, care are ordin de la Vânătoare să lucreze în secret. O să vedeți că el nu încalcă ordinele.

Razele soarelui au pătruns în Sanctuar când Diana a deschis ușile. Emma a simțit o undă de recunoștință pentru tutorele ei după ce Diana a ieșit afară cu cei doi elfi. Recunoștință pentru că l-a scutit pe Arthur — și pe Julian să mai pretindă încă o secundă că nu e nimic în neregulă.

Pentru că acum Jules se uita la fratele lui — în sfârșit, se uita *cu adevărat* la el, fără ca cineva să-l vadă și să-i judece slăbiciunea. Fără să mai fie cineva care, în ultima clipă, să i-l ia din nou pe Mark.

Mark a ridicat capul încet. Era slab ca o scândură, mult mai subțire și mai ascuțit decât și-l amintea Emma. Părea că mai mult se ascuțise decât se maturizase, de parcă oasele bărbiei, ale obrajilor și ale fălcilor fuseseră finisate cu mare precizie. Era slab, dar plin de grație, așa cum sunt elfii.

— Mark, a șoptit Julian, iar Emma și-a amintit de coșmarurile care îl treziseră din somn de-a lungul anilor, strigându-l pe fratele lui, pe *Mark*, și cât de disperat era strigătul lui, cât de pierdut.

Acum era palid, dar ochii îi străluceau de parcă se uita la un miracol. Și era un fel de miracol, s-a gândit Emma: elfii nu dădeau înapoi ceea ce răpeau.

Sau, cel puțin, nu-l dădeau niciodată înapoi neschimbat.

Emma s-a simțit străbătută de un fior, dar nu a scos niciun sunet. Nu s-a mișcat când Julian a făcut un pas spre fratele lui, apoi încă unul, după care a vorbit, cu vocea întretăiată.

— Mark, a șoptit el. Mark. Eu sunt.

Mark s-a uitat drept la el. Era ceva cu ochii aceia ai lui bicolori; când Emma îl văzuse ultima oară, amândoi erau albaștri, iar schimbarea asta părea să arate că ceva fusese distrus în el, ca un vas de porțelan cu emailul crăpat. S-a uitat la Julian — la silueta lui înaltă, la umerii lui largi, la subțirimea lui, la părul castaniu dezordonat, la ochii lui de Blackthorn — și a vorbit pentru prima oară.

Vocea lui suna aspru, hârșit, de parcă nu o mai folosise de zile bune.

— Tată? a spus el și apoi, când Julian a icnit de uimire, Mark a dat ochii peste cap și s-a prăbușit la pământ, leșinat.

6

SUNT UNII MULT MAI ÎNȚELEPȚI

DORMITORUL LUI MARK ERA PLIN DE PRAF.

Îl lăsaseră neatins ani de zile, de când dispăruse. Într-un târziu, în ziua când ar fi împlinit optsprezece ani, Julian deschisese ușa și făcuse curățenie într-o viteză nebună. Toate lucrurile lui Mark, haine, jucării, jocuri, toate fuseseră duse într-o magazie. Camera fusese golită și depodobită — un spațiu gol, pustiu, așteptând să fie umplut.

Emma se agita de colo-colo, trăgând draperiile prăfuite de la geam, deschizând ferestrele să intre lumina înăuntru, în timp ce Julian, care îl adusese în brațe aici pe fratele său, l-a așezat pe pat.

Păturile erau perfect întinse pe pat și aveau deasupra un strat subțire de praf. Când l-a așezat pe Mark, praful s-a ridicat în norișori fini; Mark a tușit, dar nu s-a mișcat.

Emma s-a îndepărtat de ferestre; acum deschise, lumina invadase camera și transformase norișorii de praf din aer într-un fel de creaturi dansatoare.

— E așa de slab, a spus Julian. Parcă nici nu are greutate.

Cineva care nu l-ar fi cunoscut ar fi zis că fața lui e lipsită de expresie: se vedea doar o ușoară încordare a mușchilor, iar buzele lui pline

alcătuiau acum o linie strânsă. Așa arăta de obicei când simțea în inimă o emoție puternică pe care încerca s-o ascundă, mai ales față de frații mai mici.

Emma s-a apropiat de pat. O clipă au stat amândoi așa, uitându-se la el. Într-adevăr, oasele coatelor, ale genunchilor și claviculele se vedeau dureros de ascuțite pe sub hainele de pe el: niște blugi jerpeliți și un tricou devenit aproape transparent de spălat și de uzură. Părul blond, încălzit, îi acoperea jumătate din față.

— E adevărat? s-a auzit dinspre ușă o voce mică.

Emma s-a răsucit spre ușă. Ty și Livvy intraseră în cameră, dar nu îndrăzneau să se apropie. Cristina era în spatele lor, la ușă; se uita la Emma cu o privire prin care încerca parcă să spună că încercase să-i rețină. Emma a clătinat din cap. Știa că ar fi fost imposibil să-i oprești pe gemeni atunci când își puneau în cap să facă ceva.

Livvy fusese cea care vorbise. Acum se uita peste Emma, spre patul pe care era întins Mark. A inspirat adânc.

— E adevărat.

— Nu se poate!

Ty își mișca mâinile întruna. Își număra degetele, de la unu la zece, de la zece la unu. Privirea pe care nu și-o mai luase de la fratele lui era plină de neîncredere.

— Pentru că poporul elfilor nu dă niciodată înapoi ce ia.

— Nu, a spus Julian, cu voce blândă, și Emma s-a întrebat, nu pentru prima oară, cum poate să aibă această voce când ea știa bine că de fapt îi venea să urle și să spargă totul în jurul lui. Dar uneori îți dau înapoi ceea ce îți aparține, a adăugat el.

Ty nu a spus nimic. Mâinile lui se mișcau și acum în gesturile acelea repetitive. La un moment dat, tatăl lui Ty încercase să-l obișnuiască să stea nemișcat, îl ținea strâns de mâini când era supărat și îi spunea „nu te mișca, *nu te mișca*”. Ty intrase în panică și începuse să vomite. Julian nu a făcut asta niciodată. Spunea mereu că toți oamenii simt fluturași când sunt emoționați; unii îi simt în stomac, iar Ty în mâini. Ty fusese încântat de explicația asta. Îi plăceau moliile, fluturii, albinele — orice avea aripi.

— Nu arată așa cum mi-l aminteam eu, a spus o voce timidă.

Era Dru, care intrase și ea în cameră pe lângă Cristina. Îl ținea de mână pe Tavvy.

— Ei, a spus Emma. Mark are acum cu cinci ani mai mult.

— Nu pare mai mare, a spus Dru. Dar arată altfel.

A urmat un moment de tăcere. Dru avea dreptate. Mark nu arăta mai matur, cu siguranță nu se vedea că are cinci ani în plus. În parte și pentru că era atât de slab, dar mai era și altceva.

— În tot acest timp a fost elf, a spus Julian. Iar timpul... timpul la ei trece altfel.

Ty a făcut un pas în față. Privirea lui s-a fixat pe pat, examinându-și fratele. Drusilla a rămas în spate. Avea opt ani când Mark dispăruse; Emma nu-și putea imagina cum erau amintirile ei despre Mark — probabil neclare și încețoșate. Cât despre Tavvy — el avea atunci doi ani. Pentru el, băiatul din pat era un străin.

Dar Ty. Ty putea să-și amintească. S-a apropiat și mai mult de pat și Emma aproape că putea să vadă cum se învârt în viteză roțile creierului său.

— Asta ar putea să fie o explicație. Sunt tot felul de povești despre oameni care dispar o singură noapte cu spiritele naturii și când se întorc, își dau seama că a trecut o sută de ani. Cinci ani pentru noi puteau să fie doi ani pentru el. Pare că e de aceeași vârstă cu tine, Jules.

Julian și-a dres glasul.

— Mda. Da, așa e.

Ty a lăsat capul pe umăr.

— De ce l-au adus înapoi?

Julian a avut o ezitare. Emma a rămas nemișcată; nu știa nici ea cum să le spună copiilor, care se uitau la ei cu ochii mari, că fratele pierdut, despre care credeau că a revenit pentru totdeauna, s-ar putea să rămână cu ei doar o perioadă.

— Sângerează, a spus Dru.

— Ce?

Julian a bătut cu mâna peste lampa-vrăjitoarei de pe noptieră, iar camera s-a luminat intens. Emma a simțit că i se taie respirația. Într-o parte, spre umăr, tricoul uzat era roșu de sânge, iar pata se făcea tot mai mare.

— Stela, a lătrat Julian și a întins mâna.

Începuse deja să-i scoată tricoul, ca să descopere clavicula și umărul, și a dat la iveală o rană pe jumătate vindecată. Sângele curgea încontinuu din rană, nu foarte tare, dar Tavvy a scos un sunet nearticulat de tulburare.

Emma și-a scos stela de la centură și i-a aruncat-o. Nu a spus nimic; nu trebuia să spună nimic. Julian a întins mâna și a prins stela în aer. S-a aplecat peste Mark și a apăsât vârful ei peste rană, ca să înceapă faza de vindecare...

Mark a început să țipe.

A deschis ochii, strălucitori și înnebuniți de spaimă, și a început să bată aerul cu mâinile pătate, murdare, pline de sânge.

— Ia-o de-aici, a găfâit el, încercând să se ridice. Ia-o de-aici, ia chestia aia *de pe mine!*

— Mark...

Julian a dat să-l prindă în brațe, dar Mark l-a respins. Poate era slab, dar era puternic; Julian s-a împiedicat și Emma a simțit o explozie de durere în ceafă. S-a repezit la ei și s-a așezat la mijloc.

Tocmai voia să strige la Mark, să-i spună să înceteze, când i-a văzut fața. Ochii erau mari și albi de frică și ținea o mână apăsată pe piept — era ceva acolo, ceva care lucea, la capătul unui șnur din jurul gâtului său —, apoi s-a rostogolit jos din pat, cu trupul chircit, zgâriind podeaua de lemn cu mâinile și picioarele.

— Dați-vă la o parte! le-a spus Julian copiilor, fără să țipe, dar cu o voce puternică și autoritară.

Ei s-au tras înapoi, împrăștiindu-se. Emma a apucat să zărească nemulțumirea de pe fața lui Tavvy, înainte ca Dru să-l ia în brațe și să-l scoată din cameră.

Mark se retrăsese într-un colț al camerei și înțepenise acolo, cu genunchii strânși la piept și cu spatele lipit de perete. Julian a pornit spre el, dar s-a oprit, cu stela atârnată inutil de mână.

— Nu mă atinge cu aia! a spus Mark, iar vocea lui — care era sigur vocea lui Mark, dar rece și clară — contrasta șocant cu înfățișarea lui de sperietoare de ciori jigărită.

Îi ținea la distanță cu o privire urâtă.

— Ce se întâmplă cu el? a întrebat Livvy, aproape în șoaptă.

— Stela, a spus Julian cu voce calmă.

— Dar de ce? a întrebat Emma. Cum se poate ca un vânător de umbre să se teamă de stelă?

— Mă faci fricos? a întrebat Mark. Mai insultă-mă o dată și o să-ți vărs sângele, fetiço.

— Mark, este Emma, a spus Julian. Emma Carstairs.

Mark s-a lipit și mai tare de perete.

— Minciuni, a spus el. Minciuni și vise.

— Eu sunt Julian. Fratele tău, Julian, iar el e Tiberius...

— *Fratele meu Tiberius e un copil!* a țipat Mark, dintr-odată livid, înfi-gându-și mâinile în perete. E un *băiețel!*

A urmat o tăcere oribilă.

— Nu sunt un băiețel, a spart tăcerea Ty, în cele din urmă.

Degetele lui se mișcau întruna, ca niște fluturi palizi în lumină.

— Nu sunt un copil.

Mark nu a mai spus nimic. A închis ochii și de sub pleoapele lăsate au început să-i curgă lacrimi pe obraji, lăsând dăre pe obrajii murdari.

— Ajunge.

Spre uimirea tuturor, Cristina spusese asta. Părea stânjenită când toate lumea s-a întors spre ea, dar și-a păstrat cumpătul și a rămas dreaptă, cu bărbia sus.

— Nu vedeți că toate astea sunt un chin pentru el? Dacă ieșim din cameră...

— Ieși tu, a spus Julian, cu ochii la Mark. Eu rămân aici.

Cristina a clătinat din cap.

— Nu.

Vocea ei avea ceva conciliant, dar era fermă.

— Toți.

A făcut o pauză. Julian a început să șovăie.

— Te rog, a spus ea.

S-a dus la ușă și a deschis-o. Emma a privit uimită cum, unul câte unul, frații Blackthorn au ieșit din cameră; o clipă mai târziu erau toți pe hol și Cristina închidea ușa de la camera lui Mark.

— Nu știu, a început Julian imediat cum s-a închis ușa. Să-l lăsăm singur acolo...

— Este camera lui, a spus Cristina.

Emma se uita la ea uluită; cum putea să fie așa de calmă?

— Dar el nu-și amintește, a spus Livvy, agitată. Nu-și amintește nimic.

— Își amintește, a spus Emma, punându-i mâna pe umăr. Numai că tot ce-și amintește el e schimbat.

— Noi nu ne-am schimbat.

Livvy avea un aer așa de jalnic, încât Emma a tras-o spre ea și a sărutat-o pe creștet, ceea ce nu era prea simplu, pentru că Livvy era doar cu un centimetru mai mică decât ea.

— O, ba da, a spus ea. Toți ne-am schimbat. Și Mark s-a schimbat.

Ty părea agitat.

— Dar camera e plină de praf, a spus el. I-am aruncat toate lucrurile. O să creadă că l-am uitat, că nu ne pasă de el.

Julian s-a strâmbat.

— Am păstrat toate lucrurile lui. Sunt jos, într-o magazie.

— Perfect. Cristina și-a lipit palmele una de alta. O să aibă nevoie de ele. Și de altele. De haine cu care să se schimbe. De tot ce a fost al lui și s-a păstrat. De tot ce îi este lui familiar. Fotografii sau alte lucruri de care ar putea să-și amintească.

— Facem noi rost de astea, a spus Livvy. Eu și Ty.

Ty a părut ușurat acum, că primise o misiune concretă. Cei doi s-au îndreptat spre scări, discutând în șoaptă.

Julian a oftat adânc, uitându-se după ei — încordare și ușurare, deopotrivă.

— Îți mulțumesc că le-ai dat ceva de făcut.

Emma i-a strâns mâna Cristinei. Se simțea ciudat de mândră, de parcă ar fi vrut s-o arate pe Cristina și să spună: „Uite, prietena mea știe exact ce avem de făcut!”

— Cum de știi *asa de bine* ce trebuie să facem? a întrebat ea cu glas tare și Cristina a închis ochii o clipă.

— Asta e domeniul meu de studii, ai uitat? Regatul Elfilor și rezultatele Păcii Reci. Sigur, elfii vi l-au dat înapoi cu niște condiții,

asta este specific pentru cruzimea lor. Are nevoie de timp să-și revină, să înceapă să-și recunoască lumea și viața lui. Ei l-au aruncat aici fără nicio pregătire, ca și cum ar fi foarte simplu să devină din nou vânător de umbre.

Julian s-a rezemat de peretele de lângă ușă. Emma vedea limpede focul întunecat din ochii lui, ascuns în spatele pleoapelor pe jumătate închise.

— L-au rănit, a spus el. De ce?

— Ca să faci ce-ai făcut, a răspuns Emma. Ca să folosești stela.

El a înjurat, scurt și aspru.

— Ca să văd ce i-au făcut, cum a ajuns să mă urască?

— Nu te urăște pe tine, a spus Cristina. Pe el se urăște. Urăște faptul că e nefilim, pentru că așa l-au îndoctrinat ei. Ură pentru ură. Sunt un popor primitiv și așa înțeleg ei justiția.

— Ce face Mark? Era Diana, care apăruse în capul scărilor. A venit repede spre ei, cu poalele rochiei foșnind în jurul gleznelor. E cineva acolo cu el? i-a întrebat.

Cât timp Julian îi explica ce s-a întâmplat, Diana a ascultat în tăcere. Se juca cu catarama de la centură. Își pusese cizmele și își strânsese părul. Pe umăr avea un rucsac de piele.

— Să sperăm că se odihnește, a spus ea după ce Julian a terminat de vorbit. Kieran a spus că drumul până aici a durat două zile prin tărâmul elfilor și nu au dormit, așa că probabil este extenuat.

— Kieran? a făcut Emma. E ciudat să le spui pe nume nobililor din neamul spiritelor naturii. E nobil, nu?

Diana a dat din cap.

— Kieran este prinț din Regatul Elfilor; nu a spus asta, dar este limpede. Iarlath vine de la Curtea Elfilor Întunericului, nu e prinț, e un fel de curtean. Se vede.

Julian s-a uitat spre camera fratelui său.

— Poate ar trebui să mă duc la el. . .

— Nu, a spus Diana. Tu și Emma vă duceți la Malcolm Fade.

A scotocit în rucsac și a scos de acolo documentele pe care i le dăduse mai devreme Kieran. De aproape, Emma vedea acum că erau

două coli de pergament, subțiri ca foița de ceapă. Tușul cu care erau scrise părea că fusese scrijelit pe ele.

— Îi duceți astea. Să vedem ce poate să facă.

— Acum? a întrebat Emma. Dar...

— Acum, a spus Diana, sec. Elfii v-au dat — ne-au dat — trei săptămâni. Trei săptămâni cu Mark, pentru a rezolva asta. Apoi îl vor da înapoi.

— Trei săptămâni? a repetat Julian ca un ecou. Timpul nu e nici pe departe suficient.

— Aș putea să mă duc și eu cu ei, a propus Cristina.

— Am nevoie aici de tine, a spus Diana. Cineva trebuie să-l supravegheze pe Mark și copiii nu pot face asta. Și nici eu. Eu trebuie să plec.

— Unde să pleci? a întrebat Emma.

Dar Diana s-a mulțumit să clatine din cap; nu avea de gând să răspundă. Era un zid cunoscut. Emma se lovise de el nu o dată.

— E ceva important, atât a spus Diana. Va trebui să aveți încredere în mine.

Julian nu a mai zis nimic. Emma bănuia că secretomania Dianei îl supăra chiar mai mult decât o supăra pe ea, numai că el nu o arăta niciodată.

— Dar asta schimbă totul, a spus Emma, luptându-se cu emoția din vocea ei, cu scânteia de ușurare, ba chiar de triumf, pe care știa că nu ar trebui să le simtă. Datorită lui Mark. Datorită lui Mark, ești dispusă să ne lași să încercăm să aflăm cine a făcut asta.

— Da. Pentru prima oară de când venise în hol lângă ei, Diana a privit-o în față pe Emma. Probabil că ești mulțumită, a spus ea. Ai obținut exact ce-ai vrut. Acum nu avem de ales. Va trebui să investigăm aceste omoruri și va trebui s-o facem fără să afle Conclavul.

— Dar n-am provocat eu situația asta, a protestat Emma.

— O situație în care nu ai de ales nu e o situație bună, Emma, a spus Diana. Asta o să vezi și tu până la urmă. Sper doar să nu fie prea târziu. Tu poate crezi că e un lucru bun ceea ce s-a întâmplat, dar eu pot să te asigur că nu e. Diana și-a întors privirea de la Emma și s-a

uitat la Julian. Așa cum bine știi, Julian, aceasta este o investigație ilegală. Pacea Rece interzice cooperarea cu spiritele naturii și cu siguranță interzice să lucrezi pentru spiritele naturii, indiferent de motiv. Avantajul nostru ar fi să rezolvăm povestea asta cât mai repede și cât mai curat, astfel încât Conclavul să nu aibă timp să afle ce facem.

— Și după ce se termină? a întrebat Julian. Și Mark o să fie cu noi? Cum explicăm asta?

Ceva s-a schimbat în privirea Dianei.

— O să ne gândim la asta când ajungem acolo.

— Deci intrăm în competiție cu Conclavul și Curțile? a întrebat Julian. Fantastic. Poate mai e ceva pe care am putea să enervăm. Labirintul Spiralat? Școala de Solomonie? Interpolul?

— Deocamdată nu e nimeni enervat, a spus Diana. Hai să ne menținem așa. I-a înmănat hârtiile Emmei și i-a spus: Ca să fie clar, nu avem voie să colaborăm cu spiritele naturii și nici să-l ținem la noi pe Mark fără să raportăm, numai că noi, evident, asta o să facem, așa că este esențial ca nimeni din afara acestei clădiri să nu afle nimic. Iar eu refuz să mint direct Conclavul, așa că să sperăm că vom rezolva problema înainte să înceapă ei să pună întrebări. S-a uitat pe rând la fiecare, cu o mină serioasă, și a adăugat: Trebuie să lucrăm ca o echipă. Emma, termini cu luptele împotriva mea. Cristina, dacă vrei să te detașăm la un alt Institut, te înțelegem. Nu îți cerem decât să păstrezi pentru tine toate astea.

Emmei i s-a tăiat respirația.

— Nu!

Cristina deja clătina din cap.

— Nu vreau să fiu detașată, a spus ea. O să vă păstrez secretul. O să fie și secretul meu.

— Bine, a spus Diana. Apropo de păstrarea secretelor, să nu-i spunei lui Malcolm cum am pus mâna pe aceste documente. Nu-i spunei nimic de Mark și nici de delegația elfilor. Dacă zice ceva, o să aibă de-a face cu mine.

— Malcolm e prietenul nostru, a spus Julian. Putem avea încredere în el.

— Încerc să mă asigur că nu va avea probleme dacă se află ceva, a spus ea. Trebuie să aibă posibilitatea să spună că n-a știut nimic. Și-a tras fermoarul de la jachetă și a adăugat: OK, mă întorc mâine. Succes!

— Amenințare la adresa Înaltului Vrăjitor, a bombănit Julian, în timp ce Diana dispărea pe hol. E din ce în ce mai bine. Poate-ar trebui să ne ducem și la cartierul general al vampirilor și să-i tragem un pumn în ochi lui Anselm Nightshade?

— Dar gândește-te la consecințe, a spus Emma. Gata cu pizza.

Julian a zâmbit strâmb, doar cu un colț al gurii.

— Aș putea să mă duc singură la Malcolm, a spus Emma. Tu poți să rămâi aici, Jules, și să aștepti ca Mark să...

N-a mai continuat. Nu era nici ea sigură ce așteptau să facă Mark, așa cum nu știa nimeni.

— Nu, a spus Julian. Malcolm are încredere în mine. Eu îl cunosc cel mai bine. Pot să-l conving să păstreze secretul. Și-a îndreptat spațele. Mergem împreună.

Ca parabatai. Așa cum trebuie.

Emma a dat din cap și a luat mâna Cristinei.

— Ne întoarcem cât de repede putem, a spus ea. Te descurci?

Cristina a dat din cap. Ținea mâna la gât, pe medalionul ei.

— O să am eu grijă de Mark, a spus ea. O să fie bine. *Totul* o să fie bine.

Și Emma aproape că a crezut-o.

Probabil că rentează să fii Înalt Magician, s-a gândit Emma, ca de fiecare dată când mergea acasă la Malcolm Fade. Casa lui semăna cu un castel.

Malcolm locuia mai departe de Institut, pe șosea, după Kanan Dume Road. Era un loc în care falezele erau înalte și verzi de iarbă de mare. Casa era protejată de vrăji care o făceau invizibilă mundanilor. Dacă veneai cu mașina — așa cum venise Emma —, trebuia să te uiți atent ca să vezi locul acela dintre faleze și podul argintiu care ducea spre casă.

Emma a parcat mașina pe marginea șoselei. De-a lungul autostrăzii Pacificului erau parcate o mulțime de mașini, cele mai multe aparținând surferilor veniți din vest, atrași de plaja largă.

Emma a respirat adânc și a scos cheile din contact.

— OK, a spus ea. Noi...

— Emma, a spus Julian.

Ea a tăcut. Julian nu scosese aproape niciun cuvânt de când plecaseră de la Institut. Nu putea să-l condamne. Nici ea nu știa ce să spună. Se lăsase distrasă de condus, de nevoia de a fi atentă la drum. Fusesse tot timpul însă conștientă de prezența lui, de faptul că stătea rezemat cu capul de spătarul scaunului său, cu ochii închiși, cu pumnii strânși pe genunchi.

— Mark a crezut că sunt tata, a spus Julian dintr-odată, iar ea știa că el își amintea acel moment groaznic, de speranța care se citea în ochii fratelui său, o speranță care nu avea nicio legătură cu el. Nu m-a recunoscut.

— Își amintește de tine la doisprezece ani, a spus Emma. De voi toți își amintește cum erați atunci.

— Și de tine la fel.

— Mă îndoiesc că mă mai ține minte.

El și-a desfăcut centura de siguranță. Lumina a sclipit, reflectată în sticla de mare de la brățara pe care o purta pe mâna stângă și culorile ei au strălucit viu: roșu ca focul, auriu ca flăcările, albastru Blackthorn.

— Își amintește, a spus el. Nimeni nu ar putea să te uite.

Ea a clipit din ochi, surprinsă. În clipa următoare, Julian era jos. Ea a coborât, a trântit portiera și s-a dus după el, în timp ce pe autostradă vâjâiau mașinile.

Jules stătea la piciorul podului care ducea spre casa lui Malcolm și se uita în sus. Ea îi vedea omoplații prin materialul subțire al tricoului și ceafa, ceva mai deschisă la culoare decât restul pielii, pentru că fusese ascunsă de razele soarelui de părul lui lung.

— Neamul spiritelor naturii este înșelător, a spus el, fără să se întoarcă. Nu vor vrea să renunțe la Mark: sânge de elf și sânge de vânător de umbre la un loc, e ceva mult prea prețios pentru ei. O să fie undeva o clauză care să le permită să-l ia înapoi când terminăm.

— Păi, depinde de el, a spus Emma. El hotărăște dacă rămâne sau pleacă.

Julian a clătinat din cap.

— Pare simplu să aleagă, știu, a spus el. Dar de multe ori nu e așa simplu să alegi.

Au început să urce treptele. Scara era circulară și înainta răsucindu-se spre vârful dealului. Era vrăjită și putea fi văzută numai de ființele supranaturale. Prima dată când venise în vizită, fusese însoțită de Malcolm; se uitase în jos și se minunase de mundanii care treceau în viteză pe lângă ea, fără să aibă habar că deasupra lor se află o scară înaltă de cristal, care părea că urcă până la cer.

Acum se mai obișnuise. După ce vedeai o dată scara, niciodată nu mai era invizibilă pentru tine.

Julian nu a mai spus nimic cât timp au urcat, dar Emma și-a dat seama că nu o deranjează prea tare. Ceea ce îi spusese în mașină era adevărat. Privirea lui fusese sinceră și directă când îi vorbise. *Julian* îi vorbise, Jules al ei, cel care trăia în oasele ei, în creierul ei, în măduva ei, cel care se găsea peste tot în trupul ei, ca venele sau ca nervii.

Scara s-a terminat brusc într-o cărare care ducea spre ușa lui Malcolm. Acolo trebuia să cobori, dar Emma a preferat să sară, aterizând pe pământul bătătorit. În clipa următoare a ajuns lângă ea și Julian și a prins-o de spate, ca să o susțină, iar degetele lui erau cinci linii fierbinți. Nu avea nevoie de ajutor — dintre ei doi, ea avea un echilibru mult mai bun decât el —, dar, și-a dat ea seama dintr-odată, el făcea așa întotdeauna, din instinct. Un reflex de protecție.

S-a uitat la el, dar părea absorbit în gânduri și probabil nici nu-și dădea seama că a atins-o. S-a apropiat de casă și, în timpul acesta, scara din spatele lor a dispărut.

Se aflau în fața a două obeliscuri înalte, care alcătuiau poarta. Amândouă erau sculptate cu simboluri din alchimie: foc, pământ, apă, aer. Aleea care ducea spre casa magicianului era străjuită de plante desertice: cactuși, salvie, liliac californian. Albinele bâzâiau printre flori și, pe măsură ce înaintau spre ușile de metal fără luciu, aleea de pământ se transforma într-o cărare acoperită de scoici sparte.

Emma a bătut și ușile s-au deschis cu un zgomot abia auzit. Holul casei era alb, pe pereți erau o mulțime de obiecte pop-art, împrăștiate peste tot cu zecile. Julian era lângă ea, discret; el nu își adusese arcu-

dar când Emma l-a atins la un moment dat cu mâna, i-a simțit cuțitul prins la încheietură.

— La capătul holului, a spus el. Voci.

S-au îndreptat spre sufragerie. Camera era circulară, numai oțel și sticlă, iar ferestrele dădeau spre ocean. Emma s-a gândit că este stilul de casă pe care îl au de obicei vedetele de cinema — totul era modern, de la combina audio de unde se auzea permanent muzică clasică până la piscina care părea că se varsă peste faleză.

Malcolm stătea rezemat de o canapea lungă, întinsă pe tot peretele, cu fața spre fereastră, spre Pacific. Avea un costum negru, simplu și clar scump. Dădea din cap și zâmbea politicos în timp ce doi bărbați, îmbrăcați cu același gen de costum, stăteau în picioare în fața lui, cu serviete în mâini și îi spuneau ceva cu voce scăzută și insistentă.

Când i-a văzut, Malcolm le-a făcut cu mâna. Vizitatorii erau niște bărbați cu pielea albă, cam la patruzeci de ani, cu niște figuri banale. Malcolm a făcut un semn nonșalant, iar cei doi au înlemnit, cu ochii privind în gol.

— Întotdeauna mi se pare sinistru când faci chestia asta, i-a spus Emma.

S-a apropiat de unul dintre oamenii nemișcați și l-a împuns cu grijă. Acesta s-a clătinat ușor.

— Nu-l strica pe producătorul de filme, a spus Malcolm. Mă obligi să-i îngrop cadavrul în grădina de piatră.

— Tu l-ai înghețat.

Julian s-a așezat pe brațul canapelei. Emma s-a trântit pe pernutele de lângă el, cu picioarele pe măsută. A început să-și miște degetele în sandale.

Malcolm a clipit nedumerit.

— Păi altfel cum aş putea să vorbesc cu voi fără să audă?

— Puteai să ne zici să așteptăm până termini discuția cu ei, a spus Julian. Așa nu mai era niciun pericol pentru nimeni.

— Sunteți vânători de umbre. La voi mereu o să fie pe viață și pe moarte, a spus Malcolm, rațional. În plus, nu cred că vreau să accept oferta lor. Sunt producători de film și vor să fac o vrajă care să le asigure succesul noului lor film. Dar filmul pare groaznic.

S-a uitat încruntat spre posterul rămas pe sofaua de lângă el. În imagine se vedeau niște păsări care zburau către privitor, iar dedesubt scria EXPLOZIA DE VULTURI TREI: PENELE ZBOARĂ.

— Mai e ceva în filmul ăsta care nu a fost deja în *Explozia de Vulturi Trei* și *Doi*? a întrebat Julian.

— Mai mulți vulturi.

— Și are importanță că e groaznic? Mereu se fac filme groaznice, a comentat Emma.

Știa mai multe despre filme decât ar fi vrut să știe. În general, vânătorii de umbre nu prea acordau atenție culturii mundane, dar nu aveai cum să trăiești în Los Angeles fără s-o iei în seamă.

— Asta înseamnă o vrajă mai puternică. Adică muncesc mai mult. Dar se plătește bine. Și tocmai am de gând să instalez un tren în casă. Ca să-mi aducă de la bucătărie biscuiți cu creveți.

— Un tren? a repetat Julian. Un tren cât de mare?

— Mic. Mediu. Cam așa. Malcolm a făcut un gest, la câteva palme de pământ. Vreau să facă „u-huu”...

Și a ponit din degete, ca să marcheze ritmul sacadat al sunetului trenului, iar producătorii de film s-au trezit la viață.

— Ups, a făcut Malcolm, când a văzut că încep să clipească. N-am vrut să fac asta.

— Domnule Fade, a spus cel mai vârstnic. Veți lua în considerare oferta noastră?

Malcolm s-a uitat la poster plictisit.

— Vă sun eu.

Producătorii s-au întors și au pornit spre ușă, iar cel mai tânăr a sărit în sus când i-a văzut pe Emma și Julian. Emma nu putea să-l condamne. Din punctul lui de vedere, ei apăruseră din senin.

— Scuzați, domnilor, a spus Malcolm. Nepoții mei. Adunare de familie, știți.

Mundanii se uitau de la Malcolm la Jules și Emma și înapoi, în mod clar întrebându-se cum e posibil ca cineva care pare că are douăzeci și șapte de ani să aibă nepoți adolescenți. Cel mai vârstnic a ridicat din umeri.

— Distracție plăcută la plajă, a spus el.

Apoi au ieșit amândoi, trecând pe lângă Emma cu mirosul lor de parfum scump și cu zăgănitul servietelor.

Malcolm s-a ridicat, aplecat puțin într-o parte — avea un fel ciudat de a merge și Emma se întreba dacă nu cumva fusese vreodată rănit, iar rana aceea nu se vindecase complet.

— Arthur e bine?

Julian s-a încordat lângă Emma, aproape imperceptibil, însă ea tot a simțit.

— Toată familia e bine. Mersi.

Ochii violeti ai lui Malcolm, marca apartenenței lui la lumea magicienilor, s-au întunecat o clipă, apoi s-au limpezit precum un cer acoperit pentru scurt timp de nori. S-a îndreptat spre barul de lângă perete și și-a pus un pahar cu o băutură transparentă, având pe chip o expresie prietenoasă.

— Atunci, cu ce pot să vă ajut?

Emma s-a apropiat de canapea. Făcuseră copii după hârtiile pe care le primiseră de la elfi. Le-a așezat pe măsuta de cafea.

— Îți amintești despre ce-am discutat aseară...

Malcolm a pus paharul jos și a luat hârtiile.

— Iar limbajul ăla demonic, a spus el. Cel care a fost găsit pe cadavrul de pe alee și pe trupul părinților tăi... A făcut o pauză și a fluierat ușor printre dinți. Ia te uită, a spus el, lovind cu degetul prima pagină. Cineva a tradus primul rând. *Foc peste apă*.

— E un prim pas, nu? a întrebat Emma.

Malcolm a clătinat din cap.

— Posibil, dar eu nu pot să fac nimic cu asta. Nu dacă e secret pentru Diana și Arthur. Nu pot să mă implic în așa ceva.

— Diana știe, a spus Emma.

Malcolm i-a aruncat o privire sceptică.

— Serios. Poți s-o suni și s-o întrebi...

S-a întrerupt, pentru că în cameră a intrat un bărbat, cu mâinile în buzunare. Părea cam de douăzeci de ani, înalt, cu părul negru zburlit și ochi de pisică. Era îmbrăcat cu un costum alb, care contrasta puternic cu pielea lui brună.

— Magnus! a exclamat Emma, sărind în picioare.

Magnus Bane era Înaltul Magician din Brooklyn și tot el era reprezentantul magicienilor în Consiliul vânătorilor de umbre. Probabil că era cel mai faimos magician din lume, deși nu ai fi zis asta la prima vedere; părea tânăr și fusese foarte amabil și prietenos cu Emma și cu cei din familia Blackthorn încă din timpul Războiului Întunecat, când se întâlniseră.

Magnus îi plăcuse dintotdeauna Emmei. Părea să aducă cu el oriunde apărea senzația că totul e posibil. Arăta la fel ca ultima oară când îl văzuse, de la zâmbetul lui sardonice, până la mulțimea de inele pline cu gеме de pe degete.

— Emma. Julian. Ce plăcere. Ce faceți aici?

Emma și-a aruncat ochii spre Julian. Cu toate că amândurora le plăcea Magnus, ea își dădea seama din expresia lui Julian — expresie pe care și-a ascuns-o repede sub masca unui interes ponderat, dar ea tot a văzut-o — că nu era încântat de prezența lui. Deja trebuia să fie un secret pe care trebuia să-l păstreze Malcolm. Încă o persoană în plus... și mai ales cineva din Consiliu...

— Ce te aduce prin oraș?

Tonul lui Julian era relaxat.

— De la Războiul Rece încoace, Conclavul tot urmărește niște incidente în care se folosește același gen de magie pe care o folosea și Sebastian Morgenstern, a spus Magnus. Energie luată din surse demonice, din dimensiuni satanice și altele de genul ăsta, pentru a atrage puterea și a prelungi viața. *Necromanteis*, așa îi spuneau grecii.

— Necromanție, a tradus Emma.

Magnus a dat din cap.

— Am făcut o hartă, a spus el, cu ajutorul celor din Labirintul Spiralat, al Fraților Tăcuți — inclusiv al lui Zachariah —, cu locurile unde se folosește magia necromantă. Am descoperit o manifestare și în Los Angeles, pe undeva lângă deșert, așa că m-am gândit să trec pe aici, să văd dacă Malcolm știe ceva.

— Era un necromant șarlatan, a spus Malcolm. Diana zicea că s-a ocupat de el.

— Doamne, urăsc necromanții șarlatani, a spus Magnus. De ce nu pot și ei să joace după reguli?

— Poate pentru că regula numărul unu este „fără necromanție”? a sugerat Emma.

Magnus i-a zâmbit dintr-o parte.

— În fine. Nu era mare lucru să fac un popas aici înainte de Buenos Aires.

— Ce e în Buenos Aires? a întrebat Julian.

— Alec, a spus Magnus.

Alexander Lightwood era iubitul lui Magnus de mai bine de cinci ani. Ar fi putut să se căsătorească după noile legi care permiteau căsătoriile dintre vânători de umbre și repudiați (în afară de elfi), dar nu o făcuseră. Emma nu înțelegea de ce.

— Făcea o verificare de rutină la un cult al adoratorilor de vampiri și a intrat în niște belele.

— Sper că nu ceva grav? a spus Julian.

Îl cunoștea pe Alec Lightwood de mai mult timp ca Emma; familiile lor fuseseră prietene de multă vreme.

— Complicate, nu grave, a spus Magnus, în timp ce Malcolm s-a desprins de peretele unde stătea rezemat.

— Mă duc s-o sun pe Diana. Vin imediat, a spus el și a dispărut pe hol.

— Deci, a spus Magnus și s-a așezat pe canapea, acolo unde stătuse Malcolm. Ce vânt vă aduce pe la Înaltul Magician din Orașul Îngerilor?

Emma și Julian au schimbat o privire îngrijorată, dar în afară de varianta să sară peste masă și să-l pocnească în cap pe Magnus — ceea ce nu era recomandabil din mai multe motive —, Emma nu găsea nimic de făcut.

— Ceva ce nu ar trebui să-mi spuneți mie, din câte înțeleg. Magnus și-a sprijinit bărbia în mâini. În legătură cu omorurile? Când le-a văzut fețele uimite, a adăugat: Am prieteni la Școala de Solomonie. Unul ar fi Catarina Loss. Mă interesează orice despre magia interzisă și neamul elfilor. Malcolm vă ajută?

Julian a clătinat din cap, o mișcare imperceptibilă.

— Unele victime erau spirite ale naturii, a spus Emma. Noi nu ar trebui să ne implicăm. Pacea Rece...

— Pacea Rece este o tâmpenie, a spus Magnus și orice urmă de veselie dispăruse din vocea lui. Să pedepsești o specie întreagă pentru acțiunile unor indivizi. Să le interzici drepturile. Să vă exileze sora, a adăugat el, uitându-se la Julian. Am vorbit cu ea. M-a ajutat și ea la harta despre care v-am spus; orice magie globală are nevoie de protecții. Cât de des vorbești cu ea?

— În fiecare săptămână, a spus Julian.

— Mi-a spus că mereu îi ziceți că totul e foarte bine, a spus Magnus. Cred că e îngrijorată că nu-i spuneți adevărul.

Julian nu a răspuns nimic. Era adevărat că vorbeau cu ea săptămânal; toți vorbeau, treceau telefonul sau computerul de la unul la altul. Și era adevărat că Julian nu-i zicea niciodată decât că erau toți bine, că totul e în regulă și că nu are de ce să-și facă griji.

— Îmi amintesc nunta ei, a spus Magnus și în ochii lui se vedea afecțiunea. Ce tineri erați atunci amândoi. Dar nu a fost ultima nuntă la care ne-am văzut, nu?

Emma și Julian s-au uitat nedumeriți unul la celălalt.

— Sunt destul de sigur că a fost ultima, a spus Julian. Ce altă nuntă să mai fi fost?

— Hmm, a făcut Magnus. Poate că începe să mă lase memoria. Nu părea să creadă cu adevărat asta, însă. S-a rezemat de spătarul canapelei și și-a întins picioarele lungi sub mäsută. Cât despre Helen, a continuat el, sunt convins că e numai neliniștea firească a surorii mai mari. Cu siguranță și Alec își face griji pentru Isabelle, justificat sau nu.

— Ce știi despre liniile energetice? a întrebat Emma dintr-odată.

Magnus a ridicat din sprâncene.

— Ce-i cu ele? Vrăjile care se fac la liniile energetice sunt amplificate.

— Nu contează ce fel de vrăji? Că e magie neagră, magie vrăjitorescă sau magie de elfi?

— Depinde. Dar nu e ceva obișnuit să se folosească liniile energetice pentru amplificarea magiei negre. De obicei, liniile energetice

se folosesc pentru mutarea puterii. Ca un fel de sistem de livrare pentru magie...

— Ei, să vezi și să nu crezi, a spus Malcolm, revenit în sufragerie, și i-a aruncat Emmei o privire amuzată. Diana confirmă povestea voastră. Pot să mă declar uimit. Apoi s-a uitat la Magnus. Ce se întâmplă aici?

Un fulger scurt de lumină i-a străbătut privirea, amuzament sau altceva, Emma n-ar fi putut să spună. Uneori, Malcolm se purta absolut copilărește, preocupat de trenuri și biscuiți cu creveți și filme cu vulturi. Alteori părea perfect lucid și concentrat.

Magnus și-a întins mâinile pe spătarul canapelei.

— Vorbeam despre liniile energetice. Tocmai le spuneam că amplifică magia, dar numai un anumit fel de magie. Acea magie care este legată de transferul de energie. Parcă tu și Catarina Loss ați avut niște probleme cu liniile energetice când locuiați în Cornwall, nu, Malcolm?

Ceva nedefinit a trecut pe chipul lui Malcolm.

— Nu-mi amintesc prea bine. Magnus, nu-i mai bate la cap pe Emma și Julian, a spus el și în vocea lui era o urmă ușoară de enervare.

Invidie colegială, a presupus Emma.

— Asta-i domeniul *meu*. Ai și tu disperații tăi în New York.

— Unul dintre disperații ăștia este tatăl copilului meu, a subliniat Magnus.

Magnus nu fusese vreodată însărcinat, cu toate că ar fi fost interesant, s-a gândit Emma. El și Alec Lightwood adoptaseră copilul unui magician, pe nume Max, care avea o nuanță strălucitoare de bleumarin.

— Și, a adăugat Magnus, ceilalți au salvat fiecare în parte lumea, cel puțin o dată.

Malcolm a făcut un gest către Emma și Julian.

— Am speranțe mari legate de ei.

Magnus a zâmbit larg.

— Sunt convins că ai de ce, a spus el. Oricum, trebuie să plec. Mă așteaptă o călătorie lungă și lui Alec nu-i place să întârzie.

Au urmat urările de despărțire. Magnus l-a bătut pe braț pe Malcolm, pe urmă s-a oprit și l-a îmbrățișat pe Julian, apoi pe Emma.

Când s-a aplecat spre ea, a lovit-o cu umărul pe frunte, iar ea l-a auzit șoptindu-i ceva la ureche. S-a uitat uimită la el, dar el s-a desprins de ea și a pornit spre ușă, fluierând. Când a ajuns la jumătatea drumului, a apărut strălucirea cunoscută și mirosul de zahăr ars al Portalului, iar Magnus a dispărut.

— I-ați spus ceva despre investigație? Malcolm părea neliniștit. Spunea ceva de liniile energetice.

— Eu l-am întrebat, a recunoscut Emma. Dar nu i-am spus de cereau să știu. Și nu i-am pomenit nimic despre traducerea înscrisurilor.

Malcolm a ocolit măsuta și a început să se uite iar la documente.

— Presupun că nu vreți să-mi spuneți cine a descifrat primul rând? *Ecc peste apă*. M-ar ajuta să-mi dau seama de semnificație.

— Nu putem, a spus Julian. Dar am impresia că nici traducătorul nu știe ce înseamnă. Dar tot îți folosește la ceva, nu? Să descifrezi restul vrăjii, sau mesajul, sau ce-o fi asta?

— Probabil, deși m-ar fi ajutat mai mult dacă aș fi cunoscut limba asta.

— E o limbă foarte veche, a spus Emma prudentă. Mai veche decât nefilimii.

Malcolm a oftat.

— Nu-mi dați prea multe informații. OK, limbă demonică veche, foarte veche. O să vorbesc cu cei din Labirintul Spiralat.

— Ai grijă ce le spui, l-a prevenit Julian. Așa cum ți-am mai spus, Conclavul nu vrea să investigăm povestea asta.

— Ceea ce înseamnă că sunt implicați elfii, a spus Malcolm, amuzat de expresiile lor îngrozite. Nu vă faceți griji, n-o să le spun. Nici mie nu-mi place Pacea Rece, așa cum nu-i place niciunui repudiat.

Chipul lui Julian nu avea nicio expresie. Ar trebui să se facă jucător de poker, s-a gândit Emma.

— De cât timp crezi că ai nevoie? a întrebat el. Pentru traducere.

— Dă-mi câteva zile.

Câteva zile. Emma a încercat să-și ascundă dezamăgirea.

— Îmi pare rău că nu pot s-o fac mai repede.

Tonul lui Malcolm arăta că regreta sincer.

— Haideți, vă conduc eu. Simt nevoia să iau o gură de aer.

Soarele ieșise din nori și acum strălucea puternic în grădina lui Malcolm. Florile deșertului tremurau argintii în bătaia vântului din canioane. O șopârlă a țâșnit din spatele unui tufiș și s-a uitat țintă la ei. Emma a scos limba la ea.

— Sunt îngrijorat, a spus pe neașteptate Malcolm. Nu-mi place chestia asta. Magie necromantă, limbaje demonice, o serie de omoruri pe care nu le înțelege nimeni. Să lucrăm fără știrea Conclavului. Mi se pare, îndrăznesc să spun, cam periculos.

Julian a privit în zare, spre dealurile îndepărtate, fără să spună nimic. Emma a răspuns.

— Malcolm, anul trecut ne-am luptat cu un batalion de demoni Forneus, cu tentacule și fără chip, a spus ea. Nu face acum pe speriatul.

— Spun și eu. Pericol. Știi tu, lucrul ăla pe care cei mai mulți oameni îl evită.

— Noi nu, a spus Emma, veselă. Tentacule, Malcolm. *Fără chip.*

— Căpoasă. Malcolm a oftat. Măcar promiteți-mi că mă sunați dacă aveți nevoie de mine sau dacă mai aflați ceva.

— Fără îndoială, a spus Julian.

Emma se întreba dacă și el simte în piept nodul ăla rece din cauza sentimentului de vinovăție că nu-i spun tot lui Malcolm. Vântul dinspre ocean se întetise. Ridica praful din grădină și făcea cu el mici vârtejuri. Julian și-a dat la o parte părul din ochi.

— Mulțumim că ne ajuți, a spus el. Știu că putem să ne bazăm pe tine.

A pornit pe cărare, spre treptele podului care începeau să sclipească mai tare la apropierea lui. Chipul lui Malcolm a devenit brusc serios, în ciuda luminii calde ce se reflecta din apele oceanului.

— Nu vă bazați prea tare pe mine, a spus el, așa de încet, încât Emma s-a întrebat dacă a spus-o ca să fie auzit.

— De ce nu?

S-a întors spre el și a clipit din cauza luminii puternice.

Ochii lui aveau culoarea florilor de jacaranda.

— Pentru că o să vă dezamănesc. Toți facem asta, a spus Malcolm și a intrat din nou în casă.

7

MAREA DE ECOURI

CRISTINA STĂTEA JOS, ÎN FAȚA DORMITORULUI LUI MARK BLACKTHORN.

Nu se auzise niciun sunet dinăuntru, de ore bune. Ușa era întredeschisă și putea să-l vadă cum stă ghemuit în colțul camerei, ca un animal prins în capcană.

Acasă, domeniul ei de studiu fuseseră spiritele naturii. Fusesse întotdeauna fascinată de poveștile cu *badas*, cu nobilii războinici de la cele două Curți și cu acei *duendes* care amăgeau și tulburau mundanii. Ea nu fusese în Idris atunci când se proclamase Pacea Rece, dar tatăl ei fusese și ceea ce i-a povestit el a înfiorat-o. Își dorise mereu să-i întâlnească pe Helen și Mark Blackthorn și să le spună...

Tiberius și-a făcut apariția pe hol, cu o cutie de carton în brațe. Lângă el era sora lui, care ducea o cuvertură făcută din petice colorate.

— Mama mea a făcut-o pentru Mark, când a fost lăsat la noi, a explicat ea, când a văzut privirea întrebătoare a Cristinei. Am crezut că ar putea să-l ajute să-și amintească.

— Nu am putut să intrăm în magazie, așa că i-am adus lui Mark niște daruri. Ca să știe că vrem să stea cu noi, a spus Ty. S-a uitat nerăbdător de-a lungul holului. Putem să intrăm la el?

Cristina a aruncat o privire în dormitor. Mark era nemișcat.

— Nu văd de ce să nu intrați. Numai să nu faceți gălăgie ca să-l treziți.

Prima a intrat Livvy și a așezat cuvertura pe pat. Ty a lăsat cutia pe jos, apoi s-a îndreptat cu pași ușori spre Mark. A luat de pe pat cuvertura adusă de Livvy și a îngenuncheat lângă fratele lui. Cu mișcări neîndemânatică, l-a învelit pe acesta cu cuvertura.

Mark a sărit în sus ca un arc. Ochii lui auriu-albaștri se făcuseră mari și l-a prins de mână pe Ty, care a scos un țipăt ascuțit, ca o pasăre de mare. Mark s-a mișcat cu o viteză incredibilă și l-a ținut la pământ. Livvy a început să țipe și a ieșit în fugă din cameră, chiar când Cristina năvălea înăuntru.

Mark stătea în genunchi, deasupra lui Tiberius, imobilizându-l.

— Cine ești tu? întreba el. Ce voiai să faci?

— Sunt fratele tău! Sunt Tiberius! Ty se zbătea disperat și din cauza acestei zbateri căștile i-au alunecat de la urechi și au căzut pe podea. Am pus o pătură pe tine!

— Mincinosule! Mark respira greu. Fratele meu, Ty, este doar un băiețel! E un copil, e fratele meu mai mic, e...

Ușa s-a trântit în spatele Cristinei. Livvy intrase în fugă în cameră, cu părul în vânt.

— Lasă-l în pace!

În mână avea un pumnal serafic, iar acesta începuse deja să strălucească. Îi vorbise lui Mark printre dinți, de parcă ar fi fost un străin. De parcă nu i-ar fi adus cuvertura din petice cu doar câteva clipe înainte.

— Dacă îi faci ceva lui Tiberius, te omor! Nu-mi pasă dacă ești Mark, te omor.

Mark a înlemnit. Ty încă se mai zbătea și se răsucea, dar Mark nu se mai mișca absolut deloc. A întors încet capul spre sora lui.

— Livia?

Livvy a icnit și a început să plângă. Julian ar fi mândru de ea, totuși, s-a gândit Cristina: plângea fără să se miște, ținând ferm cuțitul în mână.

Ty a profitat de neatenția lui Mark și l-a izbit puternic în umăr. Mark a clipit din ochi de durere și s-a dat la o parte, fără să riposteze.

Ty a sărit în picioare și a fugit la Livvy; stăteau umăr la umăr, uitându-se la fratele lor cu ochii mari.

— Plecați, amândoi, le-a spus Cristina.

Simțea efectiv panica și spaima care radia în valuri dinspre ei; era limpede că și Mark simțea asta. Clipea des din ochi, strângea pumnii și îi desfăcea, de parcă l-ar fi durut ceva. Ea s-a aplecat spre gemeni și le-a șoptit:

— E speriat. Nu a vrut să facă asta.

Livvy a dat din cap și a pus cuțitul în teacă. L-a luat de mână pe Ty și i-a spus ceva în limbajul lor mut, pe care îl știau doar ei. El a urmat-o afară din cameră, oprindu-se doar o clipă la ușă, ca să-i mai arunce o dată lui Mark o privire îndurerată și uimită.

Mark se ridicase acum în genunchi, gâfâind aplecat în față. Rana de la umăr sângera iar, pentru că se deschisese din nou și îi păta tricoul cu sânge. Cristina a început să se retragă încet din cameră.

Mark și-a încordat trupul.

— Te rog, nu pleca, a spus el.

Cristina l-a privit uimită. Din câte știa, asta era primul enunț coerent pe care îl spusese de când venise la Institut.

El a ridicat bărbia și atunci, pentru o fracțiune de secundă, pe sub praf, vânătași și zgârieturi, ea l-a văzut pe acel Mark Blackthorn pe care îl știa din fotografii, pe acel Mark Blackthorn care era rudă cu Livvy și Julian și Ty.

— Mi-e sete, a spus el.

Vocea lui avea ceva ruginit, neobișnuit, ca un motor care e repornit după mult timp.

— Aici e apă?

— Desigur.

Cristina a cotrobăit în dulap după un pahar și s-a dus în baia micută de lângă dormitor. Când a ieșit cu paharul în mână să i-l dea, el se ridicase și stătea rezemat de tăblia patului. S-a uitat la pahar puțin nemulțumit.

— Apă de la robinet, a spus el. Aproape uitasem. A băut cu sete și și-a șters gura cu dosul palmei. Știi cine sunt?

— Ești Mark, a spus ea. Mark Blackthorn.

A urmat un moment lung, apoi el a dat din cap, aproape imperceptibil.

— Nu mi-a mai spus nimeni așa de mult timp.

— E tot numele tău.

— Tu cine ești? a întrebat el. Probabil ar trebui să-mi amintesc, dar...

— Eu sunt Cristina Mendoza Rosales, a spus ea. Nu ai cum să-ți amintești de mine, pentru că nu ne-am întâlnit niciodată.

— Asta e o ușurare.

Cristina era uimită.

— O ușurare?

Dintr-odată, Mark părea epuizat.

— Dacă nu mă cunoști și nu te cunosc, atunci nu ai nicio... așteptare de la mine. În legătură cu cine sunt și cum sunt eu. Pentru tine aș putea fi oricine.

— Mai devreme, a spus Cristina. Când erai în pat. Dormeau sau te prefăceai?

— Are importanță? a întrebat el și Cristina nu s-a putut abține să nu-și spună că era un răspuns tipic pentru elfi, un răspuns care de fapt nu răspunde la întrebare. El s-a mișcat ușor, cu spatele pe tăblia patului. Ce cauți la Institut?

Cristina s-a așezat pe vine, ca să fie la aceeași înălțime cu el. Și-a netezit fusta pe genunchi — chiar și fără voia ei, avea mereu în minte cuvintele mamei, care îi spusese că un vânător de umbre trebuie să fie mereu îngrijit, chiar dacă nu e în misiune.

— Am optsprezece ani, a spus ea. Am fost repartizată la Institutul din Los Angeles ca să studiez funcționarea lui, în cadrul anului de călătorie. Tu câți ani ai?

De data aceasta, clipa de ezitare pe care a avut-o Mark s-a lungit așa de mult, încât Cristina începuse să se îndoiască că va mai răspunde.

— Nu știu, a spus el în cele din urmă. Am fost plecat — am crezut că am fost plecat — mult timp. Julian avea doisprezece ani. Ceilalți erau și mai mici. Unul avea zece, altul opt și celălalt doi. Tavvy avea doi ani.

— Pentru ei au fost cinci ani, a spus Cristina. Cinci ani fără tine.

— Helen, a spus Mark. Julian. Tiberius. Livia. Drusilla. Octavian. În fiecare noapte le enumeram numele, cu ochii la stele, ca să nu-i uit. Trăiesc toți?

— Da, toți, deși Helen nu e aici — este căsătorită și locuiește cu soția ei.

— Înseamnă că toți sunt în viață și fericiți? Mă bucur. Am auzit la un moment dat despre nunta ei în Regatul Elfilor, dar aveam senzația că asta a fost cu foarte mult timp în urmă.

— Da.

Cristina i-a cercetat cu atenție chipul. Unghiuri, planuri, ascuțișuri, curba aceea a urechii care indica sângele de zână.

— Ai pierdut o groază de lucruri.

— Crezi că eu nu știu asta?

În vocea lui ridicată era un amestec de furie și uimire.

— Nu știu câți ani am. Nu îmi recunosc propriii frați și surori. Nu știu de ce sunt aici.

— Ba știi, a spus Cristina. Ai fost de față când delegația elfilor a vorbit cu Arthur în Sanctuar.

El și-a apropiat capul de ea. Pe gât avea o cicatrice, nu urma unei rane dispărute, ci un fel de umflătură. Părul părea că nu mai fusese runs de luni de zile, ba chiar ani. Vârfurile albe, răsucite, îi ajungeau la umeri.

— Ai încredere în ele? În spiritele naturii?

Cristina a scuturat din cap a negare.

— Bine, a spus Mark și a privit în altă parte. Nici nu trebuie. A întins mâna spre cutia de carton lăsată de Ty pe podea și a tras-o spre el. Ce e asta? a întrebat.

— Niște lucruri pe care ei au crezut că poate le vrei, a răspuns Cristina. Frații și surorile tale.

— Daruri de bun-venit, a spus Mark, cumva uimit, uitându-se la harababura aceea de obiecte ciudate — niște tricouri și blugi, care erau probabil de-ai lui Julian, un microscop, pâine, unt, un buchețel de flori de deșert din grădina din spatele Institutului.

Mark a ridicat capul și s-a uitat la Cristina. Ochii îi sclipeau de lacrimi care nu voiau să curgă. Tricoul lui era subțire și zdrențuit; Cristina vedea prin el, vedea celelalte zgârieturi și cicatrice pe care le avea pe corp.

— Ce să le spun?

— Cui?

— Familiei mele. Fraților și surorilor mei. Unchiului meu. A clătinat din cap. Îmi amintesc de ei și totuși nu-mi amintesc. Am sentimentul că am trăit aici toată viața și în același timp mi se pare că am fost întotdeauna cu Vânătoarea Sălbatică. Aud vuietul ei, chemarea cornului, sunetul vântului. Sunt mai puternice decât glasurile lor. Cum aş putea să le explic asta?

— Nu le explica, a spus Cristina încet. Spune-le doar că îi iubești și că ți-a fost dor de ei în fiecare zi. Spune-le că ai urât Vânătoarea Sălbatică. Și că te bucuri că te-ai întors.

— Dar de ce le-ai spune asta? N-o să-și dea seama că mint?

— Nu ți-a fost dor de ei? Nu te bucuri că te-ai întors?

— Nu știu, a spus el. Nu pot să aud ce-mi spune inima. Nu aud decât vântul.

Înainte ca ea să poată răspunde, s-a auzit o bătaie puternică în geam. Apoi geamul a zăngănit din nou, mai multe bătăi, care păreau să fie un fel de cod.

Mark a sărit în picioare. S-a dus la fereastră și a deschis-o larg, apoi s-a aplecat în afară. Când a revenit în cameră, ținea ceva în mână.

O ghindă. Cristina a făcut ochii mari. Prin intermediul ghindelor își trimiteau elfii mesaje. Sau ascunse în flori, în frunze, în tot felul de alte obiecte din natură.

— Deja? a întrebat ea, incapabilă să se abțină.

Nu puteau să-l lase nici măcar atât singur cu familia lui, în casa lui?

Palid și înstrăinat, Mark a strivit ghinda în pumn. Din ea a ieșit un sul mic de pergament. El l-a luat și a început să citească în gând mesajul.

Apoi l-a lăsat să-i cadă din mână. A alunecat pe podea, și-a strâns genunchii la piept și și-a prins capul în mâini. Părul lui lung și deschis la culoare i-a căzut peste față, în timp ce pergamentul ateriza pe podea. S-a auzit un sunet înfundat, ceva între geamă și vaiet de durere.

Cristina a ridicat de jos pergamentul. Pe el scria, cu o grafie îngrijită: *Amintește-ți ce ai promis. Amintește-ți că nu e nimic real.*

— *Foc peste apă*, a spus Emma, pe când înaintau în viteză pe șosea, spre institut. După atâția ani, am aflat în sfârșit ce înseamnă măcar o parte din înscrisurile alea.

Julian era la volan. Emma își proptise picioarele în bord și coborâse fereastra, iar aerul de mare umplea mașina și îi ridica părul de pe tâmplă. Așa stătea întotdeauna când mergea cu Julian, cu picioarele sus și cu vântul în păr.

Asta îi plăcea la nebunie lui Julian, să o aibă pe Emma lângă el, în mașină, și el să conducă având albastrul cerului deasupra și albastrul oceanului la vest. Era o imagine încărcată parcă de posibilități infinite, ca și cum ar fi putut să meargă așa pentru totdeauna, având ca unică destinație orizontul.

Era o fantezie pe care o derula în minte uneori, înainte de a adormi. Că el și Emma își încarcă toate lucrurile în mașină și pleacă de la Institut, într-o lume unde el nu are niciun copil și unde nu există nici Lege și nici Cameron Ashdown, unde nu există alte limite decât cele impuse de iubirea și imaginația lor.

Și dacă el credea că există într-adevăr două lucruri care nu au limite, acelea erau iubirea și imaginația.

— Sună ca o vrajă, într-adevăr, a spus el, revenind cu picioarele pe pământ.

A ambalat motorul și vântul care intra pe fereastra Emmei s-a făcut mai puternic pe măsură ce viteza creștea. Părul ei, mătase aurie, flutura, risipindu-se din strângerea fermă a cozilor, făcând-o să pară mică și vulnerabilă.

— Dar de ce ar scrie vraja pe cadavre? a întrebat Emma.

Lui Julian i s-a strâns inima la gândul că cineva ar putea s-o facă să sufere.

Și totuși, el o făcea să sufere. Știa. Știa și detesta asta. I se păruse o idee genială să-i ducă pe copii în Anglia opt săptămâni. Fiindcă știa că va veni Cristina Rosales, fiindcă știa că Emma nu va fi singură sau tristă. I se păruse perfect.

Credea că lucrurile vor sta altfel la întoarcere. Că el va fi altfel.

Dar nu era.

— Ce ți-a spus Magnus? a întrebat el, în timp ce ea privea pe fereastră, bătând cu degetele în genunchi un ritm sacadat. Ți-a șoptit ceva.

Între sprâncenele ei a apărut o cută.

— A spus că sunt locuri în care liniile energetice converg. Presupun că vrea să spună că din moment ce ele cotesc și se răsucesc, în anumite locuri se pot întâlni mai multe. Poate toate.

— Și asta e important pentru că...?

Ea a clătinat din cap.

— Nu știu. Ce știm noi e că toate cadavrele au fost abandonate la liniile energetice și că e un anumit fel de magie. Poate convergențele astea au niște proprietăți pe care noi nu le știm. Ar trebui să găsim o hartă cu liniile astea energetice. Pun pariu că Arthur știe unde s-o găsească în biblioteca lui. Dacă nu, putem să căutăm noi.

— Bine.

— Bine?

Părea surprinsă.

— O să dureze câteva zile până când Malcolm va putea traduce hârtiile alea și nu vreau să ne petrecem perioada asta stând toată ziua prin Institut, holbându-ne la Mark, așteptând ca el să... așteptând, pur și simplu. E mai bine să lucrăm, să avem ceva de făcut.

Vocea lui suna prea subțire până și în urechile lui. Detesta asta, detesta orice semn, văzut sau auzit, de slăbiciune.

Deși cel puțin acum cu el era numai Emma, față de care ar fi putut să-și manifeste slăbiciunea. Emma, singura persoană care nu avea nevoie de grija lui. Care nu simțea nevoia ca el să fie perfect sau să fie absolut puternic.

Înainte ca Julian să apuce să mai spună ceva, s-a auzit telefonul Emmei, o sonerie gălăgioasă. Ea a scos telefonul din buzunar.

Cameron Ashdown. S-a încruntat la lama de pe ecran.

— Nu acum, i-a spus ea și a băgat din nou telefonul în buzunarul de la blugi.

— O să-i spui și lui? a întrebat-o Julian și a auzit și el încordarea din propria voce și s-a detestat pentru asta. Despre toate astea?

— Despre Mark? N-o să-i spun niciodată. Niciodată.

El ținea în continuare strâns de volan, cu fălcile încleștate.

— Ești *parabatai*-ul meu, a spus ea și acum în vocea ei se simțea furia. Știi că nu i-aș spune.

Julian a călcat brusc frâna. Mașina s-a cabrat și volanul i-a zburat din mână. Emma a început să țipe, în timp ce mașina ieșea de pe șosea și se înfiea cu botul într-un șanț din margine, în fața dunelor de nisip dinspre plajă.

Praful se ridica în jurul mașinii în valuri. Julian s-a răsucit spre Emma. Porțiunea din jurul gurii ei se albise.

— Jules.

— N-am vrut să fac asta, a spus el.

Ea s-a uitat la el fără să înțeleagă.

— Ce?

— Faptul că tu ești *parabatai*-ul meu e cel mai bun lucru din viața mea, a spus el.

Cuvintele lui erau sigure și simple, rostite fără niciun ascunziș. Le ținuse în el atâta timp, încât acum simțea o ușurare aproape insuportabilă.

Ea și-a scos precipitat centura de siguranță și s-a ridicat pe scaun, uitându-se la el cu gravitate. Soarele era chiar deasupra lor. De aproape, Julian putea să-i vadă liniuțele aurii din ochii căprui, urma ușoară a pistruilor de pe nas, suvițele de păr decolorate de soare, amestecate cu cele mai închise de la ceafă. Castaniu și galben de antimoniu, amestecat cu alb. Îi simțea mirosul apei de trandafiri și mirosul de detergent al hainelor.

Ea s-a aplecat spre el, iar el a încercat să alunge sentimentul pe care i-l trezea apropierea lor, gândul că era din nou lângă el și din nou aproape. Genunchii ei s-au lovit ușor de ai lui.

— Dar ai spus...

— Știu ce-am spus. S-a întors spre ea, răsucit în scaun: Cât am fost plecat, mi-am dat seama de niște lucruri. Lucruri complicate. Poate mi-am dat seama de ele chiar înainte de a pleca.

— Poți să-mi spui despre ce e vorba.

I-a atins ușor obrazul. El a simțit că i se încordează tot corpul.

— Îmi amintesc ce-ai spus aseară despre Mark, a continuat ea. Nu tu ai fost fratele mai mare. El a fost. Dacă nu ar fi fost răpit, dacă Helen ar fi putut să stea cu voi, ai fi făcut altfel de alegeri, pentru că ai fi avut pe cineva care să aibă grijă de voi.

El a respirat precipitat.

— Emma.

O durere sfâșietoare.

— Emma, am spus ce am spus pentru că... pentru că uneori cred că ți-am cerut să fim *parabatai* fiindcă am vrut să fii legată de mine. Consulul voia să te duci la Academie, iar eu nu puteam suporta gândul ăsta. Am pierdut atâția oameni. Nu voiam să te pierd și pe tine.

Era așa de aproape de el, încât putea să simtă și căldura care venea de la pielea ei înfierbântată de soare. Un moment, ea nu a spus nimic, iar el s-a simțit ca un condamnat la spânzurătoare, cu ștreangul agățat de gât. Așteptând doar să cadă.

Apoi ea și-a așezat mâna pe mâna lui, pe consola dintre ei.

Mâinile lor. Ale ei erau mai delicate, dar aveau mai multe cicatrice decât ale lui, mai multe bătăături și pielea mai aspră. Brățara din sticlă de mare strălucea în razele soarelui.

— Oamenii fac lucruri complicate pentru că ei înșiși sunt complicați, a spus ea. Toate prostiile alea, că devii *parabatai* doar pentru un motiv absolut pur, sunt exact asta, prostii.

— Am vrut să fii legată de mine, a spus el. Fiindcă eu eram blocat acolo. Poate că ar fi trebuit să te duci la Academie. Poate acela era locul potrivit pentru tine. Poate din cauza mea nu ai ajuns acolo.

Emma s-a uitat la el. Chipul lui era deschis și complet sincer. El aproape simțea cum i se risipesc toate convingerile, adunate încă de la începutul verii, păstrate până la revenirea acasă, până când o văzuse iar. Simțea cum încep să se destrame, cum se izbesc înăuntrul lui ca niște lemne purtate de apă.

— Jules, i-a spus ea. Tu mi-ai dăruit o familie. Tu mi-ai dat totul.

S-a auzit din nou un țârâit de telefon. Telefonul Emmei. Julian s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu inima bătându-i tare, în timp ce ea se scotocea în buzunar. El a văzut cum fața ei se încordează.

— Livvy mi-a dat mesaj, a spus Emma. Zice că Mark s-a trezit. Și țipă.

Julian a accelerat cât a putut până acasă, în vreme ce Emma își strângea genunchii cu mâinile când vedea că vitezometrul trecuse de 130. A intrat în parcare din spatele Institutului și a frânat brusc. Julian a sărit din mașină, iar Emma a fugit după el.

Au ajuns la primul etaj și i-au găsit pe frații Blackthorn așezați pe podea în fața dormitorului lui Mark. Dru se ghemuise cu Tavvy lângă Livvy; Ty stătea deoparte, legănându-și mâinile lui lungi printre genunchi. Toți aveau ochii mari; ușa era întredeschisă și Emma auzea vocea lui Mark, ridicată și furioasă, și încă o voce, mai calmă și mai liniștită — Cristina.

— Scuze că v-am trimis mesaj, a spus Livvy, cu voce mică. Dar nu se mai oprea din țipat. Acum s-a oprit, dar... Cristina e acolo la el. Dacă intră vreunul dintre noi, începe să țipe și să urle.

— O, Doamne.

Emma a înaintat către ușă, dar Julian a apucat-o de mână și a întors-o cu fața la el. Ea s-a uitat și a văzut că Ty începuse să se legețe înainte și înapoi, cu ochii închiși. Așa făcea când ceea ce se întâmpla era mai mult decât putea el suporta: prea tare, prea sever, prea dur sau prea dureros.

Lumea era ultra-intensă pentru Ty, obișnuia să spună Julian. Ai fi zis că urechile lui aud mai clar, că ochii lui văd mai multe, iar asta era uneori prea mult pentru el. Simțea nevoia să acopere zgomotele, să simtă ceva în mână, care să-i distragă atenția. Simțea nevoia să se legețe, ca să se simtă mai bine. Fiecare gestionează stresul într-un mod diferit, spunea Julian. Așa făcea Ty și nu deranja pe nimeni.

— Em, a spus Julian. Era crispat. Trebuie să intru singur acolo.

Ea a încuviințat din cap. El i-a dat drumul la mână, parcă șovăitor.

— Copii, a spus el, uitându-se la frații lui — la chipul îngrijorat al lui Dru, la Tavvy, care nu înțelegea nimic din ce se întâmplă, la privirea nefericită pe care o avea Livvy și la umerii lui Ty, aplecați în față. Pentru Mark o să fie foarte greu. Nu ne putem aștepta să se simtă bine

deodată. A fost plecat de aici multă vreme. Are nevoie de timp să se obișnuiască cu noi.

— Dar noi suntem familia lui, a spus Livvy. Cum să ai nevoie să te obișnuiești cu propria ta familie?

— Se poate, a spus Julian, cu vocea caldă și răbdătoare care o uimea uneori pe Emma, dacă ai fost plecat de lângă ea multă vreme și ai stat într-un loc în care mintea ți-a jucat feste.

— Ca Regatul Elfilor, a spus Ty.

Se opri din legănat și acum stătea rezemat de perete, cu părul umed lipit de față.

— Exact, a spus Julian. Așa că o să-i acordăm timp. Și poate o să-l lăsăm puțin și singur.

S-a uitat la Emma.

Ea a adoptat un zâmbet — Doamne, reușea asta mult mai prost decât Jules — și a spus:

— Malcolm s-a apucat să investigheze. Crimele. Eu mă gândeam să mergem în bibliotecă și să căutăm ceva despre liniile alea energetice.

— Și eu? a întrebat Drusilla, cu voce subțire.

— Tu ai putea să ne ajuți să facem harta. OK?

Dru a dat din cap.

— OK.

S-a ridicat în picioare, urmată de ceilalți. Emma a pornit cu ei pe hol — un grup tăcut și supus — și nu a întors capul decât o dată. Julian stătea lângă ușa lui Mark, uitându-se după ei. Ochii lor s-au întâlnit o clipă, apoi el a întors capul, de parcă nici n-o văzuse.

Ce bine era dacă ar fi fost cu el și Emma, s-a gândit Julian când împingea ușa dormitorului, ar fi fost mult mai simplu. Era convins că ar fi fost mai simplu. Când Emma era cu el, parcă respira mai mult oxigen, parcă avea de două ori mai mult sânge, două inimi care să-i pună corpul în mișcare. El punea asta pe seama magiei *parabatai*-ului: Emma îl făcea să fie de două ori mai mult decât cum era de obicei.

Dar fusese nevoit s-o trimită cu copiii de acolo; nu ar fi avut încredere în altcineva și cu siguranță nu se putea baza pe Arthur. Arthur, s-a

gândit el cu amărăciune, care se ascunde în mansardă în timp ce unul dintre nepoții lui încearcă disperat să țină familia unită, iar altul. . .

— Mark? a rostit Julian.

Dormitorul era în penumbră, draperiile erau trase. Abia o vedea pe Cristina, așezată pe podea, cu spatele lipit de perete. O mână o ținea pe pandantivul de la gât, iar cealaltă la șold, unde se vedea ceva sclipind între degetele ei.

Mark se plimba prin cameră, în fața patului, cu pățul revărsat pe față. Acum se vedea bine cât de jalnic de slab era; avea ceva mușchi, dar genul acela de mușchi care se dezvoltă când faci efort cu toate că ești nemâncat. A ridicat capul când Julian i-a rostit numele.

Privirea li s-a întâlnit și, pentru o fracțiune de secundă, Julian a văzut în ochii lui că îl recunoaște.

— Mark, a spus el din nou și a înaintat spre el, cu mâna întinsă. Eu sunt. Jules.

— Nu. . ., a dat să spună Cristina, dar era prea târziu.

Mark și-a încheștat dinții și a șuierat furios.

— Minciuni, a mârâit el. Halucinații... vă știu eu... Gwyn v-a trimis aici să mă amăgiți. . .

— Sunt fratele tău, a spus din nou Julian.

Mark avea o expresie sălbatică.

— Voi știți dorințele inimii mele, a spus Mark. Și le întoarceți împotriva mea, ca pe niște cuțite.

Julian s-a uitat la Cristina. Ea se ridica încet în picioare, de parcă se pregătea să se arunce între ei, în cazul în care ar fi fost nevoie.

Mark s-a răsucit spre Jules. Ochii lui erau orbi, nu vedea nimic.

— Tu îi aduci pe gemeni în fața mea și îi ucizi, iar și iar. Și Ty al meu, el nu înțelege de ce nu pot să-l salvez. O aduci pe Dru și când râde și vrea să vadă castelul din basm, înconjurat de verdeață, tu o arunci în ghimpi care îi înțeapă trupul micuț. Și mă obligi să mă spăl în sângele lui Octavian, pentru că sângele unui nevinovat este magic în țara de sub munte.

Julian nu s-a apropiat mai mult de el. Își amintea ce le povestise, lui și surorii lui, cu ani în urmă, Jace Herondale și Clary Fairchild, cum se

întâlniseră cu Mark sub muntele spiritelor naturii, cu ochii schimbați și cu urme de bici pe corp.

Mark era puternic, își spusese el apoi, în miile de nopți întunecate care au urmat. Putea să reziste. Julian nu se gândise decât la tortura fizică. Nu-i trecuse prin cap și tortura psihică.

— Și Julian, a spus Mark. El e prea puternic să-l frângi. Tu încerci să-l strivești pe roată, să-l sfășii cu spini și cuțite, dar el nici așa nu renunță. Și atunci i-o aduci pe Emma, pentru că dorințele inimii noastre devin cuțite pentru tine.

Asta era mai mult decât putea să suporte Julian. A întins șovăitor mâna spre tăblia patului, ca să nu cadă.

— Mark, a spus el. Mark Anthony Blackthorn. Te rog. Nu e un vis. Chiar ești aici. Ești acasă.

A întins mâna spre el. Mark l-a lovit peste ea.

— Ești doar un fum amăgitor.

— Sunt fratele tău.

— Nu am niciun frate și nicio soră, n-am familie. Sunt singur. Eu călăresc alături de Vânătoarea Sălbatică. Îi sunt devotat lui Gwyn Vânătorul.

Mark recita toate astea ca pe o poezie învățată pe dinafară.

— Eu nu sunt Gwyn, a spus Julian. Sunt un Blackthorn. Prin venele mele curge sânge de Blackthorn, la fel ca și prin ale tale.

— Ești o fantomă și o umbră. Ești cruzimea speranței. Mark a întors capul. De ce mă pedepsești? Nu am făcut nimic să nemulțumesc Vânătoarea Sălbatică.

— Nu e nicio pedeapsă aici.

Julian a mai făcut un pas spre Mark. Mark nu s-a mișcat, dar a început să tremure din tot corpul.

— Asta e casa ta. Pot să-ți demonstrez.

S-a uitat peste umăr. Cristina stătea lipită de perete, absolut nemișcată, și el vedea acum că obiectul care scліpea în mâna ei e un cuțit. Vedea clar că așteaptă să vadă dacă Mark îl va ataca. Julian se întreba cum de fusese dispusă să stea singură în cameră cu Mark; nu îi fusese frică?

— Nu există nicio dovadă. Nu când tu poți să desfășori orice iluzie în fața ochilor mei.

— Sunt fratele tău, a repetat Julian. Și, ca să-ți dovedesc, o să-ți spun ceva ce numai fratele tău ar putea să știe.

La aceste cuvinte, Mark a ridicat capul. Ceva lucea în ei, ca un fel de luminiță pe o apă îndepărtată.

— Îmi amintesc de ziua când te-au luat, a spus Julian.

Mark a zvâcnit.

— Oricine din poporul elfilor poate să știe...

— Eram în sala de antrenament. Am auzit zgomote și tu te-ai dus jos. Dar, înainte să cobori, mi-ai spus ceva. Îți amintești?

Mark stătea complet nemișcat.

— Ai spus *Rămâi cu Emma*, a continuat Julian. Ai spus să rămân cu Emma și eu am rămas. Acum suntem *parabatai*. Am avut grijă de ea ani de zile și o să am grijă de ea întotdeauna, fiindcă tu mi-ai cerut asta, pentru că e ultimul lucru pe care mi l-ai spus, pentru că...

Și-a amintit că era și Cristina acolo și s-a întrerupt brusc. Mark îl privea ținând, în tăcere. Julian se simțea cuprins de disperare. Poate că asta era o înșelătorie a elfilor; poate l-au dat pe Mark înapoi, dar atât de zdrobit și de gol, încât nici nu mai era Mark. Poate...

Mark aproape că a căzut în față și l-a luat în brațe pe Julian.

Julian abia a reușit să se echilibreze, ca să nu se prăbușească amândoi. Mark era slab ca o scândură, dar era puternic și acum pumnii lui strângeau tricoul lui Julian. Julian îi simțea inima bătându-i ca un ciocan, îi simțea oasele ascuțite pe sub piele. Mirosea a pământ și a mușchi, a iarbă și a noapte.

— Julian, a spus Mark, înăbușit, tremurând din tot corpul. Julian, fratele meu, fratele meu.

Ca de undeva, din depărtare, Julian a auzit zgomotul ușii care se închidea; Cristina îi lăsase singuri.

Julian a oftat. Voia să se relaxeze în brațele fratelui său mai mare, voia ca Mark să-l țină în brațe așa cum îl ținea odinioară. Dar acum Mark era mai slab decât el, parcă fragil în mâinile lui. De acum înainte el îl va ține în brațe pe Mark. Nu așa își imaginase, nu așa visase să fie, dar asta era realitatea. Era fratele lui. L-a strâns mai tare în brațe și și-a pregătit inima pentru această nouă povară.

Biblioteca Institutului din Los Angeles era mică — nu se compara cu faimoasele biblioteci din New York sau Londra, dar cu toate acestea era renumită pentru colecția surprinzător de mare de cărți grecești și latine. Avea mai multe cărți despre magie și ocultism decât biblioteca Institutului de la Vatican.

Odinioară, biblioteca avusese dale de teracotă și ferestre cu ochiuri mici de geamuri; acum era o încăperea uimitor de modernă. Vechea bibliotecă fusese distrusă în timpul atacului lui Sebastian Morgenstern asupra Institutului și toate cărțile fuseseră atunci împrăștiate printre cărămizi și nisipul deșertului. Au reconstruit-o din oțel și sticlă. Po-deaua era din cenușă vulcanică șlefuită, fină și lucioasă, cu vrăji protectoare inscripționate pe ea.

Din capătul nordic al primului nivel începea o scară în spirală, care înconjura toți pereții, plini de cărți și ferestre, iar pe interior era o balustradă înaltă până la umăr. Sus de tot era un *oculus* — un luminator cu o încuietore de cupru, făcut din sticlă groasă de treizeci de centimetri, decorată cu rune protectoare.

Hărțile erau păstrate într-un dulap masiv, împodobit cu blazonul familiei Blackthorn — o coroană de spini — și cu deviza familiei de-desubt: *Lex malla, lex nulla*.

O lege proastă nu e lege.

Emma bănuia că familia Blackthorn nu prea se înțelesese întotdeauna cu Consiliul.

Drusilla răscolea în dulapul cu hărți. Livvy și Ty stăteau la masă, cu alte hărți în față, iar Tavvy se juca sub ea cu niște soldățești de plastic.

— Tu poți să-ți dai seama dacă Julian e bine? a întrebat Livvy, proptindu-și bărbia în mână, ca să se uite la Emma neliniștită. Adică, îți dai seama ce simte...

Emma a clătinat din cap.

— Chestia asta cu *parabatai*-i nu funcționează chiar așa. Vreau să zic, pot să simt dacă este rănit, fizic, dar nu pot să simt aceleași emoții ca și el.

Livvy a oftat.

— Ce grozav e să ai un *parabatai*.

— Chiar nu văd de ce ar fi așa grozav, a comentat Ty.

— Cineva care te apără mereu, a spus ea. Cineva care te va apăra întotdeauna.

— Eu fac asta oricum, a spus Ty și a tras mai aproape o hartă.

Era o discuție pe care o mai purtasera și altă dată; Emma auzise zeci de variațiuni pe aceeași temă.

— Nu toată lumea e făcută pentru asta, a spus ea.

O clipă, și-a dorit să găsească cuvintele potrivite pentru a putea explica asta; că dacă iubești pe cineva mai mult decât te iubești pe tine îți dă putere și curaj; că atunci când te vezi în ochii *parabatai*-ului tău vezi cea mai bună versiune a ta; că atunci când ai un *parabatai* ideal, lupta alături de el este ca o muzică armonioasă, ca și cum fiecare cântă la un instrument care îmbunătățește melodia.

— Să ai pe cineva care să jure că te va apăra în fața pericolelor, a spus Livvy, cu ochii strălucitori. Pe cineva care să bage mâna în foc pentru tine.

Emma și-a amintit cum Jem îi povestise că, odată, *parabatai*-ul lui, Will, își băgase într-adevăr mâinile în foc, să scoată de acolo un medicament care îi salva viața lui Jem. Poate că n-ar fi trebuit să-i povestească și lui Livvy.

— În filme, Watson se aruncă în fața lui Sherlock atunci când cineva trage asupra lui, a spus Ty cu un aer gânditor. E la fel ca un *parabatai*.

Ty se dovedea mai isteț ca Livvy, iar Emmei i-a părut rău de ea. Dacă ar fi zis că nu e ca un *parabatai*, Ty avea argumente. Dacă ar fi fost de acord, atunci el i-ar fi spus că nu trebuie să fii *parabatai* ca să sari în fața cuiva care este în pericol. Nu greșea, dar Emma înțelegea dorința lui Livvy de a fi *parabatai* cu Ty. De a se asigura că el va fi întotdeauna lângă ea.

— Am găsit-o! a anunțat Drusilla pe neașteptate.

S-a ridicat din mormanul de hărți prin care răscolise cu un pergament lung în mână. Livvy a abandonat controversa pe tema *parabatai*-ului și s-a dus repede la ea, s-o ajute să aducă pergamentul pe masă.

În mijlocul mesei, într-un bol transparent, erau o grămadă de sticle de mare pe care familia Blackthorn le adunase de-a lungul anilor — pietricele albastrii, verzi, arāmii și roșii. Emma și Ty au luat câteva pietre verzi ca să fixeze marginile hărții cu liniile energetice.

Tavvy, care acum stătea și el la masă, a început să sorteze restul de pietre pe culori. Emma l-a lăsat; nu știa ce altă ocupație să-i găsească acum.

— Liniile energetice, a spus Emma, trecând cu arătătorul peste liniile negre desenate pe hartă.

Era o hartă a orașului Los Angeles, probabil de prin anii '40. Sub liniile energetice erau notate obiective din oraș: mallul *Crossroads of the World* din Hollywood, clădirea Bullocks de pe Wilshire, funicularul *Angels Flight* de pe Bunker Hill, docurile de la Santa Monica, linia ro-tunjită și neschimbată a coastei oceanului.

— Toate cadavrele au fost abandonate de-a lungul acestor linii. Dar Magnus spunea că există anumite locuri unde liniile astea se întâlnesc.

— Și asta ce legătură are? a întrebat Livvy, mereu practică.

— Nu știu, dar nu cred că mi-ar fi spus dacă nu ar fi avut nicio semnificație. Îmi imaginez că locul ăla de convergență are o magie mult mai puternică.

În timp ce Ty se aplecase iar asupra hărții, pentru a o studia mai atent, în bibliotecă a intrat Cristina și i-a făcut semn Emmei să vină să-i spună ceva.

Emma s-a ridicat de la masă și s-a dus cu Cristina lângă fereastră, acolo unde era aparatul de cafea. Funcționa cu lampa-vrăjitoarei, ceea ce însemna că nu se termina niciodată cafeaua, cu toate că nu era mereu grozavă.

— Julian e bine? a întrebat Emma. Și Mark?

— Când am plecat eu, stăteau de vorbă.

Cristina a umplut două căni cu cafea și a pus zahăr în ele dintr-un mic vas de porțelan, așezat pe pervaz.

— Julian l-a calmat.

— Julian poate calma pe oricine.

Emma a luat cana de cafea, pentru că îi plăcea cum îi încălzește mâinile; cafeaua în sine nu prea îi plăcea și bea rar. În plus, în stomacul ei păreau că sunt atâtea noduri, încât se îndoia că poată să înghită ceva.

S-a întors apoi la masa unde frații Blackthorn se contraziceau în legătură cu liniile energetice.

— Păi, nu sunt eu de vină că nu are sens, spunea Ty iritat. Aici este reprezentată convergența.

— Unde? a întrebat Emma, apropiindu-se în spatele lui.

— Aici.

Dru i-a arătat un cerc desenat de Ty pe hartă, cu creionul. Era în ocean, mai departe de Los Angeles decât insula Catalina.

— Deci nu ne putem aștepta să facă cineva magie acolo.

— Am impresia că Magnus voia doar să facă conversație, a spus Livvy.

— Poate nu știa că... a început Emma, dar s-a întrerupt când s-a deschis ușa.

Era Julian. A intrat în încăpere și apoi a făcut un pas lateral, calm, ca un magician care prezintă rezultatul unei scamatorii.

După el a intrat Mark. Probabil că Julian îi adusese lucrurile din magazie. Acum purta niște blugi care erau doar puțin cam scurți — probabil tot o pereche de-ale lui — și un tricou al lui Julian, cenușiu și puțin decolorat. În contrast cu tricoul, părul lui părea foarte blond, aproape argintiu. Îi ajungea până la umeri și părea ceva mai descâlcit, dar cel puțin nu mai avea crenguțe prin el.

— Bună, a spus el.

Frații lui s-au uitat la el fără să spună un cuvânt, cu ochii mari, uluiți.

— Mark a vrut să vă vadă, a spus Julian.

A întins mâna spre el și i-a frecat părul de pe ceafă, cu un aer derutat, de parcă nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă.

— Mulțumesc, a spus Mark. Pentru darurile voastre de bun-venit.

Frații Blackthorn continuau să se holbeze la el. Nimeni nu făcea vreo mișcare, doar Tavvy lăsase încet pe masă sticla de mare.

— Cutia, a precizat Mark. Din camera mea.

Emma a simțit cum cineva îi ia din mână cana cu cafea. A scos un sunet de protest, dar Cristina deja traversa camera, trecând pe lângă masă și ducându-se spre Mark, cu spatele drept. I-a întins cana.

— Vrei puțină cafea? a întrebat ea.

El a luat cana, cu un aer uşurat. A dus-o la gură şi a luat o înghiţitură, în timp ce toată familia îl privea fascinată, de parcă făcea un lucru pe care nu îl mai făcuse nimeni vreodată.

Mark s-a strâmbat. S-a îndepărtat puţin de Cristina, a tuşit şi a scuipat.

— Ce e asta?

— Cafea.

Cristina era uimită.

— Seamănă la gust cu cea mai amară otravă, a spus Mark indignat.

Livvy a început pe neaşteptate să chicotească. Râsul ei parcă a distrus nemişcarea celorlalţi, dezgheţându-i din tabloul în care înţepeniseră.

— Îţi plăcea cafeaua, a spus ea. Asta îmi amintesc!

— Nu pot să-mi imaginez de ce mi-ar fi plăcut. N-am băut în viaţa mea ceva mai dezgustător.

Mark s-a strâmbat.

Ochii lui Ty licăreau, aşa cum stătea, între Julian şi Livvy; părea nerăbdător şi surescitat şi bătea cu degetele lui lungi în masă.

— S-a dezobişnuit de cafea, a spus Cristina. În Regatul Elfilor nu se bea cafea.

— Uite. Livvy s-a ridicat şi a luat un măr de pe masă. Ia mai bine asta.

S-a apropiat de el şi i-a întins mărul. Emma s-a gândit că seamănă cu o Albă-ca-Zăpada din zilele noastre, cu părul ei lung şi negru şi cu mărul în mâna albă.

— Merele îţi plac, nu?

— Mulţumirile mele, graţioasă soră.

Mark a făcut o plecăciune şi a luat mărul, în timp ce Livvy se uita la el cu gura căscată.

— Tu nu-mi spui niciodată „graţioasă soră”, a zis ea, întorcându-se spre Julian cu o privire acuzatoare.

El a zâmbit.

— Pentru că te cunosc prea bine, pitico.

Mark şi-a dus mâna la gât şi şi-a scos lăntişorul. De el era atârnat ceva care semăna cu vârful unei săgeţi. Era transparent, ca de sticlă,

și Emma și-a amintit că văzuse ceva asemănător în niște fotografii pe care i le arătase Diana.

Mark a început să curețe mărușul cu vârful săgeții, foarte concentrat. Tavvy, care se băgase iar sub masă și acum se uita în sus la el, a scos o exclamație curioasă. Mark s-a uitat la el și i-a făcut cu ochiul. Tavvy s-a băgat repede înapoi sub masă, dar Emma a văzut că începuse să zâmbească.

Nu putea să-și ia ochii de la Jules. Și-a amintit cum îi golise atunci camera fratelui său, adunând frenetic toate lucrurile acestuia într-un morman, de parcă așa ar fi putut să-i șteargă amintirea. Furia lui nu durase decât o zi, dar din ziua aceea rămăsese permanent o umbră în ochii lui. Acum se întreba dacă umbra aceea va dispărea în cazul în care Mark ar rămâne aici.

— Ți-au plăcut cadourile noastre? a întrebat Dru, venind și ea din spatele mesei, cu o privire curioasă. Ți-am pus acolo pâine și unt, în caz că ți-e foame.

— N-am știut ce reprezintă toate, a spus Mark cu candoare. Hai-nele mi-au fost foarte folositoare. Obiectul acela negru de metal. . .

— Ăla era un microscop, a spus Ty, uitându-se la Julian ca pentru o confirmare. Am crezut că o să-ți placă.

Julian s-a rezemat de masă. Nu a întrebat de ce credea Ty că Mark ar vrea să aibă un microscop, a zâmbit doar blând, cu un colț al gurii.

— A fost foarte frumos din partea ta, Ty.

— Tiberius vrea să se facă detectiv, i-a explicat Livvy lui Mark. Ca Sherlock Holmes.

Mark nu înțelegea nimic.

— E cineva cunoscut? Un magician?

— E un personaj din literatură, a răspuns Dru, râzând.

— Am toate cărțile cu Sherlock Holmes, a spus Ty. Știu toate poveștile cu el. Sunt cincizeci și șase de povestiri și patru romane. Pot să ți le povestesc. Și o să-ți arăt și cum se folosește microscopul.

— Cred că l-am mănjit cu unt, a mărturisit Mark, cu o expresie rușinată. Nu mi-am amintit că e un instrument științific.

Emma i-a aruncat o privire alarmată lui Ty — era foarte meticulos când era vorba de lucrurile lui și se supăra foarte tare când cineva

punea mâna pe ele sau le schimba locul. Dar acum nu părea supărat. Cumva, candoarea lui Mark părea să-i placă, așa cum îl încânta, de pildă, vreo limfă demonică neobișnuită sau ciclul vieții la albine.

Mark își tăiase mărul în bucățele mici și acum le mânca încet, ca cineva care e obișnuit să considere că acea masă este ultima. Era slab de tot, mai slab decât orice vânător de umbre de vârsta lui — aceștia erau încurajați să mănânce bine și să se antreneze, ca să-și dezvolte mușchii și vigoarea. În general, vânătorii de umbre erau musculoși sau de-a dreptul solizi, deși Drusilla, de exemplu, era ceva mai plinuță, fapt care o supăra tot mai tare, pe măsură ce creștea. Emma se întrista de fiecare dată când vedea roșeața care îi colora obrajii atunci când echipamentul care i se dădea nu o încăpea.

— Am auzit că vorbeați despre convergențe, a spus Mark și s-a apropiat de ei — cu prudență, ca și cum nu era sigur că e bine-venit. A ridicat ochii și, spre uimirea Emmei, s-a uitat la Cristina. Convergența liniilor energetice este un loc unde magia neagră se poate face fără a fi detectată. Spiritele naturii cunosc multe dintre aceste convergențe și le folosesc adesea.

Își strecurase vârful de săgeată înapoi sub tricou și, când s-a aplecat spre hartă, acesta a sclipit.

— E o hartă a liniilor energetice din Los Angeles, a spus Cristina. Toate cadavrele au fost găsite pe astfel de linii.

— Greșit, a spus Mark și s-a aplecat peste hartă.

— Ba nu, are dreptate, a spus Ty încruntat. Este harta liniilor energetice, iar cadavrele au fost abandonate lângă ele.

— Numai că harta nu e bună, a spus Mark. Liniile nu sunt corecte și nici punctele de convergență.

Mâna lui dreaptă, cu degete lungi, a trecut peste cercul pe care îl făcuse Ty cu creionul.

— Asta nu e deloc corect. Cine a făcut harta?

Julian s-a apropiat și el și preț de o clipă amândoi au fost umăr la umăr, un izbitor contrast între părul lui negru și părul blond al fratelui său.

— Presupun că e o hartă de la Institut.

— Am luat-o din dulap, a spus Emma, aplecându-se deasupra mesei, de partea cealaltă.

— Păi, e falsificată, a spus Mark. Avem nevoie de harta corectă.

— S-o rugăm pe Diana să ne facă rost de una, a spus Julian, întinzându-se să ia un creion și o hârtie. Sau pe Malcolm.

— Sau am putea să vedem dacă nu au la Piața Umbrelor, a spus Emma, zâmbind ștrengărește la privirea lui Julian. E doar o gesticie.

Mark s-a uitat la fratele său, apoi la ceilalți, în mod clar îngrijorat.

— Asta chiar v-a fost de ajutor? a întrebat el. A fost ceva ce nu trebuia să spun?

— Ești sigur? a întrebat Ty, uitându-se la el pe deasupra hărții, cu chipul deschis. Că harta nu e corectă?

Mark a dat din cap.

— Atunci ne-ai fost de mare ajutor, a spus Ty. Am fi putut să pierdem o grămadă de zile cu o hartă incorectă. Poate și mai mult.

Mark a respirat ușurat. Julian i-a pus mâna pe spate. Livvy și Dru radiau de bucurie. Tavvy se uita la ei de sub masă, foarte curios. Emma s-a uitat la Cristina. Frații Blackthorn erau iar în formație completă și nu i se părea deloc în neregulă ca ea și Cristina să-i lase singuri.

— Aș putea încerca s-o corectez eu, a spus Mark. Dar nu știu dacă am pricepera asta. Helen... Helen ar putea s-o facă. S-a uitat la Julian. Este căsătorită și stă departe de aici, dar presupun că ar putea să vină ca să facă asta? Și să mă vadă?

A fost ca și cum vedeai o filmare lentă cu un geam care se sparge. Niciunul dintre frații Blackthorn nu s-a mai mișcat, nici măcar Tavvy, dar se vedea din chipurile lor împietrite că abia acum își dau seama că Mark nu știe mai nimic.

Mark a pălit și a pus încet pe masă cotorul de măr.

— Ce e?

— Mark, a spus Julian, uitându-se spre ușă, hai cu mine să stăm de vorbă în camera ta, nu aici...

— Nu, l-a întrerupt Mark, cu vocea ridicată de frică. O să-mi spui acum. Unde e sora mea de sânge, fiica lui Lady Nerissa? Unde e Helen?

A urmat o tăcere ciudată și dureroasă. Mark se uita la Julian; acum nu mai stăteau unul lângă altul. Mark se îndepărtase, atât de încet, încât Emma nici nu observase.

— Ai spus că trăiește, a spus el și în vocea lui se citea și frică, dar și acuzare.

— Trăiește, s-a grăbit Emma să confirme. Și e bine.

Mark a făcut un gest de nerăbdare.

— Atunci trebuie să știi și eu unde e sora mea. Julian?

Dar nu Julian a fost cel care a răspuns.

— A fost trimisă de aici când s-a decis Pacea Rece, a spus Ty, spre uimirea Emmei. Părea foarte sigur pe el. A fost exilată, a adăugat.

— S-a supus la vot, a spus Livvy. Unii membri ai Conclavului au vrut s-o ucidă, pentru că are sânge de elf, dar Magnus Bane a apărut drepturile repudiaților. Helen a fost trimisă pe insula Wrangel, să studieze vrăjile de protecție.

Mark s-a aplecat peste masă, sprijinit în palme, de parcă ar fi încercat să-și recapete respirația în urma unui pumn.

— Insula Wrangel, a șoptit el. E un loc rece, cu gheață și zăpadă. Am călătorit pe acolo cu Vânătoarea Sălbatică. N-am știut niciodată că sora mea e acolo, jos, în pustiurile alea înghețate.

— Nu te-ar fi lăsat s-o vezi, nici dacă ai fi știut, a spus Julian.

— Și voi ați permis să fie trimisă de aici.

Ochii bicolori ai lui Mark scăpărau de furie.

— I-ați lăsat s-o exileze.

— Eram copii. Eu aveam doisprezece ani. Julian nu ridicase vocea, ochii lui albaștri erau limpezi și reci. Nu am avut ce face. Vorbim în fiecare săptămână cu Helen, facem cerere în fiecare an către Conclav să se întoarcă.

— Vorbe și petiții, a scuipat Mark. Egal cu zero. Am știut... am știut că nici n-au vrut să vină după mine. Am știut că m-au abandonat Vânătorii Sălbatici. A înghițit în sec cu greutate. Am crezut că nu vin fiindcă le e teamă de Gwyn și de răzbunarea Vânătorii. Nu pentru că mă urăsc și mă disprețuiesc.

— Nu a fost ură, a spus Julian. A fost frică.

— Au spus că nu avem voie să te căutăm, a spus Ty; își scosese o tăcărie din buzunar, o bucată de sfoară pe care o trecea printre degete, o îndoia și o modela în opturi. Era interzis. E interzis și s-o vizităm pe Helen.

Mark s-a uitat la Julian, cu ochii întunecați de furie; acum unul era negru și altul de culoarea bronzului.

— Măcar ați încercat?

— Nu vreau să mă lupt cu tine, Mark, a spus Julian.

Un colț al gurii i se zbătea ușor; asta i se întâmpla numai atunci când era foarte supărat și era ceva, bănuia Emma, ce nu observase decât ea.

— Nu vrei să te lupți nici *pentru* mine, a spus Mark. Măcar asta e clar. S-a uitat prin cameră și a adăugat: M-am întors într-o lume în care nu sunt dorit, din câte se pare — și a ieșit furios din bibliotecă.

S-a lăsat o tăcere groaznică.

— Mă duc după el, a spus Cristina și a ieșit repede.

În liniștea de după plecarea ei, frații Blackthorn s-au uitat la Jules și Emma abia s-a stăpânit să nu se așeze în fața lui, să-l apere de privirile imploratoare ale fraților — se uitau la el de parcă el ar fi putut să repare lucrurile, să repare totul, așa cum se întâmpla întotdeauna.

Dar Julian stătea absolut nemișcat, cu ochii pe jumătate închiși, cu pumnii strânși. Emma își amintea de expresia pe care o avusese el în mașină, de disperarea lui. Puține lucruri reușeau să-i tulbure calmul lui Julian, dar Mark era și fusese întotdeauna unul dintre ele.

— O să fie bine, a spus Emma și a mângâiat-o pe mână pe Drusilla. Sigur că e supărat... are tot dreptul să fie... dar nu este supărat pe voi.

Emma s-a uitat la Julian, peste capul lui Dru, încercând să-i prindă privirea, să-l liniștească.

— O să fie bine.

Ușa s-a deschis din nou și a intrat Cristina. Julian s-a întors spre ea, privind-o cu intensitate.

Coditele ei negre și lucioase erau prinse în jurul capului; au strălucit când a clătinat din cap.

— E OK, a spus ea, dar s-a închis în camera lui și cred că cel mai bine ar fi să-l lăsăm singur. Dacă vreți, pot să stau pe hol.

Julian a clătinat din cap.

— Mulțumesc, a spus. Dar nu trebuie să-l păzească nimeni. E liber să vină și să plece.

— Dar dacă își face rău?

Era Tavvy. Vocea lui era subțire și timidă.

Julian s-a aplecat și l-a luat în brațe pe frățiorul lui, l-a strâns tare și apoi l-a lăsat iar jos. Tavvy rămăsese cu mâinile agățate de tricoul lui.

— Nu va face asta, a spus el.

— Vreau să mă duc în atelier, a spus Tavvy. Nu mai vreau să stau aici.

Julian a ezitat, apoi a dat din cap. Atelierul era încăperea în care picta el și unde îl aducea de multe ori pe Tavvy când era speriat; copilul se simțea liniștit printre vopselurile, hârtiile și chiar și pensulele de acolo.

— Te duc acum, a spus el. A mai rămas pizza la bucătărie, dacă vrea cineva, și sendvișuri și...

— Stai liniștit, Jules, a spus Livvy; se așezase pe masă, lângă fratele ei geamăn, și se uita peste umărul lui la hartă, iar acesta o studia cu gura încleștată.

— Ne descurcăm noi cu masa. Stai liniștit.

— Vă aduc eu ceva de mâncare, a spus Emma. Îi aduc și lui Tavvy.

Mulțumesc, a spus fără sunet Julian, apoi s-a îndreptat spre ușă. Înainte s-o deschidă, Ty, care nu mai spusese nimic de când plecase Mark, l-a întrebat, cu sfoara înfășurată strâns în jurul degetelor de la mâna stângă:

— N-o să-l pedepsești, nu?

Julian s-a întors, absolut surprins.

— Să-l pedepsesc pe Mark? Pentru ce?

— Pentru ce a spus.

Ty se îmbujorase și acum desfășura încet sfoara de pe degete. În toți anii în care își supraveghease fratele, încercând să-l înțeleagă, Julian își dăduse seama că acesta este mult mai sensibil decât alții în privința sunetelor și a luminii. În schimb, atingerile îl fascinau. Așa învățase Julian să-i creeze jucării și obiecte care să-i distragă atenția,

După ce îl văzuse studiind ore la rând textura mătăsii sau a șmirghelului, asprimea cochiliilor sau a stâncilor.

— Nu ne-a mințit, a spus adevărul. Ne-a spus adevărul și ne-a ajutat în investigația noastră. Nu ar trebui să fie pedepsit pentru asta.

— Sigur că nu, a spus Julian. Nimeni n-o să-l pedepsească.

— Nu e vina lui că nu înțelege totul, a spus Ty. Sau dacă toate astea sunt prea mult pentru el. Nu e vina lui.

— Ty-Ty, a spus Livvy.

Așa îi spunea Emma când era mic. De atunci, toată lumea îi spusese așa. A întins mâna spre el și l-a frecat ușor pe umăr.

— O să fie bine.

— Nu vreau ca Mark să plece iar, a spus Ty. Înțelegeți, Julian?

Emma se uita și vedea cum toată greutatea asta este asumată de Julian ca responsabilitate.

— Înțeleg, Ty, a spus el.

8

UN VÂNT DE PUSTIU, NOAPTEA

EMMA A DESCHIS ÎNCET CU UMĂRUL UȘA DE LA ATELIERUL LUI JULIAN, încercând din răspuț să nu verse nicio picătură din cănille pline ochi cu supă pe care le aducea în mână.

Atelierul avea două camere: una pe care Julian le permitea și celorlalți s-o vadă și alta secretă. Mama lui, Eleanor, folosisese ca studio încăperea mai mare, iar pe cea mică drept cameră obscură, unde își developa fotografiile. Ty întrebasese de mai multe ori dacă substanțele folosite de mama lui la developare sau aparatura mai există și dacă nu ar putea să le folosească el, dar camera aceea mică a fost singurul lucru pe care Julian l-a interzis vreodată fraților, singurul lucru pe care l-a ținut numai pentru el. Ușa vopsită în culoare neagră a rămas mereu închisă și încuiată și nici măcar Emma nu avea voie să intre acolo.

Nici nu ceruse vreodată. Julian avea parte de atât de puțină intimitate, încât nu voia să-i ia și puținul pe care îl avea.

Camera cea mare era superbă. Doi pereți erau din sticlă, unul cu fața spre ocean, altul cu fața spre deșert. Ceilalți doi aveau o culoare crem-maronie și erau încă împodobiți cu pânzele pictate de mama lui Julian — lucrări abstracte în culori vii.

Jules stătea la masa din mijloc — un bloc masiv de granit plin de cutii de acuarele, mormane de tuburi de vopsea cu nume lirice — roșu alazarin, violet cardinal, portocaliu de cadmiu, albastru ultramarin.

A ridicat un deget la buze, uitându-se într-o parte. Tavvy stătea în fața unui mic șevalet, înarmat cu o cutie de vopsea non-toxică. Mâzgălea o hârtie mare de ambalaj, părând absolut încântat de creația lui multicoloră. Buclele lui castanii erau pătate de vopsea portocalie.

— Abia l-am liniștit, i-a spus Julian Emmei, după ce aceasta s-a apropiat de masă și a așezat câștile pe ea. Ce se întâmplă? A mai vorbit ceva cu Mark?

— Ușa lui e tot încuiată, a răspuns Emma. Ceilalți sunt în bibliotecă. A împins o cană spre el. Mănâncă, a spus ea. Cristina a făcut-o. Supă de tortilla. Mereu spune că nu avem chili cum trebuie.

Julian a luat o cană și s-a lăsat în jos ca s-o așeze lângă Tavvy. Frațele lui a ridicat capul și s-a uitat nedumerit la Emma, de parcă abia atunci remarcase că e acolo.

— Ți-a arătat Jules tablourile? a întrebat el.

Pe lângă portocaliu, acum avea și galben și albastru în păr. Semăna cu un apus de soare.

— Ce tablouri? a întrebat Emma și Julian s-a ridicat în picioare.

— Alea cu noi. De pe cărți.

Ea a ridicat o sprânceană, uitându-se la Jules.

— De pe cărți?

El a roșit.

— Portrete, a spus el. Le-am făcut în stilul cărților de tarot Rider-Waite.

— Cărțile mundane de tarot? a întrebat Emma și Julian s-a întins să ia un album.

Vânătorii de umbre evitau să aibă de-a face cu superstiții mundane: ghicit în palmă, astrologie, globuri de cristal, cărți de tarot. Nu aveau interdicție să le dețină sau să le atingă, dar ele erau asociate cu personaje disprețuite, la limita magiei, precum Johnny Rook.

— Am făcut niște schimbări, a spus Julian, deschizând albumul, unde se vedeau o mulțime de cartonașe, fiecare cu câte o ilustrație colorată diferită.

Era Livvy cu sabia ei, cu părul în vânt, dar în loc de numele ei, dedesubt scria PROTECTORUL. Ca întotdeauna, picturile lui Julian ajungeau drept la inima ei, i se părea că înțelege ce simțise el când pictase respectiva imagine. Uitându-se la imaginea care o înfățișa pe Livvy, Emma a simțit admirație, iubire și frica de a o pierde — Julian nu ar fi vorbit niciodată despre asta, dar ea bănuia că el e mai mult decât speriat la gândul că Livvy și Ty devin adulți.

Apoi era Tiberius, ținând pe mână un fluture cap-de-mort, cu fața lui frumoasă întoarsă în profil. Imaginea i-a dat Emmei senzația unei iubiri aprige, inteligență și vulnerabilitate la un loc. Sub el scria GENIUL.

Apoi era VISĂTOAREA — Dru, cu capul băgat într-o carte — și INOCENTUL, Tavvy, în pijama, cu capul sprijinit în mână, somnoros. Culorile erau calde, pline de afecțiune și grijă.

Și apoi era Mark. Cu brațele încrucișate la piept, cu părul lui blond ca spicul grâului, îmbrăcat cu un tricou pe care erau desenate niște aripi deschise. Pe fiecare aripă era desenat un ochi: unul auriu și unul albastru. De gleznă îi atârna o funie.

PRIZONIERUL, scria sub imagine.

Când s-a aplecat să vadă mai bine imaginea, Emma s-a atins de umărul lui Julian. Ca toate desenele lui, și acesta părea să-i vorbească într-un limbaj mut: pierdere, îi spunea, durere și ani care nu se mai pot întoarce.

— La asta ai lucrat în Anglia? l-a întrebat ea.

— Da. Speram să termin tot setul. Și-a trecut mâna prin buclele încurcate de la ceafă. Aș putea să schimb acum denumirea de pe cartea lui Mark, a spus Julian. Acum, că e liber.

— Dacă va rămâne liber.

Emma a dat la o parte portretul lui Mark și a văzut-o pe Helen, stând în picioare printre sloiuri de gheață, cu o căciuliță peste părul blond. SEPARATA, scria sub ea. Apoi mai era o carte, DEVOTATA, care o înfățișa pe soția ei, Aline, cu părul negru ca un nor în jurul capului. Avea pe deget inelul Blackthorn. Iar ultimul era Arthur, la biroul lui. Pe podea era desenată o panglică roșie, de culoarea sângelui. Sub el nu scria nimic.

Julian a întins mâna, a luat cărțile și le-a băgat din nou în album.

— Nu sunt încă gata.

— O să capăt și eu o carte? l-a tachinat Emma. Sau faci numai pentru cei din familia Blackthorn și rudele prin alianță?

— De ce n-o desenezi pe Emma? a întrebat Tavvy, cu ochii la fratele lui. N-ai desenat-o niciodată pe Emma.

Emma a văzut că Julian se încordează. Era adevărat. Julian desena rareori portrete, dar pe Emma n-o mai desenase de ani de zile. Ultimul tablou în care apăruse era cel cu portretul de familie, de la nunta lui Helen cu Aline.

— Te simți bine? l-a întrebat ea încet, sperând ca Tavvy să nu audă.

El a respirat adânc, a deschis ochii și s-a detensionat. Privirile li s-au întâlnit și ea a văzut că urma aceea de supărare care ei îi strângea stomacul dispăruse. Acum privirea lui era deschisă și vulnerabilă.

— Scuză-mă, a spus el. Numai că mereu am crezut că atunci când el se va întoarce — când Mark se va întoarce —, o să ne ajute. C-o să preia el controlul, c-o să aibă grijă de toate. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că va fi o altă problemă pentru mine.

Emma s-a întors pentru o fracțiune de secundă cu mult timp în urmă, atunci când Mark fusese răpit și Helen exilată, când luni de zile Julian se trezea din somn strigându-și fratele sau sora care nu mai erau și care nu aveau să mai fie niciodată acolo. Își amintea panica lui, care îl făcea să se repeadă la baie ca să vomite, nopțile în care îl susținea acolo, pe gresia rece, în timp ce el se scutura de parcă ar fi avut febră.

Nu pot, spunea atunci. Nu pot să fac asta singur. Nu pot să-i cresc eu. Nu pot să cresc patru copii.

Emma a simțit din nou cum furia îi strânge stomacul, dar de data aceasta era supărată pe Mark.

— Jules? a spus întrebător Tavvy, cu voce speriată, și Julian și-a trecut mâna peste față.

Era un gest agitat, de parcă ar fi șters un șevalet de vopsea; când a luat mâna de pe față, teama și emoția dispăruseră din ochii lui.

— Sunt aici, a spus el și s-a dus să-l ia în brațe pe Tavvy.

Băiețelul și-a pus capul pe umărul lui, părând somnoros; tricoul lui Julian s-a mănjit tot de la vopseaua cu care se mângălise Tavvy. Dar lui

Julian nu părea să-i pese. Și-a sprijinit bărbia în creștetul cărlionțat al fratelui său și i-a zâmbit Emmei.

— Las-o baltă, a spus el. Mă duc să-l duc la culcare pe individul ăsta. Și tu cred c-ar trebui să te culci.

Dar sângele Emmei clocotea de furie și de nevoia de a-l proteja pe Julian. Nimeni n-are voie să-l rănească. Nici măcar fratele lui mult-dorit și mult-iubit.

— O să mă culc, a spus ea. Dar mai am ceva de făcut.

Julian s-a alarmat.

— Emma, nu încerca să...

Dar ea deja ieșise.

Emma stătea în fața ușii lui Mark, cu mâinile în șolduri.

— Mark!

A bătut în ușă pentru a cincea oară.

— Mark Blackthorn, știu că ești acolo! Deschide ușa!

Linște. Curiozitatea și furia Emmei se luptau cu respectul pentru intimitatea lui Mark și în final au câștigat. Runele de deschidere nu aveau efect asupra ușilor din Institut, așa că a scos de la centură un cuțit subțire și l-a strecurat între ușă și toc. Încuietoarea a sărit și ușa s-a deschis.

Emma a băgat capul pe ușă. Luminile erau aprinse, draperiile erau trase și se vedea întunericul de afară. Așternuturile erau mototolite, patul era gol. De fapt, toată camera era goală. Mark nu era acolo.

Emma a închis ușa la loc, s-a întors cu un oftat exasperat... și era gata să înceapă să țipe. În fața ei era Dru, care se uita la ea cu ochii mari și întunecați. Strângea la piept o carte.

— Dru! Să știi că de obicei când cineva se strecoară așa în spatele meu, scot pumnalul și-l înjunghii, a respirat ea tremurată.

Dru avea un aer sumbru.

— Îl căutai pe Mark.

Emma nu vedea ce rost ar avea să nege.

— E adevărat.

— Nu e aici, a spus Dru.

— Și asta e adevărat. E noaptea ideală pentru a emite niște adevăruri evidente, ce zici?

Emma i-a zâmbit, cu o apăsare în inimă. Gemenii erau foarte apropiați, iar Tavvy era așa de mic și dependent de Jules, încât era greu pentru Drusilla, se gândea ea, să-și găsească locul în familie.

— O să fie bine, să știi.

— E pe acoperiș, a spus Dru.

Emma a ridicat o sprânceană.

— De unde știi?

— Mereu se ducea acolo când era supărat, a spus Dru, apoi s-a uitat spre fereastra din capătul celălalt al holului. Și pe urmă, acolo ar fi sub cerul liber. Ar putea să vadă Vânătoarea dacă trece pe aici.

Emma s-a înfiorat.

— N-o să treacă, a spus ea. N-o să treacă pe-aici. N-o să-l ia înapoi.

— Nici dacă vrea el?

— Dru...

— Du-te acolo și adu-l jos, a spus Drusilla. Te rog, Emma.

Emma s-a întrebat dacă pare uimită; *era* uimită.

— De ce eu?

— Pentru că ești o fată drăguță, a spus Dru, puțin întristată, uitându-se în jos la trupul ei rotunjor. Și băieții fac ce vor fetele drăguțe. Mătușa Marjorie mi-a spus asta. Mi-a zis că dacă nu aș fi așa de dolo-fană, aș fi drăguță și băieții ar face ce vreau eu.

Emma era scandalizată.

— Ce a spus jav..., scuză-mă, baba aia?

Dru a strâns și mai tare cartea la piept.

— Știi, până la urmă nu sună chiar așa de rău, nu? Dolofană? Poate să fie ceva drăguț, ca o pisică pufoasă sau ca un raton.

— Ești mult mai simpatică decât un raton, a spus Emma. Aia au niște dinți ciudați și de-aia scot și sunetele alea ascuțite și chițăitoare. I-a ciufulit ușor părul mătăsos. Ești superbă, i-a spus. Și vei fi întotdeauna. Acum, mă duc să văd ce pot să fac cu fratele tău.

Balamalele chepengului care dădea pe acoperiș nu mai fuseseră unse de luni de zile; au scârțâit asurzitor când Emma, urcată pe scară, l-a împins. Chepengul a cedat și ea s-a cățarat pe acoperiș.

S-a ridicat în picioare, înfiorată de răcoare. Vântul care bătea dinspre ocean era rece, iar ea nu avea decât un pulover subțire peste maiou și blugi. Țigla acoperișului era aspră sub picioarele ei desculțe.

Fusese aici de nenumărate ori. Acoperișul era plat, era ușor să mergi pe el, doar spre margini se înclina ușor, acolo unde începeau streșinile de cupru. Era acolo chiar și un scaun pliant, unde Julian venea câteodată să picteze. Trecuse prin toate fazele pictării apusului pe ocean — în cele din urmă renunțase să mai caute culoarea perfectă a cerului, fiindcă aceasta se schimba permanent; mereu i se părea că momentul prezent e mai frumos decât cel de dinainte, până ce fiecare pânză sfârșea prin a fi neagră.

Nu erau prea multe lucruri aici care să obtureze vederea; i-a luat doar o clipă să vadă unde e Mark, așezat pe marginea acoperișului, cu picioarele atârinate în gol și cu ochii țintă la ocean.

Emma s-a îndreptat spre el și vântul îi sufla peste față șuvițele blonde. Le-a dat la o parte nerăbdătoare, întrebându-se dacă Mark o ignoră sau chiar nu a observat că s-a apropiat de el. S-a oprit la câțiva metri, amintindu-și cum se repezise el să-l lovească pe Julian.

— Mark, a spus ea.

El a întors capul încet. În lumina lunii era alb și negru; nu ai fi putut să-ți dai seama că ochii lui au culori diferite.

— Emma Carstairs.

Numele complet. Nu prea promițător. Ea și-a încrucișat brațele la piept.

— Am venit să te duc jos, i-a spus. Îi sperii pe toți din familie și îl superi pe Jules.

— Jules, a repetat el, prudent.

— Julian. *Fratele* tău.

— Vreau să vorbesc cu sora mea, a spus el. Vreau să vorbesc cu Helen.

— Perfect, a spus Emma. Poți să vorbești cu ea când vrei. Poți să i dai un mobil și s-o sune, sau dacă vrei o punem noi să te sune, sau poți să intri naibii pe Skype, dacă asta vrei. Puteam să-ți spunem asta, dacă n-ai fi început să urli.

— Skype?

Mark se uita la ea de parcă avea dintr-odată șapte capete.

— E o chestie pe computer. Ty știe s-o folosească. Poți s-o și vezi când vorbești.

— Ca sticla fermecată a elfilor?

— Ceva de genul.

Emma s-a mai apropiat puțin de el, ca și cum ar fi vrut să ia prin surprindere un animal sălbatic care s-ar fi putut speria de ea.

— Vii jos?

— Prefer să stau aici. Mă înecam acolo cu aerul ăla mort, parcă sunt strivit de greutatea acestei *clădiri* — acoperiș și grinzi și sticlă și piatră. Cu puteți să trăiți așa?

— Ai trăit și tu bine-mersi șaispe ani.

— Nu prea îmi amintesc, a spus el. Parcă ar fi un vis. A întors din nou privirea spre ocean. Așa de multă apă, a murmurat. Pot să văd oceanul și ce e în el. Pot să văd demonii din apă. Mă uit la el și mi se pare ireal.

Asta putea și Emma să înțeleagă. Apele luaseră trupurile părinților ei și tot apele le aduseseră înapoi, distruse și fără viață. Aflase din rapoartele legiștilor că erau deja morți când fuseseră aruncați în apă, dar asta nu o ajuta cu nimic. Își amintea versurile unui poem pe care i-l recitase odată Arthur, un poem despre ocean: *valurile bat, corăbiile mari se scufundă, moartea așteaptă în adânc*.

Asta era pentru ea apa aceea care face valuri. Moartea care așteaptă în adânc.

— Nu există apă și în Regatul Elfilor? l-a întrebat ea.

— Nu e nicio mare. Iar apa nu e niciodată de ajuns. Vânătorii sălbatici călăresc de multe ori zile la rând fără să bea apă. Numai dacă i se face cuiva rău, Gwyn ne dă voie să ne oprim să bem apă. Pe Tărâmul Sălbatic al Elfilor există niște fântâni, dar în adâncul lor e sânge.

— „Căci tot sângele vărsat pe acest pământ curge în izvoarele acelei ținut”, a recitat Emma. N-am știut că e chiar așa.

— Nu am știut că-ți plac poeziile vechi, a spus Mark, uitându-se la ea cu un interes real, pentru prima oară de când venise.

— Toți din familie am încercat să învățăm cât mai multe despre Regatul Elfilor, a spus Emma, așezându-se lângă el. De când s-a terminat Războiul Întunecat, Diana ne-a tot învățat; până și cei mici voiau să știe cât mai multe despre neamul spiritelor naturii. Datorită ție.

— Probabil că era cea mai nesuferită materie pentru vânătorii de umbre, a spus Mark, având în vedere istoria recentă.

— Nu din cauza ta Conclavul are părerea asta despre elfi, a spus Emma. Tu ești un vânător de umbre, n-ai contribuit cu nimic la trădarea lor.

— Sunt un vânător de umbre, a consimțit Mark. Dar fac parte și din neamul spiritelor naturii, la fel ca sora mea. Mama mea a fost Lady Nerissa. A murit după ce m-am născut eu, și fiindcă nu avea cine să aibă grijă de noi, Helen și cu mine am fost cedați tatălui nostru. Dar mama mea era nobilă, făcea parte din pătura cea mai înaltă a elfilor.

— Te-au tratat mai bine din acest motiv?

Mark a clătinat scurt din cap.

— Cred că ei îl consideră pe tata vinovat de moartea ei. Pentru că i-a frânt inima când a părăsit-o. Din cauza asta nu mă vedeau nici pe mine cu ochi buni, a spus el și și-a dat după ureche o șuviță de păr blond. Nimic din ce au făcut spiritele naturii cu trupul sau cu mintea mea nu a fost la fel de crud ca acel moment când mi s-a spus că cei din Conclav nu vor veni după mine. Că nu vor trimite pe nimeni să mă salveze. Jace mi-a spus, când m-am întâlnit cu el acolo: „Arată-le de ce e în stare un vânător de umbre.” Dar de ce sunt în stare vânătorii de umbre, când își abandonează semenii?

— Nu toți vânătorii de umbre sunt ca cei din Consiliu, a spus Emma. Mulți nefilimi au considerat că nu e bine ce-au făcut cu tine. Iar Julian a încercat permanent să-i facă pe cei din Conclav să se răzgândească.

A simțit impulsul să-l bată ușor pe mână, dar apoi a renunțat. Avea totuși ceva sălbatic în el; era ca și cum ai vrea să mângâi un leopard.

— O să vezi, acum că te-ai întors acasă.

— Dar sunt acasă? a întrebat Mark și a scuturat din cap, la fel cum face un câine care vrea să se scuture de apă. Poate că nu m-am purtat corect cu fratele meu. Poate nu ar fi trebuit să reacționez așa. Am senzația... am senzația că visez. Mi se pare că au trecut mai multe săptămâni de când au venit la mine și mi-au spus că urmează să mă întorc în lume.

— Ți-au spus c-o să te întorci acasă?

— Nu, a zis el. Mi-au spus că n-am încotro și trebuie să părăsesc Vânătoarea. Că Regele de la Curtea Elfilor Întunericului a poruncit asta. M-au dat jos de pe cal și mi-au legat mâinile. Am călărit zile la rând. Mi-au dat ceva să beau, ceva care m-a făcut să am halucinații, să văd lucruri care nu existau în realitate. Mark s-a uitat în jos, spre mâini, apoi a continuat: Au făcut asta ca să nu pot să mă întorc, dar aș fi vrut să n-o fi făcut-o. Aș fi vrut să vin aici așa cum am fost ani de zile, un membru capabil al Vânătorii Sălbatice. Aș fi vrut ca frații și surorile mele să mă vadă drept și neînfricat, nu târându-mă speriat pe jos.

— Să știi că acum arăți cu totul altfel, a spus Emma.

Era adevărat. Ai fi zis că se trezise după o sută de ani și că scuturase de pe el tot praful adunat într-un secol de visare. Fusesse îngrozit; acum mâinile lui erau ferme și expresia lui era gravă.

A zâmbit pe neașteptate, ironic.

— Când mi-au ordonat să mă descopăr în Sanctuar, am crezut că e tot un vis.

— Un vis frumos? l-a întrebat Emma.

El a ezitat, apoi a clătinat din cap.

— La început, când am ajuns la Vânătoarea Sălbatăică și nu voiam să mă supun, mă făceau să am vise de groază, viziuni cu familia mea care moare. Am crezut că așa o să fie și acum. Eram îngrozit — nu pentru mine, ci pentru Julian.

— Dar acum știi că nu e un vis. Ești cu adevărat lângă familia ta, acasă la tine...

— Emma. Încetează. A strâns ochii ca și cum l-ar fi durut ceva. Ție pot să-ți spun, pentru că tu nu ești o Blackthorn. Prin venele tale nu

curge sânge de Blackthorn. Am fost ani de zile în Regatul Elfilor, locul unde sângele muritorilor e transformat în foc. Un loc de o frumusețe și o groază pe care nimeni de aici nu și le poate închipui. Am călărit în Vânătoarea Sălbatică. Mi-am săpat o cărare netedă de libertate printre stele și m-am întrecut cu vânturile. Iar acum mi se cere să pășesc din nou pe pământ.

— Locul tău e alături de cei care te iubesc, a spus Emma.

Așa îi spusese odată tatăl ei și așa crezuse mereu. Locul ei era aici, pentru că Julian o iubea și copiii o iubeau.

— În Regatul Elfilor ai fost iubit?

Peste ochii lui Mark părea că se lasă un vâl, ca o draperie care e trasă și întuneacă încăperea.

— Am vrut să-ți spun mai demult. Îmi pare rău pentru părinții tăi.

Emma se aștepta s-o cuprindă furia aceea cunoscută, care se aprindea de fiecare dată când cineva — în afară de Julian — aducea vorba despre părinții ei, dar nu s-a întâmplat așa. Era ceva în felul în care spusese asta — un amestec între maniera formală de a vorbi a elfilor și un regret sincer — care era ciudat de liniștitor.

— Și mie îmi pare rău de tatăl tău, i-a spus ea.

— L-am văzut convertit, a spus Mark. Dar nu am văzut cum a murit în Războiul Întunecat. Sper că nu a suferit.

Emma a simțit un fior pe șira spinării. Nu știa cum murise tatăl lui? Nu-i spusese nimeni?

— El... a început ea. Era chiar în toiul luptei. S-a întâmplat foarte repede.

— Tu ai văzut?

Emma s-a ridicat în picioare.

— E târziu, a spus ea. Ar trebui să mergem la culcare.

El a privit-o cu ochii lui stranii.

— Nu vrei să dormi, a spus el și dintr-odată ei i s-a părut sălbatic, sălbatic așa cum e deșertul sau cum sunt stelele, sălbatic ca natura neîmblânzită. Tu ai avut întotdeauna o înclinație spre aventură, Emma, și nu cred că acum te-ai schimbat, nu? Chiar dacă ești legată de frățiorul meu total neaventuros.

— Julian nu e neaventuros, a spus ea furioasă. E responsabil.

— Și vrei să mă faci să cred că nu e totuna?

Emma s-a uitat la lună și apoi din nou la Mark.

— Ce vrei să spui?

— Mi-a venit ideea când mă uitam la ocean, a spus el. Aș putea găsi locul unde converg liniile energetice. Am mai văzut astfel de locuri, când eram cu Vânătoarea Sălbatică. Locurile astea emit un anumit fel de energie pe care elfii pot s-o simtă.

— Ce? Dar cum...

— O să-ți arăt. Vino cu mine să căutăm locul acela. Ce să mai așteptăm? Investigația e urgentă, nu? Nu trebuie să găsim criminalul?

În Emma se trezeau nerăbdarea și dorința; a încercat să nu lase să se vadă acest lucru, să se vadă cât de mult își dorește, ce nevoie are să știe, să acționeze, să caute, să lupte, să găsească.

— Jules, a spus ea. Trebuie să-l căutăm pe Jules, să vorbim cu el.

Mark avea un aer sumbru.

— Nu doresc să-l văd.

Emma a insistat.

— Atunci nu mergem, a spus ea. El este *parabatai*-ul meu — unde merg eu, merge și el.

În ochii lui Mark a scânteiat ceva.

— Dacă nu vrei să mergi fără el, atunci nu mergem deloc, a spus el. Nu mă poți sili să-ți dau informația.

— Să te silesc? Mark... Emma s-a întrerupt, exasperată. Bine. Bine. Mergem. Doar noi.

— Doar noi, a repetat el.

S-a ridicat în picioare. Mișcările lui erau imposibil de ușoare și rapide.

— Dar mai întâi trebuie să-mi arăți de ce ești în stare.

A sărit de pe acoperiș.

Emma s-a apropiat de marginea acoperișului și s-a uitat în jos. Mark era agățat de zidul Institutului, la un metru sub ea. S-a uitat în sus cu un zâmbet fioros. Un zâmbet care vorbea despre aer și vânt rece, despre apele învolburate ale oceanului, despre fâșiile de nori. Un

zâmbet care se adresa laturii ei sălbatice, nelegate, care visa la foc și luptă și sânge și război.

— Coboară și tu, i-a spus el și acum în vocea lui era și puțină ironie.

— Ești nebun, a șuierat ea, dar el deja începuse să se lase în jos pe zid, ținându-se cu mâinile și cu picioarele așa cum Emma nu mai văzuse niciodată pe cineva.

Emma a simțit că pământul se mișcă sub ea. Înălțimea la care se aflau era foarte mare. Dacă ar fi căzut de pe acoperișul Institutului, probabil că ar fi murit; nu avea nicio garanție că ar exista vreo *iratzte* care s-o salveze.

S-a lăsat în genunchi și s-a întors cu spatele spre ocean. Și-a dat drumul pe acoperiș, alunecând pe țigle, încercând să se țină cu mâinile, apoi s-a agățat de burlan, cu picioarele atârinate în gol.

Și-a fixat pe perete picioarele goale. Slavă Îngerului că nu era încălțată. Picioarele ei erau pline de bătăături de la mers și de la luptă; le-a lăsat ușor pe perete până când a găsit o crăpătură. A băgat acolo degetele, slăbind presiunea din brațe.

Nu te uita în jos.

Vocea din capul ei, cea care o calma când intra în panică, fusese dintotdeauna vocea lui Jules. O auzise și acum, când căuta cu mâinile crăpături de unde să se agațe. S-a lăsat mai jos, mai întâi puțin, apoi mai mult, pe măsură ce găsea puncte de sprijin pentru picioare. L-a auzit pe Jules: *Te așezi pe stâncile de la Leo Carrillo. Nu mai sunt decât câțiva metri până la nisipul moale. Ești în siguranță.*

Vântul îi arunca părul peste față. A întors capul ca să-l dea la o parte și atunci a văzut că se afla în fața unei ferestre. O lumină palidă se strecura pe lângă draperiile trase. Camera Cristinei, poate?

Mereu ai fost așa de imprudentă?

Mai mult după Războiul Întunecat. . .

Acum ajunsese la jumătatea zidului, a presupus ea, uitându-se în sus, la acoperișul tot mai îndepărtat. A început să coboare mai repede, pentru că găsea mai ușor fisuri în care să-și fixeze degetele de la mâini și de la picioare. O ajuta și tencuiala dintre pietre, pentru că datorită ei nu îi

alunecau mâinile transpirate; strângea degetele și apoi le dădea drumul și iar strângea și iar le elibera, până când a simțit sub picior pământul.

Și-a dat drumul și a aterizat stârnind un norișor de praf. Erau pe latura de est a clădirii, unde se aflau grădina, parcare și, ceva mai departe, deșertul.

Mark era deja jos, evident, alb în lumina lunii; ai fi zis că face parte din deșert ca o piatră albă ciudată. Emma respira greu din cauza efortului, dar era surescitată. Inima îi bubuia, sângele i se zbătea în vene; în gură simțea sarea purtată de vânt.

Mark s-a dat cu spatele înapoi, cu mâinile în buzunare.

— Vino cu mine, a șoptit el și s-a îndepărtat de clădire, pornind către nisipul și tufărișurile deșertului.

— Stai, a spus Emma.

Mark s-a oprit și s-a uitat la ea peste umăr.

— Arme, a spus ea. Și încălțări.

S-a dus la mașină. A făcut repede o rună de deschidere și a ridicat portbagajul, dând la iveală un morman de arme și de echipamente. A răscolit prin grămada aceea și a scos o centură și o pereche de ghete. Și-a prins repede centura, a agățat pe ea câteva cuțite și pumnale de rezervă și s-a încălțat.

Din fericire, în graba cu care se întorsese de la Malcolm în ziua aceea, Cortana rămăsese în portbagaj. A scos-o și și-a agățat-o în spate, apoi a pornit repede spre Mark, care a acceptat fără un cuvânt pumnalul serafic și cuțitele oferite de ea, apoi i-a făcut semn să-l urmeze.

După zidul scund care înconjura parcare se afla grădina de piatră, de obicei pustie, plantată cu cactuși și plină cu statui de ipsos înfățișând eroi celebri, puse de Arthur. Le adusese cu vaporul din Anglia, când se mutase la Institut, și de atunci stăteau acolo, aiurea, printre cactuși. Dar acum grădina nu era pustie — era acolo o umbră întunecată, mare, ceva acoperit cu un material. Mark s-a îndreptat spre ea, din nou cu zâmbetul acela ciudat; Emma s-a dat la o parte să o ia el înainte, iar el a tras de pânza aceea neagră.

Sub ea era o motocicletă.

Emma și-a înăbușit o exclamație de uimire. Nu semăna cu nicio motocicletă văzută de ea: era alb-argintie, de ziceai că e sculptată în os. Strălucea în lumina lunii și Emmei i s-a părut o clipă că vede prin ea, așa cum uneori putea să vadă prin iluziile magice, o siluetă cu o coamă în vânt și niște ochi mari...

— Când ieși din Regatul Elfilor un armăsar care e făcut din substanță magică, natura lui se poate modifica, astfel încât să se potrivească în lumea mundană, a spus Mark zâmbind, văzându-i uimirea.

— Vrei să zici că ăsta de fapt e un cal? Un fel de calo-cicletă? a întrebat Emma, uitând să mai vorbească în șoaptă.

Zâmbetul lui s-a făcut și mai larg.

— Sunt o mulțime de specii de armăsari în Vânătoarea Sălbatică.

Emma era deja lângă motocicletă, trecându-și mâinile pe suprafața ei. Metalul era neted ca sticla și rece, alb ca laptele și lucios. Toată viața își dorise să aibă o motocicletă. Jace și Clary aveau o motocicletă zburătoare. Văzuse și un tablou cu ea.

— Poate să zboare?

Mark a încuviințat din cap și ea nu mai putea de încântare.

— Vreau să merg cu ea! a exclamat. Vreau s-o conduc eu.

El a făcut o plecăciune sofisticată. Era un gest ciudat, plin de grație, un gest care probabil o fi existat la curtea regilor cu sute de ani în urmă.

— Atunci, poți face asta când vrei.

— Julian m-ar omorî, a spus ea gânditoare, mângâind întruna mașinăria.

Era așa de frumoasă și Emma se simțea înfiorată la gândul că va merge cu ea — nu avea țeavă de eșapament, nu avea vitezometru, nu avea nimic din dotările obișnuite ale unei motociclete.

— N-aș fi zis că ești așa de ușor de omorât, a spus Mark și acum nu mai zâmbea, ci se uita la ea drept și provocator.

Fără să spună un cuvânt, Emma s-a urcat pe motocicletă. S-a prins cu mâinile de coarne și a avut impresia că ele își schimbă forma, ca să se potrivească mai bine cu mâinile ei. S-a uitat la Mark.

— Urcă-te în spate, a spus ea, dacă vrei să ne plimbăm.

A simțit cum se lasă motocicleta sub greutatea lui; el a prins-o ușor de mijloc. Emma a respirat adânc, cu umerii încordați.

— E vie, i-a șoptit Mark. Va răspunde la poruncile tale.

Emma a strâns mâinile pe coarne. *Zboară.*

Motocicleta s-a repezit în aer și Emma a început să țipe de uimire, dar și de încântare. Mâinile lui Mark o strângeau acum mai tare de mijloc și zburau, îndepărtându-se tot mai mult de pământ. Vântul șuiera pe lângă ei. Neafectată de gravitate, motocicleta mărea viteza, așa cum îi cerea Emma, aplecându-se în față, ca să-i comunice prin poziția corpului ei ce vrea să facă.

Au trecut ca fulgerul de Institut, de drumul care ducea spre șoseaua ce se vedea întinzându-se până departe. Au alergat de-a lungul ei și vântul din deșert a fost înlocuit de cel sărat când au ajuns la Pacific Coast Highway, cu șirurile de mașini care treceau pe ea ca niște linii de lumini. Striga plină de încântare, conducând motocicleta: *Mai repede, mergi mai repede.*

A văzut plaja zburând pe sub ei, nisipul auriu acum albit în lumina stelelor și apoi au fost deasupra oceanului. Luna le croise o cărare argintie; Emma auzea că Mark îi strigă ceva la ureche, dar în momentul acela nu erau decât oceanul și motocicleta și vântul care îi zbură părul și îi umezea ochii.

Și apoi s-a uitat în jos.

De o parte și de alta a cărării argintate de lună era apă, de un albastru aproape negru în întuneric. Pământul era doar o linie îndepărtată cu lumini strălucitoare și silueta întunecată a munților profilată pe cer. Iar jos era oceanul, o întindere nesfârșită de apă și Emma a început să simtă iar răceala aceea cunoscută a fricii, de parcă cineva i-ar fi pus un bloc de gheață pe ceafă și gheața s-ar fi împrăștiat prin venele ei.

Kilometri întregi de ocean, imensitatea oceanului, umbre și sare, ape furioase pline de pustiuri străine și monștri care își au acolo casa. Imaginează-ți că ai cădea în apa asta, despre care știi că e sub tine, tocmai când ai impresia că poți trece peste ea, încercând cu disperare să rămâi la suprafață; teroarea pe care ai simți-o atunci când ți-ai da seama ce se află sub tine — întinderi nesfârșite de pustietăți și monștri, întunericul care te înconjoară din toate părțile și fundul mării așa de jos. . . toate astea te-ar face să-ți pierzi mințile.

Motocicleta s-a cabrat sub mâinile ei, rebelă. Ea și-a mușcat tare buzele, folosindu-se de sângele ei ca să-și concentreze atenția.

Motocicleta s-a întors după dorința ei și s-a îndreptat spre plajă. *Mai repede*, o zorea Emma, disperată acum să aibă din nou uscatul sub ea. A avut impresia că vede niște umbre mișcându-se în apă. S-a gândit la poveștile alea vechi, cu mateloții ale căror corăbii au fost ridicate pe spatele balenelor sau ale monștrilor marini. Cu bărcile distruse de demonii mării, cu marinarii mâncați de rechini...

Respirația i s-a oprit o secundă și motocicleta a sărit sub ea, făcând-o să scape din mână coarnele. Plonjau în jos, în viteză. Mark i-a strigat ceva, în timp ce zburau ca vântul spre plajă, pe deasupra valurilor înspumate. Emma a apucat iar coarnele, le-a strâns tare, exact când roata din față atinsese nisipul, și atunci motocicleta s-a ridicat iar, pe deasupra plajei, pe deasupra autostrăzii.

L-a auzit pe Mark râzând. Râsul lui suna ciudat; ea putea să distingă în el ecoul Vânătorii Sălbatică, urletul cornului, tropăitul copitelor de cai. Respira aer rece și limpede; părul îi zbura, biciuind în spatele ei; nu existau reguli. Era liberă.

— Ai arătat de ce ești în stare, Emma, a spus el. Ai putea să călărești alături de Gwyn, dacă ai vrea.

— Vânătoarea Sălbatică nu acceptă femei, a răspuns ea și cuvintele parcă i-au fost luate din gură de vânt.

— Rău fac, a replicat el. Femeile sunt mult mai dârze ca bărbații. A întins mâna spre țărm, către munții care se întindeau de-a lungul coastei și i-a spus: Mergi într-acolo. O să te duc la convergență.

9

REGATUL DE LÂNGĂ MARE

NU E DE MIRARE CĂ JACE HERONDALE PROFITASE DE OCAZIE ȘI ZBURASE cu motocicletă, s-a gândit Emma. De sus vedeai lumea cu totul altfel. Ea și Mark au mers de-a lungul șoselei, spre nord, zburând peste vilele cu piscine imense, cocoțate deasupra oceanului, peste castelele pitite în canioane printre faleze, coborând la un moment dat așa de jos, încât au observat și o petrecere care se dădea într-o curte decorată cu lămpioane multicolore.

Mark o ghida, bătând-o cu degetele pe încheietura mâinii; vântul era prea puternic ca să-i audă vocea. Au trecut pe deasupra unui restaurant unde se serveau fructe de mare; muzica și lumina se revărsau pe ferestrele lui. Emma fusese aici și își amintea cum stătuse cu Jules la masa aceea de lemn, unde mâncaseră scoici cu sos tartar. În fața restaurantului erau parcate o mulțime de Harley-Davidson, dar Emma se îndoia că vreuna dintre motocicletele acelea putea zbura.

Nu și-a putut stăpâni un zâmbet, căci se simțea beată de înălțime și de aerul rece.

Mark a bătut-o cu palma peste mâna dreaptă. O fâșie îngustă de nisip fin se întindea de pe plajă până spre falezele înalte. Emma a tras

de coarnele motocicletei, astfel încât acum urcau aproape vertical spre creasta falezei. Au ajuns sus și s-au repezit înainte, iar roțile motocicletei atingeau în mers ciulinii californieni care se ițeau din ierburile înalte.

În fața lor s-a ivit un bloc de granit, o colină rotundă, mai înaltă ca celelalte. Emma s-a lăsat puțin pe spate, pregătindu-se să-și ia avânt ca să sporească viteza, dar Mark a strâns-o de mijloc și i-a strigat la ureche:

— Stop! Stop!

Motocicleta s-a oprit brusc, chiar după ce trecuseră de buruienile de la marginea falezei. Printre tufișurile de pe coastă se deschidea o porțiune lungă, acoperită cu iarbă, care ajungea până la baza colinei de granit. Iarba părea strivită pe alocuri, de parcă ar fi fost călcată în picioare, iar în depărtare, în dreapta acelei fâșii ierboase, se vedea un drum îngust de pământ, care cobora șerpuit de la faleză la șosea.

Emma a sărit de pe motocicletă. S-a dat jos și Mark, apoi au rămas așa un moment, cu apa abia strălucind în depărtare și cu dealul care se ridica întunecat în fața lor.

— Mergi prea repede, a spus Mark.

Emma s-a strâmbat și și-a verificat cureaua cu care era prinsă Cortana de spate.

— Parcă ai fi Julian.

— Mi-ai făcut o bucurie, a spus Mark, apropiindu-se de ea. Parcă zburam iar cu Vânătoarea Sălbatică, gustând sângele cerului.

— OK, parcă ai fi un Julian drogat, a mormăit Emma și a privit în jur. Unde suntem? Aici e punctul de convergență?

— Acolo.

Mark a arătat cu mâna o deschidere întunecată în stânca dealului. În timp ce se apropiau, Emma a întins mâna să atingă mânerul Cortanei. Locul ăsta avea ceva care îi dădea fiori — poate era pur și simplu puterea convergenței, dar când s-au apropiat de peșteră și i s-a ridicat părul de pe ceafă, se îndoaia că e numai asta.

— Iarba e turtită, a spus ea, arătând spre zona din fața peșterii. Călcată în picioare. Cineva umblă pe aici. Mai mulți cineva. Dar nu se văd urme proaspete de cauciucuri pe drum.

Mark a privit în jur, cu capul dat pe spate, ca un lup care adormea aerul. Era tot în picioarele goale, dar nu părea să-l deranjeze că merge pe pământul aspru, în ciuda scaieților și a pietrelor ascuțite care se vedeau în iarbă.

S-a auzit un țărâit ascuțit, puternic — telefonul Emmei. *Jules*, s-a gândit ea și l-a scos din buzunar.

— Emma?

Era Cristina și vocea ei joasă, plăcută, a făcut-o să tresară ciudat — o revenire bruscă la realitate după zborul ireal din cer.

— Unde ești? L-ai găsit pe Mark?

— L-am găsit, a spus Emma, uitându-se la el.

Părea că studiază plantele care creșteau la gura peșterii.

— Suntem la convergență.

— Ce? Unde e? Nu e periculos?

— Deocamdată nu, a spus Emma, în timp ce Mark se apleca ușor și intra în peșteră. Mark! l-a strigat ea. Mark, nu... Mark!

Convorbirea s-a întrerupt. Emma a băgat telefonul în buzunar înjurând și și-a scos lampa-vrăjitoare. S-a aprins, puternică și plăcută, radiindu-i printre degete. A luminat gura peșterii. S-a îndreptat spre ea, înjurându-l în șoaptă pe Mark.

El era chiar lângă intrare, în peșteră, uitându-se tot la plantele acelea care creșteau în smocuri pe piatra uscată și moale.

— *Atropa belladonna*, a spus el. Înseamnă „femeie frumoasă”. E otrăvitoare.

Emma s-a strâmbat.

— Și nu crește de obicei pe aici?

— Nu în cantitatea asta.

A întins mâna, să atingă planta. Emma l-a prins de încheietură.

— Nu pune mâna pe ea. Ai zis că e otrăvitoare.

— Numai dacă e înghițită, a spus el. Nu v-a povestit nimic unchiul Arthur despre moartea lui Augustus?

— Am încercat din greu să uit tot ce ne-a povestit.

Mark și-a îndreptat spatele și ea i-a dat drumul la mână. Apoi și-a flexat ușor degetele. Brațele lui erau puternice și musculoase.

Pe când el pătrundea mai adânc în peștera care începea să se îngusteze ca un tunel, Emma și-a amintit fără să vrea cum era Mark înainte să fie răpit de Sebastian Morgenstern. Zâmbitor, cu ochii albaștri și cu părul scurt, blond și cârlionțat, care îi acoperea urechile ascuțite. Cu umeri largi — sau cel puțin așa i se părea ei atunci, la doisprezece ani. Cu siguranță era mai mare decât Julian, mai înalt și mai solid decât ei toți. Bine dezvoltat.

Iar acum, în timp ce mergea în fața ei, semăna cu un copil sălbătic, cu părul strălucitor în lumina emanată de lampa-vrăjitoarei. Se mișca precum norii pe cer, ca un abur purtat de vântul care ar fi putut să-l distrugă.

A dispărut după un colț și Emma aproape că a închis ochii la imaginea asta cu dispariția lui. Dispariția lui se lega de părinții ei; amintirea trecutului poate să te distragă de la lucru.

Iar Emma era un vânător de umbre și lucrul ei nu se termina niciodată.

— Emma! a strigat-o Mark și peștera a răsunat de ecouri. Vino să vezi asta!

A grăbit pasul după el, prin tunel. Acesta se deschidea într-o cameră circulară, placată cu metal. Emma s-a răsucit, uitându-se în jur, uimită. Nu prea știa la ce se așteptase, dar sigur nu se gândise că va descoperi ceva care semăna cu interiorul unui vapor ocult. Pereții din bronz erau acoperiți de simboluri stranii, o amestecătură ciudată de limbaje, unele demonice, altele străvechi, dar omenеști — recunoștea greaca și latina vulgară, câteva pasaje din Biblie...

Două uși de sticlă masivă erau încastrate în pereți ca niște hublouri, închise și nituite. Un ornament ciudat de metal era fixat pe peretele dintre uși. Prin geam Emma nu vedea decât întuneric, de parcă erau sub apă.

Nu era niciun fel de mobilă în încăpere, dar pe podeaua netedă de piatră neagră era desenat cu cretă un cerc de simboluri. Emma și-a scos telefonul și a început să facă fotografii. Blițul aparatului strălucea straniu în penumbră.

Mark s-a apropiat de cerc.

— Nu...

Emma a lăsat în jos telefonul. ...intra acolo, a oftat ea.

El era deja în interiorul cercului, uitându-se în jur curios. Emma nu vedea nimic acolo, doar podeaua goală.

— Te rog, ieși de acolo, i-a spus ea pe un ton rugător. Dacă e vreo vrajă acolo și te ucide, o să fie *foarte complicat* să-i explic lui Julian.

Când Mark a ieșit din cerc, s-a zărit o sclipire slabă de lumină.

— „Complicat” e puțin spus, a spus el.

— Tocmai asta-i chestia, a spus Emma. De aici vine umorul.

El o privea fără să înțeleagă.

— Las-o baltă.

— Am citit undeva că a explica o glumă este ca și cum ai diseca o broască. Adică afli cum funcționează, dar broasca moare în timpul acesta, a spus Mark.

— Poate că ar trebui să ieșim de aici înainte să murim *noi* în timpul ăsta. Am făcut niște poze cu telefonul, așa că...

— Am găsit asta, a întrerupt-o Mark și i-a arătat un obiect pătrat de piele. Era în interiorul cercului, cu niște haine și cu niște chestii care semănau cu — s-a încruntat — niște dinți spați.

Emma i-a smuls obiectul din mână. Era un portmoneu — un portmoneu bărbătesc, pe jumătate ars.

— Eu nu am văzut nimic, a spus ea. Mi s-a părut că nu e nimic în interiorul cercului.

— Vrajă de ascundere. Am simțit-o când am trecut prin ea.

Emma a deschis portmoneul și i-a sărit inima. În suportul transparent al portmoneului se afla un permis de conducere pe care era o fotografie cunoscută. Bărbatul al cărui cadavru îl găsisese pe alee.

În portmoneu erau bani și carduri bancare, dar ochii ei nu se puteau dezlipi de permisul de conducere, de la numele care era trecut acolo — Stanley Albert Wells. Același păr lung și cărunț, aceeași față rotundă pe care le văzuse, numai că aici nu apăreau crisparea aceea și petele de sânge. Adresa de sub nume nu se mai vedea, din cauza arsurii, dar data nașterii și alte informații se vedeau clar.

— Mark. Mark! A fluturat portmoneul deasupra capului. Țsta e un indiciu. E un indiciu *clar*. Cred că te iubesc.

Mark a ridicat sprâncenele în sus.

— În Regatul Elfilor, dacă spui așa ceva, trebuie să faci jurămintе de logodnă, ba chiar ai putea să pui pe mine o *geas*, ca să nu te părăsesc niciodată, sau altfel o să mor.

Emma a băgat portmoneul în buzunar.

— Ei, e doar o expresie, care înseamnă „îmi place foarte mult de tine” sau chiar „mersi pentru portmoneul pătat de sânge”.

— Cât de preciși sunteți voi, oamenii.

— Și tu ești om, Mark Blackhorn.

În încăperea s-a auzit un sunet. Mark și-a întors repede privirea de la ea și a ridicat capul. Emma parcă și vedea cum urechile lui ascuțite se mișcă în direcția sunetului și s-a abținut să nu zâmbească.

— Afară, a spus el. E ceva afară.

Zâmbetul care era gata să apară pe buzele ei a dispărut brusc. S-a strecurat prin tunel, cu lampa vrăjitoarei în buzunar, ca să nu strălucească prea tare. Mark mergea chiar în spate și ea și-a scos stela cu mâna stângă și a început să scrijelească repede niște rune pe brațe — Lovitură-Sigură, Pas-Rapid, Furia-Luptei, Neauzit. Când se apropiau de intrare, s-a întors spre Mark, cu stela în mână, dar el a clătinat din cap. *Nu. Fără rune.*

Și-a pus stela la centură. Ajunseseră la gura peșterii. Aerul era mai rece acolo și vedeau cerul plin de stele și iarba argintie în lumina lunii. Câmpul din fața peșterii părea pustiu. Emma nu vedea nimic, doar iarbă și scaieți culcați la pământ, călcați parcă în picioare de zeci de ghete, până departe, la marginea falezei. În aer se auzea un sunet ascuțit, muzical, ca un bâzâit de insecte.

A simțit cum Mark respiră precipitat în spatele ei.

— *Remiel*, a rostit el și s-a aprins o lumină.

Pumnalul său serafic prinsese viață. Ca și cum lumina lui ar fi destrămat iluzia magică, Emma i-a văzut deodată. Șuierau și chirăiau prin iarbă. Demoni.

A scos-o pe Cortana atât de repede, de parcă i-o aruncase cineva în mână. Erau o mulțime, împrăștiati peste tot, de la peșteră până la țaleză. Arătau ca niște insecte uriașe: ca niște călugărițe, mai exact. Capete triunghiulare, corpuri prelungi, brațe imense, cu clești de cheratină, ascuțiți ca niște lame. Ochii erau deschiși la culoare, plăți și lăptoși.

Erau între ei doi și motocicletă.

— Demoni mantizi, a șoptit Emma. Nu putem să ne luptăm cu toți. S-a uitat la Mark, la fața lui luminată de Remiel. Trebuie s-ajungem la motocicletă.

Mark a încuviințat din cap.

— Du-te, a spus el.

Emma a luat-o la goană. În clipa când a pus piciorul pe iarbă, un val de aer rece s-a lăsat peste ea ca o cușcă și parcă timpul încetinise. L-a văzut pe unul dintre demoni întorcându-se spre ea și întinzând brațele lungi și țepoase. Ea s-a lăsat pe vine și și-a luat avânt, a sărit în aer și a căzut înapoi peste el, retezându-i capul.

Din rană a țâșnit limfă verde. Emma a aterizat pe pământul ud, în timp ce trupul demonului s-a strâns și a dispărut, aspirat în dimensiunea lui firească. Cu coada ochiului, a văzut o licărire scurtă. S-a întors și a lovit iar, înfigând vârful Cortanei în toracele altui mantid. Și-a scos sabia și a izbit din nou, iar demonul s-a făcut fărâme sub sabie.

Simțea inima bubuindu-i în urechi. Era momentul de glorie al sabiei ei, momentul acela pentru care se antrenase atât, ore în șir, cu pasiunea și cu furia îndreptate către un singur scop. Să ucidă demoni. Doar asta conta.

Mark era foarte vizibil, pentru că pumnalul lui serafic lumina iarba din jurul lui. A lovit un mantid, retezându-i picioarele din față. Acesta s-a împleticit și a chițăit, încă viu. Chipul lui Mark s-a strâmbat cu dezgust. Emma a fugit spre o grămadă de pietre, s-a urcat în goană pe ele și s-a aruncat de acolo, tăindu-l în două pe mantidul rănit. Când a aterizat în fața lui Mark, deja dispăruse.

— Eu trebuia să-l termin, a spus el cu o privire rece.

— Crede-mă, a spus Emma, mai sunt o groază.

L-a apucat cu mâna liberă și l-a întors cu spatele. Din crăpăturile dealului de granit ieșiseră cinci demoni care se apropiau de ei.

— Termină-i pe ăștia, i-a spus ea. Eu mă duc după motocicletă.

Mark s-a repezit cu un strigăt care semăna cu sunetul unui corn de vânătoare. Le-a tăiat picioarele demonilor, schilodindu-i; ei au căzut în jurul lui, împrăștiind în aer limfa verde-închis care mirosea a benzină arsă.

Emma a luat-o la fugă spre faleză. Demonii se repezeau din toate părțile spre ea. Ea îi lovea în locul în care erau mai slabi, acolo unde țesutul de cheratină era subțire; despărțea capetele de torace, membrele de corp. Blugii și puloverul erau pline de sânge de demon. A ocolit un mantid muribund, a fugit spre marginea falezei...

Și a înțepenit. Un mantid ridica motocicleta cu picioarele din față. Putea să jure că a rânjit la ea, cu capul lui triunghiular desfăcut într-o linie orizontală, care dădea la iveală șiruri de dinți ca niște ace; a apucat motocicleta între membrele pline de lame ascuțite, strivind-o. Metalul a scrâșnit și s-a rupt, cauciucurile au explodat, iar mantidul a început să chițăie de bucurie când a făcut mașinăria praf, aruncând bucățile peste marginea falezei, odată cu speranța Emmei de a scăpa de aici.

L-a privit cu ură pe mantid.

— Aia, a spus ea, era o motocicletă *foarte grozavă*, și, luând un cuțit de la centură, l-a aruncat spre demon.

L-a izbit în plin și i-a retezat toracele. Din gura demonului a țâșnit limfă verde, în timp ce el se împleticea spasmodic, mergând cu spatele, iar apoi s-a dus în jos după motocicletă.

— Nesimțitule, a mormăit Emma, răsucindu-se spre câmpul de luptă.

Nu îi plăcea să ucidă inamicii aruncând în ei cu pumnale, în principal fiindcă avea puține șanse să le recupereze. Mai avea trei la centură, pumnalul serafic și Cortana.

Știa că nu e nici pe departe suficient să ucidă toată viermuiala aia de demoni din iarbă. Dar altceva nu avea. Așa că trebuia să se descurce și cu atât.

Îl vedea pe Mark, care se urcase pe dealul de granit și stătea pe o culme, izbindu-i de sus cu sabia. A pornit în fugă spre el. A evitat o

gheară care se întindea spre ea, ridicând Cortana și retezând-o din fugă. A auzit urletul de durere al demonului.

Un mantid mai înalt se întindea spre Mark cu cleștii clănțănind. El a izbit tare cu Remiel, retezându-i capul — în timp ce primul mantid se prăbușea, a apărut altul, care a prins sabia cu gura. A căzut cu țipătul acela ascuțit de insectă. Era pe moarte, dar luase cu el și sabia Remiel. Au dispărut împreună într-o spumă de limfă și *adamas*. Mark epuizase toate armele pe care i le dăduse Emma. S-a lipit cu spatele de granit, când s-a apropiat de el alt demon. Inima Emmei ajunsese în gât. A luat-o la goană, s-a aruncat peste pietre, ca să ajungă la Mark. În fața lui era acum un mantid uriaș. Mark a dus mâna la gât, în timp ce demonul se apleca spre el, cu gura căscată, iar Emma voia să strige la el să fugă, să plece de acolo.

A văzut că sclipește ceva între degetele lui. Lanțul de argint, de care era atârnat vârful de săgeată. L-a repezit spre capul mantidului, despiciându-i ochii mari și albi. A țâșnit din ei un lichid lăptos. Mantidul s-a tras înapoi, țipând, exact când Emma a ajuns lângă Mark, a lovit cu Cortana și a tăiat demonul în două.

Mark și-a pus din nou lăntișorul la gât, după ce Emma a tras o înjurătură și i-a pus în mână pumnalul ei serafic. De pe lama Cortanei se scurgea o limfă verde care îi ardea pielea. A ignorat durerea, strângând din dinți, iar Mark a ridicat și el sabia.

— Dă-i nume, a spus ea, respirând greu, după ce a scos un alt cuțit de la centură.

Cortana o ținea în mâna dreaptă, iar cuțitul în mâna stângă.

Mark a dat din cap.

— *Raguel*, a spus el și lama a explodat de lumină.

Demonii au început să chirăie, ferindu-se, clipind de strălucirea sabiei, iar Emma a sărit de pe stâncă.

A început să coboare, învârtind-o pe Cortana deasupra capului precum elicea unui elicopter. Aerul s-a umplut de chițâielile insectelor lovite de ea cu sabia.

Lumea își încetinise mersul. Ea era tot în aer. Avea tot timpul din lume. A dat în stânga și-n dreapta cu sabia, retezând torace și membre, făcând fălcile a doi demoni pe care i-a lăsat să se înece în propriul

sânge. O gheară s-a întins spre ea. A retezat-o cu o răsucire a sabiei. Când a aterizat, odată cu ea s-au prăbușit șase cadavre de demoni, care s-au izbit de pământ cu un zgomot înfundat, după care au dispărut.

Rămăsese pe jos doar membrul acela retezat, înfipt în pământ ca un cactus ciudat. Ceilalți demoni care mai rămăseseră se învârteau în jurul ei, șuierând și clănțănind, dar nu atacau. Păreau pridenți, de parcă până și creierul lor minuscul de insectă își dăduse seama că ea era un pericol pentru ei.

Unul dintre ei nu avea un picior.

Emma s-a uitat spre Mark. El încă mai stătea în echilibru pe stâncile alea — nu putea să-l condamne; era o poziție excelentă de luptă. Cât se uita la el, un mantid și-a întins spre pieptul lui piciorul lung și ascuțit; Mark a izbit în jos cu Raguel și l-a lovit în abdomen. Demonul a horcăit și s-a tras înapoi împleticindu-se.

În lumina puternică a pumnalului serafic, Emma a văzut o pată roșie de sânge pe tricoul lui Mark.

— Mark, a șoptit ea.

El s-a răsucit cu grație. Pumnalul serafic l-a tăiat în două pe mantid. S-a prăbușit în două bucăți diferite, chiar în clipa în care noaptea exploda de lumină.

De pe drum a apărut în goană o mașină, care a oprit chiar în mijlocul câmpului. O Toyota roșie, foarte cunoscută. Farurile străpungeau întunericul, luminând câmpul și demonii.

Sus, pe capota mașinii, s-a ivit o siluetă, cu o arbaletă ușor ridicată în dreptul umărului.

Julian.

Mașina a pornit în viteză și Julian a încordat arbaleta. Era o armă foarte sofisticată, arbaleta asta a lui Julian, și putea să tragă mai multe săgeți deodată. S-a aplecat spre demoni, a trimis o săgeată, apoi alta, stând în picioare pe capota mașinii ca un surfer, cu picioarele plantate ferm, în timp ce Toyota se hurducăia pe terenul accidentat.

Emmei i s-a umplut sufletul de mândrie. De multe ori lumea credea că Julian nu poate fi un luptător, pentru că îl vedeau așa de liniștit în viața de zi cu zi, atât de delicat cu prietenii și familia lui.

Lumea se înșela.

Fiecare săgeată trimisă ajungea în trupul unui demon. Săgețile erau inscripționate cu rune: în momentul în care erau loviți, demonii explozează cu un urlet mut.

Mașina ajunsese în luminiș. Emma a văzut-o pe Cristina la volan, cu fâlcile strânse. Demonii mantizi se împrăstiau, dispărând înapoi în umbre. Cristina a ambalat motorul și mașina a doborât câțiva demoni, strivindu-i. Mark a sărit de pe stânci, a aterizat pe vine și a izbit cu sabia capul de nicovală al unui demon care s-a prăbușit cu spasme în iarbă. Tricoul lui Mark era întunecat de sânge. În timp ce demonul se evapora cu un sunet umed și lipicios, Mark a căzut în genunchi, cu pumnalul serafic alături.

Mașina a oprit brusc. Cristina abia a apucat să deschidă portiera, când un mantid s-a strecurat de sub roți și s-a îndreptat spre Mark. Julian a scos un strigăt puternic. Mantidul s-a aplecat peste Mark, care s-a ridicat cu greu în genunchi, a dus mâna spre lanțul de la gât...

Energia a străbătut-o pe Emma ca o injecție cu cafeină. Prezența lui Julian, care o făcea mai puternică. A smuls piciorul retezat de mantid care zăcea în iarbă în fața ei și l-a aruncat. Acesta s-a învârtit prin aer ca o elice și a lovit corpul demonului, cu un zgomot înfundat. Demonul a țipat în agonie și a dispărut într-un nor verde de limfă.

Mark s-a prăbușit din nou în iarbă. Julian se aplecase deasupra lui și Emma a luat-o la fugă spre ei. Julian își scosese stela.

— Mark, îi spunea el când Emma ajunsese acolo. Mark, te rog...

— Nu, a spus Mark înăbușit și i-a dat peste mână fratelui său. Fără rune. S-a ridicat cu greu în genunchi, apoi în picioare și a rămas așa, clatinându-se. Fără rune, Julian. Apoi s-a uitat la Emma. Ești bine?

— Perfect, a spus Emma, punând Cortana în teacă.

Fierbințeala luptei trecuse și ea se simțea puțin ametețită. În lumina lunii, ochii lui Julian păreau de un albastru rece, dar strălucitor. Era echipat, cu părul lui castaniu ciufulit din cauza vântului, iar în mână dreaptă ținea arbaleta.

Cu cealaltă mână i-a atins fața. Ea și-a simțit privirea atrasă de a lui. În pupilele lui vedea cerul nopții.

— Perfect? a repetat el, ca un ecou, cu vocea răgușită. Sângerezi.

A lăsat mâna jos. Degetele erau roșii. Ea și-a dus mâna la obraz; a simțit tăietura și sângele. Arsura.

— Nici n-am observat, a spus ea și apoi a început să turuie. Cum ne-ați găsit? Julian, cum de-ai știut unde să vii?

Înainte ca Julian să poată răspunde, Toyota a dat înapoi scrâșnind din roți, a întors și s-a îndreptat spre ei. Cristina a scos capul pe geamul mașinii; medalionul lucea stins la gâtul ei.

— Să mergem, a spus ea. E periculos aici.

— Demonii nu au plecat încă, a aprobat Mark. S-au retras doar.

Nu greșea. Noaptea din jurul lor era însuflețită de umbre mișcătoare. S-au urcat în grabă în mașină: Emma lângă Cristina, Mark și Julian pe bancheta din spate. În timp ce mașina se îndepărta în viteză de peșteră, Emma a dus mâna la buzunarul puloverului și a pipăit pătratul de piele.

Portmoneul. Era tot acolo. A simțit un val de ușurare. Era aici, în mașină, cu Julian lângă ea, cu dovada în mâna ei. Totul era bine.

— Ai nevoie de o *iratz*, a spus Julian. Mark...

— Nu te apropia de mine cu chestia aia, i-a spus fratele lui cu voce joasă, dar hotărâtă, uitându-se urât la stela din mâna lui. Dacă nu vrei să sar din mașina asta.

— Ei, ba n-o să sari, a spus Cristina cu vocea ei calmă și plăcută și a apăsat butonul de blocare a portierelor.

— *Sângerezi*, a spus Julian. Mașina e plină de sânge.

Emma s-a răsucit în scaun să se uite la ei. Tricoul lui Mark era înmuiat în sânge, dar nu părea să-l doară prea tare. Ochii îi scăpărau de iritare.

— Încă mai sunt sub protecția vrăjilor Vânătorii Sălbatice, a spus el. Rănile mele se vindecă repede. Nu vă mai faceți atâtea griji.

A ridicat marginea tricoului și și-a șters sângele de pe piept; Emma a apucat să zărească pielea palidă, întinsă pe un abdomen ferm, cu o mulțime de cicatrice vechi.

— Ce bine c-ați apărut chiar atunci, a spus Emma, uitându-se la Cristina și Julian. Nu știu cum v-ați dat seama ce se întâmplă, dar...

— Nu ne-am dat seama, a intervenit Julian, sec. După ce s-a întrerupt convorbirea cu Cristina, am verificat poziția telefonului cu GPS-ul și am aflat unde ești. Ni s-a părut destul de ciudat, așa c-am venit.

— Dar n-ați știut că avem probleme, a înțeles Emma. Știați doar că suntem la o convergență.

Cristina i-a aruncat o privire sugestivă. Julian n-a mai spus nimic.

Emma și-a desfăcut fermoarul de la pulover și l-a scos de pe ea, după ce a transferat portmoneul în buzunarul de la blugi. Din cauza bălăiei, se simțea cumva amortită, de aceea nici nu-și dăduse seama când a fost rănită. Acum începuseră durerile și, când și-a ridicat mâneca de la tricou, a strâns din ochi de durere. De la cot până la încheietură avea o arsură lungă, ale cărei margini erau roșii-negre.

S-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut că Julian observase rana. El s-a aplecat spre scaunele din față.

— Poți să tragi puțin pe dreapta, Cristina?

Julian, întotdeauna politicos. Emma a încercat să-i zâmbească în oglindă, dar el nu se uita la ea. Cristina a ieșit de pe autostradă și a oprit în parcare restaurantului unde se mâncau fructe de mare, peste care zburaseră Emma și Mark ceva mai devreme. Pe o firmă imensă de deasupra restaurantului, scria cu litere de neon TRIDENTUL LUI POSEIDON.

Au coborât cu toții din mașină. Restaurantul era aproape gol, doar câteva mese erau ocupate de șoferi de cursă lungă și excursioniști care beau cafea și mâncau scoici.

Cristina a insistat să intre în restaurant, ca cei doi să mănânce și să bea ceva; după câteva discuții, au acceptat. Julian și-a aruncat jacheta pe o masă, rezervând-o.

— În spate e un duș în aer liber, a spus el. Și ceva intimitate. Hai.

— De unde știi? l-a întrebat Emma, ducându-se după el.

Nu i-a răspuns. Simțea bine furia lui, nu numai din felul în care o privea, ci și din nodul pe care îl simțea în stomac.

Aleea neasfaltată care înconjură restaurantul ducea spre o zonă mai largă, unde erau și tomberoanele. Era acolo o chiuvetă enormă, dublă și — așa cum promisese Jules — un duș mare, lângă care se afla depozitat echipament de surf.

Mark a trecut prin nisip direct spre duș și a răsucit robinetul.

— Stai, a început Julian. O să...

Apa deja începuse să curgă, udându-l pe Mark din cap până în picioare. El a ridicat calm capul, de parcă se delecta într-o ploaie tropicală caldă, nu cu apă neîncălzită într-o noapte rece.

— ... te uzi.

Julian și-a trecut degetele prin părul încâlcit. De culoarea ciocolatei, spunea Emma când era mai mică. Oamenii cu părul castaniu i se păreau insipizi, dar Julian nu era așa: avea șuvițe de aur și nuanțe roșcate și cafenii.

Emma s-a dus la chiuvetă și a lăsat apa să curgă pe rana de pe braț, apoi s-a spălat pe față și pe gât de limfa verde. Sângele demonilor era toxic: putea să-ți ardă pielea și nu era bine deloc dacă îți ajungea în gură sau în ochi.

Mark a închis robinetul de la duș și a ieșit de acolo cu apa șiroind din haine. Ea se întreba dacă nu e incomod — cu blugii și tricoul așa lipite de el. Părul i se lipise de gât.

Privirile lor s-au întâlnit. Albastru rece, strălucitor, și auriu-închis. Emma a văzut în ei sălbăcia neamului său: pustietatea și libertatea cerului. A simțit că se înfioară.

L-a văzut pe Julian că se uită la ea concentrat. El i-a spus ceva lui Mark, care a dat din cap și a dispărut după colț.

Emma a întins mâna să închidă robinetul, strâmbându-se: simțea o arsură în palmă. A întins mâna să ia stela.

— Nu, a spus Jules și dintr-odată i-a simțit în spate prezența caldă.

S-a prins de marginea chiuvetei și a închis ochii, amețită o clipă. Căldura trupului lui Jules era ceva palpabil, care i se răspândea în tot corpul.

— Dă-mi voie.

Runele de vindecare — orice fel de rune — făcute de *parabatai*-ul tău funcționează mult mai bine, amplificate de magia vrăjii de unire. Emma s-a întors și s-a rezemat de chiuvetă. Julian era așa de aproape de ea, încât a trebuit să se întoarcă cu mare atenție, ca să nu se lovească de el. Mirosea a foc, a cuișoare și a vopsea. Când i-a

luat brațul, a simțit că i se face pielea de găină; el i-a prins în mână încheietura și și-a scos stela.

Simțea fiecare mișcare descrisă de degetele lui pe braț. Pielea lui era bătătorită, aspră de la terebentină.

— Jules, a spus ea. Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că m-am dus la convergență fără tine, a spus ea. N-am vrut să...

— Și de ce te-ai dus? a întrebat el, iar stela a început să traseze desenul pe piele, alcătuiind runa vindecătoare. De ce te-ai dus numai cu Mark?

— Motocicleta, a spus ea. Nu încăpeau decât două persoane. *Motocicleta*, a spus ea din nou, când a văzut privirea nedumerită a lui Julian și apoi și-a amintit cum demonul o strivise cu membrele acelea tari și ascuțite ca lamele de cuțit. Da, a spus ea. Știi, calul lui Mark? Cel despre care se vorbea în Sanctuar? E o motocicletă. Una pe care demonii au distrus-o, așa încât presupun c-ar trebui să spun că *a fost* o motocicletă.

Iratze era acum finalizată. Emma și-a tras mâna, uitându-se cum rana începe să se vindece, închizându-se ca și cum ar fi fost cusută.

— Nu aveai nici măcar echipamentul, a spus Julian. Părea calm și ferm, dar degetele îi tremurau când și-a pus stela înapoi la centură. Ești tot om, Emma...

— N-am pățit nimic...

— Nu poți să-mi faci asta.

Cuvintele sunau de parcă fuseseră scoase din fundul oceanului.

Ea a înghețat.

— Ce-am făcut?

— Sunt *parabatai*-ul tău, a spus el, de parcă acestea erau ultimele cuvinte și, într-un fel, chiar erau. Aveați în față, câți? Vreo douăzeci de demoni mantizi, când am ajuns noi acolo. Dacă nu te-ar fi sunat Cristina...

— I-am fi învins până la urmă, a spus Emma înfierbântată. Mă bucur c-ați venit și îți mulțumesc, dar aș fi reușit să scap de acolo.

— Poate!

Vocea lui era ridicată.

— Poate ai fi reușit, poate i-ai fi învins pe toți, dar dacă nu ai fi reușit? Dacă ai fi *murit*? Asta m-ar fi ucis, Emma, m-ar fi ucis și pe mine. Știi ce se întâmplă...

Nu și-a mai încheiat fraza. *Știi ce se întâmplă cu cineva căruia îi moare parabatai-ul.*

Au stat așa, față în față, privind-se lung, respirând greu.

— Când ai fost plecat, am simțit asta aici, a spus în cele din urmă Emma, arătând spre braț, unde era desenată runa de *parabatai*. Tu ai simțit?

Și-a pus mâinile pe pieptul lui cald. Runa lui Julian era pe claviculă, cam la cinci centimetri deasupra inimii.

— Da, a spus el și privirea i-a coborât spre degetele ei. M-a durut că sunt departe de tine. Am simțit că am în piept un soi de cârlig de care parcă trăgea cineva. Ca și cum sunt ancorat de tine, oricât de departe ai fi.

Emma a inspirat adânc. Își amintea de Julian, când avea paisprezece ani și stătea în mijlocul cercurilor de foc din Orașul Tăcut, acolo unde avea loc ritualul *parabatai*. Expresia pe care o avea când au pășit împreună în cercul din mijloc și flăcările s-au ridicat în jurul lor, iar el și-a desfăcut cămașa ca ea să îi inscripționeze runa care avea să-i unească pentru tot restul vieții. Știa că dacă și-ar fi mișcat puțin degetele, ar fi simțit runa pe care ea o inscripționase acolo...

A întins mâna și i-a atins clavicula. I-a simțit căldura trupului prin tricou. El a închis ochii pe jumătate, de parcă atingerea ei l-ar fi durut. *Te rog, nu fi supărat, Jules*, a spus ea în gând. *Te rog.*

— Eu nu sunt o Blackthorn, a spus ea, cu voce răgușită.

— Poftim?

— Nu sunt o Blackthorn, a repetat.

O durea să spună asta: cuvintele veneau de undeva, dintr-un adevăr adânc, la care nu îndrăznise să se uite de aproape.

— Eu n-ar trebui să fiu la Institut. Sunt acolo datorită ție, pentru că sunt *parabatai*-ul tău, așa că au fost nevoiți să mă lase să stau. Voi nu aveți de ce să demonstrați ceva. Eu, da. Pentru mine totul e... e un test.

Expresia lui Julian se schimbase; se uita la ea în lumina lunii, cu buzele arcuite ușor întredeschise. Mâinile lui s-au ridicat ușor pe brațele ei. *Uneori parcă sunt un zmeu, s-a gândit ea, iar Julian este cel care mă înalță — plutesc deasupra pământului și el mă ține ancorată de pământ. Fără el m-aș pierde în nori.*

A ridicat capul spre el. Îi simțea respirația pe față. Era ceva în ochii lui, ca și cum s-ar fi ivit acolo ceva, nu ca o crăpătură în perete, mai degrabă ca o ușă care se deschidea larg și prin care se vedea lumina.

— Eu nu te testez, Emma, i-a spus. Mie mi-ai dovedit deja totul.

Emma simțea o dorință nebună să-l ia în brațe, să facă ceva, *ceva*, să-i strivească mâinile în mâinile ei, să-l îmbrățișeze, să facă ceva să-i doară pe amândoi, să simtă amândoi aceeași disperare. Nu putea să înțeleagă sentimentul pe care îl avea și asta o îngrozea.

A făcut o mișcare și s-a desprins ușor din mâinile lui.

— Ar trebui să ne întoarcem la Mark și Cristina, a murmurat ea. A trecut ceva timp.

S-a întors să plece, dar nu înainte de a observa expresia de pe chipul lui, deodată întunecat, de parcă s-ar fi trântit o ușă. A simțit un gol în stomac, certitudinea fermă că oricâți demoni a ucis în noaptea aceea, curajul o lăsase exact când avea mai multă nevoie de el.

Când au ajuns în fața restaurantului, i-au găsit pe Mark și Cristina așezați la o masă de picnic plină de cutii cu cartofi prăjiți, baghete cu unt, scoici și taco de pește. Cristina ținea în mână o cutie cu suc de lămâie și zâmbea la ce îi spunea Mark.

Vântul oceanului îi zvântase părul lui Mark. Îi sufla drept în față, parcă subliniind cât de bine seamănă cu un elf și cât de puțin cu un nefilim.

— Mark îmi povestea lupta voastră de la punctul de convergență, a spus Cristina când Emma s-a așezat la masă și a întins mâna să ia un cartof.

Julian s-a așezat și el și a luat o sticlă de suc.

Emma s-a lansat în povestirea propriei sale versiuni asupra evenimentelor, pornind de la descoperirea peșterii și a portmoneului, până la apariția demonilor mantizi.

— Au distrus motocicleta lui Mark ca să nu putem pleca, a spus ea. Mark avea un aer sumbru.

— Armăsarul tău nu mai e, pare-mi-se, i-a spus Emma. Ți vor da altul?

— Nu prea cred, a spus Mark. Neamul elfilor nu e așa de generos. Julian s-a uitat la Emma cu sprâncenele ridicate.

— Pare-mi-se? a făcut el.

— Nu pot să mă abțin, a ridicat ea din umeri. E contagios.

Cristina a întins mâna.

— Să vedem ce-ai găsit, a spus ea. Dacă tot ai sacrificat atâtea pentru asta.

Emma a scos portmoneul din piele și i l-a întins. Apoi a scos telefonul și le-a arătat fotografiile făcute în peșteră și inscripțiile ciudate de pe pereți.

— Putem să le traducem pe cele din greacă și latină, le-a explicat Emma. Dar vom avea nevoie să răscolim toată biblioteca pentru a descifra celelalte limbaje.

— Stanley Wells, a spus Julian, uitându-se la portmoneul ars pe jumătate. Numele mi se pare cunoscut.

— Când ajungem acasă, Ty și Livvy or să afle cine e, a zis Emma. Și putem să aflăm și adresa lui, să vedem dacă nu găsim ceva acasă la el. Să ne dăm seama de ce a fost ales el pentru acest sacrificiu.

— Poate îi iau la întâmplare, a spus Julian.

— Nu îi iau la întâmplare, a comentat Mark.

Toată lumea a tăcut; Julian a rămas cu sticla de suc în aer.

— Cum? a făcut Emma.

— Nu oricine este un subiect potrivit pentru un sacrificiu de invocare, a spus Mark. Nu poate fi luat la întâmplare.

— V-au învățat multe despre magia neagră în Vânătoarea Sălbatică? a întrebat Julian.

— Vânătoarea Sălbatică *este* magie neagră, a răspuns Mark. Am recunoscut cercul din peșteră. A bătut ușor cu degetele în telefonul Emmei. E un cerc de sacrificiu. Asta e necromanție. Puterea morții este folosită într-un anumit scop.

O clipă nu a mai spus nimeni vreun cuvânt. Vântul rece al oceanului îi zbârlea Emmei părul umed.

— Demonii mantizi erau gardieni, a spus ea în cele din urmă. Necromantul ăsta, indiferent cine e, nu vrea să afle nimeni de camera lui ritualică.

— Pentru că el are nevoie de ea, a spus Julian.

— Ar putea fi și o ea, a zis Emma. Nu numai bărbații pot ajunge criminali magico-psihopați în serie.

— Normal, a spus Julian. În orice caz, în apropierea orașului nu mai există o linie de convergență ca asta. Necromanția făcută la o linie energetică probabil că apare pe harta lui Magnus, dar dacă a fost făcută la o *convergență* de linii?

— Atunci s-ar putea foarte bine să fie ascunsă de ochii nefilimilor, a spus Mark. Criminalul ar putea să facă aceste ucideri rituale la punctul de convergență...

— După care să abandoneze cadavrele la liniile energetice? a completat Cristina. Dar de ce? De ce nu le lasă în peșteră?

— Poate pentru că vrea ca aceste cadavre să fie găsite, a spus Mark. În fond, inscripțiile de pe cadavre sunt de fapt cuvinte. Poate e un mesaj. Un mesaj pe care vrea să-l transmită.

— Atunci de ce nu scrie mesajul într-o limbă pe care s-o știm și noi? a mormăit Emma.

— Poate că mesajul nu e pentru noi, a răspuns Mark.

— Va trebui să supraveghem convergența, a spus Cristina. Cineva va trebui s-o monitorizeze. Alta nu mai e, deci la un moment dat criminalul o să se întoarcă acolo.

— De acord, a spus Julian. Trebuie să instalăm un dispozitiv de supraveghere acolo. Ceva care să ne avertizeze.

— Măine, în timpul zilei, a sugerat Emma. Demonii mantizi ar trebui să fie atunci inactivi...

Julian a început să râdă.

— Știi ce avem mâine? Testarea.

Diana avea obligația să-i testeze de două ori pe an la numite materii mai importante, de la desenarea de rune la antrenament și limbaje, iar rezultatele trebuiau prezentate Conclavului.

A urmat un cor de proteste. Julian a ridicat mâinile în sus.

— O să-i trimit un SMS Dianei, a spus el. Dar dacă nu dăm testarea, Conclavul o să devină suspicios.

Mark a spus ceva de nereprodus despre ce ar putea face Conclavul cu suspiciunile lui.

— Nu cred că știu cuvântul ăsta, a spus Cristina, amuzată.

— Nici eu nu cred că îl știu, a adăugat Emma. Și știu destule cuvinte urâte.

Mark s-a lăsat pe spătarul scaunului cu un început de zâmbet, apoi brusc i s-a tăiat respirația. Și-a tras puțin tricoul la gât și s-a uitat la rana din piept.

Julian a lăsat sticla jos.

— Dă-mi voie să mă uit și eu.

Mark a lăsat tricoul la loc.

— Nu poți face nimic. O să se vindece.

— E o rană provocată de demoni, a insistat Julian. Dă-mi voie să mă uit.

Mark s-a uitat la el surprins. Valurile oceanului se auzeau liniștitor. În fața restaurantului nu mai era nimeni în afară de ei, celelalte mese se goliseră. Mark nu mai auzise niciodată tonul acesta al lui Julian, s-a gândit Emma, tonul care nu admitea niciun refuz, tonul unui bărbat matur. Genul de bărbat pe care îl ascuți.

Mark a ridicat tricoul. Tăietura zimțată îi cresta tot pieptul. Nu mai sângera, dar vederea acelei răni urâte a făcut-o pe Emma să strângă din dinți.

— Lasă-mă să. . ., a început Julian.

Mark s-a ridicat brusc de la masă.

— Sunt *bine*, a spus el. N-am nevoie de magia ta vindecătoare. N-am nevoie de runele tale ca să fiu în siguranță.

Și-a dus mâna la umăr, unde apăruse o pată întunecată, ca un fluture: o rună permanentă de protecție.

— Am asta de la zece ani, a explicat el. O aveam deja când m-au luat, când m-au distrus și m-au făcut unul de-ai lor. Nu m-a ajutat cu nimic. Runele Îngerului sunt minciuni aruncate printre dinții Cerului.

În ochii lui Julian s-a văzut suferința.

— Nu sunt perfecte, a spus el. Nimic nu e perfect. Dar ajută. Pur și simplu nu vreau să văd că suferi.

— Mark, a intervenit Cristina încet.

Dar Mark nu mai era acolo, era undeva unde vocile lor nu puteau să ajungă. Stătea în picioare cu ochii scăpărători, strângându-și pumnii și desfășcându-i mereu. A ridicat încet mâna și a prins marginea tricoului. A tras de ea și l-a scos peste cap. L-a aruncat pe jos, în nisip. Emma i-a văzut pielea pală, mult mai deschisă la culoare decât a ei, pieptul tare și talia îngustă, totul acoperit cu urme fine de cicatrice. Apoi Mark s-a răsucit.

Tot spatele lui era acoperit cu rune, de la baza gâtului până în talie. Dar nu erau Pечеțile obișnuite ale vânătorilor de umbre, care din semnele negre inițial deveneau în timp linii albe. Acestea erau ieșite în afară, groase și palide.

Julian se albise în jurul gurii.

— Ce...

— Când am ajuns prima oară în Regatul Elfilor, și-au bătut joc de mine pentru că am sânge de nefilim, a spus Mark. Cei de la Curtea Elfilor Întunericului mi-au luat stela și au distrus-o, spunând că nu e decât un băț jigărit. Și când am încercat să mă lupt cu ei ca să mi-o dea înapoi, mi-au făcut cu cuțite runele Îngerului. După asta nu m-am mai certat cu ei pentru vânătorii de umbre. Și am jurat ca nicio rună să nu-mi mai atingă vreodată pielea.

S-a aplecat și și-a luat de jos tricoul ud și plin de sânge și s-a uitat la ei; furia dispăruse și arăta din nou vulnerabil.

— Poate că încă mai pot fi vindecate, a spus Emma. Frații Tăcuți...

— Nu vreau să fie vindecate, a spus Mark. Le păstrez ca amintire.

Julian s-a ridicat de la masă.

— Să-ți amintești, ce?

— Să nu am încredere în nimeni, a spus Mark.

Cristina s-a uitat la Emma pe lângă cei doi băieți. Pe chipul ei se citea o tristețe sfâșietoare.

— Îmi pare rău că nu te-a ajutat runa de protecție, a spus Julian și vocea lui era caldă și plină de afecțiune, iar Emma nu-și dorise

niciodată mai mult ca acum să-l ia în brațe, așa cum stătea în fața fratelui său, scăldat de lumina argintie a lunii, cu toată inima în ochii lui.

Părul îi era încurcat, buclele lui castanii alcătuiau semne de întrebare pe frunte.

— Dar mai există și alte tipuri de protecție. Familia te protejează. Noi te vom proteja întotdeauna, Mark. Nu îi vom lăsa să te ia înapoi.

Mark a zâmbit cu un zâmbet ciudat și trist.

— Știu, a spus el. Frățiorul meu cel bun. Știu.

10

ȘI ERA O COPILĂ

— AM TERMINAT, A SPUS DIANA ȘI ȘI-A ARUNCAT RUCSACUL PE UN DULAP din bucătărie, de care acesta s-a lovit cu zgomot.

Emma a ridicat capul. Era lângă fereastră, cu Cristina, verificându-și bandajele de la mâini. Runele vindecătoare făcute de Julian îi închiseseră aproape toate rănilile, dar arsurile de limfă demonică pe care încă le mai avea o usturau.

Livvy, Dru și Tavvy se înghesuiau la masă, certându-se pe o cană cu lapte cu ciocolată. Ty citea cu căștile pe urechi, calm, în lumea lui. Julian era la aragaz, făcând pâine prăjită, șuncă și ouă — puțin mai arse, așa cum îi plăceau lui Dru.

Diana s-a dus la chiuvetă și s-a spălat pe mâini. Era în blugi și tricou, iar hainele îi erau pline de praf și fața murdară. Părul era prins la spate, în coc.

— L-ai montat? a întrebat-o Emma. Monitorul de la convergență? Diana a dat din cap și a luat un prosop ca să-și șteargă mâinile.

— Mi-a trimis Julian mesaj. Credeți c-o să scăpați de testarea Conclavului?

S-au auzit o mulțime de gemete.

— Nu credeam, a spus Emma. Poate doar speram.

— În fine, am făcut-o eu, a spus Diana. Dacă intră sau iese cineva din peștera aia, telefonul de la Institut o să sune.

— Și dacă nu suntem acasă? a întrebat Julian.

— Mesaje, a spus Diana, întorcându-se cu spatele la chiuvetă. O să vină un mesaj pe telefonul lui Julian, al Emmei și al meu.

— Nu și la Arthur? a întrebat Cristina. El nu are telefon?

Nu avea, din câte știa Emma, dar Diana nu a răspuns.

— Mai e ceva, a spus ea. Demonii mantizi păzesc noaptea convergența, dar, cum știți și voi, ziua ei nu sunt activi. Nu suportă lumina soarelui.

— Chiar mă mir, a făcut Emma. Mi se pare ciudat ca individul care face toate chestiile astea să lase convergența nesupravegheată în timpul zilei.

— E normal să te miri, a spus Diana.

Vocea ei era neutră; Emma încerca să descopere pe fața ei vreun semn, să își dea seama dacă mai e supărată, dar fără rezultat.

— Ziua, intrarea în peșteră se sigilează automat. Am văzut că la răsăritul soarelui a dispărut. Asta nu m-a deranjat la montarea runelor de monitorizare și a protecțiilor, fiindcă le-am montat afară — cât timp e soarele sus, nu intră nimeni în convergența aia.

— Toate crimele au avut loc noaptea, la fel și abandonarea cadavrelor, a spus Livvy. Poate totuși e demon cel care face toate astea.

Diana a oftat.

— Nu știm nimic. Pentru numele Îngerului, am nevoie de cafea.

Cristina s-a grăbit să-i aducă o cană, în timp ce Diana se scutura de praf, încruntată.

— Te-a ajutat Malcolm la montat? a întrebat-o Julian.

Diana a luat bucuroasă cana de cafea și a zâmbit.

— Pe voi nu trebuie să vă intereseze decât că s-a rezolvat, a răspuns ea. Azi aveți testare, așa că după ce mâncați ne vedem în clasă.

A plecat, luând cu ea cafeaua și rucsacul. Dru avea o mină sumbră.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să mergem la oră, a protestat ea.

Era îmbrăcată în blugi și cu un tricou pe care era imprimată o față care țipă, iar deasupra scria DR. TERROR'S HOUSE OF HORRORS¹.

— Suntem în mijlocul unei investigații, a spus Livvy. N-ar trebui să dăm teste.

— E o insultă, a adăugat Ty. Eu mă simt insultat.

Își scosese căștile, dar ținea mâna sub masă. Se auzea țăcănitul pixului retractabil — așa făcea mereu înainte ca Julian să-i meșteșugească obiectele acelea care îl ajutau să se concentreze, dar chiar și după ce i le-a dat mai făcea așa când era neliniștit.

Pe fondul nemulțumirilor generale, telefonul Emmei a țârâit. Ea s-a uitat la ecran: CAMERON ASHDOWN.

Julian i-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a întors la aragaz să amestece ouăle. Avea pantalonii de la echipament, un tricou rupt și șorțul de bucătărie, o combinație care altă dată ar fi făcut-o pe Emma să-l ironizeze. Acum însă s-a apropiat de fereastră și a răspuns la telefon.

— Cam? Care-i treaba?

Livvy s-a uitat la ea și apoi și-a dat ochii peste cap, după care a început să încarce farfuriile cu mâncare. Ceilalți copii încă se mai certau, deși în final Tavvy câștigase cana cu ciocolată cu lapte.

— Nu te-am sunat ca să-ți cer să ne împăcăm, dacă asta ai crezut, a spus Cameron.

Ea îl și vedea la telefon, încruntat, cu părul lui roșu ciufulit și dezordonat, ca în fiecare dimineată.

— Uau, a făcut Emma. Bună dimineată și ție.

— Hoțul de lapte, i-a spus Dru lui Tavvy și i-a pus pe cap o bucătică de pâine prăjită.

Emma nu s-a putut abține să nu zâmbească.

— Am fost la Piața Umbrelor, a spus Cam. Ieri.

— Nu mai spune! Să-ți fie rușine.

— Am auzit niște bârfe pe la standul lui Johnny Rook, a spus el. Despre tine. Zicea că v-ați certat acum câteva zile. Cameron a coborât vocea. N-ar trebui să te vezi cu el în afara pieței, Em.

¹ În traducere aproximativă, *Casa Groazei a doctorului Teroare*, film horror britanic din 1965, regizat de Freddie Francis.

Emma s-a rezemat de perete. Cristina s-a uitat la ea cu înțeles, după care s-a așezat la masă alături de ceilalți; imediat toată lumea a început să ungă pâinea prăjită cu unt și să-și mănânce ouăle.

— Știu, știu, Johnny Rook e un infractor care comite fărădelegi. Mi s-a mai făcut deja morala asta.

Cam părea puțin dezumflat.

— Altcineva spunea că ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala. Și că dacă o să mai faci asta, o s-o pățești. Nu de la asta care mi-a zis... l-am scuturat nițel și mi-a zis că altcineva ar putea să-ți facă rău. C-a auzit niște chestii. În ce te-ai băgat, Emma?

Julian era tot la aragaz; Emma își dădea seama după încordarea umerilor lui că ascultă convorbirea.

— Păi, ar putea fi multe chestii.

Cameron a oftat.

— Bine, ia-o tu în răs. Îmi fac griji pentru tine. Fii prudentă.

— Întotdeauna sunt prudentă, a spus ea și a închis.

Fără să spună un cuvânt, Julian i-a întins o farfurie cu ouă. Emma a luat-o, conștientă că toată lumea se uită la ea. Și-a pus farfuria pe masă, s-a așezat pe scaun și a început să răscolească ouăle cu furculița.

— OK, a spus Livvy. Dacă nu întreabă nimeni, întreb eu. Despre ce-a fost vorba?

Emma a ridicat capul, gata să dea un răspuns enervat, dar cuvintele i s-au oprit în gât.

În ușă apăruse Mark. Tensiunea altercației din bibliotecă părea să se instaleze din nou și în bucătărie se lăsase o tăcere apăsătoare. Toți copiii se uitau la fratele lor cu ochii mari; Cristina se uita fix în cana cu cafea.

Mark părea... normal. Avea pe el un tricou albastru, curat, la baza gâtului, și niște jeanși negri, chiar pe măsura lui. La brâu avea centura, dar nu era nicio armă în ea. Oricum, era clar o centură de vânători de umbre, cu pielea marcată de runele puterii și preciziei angelice. Avea și brățări late la încheieturi, pentru protecție.

Se holbau toți la el; Julian rămăsese cu spatula în aer. Mark și-a îndreptat umerii și o clipă Emma a crezut că o să facă iar una dintre plecăciunile alea ale lui, așa cum făcuse și aseară. Dar, în loc de asta, a vorbit.

— Îmi cer iertare pentru seara trecută, a început el. N-ar fi trebuit să dau vina pe voi, familia mea. Politicile Conclavului sunt complicate și de multe ori ascunse, dar asta nu e vina voastră. Aș dori, cu permisiunea voastră, s-o iau de la capăt și să mă prezint.

— Dar știm cine ești, a spus Ty.

Livvy s-a aplecat spre el și i-a spus ceva la ureche, mângâindu-l ușor pe umăr. Ty s-a uitat iar la Mark, la fel de mirat, dar și curios.

Mark a făcut un pas în față.

— Eu sunt Mark Anthony Blackthorn, a spus el. Provin dintr-un lung șir de mândri vânători de umbre. Am servit în Vânătoarea Sălbatică ani pe care nu-i pot număra. Am călărit prin aer, pe un cal alb făcut din fum, am adunat trupurile morților și le-am adus în Regatul Elfilor, ca oasele și pielea lor să hrănească pământul sălbatic. Nu m-am simțit niciodată vinovat pentru asta, deși poate ar fi trebuit. A desfăcut mâinile pe care până atunci le ținuse la spate și a adăugat: Nu știu cărui tărâm aparțin. Dar dacă îmi permiteți, aș putea încerca să fac și eu parte din tărâmul vostru.

A fost un moment de liniște. Copiii îl priveau fix de la masă, Emma rămăsese cu lingura în mână, ținându-și respirația. Mark s-a uitat la Jules.

Julian și-a frecat ceafa.

— De ce nu stai jos, Mark, a spus el, puțin răgușit. O să-ți fac și ție niște ouă.

Mark nu a mai spus nimic la masă, cât timp Julian, Emma și Cristina le povesteau celorlalți ce descoperiseră cu o seară în urmă. Emma nu a dat prea multe detalii despre lupta cu demonii; nu voia ca Tavvy să aibă coșmaruri.

I-au arătat lui Ty portmoneul lui Stanley Wells, iar Ty părea încântat că are în mână o probă. A promis că după testare va face investigații

complete asupra nefericitului Stanley. Cum Mark nu trebuia să dea test, Julian l-a întrebat dacă vrea să stea cu Tavvy în bibliotecă.

— N-o să-l dau de mâncare unui copac, așa cum se face la Curtea Efilor Întunericului cu copiii neascultători, a promis el.

— Asta e o ușurare, a spus sec Julian.

Mark s-a aplecat spre Tavvy, care îl privea cu ochi scânteietori.

— Vino cu mine, micuțule, i-a spus el. Sunt în bibliotecă niște cărți pe care îmi amintesc că în copilărie le iubeam. Aș putea să ți le arăt.

Tavvy a dat din cap și i-a întins mâna lui Mark, absolut încrezător. Prin ochii acestuia a trecut o scânteie, semnul unei emoții. A ieșit din cameră împreună cu Tavvy, fără să mai spună ceva.

Emma se gândea mereu la avertismentul lui Cameron, și cât au stat la masă, și cât au făcut ordine la bucătărie, și când au intrat cu toții în clasă, unde Diana îi aștepta cu un teanc gros de hârtii în brațe. Nu-și putea scoate din cap cuvintele lui și din cauza asta a obținut un punctaj penibil la limbi și la memorarea diverselor clase de demoni și repudiați. L-a încurcat pe Azazel cu Asmodeus, limbajul purgatic cu cel chthonian, iar în loc de nixie a scris pixie. Diana s-a uitat urât la ea în timp ce-i corecta lucrarea cu un ditamai pixul roșu.

Ceilalți au obținut note bune, doar Julian a dat câteva răspunsuri greșite, dar Emma bănuia că intenționat a făcut așa, ca să nu se simtă ea prost.

S-a simțit ușurată când au terminat probele scrise și orale. Au făcut o pauză de masă, după care au trecut în sala de antrenament. Diana o pregătise deja. Erau acolo ținte pentru aruncarea cuțitelor, săbii de diferite dimensiuni și în mijlocul sălii un manechin mare de antrenament. Corpul era din lemn, cu mai multe brațe care puteau fi poziționate diferit și un cap dintr-un sac umplut cu paie, care îl făcea să arate ca o sperietoare de ciori.

În jurul manechinului era trasat un cerc de pudră albă și neagră — sare de stâncă amestecată cu cenușă.

— Atacați de la distanță, cu atenție și precizie, le-a spus Diana. Dacă atingeți cercul de cenușă, ați pierdut proba.

S-a dus către cutia neagră de pe podea și a apăsă un buton. Era un aparat de radio. Camera s-a umplut de zgomote puternice și discordante. Ziceai că fusese înregistrată o mulțime de oameni în acțiune, tipând, urlând și spărgând geamuri.

Livvy părea îngrozită. Ty a strâns din ochi și și-a pus repede căștile.

— Distragerea atenției, a spus Diana cu voce tare. Trebuie să lucrați fără să...

Până să termine, s-a auzit o bătaie în ușă: era Mark, care părea puțin intimidat.

— Tavvy e ocupat cu cărțile lui, i-a spus el Diane, care dăduse mai încet volumul la radio, și tu m-ai întrebat dacă nu vreau să vin și eu la partea aceasta de testare. M-am gândit că ar fi bine să răspund dorinței tale.

— Dar Mark nu trebuie să fie testat, a obiectat Julian. Nici nu poți să raportezi Conclavului scorul obținut de el.

— Nici scorul obținut de Cristina nu îl raportez Conclavului, a spus Diana. Și totuși participă și ea. Vreau să văd cum lucrați împreună. Dacă va fi vreodată nevoie să acționați ca o echipă, ar fi bine să vă cunoașteți nivelul de pregătire.

— Eu pot să lupt, a spus Mark.

Nu a spus nimic despre noaptea precedentă, despre faptul că ținuse piept demonilor mantizi singur, fără să aibă vreo rună de protecție.

— Vânătorii sălbatici sunt războinici.

— Da, dar ei luptă altfel decât vânătorii de umbre, a spus Diana, arătând cu un gest sala de antrenament, pumnalele sunt inscripționate cu rune, săbiile din *adamas*. Acestea sunt armele oamenilor tăi. S-a întors spre ceilalți: Fiecare dintre voi trebuie să-și aleagă o armă.

Mark nu a părut prea încântat de asta, dar nu a spus nimic. Nici nu a făcut vreo mișcare când ceilalți s-au împrăștiat — Emma și-a luat Cortana, Cristina și-a luat cuțitele pliabile, Livvy și-a luat sabia și Dru a ales un pumnal lung și subțire. Julian a luat o pereche de *chakram*, niște stele ascuțite de metal cu care se aruncă.

Ty stătea deoparte. Emma era curioasă dacă Diana observase că Livvy i-a ales un pumnal, pe care i l-a pus în mână. Emma îl mai

văzuse pe Ty aruncând cuțite, se pricepea la asta, uneori arunca excelent, dar numai când avea el chef. Când nu avea, nu puteai să-l convingi cu nimic.

— Julian, a spus Diana, dând din nou drumul la muzică. Ești primul.

Julian a făcut un pas în spate și a aruncat; stelele au zburat învârtindu-se din mâna lui, ca niște cercuri de lumină. Una a izbit manechinul în brațul drept, cealaltă în brațul stâng, după care s-au înfipt în perete.

— Ținta ta nu a murit, a observat Diana. A rămas doar fără brațe.

— Exact, a spus Julian. Ca să o pot interoga. Pe ea sau pe el, dacă e demon, mă rog.

— Foarte strategic.

Diana a încercat să-și ascundă zâmbetul în timp ce nota în catalog. Apoi a luat brațele manechinului și le-a montat la loc.

— Livvy?

Livvy a izbit manechinul cu sabia fără să atingă cercul de cenușă. Dru a reușit o lovitură destul de bună cu pumnul ei. Cristina și-a desfăcut cuțitele, le-a aruncat, iar acestea s-au înfipt în capul manechinului, exact în locul unde ar fi fost ochii.

— Oribil, a făcut Livvy admirativ. Îmi place!

Cristina și-a recuperat cuțitele și i-a făcut cu ochiul Emmei, care se urcase pe scara de frânghie până la jumătate, cu Cortana în mână.

— Emma? a rostit mirată Diana, ridicând capul. Ce faci?

Emma s-a aruncat de pe scară. Nu era furia aceea rece a bătăliei, dar momentul de cădere liberă era o plăcere pură, care reușea să-i scoată în sfârșit din minte iritarea pricinuită de avertismentul lui Cameron. A aterizat peste manechin, cu picioarele pe umerii lui, și a înfipt adânc Cortana în trunchi. Apoi a făcut un salt pe spate și a aterizat pe podea, la câțiva centimetri de cercul de cenușă.

— Asta doar ca să te dai mare, a spus Diana, dar zâmbea în timp ce își nota. Apoi a ridicat privirea. Tiberius?

Ty a făcut un pas spre cerc. Culoarea albă a căștilor contrasta puternic cu părul lui negru. Era înalt cât manechinul, a sesizat Emma, uimită. De multe ori se gândea la el ca la un copil. Dar nu mai era

copil — avea cincisprezece ani, era mai mare decât fuseseră ea și Julian când avuseseră ceremonia *parabatai*. Fața lui nu mai era copilă-roasă. Trăsăturile lui erau acum ferme.

Ty a ridicat cuțitul.

— Tiberius, s-a auzit o voce din cadrul ușii. Scoate-ți căștile de la urechi.

Era unchiul Arthur. Toată lumea s-a uitat uluit la el: Arthur cobora rareori din mansarda lui, iar când o făcea, evita să vorbească sau să mănânce cu ei, de fapt, evita orice fel de contact cu cineva. Era ciudat să-l vezi așa, ca o fantomă cenușie: robă gri, barbă gri, pantaloni gri, uzați.

— Poluarea tehnologiei mundane e peste tot, a spus el. În telefoanele pe care le purtați la voi. În mașini — la Institutul din Londra nu aveam mașini. În computerul ăla de care voi credeți că nu știu nimic.

O expresie ciudată de furie i-a apărut pe față.

— N-o să poți intra în luptă cu *căști* la urechi.

Pronunțase cuvântul de parcă s-ar fi referit la ceva otrăvitor.

Diana a închis ochii.

— Ty, a spus ea. Scoate-le.

Ty și-a agățat căștile pe după gât. A început să clipească des din ochi auzind vacarmul de sunete care venea de la radio.

— Atunci nu am să pot să arunc.

— Atunci pici examenul, a spus Arthur. Trebuie să fim corecți.

— Dacă nu-l lași să-și pună căștile, n-o să fie corect, a spus Emma.

— Asta e testul. Toată lumea trebuie să-l dea, a spus Diana. O bătaie nu se desfășoară întotdeauna în condiții optime. Acolo e zgomot, sânge, lucruri care îți distrag atenția. . .

— Eu nu voi intra în luptă, i-a tăiat-o Ty. Nu vreau să fiu genul ăsta de vânător de umbre.

— *Tiberius*, a spus Arthur cu severitate. Fă ce ți se cere.

Fața lui Ty s-a încordat. A ridicat cuțitul și l-a aruncat, cu o mișcare intenționat nepotrivită, dar cu mare forță. Cuțitul a lovit radioul negru de plastic, care s-a împrăștiat în milioane de bucățele.

S-a făcut liniște.

Ty și-a privit mâna; sângera. O bucată din radioul spart sărise și îi înțepase pielea. S-a strâmbat și s-a dus lângă una dintre coloane. Livvy se uita la el îndurerată; Julian a dat să se ducă după el, dar Emma l-a prins de mână.

— Nu te duce, i-a spus ea. Lasă-l puțin singur.

— E rândul meu, a spus Mark.

Diana s-a întors spre el, surprinsă. El deja se îndrepta spre manechin. S-a dus chiar lângă el, călcând în picioare sarea și cenușa de pe podea.

— Mark, a spus Diana, nu ai voie să...

El a smuls manechinul din podea și i-a rupt capul. Paiele au căzut pe el ca o ploaie. A aruncat capul, a luat mâinile manechinului și le-a frânt. S-a dat un pas în spate, a pus un picior pe trunchiul manechinului și a împins cu putere până când l-a spart.

Ar fi fost chiar amuzant, s-a gândit Emma, dacă nu ar fi avut fața aia.

— Astea sunt armele poporului meu, a spus el, ridicând mâinile.

O rană mai veche de pe mâna dreaptă se redeschisese și acum sângera.

— Nu trebuia să atingi cercul, a spus Diana. Astea sunt regulile, nu eu le-am inventat, Conclavul...

— *Lex malla, lex nulla*, a spus Mark cu răceală și s-a îndepărtat de manechin.

Emma l-a auzit pe Arthur icnind la deviza familiei Blackthorn. S-a întors fără să spună un cuvânt și a ieșit din sală.

Julian l-a urmărit cu ochii pe Mark, care se dusesse lângă Ty și se rezemase de stâlpul lângă care stătea fratele lui.

Ty, care își ținea mâna dreaptă, rănită, cu cea stângă, uitându-se la ea cu fălcile strânse, a ridicat capul uimit.

— Mark?

Mark i-a atins ușor mâna, iar Ty nu și-a retras-o. Amândoi aveau degetele acelea lungi, delicate, cu oase subțiri și puternice, specifice familiei Blackthorn.

Încet, furia de pe chipul lui Ty a început să se șteargă. Acum se uita în sus la fratele său, de parcă ar fi putut găsi pe fața acestuia răspunsul la o întrebare pe care Emma nu o putea ghici.

Și-a amintit ce spusese Ty despre fratele lui în bibliotecă.

Nu e vina lui că nu înțelege totul. Sau că toate astea sunt prea mult pentru el. Nu e vina lui.

— Acum suntem amândoi răniți la mână, a spus Mark.

— Julian, a spus Diana. Trebuie să vorbim despre Ty.

Julian stătea nemișcat în picioare, în fața biroului ei. Se uita peste capul Dianei, pe fereastra uriașă din spatele ei, la șoseaua și la plaja de jos, la oceanul care pornea de la țarm.

Avea în minte o imagine foarte clară, deși nu-și mai amintea câți ani avea când se întâmplase. Era pe plajă, desena apusul și pe surferii care pluteau pe apă. Era un desen fără pretenții, făcut de plăcere, nu cu dorința de a surprinde exact esența imaginii. Era și Ty cu el, se juca acolo: construise o mulțime de cuburi mici din nisip ud, toate de exact aceeași dimensiune și formă.

Julian se uitase la lucrarea lui imprecisă și dezordonată, se uitase la rândurile perfecte construite de Ty și se gândise: amândoi privim aceeași lume, dar în mod diferit. Ty simte aceeași bucurie ca și mine, bucuria creației. Avem aceleași sentimente, numai că forma pe care o îmbracă acestea e diferită.

— A fost vina lui Arthur, a spus Julian. Nu știu. . . nu înțeleg de ce a făcut asta.

Știa că i se simte tulburarea în voce. Nu putea să se ascundă. De obicei, când Arthur avea o zi proastă, ura și furia lui erau îndreptate către interior, către el însuși. Nici nu și-ar fi imaginat că unchiul lui știe că Ty are căști, nu ar fi crezut că Arthur acorda copiilor suficientă atenție cât să observe astfel de lucruri, să-l observe pe Ty, mai ales.

— Nu știu de ce s-a purtat așa cu Ty.

— De multe ori ne purtăm cu cea mai mare cruzime exact cu persoanele care ne amintesc de noi înșine.

— Ty nu e ca Arthur, a spus Julian, puțin iritat. Și nu trebuie să plătească el pentru ce face Arthur. Ar trebui să-l lași să mai dea o dată testul, cu căștile.

— Nu e nevoie, a spus Diana. Eu știu ce poate să facă Ty; punctajul lui o să-i reflecte posibilitățile. Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu Conclavul.

Julian s-a uitat la ea, mirat.

— Dacă nu e vorba despre punctajul lui Ty, atunci de ce m-ai chemat?

— Ai auzit și tu ce a spus Ty acolo. Că nu vrea să fie genul *ăla de vânător de umbre*. Vrea să se ducă la Școala de Solomonie. De asta nu vrea să fie *parabatai* cu Livvy. Și știi că el ar face aproape orice pentru ea.

Ty și Livvy erau acum în sala cu computerul și încercau să afle tot ce se putea despre Stanley Wells. Ty părea că uitase de furia pe care i-o provocase incidentul de la testare, ba chiar zâmbise după ce Mark discutase cu el.

Julian se întreba dacă e rău că simte gelozia asta irațională fiindcă Mark, reapărut în viața lor abia cu o zi în urmă, reușise să vorbească cu fratele lui mai mic așa cum el nu reușise vreodată. Julian îl iubea pe Ty mai mult decât își iubea viața, cu toate astea nu se gândise niciodată să-i spună acestuia, cu atâta simplitate elegantă, ceva de genul *acum suntem amândoi răniți la mână*.

— Nu poate să se ducă, a spus Julian. Nu are decât cincisprezece ani. Ceilalți studenți au cel puțin optsprezece ani. Acolo se duc absolvenții Academiei.

— El e la fel de deștept ca un absolvent de Academie, a spus Diana. Știe la fel de multe ca ei.

S-a aplecat în față, cu coatele pe masa de sticlă. În spatele ei se vedea oceanul întins până la orizont. Era după-amiaza târziu și apa căpătase o nuanță întunecată, albastru-argintiu. Julian s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar da cu pumnul în masă; avea puterea s-o spargă?

— Nu e vorba despre ce știe el, a spus Julian, dar s-a oprit.

Se apropiau periculos de mult de subiectul despre care nu vorbeau niciodată: de felul în care Ty era diferit de ceilalți.

Julian avea de multe ori senzația că Conclavul este o umbră întunecată peste viața lui. Ei erau vinovați de faptul că fratele și sora lui mai mare fuseseră luați de lângă el, erau vinovați la fel ca și neamul spiritelor

naturii. Secole la rând, comportamentul vânătorilor de umbre fusese strict reglementat. Spune-i ceva unui mundan despre lumea din umbră și vei fi pedepsit, dacă nu chiar exilat. Îndrăgostește-te de o mundană, sau de *parabatai*-ul tău, și ți se vor scoate toate Pecețile protectoare — un proces agonizant, căruia nu-i supraviețuiau mulți.

Arta lui Julian, interesul tatălui său pentru clasici — toate fuseseră privite cu mare suspiciune. Vânătorii de umbre nu trebuie să aibă astfel de preocupări. Vânătorii de umbre nu sunt artiști. Ei sunt luptători, născuți și crescuți pentru a fi luptători, precum spartanii. Iar originalitatea nu era prețuită deloc.

Gândurile lui Ty, mintea lui frumoasă și curioasă nu semănau cu ale nimănui. Julian auzise niște povești — rostite în șoaptă, de fapt — despre alți copii ai vânătorilor de umbre, care gândeau sau simțeau altfel decât ceilalți. Care aveau dificultăți de concentrare. Care spuneau că literele se amestecă pe pagină atunci când vor să citească. Care cădeau pradă unor tristeți adânci, aparent fără motiv, sau unor răbufniri de energie pe care nu le puteau controla.

Dar astea erau doar povești spuse în șoaptă, deoarece Conclavul nu voia să admită că există astfel de nefilimi. Aceștia erau „îngropați” în sălile Academiei, siliți să stea departe de ceilalți vânători de umbre. Trimiși în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, ca niște secrete rușinoase care trebuie ascunse. Nu existau cuvinte care să-i descrie pe acei vânători de umbre a căror minte funcționa diferit, de altfel, nu existau cuvinte care să descrie diferențele, în general.

Pentru că, dacă ar fi existat aceste cuvinte, s-a gândit Julian, ar fi fost ca și cum ar fi recunoscut. Iar Conclavul refuza să recunoască anumite lucruri.

— Acolo or să-l facă să creadă că e ceva în neregulă cu el, a spus Julian. *Nu e nimic în neregulă cu el.*

— Știu.

Diana părea mâhnită. Obosită. Julian se întreba unde o fi fost în ziua precedentă, când ei se duseseră la Malcolm. Cine o ajutase să protejeze convergența.

— Or să-l forțeze să devină așa cum cred ei că ar trebui să fie un vânător de umbre. El nu știe ce-i vor face...

— Pentru că nu i-ai spus, a spus Diana. Dacă el are acum în minte imaginea asta idilică a Școlii de Solomonie, asta e pentru că voi nu ați încercat să i-o corectați niciodată. Da, acolo e mare severitate. Și brutalitate. Spune-i asta.

— Vrei să-i spun că e diferit, a zis Julian cu răceală. Nu e prost. Diana. Știe și el asta.

— Nu. Diana s-a ridicat în picioare. Vreau să-i spui ce crede Conclavul despre oamenii diferiți. Despre *vânătorii de umbre* diferiți. Cum ar putea să ia o decizie, dacă nu are toate informațiile?

— E fratele meu mai mic, a izbucnit Julian.

Afară se lăsase ceața; o parte din geam căpătase reflexia oglinzii și Julian se vedea acolo, fragmentat — linia obrazului, falca încheștată, părul încălzit. Propria lui privire îl speria.

— Mai are trei ani până la absolvire. . .

Ochii căprui ai Diane capătaseră o expresie dură.

— Julian, știu că de la zece ani practic tu l-ai crescut. Știu că ai impresia că sunt toți copiii tăi. Și chiar sunt ai tăi, dar Livvy și Ty, cel puțin, nu mai sunt copii. Va trebui să nu mai fii așa de. . .

— Tu îmi spui mie să fiu mai deschis la minte? Pe bune?

Ea și-a încheștat fălcile.

— Mergi pe o lamă de cuțit, Julian, cu ceea ce ascunzi tu. Crede-mă. Am umblat și eu pe lama asta jumătate din viața mea. Te obișnuiești, te obișnuiești așa de tare, încât uneori nici nu-ți dai seama că sângerezi.

— Presupun că nu vrei să fii mai clară de-atât.

— Tu ai secretele tale. Eu le am pe ale mele.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Lui Julian îi venea să urle, să dea cu pumnii în pereți. Nu faci decât să ascunzi secrete. Îți aduci aminte când te-am întrebat dacă vrei să conduci Institutul? Îți aduci aminte că mi-ai spus că nu și să nu te întreb de ce?

Diana a oftat și și-a trecut un deget peste spătarul scaunului ei, cu un gest absent.

— Nu te ajută cu nimic dacă te înfurii pe mine, Jules.

— Poate că nu. Dar asta e singurul lucru pe care ai fi putut să-l faci ca să mă ajuti cu adevărat. Și nu l-ai făcut. Așa că scuză-mă că acum mă

simt complet singur în toată povestea asta. Îl iubesc pe Ty, Doamne, crede-mă, vreau să aibă tot ce-și dorește. Dar să zicem că i-aș spune cât de dură este Școala de Solomonie și el tot ar vrea să se ducă. Poți tu să promiți că o să fie bine acolo? Poți tu să juri că el și Livvy se vor simți bine separați, când ei nu au trăit nici măcar o zi în viață despărțiți? Poți tu să garantezi asta?

Ea a clătinat din cap. Părea înfrântă, dar Julian nu simțea nicio bucurie a triumfului.

— Ce pot să-ți spun e că în viață nu există garanții, Julian Blackthorn, dar văd că nu vrei să ascuți nimic din ce-ți spun despre Ty, a spus ea. Așa că o să-ți spun altceva. Cred că ești cea mai hotărâtă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Cinci ani ai reușit să te ocupi de toți și de toate în casa asta, într-un mod pe care nu l-aș fi crezut posibil. S-a uitat drept în ochii lui: Dar situația asta nu poate rămâne așa la nesfârșit. E ca faliile pământului. Supuse la presiune, faliile se rup și atunci ce se întâmplă? Ce vei pierde tu — ce vom pierde *noi* — când se va întâmpla asta?

— Ce e asta? a întrebat Mark, ridicând în aer lemurul de pluș al lui Tavy — Domnul Limpet — și ținându-l delicat de un picior.

Mark stătea pe jos în camera cu computerul, împreună cu Emma, Tavy și Dru. Dru ținea în mână o carte intitulată *Dans macabru* și nu îi băga în seamă pe ceilalți. Tavy încerca să-l provoace la joacă pe Mark, care avea părul ud și era desculț.

Cristina nu revenise încă de la duș, după antrenament. Ty și Livvy, în schimb, trecuseră deja la treabă — Ty scria, iar Livvy stătea pe birou, lângă tastatură, și îi spunea ce să facă sau îi dădea sugestii. Se pare că adresa lui Stanley Wells nu figura în nicio evidență publică, iar Emma avea bănuiala că ce fac ei la calculator nu e chiar legal.

— Ia, a spus Emma, întinzând mâna spre Mark. Dă-mi-l pe Domnul Limpet.

Era agitată și neliniștită. Diana își luase hârtiile la scurt timp după plecarea lui Arthur și îl chemase pe Julian în birou. Felul în care Julian își trântise echipamentul într-un colț îi sugera Emmei că nu e prea încântat de întâlnirea asta. Cristina a intrat în cameră, trecându-și

degetele prin părul negru și ud. Mark, care tocmai i-l întindea Emme: pe Domnul Limpet, a ridicat capul și... s-a auzit un pâraie. Piciorul lemurului s-a rupt și jucăria a căzut jos, împrăștiindu-și umplutura.

— L-ai omorât pe Domnul Limpet, a spus Tavvy.

— Cred că a murit de bătrânețe, l-a contrazis Emma, luând jucăria de jos. Îl ai de când te-ai născut.

— Sau de o cangrenă, a sugerat Drusilla, ridicând ochii din carte. S-ar putea să fi avut o cangrenă.

— O, nu! a făcut Cristina speriată. Stați așa, vin imediat.

— Nu..., a început Mark, dar Cristina deja ieșise din cameră.

— Ce prost sunt, a spus el întristat. A întins mâna și l-a ciufulit încet pe Tavvy. Îmi pare rău, micuțule.

— Ați găsit adresa lui Wells?

Era Julian, care intrase în cameră.

Livvy a ridicat brațele, triumfătoare.

— Dap. Stă în Hollywood Hills.

— Asta nu e o surpriză, a spus Emma. Toți bogații stau în Hills.

Și ei îi plăcea zona aceea, cu toate că era foarte scumpă. Îi plăceau aleile acelea șerpuite, abundența de flori care se cățărau pe gardurile și zidurile caselor și panorama orașului plin de lumini. Noaptea, adierea vântului avea parfum de flori albe, leandru și caprifoi, amestecat cu promisiunea deșertului aflat la kilometri distanță.

— Sunt șaisprezece persoane cu numele Stanley Wells în zona Los Angeles, a spus Ty, răsucindu-se spre ei cu scaunul. Am mai restrâns puțin aria de căutare.

— Bună treabă, l-a lăudat Julian, în timp ce Tavvy se ridicase de jos și se dusesese la el.

— Domnul Limpet a murit, i-a spus el, trăgându-l pe Julian de blugi. Jules s-a aplecat și l-a luat în brațe.

— Îmi pare rău, puștiule, a zis Julian, punându-și bărbia în buclele lui. O să-ți luăm altă jucărie.

— Sunt un ucigaș, a murmurat Mark întunecat.

— Nu fi așa dramatic, a șoptit Emma, lovindu-l cu piciorul peste gleznă.

Mark a părut supărat.

— Elfii sunt dramatici. Asta facem noi, dramă.

— Îl iubeam pe Domnul Limpet, a spus Tavy. Era un lemur bun.

— Mai sunt o mulțime de alte animale bune.

Tiberius îi vorbise sincer; animalele erau unul dintre subiectele lui preferate, alături de detectivi și de crime. Tavy i-a zâmbit cu chipul plin de încredere și afecțiune.

— Vulpile sunt mai inteligente decât câinii. Răgetul unui leu poate fi auzit de la patruzeci de kilometri distanță. Pinguinii...

— Și urșii, a completat Cristina, intrând în cameră cu respirația tăiată.

I-a dat lui Tavy un urs cenușiu de pluș. El s-a uitat la urs bănuitor.

— A fost al meu când eram mică, a explicat ea.

— Cum îl cheamă? a întrebat-o Tavy.

— Oso, i-a răspuns Cristina și a ridicat din umeri. Înseamnă „urs” în spaniolă. Nu e un nume prea ingenios.

— Oso.

Tavy a luat ursul și a zâmbit cu dinții lui știrbi. Julian s-a uitat la Cristina de parcă îi adusese apă în mijlocul deșertului. Emma s-a gândit la ce îi spusese Livvy în sala de antrenament în legătură cu Jules și Cristina și a simțit o mică înțepătură în inimă, pe care nu și-o putea explica.

Livvy continua să turuie veselă cu Julian, legănându-și picioarele.

— Deci ar trebui să mergem cu toții, a spus ea. Ty și cu mine mergem într-o mașină cu Emma și Mark, tu te duci cu Cristina, iar Diana poate să rămână acasă...

Julian l-a așezat jos pe frățiorul lui.

— Bună încercare, a spus el. Numai că asta chiar e o treabă de două persoane. Eu și Emma intrăm și ieșim repede, vedem dacă e ceva ciudat la casa aia și gata.

— Noi nu apucăm niciodată să facem ceva amuzant, a protestat Livvy.

— Eu ar trebui să examinez casa, a spus Ty. Voi ați putea omite ce e mai important. Toate indiciile.

— Mersi pentru încrederea ta, a replicat sec Julian. Uite, Livs și Ty-Ty, chiar avem nevoie de voi aici, ca să vă uitați pe fotografiile

făcute în peștera de la convergență. Să vedeți dacă puteți identifica limbajele, să le traduceți...

— Alte traduceri, a spus Livvy. Ce palpitant.

— O să ne distrăm, a intervenit Cristina. Ne facem ciocolată caldă și lucrăm în bibliotecă.

A zâmbit și Julian i-a aruncat o altă privire încărcată de recunoștință.

— Nu vreau doar să vă țin ocupați, a promis Julian. Dar voi, copii, chiar puteți face niște lucruri pe care noi nu știm să le facem.

A arătat cu capul spre computer. Livvy s-a îmbujorat și Ty a părut încântat.

Mark, însă, nu.

— Eu trebuie să vin cu voi, i-a spus el lui Jules. Ambele Curți doresc ca eu să iau parte la investigație. Să vă însoțesc.

Julian a clătinat din cap.

— Nu în seara asta. Trebuie întâi să ne gândim ce să facem cu tine, dacă nu vrei să te folosești de rune.

— Nu am nevoie de ele..., a început Mark.

— Ba ai.

Era oțel pur în vocea lui Julian.

— Ai nevoie de runa de iluzie magică, dacă nu vrei să fii văzut. Și nu ți s-a vindecat nici rana din noaptea trecută. Chiar dacă te vindeci repede, am văzut că ți s-a redeschis o altă rană în sala de antrenament — ai sângerat...

— Sângele meu nu e treaba ta, a spus Mark.

— Ba este, l-a contrazis Julian. Asta înseamnă să fii o familie.

— *Familie*, a început cu amărăciune Mark, dar apoi a părut că își dă seama că frații mai mici se uitau la el, tăcuți și nemișcați.

Nici Cristina nu mai spunea nimic, ci se uita la Emma, care era în partea cealaltă a camerei, iar privirea ei era întunecată și alarmată.

Mark a părut că-și înghite cuvintele pe care intenționase să le spună.

— Dacă aș fi vrut să primesc ordine, aș fi stat cu Vânătoarea Sălbatică, a spus el încet, după care a ieșit din cameră.

O FECIOARĂ TRĂIA ACOLO

— CRED CĂ TY ȘI-A DUBLAT LECTURILE DETECTIVISTICE, A SPUS JULIAN zâmbind.

Lăsase geamul jos și aerul care intra în mașină îi zbura buclele de pe frunte.

— M-a întrebat dacă eu cred că aceste crime sunt făcute de cineva din interior.

— Din interiorul cui? a zâmbit Emma.

Stătea rezemată de scaun, cu ghetele pe bordul mașinii. Geamurile erau lăsate jos spre noapte și Emma auzea zgomotele orașului crescând în intensitate când se opreau la semafor.

De pe autostradă o luaseră pe Sunset. La început, când au intrat prin canion în Beverly Hills și Bel Air, suburbiile erau tăcute, dar acum ajunseseră în inima Hollywoodului, pe Sunset Strip, bulevardul plin de restaurante și panouri enorme de reclame la filme sau emisiuni de televiziune, înalte de treizeci de metri. Străzile erau aglomerate și zgomotoase: turiștii făceau poze cu imitatorii unor celebrități, muzicienii cântau pe stradă pentru câțiva dolari, oamenii alergau în stânga și în dreapta, la serviciu sau de la serviciu.

Julian părea acum mai relaxat decât fusese în ultimele zile și stătea rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile așezate calm pe volan. Emma știa exact cum se simte el. Aici, în blugi și cu jacheta de la uniformă, cu Julian lângă ea și cu Cortana în portbagaj, Emma se simțea în largul ei.

După ce urcaseră în mașină, încercase să aducă vorba despre Mark. Dar Julian se mulțumise să clatine din cap și să spună „Începe să se acomodeze” — doar atât. Ea își dăduse seama că nu voia să vorbească despre Mark și era în regulă: nici ea nu știa ce soluție să ofere. Și era simplu, așa de simplu, să revină iar la glumele lor obișnuite.

— Probabil că voia să mă întrebe dacă eu cred că ucigașul este vânător de umbre.

Traficul se aglomera pe măsură ce se apropiau de intersecția dintre Sunset și Vine, iar mașina înainta lent pe sub palmieri și reclamele de neon.

— Eu i-am spus că nu — că e vorba clar de cineva care cunoaște magie și nu-mi imaginez că un vânător de umbre ar angaja un magician care să ucidă pentru el. În general, noi ne facem singuri crimele.

Emma a izbucnit în râs.

— I-ai spus că vânătorii de umbre sunt disperăți să-și facă singuri crimele?

— Noi suntem disperăți să facem *orice* singuri.

Mașinile s-au pus din nou în mișcare; Emma a privit în jos, la mâna lui Julian, care schimba viteza, la felul în care i se mișcau mușchii și tendoanele. Apoi mașina a prins viteză și Emma s-a uitat pe geam, la oamenii care stăteau la coadă în fața Teatrului Chinezesc Grauman. S-a gândit într-o doară ce ar crede oamenii aceia dacă ar ști că cei doi adolescenți din această Toyota sunt de fapt doi vânători de demoni, cu portbagajul plin de arbalete, săbii, pumnale, katane și cuțite de aruncat.

— Cu Diana e în regulă? a întrebat ea.

— Voia să vorbim despre Ty, a spus Julian cu voce egală, dar Emma l-a văzut cum înghite în sec. Ty își dorește enorm să se ducă să studieze la Școala de Solomonie. Ei au acces și la bibliotecile Labirintului Spiralat, la arhivele Fraților Tăcuți — adică, gândește-te doar la

tot ce nu știm noi despre rune și ritualuri, despre mistere și taine pe care le-ar putea el afla. Dar în același timp...

— Ar fi cel mai tânăr student de acolo, a spus Emma. Asta ar fi dificil pentru oricine. Ty nu a stat decât cu noi până acum. I-a atins ușor încheietura lui Julian: Îmi pare bine că nu m-am dus la Academie. Iar Școala de Solomonie se presupune că e și mai grea. Și mai singuratică. Unii studenți au ajuns să aibă... În fine, Clary le spunea căderi nervoase. Cred că e un termen mundan.

Julian a aruncat o privire spre GPS și a luat-o la stânga, îndreptându-se spre dealuri.

— Cât de des mai vorbești cu Clary?

— Cam o dată pe lună.

Clary o suna s-o întrebe ce mai face încă de când se întâlniseră pentru prima oară în Idris și ea avea doisprezece ani. Era unul dintre puținele lucruri despre care Emma nu prea vorbea cu Jules: avea senzația că aceste discuții cu Clary îi aparțin numai ei.

— E tot cu Jace?

Emma a început să râdă, simțind cum i se duce toată încordarea. Clary și Jace erau o adevărată instituție, o legendă. Își aparțineau unul altuia.

— Cine s-ar despărți de unul ca *el*?

— Eu da, dacă n-ar fi destul de atent la nevoile mele.

— În fine, nu prea îmi povestește despre viața ei amoroasă. Dar, da, sunt încă împreună. Dacă s-ar fi despărțit, cred c-aș fi încetat complet să mai cred în iubire.

— N-am știut că tu crezi în iubire, a spus Jules, apoi s-a oprit, de parcă atunci abia și-ar fi dat seama ce a spus. Asta nu a sunat prea bine.

Emma era indignată.

— Doar pentru că nu l-am iubit pe Cameron...

— Nu l-ai iubit?

Mașinile mergeau acum mai repede, căci prinseseră viteză. Julian a lovit volanul cu podul palmei.

— În fine, asta nu e treaba mea. Uită că te-am întrebat. De Jace și Clary, de Simon și Isabelle...

— Nu m-ai întrebat de Simon și Isabelle.

— Nu te-am întrebat? Julian a zâmbit cu un colț al gurii. Isabelle a fost prima mea iubire, știi?

— Normal că știu. Emma a aruncat în el cu dopul de la sticla ei de apă. Era vizibil pentru toată lumea! La petrecerea de după nunta lui Aline și Helen te holbai întruna la ea.

El s-a ferit de dop.

— Nu e adevărat.

— Ba e foarte adevărat, a insistat ea. N-ar trebui să vorbim despre ce căutăm noi în casa lui Wells?

— Cred că trebuie să acționăm la inspirație.

— „Calitatea unei decizii este precum atacul în picaj al unui vultur la momentul potrivit, care îi permite să lovească victima și s-o distrugă”, a spus Emma.

Julian s-a uitat la ea uluit.

— Ai citat cumva din *Arta războiului*?

— Poate.

Emma simțea o fericire așa de intensă, încât parcă o durea: era cu Jules, glumeau, totul era așa cum trebuie să fie între doi *parabatai*. Au înaintat pe tot felul de străduțe rezidențiale: vile mari, încărcate de flori, se ridicau pe deasupra gardurilor vii înalte, pitite în spatele unor alei șerpuitoare.

— Vrei să fii profundă? Știi ce părere am eu despre afirmații profunde în mașina mea, a spus Julian.

— Dar nu e mașina ta.

— Oricum ar fi, am ajuns, a spus Julian, trăgând mașina lângă bordură și oprind motorul.

Era în amurg, nu se întunecase de tot și Emma putea să vadă casa lui Wells, care arăta exact așa cum o văzuse pe computer, în fotografiile acelea făcute din satelit: cu vârfurile acoperișului abia vizibile pe deasupra zidului înalt care o înconjură, acoperit cu spaliere înalte pe care se întindeau flori de bougainvillea.

Julian a apăsă butonul de închidere a geamurilor. Emma s-a uitat la el.

— E aproape întuneric. Să ne temem de activități demonice?

El a deschis torpedoul.

— Senzorul nu a detectat nimic, dar, ca să fim mai siguri, hai să facem niște rune.

— OK.

Emma și-a ridicat mânecile și i-a întins brațele, iar Julian a scos din buzunar stela lui strălucitoare, a pus vârful pe pielea ei și a început să deseneze. Emma îi simțea părul pe obrazul și gâtul ei și mirosul delicat de cuișoare care îl însoțea.

S-a uitat în jos, la liniile negre ale runelor de pe pielea ei, și și-a amintit ce îi spusese Cristina despre Jules: *Are mâini frumoase*. Se întreba dacă se uitase vreodată la ele cu adevărat. Erau frumoase? Erau mâinile lui Julian. Erau mâini care pictau și se luptau, mâini care nu îl trădaseră niciodată. Din punctul ăsta de vedere, erau superbe.

— Bine.

Julian s-a dat puțin înapoi, să-și admire opera.

Erau rune perfect desenate, de precizie și de ascundere, de mișcare neuzită și echilibru. Emma și-a tras mânecile în jos și și-a luat stela.

El s-a cutremurat când l-a atins. Probabil că avea mâna rece.

— Scuze, a șoptit Emma, punându-i mâna pe umăr.

Îi simțea sub degetul mare marginea claviculei și bumbacul reiat al tricoului; a strâns mai tare și vârfurile degetelor i-au atins pielea la baza gâtului. El a icnit.

Emma s-a oprit.

— Te-a durut?

El a clătinat din cap. Emma nu îi putea vedea fața.

— Sunt OK.

A întins mâna în spate și a deschis portiera; în secunda următoare era jos și se încheia la jachetă.

Emma l-a urmat.

— Dar nu am terminat runa Lovitură-Sigură...

El ajunsese la portbagaj și îl deschisese. Și-a scos de acolo arbaleta inscripționată cu rune și i-a dat Cortana și teaca.

— Nu-i nimic. A închis portbagajul. Nu părea deloc schimbat: același Julian, același zâmbet. Și pe urmă, nici n-am nevoie de ea, a adăugat.

A ridicat nonșalant arbaleta și a tras. Săgeata a zburat prin aer și a nimerit direct în camera de supraveghere aflată deasupra porții. Aceasta s-a spart cu un șuierat de metal sfâșiat și un firișor de fum.

— Figurantule, a bombănit Emma și și-a băgat sabia în teacă.

— Sunt *parabatai*-ul tău. E normal să fiu din când în când figurant. Altfel nu ar pricepe nimeni de ce mă ții pe lângă tine.

Pe aleea alăturată apăruseră doi bătrâni care plimbau un lup alsacian. Emma abia și-a stăpânit impulsul de-a ascunde Cortana, cu toate că știa că arma nu putea fi văzută. Pentru mundanii care treceau pe acolo, ea și Julian erau doar doi adolescenți obișnuiți, pentru că mânecele lungi le ascundeau rune. Cuplul a trecut după colțul străzii și nu s-a mai văzut.

— Te țin pe lângă mine fiindcă am nevoie de public pentru remarcile mele inteligente, a spus ea când au ajuns la poartă, iar Jules a scos stela să deseneze runa de deschidere.

Poarta s-a deschis cu un pocnet. Julian s-a strecurat prin deschizătură.

— Despre ce remarcă inteligentă vorbești?

— Vai, o să plătești pentru asta, a bombănit Emma, intrând după el. Sunt incredibil de inteligentă.

Julian a râs pe înfundate. Ajunseseră la o alee dreaptă, care ducea către o casă mare, cu niște uși enorme, arcuite, cu geamuri uriașe de-o parte și de alta. Luminile care străjuiau aleea erau aprinse, dar casa era întunecată și tăcută.

Emma a urcat repede pe scări și s-a uitat înăuntru pe una dintre ferestre, dar nu vedea nimic în întunericul acela, doar niște contururi vagi.

— Nu e nimeni acasă... ah!

S-a dat un pas înapoi, pentru că ceva dinăuntru se aruncase spre geam: un fel de ghemotoc cu blană. Geamul s-a murdărit parcă de o mazăgă. Emma deja se aplecase, gata să-și scoată stiletul de la gheată.

— Ce e ăsta? S-a ridicat. Un demon raum? Un...

— Cred că e un caniş pitic, a spus Julian, gata să izbucnească în râs. Și am impresia că nu e înarmat, a adăugat el, în vreme ce Emma s-a

uitat jos încruntată la creatura care, da, într-adevăr, era un cățeluș, cu nasul lipit de geam. De fapt, sunt *aproape* sigur.

Emma l-a plesnit peste umăr, apoi a desenat o rună de deschidere pe ușă. S-a auzit un declic din zona încuietorii și ușa s-a deschis. Cățelul a lăsat fereastra pe care o lingea și s-a repezit la ei lătrând. A făcut un tur în jurul lor, după care a fugit în curte. Julian s-a repezit după el.

Emma l-a urmat prin iarba până la glezne. Era o grădină frumoasă, dar nu foarte îngrijită. Plantele creșteau haotic și gardurile vii, pline de flori, nu erau tunse deloc. Era și o piscină, înconjurată de un gard de fier forjat de vreun metru înălțime, cu poarta deschisă. Când Emma s-a apropiat, l-a văzut pe Julian la marginea piscinei, nemișcat. Era genul acela de piscină cu leduri și luminile colorate străluceau vesel. În jurul ei erau mai multe șezlonguri de metal alb, cu perne albe prăfuite și pline de ace de pin și flori de jacaranda.

Emma a încetinit pasul când s-a apropiat de apă. Câinele se ghemuise lângă scara piscinei și acum nu mai lătra, ci scheuna. Inițial, Emma a crezut că vede pe apă o umbră, dar apoi și-a dat seama că e un corp. O femeie moartă, într-un bikini alb, plutind în piscină. Era cu fața în jos și părul ei lung și negru se răsfirase în jurul capului, iar mâinile îi erau larg desfăcute. Lumina violacee a ledurilor făcea ca pielea ei să pară vânătă.

— Pentru numele Îngerului, Jules... , a șoptit Emma.

Nu că nu mai văzuse cadavre până atunci. Văzuse destule. Mundani, vânători de umbre, copii uciși în Sala Acordurilor. Dar cadavrul acela avea ceva care te impresiona: femeia era micuță și atât de slabă, încât i se vedeau nodurile din șira spinării.

Pe unul dintre șezlonguri se vedea ceva roșu. Emma s-a apropiat de el, crezând că e sânge, dar a văzut că era de fapt o poșetă Valentino, din piele gravată roșie, deschisă pe jumătate. În ea se vedeau un portofel auriu și un telefon roz.

A aruncat o privire spre telefon, apoi a luat portofelul și l-a deschis.

— O cheamă Ava Leigh, a spus ea. Are... avea douăzeci și doi de ani. E și adresa aici. Probabil că era iubita lui.

Cățelul a scheunat iar și s-a întins cu labele la marginea piscinei.

— El crede că se înecă, și-a dat seama Julian. Ar vrea s-o salvăm.

— Nu am fi putut s-o salvăm, a spus Emma încet. Uită-te la telefonul ei. În ultimele două zile nu s-a mai răspuns la el. Cred că e moartă cel puțin de două zile. N-am fi putut face nimic, Jules.

A pus portofelul înapoi în geantă. Tocmai voia să ia geanta de acolo, când a auzit sunetul acela cunoscut, făcut de o arbaletă care se încarcă.

Fără să se uite sau să gândească, s-a aruncat peste Jules și l-a trântit la pământ. S-au izbit puternic de gresia spaniolă de pe jos, în timp ce pe deasupra lor a vâjâit săgeata, care apoi s-a pierdut în tufișuri.

Julian a luat-o în brațe și s-au rostogolit împreună între două șez-longuri. Telefonul pe care Emma îl avea în mână a zburat; a auzit cum cade în apă și a înjurat în gând. Julian stătea deasupra ei și o strângea tare de umeri; avea o privire îngrozită și o ținea lipită de pământ.

— Ești bine? Ești rănită?

— Nu sunt. . . n-am nimic. . . , a spus ea cu respirația tăiată.

Cățelul a fugit spre gard, urlând, când o altă săgeată a șuierat prin aer și a lovit cadavrul din piscină. Trupul fetei s-a răsucit și fața ei umflată și neagră de la înec părea acum că privește spre cer. Unul dintre brațe s-a ridicat o clipă în sus, de parcă fata ar fi încercat să se protejeze. Îngrozită, Emma a văzut că mâna dreaptă a fetei lipsea; nu numai că lipsea, dar părea hăcuită — încheietura avea o tăietură zimțată, dar în apa clorinată nu era sânge.

Emma a ieșit de sub Julian și a sărit în picioare. Pe acoperișul casei era cineva; Emma nu vedea decât silueta. Înaltă, cel mai probabil masculină, îmbrăcată în negru, cu arbaleta în mână. A ridicat-o iar în dreptul ochilor. O altă săgeată a șuierat pe lângă ei.

O furie rece și puternică a pus stăpânire pe Emma. Cum îndrăznește să tragă în ei, cum îndrăznește să tragă în Jules? Și-a luat avânt și a sărit peste piscină. Apoi a sărit gardul și a fugit spre casă, s-a agățat de gratiile de metal de la ferestre și a început să urce. Auzea că Jules striga la ea să coboare și nu lua în seamă metalul ascuțit care îi sfâșia pielea. A urcat tot mai sus, s-a agățat de marginea acoperișului și s-a săltat în mâini până acolo. Țigla a pârâit când a aterizat pe ea. A ridicat capul și a apucat să zărească silueta neagră de pe creasta acoperișului: începuse să se dea înapoi. Avea fața acoperită cu o mască.

Emma și-a scos Cortana din teacă. Lama ei a strălucit lung și amenințător.

— Ce ești? l-a întrebat Emma. Vampir? Repudiat? Tu ai ucis-o pe Ava Leigh?

A făcut un pas spre el; silueta ciudată s-a retras un pas. Mișcările lui erau calme și foarte sigure, ceea ce o înfuria și mai mult pe Emma. În piscina de sub ei era o față moartă, iar Emma ajunsese prea târziu ca s-o mai poată ajuta. Tot corpul ei vibra de dorința de a face ceva, de a repara ceva.

Emma l-a privit cu ochii îngustați.

— Fii atent. Eu sunt vânător de umbre. Ai două posibilități: ori te predai în fața autorității Conclavului, ori îți înfig sabia asta în inimă. Alegerea ta.

El a făcut un pas spre ea și o clipă Emma a crezut că a mers, că el chiar vrea să se predea. Dar apoi s-a aruncat pe neașteptate jos. Ea s-a repezit la el, dar mascatul deja cădea. A coborât încet, ca o stea.

Emma a înjurat și a fugit la marginea acoperișului. Nu era nimic acolo. Liniște, întuneric, nici urmă de cineva. Vedea de acolo lucirea apei din piscină. S-a aplecat pe margine și l-a văzut pe Julian, care ținea o mână pe capul cățelului.

Numai Jules putea să stea să mângâie un cățel într-o asemenea situație. Și-a luat avânt și a sărit — în spatele pleoapelor i-a fluturat o clipă imaginea sălii de antrenament — și a aterizat în iarba înaltă, simțind doar o vagă durere.

— Jules, a spus ea, apropiindu-se.

Cățelul a scheunat și a fugit undeva, în întuneric.

— A scăpat.

— Da? A ridicat capul și părea că e cu gândul în altă parte. De ce crezi că venise aici?

— Nu știu; am crezut că e vampir, dar Nightshade îi ține destul de bine în frâu și... Jules?

A auzit și ea cum vocea i se ridică mai sus cu o octavă când s-a apropiat mai mult și a văzut că Julian ținea o mână apăsată într-o parte. Jacheta neagră a uniformei era sfâșiată.

— Jules? Te simți bine?

El și-a luat mâna de acolo. Palma era plină de sânge și părea neagră în luminile piscinei.

— N-am nimic, a asigurat-o el.

S-a ridicat în picioare și a făcut un pas spre ea, apoi s-a împiedicat.

— E-n regulă.

Emma a simțit că i se strânge inima. El avea ceva în mâna plină de sânge și a simțit că se răcește toată când a văzut ce e: o săgeată metalică scurtă de arbaletă, cu un vârf triunghiular, plin de sânge. Probabil că o scosese din rană.

Niciodată, dar absolut niciodată nu trebuie să scoți o săgeată care te-a lovit: îți provoacă mai multe răni la ieșire decât la intrare. Julian știa asta.

— Ce-ai făcut? a șoptit Emma.

I se uscaser gura.

Din jacheta lui, sângele curgea încontinuu.

— Mă ardea, i-a explicat el. Nu ca o săgeată obișnuită. Emma... S-a prăbușit în genunchi. Părea că e amețit, deși se vedea că încearcă să-și păstreze luciditatea. Trebuie să plecăm de-aici, a spus el răgușit. Ar putea să se întoarcă, singur sau cu alți...

Cuvintele i s-au pierdut într-un sunet înăbușit și s-a prăbușit pe spate. Emma s-a mișcat mai repede decât se mișcase în viața ei, sărind peste piscină, dar tot n-a reușit să-l prindă înainte de a cădea.

Deasupra oceanului se adunau nori. Vântul era rece pe acoperiș, întrucât oceanul funcționa ca un aparat de aer condiționat gigantic. Cristina auzea vuietul valurilor care se izbeau de țărm, în depărtare, când pășea ușor peste țigle. Ce era cu Emma și cu familia Blackthorn, că de când venise la Los Angeles, aproape jumătate din timp și-l petrecuse pe acoperișuri?

Mark stătea lângă un burlan de cupru, cu picioarele atârnate în gol. Vântul îi zbura pletele blonde în jurul capului. Măinile lui lungi și goale se profilau albe pe fundalul întunecat al țiglelor.

Într-una din ele avea unul dintre telefoanele mobile ale Institutului. Părea ceva în neregulă la imaginea asta — *era* ceva în neregulă la imaginea asta: un băiat-elf, cu părul lung, blond și încâlcit, având în spatele lui o puzderie de stele și în mână un telefon mobil.

— Îmi pare așa de rău, Helen, l-a auzit ea, iar în cuvintele lui era atâta iubire și singurătate, încât Cristina a dat să se întoarcă din drum.

Dar retragerea în tăcere se pare că nu mai era o opțiune. Mark o auzise deja: s-a întors încet spre ea și i-a făcut semn să rămână.

Ea a rămas pe loc, neștiind ce să facă. Dru îi spusese c-o să-l găsească pe acoperiș, iar ceilalți o rugaseră să se ducă la el să vadă dacă e în regulă. Ea se gândise că nu ar fi chiar treaba ei, dar Ty și Livvy erau absorbiți complet de traducerile lor și a avut senzația că Dru se teme de cuvintele aspre ale fratelui său. Iar Tavvy nu putea fi trimis să-l aducă de acolo. Așa că, fără mare tragere de inimă, Cristina se văzuse nevoită să urce pe acoperiș.

Însă acum, că era acolo, simțea o compasiune dureroasă pentru băiatul care stătea pe marginea acoperișului. Expresia pe care o avea când vorbea cu Helen... nu putea să-și imagineze cum se simte el acum, când știe că singura persoană din familie, singura persoană asemănătoare lui, cu același sânge și aceeași moștenire genetică, este despărțită de el de o lege crudă și înexorabilă.

— Și eu pe tine, sora mea, a spus Mark și a luat telefonul de la ureche.

Era un telefon demodat, iar ecranul s-a luminat puțin și s-a stins când convorbirea s-a încheiat.

L-a băgat în buzunar și s-a uitat la Cristina, iar norii îi umbreau chipul.

— Dacă ai venit să-mi spui că m-am purtat rău, știam deja, a spus el.

— Nu de asta am venit, a răspuns ea și s-a apropiat de el, dar nu s-a așezat.

— Dar ești de acord, a insistat el. M-am purtat rău. Nu trebuia să-i vorbesc așa lui Julian, mai ales în fața celor mici.

Cristina și-a ales cuvintele cu grijă.

— Nu-l cunosc prea bine pe Julian. Dar sunt convinsă că-și face griji pentru tine și din cauza asta nu a vrut să te duci cu ei.

— Știu, a spus Mark, luând-o prin surprindere. Dar *tu* știi cum e să-și facă griji fratele tău mai mic pentru tine, ca și cum ai fi un copil? Mark și-a trecut degetele prin păr. Cât am fost plecat, a continuat el, am crezut că Helen e aici și are grijă de ei. Nu mi-am imaginat că toată povara asta o să fie pe umerii lui Julian. Nu știu dacă din cauza asta mi se pare așa de greu să-l înțeleg.

Cristina s-a gândit la Julian, la priceperea lui, la modestia lui și la zâmbetele lui afectuoase. Își amintea că îi spusese în glumă Emmei că se va îndrăgosti de el când îl va întâlni. Și era mult mai frumos decât își închipuise, mai frumos decât văzuse în fotografiile neclare pe care i le arătase Emma sau decât înțelesese ea din descrierile vagi făcute de aceasta. Dar cu toate că îi plăcea foarte mult, se îndoia că l-ar putea iubi. Prea mult din el era ascuns.

— Cred că a închis multe în el, i-a explicat ea. Ai văzut pictura de pe peretele din camera lui? Cea cu povestea? El este precum castelul acela, cred eu, înconjurat de spini pe care el însuși i-a sădit, ca să se apere. Dar în timp cred că poți să tai spinii ăia. Sunt convinsă că vei ajunge să-ți cunoști iar fratele.

— Nu știu cât timp am la dispoziție, a spus el. Dacă nu rezolvăm enigma lor, Vânătoarea Sălbatică mă va lua înapoi.

— Tu vrei să te ia înapoi? I-a întrebat Cristina încet.

El nu a răspuns, s-a uitat doar la cer.

— De asta vii pe acoperiș? Fiindcă de aici poți s-o vezi dacă trece?

Mark a tăcut multă vreme. Apoi a spus:

— Uneori îmi imaginez c-o aud. Că aud tropotul copitelor prin nori. Ea a zâmbit.

— Îmi place cum vorbești, a spus ea. Parcă e o poezie.

— Vorbesc așa cum m-au învățat acolo, în Regatul Elfilor. Am fost atâția ani sub tutela lor.

Și-a așezat mâinile pe genunchi, cu palmele în sus. Pe interiorul antebrațului se vedeau cicatrice lungi, ciudate.

— Câți ani? Nu știi?

El a ridicat din umeri.

— Timpul nu se măsoară acolo ca aici. N-aş putea să spun.

— Nu se văd aceşti ani pe chipul tău, a spus ea încet. Uneori, pari de aceeaşi vârstă ca Julian, alteori pari la fel ca spiritele naturii — fără vârstă.

Acum el se uita la ea dintr-o parte.

— Nu crezi că arăt ca un vânător de umbre?

— Vrei să arăţi ca un vânător de umbre?

— Vreau să arăt ca fraţii mei, a spus el. Nu pot să am culorile lor, dar aş putea să arăt pe cât posibil mai nefilim. Julian avea dreptate — dacă vreau să iau parte la investigaţie, nu pot să ies în evidenţă.

Cristina s-a abţinut să-i spună lui Mark că nu există vreo lume în care el să nu iasă în evidenţă.

— Pot să te-ajut să arăţi ca un vânător de umbre. Dacă vii cu mine jos.

Mergea pe ţiglele acelea fără să facă zgomot, de parcă avea pernuţe de pisică sau de parcă îşi desenase pe el runa Neauzit. S-a dat la o parte ca s-o lase pe ea în faţă. Chiar şi mişcarea asta a fost tăcută, iar când l-a atins din greşeală, a simţit că pielea lui e rece ca aerul nopţii.

Cristina a pornit spre camera lui; el lăsase luminile stinse, aşa că ea şi-a aprins lampa-vrăjitoarei şi a pus-o pe pat.

— Scaunul ăla, i-a arătat ea. Adu-l în mijlocul camerei şi aşază-te pe el. Vin imediat.

A ieşit din cameră, iar el a privit curios după ea. Când s-a întors cu un pieptene, un prosop şi o foarfecă, el stătea pe scaun, cu aceeaşi privire curioasă. Nu stătea pe scaun ca adolescentii, prăvăliţi pe spate, numai mâini şi picioare peste tot. Stătea aşa cum sunt reprezentaţi regii în tablouri, cu spatele drept, cu un aer sobru, de parcă ar simţi pe cap greutatea coroanei.

— Ai de gând să-mi tai gâtul? a întrebat el când a văzut-o că se apropie de el cu prosopul şi cu foarfeca.

— Am de gând să-ţi tai *părul*.

I-a pus prosopul pe umeri şi a trecut în spatele lui. Când i-a luat în mână prima şuviţă de păr, el a întors capul ca să-i urmărească mişcările. Părul lui era ondulat, dar acum, din cauza lungimii şi a încălcelii, stătea drept.

— Nu te mișca, a spus ea.

— Cum poruncește doamna.

Ea a trecut pieptenele prin păr și a început să taie, atentă să păstreze aceeași lungime. Pe măsură ce părul se elibera de greutate, șuvițele se ridicau ușor în bucle adorabile, la fel ca ale lui Julian. Stăteau strânse pe ceafa lui, de parcă nu voiau să se despartă de el.

Își amintea de părul lui Diego; era bogat, cu firul gros și întunecat. Părul lui Mark era fin, ca mătasea porumbului. Cădea pe jos ca o pleavă strălucitoare, reflectând lumina emanată de lampa-vrăjitoarei.

— Povestește-mi și mie despre Curtea Elfilor, a spus ea. Am auzit o mulțime de povești. Mama și unchiul meu mi le-au spus.

— Nu am văzut-o prea mult, a spus el, cu un ton obișnuit. Gwyn și vânătorii nu fac parte din nicio Curte. El se ține departe de ele. Mergem la Curți doar în nopțile în care se dau serbări. Dar acelea sunt...

A urmat o perioadă atât de lungă de tăcere, încât ea s-a întrebat dacă a adormit sau pur și simplu e plictisit de moarte.

— Dacă te duci la una dintre aceste serbări, nu o uiți niciodată, a reluat el. Peșteri mari și strălucitoare sau crânguri pustii, pline de lumini amăgitoare. Încă mai sunt locuri în lumea asta descoperite doar de spiritele naturii. Se dansa cât te țineau picioarele și erau acolo băieți și fete frumoase și săruturile erau mai ieftine ca vinul, dar vinul era dulce și fructele și mai dulci. Și dimineața te trezeai și toate dispăru-seră, dar încă mai auzai muzica în capul tău.

— Pentru mine pare cam înfricoșător.

L-a ocolit și s-a așezat în fața lui. El a privit-o cu ciudații lui ochi bicolori și ea a simțit un fel de tremur în mână, cum nu simțise niciodată când îl tundea pe Diego, sau pe fratele lui, Jaime, sau pe verii ei mai mici. Sigur, aveau doisprezece ani atunci când i-a tuns și ea voia să se laude cu ce o învățase mama ei; poate e altfel când ești mai mare.

— Totul este așa de strălucitor și splendid. Cum ar putea un om să se potrivească acolo?

El a părut surprins.

— Dar ai arăta încântător la Curte, a spus el. Ei ar transforma frunze și flori în coroane și sandale cu nestemate pentru tine. Ai

străluci și ai fi admirată. Neamul spiritelor naturii iubește frumusețea muritorilor mai mult ca orice.

— Pentru că e trecătoare, a spus ea.

— Da, a recunoscut el. Este adevărat că în cele din urmă tu o să încărunești, o să te încovoiezi și pielea o să ți se vestejească și e posibil să-ți crească și păr pe barbă. Și mai sunt și negii. A observat privirea încruntată a Cristinei și s-a grăbit să adauge: Dar mai e mult timp până atunci.

Cristina a pufnit.

— Am crezut că elfii sunt fermecători.

L-a apucat de bărbie, ca să-i țină capul nemișcat în timp ce îi tăia ultimele şuvițe de păr. Și asta era altfel la el; pielea lui era la fel de fină ca a ei, nu avea asprimea bărbii masculine. El și-a îngustat ochii și a privit-o printre gene când ea a lăsat foarfeca și și-a dres vocea.

— Gata, a spus. Vrei să vezi cum arăți?

Mark și-a îndreptat spatele pe scaun. Cristina tocmai se aplecase spre el; capetele lor erau acum la același nivel.

— Vino mai aproape, a spus el. Ani de zile nu am avut nicio oglindă; am învățat să mă descurc fără. Ochii unei alte persoane pot fi o oglindă mai bună decât luciul apei. Dacă te uiți la mine, pot să-mi văd reflexia în ochii tăi.

Am învățat să mă descurc fără. Oare în ochii cui s-a oglindit el atâtea ani, se întreba Cristina, aplecându-se spre el. Nu știa de ce făcea asta, poate pentru că el se uita fix în ochii ei, de parcă ar fi crezut că nimic nu e mai fascinant decât să se uite la ea. Și nici nu i-a fugit privirea spre decolteul ei sau spre picioare, sau măcar spre mâini, când a deschis ochii mari și s-a uitat drept în ochii lui.

— Superb, a spus el în cele din urmă.

— Te referi la tunsoare? l-a întrebat ea, încercând să-l tachineze, dar pe urmă vocea i-a șovăit.

Poate că nu ar fi trebuit să ajungă la genul ăsta de intimitate cu un bărbat absolut necunoscut, chiar dacă el părea inofensiv, chiar dacă ea nu avea vreo intenție ascunsă... poate...

— Nu, a răspuns el încet.

I-a simțit respirația caldă pe gât și mâna lui a alunecat ușor peste a ei. Palma era aspră și bătătorită, cu cicatrice. A simțit că-i sare inima din piept când ușa camerei s-a deschis.

Aproape că a fugit de lângă el când Ty și Livvy au apărut în ușă. Livvy avea telefonul în mână și ochii ei erau mari și alarmați.

— E Emma, a spus ea, întinzându-i telefonul. A trimis mesaj *nouă-unu-unu*. Trebuie să ne ducem imediat după ei.

12

MULT MAI PUTERNIC

EMMA A IEȘIT DIN FAIRFAX ÎN VITEZĂ, CU SCRÂȘNET DE ROȚI, ȘI A INTRAT într-o parcare de lângă *Canter's Delicatessen*. Parcare era a unui magazin de vopseluri, acum închis. A înaintat spre capătul ei, unde nu era nicio mașină, și a frânat brusc, făcându-l pe Jules să înjure.

S-a uitat în spate la el, în timp ce-și desfăcea centura de siguranță. Era palid și stătea chircit într-o parte. Nu vedea prea multe, dat fiind întunericul din mașină și hainele lui negre, dar sângele țâșnea printre degetele lui în jeturi periodice. A simțit că îi îngheață stomacul.

Când Julian căzuse acolo, la casa lui Wells, primul lucru pe care îl făcuse ea fusese să schițeze o rună de vindecare pe pielea lui. Al doilea lucru fusese să-l ridice în picioare și să-l ducă, mai mult târâș, la mașină, unde îl urcase pe bancheta din spate, cu armele și cu poșeta Avei.

Abia după ce au străbătut câteva străzi ea l-a auzit gemând și, când s-a uitat la el, și-a dat seama că încă mai sângera. A oprit mașina și a mai desenat o rună de vindecare și încă una. Acum ar fi trebuit să aibă efect. Nu se putea să nu aibă.

Erau puține tipuri de răni pe care runele nu le puteau vindeca. Cele făcute de otrăvurile demonice și cele atât de grave, încât te pot omorî.

A simțit că i se blochează creierul la gândul că ar putea fi o astfel de rană și a pus mâna pe telefon. A ales ca punct de întâlnire un loc cunoscut — erau cu toții înnebuniți de mâncarea de la *Canter's* —, i-a scris lui Livvy și a gonit până acolo cât a putut de repede.

A întors cheia în contact cu un gest repezit și s-a dus pe bancheta din spate lângă Jules. El stătea ghemuit într-un colț, palid, transpirat, suferind evident de durere.

— OK, a spus ea cu voce tremurătoare. Trebuie să-mi dai voie să mă uit puțin.

El și-a mușcat buzele. Luminile de pe străzile din Fairfax luminau mașina, dar nu așa de bine ca Emma să-l vadă cum trebuie. El a dus mâna la marginea tricoului, apoi a ezitat.

Emma și-a scos lampa-vrăjitoare din buzunar și a aprins-o; interiorul mașinii s-a umplut de o lumină puternică. Tricoul lui Jules era îmbibat de sânge și, mai rău de atât, runele pe care i le desenase pe piele dispăruseră.

Nu aveau efect.

— Jules, a spus ea. Trebuie să-i chem pe Frații Tăcuți. Ei pot să te ajute. *Trebuie* să-i chem.

El a strâns din ochi de durere.

— Nu poți, a spus el. Știi că nu putem să-i chemăm pe Frații Tăcuți. O să raporteze imediat Conclavului.

— Atunci o să mințim. O să spunem c-am fost într-o patrulare de rutină, căutând demoni. Îi sun, a spus ea și a scos telefonul.

— Nu! a spus Julian, cu destulă forță încât ea să se oprească. Frații Tăcuți își dau seama când minți! Ei au Sabia Mortală, Emma. O să afle de investigație. Despre Mark...

— N-o să stai acum să sângerezi în mașină până mori, pentru Mark!

— Nu, a fost de acord Julian, uitându-se la ea.

Ochii lui albaștri-verzui păreau și mai ciudați acum, singura pată de culoare din interiorul mașinii.

— Tu o să mă vindec.

Emma simțea când Jules e rănit — era o senzație de parcă ar fi avut o așchie înfiptă în carne. Nu durerea fizică o deranja, ci groaza aceea,

mai mare chiar decât spaima pe care i-o provoca oceanul. Spaima că Jules e rănit, că poate să moară. Ar fi dat orice, ar fi preferat orice fel de rană, numai să nu se întâmple asta.

— OK, a spus ea. Și-a auzit și ea vocea, uscată și subțire. OK. A respirat adânc. Rezistă.

Și-a desfăcut fermoarul de la jachetă și a aruncat-o pe jos. S-a aplecat peste consola dintre scaune, ca să așeze lampa-vrăjitoarei pe podeaua mașinii. Apoi s-a întors spre Jules. În următoarele secunde a fost amețită de sângele lui Jules pe mâinile ei, de respirația lui grea, când a încercat să-l îndrepte și să-l rezeme de ușă. El nu a scos niciun sunet cât timp l-a mișcat, dar Emma vedea că își mușcă buzele, îi vedea sângele prelingându-i-se de pe buze pe bărbie, iar ea se simțea ca și cum i se spărgeau oasele pe sub piele.

— Jacheta, a spus ea cu dinții strânși. Trebuie s-o tai.

El a dat din cap și apoi a căzut pe spate. Emma și-a luat Cortana.

Cu toată grosimea materialului, lama Cortanei a trecut prin el ca un cuțit printr-o hârtie. Jacheta s-a desfăcut în bucăți. Emma a spintecat și tricoul și l-a dat deoparte ca și cum ar fi scos coaja unui fruct.

Mai văzuse sânge și înainte, dar acum era altceva. Era sângele lui Julian și părea să fie o grămadă. Tot pieptul era plin de el; se vedea locul pe unde intrase săgeata și locul de unde fusese smulsă.

— De ce ai scos-o? l-a întrebat ea și și-a tras hanoracul peste cap.

Avea pe dedesubt un tricou. A început să-i tamponeze pieptul cu hanoracul, încercând să îmbibe în el cât mai mult sânge.

Julian respira sacadat.

— Fiindcă dacă cineva... trage cu o săgeată în tine... reacția ta imediată nu e... să zici... mersi pentru săgeată, aș vrea s-o mai păstrez puțin.

— E bine de știut că măcar simțul umorului ți-a rămas intact.

— Ți-am mai spus, mă ardea, a spus Julian. Nu cum te arde o rană obișnuită. Ca și cum ar fi avut ceva în vârful ăla de săgeată, acid sau ceva de genul ăsta.

Emma îl ștersese de sânge cât putuse de bine. Și acum mai țâșnea din rană, curgând în firișoare subțiri peste stomac și adunându-se între

mușchii abdominali. Avea adâncituri deasupra pelvisului; pielea lui era tare și catifelată la atingere.

Emma a respirat adânc.

— Ești prea slăbănog, a comentat, încercând să adopte un ton vesel. Prea multă cafea și prea puține clătite.

— Sper să îmi scrieți asta pe piatra de mormânt.

A icnit când ea s-a mutat mai aproape de el, iar Emma și-a dat seama brusc că stă practic în poala lui Julian, cu genunchii în jurul șoldurilor lui. Era o poziție bizar de intimă.

— Te-am... te-am lovit? l-a întrebat ea.

El a înghițit greu.

— Mai încearcă o dată *iratze*.

— Bine, a spus ea. Ține-te de mânerul de panică.

— De ce?

A deschis ochii, uitându-se aiurit la ea.

— De mânerul de plastic! Sus, deasupra geamului! i-a arătat ea. Așa e ca să te ții de el când mașina ia curba.

— Ești sigură? Eu am crezut că acolo se agață haine. De exemplu, când le aduci de la curățat.

— Julian, *chiar nu e momentul să faci teorii*. Apucă mânerul sau jur că...

— Bine! A ridicat mâna, s-a agățat de mâner și a strâns ochii. Sunt gata.

Ea a dat din cap, a lăsat jos Cortana și și-a luat stela. Poate cele două *iratze* de dinainte le făcuse prea repede, poate nu le reușise prea bine. Ea fusese întotdeauna preocupată mai mult de pregătirea fizică necesară unui vânător de umbre decât de cea mentală și artistică, să vezi ce e în spatele unei iluzii magice sau să desenezi rune.

A pus vârful stelei pe umărul lui și a început să deseneze, încet și atent. A trebuit să se sprijine cu o mână de el. A încercat să apese cât mai ușor, dar tot simțea cum Julian se încordează la atingerea ei. Pielea lui era catifelată și ea ar fi vrut să se apropie de el, să-i acopere rana cu mâna și să o vindece doar cu puterea voinței...

Încetează. Terminase de desenat. S-a tras un pic înapoi, cu stela strânsă în mână. Julian s-a îndreptat de spate, cu bucațile de tricou

atârinate de umeri. A respirat adânc, s-a uitat la desen... și iratze a început să dispară de pe pielea lui, ca un fel de gheață neagră care se topește și se împrăștie în ocean.

S-a uitat la Emma. Ea s-a văzut în ochii lui, distrusă, panicată, cu sânge pe gât și pe tricoul alb.

— Doare mai puțin, a șoptit el.

Rana a pulsă din nou și din ea a început să curgă iar sânge; se prelingea din zona coastelor pe centura lui de piele, pe blugi. Emma a acoperit rana cu amândouă mâinile, cuprinsă de panică. Pielea lui era fierbinte, mult prea fierbinte. Ca și cum ar fi avut febră.

— Minți, i-a spus. Jules. Ajunge. O să cer ajutor...

A dat să coboare de pe genunchii lui, dar el s-a întins și a apucat-o de încheietura mâinii.

— Em, a spus. Emma, uită-te la mine.

S-a uitat la el. Avea puțin sânge pe obraz și părul lui buclat era ud de transpirație, dar altminteri arăta exact ca Jules, exact așa cum arăta întotdeauna. Își ținea mâna stângă pe rană, dar cu mâna dreaptă a prins-o ușor de ceafă.

— Em, a spus el, cu ochii mari, care păreau albastru-închis în lumina slabă. Aseară l-ai sărutat pe Mark?

— Ce? Emma s-a uitat la el, șocată. OK, e clar c-ai pierdut prea mult sânge.

El s-a mișcat puțin sub ea, dar nu și-a luat mâna de pe gâtul ei și ea îi simțea atingerea ușoară care îi înfiora firișoarele de păr de pe ceafă.

— Am văzut cum te uitai la el, a spus el. Când eram la *Tridentul lui Poseidon*.

— Dacă te îngrijorează starea lui Mark, să știi că nu e cazul. E varză. Știi asta. Dar nu cred că e cazul să-l zăpăcim și mai mult.

— Nu e asta. Nu Mark mă îngrijorează.

A închis ochii, de parcă ar fi numărat în gând. Când i-a deschis din nou, ochii lui erau ca niște cercuri mari și negre.

— Poate ar fi trebuit. Dar nu e asta.

Oare chiar aiura? s-a gândit Emma îngrozită. El nu avea obiceiul să vorbească așa, fără niciun sens.

— Trebuie să-i chem pe Frații Tăcuți, a insistat ea. Nu-mi pasă dacă o să mă urăști toată viața sau dacă investigația se anulează. . .

— Te rog, a implorat-o el și în vocea lui se citea clar disperarea. Mai încearcă. . . mai încearcă doar o dată.

— Încă o dată? a șoptit ea ca un ecou.

— Tu o să rezolvi asta. O să mă vindeci, pentru că suntem *parabatai*. Suntem legați pe vecie. Așa ți-am spus atunci, mai știi?

Ea a dat din cap speriată, cu mâna pe telefon.

— Și forța runei desenate de *parabatai* este specială. Săgeata aia a avut ceva în ea care împiedică vindecarea prin magie, dar, Emma, tu poți s-o faci. Tu poți să mă vindeci. Noi doi suntem *parabatai* și asta înseamnă că împreună putem face ceva. . . extraordinar.

Acum era sânge și pe blugii ei și pe mâinile ei și pe maioul ei, iar rana sângera întruna, încă deschisă, o rană urâtă pe pielea lui fină.

— Încearcă, a șoptit Jules, sfârșit. Încerci, pentru mine?

Vocea lui întrebătoare era vocea băiețelului de altădată, Emma își amintea de el, mai mic, mai slab, stând drept în fața fraților lui în Marea Sală din Alicante, în timp ce tatăl lui se apropia de ei cu sabia în mână.

Și își amintea ce făcuse atunci Julian. Ce făcuse ca s-o protejeze pe ea, ca să-i protejeze pe toți, pentru că el întotdeauna făcea tot ce se putea ca să-i protejeze.

A lăsat telefonul și a luat din nou stela, strângând-o așa de tare, încât simțea că îi pătrunde prin pielea umedă.

— Uită-te la mine, Julian, a spus ea și ochii lor s-au întâlnit.

A pus vârful stelei pe pielea lui și o clipă a stat așa, nemișcată — respira, respira și își amintea.

Julian. A fost prezent în viața ei dintotdeauna, stropindu-se cu apă în ocean, săpând amândoi în nisip, punându-și mâinile una lângă alta și minunându-se de diferențele dintre ele, de lungimea degetelor sau de forma mâinii. Julian cântând, groaznic de fals, când conducea mașina, degetele lui care îi scoteau delicat din păr o frunză, mâinile lui care o prindeau în sala de antrenament când ea cădea și cădea și cădea. Prima dată în sală după ceremonia de *parabatai*, când ea dăduse cu pumnul în

perete, furioasă că nu îi reuşise o anumită mişcare cu sabia, şi el venise la ea, strângând în braţe trupul ei tremurând, şi îi spusese: „Emma, Emma, nu-ţi mai face rău. Când ție ți-e rău, mi-e rău şi mie.”

A simţit că ceva în pieptul ei se rupe, plesneşte; s-a mirat că nu s-a auzit şi în afară. Energia a început să-i curgă prin vene şi stela s-a mişcat în mâna ei, trasând o rună de vindecare graţioasă pe pieptul lui Julian. L-a auzit gemând, iar ochii lui s-au deschis mari. Mâna i-a alunecat pe spatele ei şi a strâns-o mai tare, cu dinţii încheşaţi.

— Nu te *opri*, a îndemnat-o el.

Emma nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut. Părea că stela se mişcă singură; ea era orbită de atâtea amintiri, un întreg caleidoscop de amintiri cu Julian. Soarele din ochii ei şi Julian dormind pe plajă, îmbrăcat cu vechiul lui tricou, şi ea, care nu voia să-l trezească, dar el s-a trezit singur când a apus soarele şi s-a uitat după ea imediat şi nu a început să zâmbească decât când a văzut-o şi a ştiut că e acolo. Când adormeau vorbind şi când se trezeau mânâ în mânâ; fuseseră odată doi copii în întuneric, dar acum erau altceva, ceva intim şi puternic, ceva ce Emma simţea că abia începe să înţeleagă atunci când şi-a încheiat desenul şi stela i-a căzut din mână.

— Oh, a oftat ea uşor.

Runa părea luminată din interior de o strălucire blândă. Julian respira greu, muşchii stomacului ridicându-se şi coborând repede, dar sângerarea se oprise. Rana se închidea, lipindu-se ca un plic.

— Doare... te doare?

Faţa lui Julian s-a luminat de un zâmbet. Mâna lui încă mai era pe şoldul Emmei, strângând-o cu putere; probabil uitase de ea.

— Nu, a spus el, cu voce scăzută, încet, de parcă erau în biserică. Ai reuşit, ai vindecat-o. Se uita la ea de parcă era un miracol. Emma, Dumnezeuule, Emma!

Emma s-a prăbuşit pe umărul lui, secătuită de atâta încordare. A stat așa, cu capul pe umărul lui, şi el a luat-o în braţe.

— E în regulă. O ţinea în braţe şi simţea că ea tremură. E totul în regulă, nu mai am nimic, i-a spus.

— Jules, a şoptit ea.

Fața lui era foarte aproape de a ei, putea să-i vadă pistruii palizi de pe obraji pe sub petele de sânge. Putea să-i simtă trupul, viu, însuflețit, bătaile inimii în piept, căldura pielii, care parcă ardea de puterea din *iratze*. Și inima ei bătea tare când și-a pus mâinile pe umerii lui...

Portiera din față a mașinii s-a deschis brusc. În mașină a pătruns o lumină puternică și Emma s-a îndepărtat repede de Julian, în timp ce Livvy se cățara pe scaunul din față.

Avea în mână dreaptă o lampa-vrăjitoarei și razele ei neregulate dezvăluiau scena ciudată de pe bancheta din spate: Emma cu hainele pline de sânge, Julian, cu tricoul rupt, înghesuit în portieră. Mâinile lui au căzut de pe spatele Emmei.

— E totul în regulă? a întrebat Livvy.

Avea telefonul în mână, probabil că așteptase să primească și alte mesaje, s-a gândit Emma, simțindu-se vinovată.

— Ai trimis mesaj cu nouă-unu-unu...

— Totul e în regulă.

Emma s-a așezat pe banchetă, mai departe de Julian.

El s-a chinuit să se îndrepte, uitându-se ciudat la tricoul lui sfâșiat.

— Cineva m-a lovit cu o săgeată de arbaletă. Iar *iratze* nu a funcționat.

— Păi, acum arăți destul bine. Livvy s-a uitat atent la el, uimită. Plin de sânge, dar...

— Un pic de magie *parabatai*, a spus Julian. La început n-a mers, dar după aia a mers. Scuze dacă v-am speriat.

— Zici că aveți acolo în spate laboratorul științific al unor nebuni.

Pe fața lui Livvy se citea ușurarea.

— Și cine te-a rănit?

— E o poveste lungă, a spus Jules. Cum ai ajuns aici? Sper că n-ai condus tu?

Pe neașteptate, a mai apărut un cap lângă cel al lui Livvy. Mark, cu părul lui blond care strălucea ca un halou în lumina emanată de lampa-vrăjitoarei.

— Eu am condus, a anunțat el. Am venit cu armăsarul spiritelor naturii.

— Cum? Dar... dar armăsarul tău a fost distrus de demoni!

— Sunt atâtea armăsari câte spirite ale naturii, a răspuns el, încântat să facă pe misteriosul. N-am spus că este armăsarul *meu*. Am spus că e *un* armăsar al spiritelor naturii.

Mark a dispărut apoi de la geam. Până să-și dea Emma seama unde s-a dus, portiera din dreptul lui Julian s-a deschis. Mark s-a aplecat, l-a luat în brațe pe fratele lui mai mic și l-a scos din mașină.

— Ce...? a făcut Emma, apoi și-a luat stela și a coborât după ei.

Pe asfaltul parcării se mai vedeau două siluete — Cristina și Ty, care stăteau în lumina unei motociclete. De fapt, motocicleta strălucea cu totul. Nu era a lui Mark: era neagră și avea pe ea niște coarne pictate.

— Jules?

Ty era palid și părea speriat; Julian s-a desprins din brațele fratelui său și și-a scos de pe el tricoul sfâșiat.

Cristina a venit repede la Emma, iar Julian s-a întors spre fratele lui mai mic.

— Ty, totul e în regulă, l-a asigurat el. Mă simt bine.

— Dar ești plin de sânge, a spus Ty.

Nu se uita direct la Julian, dar Emma se gândea dacă nu cumva își amintește — de Războiul Întunecat, de sângele și de moartea care erau atunci peste tot.

— Oamenii nu pot să piardă prea mult sânge, altfel...

— O să fac niște rune de alimentare cu sânge, a spus Julian. Ty, nu uita, suntem vânători de umbre. Suntem rezistenți.

— Și tu ești plină de sânge, a murmurat Cristina spre Emma, apoi și-a scos jacheta și i-a pus-o pe umeri, acoperindu-i tricoul însângerat. A mângâiat-o ușor pe păr și s-a uitat la ea îngrijorată. Sigur n-ai pățit nimic?

— E sângele lui Julian, a șoptit Emma.

Cristina a scos un sunet înăbușit și a luat-o în brațe. A bătut-o ușor cu palma pe spate, iar Emma s-a simțit așa de bine, încât a decis pe loc că dacă cineva o să încerce să-i facă rău Cristinei, o să-l facă țândări și din resturile lui o să construiască un castel drăguț de nisip.

Livvy se dusesese lângă Ty și acum îl ținea de mână și îi spunea încet: că e numai sânge, că Julian e bine, că totul e în regulă. Ty respira precipitat și o strângea convulsiv de mână.

— Ia asta.

Mark își scosese tricoul albastru. Pe sub el mai avea un tricou, unui cenușiu. Julian l-a privit uimit.

— Haine adevărate, a spus Mark și i-a întins tricoul fratelui său.

— De ce ai un tricou peste alt tricou? l-a întrebat Livvy, cu atenția distrasă temporar.

— În caz că unul din ele e furat, i-a răspuns Mark, pe un ton perfect normal.

Toată lumea se holba acum la el, chiar și Julian, care își scosese tricoul sfâșiat și se îmbrăcase cu cel oferit de Mark.

— Mersi, a spus Julian și și-a tras tricoul în jos, peste centură.

Aruncase tricoul rupt pe un tomberon. Mark părea mulțumit și — a observat Emma cu întârziere — arăta altfel. Părul nu-i mai atârna peste umeri, era tuns scurt, sau, oricum, mai scurt, ondulându-se pe lângă urechi. Îl făcea să arate mai tânăr și mai modern, se potrivea mai bine cu ținuta lui, așa cum era îmbrăcat, cu blugi și bocanci.

Semăna mai bine cu un vânător de umbre.

Mark s-a uitat la ea. Încă mai vedeau în ochii lui vântul și stelele și vastele întinderi de nori pustii. Sălbăticia și libertatea. Se întreba cât de profundă era transformarea asta a lui în vânător de umbre. Cât de profundă va fi vreodată.

Și-a dus mâna la cap.

— Mă simt amețită.

— Ai nevoie de mâncare, a spus Livvy, care o luase de mână. Toți trebuie să mâncăm, a adăugat ea, nimeni n-a mâncat în seara asta și, Jules, azi nu ai voie să gătești. Hai să mergem la *Canter's*, mâncăm ceva și vedem ce facem după aia.

La *Canter's*, totul era galben. Pereții erau galbeni, mesele erau galbene și mai toată mâncarea avea ceva gălbui. Nu că pe Emma ar fi deranjat-o; venea aici cu părinții de când avea patru ani, mâncând clătite cu fulgi de ciocolată și pâine prăjită *challah*.

S-au îngrămădit la o masă și preț de câteva minute totul a fost ca de obicei: chelnerița, o femeie înaltă cu părul cărunț, a venit și le-a lăsat un steanc de meniuri laminate; Livvy și Ty se uitau amândoi pe un meniu, iar Cristina a întrebat-o în șoaptă pe Emma ce înseamnă *matzo brei*. Stăteau cam înghesușiți în separeu și Emma s-a trezit că stă lipită de Julian. Îi simțea tot fierbinte, de parcă *iratze* nu pătrunsese încă peste tot.

Și ea își simțea pielea cumva sensibilizată, ca și cum ar fi fost gata să sară sau să țipe dacă ar fi atins-o cineva. Chiar era gata să țipe când chelnerița s-a întors pe neașteptate să preia comanda. A stat și s-a uitat cât timp Julian a comandat pentru ea gofre și ciocolată caldă, după care a returnat repede meniul, uitându-se îngrijorat la ea.

T-E-S-I-M-T-I-B-I-N-E? a scris el cu degetul pe spatele ei.

Ea a dat din cap și a luat paharul cu apă, plin de gheață, exact când Mark îi comanda zâmbind chelneriței o farfurie cu căpșune.

Chelnerița, pe ecusonul căreia scria JEAN, a clipit des din ochi.

— Nu avem asta în meniu.

— Aveți căpșune în meniu, a contrazis-o Mark. Și am văzut că duceți și farfurii încoace și-ncolo. Deci e firesc să puteți să puneți niște căpșune pe farfurie ca să mi le aduceți.

Jean se uita la el șocată.

— Are dreptate, a spus Ty. Se servesc căpșune la mai multe feluri de mâncare. În mod sigur puteți să le separați.

— O farfurie de căpșune, a repetat Jean.

— Prefer să mi le puneți într-un castron, a spus Mark, cu o privire victorioasă. Au trecut ani de când n-am mai mâncat ce-am dorit eu, doamna mea, și o porție de căpșune e tot ce-mi doresc.

Jean părea complet aiurită.

— Perfect, a spus ea și a dispărut cu meniurile în brațe.

— Mark, a zis Julian. Chiar era necesar?

— Ce să fie necesar?

— Nu ești *obligat* să vorbești ca într-un poem medieval, a spus Julian. De cele mai multe ori vorbești perfect normal. Ar fi bine să nu ieșim prea mult în evidență.

— Nu mă pot abține, a spus Mark, cu un mic zâmbet. Mundanii ăștia au ceva...

— Trebuie să te porți cât mai normal, a spus Jules. Când suntem în public.

— Nu trebuie să se comporte normal, s-a răstit Ty.

— În drum spre restaurant, a dat peste o cabină telefonică și a spus „Scuzați-mă, domnișoară”, i-a povestit Julian.

— E politicos să-ți ceri scuze, a spus Mark, cu același zâmbet.

— Dar nu obiectelor neînsuflețite.

— Bine, gata, i-a întrerupt Emma.

Le-a povestit pe scurt ce se întâmplase acasă la Stanley Wells, inclusiv despre cadavrul fetei și despre silueta misterioasă de pe acoperiș.

— Deci era moartă, dar nu seamănă cu celelalte crime? a întrebat Livvy, încruntată. Pare să nu aibă legătură cu ele — nu erau înregistrări, cadavrul era aruncat în piscina propriei sale case, nu la liniile energetice...

— Dar tipul de pe acoperiș? a întrebat Cristina. Crezi că el a omorât-o?

— Mă îndoiesc, a spus Emma. El era înarmat cu o arbaletă și până acum niciuna dintre victime nu a fost ucisă cu arbaleta. Dar l-a rănit pe Jules, așa că după ce îl găsim, o să-l fac bucăți și o să-mi hrănesc peștii cu el.

— Tu n-ai pești, a spus Julian.

— Ei, atunci o să-mi cumpăr câțiva, a spus Emma. O să-mi iau niște peștișori aurii și-o să-i hrănesc cu sânge până atunci, ca să se obișnuiască cu gustul de carne de om.

— Asta-i greșos, s-a strâmbat Livvy. Înseamnă că trebuie să ne ducem iar acasă la Wells să cercetăm?

— Cu condiția să verificăm mai întâi acoperișul, a răspuns Emma.

— Nu mai putem, a spus Ty, ridicându-și în aer telefonul. M-am uitat la știri. Cineva a găsit cadavrul. Poliția mundană e peste tot. N-o să ne putem apropia de casă cel puțin două zile.

Emma a oftat, exasperată.

— În fine, cel puțin avem asta, a spus ea și a pus geanta fetei pe masă.

A răsturnat acolo tot conținutul: un portofel, o punguță cu farduri, balsam de buze, oglindă, perie de păr și ceva plat, auriu și strălucitor.

— Nu e telefon, a observat Ty și parcă iritarea i se adunase în cuta dintre sprâncene.

Emma nu putea să-l condamne. Ar fi putut să facă multe cu telefonul acela. Păcat; telefonul era pe fundul piscinei lui Wells.

— Ce e asta?

Livvy luase în mână pătratul auriu. Nu scria nimic pe el.

— Nu prea știu.

Emma căuta în portofel. Carduri bancare, un permis de conducere, aproximativ unsprezece dolari, ceea ce o făcea să se simtă cam aiurea. Una e să iei o probă, alta e să iei bani. Nu că i-ar fi putut înapoia fetei.

— Nicio fotografie, nimic? a întrebat Julian, care se uita peste umărul ei.

— Cred că nimeni nu ține fotografii în portofel, numai în filme, a răspuns Emma. Nu de când a apărut iPhone-ul.

— Apropo de filme, a spus Livvy, încruntându-și fruntea și semănând pentru o clipă, cum se întâmpla uneori, cu Ty. Asta arată ca Biletul Auriu. Știți voi, din *Charlie și fabrica de ciocolată*.

A fluturat pătrățelul auriu de hârtie laminată.

— Dă să-l văd și eu, a spus Cristina.

Livvy i-a dat hârtia și tocmai atunci chelnerița a venit cu mâncarea: sendviș cu brânză la grătar pentru Ty, sendviș cu curcan pentru Cristina, sendviș cu bacon pentru Julian, gofre pentru Emma și Livvy și porția de căpșune pentru Mark.

Cristina și-a scos stela și a început să scrijelească un colț al pătratului auriu, fredonând. Mark, părând în al nouălea cer, a luat sticluța de sirop de arțar de pe masă și a golit-o peste căpșuni. A luat o căpșună și a băgat-o în gură, cu tot cu codiță. Julian se uita fix la el.

— Ce? a făcut Mark. E perfect normal să mănânc asta.

— Bineînțeles, a spus Julian. Dacă ești colibri.

Mark a ridicat o sprânceană.

— Ia uitați-vă, a spus Cristina și a împins hârtia în mijlocul mesei.

Nu mai era o hârtie goală. Era imaginea lucioasă a unei clădiri și dedesubt scria cu litere mari:

DISCIPOLII GARDIANULUI
VĂ INVITĂ LA LOTERIA
SPECTACOLUL DIN ACEASTĂ LUNĂ:
II AUGUST, ORA 7 P.M.
TEATRUL DE LA MIEZUL NOPTII

Cu acest bilet poate intra un singur grup. Ținută semiformală.

— *Loteria?* a făcut Julian uimit. E titlul unui roman de groază celebru. Au făcut o piesă după el sau cum?

— Nu pare să fie o piesă de teatru, a spus Livvy. Pare ceva sinistru.

— Poate e o piesă de teatru sinistru, a opinat Ty.

— A fost o poveste sinistru.

Julian a luat biletul în mână. Sub unghiile lui era vopsea, niște semi-luni albastre și sclipitoare.

— Și cel mai sinistru e că teatrul ăsta e închis. Știu unde e; lângă Highland Park. E închis de ani de zile.

— De șaisprezece ani, a spus Ty. Era maestru la folosirea telefonului cu o singură mână; acum citea încruntat de pe ecran. A fost închis după un incendiu și nu a mai fost refăcut.

— Am trecut și eu pe lângă el, a intervenit Emma. E acoperit cu panouri, nu?

Julian a dat din cap.

— L-am pictat și eu odată. Îmi plăcea să pictez clădiri părăsite, cum era Murphy Ranch, sau fabrici abandonate. Îmi amintesc de clădirea asta. Avea ceva fantomatic.

— E interesant, a spus Mark. Dar are vreo legătură cu investigația noastră? Cu crimele?

Toată lumea a părut destul de surprinsă că Mark pune o întrebare atât de practică.

— Cred că are, a spus Emma. Săptămâna trecută am fost în Piața Umbrelor...

— Aș vrea să nu te mai duci la Piața Umbrelor, a bombănit Julian. E periculos acolo...

— A, NU, a spus Emma. Nu *periculos*, domnule Era-Să-Sângerez-Până-La-Moarte-În-Mașina-Mea.

Julian a oftat și a întins mâna să-și ia suc.

— Nu-mi vine să cred că până acum mă plângeam că mi se spune „Jules”.

— Poate-ar trebui să discutăm despre Piața Umbrelor, a intervenit repede Cristina. De acolo a obținut Emma primele informații despre crime.

— Ei, poți să-ți imaginezi ce fericiți au fost piețarii când m-au văzut pe mine cu Cameron...

— Te-ai dus cu Cameron? a întrebat Julian.

Livvy a ridicat mâna.

— În apărarea Emmei, pot să spun că e un tip enervant, dar sexy.

Julian s-a uitat la ea.

— Vreau să zic, a adăugat ea repede, dacă-ți plac tipii care arată ca un Captain America roșcat, așa cum mie... nu-mi plac?

— Captain America este clar cel mai frumos dintre Răzbunători, a spus Cristina. Dar mie-mi place Hulk. Mi-ar plăcea să-i vindec inima frântă.

— Suntem *nefilimi*, a spus Julian. N-ar trebui să știm ceva despre Răzbunători. În plus, a adăugat el, cel mai bine arată Omul de Oțel.

— Pot să termin și eu povestea? a întrebat Emma. Eram la piață cu Cameron și, acum mi-am adus aminte, am văzut un stand unde scria ceva gen „Înscrieți-vă la Loterie”. Deci cred că e ceva supranatural, nu teatru experimental sau ceva de felul ăsta.

— Eu habar n-am cine sunt Răzbunătorii, a observat Mark, care își terminase căpșunile și acum mânca zahăr.

Ty părea să-i fie recunoscător pentru asta — el nu avea timp de supereroi.

— Dar sunt de acord cu tine, a continuat Mark. E o pistă. Cineva l-a ucis pe Stanley Wells și acum și iubita lui e moartă. Chiar dacă a murit cu totul altfel.

— Cred că toată lumea e de acord că nu poate să fie o coincidență, a spus Emma. Că au murit amândoi.

— Eu nu cred că e, a spus Mark. Dar ea poate a fost omorâtă fiindcă știa ceva, nu ca sacrificiu sau ca parte a aceluiași ritual. În definitiv, moartea aduce o altă moarte, a comentat el cu un aer gânditor. A primit invitație la spectacolul ăsta cu Loteria. Pentru ea era ceva important, dacă avea biletul în geantă. Cred că putem merge pe firul ăsta.

— Sau ar putea să nu fie niciun fir, a spus Julian.

— Altceva nici nu prea avem ce investiga, a remarcat Emma.

— Ba chiar avem, a replicat Jules. Avem fotografiile pe care le-ai făcut tu în peștera de la convergență. Și îl mai avem și pe individul ăla care a tras în mine — avem jacheta cu care eram îmbrăcat și putem afla ce otravă a folosit. S-ar putea ca Malcolm să știe dacă o putem asocia cu un anume demon sau magician care o vinde.

— Perfect, a spus Emma. Putem să le facem pe amândouă. I I august e mâine. S-a uitat încruntată la bilet. O, Doamne, semiformal. Elegant. Nu cred că am ceva elegant în garderobă și trebuie să-i luăm și lui Mark un costum. . .

— Nu trebuie să vină și Mark, a întrerupt-o repede Julian. El ar putea să rămână la Institut.

— Nu, a refuzat Mark.

Vocea lui era calmă, dar ochii îi scăpărau.

— Nu rămân acolo. Am fost adus aici ca să vă ajut la investigație și asta am să fac.

Julian s-a rezemat de spătar.

— Dacă nu ne lași să-ți facem rune, nu vii. Nu ai fi în siguranță.

— M-am protejat singur, fără rune, ani de zile. Dacă nu vin cu voi, cei care m-au trimis la voi din Regatul Elfilor vor afla și nu vor fi deloc încântați. Pedepsa va fi aspră.

— Of, lasă-l să vină, a spus Livvy, neliniștită. Jules. . .

Jules a dus mâna la gulerul tricoului, într-un gest automat.

— Cum să te pedepsească, dacă tu nu le spui?

— Tu crezi că e simplu să minți când ai crescut între oameni care nu mint? a întrebat Mark, aprins la față de furie. Și crezi că ei nu-și dau seama când minte cineva?

— Tu ești om, a spus Julian iritat. Nu ești unul de-ai lor, nu te porți ca ei. . .

Mark s-a ridicat brusc de la masă și a plecat de lângă ei.

— Ce face? a exclamat Emma, uitându-se se uluită după el.

Mark se apropiase de masa vecină, unde stăteau două fete munde, tatuate și cu piercinguri, care păreau că se întorc de la un club de noapte; râdeau în hohote de ce le spunea el.

— Pentru numele Îngerului!

Julian a aruncat niște bani pe masă și s-a ridicat. Emma a băgat înapoi toate obiectele în geanta Avei și a pornit repede după el, urmată de ceilalți.

— Îmi permiteți să vă iau salata, doamna mea? spunea Mark fetei cu părul roz, care avea în față un castron plin de salată.

Ea a împins castronul spre el, zâmbind.

— Ești superb, a spus ea. Chiar și cu urechile astea false de elf. Lasă salata, poți să iei. . .

— Bine, mi-ai demonstrat destul, ajunge. Julian l-a luat pe Mark de mână — el mesteca vesel un morcov — și a încercat să-l tragă spre ușă. Îmi cer scuze, doamnelor, le-a spus fetelor, care protestau în cor.

Cea cu părul roz s-a ridicat în picioare.

— Dacă el vrea să stea, lasă-l să stea, s-a răstit ea. De fapt, tu cine ești?

— Sunt fratele lui, a răspuns Julian.

— Mamă, dar nu semănați deloc, a comentat fata, pe un ton care a enervat-o pe Emma.

Lui Mark îi spusese că e superb — și Julian era superb, doar că nu așa ostentativ, ci mai discret. Nu avea obrazul îngust al lui Mark sau farmecul lui de elf, dar avea niște ochi luminoși și o gură frumoasă, care. . .

S-a oprit, șocată de ea însăși. Ce se întâmpla cu ea? Ce se întâmpla cu gândurile ei?

Livvy a scos o exclamație exasperată, s-a repezit la ei și l-a apucat pe Mark de tricou.

— Nu cred că vrei să-l ai, i-a spus ea fetei cu părul roz. Are sifilis.

Fata a rămas mască.

— *Sifilis?*

— Cinci la sută din populația Americii are sifilis, i-a sărit Ty în ajutor.

— Nu am sifilis, a protestat Mark furios. În Regatul Elfilor nu există boli cu transmitere sexuală!

Fetele mundane au amuțit brusc.

— Îmi cer scuze, le-a spus Jules. Știți și voi cum e sifilisul. Atacă și creierul.

Fetele rămăseseră cu gura căscată, în timp ce Livvy îl trăgea pe Mark de tricou afară din restaurant, în parcare, cu ceilalți după ea.

În clipa când au ieșit afară și s-a închis ușa în urma lor, Emma a izbucnit în râs. S-a rezemat de Cristina, care râdea și ea, în timp ce Livvy îi dădea drumul lui Mark ca să-și netezească fusta, cu un aer netulburat.

— Scuze, a spus Emma. Dar... *sifilis?*

— Ty citea despre asta azi, a spus Livvy.

Julian, care încercase să-și ascundă zâmbetul, s-a uitat la Ty.

— De ce citeai despre sifilis?

Ty a ridicat din umeri.

— Studiam.

— Chiar trebuia să faceți asta? a întrebat Mark. Nu făceam decât să stau de vorbă cu ele. M-am gândit să-mi mai exersez discursul nobil.

— Intenționat erai ridicol, a spus Emma. Încep să cred că ai impresia că spiritele naturii vorbesc caraghios.

— La început așa mi s-a părut, a recunoscut cu candoare Mark. Dar după aia te obișnuiești. Acum... acum nu mai știu ce să cred.

Părea puțin deabusolat.

— Nu avem voie să vorbim cu mundanii, a spus Julian și zâmbetul îi dispăruse. Este... ceva elementar, Mark. Unul dintre primele lucruri pe care le învățăm. *Mai ales* despre lucruri precum Tărâmul Elfilor.

— Am vorbit cu acele mundane și nimeni n-a explodat, nimeni n-a luat foc. Nu s-a abătut niciun blestem asupra noastră. Ele credeau că sunt costumat. Mark a lăsat capul în jos, apoi s-a uitat la Julian. Ai dreptate când spui că ies în evidență, dar lumea vede ce vrea ea să vadă.

— Poate și regula aia, să nu te duci la luptă fără rune, e o regulă stupidă, a spus Ty și Emma și-a adus aminte cum îi vorbise Mark lui Ty în sala de antrenament.

Acum suntem amândoi răniți la mână.

— Poate multe reguli sunt stupide, a spus Julian și în vocea lui se simțea un soi de amărăciune care a surprins-o pe Emma. Poate că trebuie să le respectăm, oricum ar fi. Poate că asta ne face să fim vânători de umbre.

Livvy l-a privit aiurită.

— Suntem vânători de umbre pentru că trebuie să respectăm reguli stupide?

— Nu pentru reguli, a spus Julian. Pentru pedeapsa pe care o primim dacă le încalcăm.

— Și în Regatul Elfilor pedepsele pentru încălcarea regulilor sunt la fel de aspre, dacă nu și mai aspre, a spus Mark. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, Julian. Dacă ei ajung să creadă că eu nu particip la investigație, mă vor pedepsi nu numai pe mine, ci și pe voi. Nici nu îmi vor cere să le spun eu. Vor ști ei singuri.

Ochii lui ardeau.

— Mă înțelegi?

— Te înțeleg, Mark. Și te cred. Julian i-a zâmbit fratelui său, un zâmbet care părea mai luminos tocmai fiindcă era neașteptat. În fine, a spus. Toată lumea la mașină, OK? Mergem acasă.

— Trebuie să returnez armăsarul, a spus Mark. Nu pot să-l las aici. Dacă îl pierd, Vânătoarea Sălbatică va interpreta greșit.

— Bine, a spus Julian. Du-te singur și du-l. Ty și Livvy nu se vor mai urca niciodată pe chestia aia, s-a-nțeles? Prea periculos.

Livvy a părut dezamăgită, Ty — ușurat. Mark a dat din cap aproape imperceptibil.

— Mă duc eu cu Mark, a spus Cristina deodată.

Emma a văzut cu surprindere cum chipul lui Mark s-a luminat deodată.

— Mă duc să aduc armăsarul, a spus Mark. Simt dorința de a zbura.

— Și să nu depășești limita de viteză! a strigat Julian după el, în timp ce acesta dispărea după colțul clădirii.

— Zboară pe cer, Julian, a spus Emma. Acolo nu prea e limită de viteză.

— Știu, a spus el și a zâmbit.

Era zâmbetul acela care îi plăcea Emmei, zâmbetul care îi era adresat numai ei, cel care spunea că deși viața îl forțase de multe ori să fie serios, Julian nu era de fapt serios din fire. În clipa aceea ar fi vrut să-l îmbrățișeze sau să-i atingă umărul, așa de mult voia, încât și-a strâns mâinile tare, ca să nu o facă. S-a uitat în jos, la degetele ei; din cine știe ce motiv, le împletise, ca și cum ar fi vrut să facă din ele o cușcă pentru sentimentele ei.

Luna plină se ridicase sus pe cer când Mark a oprit încet motocicletă pe nisipul din spatele Institutului.

Călătoria în oraș fusese marcată de panică, cu Livvy ținându-se strâns de centura Cristinei, speriată, Ty spunându-i lui Mark să meargă mai încet, autostrada dispărând de sub ei. Aproape că se izbiseră de un tomberon când aterizaseră în parcare.

Drumul înapoi a fost liniștit. Cristina îl ținea ușor de talie, gândindu-se că are senzația că zboară prin nori. Sub ei, orașul părea un desen elaborat de lumini colorate. Cristinei nu îi plăcuseră niciodată parcurile de distracții și nici zborul cu avionul, dar asta nu semăna cu niciunul dintre ele: se simțea o părticică din aer, împinsă de vânt ca o mică barcă pe apă.

Mark a coborât de pe motocicletă și i-a întins mâna, s-o ajute să coboare. Ea l-a prins de mână, având încă în ochi imaginea docurilor de la Santa Monica, luminile strălucitoare ale roții mari. Nu se simțise niciodată așa de departe de mama ei, de Institutul din Mexico City, de familia Rosales.

Îi plăcea.

— Doamna mea, i-a spus el, când a coborât.

Ea a simțit cum i se întind buzele într-un zâmbet.

— Sună așa de formal.

— Curțile asta și sunt, formale, a consimțit el. Ți mulțumesc că ai venit cu mine. Nu erai obligată.

— Am văzut pe fața ta că nu vrei să te întorci singur, a spus Cristina.

O adiere blândă de vânt sufla peste deșert, mișcând nisipul, ridicându-i lui Mark părul ondulat, proaspăt tuns. Fiind scurt, acum semăna cu un halou, așa de blond, încât părea argintiu.

— Vezi o mulțime de lucruri tu.

El îi studia atent fața. Ea s-a întrebat cum ar fi arătat dacă ambii ochi ar fi avut culoarea aceea tipică familiei Blackthorn, albastru-verzuie, ca marea. Se întreba dacă frumusețea lui e accentuată acum de ciudățenia ochilor lui.

— Când nimeni în jurul tău nu spune adevărul, înveți să privești în spatele aparențelor, a spus ea și s-a gândit la mama ei și la petalele galbene de trandafiri.

— Da, a replicat el. Numai că eu vin dintr-un loc unde toată lumea spune adevărul, oricât ar fi el de crud.

— De asta ți-e dor de Regatul Elfilor? l-a întrebat Cristina. Fiindcă acolo nu există miniciuni?

— De unde știi că mi-e dor de Regatul Elfilor?

— Inima ta nu e împăcată aici, a spus Cristina. Și eu cred că te atrage acolo ceva mai mult decât familiaritatea. Ai spus că acolo te simțeai liber — dar ai spus și că au săpat pe spatele tău rune. Încerc să înțeleg ce anume ți-ar putea lipsi.

— Asta s-a întâmplat la Curtea Elfilor Întunericului, nu în Vânătoarea Sălbatică, a răspuns Mark. Și nu pot să vorbesc despre ce mi-e dor. Nu pot să vorbesc despre Vânătoare, chiar nu pot. E interzis.

— Asta-i groaznic. Cum poți să faci o alegere dacă nici nu poți vorbi despre alegerea ta?

— Lumea e groaznică, a spus Mark pe un ton neutru. Și unii sunt înghițiți de ea și se înecă, iar alții se ridică deasupra și îi iau cu ei și pe alții. Dar nu sunt mulți așa. Nu toată lumea poate să fie Julian.

— Julian? Cristina era uimită. Dar am avut impresia că nici nu îl plăci. Am crezut...

— Ai crezut...

Își ridicase sprâncenele argintii.

— Am crezut că nu-ți place de niciunul dintre noi, a spus ea, cu reținere.

I se părea că a spus o prostie, dar fața lui s-a împlânzit deodată. I-a luat mâna și i-a mângâiat palma cu degetele. Ea a simțit un fior în tot brațul — atingerea lui era ca un curent electric.

— Îmi place de tine, a spus el. Cristina Mendoza Rosales. Îmi place foarte mult de tine.

S-a aplecat spre ea. Cristina nu mai vedea decât ochii lui, albastru și auriu...

— Mark Blackthorn.

Vocea care îi rostise numele era aspră și tăioasă. Amândoi s-au întors repede.

În fața lor stătea războinicul elf înalt care îl adusese pe Mark la Institut; parcă se materializase acolo din albul nisipului și negrul cerului. El însuși părea alb-negru, cu hainele acelea de culoarea tușului, cu părul negru și ondulat pe tâmpile. Ochiul argintiu strălucea în lumina lunii; ochiul negru părea să nu aibă pupilă. Purta tunică și pantaloni cenușii și avea pumnale la centură. Era inuman de frumos, ca o statuie.

— Kieran, a spus Mark, respirând precipitat, pe jumătate uluit. Dar eu...

— Trebuia să te aștepti că mă vei vedea. Kieran s-a apropiat de ei. M-ai rugat să-ți împrumut armăsarul; ți l-am împrumutat. Cu cât stau mai mult fără el, cu atât mai bănuitor va deveni Gwyn. Ai sperat să-i trezești suspiciuni?

— Aveam de gând să ți-l înapoiez, a spus Mark, încet.

— Da?

Kieran și-a încrucișat brațele pe piept.

— Cristina, intră în casă, a spus Mark.

Îi lăsase mâna și acum se uita fix la Kieran, nu la ea.

— Mark...

— Te rog, a spus el. Pentru că... dacă îmi respecti intimitatea, te rog, du-te înăuntru.

Ea șovăia. Dar expresia hotărâtă de pe chipul lui era limpede. Știa bine ce îi cere. S-a întors și a intrat în Institut pe ușa din spate, lăsând-o să se trântescă în spatele ei cu zgomot.

Scările se ridicau în fața ei, dar ea nu putea să urce. Îl cunoștea prea puțin pe Mark Blackthorn. Dar când a vrut să pună piciorul pe prima treaptă, și-a amintit de cicatricile de pe spatele lui. De felul în care stătea ghemuit atunci, în prima zi, de cum îi spunea lui Julian că e un vis sau un coșmar trimis de Vânătoarea Sălbatică să-l hăituiască.

Cristina nu credea în Pacea Rece, niciodată nu crezuse în ea, dar suferința lui Mark parcă îi spulberase convingerile. Poate că spiritele naturii erau într-adevăr crude. Poate într-adevăr nu era nimic bun în ele, poate nu aveau onoare. Și, dacă ar fi fost așa, cum putea să-l lase acolo pe Mark, singur, cu unul dintre aceia?

S-a răsucit pe călcâie, a deschis ușa... și a înghețat.

I-a trebuit o clipă să-i găsească cu privirea, dar când i-a găsit, i s-a părut că vede o imagine de film pe un ecran luminos. Stăteau în picioare, într-o pată de lumină de lună, la marginea parării; Mark stătea cu spatele la un stejar plin de lăstari. Kieran era aplecat peste el, lipindu-l de copac — și se sărutau.

Cristina a ezitat un moment, simțind că se aprinde la față, dar era limpede că Mark nu era atins împotriva voinței lui. Măinile îi erau încurcate în părul lui Kieran și îl săruta așa de pasional, de parcă era flămând. Corpurile lor erau lipite strâns; cu toate acestea, Kieran îl apucase de mijloc pe Mark și mâinile lui se mișcau întruna, cu disperare, de parcă ar fi vrut să-l strângă și mai tare. Au ajuns pe umerii lui Mark, i-au scos jacheta și i-au atins pielea în zona claviculei. El a scos un sunet înăbușit de plăcere, ca un geamăt de durere, apoi s-a desprins din îmbrățișare.

Kieran se uita la Mark cu o privire flămândă și în același timp disperată. Cristina nu văzuse niciodată vreun spirit al naturii care să semene mai mult decât Kieran cu un om. Mark îl privea cu ochii mari și strălucitori în lumina lunii. O privire în care se citeau iubire și dor și o tristețe îngrozitoare. Era prea mult. Deja fusese prea mult: Cristina știa că nu ar fi trebuit să se uite, dar nu reușea să plece de acolo — era ținută în loc de uimire și fascinație.

Și dorință. Era și dorință. Poate pentru Mark, poate pentru amândoi sau poate doar la gândul că ar putea și ea să dorească pe cineva la

fel de mult; nu era sigură. S-a dat înapoi, cu inima bubuind, și când era gata să tragă ușa după ea. . .

Toată parcare s-a luminat ca un stadion de luminile unei mașini care venise de după colțul clădirii și intrase în parcare. Muzica răsuna puternic prin geamurile lăsate; Cristina auzea vocea Emmei și pe cea a lui Julian.

S-a uitat repede spre Mark și Kieran, dar acesta din urmă dispăruse, o umbră printre umbre. Mark se apleca să-și ia de jos jacheta, în timp ce Emma și ceilalți coborau din mașină.

Cristina a închis ușa după ea. A auzit că Emma îl întreabă pe Mark unde e ea și l-a auzit pe Mark răspunzându-i că e înăuntru. Vocea lui era calmă și liniștită, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar totul se întâmplase.

Ea se întrebase atunci, când el se uita în ochii ei și îi spunea că fusese nevoit să se descurce fără oglinzi în Vânătoarea Sălbatică, în ochii cui s-o fi uitat el atâtea ani.

Acum știa.

Vânătoarea Sălbatică, în urmă cu niște ani

Mark Blackthorn ajunsese la Vânătoarea Sălbatică atunci când avea șaisprezece ani, și nu pentru că așa dorise el.

Își amintea doar că era întuneric după ce fusese luat de la Institutul care era casa lui, înainte de a se trezi în cavernele acelea subterane, printre licheni și mușchi din care picura apă. Deasupra lui era aplecat un bărbat masiv, cu ochi de culori diferite, pe cap cu o cască împodobită cu coarne.

Mark l-a recunoscut, desigur. Nu puteai să fii vânător de umbre și să nu fi auzit de Vânătoarea Sălbatică. Nu puteai fi pe jumătate elf și să nu fi citit ceva despre Gwyn Vânătorul, cel care de secole era în fruntea Vânătorii. La brâu avea o sabie lungă, din fier bătut, înnegrită și deformată de parcă ar fi trecut de multe ori prin foc.

— Mark Blackthorn, a spus el, acum tu ești cu Vânătoarea Sălbatică, pentru că cei din familia ta au murit. Noi suntem acum neamul tău.

Apoi, trăgând sabia de la brâu, și-a trecut-o prin palmă, până a început să sângereze, după care a picurat din sângele acela în apă și i-a dat-o lui Mark s-o bea.

În anii care au urmat, Mark avea să-i mai vadă și pe alții veniți la Vânătoarea Sălbatică, iar Gwyn le spunea același lucru și se uita la ei cum îi beau sângele. Și se

uita cum ochii lor încep să se schimbe, căpătând culorile diferite, ca pentru a simboliza divizarea sufletului lor.

Gwyn era de părere că un nou recrut trebuia mai întâi înfrânt, ca apoi să fie reconstruit ca vânător sălbatic — cineva care să poată călări toată noaptea fără să doarmă, cineva care să stea nemâncat până aproape de înfometare și să îndure dureri care ar fi distrus un mundan. Și credea cu convingere că loialitatea trebuie să fie totală. Nu aveau dreptul să aleagă și pe altcineva în afara Vânătorii Sălbătice.

Mark i-a oferit loialitatea sa lui Gwyn și serviciului său, dar nu și-a făcut prieteni în Vânătoarea Sălbatică. Ei nu erau vânători de umbre, iar el era vânător de umbre. Toți ceilalți veneau de la Curțile Elfilor și ajunseseră acolo pentru că fuseseră pedepsiți să stea în serviciul Vânătorii Sălbătice. Nu le plăcea că el e nefilim, iar el a simțit disprețul lor și i-a disprețuit la rândul lui.

Călărea singur în noapte, pe o iapă argintie pe care i-o dăduse Gwyn. Gwyn părea că îl simpatizează, oarecum pervers, poate ca să le facă în ciudă celorlalți din Vânătoare. L-a învățat pe Mark să se orienteze după stele și să asculte sunetele unor lupte care puteau fi auzite de la sute, ba chiar mii de kilometri depărtare: urletele de furie și șipetele muribunzilor. Ei trebuiau să călărească până la câmpul de bătaie și acolo, nevăzuți de ochii mundanilor, să jefuiască toate cadavrele de bunurile de valoare. Cea mai mare parte a acestora era trimisă ca tribut la Curtea Elfilor Luminii și la Curtea Elfilor Întunericului, dar o parte o păstra Gwyn pentru el.

Mark dormea singur, în fiecare noapte, pe pământul rece, înfășurat într-o pătură, având ca pernă o piatră. Când era frig, tremura și visa rune care să-l încălzească, rune făcute de strălucirea pummalului serafic. În buzunar avea mereu lampa-vrăjitoarei pe care i-o dăruise Jace Herondale, dar nu îndrăznea s-o aprindă decât când era singur.

În fiecare noapte, înainte de a adormi, recita numele surorilor și fraților lui, în ordinea vârstei. Fiecare nume era ca o ancoră care îl ținea legat de pământ. Care îi ținea pe ei în viață.

Helen. Julian. Tiberius. Livia. Drusilla. Octavian.

Zilele se pierdeau în negură, se transformau în luni. Timpul nu trecea aici ca în lumea mundană. Mark renunțase să mai numere zilele — nu avea cum să le individualizeze, iar Gwyn detesta asta. Așadar, nu avea idee de cât timp era cu vânătorii sălbatici când a venit Kieran.

Știa că vor avea un nou vânător; zvonurile circulă repede și, în afară de asta, Gwyn îi convertea pe nou-veniți întotdeauna în același loc: o cavernă din apropierea

intrării în Curtea Elfilor Întinericului, unde pereții erau căptușiți cu un strat gros de licheni verzi ca smaraldul și unde printre pietre era un bazin natural cu apă.

Acolo l-au găsit când au ajuns, lăsat special pentru Gwyn. La început, Mark nu a văzut decât silueta unui băiat cu părul negru, încâlcit, și un trup subțire, iar lanțurile cu care era legat la mâini și la picioare îi răsuceau trupul într-o poziție ciudată. Părea să fie numai piele și os.

— Prințe Kieran, a spus Gwyn, apropiindu-se de băiat, iar din mulțime s-au auzit murmure.

Dacă nou-venitul era prinț, era mult mai stimat decât restul nobilimii. Și oare ce ar fi putut să facă un prinț ca să se vadă brutal exilat de la curtea lui, dezmoștenit de familia și de numele lui, de prieteni și rude?

Băiatul a ridicat capul când Gwyn s-a apropiat de el, arătându-și fața. Era, cu siguranță, nobil. Avea trăsăturile acelea ciudate, luminoase, aproape inuman de frumoase, cu pomeți înalți și ochi negri. Părul negru avea sclipiri albastre și verzi, culoarea oceanului în noapte. A întors capul când Gwyn a vrut să-i dea apa amestecată cu sânge, dar acesta l-a silit s-o bea. Mark a privit fascinat cum ochiul drept al lui Kieran devine argintiu, iar lanțurile cad de la mâinile și picioarele lui însângerate.

— Acum faci parte din neamul vânătorilor sălbatici, i-a spus Gwyn, mai morhorât ca de obicei. Ridică-te și vino lângă noi.

Kieran a fost un personaj ciudat în grup. Deși rangul de prinț îi fusese luat când a fost exilat la Vânătoare, el tot mai avea acel aer nedefinit, de aroganță și regalitate, care nu le convenea deloc celorlalți. Își băteau joc de el, numindu-l „prințisor”, și ar fi făcut și mai rău dacă Gwyn nu i-ar fi oprit. Se părea că cineva de la Curți încă mai avea grijă de Kieran, în ciuda exilului.

Mark nu-și putea lua ochii de la el. Era ceva la Kieran care îl fascina. A aflat curând că prințul își schimba culoarea părului în funcție de dispoziție, de la negru ca noaptea (atunci când era trist) la albastru palid (atunci când râdea, ceea ce nu se întâmpla prea des) — întotdeauna culorile mării. Părul lui era des și ondulat, și uneori Mark ar fi vrut să-l atingă, ca să vadă dacă seamănă la atingere cu părul sau cu mătasea cu ape, care își schimbă nuanțele în lumină. Kieran călărea pe calul lui, oferit de Gwyn — cel mai vajnic cal pe care îl văzuse Mark în viața lui, negru și scheletic, un cal de mort —, de parcă s-ar fi născut pe el. Ca și Mark, părea decis să sufere durerea exilului călărind singur, rareori vorbind cu vreun vânător, ba chiar rareori făcând schimb de priviri cu ei.

Doar la Mark se mai uita uneori, atunci când ceilalți îl strigau „nefilim” sau „plodul umbrelor” sau „băiatul-înger”, sau cu alte porecle mult mai urâte. A venit o zi când s-a auzit vestea că, în urma hotărârii Conclavului, în Idria fuseseră spânzurate pentru trădare mai multe spirite ale naturii. Elfii avuseseră prieteni printre vânătorii sălbatici, iar într-un acces de furie, camarazii lui Mark i-au cerut să îngenuncheze și să spună „Eu nu sunt vânător de umbre”.

Când el a refuzat s-o facă, i-au smuls hainele și l-au biciuit la sânge. L-au lăsat inconștient sub un copac, pe un câmp acoperit de zăpadă, unde sângele lui a transformat fulgii albi în roșii.

Când s-a trezit, a văzut lumina unui foc și era cald, iar el stătea întins cu capul pe picioarele cuiva. Cu mare greutate a reușit să-și revină într-atât cât să-și dea seama că era Kieran. Acesta l-a ridicat în brațe și i-a dat apă, apoi i-a pus o pătură pe umeri. Atingerea lui era delicată și ușoară.

— Mi se pare că cei din neamul tău, i-a spus el, au niște rune vindecătoare.

— Da, a bârâit Mark, mișcându-se doar pușin.

Durerea de la pielea înșângărată îi străbătea corpul ca un fulger.

— Se numesc iratze. O rună de acest fel mi-ar vindeca rănille. Dar runele nu se pot face decât cu stela, iar stela mi-au distrus-o cu ani în urmă.

— Păcat, a spus Kieran. Cred că vei rămâne pentru totdeauna cu cicatrice.

— Și ce-mi pasă? a spus Mark, indiferent. Nu contează prea mult aici, la Vânătoarea Sălbatică, dacă sunt frumos sau nu.

Kieran și-a ascuns un mic zâmbet și l-a mângâiat ușor pe păr. Mark a închis ochii. Trecuseră ani de zile de când nu-l mai atinsese cineva și mângâierea lui l-a înfiorat, în ciuda durerilor pe care le avea.

După asta, când plecau să călătorească, plecau împreună. Kieran a făcut din Vânătoare o aventură pentru amândoi. Îi arăta lui Mark minuni pe care numai cei din neamul spiritelor naturii le știau: întinderi de gheață care stăteau tăcute și strălucitoare în lumina lunii, văi ascunse, pline de flori de noapte. Călăreau printre stropii cascadelor și printre turnurile de nori. Iar Mark nu mai era chinuit de singurătate, dacă nu chiar fericit.

Noaptea dormeau amândoi ghemuiți sub pătura lui Kieran, care era făcută dintr-o țesătură foarte groasă și care ținea cald întotdeauna. Într-o noapte, s-au oprit pe vârful unui deal, într-un loc verde din nord. În jurul dealului erau mormane de pietre, o construcție făcută de mundani cu mii de ani în urmă. Mark s-a rezemat de

pietre și a privit la șesul verde, argintiu în lumina lunii, întins până la marea cea de departe. Marea, s-a gândit el, este peste tot la fel, la fel ca marea care își spărgea valurile la țărmul acela pe care el încă îl mai considera casa lui.

— Rănile tale s-au vindecat, a spus Kieran, atingându-i cu degetele lui ușoare și subțiri tricoul rupt, prin care se vedea pielea.

— Dar sunt tot urâte, a spus Mark.

Aștepta să iasă primele stele, ca să le boteze cu numele fraților săi. Nu a observat apropierea lui Kieran decât atunci când băiatul a fost chiar în fața lui; lumina amurgului îi umbrea delicat fața.

— La tine nimic nu e urât, a spus Kieran.

S-a aplecat să-l sărute, iar Mark, după un moment de uimire, a ridicat fața spre el și buzele lor s-au întâlnit.

Era prima oară când se săruta, și niciodată nu se gândise că o va face cu un băiat, dar acum era bucuros că e Kieran. Nu își imaginase vreodată că un sărut poate să fie ca o agonie și ca o plăcere în același timp. De luni de zile visase să-i atingă părul, iar acum o făcuse, îngropându-și degetele în șuvițele lui, care se făceau din negre albastre cu ape aurii. Le simțea pe piele ca niște limbi de foc.

S-au băgat sub pătură împreună în noaptea aceea, dar nu au dormit prea mult, iar Mark a uitat să mai boteze stelele cu numele fraților săi — și în noaptea aceea, și în următoarele nopți care au urmat. Curând, Mark se obișnuise să se trezească cu brațul pe trupul lui Kieran sau cu mâna în părul lui albastru-alb.

A învățat că săruturile și atingerile și declarațiile de iubire te pot face să uiți, și cu cât stătea mai mult cu Kieran, cu atât mai mult își dorea să rămână cu el și cu nimeni altcineva. Nu trăia decât pentru clipele în care erau singuri, de obicei noaptea, vorbindu-și în șoaptă ca să nu-i audă nimeni.

„Mai spune-mi despre Curtea Elfilor Întunericului”, îi cerea Mark, iar Kieran începea să-i șoptească povești despre Curtea întunecată și Regele ei palid, tatăl lui, care o stăpânea. Iar Kieran îi cerea: „Mai spune-mi despre nefilimi”, iar Mark îi povestea despre Înger, despre Războiul Întunecat și despre ce i se întâmplase lui, despre frații și surorile lui.

— Nu mă urăști? întrebese odată Mark, în brațele lui Kieran, undeva pe o pajiște înaltă de pe munte.

Părul lui blond și neîngrijit a atins umărul lui Kieran când a întors capul.

— Pentru că sunt nefilim? Ceilalți mă urăsc pentru asta.

— Nu trebuie să mai fii nefilim. Poți alege să fii din neamul vânătorilor sălbatici. Să accepți esența ta de elf.

Mark a clătinat din cap.

— Când m-au bătut pentru că am spus că sunt vânător de umbre, asta m-a făcut să fiu și mai sigur. Știu ce sunt, chiar dacă nu pot s-o spun.

— Poți să-mi spui numai mie, a spus Kieran, mângâindu-l ușor cu degetele pe obraz. Aici, în spațiul acesta dintre noi. Aici poți s-o spui în siguranță.

Așa că Mark s-a strâns mai tare în iubitul și singurul lui prieten și a șoptit în spațiul dintre ei, acolo unde trupul lui rece se lipea de trupul cald al lui Kieran.

— Sunt un vânător de umbre. Sunt un vânător de umbre. Sunt un vânător de umbre.

13

FĂRĂ VREUN ALT GÂND

EMMA STĂTEA ÎN FAȚA OGLINZII DE LA BAIE, SCOȚÂNDU-ȘI ÎNCET MAIOUL.

După douăzeci de minute de frecat cu înălbitor, în Toyota nu mai era nicio pată de sânge. Asta nu fusese vreo problemă. Era obișnuită cu petele de sânge. Numai că acum era altceva, ceva care o răscolea, sângele uscat al lui Julian pe pielea ei, petele maroniu-roșcate de pe coaste și de pe umăr. Când și-a scos blugii, a văzut alți stropi de sânge uscat pe ei, pete micuțe care se vedeau pe la cusături.

A făcut ghem blugii și maioul și le-a aruncat la gunoi.

La duș, sub apa fierbinte, s-a spălat de sânge, de praf și de transpirație. S-a uitat cum se scurge apa rozalie. Nici nu mai știa de câte ori fusese așa, de câte ori sângerase, la antrenamente sau în bătălii. Avea cicatrice pe abdomen, pe umeri, pe brațe, pe glezne.

Dar sângele lui Julian era altceva.

Când îl vedea, își amintea de el, rănit, descompus, își amintea cum curgea sângele printre degetele ei ca apa. A fost prima oară când chiar se gândise că el ar putea să moară, că ar putea să-l piardă. Știa ce se spune despre *parabatai*, știa că asta ar fi fost o pierdere la fel de dureroasă

ca pierderea unui soț sau a unui frate. Emma își pierduse părinții; își imaginase că știe ce fel de pierdere avea să fie, era pregătită pentru ea.

Dar nimic nu o pregătise pentru sentimentul pe care îl avusese când îi trecuse prin minte eventualitatea pierderii lui Julian, că cerul se va întuneca pentru totdeauna, că nu va mai călca niciodată pe pământ ferm. Și mai ciudat fusese sentimentul pe care îl avusese după ce conștientizase că el va trăi. Simțise apropierea lui fizică într-un mod aproape dureros. Voise să-l ia în brațe, să-l strângă așa de tare, încât pielea și oasele lor să se contopească. Își dădea seama că pare complet aiurea, dar nu putea să-și explice altfel senzația.

Știa doar că e intensă și dureroasă, și că nu mai simțise niciodată așa ceva. Iar asta o speria.

Apa se răcise. A închis robinetul cu o mișcare violentă, a ieșit de la duș și și-a uscat părul cu prosopul. A găsit în dulapul din baie un tricou și o pereche de pantaloni scurți, s-a îmbrăcat și a intrat în dormitor.

Cristina stătea pe marginea patului.

— Hei! a exclamat Emma. Nu știam că ești aici! Puteam să ies din baie dezbrăcată sau ceva.

— Mă îndoiesc că ai ceva ce n-am și eu.

Cristina părea preocupată de ceva; părul ei negru era împletit și își mișca degetele cum făcea de obicei când o frământa ceva.

— E ceva în neregulă? a întrebat-o Emma, așezându-se lângă ea. Pari... tulburată.

— Crezi că Mark avea prieteni printre vânătorii sălbatici? a întrebat Cristina brusc.

— Nu, a răspuns Emma, surprinsă. Cel puțin nu a vorbit niciodată despre asta. Și cred că ar fi spus dacă ar fi dus dorul cuiva. S-a încruntat. De ce?

Cristina a șovăit.

— Păi, în seara asta a împrumutat motocicleta de la cineva. Sper că nu va avea probleme din cauza asta.

— Mark e inteligent, a spus Emma. Mă îndoiesc că și-ar vinde sufletul pentru folosirea temporară a motocicletei sau ceva de genul ăsta.

— Sunt convinsă că ai dreptate, a murmurat Cristina și s-a uitat spre dulapul de haine. Poți să-mi împrumuți o rochie?

— Acum? Ai întâlnire la miezul nopții?

— Nu, pentru mâine-seară.

Cristina s-a ridicat și a deschis ușa dulapului. Imediat au căzut pe jos o mulțime de rochii de vâscoză.

— Trebuie să avem ținută elegantă. Nu mi-am adus la mine nimic elegant.

— Nu ți se potrivesc hainele mele, a spus Emma, în timp ce Cristina se uita încruntată la o rochie imprimată cu rachete. Avem forme diferite. Tu ești mai... *bum-chica-bum*.

— Asta măcar e în engleză? Cristina s-a încruntat, a aruncat pe un raft rochia cu rachete și a închis ușa. Nu cred că e în engleză.

Emma a zâmbit.

— Te iau mâine cu mine la cumpărături, bine?

— Pare așa de normal. După ce s-a întâmplat în noaptea asta...

Cristina și-a dat cozile pe spate.

— M-a sunat Cameron, a spus Emma.

— Știu. Eram la bucătărie. De ce îmi spui acum? V-ați împăcat?

Emma s-a trântit pe pat.

— Nu! M-a avertizat. Mi-a zis că sunt persoane care nu vor ca eu să investighez crimele.

— Emma. Cristina a oftat. Și nouă nu ne-ai spus nimic?

— El s-a referit la *mine*, a spus Emma. M-am gândit că pericolul e al meu.

— Numai că rănit a fost Julian, a spus Cristina, care știa ce voia să spună Emma chiar înainte de a o spune. Și acum te gândești că a fost rănit din cauza ta.

Emma se juca cu franjuria păturii sale.

— Și nu e așa? Vreau să spun, Cameron m-a avertizat, mi-a zis că a auzit asta la Piața Umbrelor, deci nu știu pe cine a auzit vorbind, dacă erau mundani sau spirite ale naturii sau magicieni sau altceva, dar cert e că el m-a avertizat, iar eu i-am ignorat avertismentul.

— N-a fost vina ta. Știam deja că e cineva, cel mai probabil un necromant, care omoară și sacrifică mundani și repudiați. Știam deja că are la dispoziție o armată de demoni mantizi. N-a fost ca și cum Julian nu se aștepta la asta sau nu era pregătit.

— Era gata să moară în fața mea, a spus Emma. A fost o grămadă de sânge.

— Și tu l-ai vindecat. Acum e bine. I-ai salvat viața. Cristina a făcut un gest cu mâna — unghiile ei erau perfecte, ovale și lucioase, ale Emmei erau rupte toate de la lupte și antrenament. De ce ești așa de tulburată, Emma? Fiindcă Julian a fost rănit și asta te-a speriat? Fiindcă de riscat, ai riscat mereu, de când te știu. Așa ești tu. Iar Julian știe asta. Nu numai că știe, îi și place.

— Oare? Mereu îmi spune să nu mai risc...

— Trebuie să-ți spună. Voi sunteți două jumătăți ale unui întreg. Trebuie să fiți diferiți, precum lumina și umbra — el aduce prudența necesară pentru a tempera imprudența ta, iar tu aduci imprudența necesară pentru atenuarea prudenței lui. Unul fără celălalt nu ați putea funcționa așa de bine. Asta înseamnă *parabatai*. A atins ușor părul ud al Emmei și a adăugat: Nu cred că din cauza lui Cameron ești tulburată. E doar un pretext ca să te culpabilizezi. Eu cred că te-a tulburat faptul că Julian a fost rănit.

— Poate, a spus Emma, încordată.

— Sigur te simți bine?

Ochii căprui ai Cristinei erau plini de îngrijorare.

— Sunt bine.

Emma s-a rezemat de perne. Adunase o grămadă de pernute kitsch: unele arătau ca niște cărți poștale, altele aveau forma statului California sau scria pe ele I LOVE CALI.

— Nu arăți prea bine, a spus Cristina. Arăți ca și cum... mama mea spunea că oamenii au o anumită expresie când încep să conștientizeze ceva. Așa arăți tu, ca o persoană care și-a dat seama de ceva.

Emma ar fi vrut să închidă ochii, să-și ascundă gândurile de Cristina. Gândurile acelea trădătoare, periculoase, pe care nu trebuia să le aibă.

— E doar șocul, a spus ea. Am fost gata să-l pierd pe Julian și... asta m-a dat peste cap. Măine îmi revin.

S-a forțat să zâmbească.

— Cum zici tu, *manita*, a oftat Cristina. Cum zici tu.

După ce s-a spălat de sânge și a aranjat să îi trimită lui Malcolm jacheta ruptă și arsă de otravă, Julian a ieșit pe hol și a pornit spre camera Emmei.

Și s-a oprit la jumătatea drumului. Ar fi vrut să stea cu ea în pat, să vorbească cu ea despre evenimentele din noaptea aceea, să adoarmă împreună, să-i audă respirația aceea ca valurile oceanului, care îl făcea să adoarmă.

Dar. Când se gândea la seara aceea, cum au stat pe bancheta din spate, cu Emma peste el, panica de pe chipul ei, sângele de pe mâinile ei, nu simțea ce ar fi trebuit să simtă: frică, amintirea durerii, ușurarea că s-a vindecat.

În loc de asta, simțea un fel de încordare care îi dădea o durere până în măduva oaselor. Când închidea ochii, o vedea pe Emma în lumina aceea magică, părul care i se desfăcuse din coadă, lumina felinarelor de pe stradă reflectată în părul ei, care căpătase paloarea unor ghețuri în plină vară.

Părul Emmei. Poate pentru că și-l desfăcea așa de rar, poate pentru că unul dintre primele lucruri pe care a vrut vreodată să-l picteze a fost Emma cu părul desfăcut — în orice caz, șuvițele acelea unduioase și palide fuseseră întotdeauna un fel de corzi care se conectau direct la nervii lui.

Îl durea capul și în corp avea o durere ciudată și nu voia decât să fie iar cu ea pe bancheta din spate a mașinii. Era absurd, așa că și-a forțat pașii să se întoarcă din drum și a plecat spre bibliotecă. Acolo era întuneric și frig și mirosea a hârtie veche. Dar Julian nu avea nevoie de lumină; știa precis la care secțiune să se ducă.

Legi.

Julian tocmai scosese o carte roșie de pe raftul de sus, când pe hol s-a auzit un țipăt strident. A luat cartea în brațe, a ieșit într-o clipă din

cameră și a alergat pe coridor. După ce a trecut de colț, a văzut ușa deschisă la camera lui Dru. Ieșise din cameră, cu lampa-vrăjitoarei în mână, cu fața ei rotundă strălucind în lumină. Pijamaua ei avea imprimeuri cu măști înspăimântătoare.

— Tavvy a țipat, a spus ea. S-a oprit un pic, dar a început iar.

— Mulțumesc că mi-ai spus. A sărutat-o pe frunte. Du-te la culcare, mă ocup eu de el.

Drusilla s-a retras și Julian s-a strecurat în camera lui Tavvy, închizând încet ușa după el.

Tavvy era făcut ghem sub pătură. Dormea cu perna în brațe, cu gura deschisă, plângând. Lacrimile îi curgeau pe obraz.

Julian s-a așezat pe pat și i-a pus mâna pe umăr.

— Octavian, a spus el. Trezește-te, ai un vis urât, trezește-te.

Tavvy a sărit în sus, cu părul lui șaten vâlvoi. Când l-a văzut pe Julian, a sughițat și s-a aruncat în brațele lui, ținându-l de gât.

Jules l-a strâns în brațe și l-a frecat ușor pe spate, pe nodurile ascuțite ale șirei spinării. Prea micuț, prea slăbuț, și-a spus el. De la Războiul Întunecat, era o adevărată luptă să-l faci pe Tavvy să mănânce și să doarmă.

Își amintea cum fugise pe străzile din Alicante cu el în brațe, împiedicându-se în crăpăturile din asfalt, încercând să-l țină cu fața în umărul lui, ca să nu vadă sângele și moartea din jurul lor. Gândindu-se că dacă ar putea să treacă peste toată asta fără ca Tavvy să vadă ce se întâmplă, va fi bine. Nu își va aminti. Și nu va ști.

Cu toate acestea, Tavvy se trezea din somn în fiecare săptămână din cauza coșmarurilor, tremurând, țipând, ud de nădușeală. Și de fiecare dată când se întâmpla, Julian își amintea iar că nu reușise să-l apere pe frățiorul lui de imaginile terifiante, iar asta îl sfâșia.

Încetul cu încetul, respirația lui Tavvy a revenit la normal, în vreme ce Julian îl ținea în brațele lui. Voia să se întindă pe pat, să-l țină strâns pe Tavvy și să doarmă. Era așa de obosit, încât somnul părea că îl trage spre el ca un val.

Dar nu putea să doarmă. Își simțea trupul frământat, agitat. Când săgeata aceea îi pătrunsese în carne, a fost agonie; mai rău fusese când a

scos-o. Simțise cum i se sfâșie carnea și avusese un moment de spaimă pură, animalică, certitudinea că va muri, și atunci ce se va întâmpla cu ei, *livvyšityšidrusillašitavvyšimark?*

Și apoi vocea Emmei, mâinile ei atingându-l — și atunci știuse că va trăi. Acum își privea trupul, urma rănii din coaste îi dispăruse complet — în fine, era ceva acolo, o linie albă pe pielea bronzată, dar asta nu însemna nimic. Vânătorii de umbre aveau întotdeauna astfel de cicatrice. Uneori, i se părea că trăiesc pentru aceste cicatrice.

Fără să vrea, în mintea lui a apărut imaginea pe care încercase s-o uite tot timpul, de când revenise la Institut: Emma, pe genunchii lui, cu mâinile pe umerii lui. Părul ei ca aurul palid.

Își amintea că se gândise că, dacă va fi să moară, cel puțin va muri atât de aproape de ea. Atât cât le permitea Legea să se apropie.

După ce Tavvy a adormit, Julian a luat cartea pe care o adusese din bibliotecă. Era o carte pe care o deschisese de atâtea ori, încât acum se deschidea singură la pagina aceea uzată. La pagina *Despre parabatai*.

Se decretează că cei care au efectuat ceremonia parabatai și sunt uniți pe vecie prin jurămintele lui Saul și David, lui Ruth și Naomi, nu se vor lega prin căsătorie, nu vor avea copii împreună și nu se vor iubi în maniera eros, ci numai în maniera philia sau agape.

Pedeapsa pentru nesocotirea acestei Legi va fi, după hotărârea Conclavului: despărțirea parabatai-lor respectiv, exilul departe de familie, iar dacă acest comportament infracțional va continua, înlăturarea Peceților și expulzarea lor din rândul nefilimilor. Nu vor mai fi niciodată vânători de umbre.

Așa a decretat Raziël.

Sed lex, dura lex. Legea e aspră, dar e lege.

Când Emma a intrat în bucătărie, Julian era la chiuvetă și spăla vasele după micul dejun. Mark stătea rezemat de dulap, îmbrăcat cu niște jeansi închiși la culoare și cu un tricou negru. Cu noua lui tunsoare și

la lumina zilei, arăta uimitor de diferit față de băiatul sălbatic și zdrențaros care își dăduse gluga jos în Sanctuar.

În dimineața aceea, Emma a alergat intenționat mai mult ca de obicei, pentru că nu voia să se ducă la masă cu toată lumea, ci voia să-și limpezească mintea. Așa că și-a luat de la frigider un smoothie la sticlă. Când s-a întors, Mark zâmbea.

— Din câte am înțeles, hainele cu care sunt îmbrăcat acum nu sunt destul de elegante pentru spectacolul din seara asta, nu?

Emma s-a uitat de la el la Julian.

— Deci Domnul Regulament a cedat și ți-a dat voie să vii și tu?

Julian a ridicat ușor din umeri.

— Sunt un om rezonabil.

— Ty și Livvy mi-au promis că mă ajută să găsesc ceva de îmbrăcat, a spus Mark, îndreptându-se spre ușă.

— Nu te lua după ei! a strigat Julian în urma lui. Nu. . . A clătinat din cap după ce s-a închis ușa. Presupun c-o să vadă pe pielea lui, a comentat.

— Asta mi-a amintit de ceva, a spus Emma, rezemându-se de dulap. Avem o situație de urgență.

— O urgență?

Îngrijorat, și-a scuturat mâinile de apă și s-a întors la ea.

Emma a lăsat sticla jos. Brațele lui Julian erau pline de clăbuc și tricoul era umed de la apa fierbinte. În mintea ei a apărut nechemată c amintire: Jules, pe bancheta din spate, uitându-se în sus la ea cu dinții strânși. Cum se simțea pielea lui, cum îi alunecau mâinile pe sângele lui.

— E vorba de Diana? a întrebat el, luând niște șervețele să se șteargă.

— Cum? s-a trezit ea din reverie. E totul în regulă cu Diana?

— Probabil, a spus el. A lăsat un bilet în care scrie că azi n-o să fie aici. Se duce la Ojai să-l vadă pe amicul ei magician.

— Nu știe ce facem diseară? Emma s-a aplecat peste dulap. Nu?

Julian a clătinat din cap. O șuviță udă de păr i se lipise de obraz.

— Nu prea am avut ocazia să-i spun.

— Puteai să-i dai un mesaj, a argumentat Emma. Sau s-o suni.

— Puteam, a răspuns Julian, pe un ton neutru. Dar atunci aș fi avut senzația că ar trebui să-i povestesc și ce s-a întâmplat aseară.

— Poate ar trebui.

— Mă simt foarte bine, a spus el. Serios, sunt bine. Ca și cum nu s-a întâmplat nimic. A clătinat din cap: Nu vreau să insistе să nu ne mai ducem diseară. S-ar putea să nu fie nimic cu teatrul ăsta, dar, dacă e ceva, vreau să fiu acolo. A aruncat șervețelele la gunoi. Dacă *tu* ești acolo, vreau să fiu și eu acolo.

— Îmi place când minți.

Emma s-a ridicat pe vârfuri, cu brațele îndoite la ceafă, încercând să scape de durerea pe care o simțea în mușchii din spate. În mișcarea asta i s-a ridicat tricoul și a simțit aerul rece pe abdomen.

— Dacă ești atât de bine, atunci poate nici nu-i mai spui Dianei? E doar o sugestie.

Când a văzut că Julian nu răspunde, a ridicat capul spre el.

El rămăsese nemișcat, cu ochii la ea. Sprâncenele alcătuiau o linie neagră perfectă; chipul îi era lipsit de expresie, privirea umbrită și avea o imobilitate ciudată.

Era frumos. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse ea. Voia să intre cumva pe sub pielea lui, să trăiască acolo unde respira el. *Voia.*

Era îngrozită. Nu simțise niciodată dorința asta pentru Julian. Probabil pentru că fusese așa de aproape de moarte, și-a spus ea. Tot sistemul ei era cuplat la monitorizarea supraviețuirii lui. Avea nevoie de el în viață. Fusese gata să moară, și în ea s-a scurtcircuitat totul.

Ar fi oripilat, și-a spus ea. Dacă ar ști ce simte ea — ar fi dezgustat. S-ar întoarce iar la situația aceea, când el revenise din Anglia și ea credea că e supărat pe ea. Că poate o și urăște.

Știa și atunci, i-a spus o voce mică în gând. Știa de sentimentele tale. Știa ceea ce tu nu știi.

Și-a apăsât mâinile pe marginea dulapului, tare, simțind cum marmura îi intră în palmă, ca durerea să-i limpezească mintea. *Taci*, i-a spus vocii din cap. *Taci.*

— O urgență.

Vocea lui avea o tonalitate joasă.

— Ai spus că avem o urgență.

— O urgență vestimentară — Cristina are nevoie de o rochie ca diseară să se piardă în mulțime și în casă nu se găsește efectiv nimic. S-a uitat la ceas: Ar trebui să dureze o jumătate de oră, maximum.

El s-a relaxat, în mod evident ușurat.

— *Comori ascunse?* a întrebat.

Era o bănuială bună: magazinul vintage preferat de Emma era cunoscut de toată familia. De câte ori se ducea acolo, le lua și lor ceva: un papion pentru Tavvy, o bandană înflorată pentru Livvy, un poster de la un film horror vechi pentru Dru.

— Dap. Vrei să-ți iau ceva?

— Întotdeauna mi-am dorit un ceas cu Batman care să spună TREZEȘTE-TE, BĂIAT-MINUNE, a spus el. Mi-ar înveseli camera.

— Am găsit! a strigat Livvy, năvălind în bucătărie. În fine, doar o parte. Dar e ciudat.

Emma s-a întors la ea, ușurată.

— Ce-ați găsit?

— Mai pe englezește, Livvy, a spus Julian. Ce e ciudat?

— Am tradus câteva din versurile din peșteră, a spus Ty, care venise după Livvy.

Era îmbrăcat cu un hanorac supradimensionat, cenușiu, care îi înghițea mâinile cu totul. Părul lui întunecat se răsfirea peste gulerul hanoracului.

— Dar nu prea au sens.

— Sunt mesaje? a întrebat Emma.

Livvy a clătinat din cap.

— Sunt versuri dintr-o poezie, a spus ea, despăturind hârtia pe care o avea în mână.

*Dar iubirea ne-a fost mai presus de iubirea
Celor mai bătrâni decât noi, doi copii —
Celor mai înțelepți decât noi, doi copii —
Și nici îngerii de sus, din țării,
Nici demonii din funduri de-ocean
N-au să poată vreodată visul meu despărți
De-al frumoasei Annabel Lee.¹*

¹ În românește de Mihai Dragomir.

— *Annabel Lee*, a spus Julian. Edgar Allan Poe.

— Cunosc poezia asta, a zis Livvy, încruntând din sprâncene. Dar nu înțeleg de ce a fost scrisă pe pereții peșterii.

— Eu m-am gândit că poate să fie un cifru pe care poți să-l decodezi cu o carte, a intervenit Ty. Dar asta ar însemna că ar trebui să existe încă o jumătate. Undeva, într-o altă locație. Cred că am putea să vorbim cu Malcolm.

— Trec pe listă și asta, a spus Julian.

Cristina a băgat capul pe ușă.

— Emma? Ești gata?

— Pari îngrijorată, a spus Livvy. Emma te duce undeva să te omoare?

— Mai rău, a răspuns Emma, ducându-se spre Cristina. La cumpărături.

— Pentru diseară? În primul rând, sunt invidioasă, și în al doilea rând, să n-o lași să te ducă în locul ăla din Topanga Canyon...

— Ajunge! Emma i-a astupat urechile Cristinei cu mâinile. N-o asculta. Și-a pierdut mințile de atâta spargere de coduri.

— Ia-mi și mie niște butoni! a strigat Julian după ea și s-a întors la chiuvetă.

— Ce culoare? s-a oprit Emma la jumătatea drumului.

— Nu contează, numai să-mi țină manșetele alături. Altfel vor fi triste și neunite, a spus Jules. Și întoarceți-vă cât mai repede.

Sunetul apei de la robinet a fost acoperit de Livvy, care începuse deja să recite din poezie.

De demult s-a-ntâmplat, de demult...

Era lângă-o mare cu ape-argintii...

— De-aici vrei să cumpărăm haine? a întrebat Cristina, cu sprâncenele arcuite, când Emma a oprit mașina într-o parcare neasfaltată, înconjurată de copaci.

— E cel mai aproape aici, a spus Emma și a scos cheia din contact.

În fața lor se afla o singură clădire care avea o firmă sclipicioasă, mare, pe care scria COMORI ASCUNSE. Lângă magazin se afla o uriașă

mașină de popcorn, roșu cu alb, și o căruță cu coviltir, pictată, care îi făcea reclamă lui Gargantua cel Mare.

— Și pe urmă, e super, a adăugat ea.

— Nu pare să fie un loc de unde poți cumpăra rochii elegante, a spus Cristina, strâmbând din nas. Seamănă mai degrabă cu un loc în care ești răpit și vândut la circ.

Emma a luat-o de mână.

— Nu ai tu încredere în mine? a întrebat ea pe un ton glumeț.

— Normal că nu, a răspuns Cristina. Nu ești zdravănă.

Dar s-a lăsat târâtă de ea în magazinul plin de fleacuri kitch: farfurii de petrecere, păpuși vechi de porțelan și, lângă casa de marcat, șiruri de bijuterii și ceasuri vintage. Din această încăpere se intra în alta. Era plină de haine — haine uluitoare. Blugi Levi's second hand, fuste-creion în stilul anilor '50, de tweed și stofă fină, bluze de mătase, dantelă și catifea pan.

Iar într-o cameră mai mică erau rochiile. Păreau niște fluturi atârnați de pereți: valuri de organza roșie, mătase imprimată în culori pastel, o rochie de seară Balmain, un jupon de tul vaporos ca spuma mării.

— Nu zicea Julian că vrea butoni? a spus Cristina, oprind-o pe Emma lângă casa de marcat.

Vânzătoarea, care avea ochelari cu rame de pisică și un ecuson pe care scria SARAH, s-a făcut că nu le vede.

Emma s-a uitat la butonii expuși — majoritatea erau amuzanți, în formă de zaruri, pistoale sau pisici, dar era o secțiune în care se aflau și câteva piese frumoase, de la firme celebre: Paul Smith, Burberry sau Lanvin.

În timp ce se uita la ei, s-a simțit brusc intimidată. I se părea că alegerea unor butoni e o chestie pe care o face de obicei o iubită. Nu că ar fi făcut asta pentru Cameron sau pentru alt tip cu care se întâlnise la un moment dat, nu iubise pe niciunul suficient de mult încât să vrea să-i facă un cadou. Emma era sigură că atunci când Julian va avea o iubită, va fi genul ăla de iubită care să-i ofere butoni în dar. Care își va aminti când e ziua lui și îl va suna zilnic. Îl va adora. Cum ar putea să nu-l adore?

Emma a luat aproape la întâmplare o pereche de butoni placați cu aur și cu pietre negre. Gândul la Julian și viitoarea lui iubită îi trezise o durere pe care nu putea s-o înțeleagă.

A pus butonii pe teighea și a trecut în camera plină de rochii. Cristina a urmat-o puțin îngrijorată.

Aici veneam cu mama, s-a gândit Emma, trecându-și mâna peste mulțimea de rochii de satin, mătase și vâscoză strălucitoare. Îi plăceau bainele vintage, sacourile Chanel și rochiile cu mărgelile stil anii '30. Dar cu glas tare nu a spus decât:

— Trebuie să ne mișcăm repede — nu putem să lipsim prea mult din Institut când investigația este în curs de desfășurare.

Cristina a luat o rochie sclipitoare de cocktail, din brocart roz, cu mici flori aurii imprimate.

— O s-o probez pe asta.

A dispărut într-o cabină de probă care avea ca draperie un cearșaf cu Războiul Stelelor. Emma și-a luat și ea o rochie de mătase pală, cu breteluțe de mărgelile argintii. O făcea să se gândească la un apus de soare superb, sau la una dintre picturile lui Julian, sau la mâinile lui, mânuind pensulele și tuburile de vopsea.

A intrat în cabină să se schimbe. Când a ieșit, Cristina stătea în mijlocul camerei, studiindu-se încruntată. Rochia ei roz se mula precum o folie de plastic pe fiecare curbă a corpului ei.

— Cred că e prea strâmtă, a spus ea.

— Cred că așa și trebuie, a contrazis-o Emma. Țâțele tale arată superb.

— Emma! a exclamat Cristina, indignată, dar apoi a remarcat, uimită: Oh, ce bine îți stă!

Emma a pipăit materialul în nuanțe de fildeș și argint cu mâini nesigure. La vânzătorii de umbre, albul era culoarea doliului; rareori era purtat în alte situații, dar se gândea că, fiind ivorie, mergea.

— Crezi?

Cristina i-a zâmbit.

— Știi, uneori ești exact așa cum îmi imaginam că o să fii, dar alteleori ești altfel.

Emma s-a dus să se uite în oglindă.

— Cum adică, așa cum îți imaginezi că o să fiu?

Cristina a luat un glob de zăpadă și l-a privit încruntată.

— Știi, nu numai de Mark auzisem înainte să vin aici. Am auzit și de tine. Toată lumea spunea că tu vei fi următorul Jace Herondale. Cel mai mare vânător de umbre.

— N-o să fiu așa, a spus Emma.

Vocea ei suna și pentru ea calmă, mică și străină. Ca și cum cuvintele ieșeau din gura ei fără să fie gândite, ca și cum își creau propria realitate doar fiind rostite.

— Nu am nimic special, Cristina. Nu am mai mult sânge de Înger sau puteri speciale. Sunt un vânător de umbre obișnuit.

— Nu ești deloc obișnuită.

— Ba da. Nu am puteri magice, nu sunt blestemată și nici binecuvântată. Pot să fac exact ce fac și ceilalți. Singurul motiv pentru care sunt bună este că mă antrenez.

Vânzătoarea, Sarah, a băgat capul pe ușă, cu niște ochi mari cât farfuria. Emma uitase de ea.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Am atâta nevoie de ajutor, că nici nu-ți închipui, a răspuns Emma.

Panicată, Sarah s-a întors la teigheaua ei.

— E penibil, a spus Cristina în șoaptă. Probabil ne crede sonate. Trebuie să plecăm.

Emma a oftat.

— Scuză-mă, Tina, a spus ea. Plătesc eu rochiile.

— Dar nici măcar nu știi dacă vreau rochia asta! a strigat Cristina după Emma, care intrase iar în cabină.

Emma a ieșit de acolo și a întins mâna spre ea.

— Ba da, o vrei. Am vorbit serios cu țâțele. Arată superb. Nici nu cred c-am sesizat asta până acum. Dacă așa avea și eu așa țâțe, le-aș arăta, crede-mă.

— Te rog, nu mai spunea „țâțe”, s-a văitat Cristina. E un cuvânt oribil. Sună ridicol.

— Poate, a spus Emma, închizând ușa cabinei. Dar arată superb.

Zece minute mai târziu, cu rochiile în sacoșă, erau în mașină, pe drumul din canion spre ocean. Cristina stătea lângă Emma, cu gleznele încrucișate decent, nu urcate pe bord, cum ar fi stat ea.

Pe lângă ele trecea peisajul familiar al canionului: stâncile cenușii, abundenta vegetație verde. Stejari înalți și flori albe. Odată, Emma urcase cu Julian pe munții ăștia și găsisse un cuib de vultur, plin de osișoare de șoareci și lilieci.

— Nu ai dreptate când spui că de asta ești bună, a reluat Cristina. Nu e vorba numai de antrenament. Toată lumea se antrenează, Emma.

— Da, dar eu mă omor cu antrenamentele. Aproape numai asta fac. Mă trezesc, alerg, îmi rup mâinile în sacul de box, mă antrenez până noaptea — și trebuie s-o fac, pentru că n-am nimic special și numai asta contează. Asta-i tot ce trebuie să fac, să mă antrenez și să-l găsesc pe cel care i-a ucis pe părinții mei. Fiindcă ei au fost cei care mă considerau specială, iar faptul că au fost luați de lângă mine...

— Mai sunt și alții care te consideră specială, Emma, a întrerupt-o Cristina, și avea mai mult ca niciodată tonul unei surori mai mari.

— Nu fac decât să mă *străduiesc*, a spus Emma, și în vocea ei se simțea puțină tristețe, căci se gândea la osișoarele alea din cuib, cât de fragile erau, cât de ușor se rupeau în mână. Mă străduiesc mai mult decât oricine altcineva. Și fac din răzbunare singurul scop al vieții mele. Pot să fac asta, pentru că trebuie. Asta înseamnă că e tot ce am eu.

— Nu ai numai asta, a spus Cristina. Până acum nu ți-a lipsit decât ocazia. Șansa de a fi mare. Jace Herondale și Clary Fairchild nu au devenit eroi într-un vid — a fost un război. Au fost siliți să facă niște alegeri. Clipa asta vine pentru toți. Va veni și pentru noi. Cristina și-a împletit degetele de la mâini și a continuat: Îngerul are un plan pentru tine. Ți spun eu sigur. Ești mult mai bine pregătită decât crezi. Ești puternică nu numai datorită antrenamentelor, ci și datorită oamenilor din jurul tău — pentru că îi iubești și pentru că ești iubită. Julian și ceilalți nu te-au lăsat să te izolezi, să rămâi singură cu răzbunarea ta și cu gândurile tale amare. Valurile oceanului erodează stâncile, Emma, le transformă în nisip; la fel și iubirea ne erodează și ne distruge zidurile

de apărare. Atâta doar că tu nu-ți dai încă seama ce înseamnă să ai lângă tine oameni care să se lupte pentru tine atunci când este nevoie. . .

Vocea ei a tremurat și ea și-a întors privirea spre fereastră. Ajunseseră la autostradă; de mirare, Emma mai avea puțin și intra într-o mașină.

— Cristina? Ce e? Ce s-a întâmplat?

Cristina a clătinat din cap.

— Știu că ți s-a întâmplat ceva în Mexic, a spus Emma. Știu că te-a rănit cineva. Te rog, spune-mi cine și ce ți-a făcut. Îți promit că mă duc după el și-l fac mâncare pentru peștișorul meu imaginar. Vreau doar. . . A oftat. Vreau să te ajut.

— N-ai cum. Cristina se uita la mâinile ei. Anumite trădări nu pot fi iertate.

— E vorba de Diego cel Perfect?

— Las-o baltă, Emma, a spus Cristina și Emma nu a mai insistat; până la Institut nu au mai vorbit decât despre rochii și despre cum ar putea să-și camufleze armele în diverse obiecte.

Dar Emma observase tresărirea Cristinei când pronunțase numele lui Diego. Poate nu acum, poate nu azi, s-a gândit ea, dar sigur *va afla* ce s-a întâmplat.

Julian a coborât în fugă scările când a auzit bubuiturile puternice din ușa Institutului. Era încă desculț, căci nu avusese timp să-și pună ghețele. După ce terminase de strâns masa, pierduse o oră încercând să-l convingă pe unchiul Arthur că nu i-a furat nimeni bustul lui Hermes (care era sub biroul lui), apoi descoperise că Drusilla se închisese în cortul unde se juca Tavvy, supărată că nu fusese și ea invitată la masă cu o seară în urmă. Tavvy îl găsisse pe Ty când ascundea un sconcs în camera lui și începuse să țipe. Livvy încerca să-l convingă să lase sconcsul în libertate; Ty considera că dacă el și Livvy reușiseră să traducă versurile poeziei, acum avea dreptul să păstreze sconcsul.

Mark, singurul frate care nu-i dăduse bătăi de cap lui Julian, se ascundea pe undeva.

Julian a deschis ușa larg. În fața lui stătea Malcolm Fade, îmbrăcat în blugi și cu un tricou de care puteai fi sigur că e scump, fiindcă era

decolorat și rupturos în mod artistic. Cineva cheltuise o grămadă de timp și de bani ca să-l rupă în felul ăsta.

— Știi, nu e o idee prea bună să bubui în ușă în așa hal, l-a admonestat Julian. Avem în casă o groază de arme pregătite pentru cazul în care cineva ar încerca să intre peste noi.

— Hmm, a făcut Malcolm. Nu sunt prea convins că prima afirmație are legătură cu cea de-a doua.

— Nu? Eu credeam că legătura e evidentă.

Ochii violeti ai lui Malcolm străluceau, ceea ce însemna că are starea aia ciudată.

— Ai de gând să mă lași în casă?

— Nu, a spus Julian.

Creierul lui o luase razna cu gândul la Mark. Mark era sus, și Malcolm ar fi putut să-l vadă. Era prea mult să-i ceară să țină secret un lucru așa de important — și-ar fi dat seama imediat de motivul pentru care făceau investigația.

Julian a adoptat o mină cât mai calmă, dar nu s-a mișcat din ușă.

— Ty a băgat în casă un sconcs, a spus el. Crede-mă, nu vrei să intri acum.

Malcolm a părut alarmat.

— Un sconcs?

— Un sconcs, a repetat Julian.

Era convins că cea mai bună minciună se bazează pe un adevăr.

— Ai tradus ceva din înscrisurile alea?

— Încă nu, a spus Malcolm.

A mișcat ușor mâna — nu mult, a făcut doar un gest mic, dar hârtiile cu înscrisuri au apărut deja în mâna lui. Uneori, se gândea Julian, era așa de simplu să uiți că Malcolm era un magician extrem de puternic.

— Dar am descoperit originea lor.

— Serios?

Julian a încercat să pară uimit. Știa deja că e un limbaj străvechi al spiritelor naturii, dar nu au putut să-i spună asta lui Malcolm.

În altă ordine de idei, aveau ocazia să vadă dacă spiritele naturii spusese adevărul. Julian l-a privit pe Malcolm cu un nou interes.

— Stai, poate nu e asta hârtia. Malcolm s-a uitat la ea. Mi se pare că e rețeta de la prăjitura cu portocale.

Julian și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu, nu e.

Malcolm s-a încruntat.

— Îmi amintesc bine că m-am uitat de curând pe o rețetă de prăjitură cu portocale.

Julian și-a dat ochii peste cap fără să spună un cuvânt. Uneori trebuia să ai foarte mare răbdare cu Malcolm.

— N-are importanță, a spus Malcolm. Era într-un număr al revistei *O, The Oprah Magazine*. Asta — a bătut cu mâna în hârtie — e un limbaj vechi al spiritelor naturii, ați avut dreptate, e dinainte de apariția vânătorilor de umbre. În fine, cam asta am aflat despre originea lui. S-ar putea să mai aflu ceva zilele astea. Dar nu de-asta am venit.

Julian se înseninase.

— Am examinat un pic otrava de pe materialul pe care mi l-ai trimis aseară. Am comparat-o cu diverse toxine. E o cataplasma — un amestec făcut dintr-o specie rară de beladonă și otrăvuri demonice. Ar fi trebuit să te omoare.

— Numai că Emma m-a vindecat, a spus Julian. Cu *iratze*. Deci tu zici că ar trebui să căutăm un...

— N-am zis că trebuie să căutați ceva, l-a întrerupt Malcolm. Doar ți-am spus ce e. În mod normal, nicio *iratze* n-ar fi trebuit să te vindece. Chiar și cu forța runelor *parabatai*, în mod clar n-ar fi trebuit să supraviețuiești.

Ochii lui ciudați și violeți îl priveau fix.

— Nu știu ce-ai făcut tu sau Emma, dar indiferent ce-a fost, a fost ceva imposibil. N-ar mai fi trebuit să respiri acum.

Julian a urcat încet scările. Auzea țipetele de sus, dar nu erau genul ăla de țipete care indicau probleme. Când ai în grijă patru copii, e absolut obligatoriu să faci diferența între un țipăt scos în joacă și un țipăt adevărat.

Încă se mai gândea la ce-i spusese Malcolm despre cataplasma. Era aiurea să ți se spună că ar fi trebuit să fii mort. Sigur că exista și

posibilitatea ca Malcolm să nu aibă dreptate, dar cumva se îndoia că așa stau lucrurile acum. Nu spusese Emma că găsiseră beladonă în apropiere de convergență?

Gândurile despre otravă și convergență i-au zburat brusc când a ajuns pe coridor. Camera în care țineau computerul lui Tiberius era plină de lumină și zgomot. Julian s-a apropiat să se uite ce se întâmplă.

Pe monitor se vedeau imaginile unui joc video. Mark stătea în fața computerului, butonând disperat, în timp ce pe ecran se vedea un camion venind spre el. Camionul a izbit cu un pleoscăit personajul lui, iar Mark a aruncat controllerul.

— Cutia asta e în serviciul Stăpânului Minciunilor! a anunțat el indignat.

Ty a început să râdă și Julian a simțit o căldură în inimă. Râsul fratelui său era unul dintre sunetele lui favorite, în parte pentru că era foarte sincer și nu încerca niciodată să ascundă ceva în spatele lui. Jocurile de cuvinte și ironiile nu i se păreau amuzante, dar se distra când cineva se purta caraghios și era absolut și sincer amuzat de comportamentul animalelor — de exemplu, când Church cădea de pe masă și apoi încerca să-și recâștige demnitatea —, iar asta i se părea minunat lui Julian.

Uneori, când stătea în pat la ore târzii din noapte, cu ochii la pereții pictați cu spini, Julian își dorea să nu mai fie el cel care trebuia să-i spună lui Ty că nu poate ține un sconcs în cameră sau să-i aducă aminte că trebuie să se apuce de învățat sau că trebuie să stingă lumina și să se culce, nu să citească. Cum ar fi dacă ar putea, ca un frate normal, să se uite cu Ty la filme cu Sherlock Holmes sau să îl ajute să prindă șopârle, fără să-și facă griji că acestea vor scăpa în Institut? *Cum ar fi?*

Mama lui Julian le spunea mereu că e o mare diferență între a face ceva pentru cineva și a-i da acelei persoane instrumentele pentru a face singur ceva. Așa îl învățase și pe Julian să picteze. Și el încercase să facă asta pentru Ty, deși uneori i se părea că orbecăie în întuneric: oare era bine să îi facă jucării, să-i dea cărți și lecții croite special pentru el? El credea că toate astea îl ajutaseră. Așa spera. Uneori doar atât ai, speranța.

Speranța și posibilitatea de a-l privi pe Ty. Îi plăcea să vadă că devine tot mai independent, că are din ce în ce mai puțin nevoie de ajutor și de sfaturi. Dar asta îl și întrista, gândul că va veni o zi când fratele lui nu va mai avea deloc nevoie de el. Uneori, Julian se întreba dacă, atunci când va veni ziua aceea, Ty va mai dori să stea cu el — cu fratele care îl punea să facă tot felul de lucruri și care nu era deloc distractiv.

— Nu e o cutie, l-a corectat Ty. E un controller.

— Ei bine, minte, a concluzionat Mark, și s-a răsucit cu scaunul. Apoi l-a văzut pe Julian, rezemat de tocul ușii, și a dat din cap: Bun găsit, Jules.

Julian știa că e o formulă de politețe a spiritelor naturii și s-a abținut să-i răspundă că s-au mai văzut azi, la bucătărie, ca să nu mai vorbim de zilele trecute. Abia a reușit să se stăpânească.

— Bună, Mark.

— E totul în regulă?

Julian a încuviințat din cap.

— Aș putea să vorbesc o clipă cu Ty?

Tiberius s-a ridicat în picioare. Părul lui închis la culoare era ciufulit, căci crescuse prea mult. Julian s-a gândit că trebuie să-i programeze pe gemeni la tuns. Încă un lucru de trecut în agendă.

Ty a ieșit pe hol și a tras după el ușa de la camera computerului. Avea un aer îngrijorat.

— E vorba despre sconcs? Fiindcă Livvy l-a dus afară.

Julian a clătinat din cap.

— Nu e vorba despre sconcs.

Ty a ridicat capul. Întotdeauna avusese trăsături delicate, chiar mai delicate decât Helen sau Mark. Tatăl lui spunea că moștenise o genă mai veche a familiei Blackthorn, că semăna mai mult cu personajele înfățișate în tablourile din sufrageria pe care o foloseau rareori — bărbați din perioada victoriană, cu haine frumos croite, cu fețe de porțelan și păr negru, ondulat.

— Atunci ce e?

Julian a ezitat. Era liniște în toată casa. Putea să audă chiar și hârâitul slab al computerului din camera alăturată.

Se gândise să-l roage pe Ty să caute ceva despre otrava din săgeata cu care fusese rănit. Dar asta însemna că ar fi trebuit să-i spună *Eram pe moarte. Ar fi trebuit să fiu mort. Și cuvintele nu veneau. Era un fel de baraj, iar în spatele lui se aflau multe cuvinte: Nu sunt sigur de nimic. Detest faptul că trebuie să mă ocup de toate. Detest faptul că trebuie să iau decizii. Mă îngrozește gândul că veți ajunge să mă urâți cu toții. Mă îngrozește gândul că aș putea s-o pierd pe Emma. Vreau să preia altcineva îndatoririle astea. Nu sunt așa de puternic cum credeți voi. Ceea ce îmi doresc eu nu e bine deloc.*

Știa că nu poate să spună nimic din toate astea. Imaginea pe care le-o arăta copiilor lui trebuia să fie perfectă: o singură fisură în această imagine ar însemna o fisură în universul lor.

— Știi că te iubesc, a spus el în schimb și Ty s-a uitat la el uimit, reușind să-i prindă o clipă privirea.

În toți acești ani, Julian ajunsese să înțeleagă de ce nu-i place lui Ty să privească în ochii oamenilor. Era prea multă mișcare, culoare și expresie acolo, ca și cum ai vedea la televizor niște imagini haotice. *Putea s-o facă — știa că oamenilor le place asta, că pentru ei e important —, dar nu înțelegea de ce i se acordă această atenție exagerată.*

Acum, Ty căuta pe fața lui Julian explicația pentru ezitarea lui ciudată.

— Știu, a spus el în cele din urmă.

Julian nu și-a putut stăpâni un zâmbet slab. Asta vrei să auzi de la copiii tăi, nu-i așa? Că știu că sunt iubiți? Și-a amintit cum odată îl dusesese în brațe în cameră pe Tavvy, când avea treisprezece ani; se împiedicase și căzuse, iar în cădere se răsucise pe spate, fără să-i pese că se va lovi la cap și la spate, numai Tavvy să nu pătească ceva. Chiar se lovise destul de tare la cap, dar se ridicase rapid, speriat: *Tavvy, puiul meu, a pățit ceva?*

Era prima oară când se gândise la el ca la copilul lui, nu ca la un copil.

— Dar nu înțeleg, de ce m-ai chemat? a întrebat Ty, cu sprâncenele ridicate de mirare. Ai avut vreun motiv?

Julian a clătinat din cap. A auzit jos ușa de la intrare, râsul Emmei și al Cristinei. Se întorseseră.

— Niciun motiv, a răspuns el.

14

OCHI STRĂLUCITORI

ÎN HOLUL DE MARMURĂ DE LA INTRARE, JULIAN A MAI ARUNCAT O PRIVIRE în oglindă.

O rugase pe Livvy să-i găsească o ținută „semiformală” și cele mai sumbre bănuieli i s-au confirmat: era un costum închis la culoare. Singurul pe care îl avea, un costum negru vintage, *Sy Devore*, pe care Emma îl pescuise de la *Comori ascunse*. Era căptușit cu mătase gri-cărbune și avea nasturi de sidef la vestă. Când îl probase, Emma bătuse din palme și îi spusese că arată ca o vedetă de cinema, așa că-l cumpăraseră.

— Arăți foarte frumos, Andrew.

Julian s-a întors. Era unchiul Arthur. Halatul cenușiu, cu pete, era legat lejer și atârna lăbărțat peste blugii jerpeliți și tricoul rupt. Obrajii erau acoperiți de o barbă țepoasă, cenușie.

Julian nu s-a mai obosit să-l corecteze. Știa ce bine seamănă cu tatăl său, când acesta era tânăr. Poate că Arthur se simțea mai bine dacă își imagina că fratele lui încă mai trăiește. Poate că, văzându-l pe Julian îmbrăcat așa, și-a amintit de trecut, când se ducea cu fratele lui la petreceri și serate dansante. Înainte de a se strica totul.

Julian ştia că Arthur suferise mult, în felul lui, din cauza morţii lui Andrew. Suferinţa lui era ascunsă sub nenumăratele vrăji ale spiritelor răzmeri şi sub trauma care îi distrusese mintea. Dacă Arthur n-ar fi fost atât de retras şi de studios, Julian era convins că afecţiunea lui ar fi fost descoperită încă de când era la Institutul din Londra. Bănuia, de asemenea, că afecţiunea asta se înrăutăţise şi mai mult după Războiul nepunctat. Totuşi, câteodată, după ce Arthur îşi lua medicamentul, Julian avea ocazia să-l vadă pe vânătorul de umbre care fusese odinioară: brav, inteligent, cu un sentiment al onoarei cum aveau Ahile şi Enea.

— Bună, Arthur, a spus el.

Arthur a dat din cap, cu un aer decis. Şi-a pus palma pe pieptul lui Julian.

— Am întâlnire cu Anselm Nightshade, l-a informat el cu voce joasă.

— Îmi pare bine să aud asta, a spus Julian.

Chiar îi părea bine. Arthur şi Anselm erau prieteni şi amândoi aveau aceeaşi pasiune pentru clasici. Orice persoană care îi dădea lui Arthur o preocupare era bine-venită.

Arthur s-a răsucit pe călcâie cu o precizie aproape militară, a traversat holul şi a intrat pe uşa Sanctuarului. Uşile s-au închis cu zgomot în urma lui.

De jos, de la intrare, se auzeau râsete. Julian s-a întors de la oglindă chiar la timp s-o vadă pe Cristina coborând scările. Pielea ei măslinie părea strălucitoare în rochia demodată de brocart roz. La urechi avea cercei lungi de aur.

După ea venea Emma. El i-a observat rochia, dar nu prea mult — a văzut că avea culoarea fildeşului şi că plutea în jurul ei ca nişte aripi de înger. Era lungă până la glezne, dar a văzut vârfurile cizmelor albe pe dedesubt şi ştia că acolo îşi ţine cuţitele, lipite de pulpe.

Părul nu era strâns, ci îi cădea pe umeri în valuri auriu-închis. Avea o unduire şi o moliciune pe care ştia că nu ar fi putut niciodată s-o surprindă într-un tablou. Foiţă de aur, poate, dacă ar fi pictat în stilul lui Klimt, dar şi-aşa ar fi fost doar o comparaţie slabă cu originalul.

Ea a ajuns la capătul scărilor și atunci el și-a dat seama că materialul rochiei era așa de fin, încât prin el vedea forma, sugestia corpului ei. Pulsul a început să i se accelereze, îl simțea sub manșete. I se părea prea strâmt costumul, i se părea că are febră și că îl mănâncă pielea.

Ea i-a zâmbit. Ochii căprui erau conturați cu o dungă aurie; machi-ajul acela îi scotea în evidență punctișoarele mai luminoase din irisurile ei, cerulețele acelea arămii pe care de când era copil tot încercase să le numere și să le memoreze.

— Ți i-am adus, a spus ea și în primul moment el nici nu mai știa la ce se referă.

Apoi și-a amintit și și-a întins spre ea încheieturile mâinii.

Emma a deschis pumnul. În palma ei sclipeau niște butoni de aur cu pietre negre. Atingerea ei era delicată — i-a luat pe rând mâinile, le-a răsucit spre ea și i-a fixat cu grijă butonii. Se mișca repede și îndemânatic, dar, pentru el, fiecare alunecare, fiecare atingere a degetelor Emmei pe încheieturile lui era ca o arsură.

I-a lăsat mâinile, a făcut un pas în spate și l-a examinat pretins gânditoare.

— Cred că merge, a spus ea.

Cristina a scos o exclamație de uimire. Se uita în sus, în capul scărilor; Julian i-a urmărit privirea.

Mark cobora treptele. Julian a clipit repede din ochi, nevenindu-i să creadă. Fratele lui mai mare era îmbrăcat cu un soi de haină imitație de blană, lungă și jerpelită — și atât.

— Mark, a spus el. Cu *ce* te-ai îmbrăcat?

Mark s-a oprit la jumătatea scării. Era desculț. Pulpele lui erau goale. Julian era convins 99 la sută că era gol cu totul, în afară de haina aceea, care era destul de largă. Era mai mult decât văzuse el la Mark chiar și atunci când împărțeau același dormitor, în copilărie.

Mark părea nedumerit.

— Ty și Livvy mi-au spus că e ceva semiformal.

Abia atunci a auzit Julian râsetele înfundate care veneau de sus. Ty și Livvy stăteau aplecați peste balustradă, chicotind.

— Și doar ți-am spus să nu te iei după ei!

Buzele Emmei tresăreau.

— Mark, du-te...

A făcut semn cu mâna. Cristina rămăsese cu ochii la el, îmbujorată toată, cu mâinile lipite pe gură.

— Întoarce-te în camera ta, bine? Emma s-a răsucit spre Jules și i-a spus încet: Trebuie să-i găsești altceva cu care să se îmbrace!

— Crezi?

Emma a ridicat ochii spre el, exasperată.

— Jules. Du-te în camera mea, OK? În cufărul de la picioarele patului sunt niște haine ale părinților mei. Tata a purtat smoching la nuntă. La manșete sunt niște banderole cu rune, dar se pot scoate.

— Dar e smochingul tatălui tău...

Ea s-a uitat la el dintr-o parte.

— Nu e nicio problemă.

Douăsprezece punctișoare aurii în ochiul stâng, doar șapte în ochiul drept. Fiecare dintre ele o mică stea strălucitoare.

— Mă întorc imediat, a spus Julian și s-a repezit pe scări spre frațele lui.

Mark stătea pe palier, cu mâinile întinse în față, de parcă ar fi studiat mânecile hainei și ar fi decis că astea erau de fapt problema.

Dru, cu Tavvy de mână, venise și ea lângă gemeni. Râdeau cu toții. Lumina de pe chipul lui Ty, când se uita la Mark, îl făcea pe Julian să se încălzească și să se răcească în același timp.

Dar dacă Mark va hotărî că nu rămâne cu ei? Dacă nu îl vor găsi pe criminal și îl vor lua iar vânătorii sălbatici? *Dacă...*

— Ce vreți să spuneți, de fapt? Sunt îmbrăcat prea elegant sau prea puțin elegant? a întrebat Mark, cu sprâncenele arcuite.

Emma a izbucnit în râs. S-a prăbușit râzând pe treapta de jos a scării. O clipă mai târziu era și Cristina lângă ea. Se țineau în brațe, incapabile să se oprească din râs.

Julian ar fi vrut să râdă și el. Ar fi vrut să poată. Ar fi vrut să uite întinericul care îi licărise în minte. Ar fi vrut să închidă ochii și să cadă, uitând măcar o clipă că nu exista sub el nicio plasă care să-l prindă.

— Nu ești gata? a întrebat Julian prin ușa închisă de la baie.

Luase din cufărul Emmei costumul lui John Carstairs și îl dușese pe Mark în camera lui, să se schimbe. Gândul că fratele său ar sta dezbrăcat în camera Emmei îl deranja, chiar dacă Emma nu era acolo.

Ușa de la baie s-a deschis și Mark a intrat în cameră. Smochingul era negru, simplu. Era imposibil să-ți dai seama că la mâneci avusese benzi cu rune. Liniile elegante ale hainei păreau să curgă și Mark arăta mai înalt și mai elegant. Pentru prima oară de când se întorsese, nu mai avea nimic din sălbăticia copilului elf; aerul acela dispăruse ca un fum. Arăta uman. Ca cineva care fusese dintotdeauna om.

— De ce îți rozi unghiile? a întrebat el.

Julian, care nici nu își dăduse seama că își roade degetul mare — *satisfacția durerii date de pielea mușcată, gustul metalic al sângelui în gură* —, a lăsat mâinile jos.

— Un obicei prost.

— E ceva ce fac oamenii când sunt stresați, a spus Mark. Până și eu știu asta.

A tras inutil de cravată, nereușind să-i facă nod. S-a uitat încruntat la ea.

Julian s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de el. A luat capetele cravatei. Nu își mai amintea cine îl învățase să facă nod. Malcolm, s-a gândit el. Era aproape sigur că Malcolm îl învățase.

— Dar ce motive ai să fii stresat, fratele meu mic? l-a întrebat Mark. Tu nu ai fost răpit de spiritele naturii. Ai trăit aici toată viața. Nu că viața unui vânător de umbre n-ar fi stresantă, dar de ce ai avea tu mâinile însângerate?

O clipă, degetele lui Julian au tremurat.

— Tu nu știi chiar totul despre mine, Mark. Exact cum pot să pun pariu că nici eu nu știu totul despre tine.

Ochii albastru-și-auriu ai lui Mark erau mari și plini de sinceritate.

— Întreabă-mă.

— Prefer să aflu la timpul potrivit.

Julian a strâns nodul cravatei și s-a dat un pas în spate să-și examineze opera. Mark părea coborât din paginile unui catalog de reclame la smochinguri — dacă modelele din acele cataloage ar avea urechi ascuțite.

— Eu nu, a spus Mark. Spune-mi un lucru despre tine care te face să-ți rozi unghiile.

Julian se întorsese spre ușă, dar s-a oprit cu mâna pe mâner.

— Tatăl nostru, a spus el. Știi ce s-a întâmplat cu el?

— A fost convertit, transformat de Sebastian Morgenstern într-unul dintre întunericii, a spus Mark. Cum aș putea să uit?

— Și apoi?

— Și apoi? Mark părea nedumerit. Și apoi a murit în Războiul Întunecat.

— Da, a murit, a spus Julian. Pentru că l-am omorât eu.

Mark a icnit. În icnetul acela era și șoc, și milă. Julian s-a încordat. Nu suporta să fie compătimit.

— Voia să-l ia pe Ty, s-a justificat Julian. Am făcut ce trebuia.

— Nu era el, a spus Mark repede.

— Așa spune toată lumea.

Julian era și acum cu fața la ușă. A simțit o bătaie ușoară pe umăr, s-a întors și l-a văzut pe Mark uitându-se la el.

— Dar nu toată lumea a văzut ce s-a întâmplat, cum a fost convertit. Eu am văzut, a spus Mark și dintr-odată vocea lui era cea de demult, vocea fratelui mai mare, a fratelui care știe mai multe, care trecuse prin mai multe. Lumina din ochii lui s-a stins precum o lumânare atinsă de vânt. Era deja mort pe dinăuntru. Tu n-ai făcut decât să-i îngropi cadavrul.

Era tristețe în ochii lui Mark, și cunoaștere, cunoașterea lucrurilor întunecate. Și el avea sânge pe mâini, s-a gândit Julian, și ideea aceasta i-a adus pe moment atâta ușurare, încât i se ridicase parcă o povară de pe umeri.

— Mulțumesc pentru ajutor, a spus Mark, politico. Pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit cu îmbrăcămintea. Nu voi mai avea încredere în gemeni în chestiunile importante legate de tradițiile umane.

Julian a simțit o tresărire a buzelor.

— Mda, și eu aș zice la fel.

Mark s-a uitat în jos, la hainele lui.

— Arăt prezentabil?

— Arați ca James Bond.

Mark a zâmbit și Julian a simțit un soi de bucurie absurdă la gândul că fratele său înțelesese referirea făcută de el la personajul din film, că era mulțumit.

Au pornit către ieșire în tăcere, dar, când au ajuns pe palier, liniștea a fost întreruptă de niște țipete. S-au repezit amândoi în capul scărilor.

— Oare viziunea mea este aceeași cu a ta, frate? l-a întrebat Mark.

— Adică dacă văd și eu ce vezi tu? s-a hazardat Julian. Cred că da, dacă te referi la faptul că tot parterul e plin de chihuahua.

— Nu sunt doar chihuahua, l-a corectat Ty, care stătea pe prima treaptă, savurând spectacolul. Sunt mai mulți câini mici, din rase diferite.

Julian a pufnit. Holul era, într-adevăr, plin de căței. Lătrau, scheunau și se agitau.

— Nu-ți face probleme, a spus el. Nightshade îi lasă pe hol când se întâlnește cu unchiul Arthur.

— Nightshade? Mark a ridicat sprâncenele. *Anselm* Nightshade? Șeful clanului de vampiri din Los Angeles?

— Dap, a spus Julian. Vine câteodată pe-aici. Se înțelege surprinzător de bine cu Arthur.

— Și câinii...?

— Îi plac câinii, a răspuns Ty.

Unul dintre chihuahua adormise lângă ușa de la intrare, cu toate cele patru labe în sus.

— Cățelul ăla zici că e mort.

— Nu e mort. Se relaxează.

Ty părea amuzat; Julian i-a ciufulit părul. Ty s-a lăsat mângâiat, ca o pisică.

— Emma și Cristina unde sunt?

— S-au dus să aducă mașina, a spus Ty. Și Livvy s-a dus în camera ei. De ce nu pot să vin și eu cu voi?

— Dacă suntem prea mulți, trezim suspiciuni, i-a răspuns Julian. Va trebui să stai aici — să păzești Institutul.

Ty nu părea prea convins. S-a uitat încruntat după ei, în timp ce Julian și Mark se îndreptau spre ușă. Mașina era trasă în fața Institutului, cu motorul pornit.

Emma a deschis portiera din dreapta și a fluierat ușor.

— Mark. Arăți uimitor!

Mark s-a uitat din nou la hainele lui, surprins. Julian a simțit o căldură ușoară în mâini. Cristina stătea pe bancheta din spate și se uita și ea la Mark. Julian nu putea să-i descifreze expresia.

Emma a bătut cu palma în scaunul de lângă ea. În lumina palidă din mașină, părea o umbră: rochia albă, părul de aur, ca într-o ilustrație steaasă dintr-o carte veche pentru copii:

— Hai sus, Jules. Ești al meu... ești copilotul meu.

Ești al meu. El s-a urcat în mașină lângă ea.

— Aici fă la dreapta, i-a indicat Julian, arătând cu mâna.

— Ai fi zis că Institutul ar fi putut să-și permită un GPS ca lumea pe mașina asta amărâtă, a bombănit Emma, întorcând volanul spre dreapta.

Încercase să programeze dispozitivul înainte de a pleca de la Institut, dar refuzase să pornească. La un moment dat, câteva săptămâni la rând, GPS-ul dăduse informații cu un puternic accent german. Julian hotărâse atunci că e posedat.

Cristina a chicotit și s-a făcut mică pe scaun. Emma o vedea în oglinda retrovizoare. Se ținea cât mai departe de Mark; cineva care nu o cunoștea nu și-ar fi dat seama de asta. Mark părea să nu observe. Se uita pe fereastra deschisă, cu părul blond fluturând, fredonând ceva aiurea.

— Mai încet, vitezomano, a spus Julian când cineva i-a claxonat din spate.

— Am întârziat, s-a justificat ea. Spectacolul trebuie să înceapă în zece minute. Dacă anumite persoane nu s-ar fi gândit că semiformal înseamnă semidezbrăcat...

— De ce spui „anumite persoane” când vorbești despre mine? a întrebat Mark. Eu nu sunt decât o persoană.

— Cam ciudat, a spus Julian și s-a întors să se uite în față. Nu e nimeni pe strada asta.

— Sunt case, a spus Cristina.

— Dar toate au luminile stinse. Julian scruta strada cu privirea. Puțin cam devreme, nu credeți, să se ducă toți la culcare? A arătat cu mâna: Uite teatrul.

Avea dreptate. Emma a văzut luminile albe de neon în față, forma de săgeată a firmei TEATRUL DE LA MIEZUL NOPTII. Dealurile Hollywoodului străluceau în depărtare, de parcă ar fi fost acoperite de stele. În jur nu era nicio lumină, nici măcar de la stâlpii de pe stradă.

În apropierea teatrului, strada era plină de mașini parcate. Unele scumpe — BMW, Porche, mașini sport italiene de care Emma nu-și mai amintea cum se numesc. A găsit un loc vizavi de teatru, a parcat și a oprit motorul.

— Suntem gata?

S-a răsucit în scaun să se uite în spate. Cristina i-a făcut cu ochiul. Mark a dat din cap.

— Atunci, să mergem!

Julian deja coborâse din mașină și deschisese portbagajul. A răscolit printre armele și stelele de acolo și i-a întins Cristinei o pereche de cuțite subțiri.

— Îți trebuie așa ceva?

Cristina și-a tras puțin breteaua rochiei într-o parte. De sutien era prins unul dintre bricegele ei, pe al cărui mâner se vedea gravat un trandafir.

— Am venit pregătită.

— Eu nu.

Mark a întins mâna și a luat din portbagaj două cuțite cu teacă. Și-a deschiat haina și le-a pus la centură. Apoi a dus mâna la gât și și-a pipăit săgeata de la lăncișor.

Julian se uita la el nemișcat. Ochii lui albaștri-verzi se întunecaseră, plini de nesiguranță. Emma putea să-i citească expresia de pe

față — nu știa dacă fratele lui este pregătit pentru un eventual pericol. Nu îi plăcea. Nu avea încotro.

— OK, a spus Julian. Ascundeți armele, cine vrea să-și facă rune, să le facă acum, dar în locuri în care nu se pot vedea. Verificați-vă runele permanente, să nu se vadă. Nu putem risca să ajungem într-o situație în care să fim recunoscuți de cineva cu darul Vederii.

Emma a dat din cap. Încă dinainte de a pleca de la Institut acoperise deja cu fond de ten runele de viziune și *parabatai*. Se străduise chiar și să acopere cicatricile vechilor rune vizibile.

Unele rune erau permanente, altele erau temporare. Vederea, care arăta ca un ochi deschis și care te ajuta să vezi dincolo de iluziile magice, era o rună permanentă. La fel și runele căsătoriei și *parabatai*. Runele temporare dispăreau încet, pe măsură ce erau folosite — vindecătoarele *iratze*, de exemplu, dispăreau mai încet sau mai repede, în funcție de gravitatea rănii. O rună de călcătură sigură putea să dureze cam cât urcai un munte. Ca să dea cele mai bune rezultate, într-o luptă, runa trebuia să fie cât mai recentă.

Jules și-a ridicat mâneca și și-a întins brațul spre Emma.

— Faci tu onorurile? a întrebat-o.

Ea a luat stela din portbagaj și a trecut-o pe antebrațul lui gol. Lovitură-Sigură, Rapiditate și Curaj. După ce a terminat, și-a ridicat părul și s-a întors spre Julian cu spatele.

— Dacă desenezi runele între omoplați, părul le va acoperi, a spus ea.

Julian nu a răspuns. Ea și-a dat seama că el ezită, apoi a simțit atingerea deosebit de ușoară a mâinii lui pe umăr, ținând-o. Respira precipitat. Neliniște, s-a gândit ea. Erau într-o situație ciudată și era îngrijorat din cauza lui Mark.

El a trecut la cea de-a doua rună, iar Emma a simțit o înțepătură ușoară la mișcarea stelei. S-a încruntat. În mod normal, deși runele pot să te înțepe sau să te ardă atunci când sunt aplicate, cele făcute de *parabatai* nu dureau. De fapt, erau aproape plăcute — ca și cum te-ai fi simțit înfășurat în protecția prieteniei, senzația că cineva îți desena definitiv pe piele devotamentul lui.

Era ciudat să doară.

Julian a terminat, s-a îndepărtat de ea și Emma și-a lăsat părul pe spate. S-a întors și a desenat repede runa Agilitate pe umărul Cristinei, sub breteaua rochiei. Apoi s-a uitat la Mark.

El a clătinat din cap, la fel cum făcuse și înainte când i se oferiseră rune.

— Fără rune, a spus el, ferm.

— E în regulă, a spus Julian, înainte să spună altcineva ceva. Nu are alte Peceti pe el în afară de Vedere, iar aceea este acoperită cu fond de ten. Arată normal.

— Oarecum normal, l-a corectat Emma. Ochii și urechile lui...

Cristina s-a apropiat de Mark și i-a aranjat buclele ca să-i acopere urechile.

— Cu ochii nu avem ce face, dar...

— Și mundanii au ceacări, a spus Jules. Chestia cea mai importantă, Mark, e să încerci să te *porți* normal.

Mark părea jignit.

— M-am purtat eu vreodată anormal?

Nu i-a răspuns nimeni, nici măcar Cristina. După ce și-a pus două pumnale în teaca pe care o avea prinsă pe umăr, sub cămașă, Julian a trântit ușa de la portbagaj și au traversat cu toții strada.

Ușile teatrului erau date de perete. Lumina din sală se răspândea pe podeaua întunecată. Emma auzea dinăuntru râsete și muzică și simțea miros de parfum, vin și fum de țigară.

La ușă, o tânără îmbrăcată într-o rochie roșie, mulată, lua biletele vizitatorilor și puneia ștampile pe mână. Părul era coafat în stilul anilor '40, cu bucle victoriene, iar buzele îi erau roșii ca sângele. Avea mănuși de satin, de culoarea fildeșului, care îi ajungeau până la coate.

Emma a recunoscut-o imediat. O văzuse în Piața Umbrelor, când îi făcea cu ochiul lui Johnny Rook.

— Am mai văzut-o, i-a șoptit ea lui Jules. Piața Umbrelor.

El a dat din cap și a prins-o de mână. Ea a tresărit un pic, pe de o parte din cauza căldurii neașteptate pe care a simțit-o în mână, pe de altă parte de surprindere.

S-a uitat la el și i-a văzut expresia pe care o avea când îi înmâna zâmbind biletul fetei cunoscute. Puțin plictisit, puțin arogant, foarte sigur pe el. Ca unul care nu e deloc îngrijorat că intră acolo. Julian juca un rol, iar faptul că o luase de mână făcea parte din acest rol, asta era tot.

A întins fetei biletul lor.

— Domnul Smith plus trei invitați, a spus el.

În spatele lor a simțit ceva mișcare, când Mark a deschis gura să întrebe, fără îndoială, cine e domnul Smith, iar Cristina l-a călcat pe picior.

Fata a zâmbit, buzele ei s-au arcuit și a rupt cu mișcări lente biletul în două. Dacă o recunoscuse pe Emma, n-a dat niciun semn.

— Domnul Smith, a spus ea. Vă rog, dați-mi mâna.

Julian i-a întins mâna liberă, iar fata i-a pus ștampila cu tuș roșu și negru. Era un mic simbol ciudat, câteva valuri de apă desenate sub o flăcără.

— Spectacolul va începe puțin mai târziu în această seară. Numărul locului și rândul vor apărea mai târziu pe biletul dumneavoastră. Vă rog să nu vă așezați în altă parte.

Privirea ei s-a îndreptat apoi spre Mark — îl privea atent, fără să se ferească, ca și cum l-ar fi evaluat.

— Și bine ați venit! a adăugat ea. Sunt convinsă că veți descoperi în Discipoli... un grup înțeleghător.

Mark părea nedumerit.

Cu mâinile ștampilate și biletul rupt, toți patru au intrat în teatru. În clipa în care au pășit peste prag, muzica a început să răsunе aproape asurzitor, iar Emma a recunoscut ritmul acela de orchestră de jazz, care îi plăcea tatălui ei. *Doar pentru că îmi place să cânt la vioară, nu înseamnă că nu-mi place să dansez*, și-a amintit ea cuvintele lui, când o lua din senin la un foxtrot pe mama ei, în bucătărie.

Julian s-a întors spre ea.

— Ce este? a întrebat el cu blândețe.

Emma ar fi vrut ca el să nu-și dea seama așa de bine de stările pe care le avea. A întors capul, ca să-și ascundă expresia. Mark și Cristina veneau după ei, uitându-se în jur. Era acolo și un mic stand unde se

vindeau floricele și dulciuri. Deasupra standului era un indicator pe care scria SALA DE DANS/TEATRU și o săgeată îndreptată spre stânga. Oamenii, îmbrăcați în haine elegante, se agitău pe holurile teatrului.

— Nimic. Ar trebui s-o luăm pe-acolo, a spus Emma și l-a tras ușor de mână. Unde merge toată lumea.

— Și ce lume, a mormăit el.

Avea dreptate. Emma nu mai văzuse în viața ei atâția oameni îmbrăcați luxos în același loc.

— Parcă am intrat într-un film *noir*.

Peste tot în jurul lor erau oameni frumoși, genul acela de frumusețe hollywoodiană pe care Emma era obișnuită să-l vadă prin Los Angeles: oameni care se duceau la sală, la saloane de bronzat, la cele mai scumpe saloane de coafură și care își cumpărau cele mai bune haine. Ziceai să fac figurație într-un film *Rat Pack*¹. Rochii de mătase și ciorapi cu dungă, pălării de fetru, cravate înguste și revere ascuțite. Aparent, costumul *Sy Devore*, pe care îl purta Julian, fusese o alegere incredibil de potrivită.

Încăperea era elegantă, tavanul era placat cu aramă, ferestrele erau arcuite, iar pe ușile închise scria TEATRU STÂNGA și TEATRU DREAPTA. Covorul fusese rulat ca să se facă loc pentru dans, iar perechile se învârteau în mijlocul sălii pe ritmul muzicii interpretate de o orchestră aflată pe o scenă înaltă, în fundul sălii. Datorită lecțiilor tatălui ei, Emma a recunoscut trombonul, trompeta, tobele, basul și — aici nu îi trebuia prea multă educație — pianul. Era și cineva care cânta la clarinet — când Emma a intrat, clarinetistul și-a luat o clipă instrumentul de la buze și i-a zâmbit. Avea bucle roșcate și ochii lui erau cumva ciudați.

— Eu spirit al naturii, a remarcat Mark, cu vocea deodată încordată. Cel puțin parțial.

¹ Grup de actori hollywoodieni adunați în jurul lui Humphrey Bogart, iar după moartea acestuia, grupul din care făceau parte Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis Jr, Peter Lawford și Joey Bishop.

Ah. Emma a început să privească persoanele din sală cu alți ochi. Era convinsă că vor fi mundani, dar... uitându-se mai atent, a început să sesizeze urechi ascuțite, ochi portocalii sau unghii ca niște gheare.

C-E-E-S-T-E? a scris Julian pe spatele ei, iar ea a simțit căldura degelurilor lui prin materialul subțire al rochiei.

— Toți ăștia sunt altceva, a spus ea.

Și-a amintit de afișul pe care îl văzuse în Piața Umbrelor. PARȚIAL SUPRANATURAL? NU EȘTI SINGUR.

— Am fost inspirați că ne-am făcut rune. Toți ăștia au Vederea, toți au ceva magic în ei.

— Muzicienii sunt seminobili din neamul spiritelor naturii, a spus Mark, ceea ce nu e surprinzător, pentru că spiritele naturii nu prețuiesc nimic mai mult decât muzica. Dar sunt și unii care au sânge amestecat, de sirenă sau vârcolac.

— Haideți aici, nou-sosiților! a strigat clarinetistul și peste vânătorii de umbre s-a proiectat deodată un reflector. Intrați în ritm!

Când Emma s-a uitat la el cu răceală, el și-a mișcat sprâncenele, iar ea și-a dat seama ce era așa ciudat la ochii lui. Semănau cu ochii caprelor, cu pupile negre pătrate.

— *Dansați!* a strigat el, iar ceilalți din sală au început să chiuie și să bată din palme.

Lumina puternică a reflectorului îi împrumuta chipului lui Julian un fel de ceață alburie; el a luat-o de mână pe Cristina și s-a pierdut în mulțime; inima Emmei a zvâcnit o dată încet și greu.

A încercat să-și reprime senzația, s-a întors spre Mark și i-a întins mâinile:

— Dansezi?

— Nu știu cum se dansează asta.

Era ceva în expresia lui, pe jumătate uimire, pe jumătate neliniște, ceva care a stârnit un val de milă în sufletul Emmei. Mark i-a luat mâinile, șovăitor.

— Dansurile elfilor nu sunt... ca ăsta.

Emma l-a tras în mijlocul mulțimii. Degetele lui erau subțiri și reci, nu ca strângerea fermă și caldă a lui Julian.

— Nu-i nimic. Te ghidez eu.

Au intrat în mijlocul dansatorilor. Emma conducea, încercând să-și amintească din filme cum se dansează genul acesta de muzică. Deși promisese că ea va conduce, acum se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să-l lase pe Mark. Avea o grație incredibilă, în timp ce anii ei lungi de antrenament de luptă o îndemneau mai mult să sară și să se răsucescă rapid decât să se onduleze și să alunece.

Emma a privit spre o față cu părul scurt, de un verde strălucitor.

— Poți să-ți dai seama ce e fiecare? l-a întrebat Emma pe Mark.

El a clipit des; genele lui albe parcă reflectau lumina.

— Ea este pe jumătate driadă, a spus el. Spirit de pădure. Poate nici măcar pe jumătate. Sângele de spirit al naturii poate să apară și la generații mai târzii. Majoritatea oamenilor cu Vedere au avut printre strămoși spirite ale naturii.

— Și muzicienii?

Mark a răsucit-o pe Emma, în dans. Începuse instinctiv să conducă. Muzica avea ceva trist, s-a gândit Emma, parcă venea de undeva de departe.

— Clarinetistul este parțial satir. Basistul cu pielea bleu e un soi de sirenă. Mama lui Kieran era nixie, spirit de apă, și...

S-a întrerupt brusc. Emma îl vedea pe Julian dansând cu Cristina, rochia ei roz, sexy, contrastând cu negrul costumului său. Au făcut o piruetă. Emma și-a mușcat buzele.

— Kieran? Prințul nobil care a venit cu tine la Institut?

Mark părea foarte subțire și diafan în luminile mișcătoare ale reflectoarelor. Mirosea a bețișoare parfumate — la fel cum miroseau bețișoarele ieftine și dulcele care erau aprinse pe trotuarele din Venice.

— Am fost prieteni în Vânătoarea Sălbatică.

— Păi, în cazul ăsta, putea să fie mai puțin jigodie cu tine, a bombănit Emma.

— Nu cred că putea, de fapt.

Mark a zâmbit și Emma a văzut pe chipul lui trăsăturile umane amestecate cu cele de elf — nu văzuse niciodată un spirit al naturii care să zâmbească așa de deschis.

S-a strâmbat.

— A existat ceva la Vânătoare care să nu fi fost oribil? A existat ceva, nu știu, distractiv?

— Anumite părți.

El a râs și a răsucit-o. Era din nou vizibilă partea aceea sălbatică, de elf. Emma a revenit din piruetă și a încetinit ritmul dansului.

— Ce părți?

El a răsucit-o din nou, într-un cerc.

— Nu pot să vorbesc despre asta. Este *geas*.

Emma a expirat.

— Adică, dacă îmi spui, trebuie să mă omori?

— De ce să te omor?

Mark părea sincer nedumerit.

Ea și-a dat capul pe spate și i-a zâmbit. Uneori, când vorbea cu el, parcă ar fi vorbit cu Ty, s-a gândit ea. Făcea niște glume pe care le considera evidente, numai că descoperirea că de fapt nu erau deloc evidente pentru cei care nu cunosc codurile subtile ale interacțiunii sociale. Nu știa cum le învățase ea, dar le învățase, însă Ty încă mai avea probleme, ca și Mark, după cât se vedea.

Dacă vrei să privești lumea prin ochii lui Ty, spunea la un moment dat Julian, imaginează-ți că te uiți într-un caleidoscop, îl agiți și te uiți iar. Vezi aceleași cristale strălucitoare, numai că așezate în alt fel.

— Vânătoarea Sălbatică înseamnă libertate, a spus Mark. Iar libertatea e necesară.

În ochii lui Mark, Emma vedea sălbăticia stelelor, vârfurile copacilor, albeața rece a ghețarilor, toate stâncile strălucitoare de pe acoperișul lumii.

O făcea să-și amintească de zborul cu motocicletă pe deasupra oceanului. De libertatea de a fi descătușată și independentă. De durerea

pe care o simțea uneori în sufletul ei că nu e legată de nimic, că nu răspunde în fața nimănui, că nu e unită cu nimic.

— Mark..., a dat ea să spună.

Expresia lui Mark s-a schimbat; s-a uitat brusc peste capul ei, și mâinile i s-au încordat. Emma s-a uitat spre locul unde privea el, dar nu a văzut altceva decât garderoba. În spatele teighelei era o fată cu un aer plictisit, care fuma cu un țigaret de argint.

— Mark?

Emma s-a întors spre el, dar el deja se desprinsese de ea; a sărit peste teigheaua garderobei — spre amuzamentul fetei plictisite — și a dispărut. Emma se pregătea să se ducă după el, când Julian și Cristina i-au blocat drumul.

— Mark a fugit, i-a anunțat ea.

— Mda, încă nu e un jucător de echipă, a spus Julian.

Era puțin agitat de la dans și obraji i se îmbujoraseră. Cristinei nu i se clintise nici măcar un fir de păr.

— Uite, eu mă duc după el, voi dansați...

— Îmi permiteți?

În fața lor apăruse un tânăr înalt. Părea că are în jur de douăzeci și cinci de ani, îmbrăcat elegant, într-un costum de tweed și pălărie de fetru asortată. Părul era blond-deschis, iar în picioare avea niște pantofi care păreau scumpi, cu o talpă roșie care părea că împrăștie flăcări când pășea. Pe degetul din mijloc avea un inel țipător, cu piatră roz palid. Privirea lui se fixase asupra Cristinei.

— Vreți să dansați cu mine?

— Nu vă supărați, a spus Julian, calm și politicos, și a pus mâna pe brațul Cristinei. Eu și prietena mea tocmai...

Expresia prietenoasă a bărbatului s-a schimbat — infinitezimal, dar Emma a sesizat că în ochii lui a apărut o duritate care l-a făcut pe Julian să lase fraza în aer.

— Și dacă voi nu vă supărați, a spus el, cred că nu ați observat că sunt un Albastru.

A bătut ușor cu mâna pe buzunar, unde se afla un bilet exact la fel ca cel pe care îl aveau ei de la Ava — exact la fel, numai că al lui era albastru-deschis. Și-a dat ochii peste cap la expresia lor surprinsă.

— Nou-veniți, a mormăit, iar în ochii lui întunecați apăruse ceva neplăcut, chiar un fel de dispreț.

— Desigur, a spus Cristina, aruncând o privire rapidă spre Julian și Emma, după care s-a întors zâmbind către necunoscut. Ne cerem scuze că am interpretat greșit.

Julian avea un aer sumbru când Cristina s-a îndreptat spre ringul de dans cu bărbatul care se recomandase ca fiind Albastru. Emma o compătimea. Dar se gândea că, dacă el încearcă să facă vreo mișcare, Cristina l-ar fi făcut bucăți cu briceagul ei.

— Ar fi mai bine să dansăm și noi, a spus Julian. Se pare că e singurul mod în care nu ieșim în evidență.

Deja am ieșit în evidență, s-a gândit Emma. Era adevărat: deși intrarea lor nu făcuse mare vâlvă, o mulțime de persoane le aruncau priviri furișe. O bună parte dintre Discipoli păreau în întregime umani — și, într-adevăr, Emma nu era prea sigură despre cum sunt priviți aici mundenii —, dar ca nou-veniți, își imagina că vor fi principalul obiect al atenției lor. Comportamentul clarinetistului indica limpede asta.

L-a luat de mână pe Julian și au pornit prin mulțime spre capătul sălii, unde era mai puțină lumină.

— Semi-spirite, ifriți, vârcolaci, a murmurat ea și i-a întins lui Julian cealaltă mână, iar acum stăteau față în față.

El părea și mai agitat ca înainte, obrajii lui erau și mai îmbujorați. Nu putea să-l condamne că e neliniștit. Într-un grup oarecare, runele lor, dacă ar fi fost descoperite, n-ar fi fost mare lucru. Dar avea senzația că asta e un alt fel de grup.

— De ce au venit ăștia aici?

— Nu e așa ușor să ai Vederea și să nu cunoști alte persoane la fel ca tine, a răspuns Julian încet. Vezi chestii pe care alții nu le văd. Nu poți să vorbești despre asta, fiindcă nu te-ar înțelege nimeni. Trebuie să ții secrete, iar secretele te termină. Te distrug. Te fac vulnerabil.

Tonul lui profund o făcea pe Emma să se înfioare. Era ceva în tonul acela care o speria. Ceva ce îi amintea de ghețarii pe care îi văzuse în ochii lui Mark, ceva distant și singuratic.

— Jules, a spus ea.

Murmurând ceva gen „nu contează”, el a răsucit-o, apoi a tras-o din nou spre el. Toți anii aceia în care se antrenaseră împreună îi făceau să fie un cuplu perfect la dans, și-a dat ea seama cu uimire. Puteau să-și anticipeze unul altuia mișcările, trupurile lor alunecau sincron. Putea să spună dinainte ce va face Julian, după ritmul respirației sale și după ușoare strângere a brațelor în jurul ei.

Buclele întunecate ale lui Julian erau răvășite, iar când a tras-o mai aproape, în dans, ea a simțit aroma de cuișoare a parfumului său și un ușor iz de vopsea.

Melodia s-a terminat. Emma s-a uitat către locul unde se afla formația; clarinetistul se uita la ei. Pe neașteptate, le-a făcut cu ochiul. Orchestra a început din nou să cânte, de data asta o melodie mai lentă și mai calmă. Cuplurile s-au apropiat ca magnetizate, brațele s-au agățat de gât, mâinile s-au prins de șolduri, capetele s-au apropiat.

Julian încremenise. Emma, care încă mai avea mâinile într-ale lui, rămăsese pe loc, fără să se miște, fără să respire.

Clipa asta părea că nu se mai termină. Ochii lui Julian i-au căutat privirea; indiferent ce o fi văzut în privirea ei, l-a făcut să ia hotărârea. A luat-o în brațe și a tras-o spre el. Bărbia ei i-a atins umărul, cumva stânjenitor. Era primul lucru stânjenitor pe care îl făceau împreună.

Îi simțea respirația, puțin întretăiată. Îi simțea mâinile calde, așezate sub omoplații ei. A întors capul. Acum îi auzea inima, bătând repede, parcă furios; îi simțea fermitatea pieptului.

A întins mâinile și l-a prins de gât. Diferența de înălțime era destul de mare, iar mâinile ei au ajuns la ceafă, printre şuvițele lui de păr.

A simțit un fior. Mai atinsese și altă dată părul lui Julian, desigur, dar locul acela de pe ceafă i se părea așa de moale și de vulnerabil. Și pielea lui era fină. Din reflex, a lăsat mâinile mai jos și în aceeași

clipă a simțit sub degete oasele coloanei lui vertebrale și respirația lui accelerată.

A ridicat capul spre el. Fața lui era albă, privea în jos și genele îi umbreau pomeții. Își mușca buza de jos, așa făcea întotdeauna când era nervos. Putea să vadă bine adânciturile lăsate de dinți în buzele moi.

Oare dacă l-ar săruta, buzele lui ar avea gust de sânge sau de cuișoare? Sau poate de amândouă. Dulci și condimentate? Amare și iuți?

S-a chinuit din răsputeri să scape de acest gând. Era *parabatai*-ul ei. Nu putea să-l sărute. El era...

Mâna lui stângă a coborât spre talia ei și i-a prins delicat șoldul. Emma s-a cutremurat din tot corpul. Auzise de fluturași în stomac și știa ce înseamnă: senzația aceea de agitație și neliniște din adâncul ființei tale. Dar acum simțea asta *peste tot*. Fluturași pe toată pielea, agităându-se, dându-i fiori în tot corpul. A început să scrie cu degetul pe încheietura lui: *J-U-L-I-A-N-C-E-F-A-C-I?*

Dar el nu a părut că observă. Pentru prima oară, nu auzea limbajul lor secret. Ea s-a oprit și s-a uitat la el; ochii lui, atunci când i-a întâlnit pe ai ei, păreau că nu se concentrează, ci erau cumva visători. Mâna lui dreaptă era în părul ei, răsfirându-l cu degetele. Ea avea senzația că fiecare fir de păr era conectat la câte o terminație nervoasă din corpul ei.

— Când ai coborât în seara asta, a spus el, cu voce joasă și puțin răgușită, mă gândeam cum aș putea să te pictez. Să-ți pictez părul. Că ar trebui să folosesc alb de titan ca să nimeresc nuanța, felul în care părul tău reține lumina și pare că strălucește. Dar tot nu ar ieși, nu-i așa? Pentru că nu e o singură culoare, nu e doar aur: e și chihlimbariu și roșcat și caramel și grâu și miere.

În mod normal, Emma ar fi făcut o glumă. *Zici că vorbești despre cereale pentru micul dejun*. O Emma normală și un Julian normal ar fi râs. Dar nu era un Julian normal; era un Julian pe care ea nu-l mai văzuse niciodată, un Julian căruia i se furase expresia lui obișnuită. A simțit un val de dorință disperată, se pierduse cu totul în ochii lui, în liniile frumoase ale obrazilor lui, în neașteptata moliciune a gurii lui.

— Dar tu nu mă pictezi niciodată, a șoptit ea.

El nu a răspuns. Părea că suferă. Pulsul lui bătea de trei ori mai repede decât în mod normal. Vedea asta pe gâtul lui. Brațele lui o țineau strâns; ea își dădea seama că el simte nevoia să o țină acolo, să nu se apropie niciun milimetru mai mult. Spațiul dintre ei se înfierbântase, electricizat. Degetele lui îi strângeau șoldul. Cealaltă mână a alunecat încet prin părul ei și a ajuns pe spate, pe pielea dezgolită de rochie.

El a închis ochii.

Nu mai dansau. Stăteau nemișcați, Emma abia mai respira, cu mâinile lui Julian mișcându-se pe corpul ei. O atinsese de mii de ori: când se antrenau, când se luptau, când își îngrijeau rănile.

Niciodată nu o atinsese așa.

Îi părea asemenea cuiva aflat sub o vrajă. Cineva care știa că se află sub o vrajă și care încerca din toate forțele să iasă de sub puterea ei, simțind în venele lui zbaterea aceea neputincioasă. Îi simțea pulsul în mâini, pe spatele ei gol.

S-a apropiat de el, foarte puțin, abia un centimetru. El a icnit. Pieptul i s-a umflat către al ei, iar ea a simțit atingerea sânilor prin materialul subțire al rochiei. Senzația aceea a biciuit-o ca un curent electric. Era incapabilă să gândească.

— Emma, a rostit el cu voce înecată.

Mâinile lui s-au contractat brusc, de parcă ar fi fost înjunghiat. O trăgea. Spre el. Corpul ei s-a lovit de al lui. În jurul lor, mulțimea nu mai era decât o ceață de lumină și culoare. El a aplecat capul spre ea. Respirația lor era aceeași.

A izbucnit un zgomot asurzitor și strident de cinele. Ei s-au îndepărtat unul de celălalt, exact când ușile teatrului s-au deschis și încăperea s-a umplut de o lumină puternică. Muzica se oprise.

Un difuzor a prins viață:

— Publicul este rugat să intre în sală, s-a auzit o voce feminină, senzuală. Spectacolul *Loteria* va începe în curând.

Cristina se despărțise de bărbatul în costum elegant și acum venea spre ei, aprinsă la față. Inima Emmei bătea să-i spargă pieptul. A îndrăznit să arunce o privire spre Julian. Pentru o clipă doar, el a părut

exact ca un om care se târâse însetat prin deșertul Mojave, aproape mort de arșiță, un om căruia i se păruse că vede lucirea unei ape, numai că apa aceea se dovedise a fi un miraj.

— Tot nu a apărut Mark? a întrebat Emma repede când Cristina a ajuns lângă ei.

Nu că ar fi trebuit să știe Cristina unde e Mark; Emma încerca doar să o facă să nu se uite la Julian. Mai ales când arăta așa.

Cristina a clătinat din cap.

— Ar fi cazul să intrăm, a spus Julian.

Vocea lui suna firesc și expresia lui începuse să revină la normal.

— O să apară și Mark.

Emma nu s-a putut stăpâni să nu-l privească uimită. Știuse dintotdeauna că Julian e un actor bun — vânătorii de umbre erau nevoiți să mintă și să joace roluri tot timpul —, dar acum îi dădea impresia că ceea ce văzuse pe chipul lui cu o secundă în urmă fusese numai în imaginația ei. Ca și cum ultimele zece minute fuseseră doar în imaginația ei.

Ca și cum nu se întâmplase absolut nimic.

15

ÎNGERII NICI PE JUMĂTATE AȘA DE FERICIȚI

— CE FACI AICI? A ȘOPTIT MARK ÎN ÎNTUNERIC.

Era printre hainele scumpe agățate în garderobă. Noaptea, temperatura în Los Angeles scădea drastic, inclusiv vara, dar hainele agățate aici erau subțiri: jachete bărbătești de in și bumbac, șaluri de mătase, fine ca pânza de păianjen. Nu era prea multă lumină, dar Mark nu s-a speriat când din spatele unui treni de piele a apărut o mână palidă care l-a tras printre haine.

Kieran. Părul lui era azi de un albastru mai întunecat decât îl văzuse vreodată, aproape negru, culoarea valurilor agitate de furtună. Ceea ce însemna că avea o dispoziție groaznică. Ochii lui argintiu-și-negru străluceau în întuneric.

— Cum aș putea să te văd altfel? a întrebat el și l-a împins pe Mark lângă perete.

În spatele hainelor nu era prea mult loc; era un spațiu închis și călduros. Mark a simțit că scoate un geamăt, și nu numai din cauza forței cu care Kieran îl lipise de perete. Simțea bine valurile de furie care răzbăteau din Kieran; intrau în el, undeva, într-un loc adânc, acolo unde apele reci din Regatul Elfilor îi înghețaseră odată inima.

— Nu pot să intru în Institut, doar în Sanctuar, și dacă m-ar găsi cineva acolo, m-ar omorî. Oare sunt sortit să te aștept în fiecare noapte prin umbre pustii în speranța că vei binevoi să mă vizitezi?

— Nu, a spus Mark, chiar când Kieran l-a împins și mai tare în perete, strecurându-și genunchiul între picioarele lui.

Tonul lui era furios, dar mâinile lui pe corpul lui Mark aveau atingerea cunoscută: degetele subțiri și reci îi desfăceau nasturii de la cămașă, se strecurau pe piele, mângâindu-l.

— Ar trebui să nu ne mai vedem până nu se termină toate astea, a spus Mark.

Ochii lui Kieran au luat foc.

— Și după aia, ce? O să te întorci de bunăvoie la vânătorii sălbatici, pentru mine? Mă crezi așa de prost? Întotdeauna ai detestat locul ăla.

— Dar pe tine nu te-am detestat, a spus Mark.

Garderoba mirosea a milioane de parfumuri amestecate: aromele care veneau de la haine și jachete îi gâdilau nasul. Erau mirosuri sintetice, nu naturale: tuberoze false, iasomie falsă, lavandă falsă. Nimic nu era real în lumea mundană. Dar dacă stătea să se gândească, în Regatul Elfilor era oare mai real?

— *Nu m-ai detestat?* a întrebat Kieran cu răceală. Ce onoare. Mă simt flatat. Măcar ți-a fost dor de mine?

— Îmi e dor de tine, a spus Mark.

— Și eu ar trebui să te cred? Nu uita, sânge-impur, eu știu bine că poți minți.

Mark a ridicat ochii spre Kieran. A văzut furtuna din ochii aceia, dar în spatele furtunii a zărit doi băieți, mici ca niște stele pe un cer înalt, ghemuiți împreună sub pătură. Aveau aceeași înălțime; nu trebuia decât să se apropie puțin și să-i atingă buzele lui Kieran.

Prințul-elf s-a încordat. Nu s-a mișcat, dar nu că nu răspundea, ci mai degrabă șovăia. Mark a ridicat mâinile și i-a mângâiat chipul, apoi Kieran a ieșit din nemișcare și l-a sărutat pe Mark cu atâta forță, încât l-a lipit iar de perete.

Kieran avea gust de sânge și de cer rece de noapte, iar pentru o fracțiune de secundă, Mark a simțit din nou că zboară cu Vânătoarea

Sălbatică, liber. Cerul nopții era drumul lui spre victorie. Călărea un cal alb-argintiu, făcut din lumină de lună, pe o cărare de stele. Înconjurat de țipete, râsete și urlete, își făcea drum prin noaptea care deschidea lumea în fața ochilor lui cercetători; a văzut locuri pe care niciun om nu le zărise, cascade ascunse și văi tainice. S-a oprit să se odihnească pe vârful de aisberg și a alergat în galop cu calul prin spuma cascadelor, iar brațele albe ale nimfelor de apă s-au întins după el. S-a culcat cu Kieran pe pajiștea de munte, mână în mână, și a numărat miliarde de stele.

Kieran s-a desprins cel dintâi din îmbrățișare.

Mark își recăpăta cu greu respirația.

— A fost vreo minciună în sărutul ăsta?

— Nu. Dar... Kieran se uita la el bănuitor. Stelele aprinse în privirea ta sunt pentru mine sau pentru Vânătoarea Sălbatică?

— Vânătoarea Sălbatică a fost suferință și glorie, a răspuns Mark. Dar tu ai fost acela care m-ai ajutat să văd și gloria, nu numai suferința.

— Fata aia, a spus Kieran. Ai venit aseară cu ea pe armăsarul meu.

Mark și-a dat seama cu o tresărire că se referă la Cristina.

— Am crezut că poate o iubești.

Acum lăsase ochii în jos. Părul lui se deschisese puțin, era acum albastru-argintiu, ca oceanul după furtună. Mark și-a adus aminte că nu era mai mare ca el; cu toate că era un spirit al naturii fără vârstă, nu trăise mai mult de douăzeci de ani. Iar despre oameni știa chiar mai puține lucruri decât știa Mark.

— Nu cred că cineva se poate îndrăgosti așa de repede, a spus Mark. O plac.

— Nu poți să-i oferi inima, l-a avertizat Kieran, deși poți face cu ea ce vrei.

Mark a trebuit să-și stăpânească râsul. Kieran, arătându-și amabilitatea lui specială. Spiritele naturii prețuiau mai puțin fidelitatea trupului decât a inimii. Persoanei iubite i se făcea o promisiune, iar promisiunea era respectată.

Rar se întâmpla ca un spirit al naturii să ceară fidelitate fizică, fiindcă în general se cerea fidelitatea absolută a inimii. Pedepsa pentru încălcarea unei promisiuni de iubire era foarte severă.

— Provine dintr-o familie foarte veche, i-a explicat el. E un fel de prințesă. Nu cred că altă dată se va mai uita la mine.

— S-a uitat la tine de mai multe ori când dansai cu fata aceea blondă.

Mark a clipit. În parte, pentru că uitase așa de repede cât de literal interpretează spiritele naturii cuvintele. Și în parte pentru că era surprins cum de își amintise o expresie așa de umană și cum de o folosise fără măcar să-și dea seama.

Era inutil să încerce să-i explice lui Kieran de ce Cristina nu l-ar fi vrut vreodată. Era mult prea politicoasă pentru a-și arăta repulsia față de sângele lui de spirit al naturii, dar el știa că asta o revolta în adâncul inimii. În loc să-i explice, l-a prins pe Kieran de betelia pantalonilor și l-a tras spre el să-i mai fure un sărut, și, odată cu el, amintirile Vânătorii, dulci ca vinul.

Săruturile lor erau fierbinți și apăsate. Doi băieți sub o pătură, încercând să nu scoată niciun sunet, să nu trezească pe cineva. Se sărutau să uite de amintiri urâte, de sânge și de murdărie, de lacrimi. Mâinile lui Mark s-au strecurat pe sub cămașa lui Kieran, mângâindu-i cicatricele de pe spate. Acolo se vedea suferința lor identică, deși cel puțin pe Mark nu îl biciuiseră chiar cei din familia lui.

Mâinile lui Kieran alunecau neîndemânate pe nasturii din sidef de la cămașa lui Mark.

— Hainele astea mundane, a rostit el printre dinți. Le urăsc.

— Atunci, scoate-le, a murmurat Mark, scufundat în uitare, amețit și pierdut în lumea Vânătorii.

Mâinile lui îl atingeau pe Kieran, dar în mintea lui se roteau luminile nordului, cerul pictat albastru și verde precum inima oceanului. Precum ochii Blackthorn.

— Nu, a spus Kieran și s-a tras înapoi.

Era răvășit, iar cămașa îi era desfăcută la piept. Sângele lui Mark pulsa de dorință, voia să se piardă în Kieran și să uite de tot.

— Mi-ai spus odată că oamenii își doresc ceea ce nu pot avea. Iar tu ești pe jumătate om.

— Ne dorim ce nu putem avea, a spus Mark. Dar îi iubim pe cei care sunt buni cu noi.

— Deocamdată mă mulțumesc cu dorința, a spus Kieran și a atins lăntșorul de la gâtul lui Mark. Și cu amintirea cadoului meu pentru tine.

Săgețile elfilor aveau nevoie de multă magie ca să fie construite și erau foarte prețioase. Kieran îi dăruise una la puțin timp după ce ajunsese la Vânătoarea Sălbatică și o agățase de un lăntșor lung, astfel încât vârful ei să atingă inima lui Mark.

— Să rămâi sincer și adevărat, i-a spus Kieran. Găsește criminalul și apoi întoarce-te la mine.

— Dar familia mea... a spus Mark, strângând din reflex mâna lui Kieran. Kier, trebuie să înțelegi...

— Întoarce-te la mine, a repetat Kieran.

I-a sărutat pumnul strâns, o dată, și a dispărut printre haine. Deși Mark a pornit imediat după el, deja plecase.

Interiorul teatrului era magnific, o adevărată odă romantică dedicată zilelor de glorie din epoca de aur a cinematografului. Tavanul boltit era împărțit în opt casete prin niște linii auriu, iar în fiecare casetă era o scenă dintr-un film clasic, ca niște bijuterii baroce: Emma a recunoscut acolo două scene, una din *Pe aripile vântului* și alta din *Casablanca*, dar pe celelalte nu le știa: un bărbat ducând în brațe un alt bărbat pe o întindere arzătoare de nisip, o fată îngenunchată la picioarele unui băiat care ținea pe umăr o pușcă, o femeie a cărei rochie albă se ridica în jurul ei ca petalele albe ale unei orhidee.

În aer plutea un miros dulce, puternic; oamenii se grăbeau să-și ocupe locurile. Fotoliile erau îmbrăcate în catifea violet și pe spate aveau litera „M” brodată cu fir auriu. Așa cum le spusese fata de la bilete, pe cartonașul lor apăruse acum numărul rândului și al locurilor pe care le aveau. Le-au găsit repede și s-au așezat, întâi Cristina, apoi Emma și la sfârșit Julian. El se așezase lângă Emma.

— „M” de la „Miezul nopții”? a întrebat ea, arătând către spătarele scaunelor.

— Probabil, a spus el și și-a întors privirea spre scenă.

Cortina era trasă în lateral și pe peretele din spate se vedea o pictură imensă, care înfățișa oceanul. Scena era goală, iar podeaua strălucea, cu scândura lustruită.

Emma a simțit că se încălzește. Julian vorbise cu voce calmă, neutră. Dar prin fața ochilor i-a trecut iar expresia pe care o avusese chip doar cu câteva minute în urmă; cum se uita la ea, cum o ținea pe ringul de dans, privirea aceea directă, fără niciun ascunziș.

Acea privire îi dezvăluia un Julian decis și suferind, pe care nu îl cunoscuse niciodată. O față ascunsă, pe care nu o mai văzuse niciodată, o față pe care credea că nimeni nu i-o văzuse.

A simțit-o pe Cristina mișcându-se alături și s-a întors la ea, cu un sentiment de vinovăție: fusese așa prinsă de senzația ei de uimire, încât uitase s-o întrebe de ce e așa de tulburată.

Cristina se uita fix în cealaltă parte a sălii. Parcă i se lipise privirea de bărbatul în costum de tweed. El stătea lângă o blondă elegantă, îmbrăcată într-o rochie argintie și încălțată cu pantofi cu tocuri înalte.

— Bleah, a făcut Cristina. A trebuit să-l dezlipesc de pe mine, practic. Ce pervers. Mama l-ar fi înjunghiat, pur și simplu.

— Vrei să-l omorâm? a sugerat Emma, doar pe jumătate în glumă. Putem să-l omorâm după spectacol.

— Ar fi doar o pierdere de energie, a spus Cristina, ferm. Să-ți spun ce-am aflat: e pe jumătate vârcolac. Și face parte de șase luni din grupul Discipolilor, așa i-a numit el. La asta se referea când zicea că e Albastru.

— Fiindcă e de mult timp Discipol sau fiindcă e pe jumătate vârcolac? a întrebat Julian.

— Cred că ambele, a răspuns Cristina. S-a chinuit o groază să încerce să-mi explice cum e să fii pe jumătate vârcolac. Că e mai rapid și mai puternic decât un om. Zice că poate să dărâme un zid de cărămidă.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nici măcar nu pricep, a spus Emma. Cum naiba ajungi să fii pe jumătate vârcolac?

— Adică ai virusul vârcolacilor, dar în stare latentă, a spus Jules. Poți să îl dai mai departe, dar tu nu poți să te preschimbi. Nu ajungi să te transformi în lup, dar ai mai multă viteză și forță.

— El zicea că toți de aici au mai multă forță și viteză, a spus Cristina. Că de fiecare dată când participă la o Loterie, toți discipolii devin mai puternici.

— Magie contagioasă, a spus Julian.

Brusc, pe rândul lor, lumea a început să se agite.

— Am întârziat?

Era Mark; s-a prăbușit cam agitat pe fotoliul de lângă Julian. Părul lui blond arăta ca și cum stătuse în fața unui ventilator.

— Scuze, am fost distras de ceva.

Julian s-a uitat lung la el.

— Nu-mi spune, a zis el în cele din urmă. Nu vreau să știu.

Mark părea surprins.

— Nu? a făcut el. Eu aș fi vrut.

— Eu vreau să știu, a susurat Emma, dar înainte ca Mark să poată răspunde, luminile din sală au scăzut în intensitate.

Pe loc s-a făcut liniște — nu șoaptele înăbușite la care s-ar fi așteptat Emma, ci o încetare bruscă și nefirească a tuturor zgomotelor. Când un reflector a luminat scena, a simțit un fior în ceafă.

Orchestra se instalase în fosa ei. A început să cânte o melodie lentă, aproape jalnică, în vreme ce un obiect acoperit cu catifea neagră, așezat pe roți, era adus în scenă de doi bărbați în uniformă. Muzica s-a oprit și s-a auzit țâcănitul unor tocuri înalte; o clipă mai târziu, a apărut femeia care verifica biletele la intrare. Acum era îmbrăcată altfel, cu o splendidă rochie lungă până în pământ, din dantelă neagră și albastră, care arăta ca spuma oceanului. Chiar și de la distanță, Emma vedea liniile negre de dermatograf care îi înconjurau ochii.

Femeia a întins mâna — avea unghiile vopsite în roșu intens —, a apucat un colț al catifelei negre, a tras de el și l-a aruncat cu un gest dramatic la podea.

Sub material era o mașinărie. Pe un postament de metal era așezat un soi de recipient mare și transparent; înăuntru se vedeau sute de bile colorate și numerotate. Din mașinărie se ȳtea o pâlnie de metal, iar sub ea era o tavă.

— Doamnelor și domnilor, a rostit femeia de pe scenă. Eu sunt Belinda Belle.

— Belinda Belle? a zis în șoaptă Julian. Ȳsta-i un nume inventat.

— Ești un detectiv de geniu, i-a șoptit Emma. De geniu.

El s-a strâmbat la ea, iar Emma a simțit un val de ușurare. Erau din nou ea și Julian, strâmbându-se unul la altul, făcându-se să râdă. Era normal.

Femeia de pe scenă a continuat.

— Bine ați venit la Loterie!

În sală era liniște. Belinda a zâmbit, cu mâna pe mașinărie, complet nemișcată.

— O mașină de loterie, a murmurat Julian. Asta e chiar literal.

— Gardianul nu va fi alături de noi în această seară, a spus Belinda. Securitatea a trebuit să fie sporită. Ultima vânătoare a fost întreruptă de nefilimi, iar valoarea sacrificiului a fost pusă în pericol.

S-au auzit murmure în sală. Emma s-a înfiorat. Nefilimi. Femeia spusese „nefilimi”. Oamenii ăștia știau de vânătorii de umbre. Nu era neapărat o surpriză, mai degrabă o confirmare a ceea ce ea suspectase de mai mult timp. Ceva se întâmpla aici, ceva care își întindea tentaculele complicate până în Lumea de Jos și care ajungea până la rădăcina tuturor lucrurilor pe care le știau ei.

— Sacrificiul? a șoptit Emma. Se referă la sacrificiu *omenesc*?

S-S-S-T, a scris Julian pe brațul ei. Ea a observat cu îngrijorare că unghiile lui erau roase până în carne.

A pornit din nou muzica. Pe scenă, Belinda a apăsă un buton de pe mașinărie. Brațele metalice au prins viață. Înăuntrul globului de sticlă, bilele se roteau, transformându-se într-un nor colorat, ca interiorul unui caleidoscop.

Întoarce și întoarce și întoarce. Emma, pe plajă, cu brațul tatălui ei pe umeri. Caleidoscopul este precum magia, Emma. Nu există doi oameni care să se uite în el și să vadă același lucru.

Amintirea îi dădea o durere în inimă. Mașinăria se învârtea tot mai repede, apoi s-a oprit brusc și a scuipat o bilă roșie. Bila a ieșit pe pâlnie și a căzut în tavă.

Belinda a ridicat-o cu un gest delicat. Mulțimea înlemnise de încordare. Era ca încordarea unei pisici înainte de a sări.

— Albastru, a anunțat ea și vocea a răsunat în tăcerea sălii. Albastru 304.

Tăcerea s-a prelungit câteva secunde, înghețată și suspendată deasupra sălii. Apoi a fost întreruptă de un bărbat care s-a ridicat în picioare. Se mișca încet și cumva neîndemânatic, precum o statuie care abia fusese adusă la viață.

Era bărbatul cu care dansase Cristina, cel cu costumul de tweed. Acum era foarte palid, iar femeia care stătuse lângă el acum se trăsese mai departe.

— Domnul Sterling, a spus Belinda și a lăsat bila să cadă înapoi în tavă cu un clinchet. Loteria te-a ales pe tine.

Emma nu s-a putut abține să nu se uite în jur, făcând eforturi să-și ascundă curiozitatea. Publicul nu făcea nicio mișcare și aproape toți erau lipsiți de expresie. Unii păreau însă ușurați. Bărbatul în costum de tweed — Sterling — părea ametit, de parcă fusese pocnit în plex și avea nevoie de aer.

— Știți care sunt regulile, a continuat Belinda. Domnul Sterling are la dispoziție două zile de libertate, înainte ca vânătoarea să înceapă. Nimeni nu are voie să-l ajute. Nimeni nu poate interveni în vânătoare.

Ochii ei au scanat cu atenție sala.

— Fie ca Cei Mai Bătrâni ca Noi să ne aducă noroc tuturor.

Muzica a fost reluată. Toată lumea a început să se ridice și sala s-a umplut de murmurul discuțiilor purtate în șoaptă. Emma se ridicase ca din pușcă, dar Julian a prins-o de braț înainte ca ea să se repeadă afară din sală. Zâmbea; pentru ea, era evident că zâmbește fals, dar probabil că pe oricine altcineva ar fi putut să-l convingă.

— O să-l omoare, a șoptit Emma cu neastâmpăr. Tot ce-a spus ea... *vânătoarea...*

— Nu avem de unde să știm, a contrazis-o Julian, fără să-și miște buzele.

— Emma are dreptate, a spus Mark.

Ieșeau repede din sală, împinși de la spate de mulțimea grăbită. Orchestra cânta „As Time Goes By” din *Casablanca*, iar melodia aceea dulce nu se potrivea deloc cu atmosfera de neliniște care plutea în sală.

— Vânătoarea înseamnă moarte.

— Trebuie să-i oferim ajutorul, a spus Cristina.

Tonul ei era neutru.

— Chiar dacă e un pervers, a confirmat Emma. Asta trebuie să...

— Ați auzit regulile, a spus Julian. Nicio intervenție.

Emma s-a răsucit pe călcâie și s-a oprit în fața lui. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Julian.

— Regulile alea, a spus ea, apoi i-a luat mâna și a continuat scriindu-i pe piele cu degetul. *N-U-N-I-S-E-A-P-L-I-C-Ă-N-O-U-Ă*.

Irisurile albastre-verzi, pe care ea le știa așa de bine, s-au întunecat: însemna recunoașterea înfrângerii.

— Du-te, a spus el. Ia-o pe Cristina cu tine.

Emma a luat-o de mână pe Cristina și împreună și-au făcut loc prin mulțime; Emma se folosea de coate și de cizme — călcând intenționat lumea pe picioare — ca să poată trece de cei care se înghesuiau să iasă din teatru. Ajunseseră în foaietul principal. A auzit cum Cristina o întreabă în șoaptă cum îi vor găsi pe Mark și pe Julian.

— La mașină, a răspuns Emma.

A văzut expresia nedumerită a Cristinei, dar nu s-a mai oboșit să-i explice că știa planul pentru că întotdeauna știa planurile lui Julian. Le știa pentru că îl știa pe el.

— Uite-l acolo, a arătat Cristina cu mâna care îi rămăsese liberă.

Reușiseră să ajungă în hol. Emma s-a uitat în direcția aceea și a văzut culoarea roșie a tălpilor de la pantofi. Domnul Sterling, care se strecura pe ușă afară. Femeia cu care venise nu se vedea nicăieri.

S-au repezit după el, alergând prin mulțime. Emma s-a lovit de o față cu părul în toate culorile curcubeului, care a exclamat surprinsă:

— Ah!

— Scuze! a strigat Emma, exact când ea și Cristina reușiseră să treacă de micul grup de oameni care stăteau în fața intrării.

Deasupra lor se vedea strălucind numele Hollywood, scris cu luminițe. Spre colțul străzii, Emma l-a văzut pe Sterling, gata să se facă nevăzut. A luat-o la fugă după el, cu Cristina în urma ei.

De aceea alerga zilnic pe plajă. Ca să poată zbura pe asfalt fără măcar să-l simtă, fără să-și piardă respirația — alergarea semăna cu un zbor. Cristina era chiar în spatele ei. Părul ei închis la culoare se desprinsese din cocul îngrijit și acum flutura în aer ca un steag întunecat.

Au trecut de colțul străzii. Erau pe o stradă cu căsuțe tip bungalou, majoritatea cu ferestrele întunecate. Sterling stătea în picioare lângă un jeep masiv, argintiu, care părea foarte scump; rămăsese blocat cu mâna pe telecomandă. Le-a privit stupefiat când s-au oprit din fugă în fața lui.

— Ce...? a îngăimat el.

De aproape se vedea bine cât de tulburat era. Era palid și transpirat, iar mărul lui Adam i se mișca spasmodic.

— Ce faceți aici?

Ochii lui străluceau galben-verde de la lumina felinarelor de stradă. O fi el pe jumătate vârcolac, s-a gândit Emma, dar arată exact ca un mundan speriat.

— Putem să te ajutăm, i-a zis ea.

El a înghițit în sec.

— Ce tot spui acolo? a întrebat el, cu un aer fioros.

Emma a auzit un clic venind din stânga și și-a dat seama că de fapt Cristina își desfăcuse briceagul. Nu se mișcase, dar briceagul îi lucea în mână, o amenințare tăcută, în caz că Sterling ar fi făcut un pas spre Emma.

— Loteria, a spus Emma. Ai fost ales.

— Da, știu. Credeai că nu știu? a mârâit Sterling. Nici n-ar trebui să stai de vorbă cu mine.

Și-a trecut mâinile prin păr, cu un gest automat. Inelul cu chei i-a alunecat de pe deget și a căzut pe pavaj. Emma a făcut un pas și l-a luat de jos. I l-a întins.

— Nu! a țipat el răgușit și s-a tras înapoi, ca un crab. Nu mă atinge! Nu te apropia de mine!

Emma a aruncat inelul cu chei la picioarele lui și a întins mâinile cu palmele deschise. Știa foarte bine unde își are armele — pumnalele erau ascunse în cizme, sub poalele rochiei.

Îi lipsea Cortana, totuși.

— Nu vrem să-ți facem niciun rău, a spus ea. Vrem să te ajutăm, atâtă tot.

El s-a aplecat și și-a luat cheile, speriat.

— Nu mă puteți ajuta. Nimeni nu mă poate ajuta.

— Lipsa ta de încredere e foarte jignitoare, a comentat Emma.

— Habar n-aveți ce se întâmplă aici. A scos un hohot de râs ascuțit, nenatural. Nu pricepeți? Nimeni nu mă poate ajuta, mai ales două puștoaice stupide...

S-a oprit și s-a uitat la Emma. La brațul ei, mai precis. Fondul de ten cu care era acoperită runa *parabatai* se ștersese — probabil când se lovise de fata aceea pe hol —, iar acum semnul se vedea bine.

Sterling nu părea deloc fericit, dimpotrivă.

— Nefilimi, a mârâit el. Dumnezeu, exact ce-mi lipsea!

— Știm că Belinda a spus că nu vrea să intervenim, a spus Emma grăbită. Dar cum noi suntem nefilimi...

— Nici măcar nu o cheamă așa. A scuipat pe rigolă. Nu știți nimic, nu-i așa? Nenorociții ăștia de vânători de umbre, care se cred stăpânii Lumii de Jos și-și bagă nasul peste tot. Belinda n-ar fi trebuit să vă lase să intrați.

— Ai putea să fii ceva mai politicoș, a sugerat Emma și și-a dat seama că i se simte iritarea în voce. Având în vedere că încercăm să te ajutăm. Și că ai pipăit-o pe Cristina.

— N-am pipăit-o, a spus el, uitându-se de la una la alta.

— Ba da, l-a contrazis Cristina. Ai fost dezgustător.

— Atunci, de ce vreți să mă ajutați? a întrebat Sterling.

— Pentru că nimeni nu merită să moară, a spus Cristina. Și, ca să fiu sinceră, mai sunt și niște chestii pe care am vrea să le aflăm. Care-i treaba cu Loteria? Cum poate să vă facă mai puternici?

El se holba la ele, clătinând din cap.

— Ești nebună. A apăsat nervos telecomanda; luminile jeepului s-au aprins când s-a deschis. Nu te mai apropia de mine! Cum a spus Belinda. Nicio intervenție.

A tras de portieră și a urcat repede în mașină. O clipă mai târziu, mașina se pierdea pe stradă scrâșnind din roți și lăsând în urmă dăre negre pe asfalt.

Emma a respirat adânc.

— Cam greu să fii prea preocupat de viața unuia ca ăsta, nu?

Cristina a privit în urma mașinii.

— E un test, a spus ea.

Cuțitul dispăruse, căci și-l ascunsese din nou sub breteaua rochiei.

— Îngerul ar fi spus că noi suntem aici să-i salvăm nu numai pe cei care ne plac, ci și pe cei neplăcuți și dezagreabili.

— Ai spus că mama ta l-ar fi înjunghiat.

— Da, mă rog, a bombănit Cristina. Nu avem mereu același punct de vedere.

Înainte ca Emma să poată răspunde, mașina Institutului s-a oprit în dreptul lor. Mark a scos capul pe fereastra din spate. Cu toate cele întâmplare, Emma a simțit o scânteie de bucurie când a văzut că Jules îi rezervase scaunul din față.

— Caleașca voastră, doamnele mele, a spus Mark. Urcăți și să purcedem în pripă, înainte să se ia cineva după noi.

— Asta a fost tot engleză? a întrebat Cristina, urcându-se lângă el. Emma s-a grăbit să se așeze pe scaunul din față.

Julian s-a uitat la ea.

— Am impresia c-a fost o conversație destul de dramatică.

A pornit mașina și s-a îndepărtat de strada ciudată și de teatrul acela straniu. Au trecut peste dărele negre lăsate de jeep.

— Nu vrea să-l ajutăm, a spus Emma.

— Dar noi tot o să-l ajutăm, a replicat Julian. Este?

— Dacă putem să-i dăm de urmă, a răspuns Emma. E posibil ca toți de aici să folosească nume false. Și-a urcat picioarele pe bord, apoi a adăugat: Cred că merită să-l întrebăm pe Johnny Rook. Din moment ce s-a făcut reclamă la Piața Umbrelor și el știe tot ce se întâmplă acolo.

— Nu cumva ți-a spus Diana să nu mai ai de-a face cu Johnny Rook? a întrebat Julian.

— Nu cumva Diana e acum cam departe? a ripostat Emma, dulce.

Julian părea resemnat, dar și amuzat.

— Bine. Merg pe mâna ta. Dacă tu crezi că e vreo șansă, o să-l întrebăm pe Rook.

Tocmai întorceau mașina pe La Cienega. Luminile și gălăgia și traficul Los Angelesului păreau că explodaseră deodată. Emma a bătut din palme.

— De-asta te iubesc eu pe tine.

Cuvintele îi ieșiseră din gură fără să se gândească. Nici Cristina și nici Mark nu păreau să fi observat — discutau în contradictoriu, dacă există într-adevăr cuvântul „a purcede” — dar obrajii lui Julian se făcuseră roșii ca sfecla și mâinile lui se încleștaseră pe volan.

Când au ajuns la Institut, deasupra oceanului se formase furtună — norii albastru-negri, învăltoși, erau luminați de fulgere. Înăuntru, luminile erau aprinse. Cristina a început să urce scările de la intrare, obosită. Era obișnuită cu nopți târzii de vânătoare, dar ceva din experiența asta de la teatru parcă îi epuizase sufletul.

— Cristina.

Era Mark, aflat cu o treaptă în urma ei. Unul dintre primele lucruri pe care Cristina le sesizase la Institut era că mirosul de aici depindea de direcția vântului — putea să miroasă a ocean sau a deșert. A sare de mare sau a salvie. În noaptea asta mirosea a salvie. Vântul bătuse și prin părul lui Mark: buclele Blackthorn, golite de culoare, argintii ca luna pe ape.

— Ai scăpat asta când ai ieșit de la teatru, a spus el și i-a întins ceva.

Ea s-a uitat o clipă la el, apoi în spatele lui, unde Emma și Julian stăteau la capătul scării. Julian parcase mașina și ridicase ușa portbagajului, de unde scosese Cortana. Lumina lunii s-a reflectat în lama sabiei și a sclipit precum părul Emmei. Aceasta a luat sabia, s-a uitat la ea și și-a trecut mâna peste teaca ei, iar Cristina a văzut cum privirea lui Julian este atrasă ca un magnet de arcuirea gâtului ei. Ca și cum nu s-ar fi putut stăpâni.

Cristina a simțit cum i se strecoară în stomac o frică rece; avea impresia că se uită la două trenuri care se îndreaptă în viteză unul spre celălalt pe aceeași șină și nu e nimeni care să le oprească.

— Cristina? a spus din nou Mark, întrebător.

Scліpea ceva în palma lui. Două lucruri. Cerceii ei, care îi căzuseră în fugă; probabil că îi pierduse undeva pe trotuarul din Los Angeles.

— A!

A luat cerceii din palma lui și i-a băgat în buzunarul hainei. El o privea cu ochii lui bicolori, curios.

— I-am primit cadou, i-a spus ea. De la cineva... un prieten mai vechi.

Și-a amintit cum îi așezase Diego în palma ei; cum ochii lui întunecați erau plini de neliniște, de teama că nu îi vor plăcea. Dar ei îi plăcuseră, pentru că îi primise de la el.

— Sunt drăguți, a spus Mark. Se văd frumos pe părul tău. Zici că e mătase neagră.

Cristina a respirat adânc. Emma ridicase capul spre Julian și zâmbea. Pe fața ei se citea nesiguranță, iar nesiguranța aceasta o durea pe Cristina. Emma îi amintea de ea însăși, s-a gândit ea, cum era ea înainte de a ocoli casa, spre grădina unde îi auzise vorbind pe Jaime și Diego. Înainte de a se prăbuși totul.

— N-ar trebui să-mi vorbești așa, i-a spus ea lui Mark.

Vântul îi adusese lui Mark părul peste față, iar el l-a dat înapoi.

— Am crezut că muritoarelor le plac complimentele.

Părea sincer nedumerit.

— Femeilor-elf nu le plac?

— Nu cunosc prea multe femei-elf, a spus el. Reginei Elfilor Luminii îi plac. Dar în Vânătoarea Sălbatică nu e nicio femeie.

— Dar e Kieran, a spus ea. Ce-ar zice dacă ar auzi că-mi spui că sunt drăguță? Fiindcă după cum se uită la tine...

Pe chipul lui Mark a trecut o undă de șoc. S-a uitat repede în jos, spre Julian, dar fratele lui era absorbit de Emma.

— De unde...

— V-am văzut, a recunoscut ea. În parcare. Și azi, la teatru, când ai dispărut, presupun că tot el a fost.

— Te rog să nu mai spui nimănui, Cristina.

Spaima de pe chipul lui îi sfâșia inima.

— Îl vor pedepsi, la fel și pe mine. Amândoi am jurat să nu dezvoltăm relația noastră niciunui vânător de umbre, pentru că vor considera că sunt prea devotat spiritelor naturii și că sunt toate șansele să mă întorc la ele; ar anula înțelegerea făcută. Și nici Kieran nu are voie să mă vadă cât timp nu sunt cu ei.

— N-o să spun nimănui, i-a făgăduit Cristina. Nu i-am spus nici Emmei și nici altcuiva.

— Ești la fel de bună pe cât ești de încântătoare, a spus el, dar vorbele lui păreau o replică învățată pe dinafară.

— Știu că tu crezi că nu poți avea încredere în muritori. Dar nu te voi trăda.

Privirea lui nu avea nimic învățat pe dinafară.

— Am fost sincer când am spus că ești frumoasă. Te vreau, iar Kieran nu se va supăra...

— Mă vrei?

— Da, a spus Mark cu simplitate, iar Cristina a întors capul, brusc conștientă de apropierea trupurilor lor.

De forma umerilor lui, prin sacou. Era frumos așa cum sunt frumoase spiritele naturii, frumusețea aceea nepământească, imprevizibilă ca lumina lunii pe apă. I se părea cumva de neatins, dar îl văzuse sărutându-se cu Kieran, deci știa că nu e așa.

— Tu nu vrei să fii dorită?

Altădată, mai demult, Cristina ar fi roșit.

— Nu e genul de compliment care place muritoarelor.

— De ce nu? a întrebat Mark.

— Fiindcă îți dă senzația că ești un obiect pe care cineva vrea să-l folosească. Iar când spui că nu se va supăra Kieran, înțeleg că nu se supără pentru că nu contez.

— Asta-i ceva foarte uman, a spus el. Să fii gelos pe un trup, nu pe o inimă.

Cristina studiasă îndeaproape spiritele naturii. Era adevărat că cele necășătorite, indiferent de orientarea sexuală, puneau prea puțin preț pe fidelitatea fizică, însă devotamentul emoțional era mult mai pronunțat decât la oameni. Dacă erau doar câteva jurăminte referitoare la sex, însă cele legate de iubirea adevărată erau foarte multe.

— Vezi tu, eu nu vreau un trup fără inimă, a spus ea.

El nu a răspuns, dar Cristina a putut citi răspunsul în ochii lui. Numai un cuvânt să fi spus și l-ar fi putut avea pe Mark Blackthorn, dacă ar fi însemnat ceva asta. Era ciudat să știe, chiar dacă nu voia ce îi oferea el. Dar dacă i-ar fi oferit *mai mult*... ei bine, fusese o vreme când a crezut că nu-și va mai dori pe nimeni, niciodată.

Era bine de știut că nu mai e așa.

— Kieran este motivul? l-a întrebat ea. Motivul pentru care te-ai întoarce în Regatul Elfilor, chiar dacă am prinde criminalul?

— Kieran mi-a salvat viața, a spus Mark. Eram un nimeni în Vânătoarea Sălbatică.

— Nu ești un nimeni. Ești fiul lui Lady Nerissa.

— Iar Kieran este fiul Regelui Elfilor Întunericului, a spus Mark, sec. A făcut totul pentru mine în Vânătoarea Sălbatică. M-a protejat și m-a ținut în viață. Și nu mă are decât pe mine. Julian și ceilalți se au unii pe alții. Nu au nevoie de mine.

Dar nu părea convins. Vorbea de parcă vorbele acelea erau frunze moarte, care zburau peste un gol dureros din interiorul lui. Și, în clipa aceea, Cristina l-a dorit mai mult ca niciodată, pentru că știa bine ce simte, știa cum e să fii atât de pustiit de pierderea suferită, de parcă ar bate vântul prin tine.

— Asta nu e iubire, a spus Cristina. E datorie.

Mark și-a încleștat fălcile. Niciodată nu semănase mai bine cu un Blackthorn.

— Mărturisesc că n-am învățat prea multe în viața asta, dar un lucru știu sigur: nici spiritele naturii și nici muritorii nu știu ce e iubirea adevărată, a rostit el. Nimeni nu știe.

16

STAI CU MINE

— DECI, PRACTIC, AȚI CAM FINALIZAT INVESTIGAȚIA, A SPUS LIVVY.

Stătea pe covor, în camera lui Julian. Erau toți în camera lui: Cristina ședea frumos pe un scaun, Ty era rezemat de perete cu căștile la urechi, Julian stătea turcește pe pat. Își scosese sacoul și își suflecuse mânecile de la cămașă. Butonii primiți de la Emma străluceau discret pe noptieră. Mark stătea întins pe burtă la picioarele patului, ochi în ochi cu Church, care se hotărâse să-i mai viziteze, probabil din cauza vremii.

— Vreau să zic, acum știm cine a făcut-o. Crimele.

— Nu chiar, l-a contrazis Emma. Stătea pe podea, cu spatele rezemat de noptieră. Adică, uite ce știm noi. Grupul ăsta, Discipolii ăștia sau ce-or fi ei, sunt responsabili de moartea lui Stanley Wells. Una peste alta, Discipolii sunt niște indivizi care au ceva legături cu supranaturalul. Au darul Vederii, sunt parțial spirite ale naturii — Sterling e un soi de vârcolac. În fiecare lună se ține o Loterie. Cineva e ales acolo, iar acel cineva este sacrificat.

— Wells a fost sacrificat, a spus Julian. Deci ar fi logic ca și celelalte unsprezece crime să aibă legătură cu acest cult.

— Asta ar explica și prezența cadavrelor de spirite ale naturii, a opinat Cristina. Din moment ce mulți dintre ei sunt pe jumătate spirite ale naturii, s-ar înțelege că au fost aleși pentru sacrificiu.

Julian s-a uitat la Mark.

— Crezi că la Curțile spiritelor naturii se știe dacă acele cadavre erau de spirite ale naturii pure sau de semi-spirite?

— E greu de spus, a răspuns Mark, fără să-și ia ochii de la pisică. De multe ori nu se poate spune doar uitându-te la cineva, și pe urmă, unii Discipoli sunt spirite pure.

— Ai fi zis că spiritele pure au ceva mai bun de făcut.

Era Ty, care își scosese căștile de la urechi. Emma auzea în surdina acordurile muzicii clasice venind din căști.

— De ce s-ar băga în așa ceva? a întrebat el.

— Este un loc al sufletelor pierdute, a spus Mark. Și după Pacea Rece, mulți din neamul spiritelor naturii s-au simțit pierduți. Are sens.

, — I-am văzut în Piața Umbrelor făcând publicitate, a spus Emma. Am văzut-o acolo și pe Belinda. Păreau să caute în mod special persoane care au Vederea, pe cei speriați sau singuri. Dacă ți se propune un grup de care să aparții, dacă ți se promit noroc și bogăție, că o să dobândești mai multă forță din sacrificii... îți dai seama că pare atractiv.

— Într-adevăr, par foarte siguri pe ei, a spus Cristina. Mă întreb cât de mult știu ei despre existența nefilimilor?

— Sterling părea speriat de noi, a zis Emma. E straniu. A fost ales, asta înseamnă că urmează să fie sacrificat. Ai fi zis c-o să accepte orice fel de ajutor, chiar și de la vânătorii de umbre.

— Dar e interzis să primească ajutor, nu? a întrebat Livvy. Dacă l-ar fi prins că acceptă, probabil l-ar fi torturat. Adică ar fi fost mai rău decât să-l omoare.

Cristina s-a cutremurat.

— Sau poate e un discipol devotat. Poate crede că e păcat să accepte ajutor.

— Oamenii se duc la moarte și pentru mai puțin, a spus Mark.

— Cam câți credeți că sunt? Discipolii.

— Vreo trei sute, a spus Julian.

— În fine, deocamdată nu putem să ne ducem la spiritele naturii, așa că avem două opțiuni, a spus Emma. Prima, îi luăm la rând pe toți cei trei sute de ratați și îi batem până ne spun cine e criminalul propriu-zis.

— Nu mi se pare practic, a comentat Ty. Și durează mult.

— Sau încercăm direct să aflăm cine e liderul lor, a continuat Emma. Dacă e cineva care să știe, aia trebuie să fie Belinda.

Julian și-a trecut mâna prin păr.

— Belinda nu e numele ei adevărat...

— Îți spun eu, Johnny Rook trebuie să știe cine e, a spus Emma. De fapt, cred că știe mai multe chestii, având în vedere că se ocupă cu informațiile despre Lumea Umbrelor. Pe el îl întrebăm.

— Da, ați hotărât deja asta în mașină, a spus Mark și apoi s-a încruntat. Pisica asta se uită la mine acuzator.

— Nu-i adevărat, l-a contrazis Jules. Asta-i fața ei.

— Și tu te uiți la mine așa, a spus Mark, îndreptându-și privirea către Julian. Cu o figură acuzatoare.

— Tot e un progres, a comentat Livvy, cu un aer încăpățânat.

S-a uitat la Mark dintr-o parte, iar Emma a citit în ochii ei neliniște. Se întâmpla așa de rar ca Livvy să-și arate îngrijorarea, încât Emma s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să chemăm delegația elfilor și să le spunem că Discipolii sunt responsabili...

— Nu putem, a intervenit Diana, care apăruse în ușă. Elfii s-au exprimat foarte clar. „Cel care are mâinile pătate cu sânge.” Ai putea crede că-și doresc un raport asupra progreselor noastre, dar nu. Ei vor rezultatul, atât.

— De cât timp ascuți la ușă? a întrebat-o Julian, dar nu era niciun pic de ostilitate în cuvintele lui. S-a uitat la ceas. E groaznic de târziu pentru tine ca să mai fii aici.

Diana a oftat. Părea într-adevăr frântă de oboseală. Avea părul ciufulit și era îmbrăcată — neobișnuit pentru ea — în blugi și hanorac. Pe unul dintre obraji avea o zgârietură lungă.

— Am trecut pe la convergență când m-am întors de la Ojai, i-a răspuns ea. Am intrat și am ieșit rapid. N-a trebuit să omor decât un singur mantid. A oftat din nou: Nu pare să mai fi fost cineva acolo de când v-ați dus voi. Mă gândesc dacă nu cumva necromantul și-a găsit un alt loc.

— Păi, dacă nu folosește o convergență, când va apela data viitoare la magia neagră, va trebui să apară pe harta lui Magnus, a opinat Ty.

— Ai aflat ceva la Ojai? a întrebat-o Emma. Ce magician e acolo? Nu e unul dintre cei cunoscuți de noi, nu?

— Nu. Diana s-a rezemat de cadrul ușii; era clar că nu avea de gând să mai spună ceva. Am auzit de Discipoli, a continuat ea; presupun că n-ar trebui să mă surprindă c-ați plecat pe urmele lor. Mi-ar fi plăcut să-mi spuneți și mie, dar...

— Plecaseși deja, a spus Jules.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se cu mâinile de pat. Cămașa i se întinsese pe piept. Faptul că știa cum arată corpul lui pe sub cămașa aceea o împiedica pe Emma să se concentreze. Și-a luat ochii de la el, detestându-și gândurile necontrolate.

— Dar pot să-ți fac o sinteză.

După ce el a început să povestească, Emma a ieșit pe nesimțite din cameră. Auzea vocea lui Julian în urma ei, relatând evenimentele serii. Știa că va spune povestea exact așa cum a fost; știa că nu are de ce să-și facă griji. Dar în clipa aceea erau două persoane cu care trebuia să stea urgent de vorbă, și trebuia să facă singură treaba asta.

— Mami, a șoptit Emma. Tati. Am nevoie de ajutorul vostru.

Își scosese rochia și cizmele și le aruncase într-un colț al camerei, împreună cu armele. Vremea se înrăutățise: un vânt puternic bătea în jurul Institutului, făcând să zăngăne burlanele de aramă, iar ferestrele erau brăzdate de șiroaie argintii de apă. În depărtare, fulgerele cădeau pe apa care, în lumina lor, părea o foaie de argint. În pijama, stând turcește pe pat, Emma se uita la dressingul cu ușile deschise.

Pentru un străin, probabil că acolo era doar o harababură de fotografie și scheme și notițe, dar pentru ea era o scrisoare de dragoste.

O scrisoare de dragoste pentru părinții ei, a căror fotografie se afla în mijlocul dulapului. O fotografie în care ei își zâmbeau; tatăl ei era surprins râzând, iar părul lui blond strălucea în soare.

— Mă simt pierdută, s-a confesat ea. Am pornit toată povestea asta fiindcă am crezut că există vreo legătură între crimele de acum și ceea ce s-a întâmplat cu voi. Dar, dacă așa este, am senzația că-mi scapă. Nimic nu se leagă de atacul de la Institut. Am impresia că orbecăiesc prin ceață și că nu pot să văd nimic clar.

Avea senzația că are ceva în gât, ceva tare și dureros. O parte din ea nu voia decât să iasă afară, în ploaie, să simtă apa scurgându-se pe ea. Să meargă sau să fugă pe plajă, acolo unde apa și cerul se contopesc, și acolo să poată țipa în voie, pentru că tunetele i-ar fi acoperit durerea.

— Și mai e ceva, a murmurat ea. Cred că încep să dau rateuri. Ca... ca vânător de umbre. Din noaptea aceea când Julian a fost rănit, când l-am vindecat, de atunci, când mă uit la el, simt... lucruri pe care n-ar trebui să le simt. Mă gândesc la el așa cum n-ar trebui să te gândești la un *parabatai*. Sunt convinsă că el nu simte același lucru, dar în seara asta, pentru câteva minute, când dansam, am fost... fericită. Emma a închis ochii. Iubirea ar trebui să te facă fericit, nu? N-ar trebui să doară.

S-a auzit o bătaie în ușă.

Jules, s-a gândit ea. S-a dat jos din pat și a deschis ușa.

Era Mark.

Era îmbrăcat tot în costum. Hainele lui păreau foarte întunecate din cauza părului său blond. Oricine altcineva ar fi fost stânjenit, s-a gândit ea, în timp ce el a intrat în cameră, s-a uitat la dressing și apoi la ea. Oricine altcineva ar fi întrebat dacă o deranjează sau o întrerupe, având în vedere că ea era îmbrăcată în pijama. Dar Mark avea aerul că venise aici la o întâlnire prestabilită.

— Ziua în care am fost eu luat, a spus el. A fost și ziua în care au fost uciși părinții tăi.

Ea a dat din cap și a aruncat o privire spre dressing. Așa, cu ușile deschise, se simtea ciudat de expusă.

— Ți-am spus că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ei, a spus el. Dar nu e de-ajuns. Nu mi-am dat seama că această investigație va

ajunge să aibă legătură cu mine. Cu familia mea, care încearcă să mă țină aici. Că prezența mea îți va răpi sensul acestei investigații.

Emma s-a așezat la picioarele patului.

— Mark... Nu e chiar așa.

— Este chiar așa, a insistat el.

Ochii lui străluceau în lumina aceea stranie — fereastra era deschisă și lumina din cameră era amplificată de strălucirea norilor străbătuți de fulgere.

— N-ar trebui să se ocupe de asta numai ca să mă țină pe mine aici, mai ales că s-ar putea să nici nu rămân.

— Nu cred că te întorci în Regatul Elfilor. Nu cred asta.

— Singura promisiune a fost că voi putea să aleg, a spus el. Nu am... nu pot... A strâns pumnii, cu brațele întinse pe lângă corp, și pe chipul lui se vedea limpede frustrarea. Am crezut că tu vei înțelege, i-a spus Emmei. Tu nu ești un Blackthorn.

— Sunt *parabatai*-ul lui Julian, a spus ea. Iar Julian vrea să rămâi.

— Julian e puternic, a spus el.

— Julian *este* puternic, a consimțit ea. Dar tu ești fratele lui. Și dacă pleci... nu știu dacă voi putea să-l ajut să-și revină.

El s-a uitat o clipă spre dressing.

— Putem să supraviețuim pierderilor suferite, a șoptit el.

— Putem, a încuviințat Emma. Dar părinții mei nu m-au părăsit de bunăvoie. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă ar fi făcut asta.

S-a auzit un tunet care a umplut camera de zgomot. Mark a dus mâna la gât.

— Când aud un tunet sau când văd un fulger, mă gândesc că ar trebui să călăresc prin nori, a spus el. Sângele mă cheamă spre cer.

— Cine ți-a dat pandantivul? a întrebat ea. Este o săgeată de elfi, nu-i așa?

— În Vânătoarea Sălbatică am învățat să lupt cu ele, a spus el. Pot să nimeresc un inamic din galop și să dobor nouă ținte din zece. Îmi spuneau „glonțul elfilor”, pentru că... S-a întrerupt și s-a întors să se uite la Emma, care stătea pe pat. Tu și cu mine suntem la fel, a spus el. Furtuna te cheamă la fel cum mă cheamă și pe mine, nu-i așa? Am

văzut asta în ochii tăi, mai devreme, ai fi vrut să stai afară, în furtună. Să alergi pe plajă, poate, în timp ce fulgerele cad pe pământ.

Emma a respirat întretăiat.

— Mark, eu nu...

— Ce se întâmplă?

Era Julian. Se schimbaseră de costum și acum stătea în ușa. Expresia întipărită pe fața lui, așa cum se uita de la unul la altul... Emma nu putea s-o descrie. Nu mai văzuse niciodată expresia asta

— Dacă sunteți prea ocupați unul cu altul, a spus el, și vocea lui era tăioasă ca un pumnal, pot să vin mai târziu.

Mark părea nedumerit. Emma se uita șocată la el.

— Mark și cu mine stăteam de vorbă. Asta-i tot.

— Am și terminat, a spus Mark și s-a ridicat în picioare, ținându-și mâna pe săgeata de la gât.

Julian s-a uitat rece la amândoi.

— Măine după-masă, Diana se duce cu Cristina la Malcolm. Ceva cu un interviu pe care trebuie să-l ia Cristina înaltului Magician de-aici, ca să vadă diferențele dintre el și unul din Mexico City. Probabil că Diana vrea numai să vadă cum stă Malcolm cu traducerea și a găsit un pretext.

— OK, deci noi putem să mergem la Rook, a spus Emma. Sau aș putea să mă duc și singură, dacă vrei — cu mine e obișnuit. Nu că ultima noastră întâlnire a fost prea prietenoasă.

S-a încruntat.

— Nu, vin și eu, a spus Julian. Rook trebuie să priceapă că e o chestiune serioasă.

— Și eu? a întrebat Mark. O să fac și eu parte din expediția asta?

— Nu, a răspuns Julian. Johnny Rook nu trebuie să știe că te-ai întors. Conclavul nu știe, iar Rook nu e persoana care să păstreze secrete, el le vinde.

Mark s-a uitat spre fratele său printre buclele blonde, cu ochii lui ciudat colorați strălucind.

— Atunci, presupun c-o să mă culc, a spus el.

A mai aruncat o privire spre dressingul Emmei — era ceva în expresia lui, ceva tulburător — și a plecat, închizând ușa după el.

— Jules, a spus Emma, ce-ai pățit? Ce-a fost cu asta, „dacă sunteți prea ocupați unul cu altul”? Ai impresia că mă giugiuleam cu Mark pe podea când ai venit tu?

— N-ar fi fost treaba mea dacă făceați asta, a răspuns Julian. Voiam să vă ofer intimitate.

— Voi ai să fii nesimțit. Emma s-a dat jos de pe pat și s-a dus la comodă să-și scoată cerceii, uitându-se în oglindă la el. Și știi și de ce.

Ea a văzut cum Julian se schimbă la față și se încordează; după un moment de uimire, expresia lui a devenit indescifrabilă.

— De ce?

— Pentru că ești îngrijorat, a spus ea. Nu-ți place să încalci regulile și nu crezi că e o idee bună să mergem la Rook.

El a făcut câțiva pași prin cameră și apoi s-a așezat pe pat.

— Asta crezi tu despre mine? a întrebat el. Emma, dacă trebuie să mergem la Rook, atunci merg. Sunt alături de tine sută la sută.

Ea s-a privit în oglindă. Părul lung nu masca Pecețile de pe umeri; brațele ei aveau mușchi; încheieturile îi erau solide și puternice. Era o adevărată hartă de cicatrice: unele albe, de la rune vechi, tăieturi lungi de sabie, cicatrice rotunde, de la arsurile date de sângele acid de demon.

S-a simțit dintr-odată bătrână, nu în sensul că avea acum șaptesprezece ani și nu doisprezece, ci *bătrână*. Ca și cum inima ei e bătrână și e prea târziu. Cu siguranță, dacă era să fi găsit criminalul părinților ei, ar fi făcut-o până acum.

— Îmi pare rău, a spus ea.

El s-a aplecat peste tăblia patului. Avea pe el un tricou vechi și pantaloni de pijama.

— Pentru ce? a întrebat-o el.

Pentru ce simt. Și-a înghițit cuvintele. Dacă avea sentimentele astea ciudate față de Jules, nu era corect să i le spună și lui. Ea era cea care greșea.

Iar el suferea. Își dădea seama de asta din expresia gurii, din întunericul care se zărea în ochii lui luminoși.

— Că m-am îndoit de tine, a spus ea.

— Să revenim la tine.

S-a trântit pe spate, pe perne. Tricoul, care nu era băgat în pantaloni, s-a ridicat și Emma i-a văzut bine abdomenul, mușchii bine lucrați, spuzeala de pistrui aurii de pe șold...

— Nu cred c-o să aflu vreodată ce s-a întâmplat cu părinții mei, a spus ea.

La asta, el s-a ridicat, ceea ce pentru ea era o ușurare.

— Emma, a început el, și apoi s-a oprit.

Nu a spus *De ce spui asta?* sau *Ce vrei să spui?*. Sau oricare alt lucru pe care îl rostește cineva ca să umple un gol. În loc de asta, a zis:

— O să afli. Ești cea mai hotărâtă persoană pe care o cunosc eu.

— Mă simt mai departe de adevăr ca niciodată. Chiar dacă am găsit acum o anumită conexiune, chiar dacă încercăm să mergem pe urma acestui fir. Nu văd ce legătură ar putea să fie între moartea lor și Teatrul de la Miezul Noptii sau Loterie. Nu văd cum...

— Ți-e teamă, a spus Jules.

Emma s-a rezemat de șifonier.

— Teamă de ce?

— Teamă că vei descoperi ceva despre ei ce nu ai fi vrut să știi, a spus el. În mintea ta, părinții tăi sunt perfecți. Acum, că ne apropiem într-adevăr de niște răspunsuri, ți-e teamă să nu afli că ei erau...

— Imperfecți? Emma se chinuia să nu lase să se vadă cât e de încordată. Răi?

— Umani, a răspuns el. Cu toții descoperim că cei care ar trebui să aibă grijă de noi sunt în cele din urmă umani. Că fac greșeli. Și-a dat la o parte părul din ochi și a adăugat: Mie mi-e groază de ziua când copiii vor înțelege asta despre mine.

— Julian, a spus Emma. Îmi pare rău să-ți spun, dar deja au înțeles asta.

El a zâmbit și s-a dat jos din pat.

— Insulte, a remarcat el. Presupun că asta înseamnă că ți-ai revenit. A pornit către ușă.

— Nu putem să-i spunem Dianeii că ne ducem la Rook, a zis Emma. Ea îl consideră un escroc.

— Și are dreptate.

Lumina palidă din cameră se reflecta slab în brățara lui.

— Emma, vrei să...

A ezitat, dar Emma a auzit cuvintele lui nerostite. *Să stau cu tine?*

Stai cu mine, ar fi vrut să-i spună. Stai cu mine și fă-mă să uit de coșmaruri. Stai și dormi lângă mine. Stai și alungă-mi visele rele, amintirea sângelui.

Dar a avut numai un zâmbet forțat.

— Ar trebui să mă culc, Julian.

Nu i-a văzut expresia, pentru că s-a întors spre ușă.

— Noapte bună, Emma!

A doua zi, Emma s-a trezit târziu; la un moment dat, în timpul nopții, furtuna spălase cerul de nori și la amiază soarele strălucea. O durea capul; a coborât din pat, a făcut un duș și s-a schimbat, iar când a ieșit pe ușă era gata să se ciocnească de Cristina.

— Ai dormit așa de mult, că eram îngrijorată, s-a strâmbat Cristina. Te simți bine?

— O să mă simt bine după ce iau micul dejun. Ceva gen ciocolată.

— E mult prea târziu pentru micul dejun. A trecut și de prânz. Julian m-a trimis după tine — zice că are băuturi și sendvișuri în mașină, dar trebuie să plecați.

— Crezi că are sendvișuri cu ciocolată? a întrebat Emma, îndreptându-se spre scări alături de Cristina.

— Cum e ăla sendviș cu ciocolată?

— Păi, nu știi, pâine, o tabletă de ciocolată, unt.

— Ce scârbos.

Cristina a clătinat din cap și perlele din urechile ei au sclipit.

— Nu e mai scârbos decât cafeaua. Te duci la Malcolm?

Cristina a zâmbit larg.

— O să-i pun un milion de întrebări magicianului vostru cu ochi violeți, astfel încât Diana să nu aibă timp să se întrebe dacă nu cumva tu și Julian v-ați dus la domnul Rook.

— Nu sunt prea sigură că e un domn, a spus Emma, înăbușindu-și un căscat. N-am auzit pe nimeni să-i spună altfel decât „hei, Rook” sau „nenorocitul ăla”.

— Foarte nepoliticos din partea ta, a spus Cristina.

Era ceva jucăuș în ochii ei întunecați.

— Am impresia că Mark are emoții la gândul că va rămâne cu cei nici. Cred că o să fie amuzant. A tras-o pe Emma de una din codițele ei umede. Julian te așteaptă jos.

— Succes la distragerea atenției lui Malcolm, a strigat Emma după ea, când aceasta a plecat spre bucătărie, unde probabil o aștepta Diana.

Cristina i-a făcut cu ochiul

— Succes la dobândirea de informații, *cuata*.

Emma a pornit spre parcare clătinând din cap; Julian stătea lângă Toyota, examinând conținutul portbagajului. Lângă el era Mark.

— Am crezut că va rămâne și Cristina aici, spunea el când Emma s-a apropiat. N-am știut că se duce la Malcolm. Nu credeam că mă lăsați singur cu copiii.

— Nu sunt copii, a spus Julian și a dat din cap în semn de salut spre Emma. Ty și Livvy au cincisprezece ani; au avut grijă unii de alții și până acum.

— Tiberius e supărat că nu-i dai voie să vină și el la Rook, a informat-o Mark. A zis c-o să se-ncuie în cameră.

— Minunat, a spus Julian.

Era răgușit și arăta ca și cum nu ar fi dormit. Emma se întreba ce nume l-a ținut treaz. Cercetările?

— Presupun că așa vei ști unde e. Uite, singurul care trebuie să fie supravegheat e Tavvy.

Mark s-a uitat la el îngrozit.

— Știu.

— E un copil, nu o bombă, a spus Emma, punându-și centura de arme.

Avea prinse acolo mai multe pumnale serafice și stele. Nu era în echipament, doar în blugi și cu o jachetă în care își putea ascunde sabia prinsă de spate. Nu că se aștepta să întâmpine probleme, dar nu îi plăcea să plece undeva fără Cortana, care acum se odihnea în portbagaj.

— O să fie bine. Te ajută Livvy și Dru.

— Poate că misiunea asta a voastră e prea periculoasă, a spus Mark, în timp ce Julian trântea ușa de la portbagaj. Un spirit al naturii v-ar spune că Rook înseamnă corb și e o pasăre neagră — o pasăre de rău augur.

— Știu, a spus Julian, strecurându-și ultimul pumnal în portarma de la încheietura mâinii. Mai înseamnă și înșelăciune sau escrocherie. Am învățat asta anul trecut de la Diana.

— Johnny Rook este într-adevăr un escroc, a consimțit Emma. Îi înșală *pe mundani*. O să ne descurcăm.

— Copiii ar putea să-și dea foc, a spus Mark.

Nu avea aerul că glumește.

— Ty și Livvy au *cincisprezece* ani, a spus Emma. Cam cât aveai și tu când ai plecat la Vânătoarea Sălbatică. Și tu ai fost...

— Ce? Mark și-a întors ochii ciudați spre ea. Am fost bine?

Emma a simțit că roșește.

— O după-amiază în propria lor casă nu e chiar același lucru cu a fi răpit de elfi prădători și canibali.

— Noi nu mâncăm oameni, a spus el indignat. Cel puțin, din câte știu eu.

Julian a descuiat portiera de la șofer și a urcat în mașină. Emma s-a suit în dreapta, iar Julian s-a aplecat pe geam și l-a privit cu compătimire pe fratele lui.

— Mark, trebuie să plecăm. Dacă se întâmplă ceva, fi spui lui Livvy să ne dea mesaj, dar acum Rook e singura noastră șansă. Bine?

Mark și-a îndreptat spatele, de parcă s-ar fi pregătit de luptă.

— Bine.

— Și dacă totuși reușesc să-și dea foc...

— Da?

— Ai face bine să găsești o metodă să-i stingi.

Johnny Rook locuia în Victor Heights, într-o căsuță de lemn cu ferestre prăfuite, prinsă ca într-un sandwich între două case gen *ranch*. Dădea impresia că nici nu e locuită, iar Emma bănuia că nu

întâmplător arăta așa. Era genul acela de casă pe care copiii l-ar evita în noaptea de Halloween.

Altfel, strada era frumoasă. Câteva case mai încolo, niște copii jucau șotron, iar un bătrân citea ziarul într-un pavilion din grădină, înconjurat de pitici risipiți prin iarba. Când Julian se gândea cum ar fi viața mundănilor, așa și-o închipuia. Uneori i se părea că nu e chiar așa de rea.

Emma își puna Cortana în spate. Deja își făcuseră runele de ascundere, așa că nu trebuiau să-și facă griji c-o văd copiii cum își așază sabia; în timp ce și-o fixa, îi apăruse între sprâncene o mică linie verticală. Părul îi strălucea în soarele californian, mai puternic decât aurul de la plăselele Cortanei. Cicatricele albe de pe mâini luceau și ele, difuz, ca o rețea dantelată.

Nu. Viața mundană nu era o opțiune.

Emma a ridicat capul și i-a zâmbit. Un zâmbet familiar, deschis. Era ca și cum noaptea de ieri — dansul și muzica aceea care pentru el păreau și acum un vis febril — nu existase.

— Ești gata? l-a întrebat ea.

Cărarea pavată care ducea spre ușa casei era crăpată, iar rădăcinile copacilor bătrâni ieșiseră prin ea cu forța lor inexorabilă. Tenacitatea naturii, s-a gândit Julian, și o clipă și-a dorit să fi avut la el o pânză și niște vopseluri. Tocmai scosese telefonul să facă o fotografie, când acesta a dat semnalul primirii unui mesaj.

S-a uitat la ecran. Mesaj de la Mark.

NU-L GĂSESC PE TY.

Julian s-a încruntat și a răspuns repede, în timp ce urca scările, după Emma.

L-AI CĂUTAT ÎN DORMITOR?

Pe ușa de la intrare era un ciocănaș în formă de om al pădurii, cu părul în vânt și privire feroasă. Emma l-a ridicat și l-a lăsat să cadă pe ușă, în timp ce telefonul lui Julian a dat din nou semnal.

MĂ IEI DREPT UN BUFON? EVIDENT CĂ L-AM CĂUTAT.

— Jules? S-a întâmplat ceva?

— Bufon?! a mormăit el, scriind repede.

LIVVY CE SPUNE?

— Ai spus cumva „bufon”? I-a întrebat Emma.

Julian auzea dinăuntru pași apropiindu-se de ușă.

— Julian, încearcă să nu te porți ciudat, bine?

Ușa s-a deschis cu zgomot. Omul care stătea în cadrul ei era înalt și subțire, îmbrăcat în blugi și jachetă de piele. Părul era tuns așa de scurt, încât nici nu puteai să-ți dai seama ce culoare are, iar niște ochelari fumurii îi ascundeau ochii.

S-a lăsat pe cadrul ușii când a văzut-o pe Emma.

— Carstairs, a spus el.

Era ceva între rugămințe și geamăt în tonul lui.

Telefonul lui Julian a sunat iar.

LIVVY SPUNE CĂ NU ȘTIE.

Bărbatul a ridicat o sprânceană.

— Ai treabă? a întrebat el răutăcios. S-a întors spre Emma. Fostul iubit era mai politicos.

Emma a roșit.

— Nu e iubitul meu. Este Jules.

— Desigur. Trebuia să recunosc ochii Blackthorn.

Vocea lui Rook a devenit mai caldă.

— Arăți exact ca tatăl tău, Julian.

Lui Julian nu prea îi plăcea zâmbetul lui. De fapt, nu îi plăcea nimic la relația asta pe care o avea Emma cu Rook. Pentru Conclav, muncarii care se ocupau cu magia, chiar și cei care aveau Vederea, făceau parte dintr-o zonă cenușie — nu era o lege care să-ți interzică să ai de-a face cu ei, dar nici nu erai încurajat s-o faci. Dacă aveai nevoie de o magie, angajai frumușel un magician acreditat de Conclav.

Nu că Emmei i-ar fi păsat prea tare de aprobarea Conclavului.

LIVVY MINTE. ȘTIE ÎNTOTDEAUNA UNDE E TY. CONVINGE-Ō SĂ-ȚI SPUNĂ.

Jules și-a băgat telefonul în buzunar. Nu era ceva neobișnuit ca Ty să dispară, într-un colț al bibliotecii sau pe deal, unde să caute șopârle pe sub pietre. Iar acum era supărat, așa că era de așteptat să se ascundă.

Bărbatul a deschis ușa larg.

— Intrați, a cedat el cu un ton resemnat. Știi regulile. Fără arme la vedere, Carstairs. Și fără tupeu.

— Definește „tupeu”, a comentat Emma, intrând în casă.

Julian a urmat-o. L-a izbit un val de magie gros ca fumul dintr-o clădire în flăcări. Plutea în aer în mica sufragerie, aproape vizibil în lumina difuză care se filtra prin draperiile galbene. Rafturile înalte erau înțesate de cărți și manuale de magie; se vedeau acolo exemplare din *Malleus Maleficarum*, *Pseudomonarchia Daemonum*, *Cheia cea mică a lui Solomon* și un volum roșu ca sângele, cu titlul *Dragon Rouge* pe cotor. Pe jos era un preș gălbui, strâmb, care se asorta cu draperiile. Rook l-a dat la o parte cu piciorul, cu un rânjel neplăcut.

Sub el era un cerc magic, desenat cu cretă pe dușumeaua de lemn. Era genul acela de cercuri în care intră magicienii când invocă demonii; cercul acela crea un zid protector. De fapt, erau două cercuri, unul în interiorul celuilalt, alcătuiind un fel de cadru, iar în mijlocul acestui cadru erau desenate sigiliile celor șaptezeci de Stăpâni ai Iadului. Julian s-a încruntat când a văzut că Rook intră în mijlocul cercului și își încrucișează brațele la piept.

— E un cerc de protecție, a spus Rook, inutil. Nu puteți intra aici.

— Și nici tu nu poți ieși, a observat Julian. Nu așa ușor, oricum.

Rook a ridicat din umeri.

— De ce aș vrea să ies?

— Fiindcă magia aia cu care te joci tu e destul de puternică.

— Nu mă judeca tu pe mine, s-a răstit Rook. Noi, ăștia, care nu putem folosi magia Raiului, trebuie să ne descurcăm cu ce putem.

— Sigiliile Iadului? a făcut Julian. Sunt convins că există și o zonă de mijloc, între Iad și Rai.

Rook a zâmbit.

— Acolo e toată lumea, a spus el. E un loc destul de murdar, vânătorule de umbre, și nu toată lumea reușește să-și păstreze mâinile curate.

— E o diferență între murdărie și sânge, a răspuns Julian.

Emma s-a uitat la el, încercând să-l potolească; o privire care spunea *Suntem aici fiindcă avem nevoie de ceva*. Nu trebuia de fiecare dată să scrie pe pielea lui ca el să-și dea seama ce gândește.

Draperiile fluturau, deși ferestrele nu erau deschise.

— Uite ce e, nu am venit aici să te batem la cap, a spus Emma. Vrem doar niște informații și plecăm.

— Informațiile nu sunt gratuite, a spus Rook.

— Am ceva bun pentru tine de data asta. Mai bun decât banii, a spus Emma.

Evitând să se uite la Julian, a scos din buzunarul jachetei o bară de piatră alb-argintie. A mișcat-o ușor, conștientă că Julian se uită șocat la ea fiindcă și-a dat seama că are în mână un pumnal serafic nenumit.

— Ce să facă el cu *adamas*? a întrebat Julian.

— Orice *adamas* care a fost tratat de Surorile de Fier se vinde scump la Piața Umbrelor, a răspuns Rook, fără să-și poată lua ochii de la obiectul promis de Emma. Dar tot depinde de ce vreți să știți.

— Teatrul de la Miezul Noptii și Discipoli, a spus Emma. Asta vrem să știm.

Rook i-a privit printre pleoapele îngustate.

— Ce anume vreți să știți?

Emma i-a făcut un scurt sumar al evenimentelor din noaptea de dinainte, fără să pomenească ceva de Mark sau despre cum au aflat de fapt de Loterie. Când a terminat, Rook a fluierat ușor.

— Casper Sterling, a spus el. Mereu am zis că e o jigodie. Se lăuda în stânga și-n dreapta că el e mai bun decât vârcolacii, mai bun decât oamenii, mai bun ca toți. Nu pot să spun că-mi pare rău c-a ieșit numărul lui.

— Johnny, a zis Emma cu severitate. O să-l *omoare*.

Pe fața lui Rook a trecut repede o expresie ciudată, dar la fel de repede a și dispărut.

— Și tu ce-ai vrea să fac eu în legătură cu asta? Țștia au o organizație adevărată, Carstairs.

— Trebuie să aflăm cine e liderul lor, a intervenit Julian. Belinda l-a numit Gardianul. Pe el vrem să-l găsim.

— Nu știu, a spus Rook. Nu știu dacă merită să-i enervez pe Discipoli, nici măcar pentru *adamas*.

Dar privirea lui, încărcată de dorință, rămăsese lipită de lama argintie. Emma a profitat.

— N-or să afle că ești implicat cu ceva, a spus ea. Dar te-am văzut flirtând cu Belinda în Piața Umbrelor. Ea trebuie să știe.

Rook a clătinat din cap.

— Nu știe.

— Hmm, a făcut Emma. OK, atunci cine știe?

— Nu știe niciunul. Identitatea liderului este absolut secretă. Nici măcar nu știu dacă e bărbat sau femeie. Gardianul ar putea să fie orice, înțelegi?

— Dacă aflu că îmi ascunzi ceva, Johnny, a spus Emma cu răceală, o să suporti consecințele. Diana știe că sunt aici. De data asta nu-mi mai poți face probleme cu Conclavul. Dar eu pot să-ți fac probleme. Probleme serioase.

— Emma, las-o baltă, a spus Julian cu o voce plictisită. Nu știe nimic. Ne luăm *adamas*-ul și plecăm.

— Au două zile, a spus Rook cu o voce pițigăiată de furie. După ce sunt trași la sorti. Au două zile înainte să aibă loc omorul. S-a uitat urât la amândoi, de parcă ar fi fost vina lor. Este magie contagioasă. Energia degajată de moartea unei ființe supranaturale întărește puterea vrăjii care îi face pe toți mai puternici. Iar liderul... el apare numai la omor. Asta știu eu. Numai dacă urmează să fii omorât îl vezi pe el. Sau pe ea. Cine-o fi.

— Gardianul apare la ucidere? a întrebat Emma. Ca să preia energia?

— Deci dacă îl urmărim pe Sterling și așteptăm să fie atacat, o să-l vedem pe Gardian? a întrebat Julian.

— Mda. S-ar putea. Adică, trebuie să fii nebun să fii de față la marea petrecere de magie neagră, dar presupun că nu e treaba mea.

— Și eu presupun la fel, a spus Julian.

Iar venise un mesaj.

LIVVY NU VREA SĂ-MI SPUNĂ NIMIC. S-A ÎNCUIAT ÎN CAMERA EI. AJUTOR.

Julian a simțit că i se strânge stomacul de îngrijorare. A încercat să se liniștească, spunându-și că e o prostie. Știa că-și face prea multe griji pentru frații lui. Ty probabil că alerga pe afară după vreun animal, mângâia vreo veveriță sau vreo pisică vagaboandă. Sau poate se închisese într-o cameră cu o carte în mână, fiindcă nu avea chef să socializeze.

Julian a bătut repede un răspuns: IEȘI AFARĂ ȘI CAUTĂ-L ÎN GRĂDINA DIN SPATE.

— Iar mesaje? I-a întrebat Rook, batjocoritor. Îmi închipui că ai o viață socială foarte activă.

— Eu nu mi-aș bate capul cu asta, a spus Julian. Oricum, aproape c-am rămas fără baterie.

Telefonul a hârâit iar. AM FOST AFARĂ, a citit Julian, dar apoi ecranul s-a stins. L-a băgat în buzunar exact când s-a auzit de jos ceva prăbușindu-se și apoi un țipăt ascuțit.

— Ce naiba? a făcut Rook.

Uimirea din vocea lui era neprefăcută; probabil că și Emma și-a dat seama de asta, fiindcă deja se îndrepta spre scările care coborau în pivniță. Rook a strigat după ea, dar Julian știa că n-o să poată ieși imediat din cercul lui de protecție. Fără să se mai uite la el, a pornit în grabă după Emma.

Kit Rook stătea ascuns în umbra scărilor. Auzea voalat vocile care veneau de sus, odată cu lumina soarelui. Tatăl lui îl trimitea mereu în pivniță când avea vizitatori. Mai ales genul ăla de vizitatori care îl făceau să alerge repede după creță ca să-și deseneze cercul de protecție.

Kit nu vedea decât siluetele celor de sus, dar auzea clar două voci. De tineri, a constatat el cu surpriză. Un băiat și-o fată.

Își dădea seama destul de bine ce erau, și nu erau repudiați. Văzuse ce față făcuse tatăl lui când se trezise cu ei la ușă. Rook nu spusese nimic, dar expresia aia o avea doar când vedea anumite persoane: vânători de umbre.

Nefilimi. Kit a simțit în stomac o ușoară arsură de furie. Stătea liniștit pe canapea și se uita la televizor, iar acum trebuia să stea ascuns în pivniță ca un hoț, în propria lui casă, numai fiindcă vânătorii de umbre aveau impresia că ei au dreptul să facă reguli în magie. Să le spună tuturor ce să facă. Să...

Din umbră s-a desprins o siluetă. L-a lovit cu putere în piept, și el s-a împleticit îndărăt, lovindu-se de perete, cu respirația tăiată. A scos un geamăt când asupra lui s-a revărsat o lumină — o lumină albă, palidă, ținută în palmă de o mână omenească.

A simțit ceva ascuțit pe gât. A tras aer în piept și a ridicat ochii.

Se uita fix la un băiat de vârsta lui. Avea părul negru ca tușul și ochii de culoarea lamei cuțitului; și-a ferit privirea când el s-a strâmbat. Era înalt și subțire, cu haine negre și pielea palidă, marcată peste tot cu runele nefilimilor.

Kit nu mai fusese niciodată așa de aproape de un vânător de umbre. Băiatul ținea într-o mână o lumină; nu era lanternă sau ceva electronic — Kit recunoștea magia când o vedea —, iar în cealaltă mână avea un pumnal al cărui vârf îl fixase în gâtul lui.

Kit își mai imaginase de multe ori ce ar face dacă ar pune mâna pe el niște nefilimi. Cum s-ar îndrepta spre ei cu pași apăsați, cum le-ar rupe picioarele, mâinile, cum i-ar scuipa în față. Nu făcuse nimic din toate astea, nici nu se gândise să facă ceva. Se uita la băiatul care îi pusese cuțitul în gât, la băiatul ale cărui gene negre îi umbreau obrazul, așa, cum se uita într-o parte, și a simțit un fel de șoc al recunoașterii.

S-a gândit: *Ce frumos.*

Kit a clipit. Deși băiatul celălalt nu se uita direct la el, a părut să simtă mișcarea lui. A întrebat în șoaptă, răgușit:

— Cine ești? Ce cauți aici? Ești prea tânăr să fii Johnny Rook.

Avea o voce frumoasă. Limpede și joasă, cu un fel de răgușeală care îl făcea să pară mai matur. O voce de băiat bogat.

— Nu, a spus Kit.

Se simțea amețit, aiurit, de parcă îi băgase cineva în ochi blițul unui aparat de fotografiat.

— Nu sunt eu.

Băiatul nu se uita nici acum direct la el. De parcă nici nu ar fi meritat să-l privească. Senzația de amețeală a început treptat să-l părăsească, înlocuită de furie.

— Dă-i bătaie, a spus Kit, provocator. Dă-ți și singur seama.

Chipul băiatului a părut că se întunecă, apoi s-a luminat.

— Ești fiul lui, a spus el. Fiul lui Johnny Rook.

Apoi buzele lui s-au strâmbat un pic, doar un mic semn de dispreț, iar Kit a început să clocotească de furie. S-a tras repede într-o parte, a ieșit de sub pumnal și a sărit în picioare. Celălalt băiat s-a răsucit, dar

Kit i-a tras o lovitură piezișă. A auzit țipătul lui de durere. Lumina i-a căzut din mână și a început să pâlpeie, apoi Kit s-a trezit din nou lipit de perete, iar o mână îl ținea de tricou, și a simțit iar pumnalul în gât, iar celălalt băiat îi șoptea „nu face zgomot, nu face zgomot” și apoi camera s-a umplut de lumină.

Celălalt băiat a înghețat. Kit a ridicat capul și a văzut încă doi vânători de umbre care stăteau pe treptele pivniței: un băiat cu niște ochi albaștri-verzi, strălucitori, și fata blondă pe care o văzuse în urmă cu o săptămână în Piața Umbrelor. Se uita amândoi uluiți — nu la el, ci la băiatul care îl ținea de tricou.

Băiatul a început să clipească des din ochi, dar s-a ținut bine și încerca să-și ascundă îngrijorarea printr-un aer sfidător. *Aha*, s-a gândit Kit, înțelegând deodată. *Nu trebuia să fii aici, nu-i așa?*

— Tiberius Blackthorn! a spus băiatul cu ochi albaștri-verzi. Ce Dumnezeu faci aici?

Emma stătea și se uita cu gura căscată la Ty, absolut șocată. Parcă dintr-odată apăruse Institutul în mijlocul pivniței lui Johnny Rook: imaginea lui Ty îi era familiară și totuși nu se potrivea deloc aici.

Ty părea mai mototolit și mai epuizat decât îl văzuse ea vreodată, deși ținea strâns pumnalul. Diana ar fi fost încântată. Poate că n-ar fi fost încântată că ține cuțitul la gâtul unui băiat mundan — care avea vreo cincisprezece ani și i se părea curios de cunoscut. Îl mai văzuse, și-a amintit Emma, în Piața Umbrelor. Avea pe cap o claie de păr blond, încălcit; tricoul era curat, dar zdrențăros, iar blugii abia dacă mai aveau culoare. Și părea că e gata să-i dea un pumn în față lui Ty, ceea ce era destul de neobișnuit pentru un mundan aflat în situația lui. Majoritatea ar fi fost mai preocupați de cuțitul din gât.

— Ty, a repetat Julian. Părea furios — o furie care avea în ea și puțină panică. Ty, dă-i drumul băiatului lui Johnny Rook.

Băiatul cu plete blonde a făcut ochii mari.

— De unde știi... de unde știi tu cine sunt? a întrebat el.

Julian a ridicat din umeri.

— Cine altcineva puteai să fii? Și-a lăsat capul pe umăr. Poate știi tu ceva de Loterie și de Teatrul de la Miezul Noptii?

— Julian, a spus Emma. E doar un copil.

— Nu sunt un copil! a protestat băiatul. Și mă cheamă Kit.

— Noi încercăm să fim de ajutor, a spus Julian.

Băiatul cel blond, Kit, s-a strâmbat. Julian și-a împlânzit vocea.

— Încercăm să salvăm vieți.

— Tata mi-a zis că așa spun mereu vânătorii de umbre.

— Tu crezi tot ce-ți spune el?

— De data asta a avut dreptate, nu? a subliniat Kit.

Privirea lui s-a mutat spre Emma; ea și-a amintit că observase atunci că băiatul are darul Vederii. Dar se gândise că era asistentul lui Johnny Rook, nu băiatul lui. Nu semănau absolut deloc.

— Ai spus exact așa.

— Am vrut să spun... a început Julian.

— Nu știu nimic despre Loterie, l-a întrerupt Kit.

S-a uitat la Tiberius. Mai ciudat era, poate, că Ty se uita la el. Emma și-a amintit că, în urmă cu câțiva ani, Ty spunea „De ce oamenii zic «uită-te la mine», când de fapt vor să zică «uită-te în ochii mei»? Poți să te uiți la oricare parte a persoanei, și tot înseamnă că te uiți la ea.” Dar acum se uita curios în ochii lui Kit, de parcă i-ar fi amintit de ceva.

— Kit!

Era un urlet. Emma a auzit pași grăbiți pe scări, apoi a apărut Johnny Rook. Una dintre mânecile lui era sfârșiate. Emma nu îl văzuse niciodată așa de furios.

— Lăsați-mi băiatul în pace!

Ty a strâns și mai tare cuțitul în mână și și-a îndreptat spatele. L-a înfruntat pe Johnny Rook fără nicio frică.

— Spune-ne despre Loterie! i-a cerut el.

Kit a clipit din ochi. Emma a văzut asta chiar și în lumina aceea difuză. Ei nu i se părea că Ty e așa de înfricoșător, dar, mă rog, ea avea grija de el de la trei ani. Dar pe chipul lui Johnny Rook era clar frică: în mintea lui, nefilimii strecuraseră în pivniță un vânător de umbre ca să-i ucidă copilul.

— Vă dau adresa lui Casper Sterling, a spus el, în timp ce Kit se uita la el uluit.

Era evident că nu-l mai văzuse pe tatăl său atât de tulburat.

— Am adresa lui, bine? Are mai multe identități, nu e ușor de găsit, dar eu știu unde stă. Bine? Vă ajunge? Dați-i drumul copilului meu!

Ty a lăsat cuțitul și a făcut un pas în spate. Ținea cuțitul în mână și se uita la Kit, care se freca de zor pe gât.

— Tată, eu..., a început el.

— Taci, Kit! a izbucnit Johnny Rook. Ți-am mai spus. Nu vorbești nimic în fața nefilimilor.

— Suntem în aceeași tabără, a spus Julian, cu cea mai calmă voce posibil.

Johnny Rook s-a răsucit furios spre el. Era roșu la față și mărunțelul lui Adam i se mișca spasmodic.

— Să nu îndrăznești să-mi spui mie în ce tabără sunt eu, tu nu știi nimic, *nimic*...

— *Ajunge!* a țipat Emma. Pentru numele Îngerului, de ce ești așa de speriat?

Johnny a închis gura brusc.

— Nu sunt speriat, i-a răspuns el printre dinți. Dar plecați de aici. Plecați și să nu mai veniți niciodată. O să vă trimit adresa printr-un mesaj, dar după asta să nu mă mai căutați și să nu-mi mai cereți favori. Am încheiat-o cu voi, nefilimilor.

— Bine, a spus Emma și i-a făcut semn lui Ty să vină la ei. Plecăm. Ty...

Ty și-a strecurat cuțitul la centură și s-a repezit pe scări. Julian s-a întors și a pornit după el. Băiatul de la baza scărilor nu s-a uitat după ei; ochii lui îl fixau pe tată.

Nu era cu mult mai mic decât Emma — poate cu un an sau doi —, dar ea a simțit dintr-odată o nevoie ciudată să-l protejeze pe băiatul lui Johnny Rook. Dacă avea darul Vederii, atunci toată Lumea de Jos se deschidea în fața lui: înfricoșătoare și inexplicabilă. Într-un fel, era ca și Tiberius, trăia într-o lume pe care el o vedea cu totul altfel față de ceilalți.

— Bine, Johnny, a spus din nou Emma cu glas tare. Dar, dacă te răzgândești, ai numărul meu de telefon. La Carstairs.

Johnny Rook i-a aruncat o privire urâtă.

— Sună-mă, a spus Emma, și de data aceasta s-a uitat drept la Kit. Dacă ai vreodată nevoie de ceva.

— *Ieși AFARĂ!*

Johnny Rook părea că e gata fie să explodeze, fie să facă un atac de cord, așa că, după ce s-a mai uitat o dată peste umăr, Emma a plecat.

Emma l-a găsit pe Ty lângă mașină. Pe cer, norii se adunau, mișcându-se repede. Ty se rezemase de portbagaj și vântul îi ciufulea părul negru.

— Unde e Jules? l-a întrebat ea, apropiindu-se de el.

— Acolo. A arătat cu mâna. Eu am intrat în casă cu o rună de deschidere. Am stricat încuietoarea de la pivniță. S-a dus să o repare.

Emma s-a uitat spre casa lui Johnny Rook și l-a văzut acolo pe Jules, aplecat, o siluetă lungă profilată pe perete. A deschis portbagajul și și-a desfăcut centura cu arme.

— Până la urmă, cum ai ajuns aici?

— M-am ascuns pe bancheta din spate. Sub pătură, a spus Ty, arătându-i cu mâna.

Emma a văzut firele unor căști ițindu-se de sub marginea păturii pufoase.

— Crezi că Julian e supărat pe mine?

Fără cuțit, părea doar un copil, cu ochii lui cenușii limpezi, larg deschiși, uitându-se la norii de sus.

— Ty, a oftat Emma. O să te asasinalizeze.

Julian se întorcea și el.

— Ăsta e un neologism, a spus Ty.

Emma a clipit.

— Un ce?

— Un cuvânt inventat. Shakespeare inventa mereu cuvinte.

Emma i-a zâmbit, cu un sentiment ciudat de înduioșare.

— În fine, „asasinalizeze” nu e tocmai Shakespeare.

Ty și-a încrucișat mâinile la piept, în timp ce Julian se apropia de ei, nu cu pași mari, dar cu falcile încheștate și cu ochii lui albaștri-verzi întunecați ca oceanul în adânc.

A ajuns la Ty și l-a tras spre el, îmbrățișându-l strâns. Și-a lipit fața de părul negru al fratelui său mai mic, în timp ce acesta rămăsese nemișcat, împietrit și uluit de faptul că Julian nu e furios.

— Jules? a întrebat el. Te simți bine?

Umerii lui Jules s-au cutremurat. Îl ținea strâns pe fratele său, de parcă ar fi vrut să-l strivească, să-l facă una cu el, să-l țină acolo în siguranță. Își lipise obrazul în buclele lui, strângând din ochi, și vocea lui suna înfundat.

— Am crezut că ți s-a întâmplat ceva, a spus el. Am crezut că Johnny Rook a...

Nu și-a terminat propoziția. Ty și-a pus cu grijă brațele în jurul lui Julian. L-a bătut pe spate, delicat, cu mâinile lui subțiri. Era prima oară când Emma îl vedea pe Ty mângâindu-și așa fratele mai mare — de fapt, era cam prima oară când Julian se lăsa alintat așa de cineva.

Au fost tăcuți pe drumul lung de întoarcere spre Institut, tăcuți precum norii care se risipeau, duși de pe ocean de vânt. Când au ajuns pe autostrada Pacific Coast, soarele coborâse aproape de apă. Au fost tăcuți până au coborât din mașină, când, în sfârșit, Julian a vorbit.

— N-ar fi trebuit să faci asta, a spus el, uitându-se la Tiberius.

Nu mai tremura — din fericire, fiindcă trebuia să conducă — și vocea îi era acum fermă și liniștită.

— A fost prea periculos să vii acolo cu noi.

Ty și-a băgat mâinile în buzunare.

— Știu la ce te gândești. Dar este și investigația mea.

— Mark mi-a dat mesaj c-ai dispărut, a spus Julian, și Emma a tresărit — trebuia să-și dea seama care era toată treaba cu telefonul lui Jules. Eram gata să plec din casa lui Rook. A doua oară nu cred că ne-ar mai fi lăsat să intrăm.

— Îmi pare rău că v-ați făcut probleme, a spus Ty. De-asta te-am îmbrățișat în fața casei lui Rook, fiindcă îmi părea rău c-ai fost

îngrijorat. Dar eu nu sunt Tavvy. Nu sunt copil. Nu trebuie să stau mereu în același loc, astfel încât tu sau Mark să știți unde mă găsiți.

— Nu trebuia nici să intri în casa lui Rook.

Vocea lui Julian avea un ton mai ridicat.

— E un loc periculos.

— Nu aveam de gând să intru. Voiam doar să văd casa. Să o observ.

Buzele lui moi s-au strâns.

— Apoi v-am văzut pe voi că intrați și am văzut că e cineva jos. Am crezut că vrea să urce la voi, să vă atace pe neașteptate. Mi-am dat seama că voi nu știți că e cineva jos.

— Jules, a spus Emma. Și tu ai fi făcut la fel.

Julian i-a aruncat o privire exasperată.

— Ty nu are decât cincisprezece ani.

— Nu spune că e periculos fiindcă am cincisprezece ani, a zis Ty. Și tu ai făcut lucruri la fel de periculoase când aveai cincisprezece ani. Și Rook nu v-ar fi dat adresa lui Sterling dacă nu îi amenințam copilul cu cuțitul.

— E adevărat, a spus Emma. A intrat prea repede în cercul lui de protecție.

— N-aveai de unde să știi că are un fiu care se ascunde acolo, a spus Julian. N-aveai cum să prezici ce se va întâmpla, Ty. A fost un noroc.

— Prezicerile înseamnă magie, a spus Ty. N-a fost asta, dar n-a fost nici noroc. Am auzit-o pe Emma vorbind despre Rook. Și pe Diana. Pare o persoană care ascunde lucruri. O persoană în care nu poți avea încredere. Și am avut dreptate. Ty s-a uitat aspru la Jules; nu îl privea în ochi, dar privirea lui era directă. Tu vrei mereu să mă protejezi. Dar niciodată nu-mi spui când am dreptate. Dacă m-ai lăsa să iau singur decizii, poate nu te-ai mai îngrijora așa de mult.

Julian părea stupefiat.

— Ar putea să ne fie de folos să știm că Johnny Rook are un fiu, a spus Ty.

Vocea lui sugera o siguranță de sine evidentă.

— N-ai cum să spui că asta nu ne-a ajutat. Și v-am făcut rost de adresa lui Sterling. V-am ajutat, chiar dacă tu nu ai vrut să vin cu voi.

În lumina difuză care venea dinspre Institut, Julian părea mai vulnerabil ca niciodată.

— Îmi pare rău, s-a scuzat el, aproape formal. N-am vrut să spun că nu ne-ai ajutat.

— Cunosce Legea, a continuat Ty. Știu că la cincisprezece ani nu ești adult. Știu că avem în continuare nevoie de unchiul Arthur și de tine. S-a încruntat, apoi a continuat: Vreau să zic, eu nu știu să fac mâncare, și nici Livvy nu știe. Și nu aș ști cum să-l culc pe Tavvy. Nu spun c-ar trebui să mă lași pe mine la conducere sau să mă lași să fac ce vreau. Știu care sunt regulile. Dar anumite lucruri... ar putea să le facă și Mark.

— Dar Mark..., a început Julian, iar Emma știa de ce se teme.

Mark s-ar putea să nu rămână. S-ar putea să nu vrea să rămână.

— Mark abia începe să ne recunoască și să-și aducă aminte cum e viața aici, a răspuns Julian. Nu cred că putem să-i cerem să facă mai mult.

— El nu s-ar supăra, l-a asigurat Ty. Mă place. Ne place *pe toți*.

— Te iubeste, a spus Julian. Și eu te iubesc. Dar, Ty, e posibil ca Mark... Dacă nu găsim criminalul, e posibil ca Mark să nu rămână cu noi.

— Tocmai de-asta vreau să vă ajut la dezlegarea misterului, a insistat Ty. Ca Mark să rămână aici. Ar putea avea el grijă de noi și tu te-ai odihni. Și-a strâns jacheta în jurul lui, tremurând; vântul care bătea dinspre ocean era extrem de rece. Mă duc în casă s-o caut pe Livvy, a adăugat. Și pe Mark. Probabil e îngrijorat și el.

Julian s-a uitat lung după Ty cum intra în casă. Expresia întipărită pe fața lui... Emma avea impresia că se uită la unul dintre tablourile lui, dar cumva boțit și rupt, cu liniile și culorile amestecate.

— Toți cred asta, nu-i așa? a întrebat el încet. Toți cred că Mark va rămâne aici.

Emma a ezitat. Cu câteva zile în urmă, i-ar fi spus lui Julian să nu fie caraghios. Că Mark va rămâne cu familia lui, indiferent ce s-ar întâmpla. Dar văzuse cerul nopții în ochii lui Mark, atunci când vorbea despre Vânătoarea Sălbatică, auzise în vocea lui libertatea rece. În

Mark erau două persoane, se gândea ea uneori: omul și elful. Omul Mark ar fi rămas. Elful Mark era imprevizibil.

— Cum ar putea să *nu* creadă? a spus Emma. Dacă într-un fel sau altul s-ar întoarce unul dintre părinții mei, și apoi m-aș gândi că vrea să plece de bunăvoie...

Julian se făcuse pământiu.

— Trăim într-o lume de demoni și monștri, dar lucrul care mă îngrozește cel mai tare e gândul că Mark ar putea decide că aparține Vânătorii Sălbatică și că vrea să plece. Chiar dacă am dezlega misterul și le-am da satisfacție spiritelor naturii. El tot ar putea să plece. Și atunci ar sfâșia inima fraților lui. Nu și-ar reveni niciodată.

Emma s-a apropiat de Julian și i-a pus mâna pe umăr.

— Nu putem să-i protejăm pe copii de tot, a spus ea. Trebuie să trăiască și ei în lumea asta și să facă față la tot ce se întâmplă aici. Iar asta înseamnă și suferință, câteodată. Dacă Mark vrea să plece, va fi groaznic. Dar sunt copii puternici. Vor supraviețui.

A urmat o tăcere lungă. Într-un târziu, Julian a spus:

— Uneori, aproape că-mi doresc ca Mark să nu fi revenit deloc.

Vocea lui era seacă și încordată.

— Ce spune asta despre mine?

C-A-E-S-T-I-O-M, a scris Emma cu degetul pe spatele lui, și o clipă el s-a aplecat ușor spre ea, părând să ia de la ea alinare, așa cum poți să fii alinat de un *parabatai*. Zgomotele deșertului începuseră să se estompeze — era un lucru pe care un *parabatai* putea să-l facă, să creeze un spațiu de liniște, unde să fie numai ei doi și unde să simtă conexiunea magică dintre ei.

O bubuitură puternică a sfâșiat liniștea. Julian s-a tras de lângă Emma, speriat. S-a auzit o altă bubuitură, care era clar că venea din Institut. Julian s-a răsucit rapid; o clipă mai târziu urca în goană scările din spate.

Emma l-a urmat. Se auzeau alte zgomote: le auzea chiar de pe scări, zăngănit de fărurii, râsete. Au urcat repede, umăr lângă umăr. Emma a ajuns prima la bucătărie și a deschis ușa.

A rămas cu gura căscată.

DEMONII DIN ADÂNCUL MĂRII

ZICEAI CĂ BUCĂTĂRIA EXPLODASE.

Frigiderul fusese golit. Ușa lui, odinioară albă, era acum decorată cu cârlionți de ketchup. O ușă de la cămară atârna doar într-o balama. Tubul de sirop de arțar, cumpărat de la Costco, fusese stors complet, iar acum siropul acoperea toate suprafețele vizibile. Un sac mare de zahăr pudră era desfăcut în mijlocul bucătăriei, și Tavvy stătea în el, acoperit complet de pudră albă. Arăta ca un Yeti în miniatură.

Se pare că Mark încercase să facă ceva de mâncare, pentru că pe aragaz erau cratițe în care se vedeau diverse substanțe arse, care împrăștiu fum în bucătărie. Aragazul încă ardea. Julian s-a repezit să-l închidă, în timp ce Emma rămăsese înlemnită.

Bucătăria lui Julian, în care adunase mâncare timp de cinci ani, pe care o ținea curată, în care gătea, făcea clătite — era acum distrusă. Pungile de bomboane erau rupte și bomboanele erau împrăștiate pe podea. Dru stătea pe un dulap și fredona fericită, amestecând cu lingurița într-un pahar în care era un lichid dubios. Livvy se suise cu picioarele pe una din bănci și râdea, cu un baton de lemn-dulce în mână. Ty stătea lângă ea, lingând zahăr de pe încheietura mâinii.

Mark și-a făcut apariția din cămară, cu un șorț alb cu inimioare roșii, având în mână două felii arse de pâine.

— Pâine prăjită! a anunțat el fericit, înainte să-i vadă pe Julian și Emma.

Apoi s-a făcut tăcere. Julian părea că se chinuie să-și găsească cuvintele; Emma s-a trezit că se dă în spate, spre ușă. Își amintise brusc de certurile dintre Mark și Julian, când erau copii. Erau certuri lungi și aprige, iar Julian nu se lăsa deloc mai prejos.

De fapt, uneori el era mai înverșunat.

Mark a ridicat din sprâncene.

— Pâine prăjită?

— E pâinea *mea*, a subliniat Ty.

— Exact.

Mark a traversat bucătăria, cu ochii la Julian. Acesta încă nu-și găsise cuvintele și se rezemase de aragaz.

— Și ce vrei să-ți pun pe pâine?

— Puding, a spus Ty, prompt.

— Puding? a repetat Julian, ca un ecou.

Emma trebuia să admită că nu-și imaginase că primul cuvânt pe care avea să-l rostească Julian va fi „puding”.

— De ce să nu pună puding? a întrebat Livvy liniștită, după care a luat o cutie de puding de tapioca și i-a înmănat-o fratelui ei geamăn, care a început să-și ungă tacticos felia de pâine.

Julian s-a întors spre Mark.

— Parcă ai spus că ea se încuiase în cameră.

— A ieșit afară când ați trimis voi mesaj că l-ați găsit pe Ty, a spus Mark.

— Nu mi s-a părut că am motive să mai stau acolo, a anunțat Livvy

— Și de ce e toasterul în cămară? a întrebat Julian.

— N-am reușit să găsesc alte... — Mark se chinuia să găsească cuvântul — ... intrări electrice.

— Și de ce stă Tavvy în sacul cu zahăr?

Mark a ridicat din umeri.

— El a vrut să stea în sacul cu zahăr.

— Asta nu înseamnă că tu trebuia să-l *pui* într-un sac cu zahăr.

Tonul lui Julian era mai ridicat.

— Sau să distrugi, practic, aragazul. Sau s-o lași pe Drusilla să bea... ce e în paharul ăla, Dru?

— Lapte cu ciocolată, a răspuns prompt Dru. Cu smântână și Pepsi.

Julian a oftat.

— N-ar trebui să bea așa ceva.

— De ce nu? Mark și-a dezlegat șorțul și l-a aruncat. Nu înțeleg care este motivul mâniei tale, frate. Sunt toți în viață, nu-i așa?

— Țsta-i un standard destul de scăzut, a spus Julian. Dacă știam că tu crezi că nu trebuie decât să-i ții în viață...

— Așa ai spus tu, a răspuns Mark, pe jumătate supărat, pe jumătate uimit. Ai și glumit, ai spus că pot să-și poarte singuri de grijă...

— Ei pot! Julian stătea acum drept; dintr-odată, părea să-l domine pe Mark cu înălțimea lui, arăta mai mare și mai solid și mai matur decât acesta. *Tu* ești cel care provoacă haosul! Ești fratele lor mai mare, măcar ai idee ce înseamnă asta? Trebuie să ai grijă de ei mai bine decât atât!

— Jules, e în regulă, a spus Livvy. Suntem *bine* cu toții.

— Bine? a repetat Julian. Ty s-a strecurat afară din casă — și-o să vorbim despre asta mai târziu, Livia —, a intrat în casa lui Johnny Rook și i-a pus cuțitul în gât copilului său; Livvy s-a încuiat în cameră, iar Tavvy probabil va rămâne permanent glazurat cu zahăr. Cât despre Dru, mai avem vreo cinci minute până să înceapă să vomite.

— N-o să vomit, s-a încruntat Dru.

— Fac eu curat, a spus Mark.

— Nu știi să faci curat!

Julian se albise la față de furie. Emma îl văzuse rareori așa de mânios.

— Tu, a spus el, uitându-se în continuare la Mark, înainte aveai grijă de ei, dar presupun c-ai uitat. Presupun c-ai uitat să faci ceva normal.

Mark a tresărit. Tiberius se ridicase de pe scaun; ochii cenușii păreau că ard pe chipul lui palid. Mâinile i se mișcau pe lângă corp,

neliniștite. Ca niște aripi de fluture — aripi de fluture care puteau ține un cuțit, care puteau tăia gâtul cuiva.

— Încetează, a spus el.

Emma nu știa dacă i se adresase lui Julian, lui Mark sau tuturor, dar a văzut cum Julian îngheață. A simțit că i se strânge inima când el s-a uitat în cameră, la frații și surorile lui. Dru stătea nemișcată; Tavvy reușise să iasă din sac și se uita fix la Julian cu ochii lui albaștri-verzi.

Mark nu se mișca: avea chipul palid și doar pomeții obrazilor aveau culoare, semnul esenței lui de spirit al naturii.

Era iubire în ochii lor, așa cum se uitau la Julian, dar și îngrijorare și teamă; Emma se întreba dacă Julian vedea ceva din toate astea. Dacă nu cumva vedea doar că acești copii, pe care el îi pusese mereu pe primul loc, erau acum fericiți cu altcineva. Dacă nu cumva, la fel ca ea, se uita la bucătărie și își amintea cum învățase singur s-o păstreze curată când avea doisprezece ani. Cum învățase singur să gătească: la început feluri simple de mâncare, spaghete cu unt, pâine prăjită cu brânză. Un milion de sendvișuri cu brânză, un milion de arsuri pe mâinile și încheieturile lui, de la cuptor sau de la stropii de ulei. Cum se ducea la câteva zile până la autostradă, să primească alimentele comandate, pe jos, pentru că încă nu știa să conducă. Cum târa și căra toate alimentele alea pe deal.

Julian în genunchi, slab, în blugi și tricou, frecând podeaua. Bucătăria fusese aranjată de mama lui, era o parte din ea, dar era și o parte din tot ce oferise el în aniiăștia familiei.

Și o va face din nou, s-a gândit Emma. Normal c-o va face. Îi iubea cu disperare. Singurul lucru care îl aducea în starea aceasta de furie era frica, frica pentru frații și surorile lui.

Acum era speriat, deși Emma nu-și dădea seama prea bine din ce motiv. A văzut doar expresia lui când și-a dat seama de resentimentele lor, de dezamăgirea lor. S-a lăsat să alunece pe marginea aragazului și s-a așezat pe podea.

— Jules?

Era Tavvy, cu granulele albe acoperindu-i părul. S-a apropiat de el și l-a luat de gât.

Julian a scos un sunet ciudat, apoi l-a tras spre el pe frățiorul său și l-a strâns cu putere. Zahărul s-a scuturat pe uniforma lui neagră, umplând-o de praf alb.

Ușa bucătăriei s-a deschis și Emma a auzit o exclamație de uimire. S-a întors și a văzut-o pe Cristina, care privea mizeria aceea cu gura căscată.

— *!Qué desastre!*

Nu era chiar nevoie de traducere. Mark și-a dres vocea și a început să pună vasele murdare în chiuvetă. Nu le punea, propriu-zis, mai mult le arunca. Livvy s-a dus la el să-l ajute, în timp ce Cristina rămăsese împietrită.

— Unde e Diana? a întrebat Emma.

— S-a dus acasă. Malcolm ne-a luat la el prin Portal și ne-a adus înapoi, a spus Cristina, fără să-și ia ochii de la cratițele arse de pe aragaz. A spus că are nevoie de somn.

Julian s-a ridicat, cu Tavvy în brațe. Avea zahăr pe tricou, în păr, dar fața lui era calmă și lipsită de expresie.

— Îmi pare rău de deranjul ăsta, Cristina.

— Nu-i nimic, a spus ea, uitându-se în jur. Nu e bucătăria mea. Dar, a adăugat ea grăbită, pot să vă ajut și eu la curățenie.

— Mark o să facă curățenie, a spus Julian, fără să se uite la fratele lui. Tu și Diana ați aflat ceva de la Malcolm?

— Tocmai se ducea să se întâlnească cu niște magicieni, în speranța că vor putea să ne ajute, a spus Cristina. Am vorbit despre Catarina Loss. Am auzit de ea — mai predă la Academie câteodată, studii despre repudiați. Se pare că Diana și Malcolm sunt prieteni cu ea, așa că și-au povestit tot felul de chestii pe care nu prea le-am înțeles.

— Păi, uite ce-am aflat noi de la Rook, a spus Emma și s-a lansat în povestire, lăsând la o parte episodul în care Ty era gata să-l decapiteze pe Kit Rook.

— Deci trebuie să-l urmărească cineva pe Sterling, a spus Livvy nerăbdătoare, după ce Emma a terminat. Eu și Ty putem face asta.

— Voi nu știți să conduceți, a observat Emma. Și avem nevoie de voi aici, pentru cercetare.

Livvy s-a strâmbat.

— Deci o să stăm aici înțepenți să citim de nouă mii de ori „De demult s-a-ntâmpat, de demult”?

— Nu văd de ce n-am putea să învățăm să conducem, a comentat Ty, cu un aer încăpățânat. Mark spunea că oricum nu contează că nu avem șaisprezece ani, nu suntem supuși legilor mundane...

— A spus Mark asta? a întrebat încet Julian. Bine. Să vă învețe Mark să conduceți.

Mark a scăpat în chiuveță farfuria pe care o spăla.

— Julian...

— Ce e, Mark? a spus Jules. A, da, de fapt nici tu nu știi să conduci. Și, desigur, durează ceva timp să înveți pe cineva să conducă, iar tu s-ar putea să nu ai atâta timp. Pentru că nu e nicio garanție că vei rămâne.

— Nu e adevărat, a spus Livvy. Practic, putem spune că am rezolvat cazul...

— Dar Mark trebuie să aleagă.

Julian se uita la fratele lui mai mare peste capul lui Tavvy. Ochii lui albaștri-verzi păreau că ard.

— Spune-le, Mark. Spune-le că ești sigur că vei alege să rămâi.

Promite-le, spunea privirea lui. Promite-le că n-o să-i faci să sufere.

Mark nu a rostit nimic.

Of, și-a spus Emma în gând. Și-a amintit vorbele lui Julian, când erau afară. De asta se temea el: că îl iubeau deja prea mult pe Mark. Și-ar fi cedat lui Mark copiii pe care îi iubea atât, dacă ei ar fi vrut asta — dacă, așa cum spusese Ty, ar fi vrut ca Mark să aibă grijă de ei. Ar fi cedat el, pentru că-i iubea, pentru că fericirea lor era și fericirea lui, pentru că ei erau aerul și sângele lui.

Dar și Mark era fratele lui, și îl iubea și pe el la fel de mult. Ce te faci, ce poți să faci când cei pe care îi iubești sunt amenințați de cineva pe care îl iubești la fel de mult?

— Julian.

Spre uimirea tuturor, unchiul Arthur apăruse în ușă. A aruncat o privire scurtă și dezinteresată la haosul din bucătărie, apoi și-a fixat ochii asupra nepotului său.

— Julian, trebuie să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

În ochii lui Julian a apărut o umbră de îngrijorare. A dat din cap către unchiul lui exact în clipa în care a vibrat ceva în buzunarul Emmei. Telefonul.

I s-a strâns stomacul. Era un singur cuvânt, trimis nu de un număr normal, ci de o serie de zerouri. CONVERGENȚA.

Monitorul de la convergență înregistrase ceva. Creierul ei a început să lucreze febril. Era aproape de apus. Ușa de la convergență ar fi putut să se deschidă, dar asta însemna că și demonii mantizi erau activi. Trebuia să ajungă acolo cât mai repede, înainte de lăsarea întunericului.

— Te-a sunat cineva? a întrebat-o Julian.

L-a lăsat jos pe Tavvy, i-a ciufulit ușor părul, uitându-se la Emma, apoi l-a împins spre Dru, care se făcuse cam verde la față.

Emma s-a încruntat puțin — oare mesajul nu trebuia să vină și la el? Poate nu — și-a adus aminte că la Johnny Rook acasă spusese că aproape îi murise telefonul. Iar Diana dormea. Emma și-a dat seama că era posibil să fie singura care primise mesajul de la convergență.

— Era doar Cameron, a spus ea, folosind primul nume care i-a venit în minte.

Julian a strâns ușor din ochi; poate că era și acum îngrijorat că ar putea să-i spună ceva despre Mark lui Cameron. Arăta palid. Expresia era calmă, dar ea simțea limpede tristețea încordată care venea în valuri dinspre el. S-a gândit cum îl ținuse în brațe pe Ty în fața casei lui Johnny Rook, cum se uitase la Mark. La Arthur.

Tot ce învățase până acum îi spunea că ar trebui să-l ia cu ea la convergență. Era *parabatai*-ul ei. Dar nu putea să-l rupă acum de familia lui. Pur și simplu nu putea. Mintea ei refuza să accepte acest lucru, și ea nu a încercat să analizeze prea mult de ce.

— Cristina. Emma s-a întors spre prietena ei. Pot să-ți spun ceva pe hol?

Cu o privire alarmată, Cristina a urmat-o pe Emma în coridor.

— Ceva legat de Cameron? a întrebat ea după ce au închis ușa de la bucătărie. Nu cred că sunt în stare să-ți dau acum sfaturi romantice...

— Chiar trebuie să mă întâlnesc cu Cameron, a spus Emma, analizându-și rapid opțiunile.

Ar fi putut să se ducă împreună cu Cristina la convergență. Cristina era o persoană de încredere, nu ar fi spus nimănui unde se duc. Dar Julian fusese așa de dezamăgit — mai mult decât dezamăgit, întristat — că se dusese la peștera numai cu Mark, fără să-i spună. Și asta afectase foarte mult relația lor de *parabatai*, o tulburase — nu putea să-i facă iar asta, să ia pe altcineva cu ea.

— Dar nu e vorba de asta. Uite, cineva trebuie să-l urmărească pe Sterling. Nu cred c-o să i se întâmple ceva — suntem încă în intervalul ăla de două zile —, dar, pentru orice eventualitate...

Cristina a dat din cap.

— Pot s-o fac eu. Diana a lăsat mașina aici, o iau eu. Dar am totuși nevoie de adresă.

— Julian are adresa. Îi scriu eu un bilet.

— Bine, pentru că sigur mă va întreba, a spus Cristina, sec.

Din bucătărie s-a auzit deodată un sunet oribil: Dru, care traversa camera în goană și vomita în chiuvetă.

— Of, sărăcuța, a spus Emma. Dar, pe bune, chestia aia pe care a băut-o era absolut dezgustătoare.

— Emma, uite, știu că nu-mi spui adevărul. Știu că nu te duci să te întâlnești cu Cameron Ashdown. Cristina a ridicat mâna, să oprească protestele Emmei. E în regulă. Știu că nu m-ai minți dacă n-ai fi nevoită s-o faci. Numai că...

— Da? a așteptat Emma.

Încerca să-și păstreze o privire cât mai sinceră. Așa era mai bine, și-a spus ea. Dacă ar fi prins-o Diana, dacă ar fi avut probleme, era singura vinovată; Cristina și Julian nu meritau asta. Ar fi suportat singură consecințele.

— Ai grijă, a avertizat-o Cristina. Nu mă face să regret că mint pentru tine, Emma Carstairs.

Soarele era încă un glob strălucitor de flăcări deasupra oceanului când Emma a cotit pe drumul nepavat care ducea spre convergență. Cerul se întuneca rapid. Toyota s-a hurducat pe ultimii metri, peste câmp, gata să intre într-un șanț, apoi Emma a frânat și a oprit.

A coborât din mașină și s-a dus la portbagaj să-și ia armele. Cortana rămăsese la Institut. Asta i-a stârnit un junghi în inimă, dar dacă ar fi plecat cu ea în spate, ar fi trezit suspiciuni. Cel puțin avea pumnalele serafice. Și-a pus unul la centură și a scos lampa-vrăjitoarei din buzunar, uitându-se în jur — era o liniște stranie, nu se auzeau nici insecte, nici zgomote făcute de animale mici, nici cântec de păsări. Numai vântul care adia prin iarbă.

Demonii mantizi. Probabil că noaptea ies și mănâncă orice ființă vie. S-a cutremurat și a pornit spre peșteră. Intrarea de la convergență începea să se deschidă — se vedea pe peretele de granit ca o linie groasă și neagră.

S-a uitat înapoi, îngrijorată — soarele era mai jos decât ar fi vrut ea, însângărând apele oceanului. Parcase cât putuse de aproape de intrarea în peșteră, astfel încât să ajungă repede la ea, dacă ar fi fost întuneric la plecare. Dar părea din ce în ce mai probabil că va trebui să ucidă ceva demoni mantid înainte de a pleca.

În timp ce înainta spre peretele de stâncă, linia neagră se făcea tot mai mare, de parcă ar fi întâmpinat-o. S-a sprijinit cu o mână de perete și s-a uitat prin crăpătură. Mirosea ciudat a apă de mare.

S-a gândit la părinții ei. *Vă rog, ajutați-mă să găsesc ceva*, s-a rugat ea. *Vă rog, ajutați-mă să descopăr un indiciu, să descopăr ce legătură este între asta și ce s-a întâmplat cu voi.* *Vă rog, ajutați-mă să vă răzbun.*

Ca să pot dormi noaptea.

Prin crăpătură, Emma vedea strălucirea slabă a coridorului de piatră care ducea în mijlocul peșterii.

Strângând lampa-vrăjitoarei în mână, Emma a intrat în convergență.

Aproape se făcuse noapte — cerul trecuse acum de la albastru la indigo, primele stele deja străluceau deasupra munților din depărtare. Cristina stătea în mașină, cu picioarele urcate pe bord și cu ochii fixați pe casa tip *ranch* cu două etaje în care locuia Casper Sterling.

Îi recunoscuse mașina, care era parcată în curtea din fața casei, sub un măslin bătrân. În jurul casei era un zid scund de piatră; tot cartierul, aflat chiar în apropierea parcului Hancock, era plin de case scumpe,

dar nu foarte ostentative. Casa lui Sterling era închisă, cu obloanele trase, cufundată în întuneric. Singura dovadă că era acasă era mașina parcată în curte.

S-a gândit la Mark, apoi a regretat că a făcut-o. În ultimele zile i se întâmpla asta des — să se gândească la el și apoi să regrete. Făcuse mari eforturi să revină la viața normală după ce plecase din Mexic. Fără povești de dragoste cu indivizi complicați și tulburați, oricât de frumoși ar fi ei.

Mark Blackthorn nu era chiar complicat sau tulburat. Dar Mark Blackthorn îi aparținea lui Kieran și Vânătorii Sălbatică. Mark Blackthorn avea inima împărțită.

Mai avea și o voce caldă, melodioasă, niște ochi uluitori și obiceiul de a-i spune niște chestii care o dădeau peste cap. Și era un dansator excelent, din câte văzuse ea. Pentru Cristina, dansul era foarte important. Băieții care dansează bine sărută bine — așa spunea mama ei.

Pe acoperișul casei lui Sterling a trecut o umbră întunecată.

Cristina s-a ridicat și a coborât din mașină într-o secundă, cu pumnalul serafic în mână.

— *Miguel*, a șoptit ea și pumnalul a strălucit.

Era bine camuflată cu rune de ascundere și știa că niciun mundan nu poate s-o vadă, iar lumina pumnalului era prețioasă.

A înaintat cu grijă; bătaile inimii se acceleraseră. Și-a amintit ce-i povestise Emma despre noaptea aceea când Julian fusese rănit: umbra de pe acoperiș, bărbatul îmbrăcat în negru. A ajuns pe nesimțite lângă casă. Ferestrele erau întunecate, draperiile nu se mișcau. Totul era nemșcat și tăcut.

S-a apropiat de jeep. A scos stela din buzunar exact în clipa în care o siluetă a aterizat lângă ea cu un bufnet. Cristina a făcut un salt și silueta a devenit vizibilă: era Sterling, îmbrăcat în haine pe care mundanii le considerau echipament de camuflaj. Pantaloni negri, ghete negre, jachetă strâmtă și neagră.

El a privit-o fix, apoi fața lui s-a făcut încet-încet vineție.

— Tu, a mârâit el.

— Pot să te-ajut, a spus Cristina cu o voce fermă ca și mâna cu care ținea pumnalul serafic. Te rog, lasă-mă să te-ajut.

Ura din ochii lui a cutremurat-o.

— Pleacă de-aici, a șuierat el și a scos ceva din buzunar.

Un pistol. Un revolver de calibru mic, suficient s-o facă pe Cristina să dea înapoi. Armele de foc apăreau rareori în viața vânătorilor de umbre; ele erau specifice mundanilor, specifice lumii lor criminale.

Dar puteau să verse și sângele vânătorilor de umbre, puteau să le zdrobească și lor oasele. El s-a tras înapoi, cu pistolul îndreptat spre ea, până a ajuns la capătul aleii. Apoi s-a întors și a luat-o la fugă.

Cristina s-a repezit după el, dar, când a ajuns la capătul aleii, el deja dispărea după colțul străzii. Se pare că nu exagerase — vârcolacii erau într-adevăr mai rapizi decât oamenii. Mai rapizi chiar decât vânătorii de umbre.

Cristina a murmurat o înjurătură benignă și s-a întors spre jeepul lui Sterling. A scos stela din buzunar cu mâna liberă, s-a lăsat pe vine și a desenat o mică rună de urmărire pe portiera mașinii, chiar în dreptul volanului.

N-a fost un dezastru absolut, s-a gândit ea, îndreptându-se spre mașină. Așa cum spusese și Emma, încă se aflau în intervalul acela de două zile, înainte să înceapă „vânătoarea”. Iar runa aceea de urmărire pe mașina lui Sterling cu siguranță le va folosi. Dacă nu se vor mai apropia de casa lui, iar el va considera că au renunțat, poate că va începe să folosească mașina.

Abia după ce a urcat în mașină și a trântit portiera în urma ei a văzut pâlpâirea ecranului de la telefon. O sunase cineva. A luat telefonul și a simțit că inima îi cade în stomac.

Diego Rocio Rosales.

A aruncat telefonul de parcă ar fi fost un scorpion. De ce, de ce, de ce ar fi sunat-o Diego? Îi spusese că nu mai vrea să vorbească vreodată cu el.

A apucat în mână amuleta de la gât și a strâns-o, murmurând o rugăciune în gând. *Dă-mi putere să nu-l sun.*

— Te simți mai bine, unchiule? I-a întrebat Julian.

Arthur, trântit pe scaun la biroul lui, a ridicat la el ochii distanți și fără strălucire.

— Julian, a zis el. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Știu. Mi-ai spus. Julian s-a rezemat de perete. Ți mai amintești despre ce era vorba?

Se simțea epuizat, terminat, gol precum un os uscat. Știa că ar fi trebuit să-i pară rău de ce îi spusese lui Mark în bucătărie. Știa că ar trebui să simtă compasiune pentru unchiul lui. Dar nu putea să scoată la suprafață aceste emoții.

De fapt, nici nu-și amintea prea bine cum plecase din bucătărie. Își amintea că îl lăsase în grija cuiva pe Tavvy, în măsura în care poți lăsa în grija cuiva un băiețel de șapte ani acoperit de zahăr, își amintea că toți promisesea că vor curăța bucătăria de brânză, ciocolată, negrese și chestii arse. Chiar și Dru, după ce terminase de vomitat în chiuvetă, jurase că va freca podeaua și că va curăța ketchupul de pe ferestre.

Nu că Julian ar fi observat până în clipa aia că era ketchup și pe ferestre.

A dat din cap și a ieșit din cameră, apoi s-a dus s-o caute pe Emma. Dar la un moment dat Emma plecase împreună cu Cristina. Presupunea că erau undeva să discute despre Cameron Ashdown. Iar la așa ceva Julian nu voia să asiste.

Nu știa când se întâmplase asta — gândul la Cameron să-l facă să nu mai vrea s-o vadă pe Emma. Pe Emma lui. Întotdeauna vrei să-ți vezi *parabatai*-ul. Pentru tine este chipul cel mai drag din lume. Era așa de grav că nu voia s-o vadă, de parcă brusc pământul ar fi început să se învârtă în direcția opusă.

— Nu cred că-mi amintesc, a spus Arthur după un moment. Voiam să vă ajut cu ceva. Ceva în legătură cu investigația. Tot mai faceți investigații, nu?

— Legate de crime? Cele pentru care a venit la noi delegația elfilor? Da.

— Cred că era ceva legat de poem, a spus Arthur. Poemul pe care îl recita Livia la bucătărie. S-a frecat la ochi, evident obosit. Treceam pe acolo și am auzit-o.

— Poemul? a repetat Julian, confuz. *Annabel Lee*?

Arthur a început să recite cu o voce joasă și apăsată, ca și cum ar fi rostit o vrajă.

*Dar iubirea ne-a fost mai presus de iubirea
Celor mai bătrâni decât noi, doi copii —
Celor mai înțelepți decât noi, doi copii —
Și nici îngerii de sus, din tării,
Nici demonii din funduri de-ocean
N-au să poată vreodată visul meu despărți
De-al frumoasei Annabel Lee.*

— Știu poemul, a spus Julian. Dar nu văd...

— Cei mai bătrâni ca noi, a repetat Arthur. Am mai auzit undeva sintagma asta. La Londra. Nu-mi mai amintesc în legătură cu ce... A luat un pix de pe birou și a început să bată cu el în masă. Îmi pare rău. Numai că... nu pot să-mi amintesc.

— Cei mai bătrâni ca noi, a murmurat Julian.

Și-a amintit de Belinda, atunci, la teatru, cum zâmbea ea cu buzele roșii ca sângele. *Fie ca Cei mai Bătrâni ca noi să ne aducă noroc*, spusese ea.

În mintea lui Julian a străfulgerat o idee, dar a dispărut înainte de a reuși să o conștientizeze.

Trebuia să se ducă în atelierul lui. Voia să fie singur, iar pictura putea să-i limpezească gândurile. S-a întors să plece și s-a oprit numai când a auzit vocea unchiului Arthur răsunând în camera prăfoasă:

— Ți-am fost de folos, băiete? a întrebat el.

— Da, a spus Julian. Mi-ai fost de folos.

Când Cristina s-a întors, Institutul era întunecat și tăcut. Luminile de la intrare erau stinse și doar câteva ferestre erau luminate — atelierul lui Julian, punctul luminos de la mansardă, pătratul care era bucătăria.

Încruntată, Cristina s-a dus direct acolo, întrebându-se dacă Emma se întorsese de la treaba ei misterioasă. Dacă ceilalți reușiseră să curețe mizeria pe care o făcuseră.

La prima vedere, bucătăria părea goală, cu o singură lumină aprinsă. Farfuriile erau teanc în chiuvetă și, cu toate că se vedea că cineva se chinuise să curețe pereții și dulapurile, pe aragaz încă mai erau cruste de mâncare, iar doi saci mari de gunoi erau gata să dea pe dinafară, rezemați de perete.

— Cristina?

A clipit în lumina difuză, deși nu avea cum să confunde vocea aceea. Mark.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucișate. Tavvy dormea lângă el — pe el, de fapt, cu capul pe brațul lui, iar piciorușele și mâinile lui se țineau strâns de el, ca un gândac de Colorado pe o frunză. Tricoul și blugii lui Mark erau pline de zahăr.

Cristina și-a scos încet fularul de la gât și l-a pus pe masă.

— Emma nu s-a întors?

— Nu știu, a spus Mark, mângâind grijuliu părul lui Tavvy. Dar dacă s-a întors, probabil s-a dus la culcare.

Cristina a oftat. Probabil va trebui să aștepte până mâine s-o vadă pe Emma și să afle ce a făcut. Să-i spună de telefonul lui Diego, dacă va avea curaj.

— Ai putea — dacă nu te superi — să-mi dai un pahar cu apă? a întrebat-o Mark. S-a uitat spre băiețelul din poala lui, ca și cum s-ar fi scuzat. Nu vreau să-l trezesc.

— Desigur.

Cristina s-a dus la chiuvetă, a umplut paharul cu apă, s-a întors la Mark și s-a așezat în fața lui, în aceeași poziție ca el. Mark a luat paharul cu un aer recunoscător.

— Sunt convinsă că Julian nu e supărat pe tine, a spus ea.

Mark a înghițit apa cu un zgomot neelegant, apoi a pus paharul jos.

— Ai putea să-l iei în brațe pe Tavvy, a sugerat ea. Ai putea să-l duci în pat. Dacă vrei să doarmă.

— Îmi place să-l știu aici, a spus Mark, uitându-se la degetele lui lungi și albe încurcate în buclele băiatului. El a... Toți au plecat, și el a adormit pe mine.

Părea mirat, de-a dreptul uimit.

— Sigur că da. E fratele tău. Are încredere în tine.

— Nimeni nu are încredere într-un vânător sălbatic, a spus Mark.

— În casa asta nu ești un vânător sălbatic. Ești un Blackthorn.

— Mi-ar plăcea ca și Julian să creadă asta. Am crezut că-i înveselesc pe copii. Am crezut că Julian vrea să fac asta.

Tavvy s-a mișcat puțin în brațele lui Mark, care s-a mișcat și el la rândul-i, iar acum atingea cu piciorul gheata Cristinei. Ea a simțit atingerea ca pe un mic șoc.

— Trebuie să înțelegi ceva, a spus ea. Julian face totul pentru copiii ăștia. Totul. N-am văzut niciodată un frate care să se comporte așa, ca un părinte. Nu poate să le spună întotdeauna da, trebuie să le mai spună și nu. El trebuie să se descurce cu disciplina, cu pedepsele și cu refuzurile. În timp ce tu poți să le dai orice. Tu poți să te distrezi împreună cu ei.

— Și Julian poate să se distreze cu ei, a spus Mark, puțin îmbufnat.

— Nu poate, l-a contrazis Cristina. Este gelos, pentru că-i iubește, dar nu poate fi fratele lor. E nevoit să le fie tată. În mintea lui, de el se tem, iar pe tine te adoră.

— Julian e gelos? Mark părea șocat. Pe mine?

— Așa cred.

Cristina i-a întâlnit privirea. De la un timp, ciudățenia ochilor lui bicolori nu o mai frapa. Așa cum nu i se mai părea ciudat să fie acum în bucătăria familiei Blackthorn, vorbind englezește, în loc să fie acasă, unde totul era cald și familiar.

— Fii mai atent cu el. Are un suflet foarte sensibil. Este îngrozit la gândul că tu vei pleca și le vei frânge inimile acestor copii pe care îi iubește mai mult ca orice.

Mark s-a uitat în jos la Tavvy.

— Nu știu ce-am să fac, a spus el. Nu mi-am dat seama cât de mult voi suferi întorcându-mă în mijlocul lor. Mă gândeam mereu la ei, la familia mea, iar asta m-a ajutat să supraviețuiesc în primii ani printre vânătorii sălbatici. În fiecare zi călăream și furam de la morți. Era o

viață rece, rece. Iar noaptea mă culcam și le pronunțam numele, ca să mă ajute să adorm. Nu îi aveam decât pe ei, până când...

S-a întrerupt. Tavvy s-a ridicat, scărpînându-se cu mâinile lui mici prin părul încurcat.

— Jules?

A căscat.

— Nu, a spus încet fratele lui. Sunt Mark.

— A, bine. Tavvy i-a zâmbit cu ochii. Cred că am adormit de prea mult zahăr.

— Păi, ai stat într-un sac cu zahăr, a spus Mark. Oricine ar fi fost afectat de asta.

Tavvy s-a ridicat și s-a întins, o întindere completă de băiețel, cu brațele în lateral. Mark se uita la el, cumva melancolic. Cristina se întreba dacă se gândește la toți anii aceia pierduți, în care Tavvy crescuse. Dintre toți frații, el se schimbase cel mai mult.

— La culcare, a spus el și a pornit spre ușă, dar, înainte să iasă, s-a oprit și a spus timid: Noapte bună, Cristina!

Cristina s-a întors spre Mark. El rămăsese tot așa, rezemat de frigider. Părea epuizat, nu numai fizic, ca și cum și sufletul îi era obosit.

Ar putea să se ridice și ea și să plece la culcare, s-a gândit Cristina. Probabil asta ar trebui să facă. N-avea niciun sens să stea aici pe podea cu un băiat pe care nici nu prea îl cunoștea, și care cel mai probabil avea să iasă din viața ei peste câteva luni, și care probabil era îndrăgostit de altcineva.

Era posibil ca tocmai lucrurile astea s-o atragă la el. Știa cum e să lași în urmă o persoană pe care o iubești.

— Până când..., a încercat ea să-l facă să continue.

Pleoapele lui Mark s-au ridicat încet, dezvăluind focul din ochii lui auriu-și-albastru.

— Ce?

— Ai spus că familia ta, amintirea familiei tale, era tot ce aveai până când... ceva. Până la Kieran?

— Da, a recunoscut Mark.

— El a fost singurul de acolo care s-a purtat frumos cu tine?

— În Vânătoarea Sălbatică? a întrebat Mark. Nimeni nu se poartă frumos cu tine în Vânătoarea Sălbatică. Există respect și un soi de camaraderie frățască. Se temeau de Kieran, desigur. El este nobil, este prinț al elfilor. Tatăl lui, Regele, l-a cedat Vânătorii Sălbatică ca semn de bunăvoință față de Gwyn, dar a cerut în același timp să fie tratat bine. Tratatul acesta s-a proiectat și asupra mea, dar chiar și înainte de Kieran ei ajunseseră, încet-încet, să mă respecte.

Îi căzuseră umerii.

— Cel mai rău era la petreceri. Acolo veneau spirite ale naturii din toată lumea și nu le convenea deloc prezența unui vânător de umbre. Făceau tot posibilul să mă izoleze, să-și bată joc de mine sau să mă chinuie.

— Și nu intervenea nimeni?

Mark a râs scurt.

— Spiritele naturii sunt brutale, a spus el. Chiar și cu cei mai puternici. Regina de la Curtea Elfilor Luminii ar putea fi detronată dacă cineva i-ar fura coroana. Chiar și Gwyn, conducătorul Vânătorii Sălbatică, trebuie să aibă grijă să nu i se fure mantia. Așa că nu-ți imagina că li s-ar face milă de un băiat pe jumătate vânător de umbre. A zâmbit. Făcuseră și o poezioară pentru mine, în bătaie de joc.

— O poezioară? Cristina a ridicat mâna. Lasă, nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

— Nu mă mai afectează, a spus Mark. Erau niște versuri ciudate și stupide. *Focul arde, apa curge, așa-i al lui Blackthorn sânge.*

Cristina și-a îndreptat umerii.

— Cum?

— Ei spuneau că sângele Blackthorn e distructiv, la fel ca un incendiu sau ca o inundație. Cel care a făcut poezia voia să spună că un Blackthorn aduce ghinion. Nu contează. E o mică aberație.

— Nu e aberație! a exclamat Cristina. E o semnificație aici. Cuvintele acelea inscripționate pe cadavre... S-a încruntat, concentrată. Sunt același lucru.

— Cum adică?

— Foc peste apă, i-a explicat ea. E același lucru, tradus altfel. Când engleza nu e limba ta maternă, poți înțelege diferit sensul cuvintelor. Crede-mă, „foc peste apă” și „focul arde, apa curge”, ar putea fi același lucru.

— Dar ce ar putea să însemne?

— Nu sunt sigură. Cristina și-a trecut mâinile prin păr, frustrată. Te rog, promite-mi c-o să le spui asta lui Julian și Emmei, când o să îi vezi. S-ar putea să mă înșel, dar...

Mark părea uimit.

— Da, desigur...

— Promite-mi.

— Măine, promit. Acum zâmbea derutat. Mi se pare că știi o grămadă de lucruri despre mine, Cristina, iar eu știu foarte puțin despre tine. Îți știu numele, Mendoza Rosales. Știu că ai lăsat ceva în urmă, în Mexic. Despre ce e vorba?

— Nu ceva, l-a corectat ea. Pe cineva.

— Pe Diego cel Perfect?

— Și pe fratele lui, Jaime. A făcut un gest cu mâna la mirarea lui Mark și i-a explicat: De unul eram îndrăgostită, iar celălalt mi-era cel mai bun prieten. Amândoi m-au rănit.

Era aproape șocată să audă ce cuvinte îi ieșeau din gură.

— Pentru inima ta rănită de două ori, îmi pare rău, a spus Mark. Dar este oare rău să mă bucur că asta te-a adus în viața mea? Dacă n-ai fi fost tu aici când am venit... nu știu cum aș fi putut să mă descurc. Când l-am văzut pe Julian, am crezut că e tata. Nu îl știam așa maturizat pe fratele meu. Când am plecat, erau copii, acum nu mai sunt. Când mi-am dat seama cât am pierdut, chiar și cu Emma, anii aceia din viața lor... Tu ești singura de la care nu am avut nimic de pierdut, numai de câștigat — o nouă prietenie.

— Prietenie, a consimțit Cristina.

El a întins mâna și ea s-a uitat nedumerită la el.

— Printre elfi se obișnuiește ca declararea unei prietenii să fie însoțită de o strângere de mână.

A întins și ea mâna. Degetele lui i-au strâns-o; erau aspre și bătătoare, dar agile și puternice. Și nu erau reci, așa cum se așteptase, ci calde. A încercat să-și reprime frisonul pe care l-a simțit pe braț, dându-și seama că de multă vreme nu mai ținuse pe cineva de mână așa.

— Cristina, a spus el, și numele ei a sunat ca un cântec pe buzele lui.

Niciunul dintre ei nu a observat mișcarea de la fereastră, chipul palid care privea înăuntru, și nici nu au auzit zgomotul ghindei sfărâmate între degetele înguste și furioase.

Încăperea largă din peșteră nu se schimbase cu nimic de când Emma fusese aici ultima oară. Aceleași uși mari de sticlă în perete, în spatele cărora se vedea întunericul.

Când a intrat în interiorul cercului, a simțit pe piele un curent electric. Magia iluziei magice. Din interior, camera arăta altfel — pereții păreau că se estompează și dispar, ca într-o fotografie veche. Ușile ca niște hublouri erau întunecate.

Cercul în sine era gol, deși era un miros ciudat acolo, ceva între sulf și zahăr ars. Strâmbându-se, Emma a ieșit din cerc și s-a apropiat de ușa din stânga.

De aproape nu mai părea așa întunecată. În spatele ei era lumină. Era iluminată dinăuntru, ca vitrina unui muzeu. S-a apropiat mai mult și s-a uitat atent prin geam.

În spatele ușii era o nișă mică și pătrată, ca un dulap.

Înăuntru era un sfeșnic mare de alamă, dar pe suporturile lui nu era nicio lumânare. Ar fi putut să fie o armă redutabilă, s-a gândit Emma, cu țepușele alea lungi în care trebuiau să fie înfipse lumânările. Mai era și o grămăjoară de haine, care i s-au părut Emmei a fi haine ceremoniale — o robă de catifea roșu-închis, o pereche de cercei lungi cu rubine strălucitoare. Sandale fine de aur.

Oare necromantul era femeie?

Emma s-a apropiat în grabă de cealaltă ușa. Cu nasul lipit de geam, a văzut ceva care semăna cu apa. Se unduia și se mișca, și prin ea se

vedeau niște umbre întunecate — una dintre ele s-a izbit de geam, iar ea s-a dat înapoi țipând, dar după aceea a observat că nu era decât un peștișor vărgat, cu ochi portocalii. S-a uitat o clipă la ea, apoi a dispărut din nou în apa întunecată.

A ridicat lampa-vrăjitoarei mai aproape de sticlă, iar acum apa se vedea bine — era strălucitoare, de un albastru-verde profund, culoarea ochilor Blackthorn. În spatele geamului vedea pești și iarbă de mare unduindu-se în apă, lumini și culori ciudate. Se părea că aveau de-a face cu un necromant căruia îi plăceau acvariile și peștii. Poate și țeptoasele. Emma s-a îndepărtat de geam, clătinând din cap.

Privirea i-a fost atrasă de obiectul de metal fixat între uși. La început, a avut impresia că e un cuțit care iese din perete, dar acum își dădea seama că e un mâner. A întins mâna și l-a strâns. Era rece sub degetele ei.

A apăsat mânerul.

O secundă nu s-a întâmplat nimic. Apoi amândouă ușile s-au deschis larg.

Camera a răsunat de un vuiet nepământesc. Emma s-a întors și a văzut cu groază că a doua ușă, larg deschisă, strălucind albastru, nu era deloc un acvariu — era o ușă care dădea direct în ocean. Un întreg univers acvatic, imens, adânc, se deschidea de partea cealaltă a ușii, cu alge unduioase, curenți puternici și siluete întunecate ca niște umbre, mult mai mari decât peștii.

Mirosul de apă de mare umpluse toată peștera. *Potopul*, s-a gândit Emma, apoi a simțit că-i fuge pământul de sub picioare și e târâtă spre ocean de parcă ar fi fost aspirată într-o gură de canalizare. Nu a avut timp decât să țipe, apoi a fost trasă prin ușă, iar oceanul s-a închis deasupra ei.

Cameron Ashdown.

Julian picta. Cristina îi dăduse un bilet de la Emma după ce coborâse din mansardă: un bilet concis, succint, în care spunea doar că se duce la Cameron și să nu o aștepte.

L-a mototolit în mână și a bolborosit ceva pentru Cristina. În clipa următoare alerga pe scări spre atelierul lui. A deschis repede dulapul cu vopseluri, dând la o parte picturile de acolo. Și-a desfăcut jacheta de uniformă, a aruncat-o pe jos și a început să smulgă capacele tuburilor de vopsea; a pus pe paletă atâta vopsea, încât camera s-a umplut de miros, iar mirosul acela a început să-i alunge ceața din minte.

A atacat pânza, ținând pensula ca pe o armă, iar vopseaua părea să se reverse din el ca sângele.

Picta cu negru, roșu și auriu, ca toate evenimentele din ultimele zile să iasă din el precum un venin toxic. Pensula lovea cu putere pânza — era Mark, pe plajă, lumina lunii strălucind oribil pe cicatricele care îi brăzda spatele. Era Ty, ținând cuțitul la gâtul lui Kit Rook. Era Tavvy, care țipa în somn. Mark, ferindu-se de stela lui Julian.

Era conștient că transpiră și că părul i se lipise de frunte. În gură simțea gust de sare și de vopsea. Știa că nu ar fi trebuit să fie aici; ar fi trebuit să facă ce făcea întotdeauna — să aibă grijă de Tavvy, să găsească alte cărți care să hrănească interesul lui Ty, să deseneze rune vindecătoare pe pielea lui Livvy, rănită la antrenament, să stea cu Dru la un film horror prost.

Ar fi trebuit să fie cu Emma. Dar Emma nu era aici; era plecată, avea viața ei și așa trebuia să fie, așa trebuiau să fie *parabatai*-i. Nu era o căsătorie, legătura dintre *parabatai*. Era ceva pentru care engleza mundenă nu avea un cuvânt. El trebuia să-și dorească fericirea Emmei mai mult decât propria lui fericire, și el chiar așa își dorea. *Asta* își dorea.

Atunci, de ce se simțea de parcă l-ar fi înjunghiat mortal cineva pe dinăuntru?

A înmuiat pensula în vopsea aurie, fiindcă simțea o dorință insuportabilă care îi biciuia sângele, și numai dacă o picta o putea face să dispară. Și nu putea s-o picteze fără auriu. A luat tubul și...

S-a înecat. Pensula i-a scăpat din mână și el a căzut în genunchi. Încerca să respire și pieptul i se zbătea. Aerul nu ajungea în plămâni. Îl ardeau ochii și gâtul.

Sare. Se îneca cu sare. Nu sarea aceea din sânge, ci sarea oceanului. A simțit gustul apei de mare și a tușit, corpul i s-a chircit și a scuipat pe podea alge.

Apă de mare? Și-a șters gura cu dosul palmei, cu inima bătându-i nebunește. Nici nu se apropiase azi de ocean. Și totuși, îi auzea vuietul în urechi, de parcă asculta în cochilia unui melc. Îl durea corpul, iar runa *parabatai* zvâcnea.

Șocat și amețit, a pus mâna pe rină. Și atunci *a știut*. A știut fără să știe cum, a știut în adâncul sufletului, acolo unde legătura lui cu Emma se sudase cu sânge și foc. A știut pentru că ea făcea parte din el, pentru că respirația ei era respirația lui, și visele ei erau visele lui, și sângele ei era sângele lui, iar când inima ei se oprea, el știa că se va opri și inima lui, dar se bucura din pricina asta, fiindcă nu voia să trăiască nici măcar o secundă într-o lume fără ea.

A închis ochii și a văzut oceanul sub pleoape, albastru-negru și adânc, încărcat de forța primului val care se spărsese vreodată pe plaja pustie. Și a știut.

Unde vei merge tu, acolo voi merge și eu.

— Emma, a șoptit el și a luat-o la goană.

Emma nu știa ce anume o îngrozește așa de tare la ocean. Putea fi furia valurilor — albastru-închis, cu spumă albă ca o dantelă; păreau superbe, dar, când se apropiau de mal, se închideau ca un pumn. Fusese la un moment dat prinsă de un val care se spărgea și își amintea senzația de cădere, de parcă s-ar fi prăbușit în puțul unui ascensor, și apoi forța apei care o țintuia în nisip. Se îneca și se zbătea, încercând să scape, să iasă din nou la aer.

Mai putea fi și adâncimea lui. Citise despre oameni abandonați pe mare, cum înnebuniseră cu gândul la ce se află sub ei: kilometri întregi de apă, creaturi întunecate, alunecoase, cu colți ascuțiți.

Când a fost trasă pe ușa-hublou în ocean, apa sărată a acoperit-o, i-a umplut ochii și urechile. Era înconjurată de apă, iar întunericul se deschidea sub ea ca o groapă. Vedea pătratul palid al ușii îndepărtându-se,

pierzându-se în depărtare, dar oricât de mult încerca, nu putea să se ridice spre ea. Curentul era mult prea puternic.

A privit în sus, deznădăjduită. Lampa-vrăjitoarei dispăruse, scufundându-se undeva sub ea. Lumina de la ușa-hublou făcea vizibilă zona din jurul ei, dar deasupra ei nu vedea decât întuneric. Îi pocneau urechile. Numai Raziel știa la ce adâncime se află. Apa din jurul ușii avea o nuanță verzuie, culoarea jadului, dar restul era negru ca moartea.

A întins mâna după stelă. Plămânii deja o dureau. Scufundându-se, încercând să se împotrivească curentului, a lipit vârful stelei pe piele și a scrijelit runa de Respirație.

Durerea din plămâni s-a atenuat. Acum, că durerea trecuse, frica s-a repezit nimicitoare asupra ei, orbind-o cu forța sa. Runa de Respirație o făcea să nu se mai teamă din cauza lipsei de aer, dar oroarea ei la gândul monștrilor care ar putea fi în apă era la fel de intensă. A întins mâna la centură după pumnalul serafic și l-a scos.

Manukel, a spus în gând.

Pumnalul a prins viață, împrăștiind în jur lumină, iar apa a căpătat aspectul unui mâl auriu. O clipă, Emma nu a văzut nimic; apoi, după ce privirea i s-a limpezit, a reușit să-i zărească.

Demoni.

A țipat, iar în jurul ei s-au ridicat bule de aer și niciun sunet. Erau sub ea, ca niște coșmaruri, creaturi diforme, alunecoase. Cu tentacule lungi, încheiate cu dinți ascuțiți, fluturând spre ea. A izbit cu *Manukel* și a retezat tentaculul țepos care se pregătea s-o prindă de picior. Sângele negru a explodat în apă, rostogolindu-se ca niște nori.

O chestie roșie, ca un șarpe, s-a repezit din apă spre ea. Emma a dat cu piciorul și a lovit ceva moale și cărnos. S-a înecat de repulsie și a lovit cu pumnalul în jos; alt sânge. Marea din jurul ei avea acum culoarea cărbunelui.

A dat din picioare să ajungă la suprafață, ridicată de vălătucii de sânge demonic. Pe măsură ce urca, începea să vadă luna albă, ca o perla încețoșată la suprafața apei. Runa de Respirație începea să se șteargă; avea impresia că îi cedează plămânii. Simțea sub picioare agitația din

apă, dar nu îndrăznea să se uite în jos. S-a împins mai sus, mai sus, spre suprafața apei, simțind cum mâna îi iese din apă, simțind aerul rece pe degete.

Ceva a prins-o de încheietură. Pumnalul serafic i-a căzut din mână, un punct strălucitor care se îndepărta tot mai mult, în timp ce ea era trasă la suprafață. A vrut să respire, dar era prea devreme. Apa i-a umplut plămânii, pieptul, iar întunericul a izbit-o cu forța unui camion.

Idris, 2009

Emma a aflat două lucruri importante la ceremonia de parabatai a ei și a lui Julian. Primul — nu era singura Carstairs din lumea asta.

Ceremonia de parabatai fusese oficiată în Idris, pentru că ei luptaseră în Războiul Întunecat și le era astfel recunoscută valoarea. Cel puțin uneori, spunea Julian, dar nu și când cereau ceva cu adevărat important, de exemplu să i se permită surorii lui să revină de pe insula Wrangel; dar dacă era vorba de o petrecere care să celebreze cât de nemaipomeniți erau ei ca nefilimi, asta se putea.

Când au ajuns, au privit uimiți străzile din Alicante. Ultima oară când fuseseră în capitala Idrisului, orașul era distrus de Războiul Întunecat. Asfaltul străzilor era spart, în ziduri erau bătute piroane ca să țină la distanță spiritele naturii, iar Sala Acordurilor era aproape prăbușită. Acum era din nou ordine, pavajul era refăcut, apa curgea liniștită pe canalele ce serpuiau printre case, iar turnurile demonice străluceau peste toate.

— Acum mi se pare mai mic, a spus Julian, uitându-se la oraș de pe treptele Sălii Acordurilor.

— Nu e el mai mic.

Vocea îi aparținea unui tânăr brunet, cu ochi întunecați, care se uita la ei zâmbind.

— *V-ați făcut voi mai mari.*

Ei se uitau uimiți la tânăr.

— *Nu vă mai aduceți aminte de mine? a întrebat el.*

A început să vorbească cu o voce joasă, de parcă ar fi citat.

— *Emma Cordelia Carstairs. Rămâi cu parabatai-ul tău. Uneori, e un curaj mai mare să nu lupți. Apără-i pe ceilalți și păstrează-ți răzbunarea pentru altă dată.*

— *Frate Zachariah? Emma era uluită. Ne-ai ajutat în timpul Războiului Întunecat. . .*

— *Acum nu mai sunt un Frate Tăcut, a spus el. Sunt un om obișnuit. Numele meu e James. James Carstairs. Dar toți îmi spun Jem.*

A urmat un moment de uluială, apoi gălăgie, iar Julian a lăsat-o pe Emma să fie șocată și să-l piseze pe fostul Frate Zachariah cu întrebări. Jem i-a explicat că devenise Frate Tăcut în 1878, dar că renunțase la acest rol pentru a se putea căsători cu femeia pe care o iubea, magiciana Tessa Gray. Julian l-a întrebat dacă asta înseamnă că avea o sută cincizeci de ani, iar Jem a admis că are cam vârsta aceea, deși nu pare. Ai fi zis că are douăzeci și trei de ani.

— *De ce nu mi-ai spus de atunci? l-a întrebat Emma, în timp ce mergeau spre Orașul Tăcut, urcând pe scara lungă de piatră. Că ești și tu un Carstairs?*

— *Am crezut că s-ar putea să mor, a răspuns el cu candoare. Era o luptă. Mi se părea o cruzime din partea mea să-ți spun, în condițiile în care nu aș fi supraviețuit. Iar după asta, Tessa m-a sfătuit să te las puțin, ca să-ți jelești părinții și să te obișnuiești cu noua ta viață. S-a întors să se uite la ea, iar în expresia lui era atât tristețe, cât și afecțiune. Ești vânător de umbre, Emma. Iar eu și Tessa nu suntem nefilimi, nu mai suntem. Ca să vii să stai cu mine, deși ai fi bine-venită oricând, ar însemna să renunți la esența ta de vânător de umbre. Ar fi o cruzime prea mare din partea mea să te pun să alegi.*

— *Să vină să stea cu tine? a întrebat Julian, în a cărui voce se citea îngrijorarea. De ce ar face asta? Are deja o casă. Are o familie.*

— *Exact, a spus Jem. Și mai e ceva. Poți să mă lași puțin cu Emma?*

Julian a căutat răspunsul în ochii Emmei, iar ea a dat din cap. El s-a întors și a coborât scările, uitându-se în urmă de mai multe ori, ca să fie sigur că nu i se întâmplă nimic.

Jem a atins-o pe braț cu degete ușoare. Ea era îmbrăcată în echipamentul de ceremonie, gata pentru ritual, dar la atingerea lui a simțit arsura rănii pe care și-o făcuse cu Cortana, de parcă sângele ei ar fi recunoscut sângele lui.

— Am vrut să fiu și eu aici pentru tine, a spus el. Pentru că odinioară am avut și eu un parabatai, iar legătura asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Emma nu l-a întrebat ce s-a întâmplat cu parabatai-ul lui. Frații Tăcuți nu aveau voie să aibă parabatai și, pe urmă, o sută treizeci de ani era o grămadă de timp.

— Dar nu știu când voi putea să mai fiu cu tine, a spus el. Tessa și cu mine trebuie să căutăm ceva. Ceva important. Jem a ezitat. Căutarea asta e periculoasă, dar, dacă aș reuși să găsesc acest ceva, mi-ar plăcea să fac parte din nou din viața ta. Ca un fel de unchi. A zâmbit doar cu un colț al gurii: Poate n-ai fi zis, dar am multă experiență în calitate de unchi.

O privea drept în ochi și, cu toate că între ei nu era nicio asemănare fizică, în clipa aceea Emma și-a amintit de tatăl ei — privirea aceea directă și fața lui blândă.

— Mi-ar plăcea, a spus Emma. Pot să te mai rog ceva?

El a dat din cap cu un aer serios. Era ușor să și-l imaginezi ca pe un unchi: arăta foarte tânăr, dar sub înfățișarea lui era o siguranță calmă care îl făcea să pară fără vârstă, precum un spirit al naturii sau un magician.

— Da?

— Tu mi-ai trimis pisica?

— Pe Church? Jem a început să râdă. Da. A avut grijă de tine? Ți-a adus darurile pe care ți le-am trimis?

— Scoicile și sticlele de mare? Emma a dat din cap. Brățara de la mâna lui Julian este făcută din sticlele de mare aduse de Church.

Răsul lui s-a încheiat cu un zâmbet puțin trist.

— Așa și trebuie să fie, a spus el. Ce aparține unui parabatai, aparține și celuilalt. Pentru că voi sunteți acum o singură inimă. Și un singur suflet.

Jem a rămas lângă Emma pe tot parcursul ceremoniei, la care au fost martori Simon și Clary, despre care ea bănuia că într-o bună zi vor deveni la rândul lor parabatai.

După ceremonie, Julian și Emma au fost conduși pe străzi către Sala Acordurilor, unde urma să aibă loc un dineu special în onoarea lor. Tessa — o fată drăguță, cu părul șaten, care părea să fie de aceeași vârstă cu Clary — venise și ea acolo, îmbrățișând-o strâns pe Emma și scofând o exclamație de uimire la vederea sabiei Cortana,

pe care ea spunea c-o văzuse cu mult timp în urmă. Alți parabatai au vorbit despre uniunile lor și despre experiențele trăite. Dinspre perechile de prieteni păreau că radiază valuri de fericire în timp ce vorbeau. Jace și Alec au povestit zâmbind cum erau gata să moară împreună pe tărâmul demonilor, iar Emma a simțit un fel de bucurie la gândul că într-o bună zi ea și Julian vor povesti tot așa, zâmbind, cum au trecut împreună pe lângă moarte.

La un moment dat, în timpul acestor discursuri, Jem se ridicase pe nesimțite de pe scaun și dispăruse pe ușă spre Piața Îngerului. Tessa își aruncase șervetul și fugise după el; înainte ca ușa să se închidă, Emma apucase să-i vadă pe treptele slab luminate. Jem își ținea capul pe umărul Tessei.

Ar fi vrut să se ducă după ei, dar Clary o luase deja pe sus și o adusese în fața sălii, ca să țină un soi de discurs, iar Julian era lângă ea, zâmbind cu zâmbetul acela al lui, relaxat, care ascundea un milion de gânduri. Și Emma s-a simțit fericită. Era îmbrăcată cu cea mai tare descoperire a ei de la magazinele second-hand, o rochie adevărată, nu blugii care îi purta de obicei până când se rupeau de tot. Acum avea o rochie maron, plină de flori aurii, ca niște floarea-soarelui pe un câmp, iar părul, de obicei strâns în coadă, era lăsat liber. Crescuse ca din apă în ultimul an, iar acum, când Jace a venit să-i felicite, a văzut că aproape îi ajungea până la umăr.

La un moment dat fusese îndrăgostită până peste cap de Jace, când avea doisprezece ani; chiar și acum se simțea cumva tulburată în preajma lui. El avea aproape nouăsprezece ani și arăta și mai bine decât atunci — mai înalt, mai robust, bronzat, cu părul decolorat de soare și, mai presus de toate, mai fericit. Și-a amintit de el atunci — un băiat frumos și tensionat, care ardea de dorul răzbunării ca de un foc divin; acum părea împăcat cu sine.

Și asta era bine. Era fericită pentru el și pentru Clary, care îi zâmbea și îi făcea cu mâna din partea cealaltă a sălii. Nu mai avea fluturași în stomac când îi zâmbea el și nu-i mai venea să se ascundă undeva când el o îmbrățișa și îi spunea că îi stă bine în noua ei rochie.

— Ai o mare responsabilitate acum, i-a spus el lui Julian. Va trebui să ai grijă ca ea să găsească un băiat care s-o merite.

Julian avea o față ciudat de albă. Poate abia acum era afectat de emoția ceremoniei, s-a gândit Emma. Fusese o magie puternică și ea mai simțea și acum sfârâitul sângelui în vene, ca bulele de acid din șampanie. Dar Jules arăta de parcă era gata să i se facă rău.

— Dar eu? a întrebat Emma repede. Eu nu trebuie să am grijă ca Jules să găsească o fată care să-l merite?

— Evident. Așa am făcut și eu pentru Alec, iar el a făcut la fel pentru mine — în fine, la început a urât-o pe Clary, dar pe urmă și-a revenit.

— Pun pariu că nici ție nu ți-a plăcut prea mult Magnus, a spus Julian, cu aceeași expresie ciudată, încordată.

— Poate că nu, a spus Jace, dar n-aș fi spus asta niciodată.

— Pentru că l-ai fi rănit pe Alec? a întrebat Emma.

— Nu, pentru că Magnus m-ar fi transformat imediat într-un cuier de pălării, a răspuns el și a pornit spre Clary, care râdea cu Alec, și amândoi păreau fericiți.

Și așa și trebuia, s-a gândit Emma. Un parabatai trebuia să fie prieten și cu cel pe care îl iubeste, cu soțul sau iubitul, sau iubita, pentru că așa trebuie să fie. Deși, când ea încerca să-și imagineze cum ar trebui să fie acea persoană cu care ar vrea să fie, eventual să se căsătorească și să rămână toată viața cu ea, nu vedea decât un fel de ceață. Nu putea deloc să-și imagineze persoana aia.

— Trebuie să ies, a spus Julian. Simt nevoia să iau puțin aer.

A mângâiat ușor cu dosul palmei obrazul Emmei și apoi s-a îndreptat spre ușile duble ale sălii. A fost o atingere aspră: unghiile lui erau roase până la carne.

Mai târziu, în noaptea aceea, Emma s-a trezit încurcată în cearșafuri, după ce visase niște cercuri sinistre care îi ardeau pielea. Cercurile acelea de foc înconjurau vechea casă a familiei Blackthorn, iar Julian era departe, undeva, pe niște coridoare pe care nu le știa așa de bine precum sălile Institutului. S-a dus la fereastră. Până la aleea din grădină nu era distanță mare. Și-a pus papucii în picioare și a sărit.

Aleea înconjura mai multe grădini. Emma s-a plimbat pe ea, respirând aerul rece și curat al Idrisului, neatins de smog. Cerul era strălucitor, cu miliarde de stele, complet neafectat de poluarea luminoasă, și ea și-ar fi dorit ca Julian să fie cu ea, să-i arate cerul, și atunci a auzit vocile.

Casa Blackthorn fusese distrusă într-un incendiu cu mulți ani în urmă, și apoi fusese reconstruită în apropiere de conacul Herondale. Emma a rătăcit pe tot felul de alei frumoase până când a ajuns la un zid.

Era o poartă în zidul acela. Pe măsură ce se apropia, vocile se auzeau mai clar. S-a apropiat încet de zid și a tras cu ochiul printre gratiile porții.

De partea cealaltă se vedea o pajiște verde care ducea până la conacul Herondale — o clădire înaltă de piatră albă și roșiatică. Iarba sclipea de rouă sub lumina stelelor și era plină de flori albe care creșteau numai în Idris.

— *Iar constelația de acolo este Iepurele. Vezi ce urechi are?*

Era vocea lui Jace. El și Clary stăteau pe iarbă, umăr lângă umăr. El era îmbrăcat în blugi și tricou, iar Clary era în cămașă de noapte, cu jacheta lui Jace pe umeri. Jace îi arăta cu mâna pe cer.

— *Sunt absolut convinsă că nu există constelația Ierpurelui, spunea Clary.*

Nu se schimbase la fel de mult ca Jace în anii aceștia — era la fel de subțirică, avea același păr roșu și strălucitor ca un pom de Crăciun, iar fața ei era tot delicată, pistruiată și gânditoare. Își rezemase capul de umărul lui Jace.

— *Fii sigură că există, a spus el și, când lumina stelelor s-a reflectat mai puternic în buclele lui blonde, Emma parcă a simțit din nou vechea ei slăbiciune pentru el.*

— *Iar aia de acolo este Capacul de Roată. Și acolo e Clătita cea Mare.*

— *Plec în casă, a spus Clary. Mi-ai promis o lecție de astronomie.*

— *Nu mă crezi? Toți marinarii se orientau după Clătita cea Mare, a spus Jace.*

Clary a clătinat din cap și a dat să se ridice. Jace a prins-o de gleznă, ea a început să râdă și a căzut peste el, apoi au început să se sărute și Emma a înghețat, fiindcă un moment fără importanță, în care ar fi putut să intervină, să spună „bună”, acum era deja altceva.

Jace s-a rostogolit în iarbă, deasupra lui Clary. Ea îl ținea de gât și degetele ei erau în părul lui. Jacheta îi alunecase de pe umeri și bretelele subțiri ale cămășii de noapte căzuseră pe brațele ei palide.

Clary râdea și îi rostea numele, îi spunea că ar trebui să intre în casă, iar Jace a sărutat-o pe gât. Clary a scos un geamăt ușor și Emma l-a auzit pe Jace spunând:

— *Îți mai aduci aminte de conacul Wayland? Când stăteam afară?*

— *Îmi aduc aminte.*

Vocea ei era joasă și puțin răgușită.

— *Nu credeam c-o să te pot avea, a spus Jace.*

Acum stătea deasupra lui Clary, sprijinit în coate, și îi urmărea cu degetul conturul obrazului.

— *Parcă eram în iad. Aș fi făcut orice pentru tine. Și acum la fel.*

Clary și-a pus palma pe pieptul lui, deasupra inimii, și a spus:

— *Te iubesc.*

El a scos un sunet, un sunet care nu se potrivea deloc cu Jace cel bine cunoscut; iar Emma s-a desprins grăbită de zid și a fugit înapoi la casa Blackthorn.

A ajuns la fereastră și s-a cățărat pe ea, gâfâind. Luna strălucea puternic și po-deauna părea inundată de lumină. Și-a aruncat papucii și s-a așezat pe pat. Inima îi bubuia ca un ciocan.

Cum se uita Jace la Clary, cum îi atingea ea fața. Se întreba dacă se va uita cineva la ea așa, vreodată. Nu i se părea posibil. Nu putea să-și imagineze că cineva poate iubi așa de mult.

Altul în afară de Jules.

Dar asta era altceva. Oare? Nu putea să și-l imagineze pe Julian stând așa, dea-supra ei, sărutând-o în felul acela. Ei erau altfel, erau altceva, nu?

S-a trântit din nou pe pat și se uita spre ușă. O parte din ea aștepta ca el să intre pe ușa aceea, să vină la ea pentru că se simțea nefericită, să vină la ea așa cum venea adesea, părând să știe fără să i se spună. Dar de ce ar trebui el să creadă că e nefericită? Azi fusese ceremonia lor de parabatai; ar trebui să fie una dintre cele mai fericite zile din viața ei, poate doar cu excepția zilei de nuntă. Dar ea se simțea tulburată, într-un fel bizar, și era copleșită de o ciudată dorință de a plânge.

Jules, a spus ea în gând, dar ușa nu s-a deschis și el nu a venit. Așa că și-a strâns perna în brațe și a stat trează până dimineață.

FLUXUL ÎNNOPTAT

DUPĂ ÎNTUNERIC, A FOST LUMINĂ. ALBĂ-ARGINTIE, STRĂLUCITOARE — lumina stelelor pe apă și nisip. Și Emma zbura. Pe suprafața apei, care acum nu mai era adâncă — putea să vadă nisipul de la fund și o pată de foc, acolo unde se reflecta luna.

Simțea o durere în piept. S-a răsucit, încercând să scape de ea, și și-a dat seama că nu zboară; era ținută în brațe. Era ținută strâns la un piept tare, și erau brațe în jurul ei. A văzut sclipirea unor ochi albaștri-verzi.

Julian. Julian o ducea în brațe. Capul lui era înconjurat de bucle întunecate și ude.

A încercat să tragă aer în piept, să vorbească, dar s-a înecat. Pieptul ei a avut un spasm; gura i s-a umplut de apă, amară și sărată ca sângele. A văzut chipul lui Julian strâmbat de frică, apoi el a început să alerge aproape, pe plajă, după care s-a prăbușit în genunchi și a așezat-o pe nisip. Ea încă mai tușea, se îneca și se uita la el cu ochi înspăimântați. A văzut aceeași spaimă reflectată pe chipul lui; voia să-i spună că va fi bine, că totul se va rezolva, dar nu putea de apa pe care o avea în gât.

El a bâjbâit la centură și a scos stela, iar ea i-a simțit arsura pe piele. I-a căzut capul pe spate, în timp ce runa prindea contur. A văzut luna

deasupra ei, în spatele capului lui Julian, ca un halou. Voia să-i spună că are un halou. Poate i s-ar fi părut amuzant. Dar cuvintele i se înecau în piept. Ea se îneca. Murea pe uscat.

Runa a fost încheiată. Julian a pus stela la centură și Emma a simțit că pieptul se strânge. A țiptat și apa i-a explodat din plămâni. S-a ridicat în coate, scuturată de tuse. O durea când corpul ei expulza apa de mare, de parcă o întorcea cineva pe dos. A simțit mâna lui Julian pe spatele ei, degetele lui pe omoplați, susținând-o.

Într-un târziu, tusea s-a mai potolit. S-a răsucit pe o parte și s-a uitat în sus, la Julian și la stelele din spatele lui. Vedea milioane de stele, iar el încă mai avea acel halou, dar acum nu i se mai părea amuzant. Julian tremura, tricoul negru și blugii stăteau lipite de corp și chipul lui era mai alb ca luna.

— Emma? a șoptit el.

— Jules, a îngăimat ea.

În urechile ei, vocea era slabă și răgușită.

— Sunt... sunt bine.

— Ce naiba s-a întâmplat? Ce făceai în apă?

— M-am dus la convergență, a șoptit ea. A fost un fel de vrajă... m-a tras în ocean...

— Te-ai dus la convergență singură?

Vocea lui era acum ridicată.

— Cum ai putut să fii așa de imprudentă?

— Trebuia să încerc...

— *Nu trebuia să încerci singură!*

Vocea lui părea ecoul apei. Își încheștase pumnii pe lângă corp. Ea și-a dat seama că, de fapt, nu de frig tremură, ci de furie.

— Ce naiba înseamnă să fii *parabatai*, dacă tu pleci și te pui singură în pericol?

— N-am vrut să te pun pe tine în pericol...

— Era să mă înec la Institut! Am scuipat apă! Apa pe care ai înghițit-o tu!

Emma s-a uitat la el, șocată. S-a ridicat încet în coate. Părul ei, îmbibat de apă, atârna pe spate ca o greutate.

— Cum e posibil?

— Uite că e posibil!

Vocea părea să-i explodeze din corp.

— Suntem uniți, Emma, uniți — eu respir când respiri și tu, sângerez când sângerezi și tu, sunt al tău și ești a mea, întotdeauna ai fost a mea, iar eu întotdeauna, *întotdeauna* am fost al tău!

Nu îl mai auzise vreodată spunând lucrurile astea, nu îl mai auzise vreodată vorbind așa, niciodată nu-l mai văzuse pe punctul de a-și pierde controlul.

— N-am vrut să-ți fac rău, a spus ea.

A încercat să se ridice și a întins mâna spre el. Julian a prins-o de încheietură.

— Tu glumești?

Chiar și în întuneric, ochii lui albaștri-verzi aveau culoare.

— Pentru tine e o glumă, Emma? Tu nu pricepi? A coborât vocea până la șoaptă: *Eu nu trăiesc dacă tu mori!*

Ochii ei îi căutau fața.

— Jules, îmi pare așa de rău, Jules...

Zidul care ascundea de obicei adevărul profund din ochii lui se prăbușise; ea vedea acolo panică, disperare și ușurare, toate trecuseră de zid.

El încă o mai ținea de încheietură. Nu știa dacă ea se rezemase de el sau dacă el o trăsese la pieptul lui. Poate și una, și alta. Trupurile lor s-au lovit unul de altul ca două stele care se ciocnesc, și apoi el a sărutat-o.

Jules. *Julian*. O săruta pe ea.

I-a simțit buzele pe gura ei, fierbinți și neliniștite, și tot trupul ei s-a transformat în foc lichid. S-a agățat de spatele lui, să-l tragă mai aproape. Hainele lui erau ude, dar pielea lui era fierbinte peste tot. Când ea l-a prins de talie, el a gemut cu gura pe gura ei, iar geamătul lui era pe jumătate uimire, pe jumătate dorință.

— Emma, a spus el, și cuvântul fusese ceva între rugămințe și geamăt.

Gura lui era sălbatică; se sărutau de parcă ar fi vrut să rupă gratiile care îi țineau înăuntru într-o închisoare. De parcă amândoi se înecau și nu puteau respira decât unul prin celălalt.

Ea avea impresia că oasele i se prefăcuseră în sticlă. Păreau să se spargă peste tot în corpul ei; s-a prăbușit pe spate, trăgându-l pe Julian peste ea, ca greutatea corpului lui să-i împingă pe amândoi în nisip. S-a prins de umerii lui, având în minte clipa confuză când el o scosese din apă, clipa aceea când ea nu știa prea bine cine e. Era mai puternic și mai mare decât își amintea. Mai matur decât voise ea să vadă, dar fiecare sărut anula amintirea băiatului care fusese el.

Când el s-a apropiat mai mult, Emma a tresărit, surprinsă de răceala tricoului. El a prins marginea tricoului și l-a scos pe cap. Când a revenit deasupra ei, atingerea pielii lui goale a uluit-o și mâinile i-au alunecat pe spatele lui, pe aripile omoplaților, de parcă l-ar fi modelat cu palmele, de parcă l-ar fi creat cu degetele ei. Cicatricele estompate ale vechilor lui Peciți; căldura pielii lui, udă de apa sărată a oceanului; senzația dată de brățara lui cu sticlă netedă de mare — i s-a tăiat respirația când l-a simțit pe el, cel dintotdeauna. Nimeni nu putea fi ca el. Îi cunoștea atingerea, îi cunoștea respirația, îi cunoștea bătaia inimii, pe care o simțea peste inima ei.

Atingerea mâinilor ei îl făcea să se deschidă. Îl vedea cum se descătușează, încet, încet. Genunchii ei s-au ridicat pentru a-i prinde șoldurile; mâna ei îi strângea mijlocul gol, deasupra beteliei jeansilor, delicat precum oceanul la reflux, iar el se cutremura deasupra ei, ca și cum era pe moarte. Nu îl văzuse niciodată așa, nici măcar când picta.

El și-a dezlipit gura de buzele ei, cu un geamăt, forțându-se să rămână nemișcat, forțându-și trupul să se oprească. Ea vedea în ochii lui cât îi e de greu — erau negri, plini de foame și de nerăbdare. Vedea asta în felul în care mâinile lui s-au îngropat în nisip, de o parte și de alta a ei.

— Emma, a șoptit el. Ești sigură?

Ea a dat din cap și s-a întins după el. El a scos un sunet care sugera o ușurare disperată și o recunoștință, după care a tras-o spre el, de data aceasta fără nicio ezitare. Brațele ei erau desfăcute; el s-a repezit la pieptul ei și a strâns-o, tremurând până în miezul oaselor când ea l-a prins cu gleznele peste pulpe, să-l țină lipit de trupul ei. Când ea s-a deschis în fața lui, ca un leagăn în care el să se odihnească.

Buzele lor s-au unit din nou și, ca și cum buzele ei ar fi fost conectate la fiecare terminație nervoasă din corp, tot trupul i se părea că-i strălucește și dansează. *Deci așa trebuia să fie, deci așa trebuia să fie un sărut, totul trebuia să fie așa. Asta.*

El i-a sărutat conturul buzelor, obrazul, linia gâtului. A coborât mai jos cu săruturile și ea îi simțea respirația caldă pe piele. Cu mâinile în buclele lui ude, se uita uimită la cerul plin de stele strălucitoare și reci, care păreau că se rotesc, și se gândea că nu e posibil să se întâmple asta, că nimeni nu primește așa ce își dorește.

— Jules, a șoptit ea. Julian al meu.

— Mereu, a șoptit și el, și a revenit la buzele ei. Mereu — și au căzut unul în celălalt la fel de inevitabil ca un val care se sparge la mal.

Când barierele dintre ei au dispărut, Emma a simțit flăcări în vene: a încercat să păstreze în memorie fiecare clipă, fiecare gest — senzația mâinilor lui pe umeri, geamătul lui slab, felul în care părea că se dizolvă în ea. Până în ultima clipă a vieții ei, s-a gândit ea, își va aminti cum el și-a îngropat fața în gâtul ei, cum îi rostea numele, iar și iar, de parcă toate celelalte cuvinte s-ar fi pierdut în adâncul oceanului. Până în ultima clipă.

După ce stelele au încetat să se mai rotească, Emma s-a trezit cu capul pe brațul lui Julian, cu ochii la el. Erau acoperiți cu puloverul lui uscat. Se uita la ea, cu capul sprijinit într-o mână. Părea amețit și ținea ochii pe jumătate închiși. Degetele lui trasau delicat cercuri pe umerii ei. Inima lui încă bătea tare, lovindu-se de inima ei. Îl iubea atât de mult, încât avea impresia că îi va plesni pieptul.

Ar fi vrut să-i spună asta, dar cuvintele îi rămăseseră blocate în gât.

— A fost. . . , a început ea. A fost primul sărut pentru tine?

— Nu. Am mai exersat și cu diverse necunoscute. . . A zâmbit, sălbatic și superb în lumina lunii. Da, a fost primul meu sărut.

Emma s-a înfiorat. S-a gândit: *Te iubesc, Julian Blackthorn. Te iubesc mai mult decât iubesc lumina stelelor.*

— Să știi că n-a fost chiar rău, a spus ea, zâmbind.

El a răs și a tras-o la pieptul lui. Ea s-a relaxat acolo. Afară era frig, dar lângă trupul lui era cald, adăpostiți de stânci și de puloverul acela care păstra mirosul lui. Mâna lui îi mângâia ușor părul.

— Ssst, Emma. Culcă-te.

Și ea a închis ochii.

Emma a dormit, pe țărmul oceanului. Și nu a avut niciun coșmar.

— Emma.

A simțit o mână pe umărul ei, scuturând-o.

— Emma, trezește-te.

Ea s-a rostogolit și a clipit din ochi, apoi a înghețat de uimire. Nu era niciun acoperiș deasupra ei, doar cerul albastru, senin. Se simțea înțepenită și o durea corpul, iar pielea îi era iritată de nisip.

Julian era aplecat deasupra ei. Era îmbrăcat, și fața lui era albă și gri, ca cenușa. Mâinile se mișcau în jurul ei, fără s-o atingă, ca fluturii lui Ty.

— A fost cineva aici.

La asta, ea s-a ridicat în fund. Era pe plajă — o semilună mică și pustie de plajă, înconjurată din toate părțile de stânci care se întindeau până la ocean. Nisipul din jurul ei era răvășit, iar ea s-a îmbujorat când amintirea nopții s-a prăvălit peste ea ca un val. Părea să fie cel puțin miezul zilei, deși, din fericire, plaja era pustie. Știa bine plaja asta. Erau aproape de Institut, mai aproape decât ar fi crezut ea. Nu că se gândise prea mult.

A tras aer în piept.

— O, a făcut ea. O, Doamne!

Julian n-a spus nimic. Hainele îi erau ude și aveau cruste de nisip acolo unde fuseseră îndoite. Și ea era îmbrăcată, și-a dat seama Emma cu întârziere. Numai în picioare nu avea nimic.

Era reflux, și în apa mică se vedea iarba de mare. Pașii lor, din noaptea trecută, se șterseseră de mult, dar se vedeau alte urme de pași imprimate în nisip. Ca și cum cineva s-ar fi urcat pe stânci, ar fi mers până

la ei, apoi s-a întors pe același drum. Două rânduri de pași. Emma se uita la ele îngrozită.

— Ne-a văzut cineva? a întrebat ea.

— Când dormeam, a spus Julian, cu pumnii încleștați. Nici eu n-am auzit. Sper că niște mundani, care și-au imaginat că suntem un cuplu de adolescenți tâmpiți. A respirat adânc. Sper, a repetat el.

În creierul Emmei apăreau străfulgerări de amintire — apa rece, demonii, Julian ducând-o în brațe, Julian sărutând-o, îmbrățișarea strânsă de pe nisip.

Julian. Nu credea că o să se mai poată gândi la el ca la *Jules*. Jules era numele pe care i-l dăduse ea în copilărie. Iar copilăria lor rămăsese în urmă.

El s-a întors să se uite la ea și în ochii lui de culoarea mării a văzut neliniștea.

— Îmi pare așa de rău, a șoptit el. Emma, îmi pare așa de rău.

— De ce îți pare rău? a întrebat ea.

— Nu m-am gândit. Se plimba pe lângă ea, lovind nisipul cu piciorul. La... siguranță. La protecție. Nu m-am gândit la asta.

— Eu sunt protejată, a spus ea.

El s-a răsucit mirat spre ea.

— Ce?

— Am runa, a spus ea. Și n-am nicio boală — cred că nici tu nu ai, nu?

— Eu... nu.

Ușurarea de pe fața lui era aproape palpabilă și, dintr-un motiv oarecare, Emma a simțit o durere în stomac.

— Pentru mine a fost prima oară, Emma.

— Știu, a spus ea în șoaptă. În fine, nu trebuie să-ți ceri scuze.

— Ba da, a insistat el. Vreau să spun, e foarte bine. Am avut noroc. Dar trebuia să mă fi gândit la asta. Nu am nicio scuză. Mi-am pierdut mințile.

Ea a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc.

— Cred că mi le-am pierdut, dacă am făcut asta, a spus el.

— Ai făcut ce?

Era impresionată și ea de claritatea și calmul cu care rostea cuvintele. Neliniștea bubuia în ea ca o tobă.

— Ce-am făcut noi. A respirat adânc. Știi la ce mă refer.

— Vrei să spui că nu e bine ce-am făcut.

— Vreau să spun... Părea că vrea să reprime ceva care se chinuia să iasă din el. Din punct de vedere moral, nu e nimic rău în ce-am făcut, a spus el. E o Lege stupidă. Dar e Lege. Nu putem s-o încălcăm. Este una dintre cele mai vechi Legi.

— Dar nu are niciun *sens*.

El se uita la ea fără s-o vadă, orb.

— Legea e aspră, dar e Lege.

Emma s-a ridicat în picioare.

— Nu, a rostit ea. Nicio Lege nu-ți poate controla sentimentele.

— Nu m-am referit la sentimente, a spus Julian.

Emma și-a simțit dintr-odată gâtul uscat.

— Dar la ce te-ai referit?

— Nu trebuia să ne culcăm împreună, a răspuns el. Știu că pentru mine a însemnat ceva, aș minți dacă aș spune că nu, dar Legea nu interzice sexul, ci *iubirea*. Să fii *îndrăgostit*.

— Sunt destul de convinsă că și dacă ne culcăm împreună e tot în afara Legii.

— Este, dar nu pentru asta te exilează! Nu pentru asta îți scot Pecețile! Și-a trecut mâna prin părul ciufulit. E împotriva Legii pentru că, atunci când ești intim în felul ăsta, intim fizic, ajungi să fii intim emoțional, și la *asta* se referă Legea.

— Dar noi *suntem* deja intimi emoțional.

— Știi ce vreau să spun. Nu te prefac că nu știi. Există diverse feluri de apropiere, de intimitate. Ei vor să fim apropiați. Dar nu vor *asta*.

A făcut un gest spre plajă, de parcă ea ar fi simbolizat tot ce se întâmplase în noaptea trecută.

Emma începuse să tremure.

— *Eros*, a spus ea. În loc de *philia* sau *agape*.

El părea ușurat, de parcă explicația ei însemna că a înțeles, că a acceptat. De parcă ar fi luat împreună o decizie.

Emmei îi venea să urle.

— *Philia*, a spus el. Asta avem noi — iubire prietenească — și îmi pare rău dacă eu am făcut ceva să stric asta. . .

— Eram și eu acolo, a spus Emma, și vocea ei era rece ca apa.

El s-a uitat la ea, reținut.

— Ne iubim, a spus el. Suntem *parabatai*, iubirea face parte din legătura noastră. Și sunt atras de tine. Cum aş putea să nu fiu? Ești frumoasă. Și nu că. . .

S-a întrerupt, dar Emma a completat ceea ce nu spusese el, acele cuvinte dureroase care păreau să-i sfâșie creierul. *Nu că n-aș putea întâlni alte fete, nu că n-aș putea avea o iubită, tu ești ce ești, tu ai fost lângă mine, Cristina probabil e încă îndrăgostită de cineva din Mexic, eu nu am pe nimeni. Doar pe tine.*

— Nu că sunt orb, a spus el. Te văd și te vreau, dar. . . nu se poate. Dacă facem asta, o să ne îndrăgostim, iar asta ar fi o catastrofă.

— Să ne îndrăgostim, a repetat Emma ca un ecou.

Oare cum de nu vedea că ea era deja îndrăgostită, îndrăgostită peste poate?

— Nu ți-am spus că te iubesc? Azi-noapte?

El a clătinat din cap.

— Nu am spus niciodată că ne iubim. Nici măcar o dată.

Nu putea fi adevărat. Emma și-a răscolit amintirile, ca și cum ar fi cotrobăit speriată într-un buzunar după o cheie pierdută. O spusese în gând. *Julian Blackthorn, te iubesc mai mult decât iubesc lumina stelelor.* O gândise, dar nu o spusese. Și nici el. Spusese *Suntem uniți*. Dar nu *Te iubesc*.

S-ar fi așteptat ca el să spună *Îmi pierdusem mințile pentru că ți-ai riscat viața sau Era gata să mori și din cauza asta mi-am pierdut mințile sau altă variantă care să însemne A fost vina ta*. S-a gândit că, dacă va spune așa ceva, o să explodeze ca o bombă detonată.

Dar nu a spus. Stătea acolo și se uita la ea, cu mânecile de la jachetă ridicate până la coate, cu brațele înroșite de răceala apei și de asprimea nisipului.

Nu îl văzuse niciodată așa de trist. A ridicat capul.

— Ai dreptate. Cel mai bine e să uităm.

El a clipit din ochi.

— Eu chiar te iubesc, Emma.

Ea și-a frecat mâinile să le încălzească, gândindu-se cum apele oceanului erodaseră de-a lungul anilor stâncile masive, rupând bucăți dintr-o rocă ce părea indestructibilă.

— Știu, a spus ea. Dar nu în felul acela.

Primul lucru pe care l-a văzut Emma după ce s-a întors la Institut — pe drum îi povestise lui Julian ce se întâmplase la convergență — a fost mașina pe care o lăsase la intrarea în peșteră, în seara precedentă; era parcată în fața scărilor de la intrare. Al doilea lucru a fost Diana, care stătea rezemată de capota mașinii, părând mai furioasă ca o viespe sălbatică.

— Ce a fost în capul vostru? a întrebat ea, când Emma și Julian s-au oprit brusc pe alee. Serios, Emma, ți-ai pierdut mințile?

În prima clipă, Emma chiar s-a simțit amețită — oare Diana se referea la ea și la Julian? Oare ea fusese cea care îi văzuse pe plajă? S-a uitat spre Julian, dar și el era la fel de alb la față și la fel de șocat ca ea.

Ochii întunecați ai Dianei păreau că o sfredelesc.

— Aștept explicații, a spus ea. Ce v-a făcut să credeți că e o idee bună să vă duceți singuri la convergență?

Emma era prea uimită ca să mai formuleze un răspuns.

— Ce?

Diana se uita de la unul la altul, cu ochii strălucind de furie.

— Am primit abia dimineată mesajul, a spus ea. Am dat fuga acolo și am găsit mașina, goală. Am crezut că... nu știți voi ce-am crezut, dar...

Emma a simțit o înțepătură de vinovăție. Diana își făcuse griji pentru ea. Și pentru Julian, care nici măcar nu fusese acolo.

— Îmi pare rău, a spus ea, și chiar îi părea rău.

Convingerile legate de noaptea trecută, fermitatea cu care crezuse că face bine să se ducă acolo, acum se evaporaseră. Acum se simțea doar obosită și tot nu reușea să răspundă.

— Am primit mesajul și am plecat, pur și simplu... nu am avut răbdare să mai aștept. Și te rog să nu fii supărată pe Julian. El nu a fost cu mine. M-a găsit mai târziu.

— Te-a găsit? Diana părea uluită. Unde te-a găsit?

— Pe plajă, a spus Emma. În peșteră sunt niște uși — un soi de Portaluri — și una dintre ele dă direct în ocean.

Acum Diana părea chiar speriată.

— Emma, ai intrat în apă? Dar tu detești oceanul. Cum ai. . .

— Julian a venit și m-a scos, a spus Emma. A simțit panica mea din apă. O chestie *parabatai*.

S-a uitat la Julian dintr-o parte; privirea lui era limpede și deschisă. Sinceră. Nu ascundea nimic.

— A durat mult să ne întoarcem.

— Oricum, e interesant că ai găsit apă de mare, a spus Diana, desprinzându-se de mașină. Presupun că e aceeași apă care s-a găsit pe cadavre.

— Cum ai adus mașina înapoi? a întrebat Emma, în timp ce urcau scările.

— Presupun c-ai vrut să spui „Mulțumesc, Diana, c-ai adus mașina înapoi”, a răspuns ea, după care au intrat în Institut.

S-a uitat cu un ochi critic la hainele lor ude și pline de nisip, la pielea zgâriată și la părul îmbâcsit.

— Ce-ar fi să-i chem pe toți la bibliotecă? Ar fi timpul să facem un schimb de informații.

Julian și-a dres vocea.

— De ce s-a întâmplat asta?

Diana și Emma s-au uitat amândouă la el cu uimire.

— De ce s-a întâmplat *ce*? a întrebat Diana în cele din urmă.

— De ce nu ai primit mesajul de la convergență decât dimineață? Telefonul meu era mort, ceea ce e, desigur, stupid din partea mea, dar tu?

— Nu e nimic care să vă preocupe pe voi, a spus ea scurt. În fine, duceți-vă să faceți un duș. Înțeleg că aveți niște informații importante, dar până când nu dați jos nisipul de pe voi, nu cred că pot să mă concentrez la altceva decât la mâncărimile voastre.

Emma a vrut să se schimbe când a intrat în cameră. Chiar asta intenționa să facă. Dar, deși dormise pe plajă, era așa de epuizată, încât în clipa când s-a așezat pe pat, s-a prăbușit.

După câteva ore și un duș rapid, și-a pus pe ea niște blugi curați și un tricou și a luat-o la fugă pe hol, ca un școlar mundan care întârzie la ore. A gonit pe hol până la bibliotecă, unde i-a găsit pe toți adunați acolo; de fapt, se părea că erau de mult timp acolo. Ty stătea la capătul mesei lungi, în lumina soarelui de după-amiază, având în față un teanc de hârtii. Mark stătea lângă el; Livvy era urcată pe masă, cu picioarele goale, și făcea echilibristică, fandând în față și în spate cu sabia ei. Diana și Dru îl distrau pe Tavvy cu o carte.

— Diana ne-a spus că ai fost la convergență, a spus Livvy, fluturând sabia, când Emma a intrat în sală.

Cristina, care până atunci stătuse în picioare lângă un raft cu cărți, i-a aruncat o privire rece, neobișnuită pentru ea.

— Te-ai luptat cu demonii mantizi fără mine, a spus Mark și a zâmbit. Nu e corect.

— Nu era niciun mantid, a răspuns Emma.

S-a suit și ea cu fundul pe o masă din fața lui Ty, care tot mai scria, și a început să povestească ce găsisese în peșteră. Pe la jumătatea povestirii a intrat și Julian în cameră, cu părul ud, la fel ca Emma. Purta un tricou de culoarea jadului, care împrumuta ochilor lui o nuanță verde-închis. Ochii lor s-au întâlnit și Emma a uitat ce voia să spună.

— Emma? a intervenit Cristina după o pauză lungă. Deci, ce spuneai? Ai găsit o rochie?

— Asta mi se pare foarte ciudat, a adăugat Livvy. Cine își ține rochia într-o peșteră?

— S-ar putea să fi fost un costum ceremonial, a spus Emma. Era o robă foarte sofisticată... și niște bijuterii foarte sofisticate.

— Deci e posibil ca necromantul să fie femeie, a opinat Cristina. Poate într-adevăr e Belinda.

— Nu mi s-a părut c-ar fi așa de puternică, a intervenit Mark.

— Tu poți simți puterea? l-a întrebat Emma. Aveți voi, spiritele naturii, o chestie de-asta?

Mark a clătinat din cap, dar zâmbetul lui abia schițat a făcut-o pe Emma să se gândească la puterile spiritelor naturii.

— Doar o impresie.

— Dar apropo de cheștiile spiritelor naturii, a spus Livvy. Mark ne-a dat o cheie în care să traducem alte înscrisuri.

— Serious? a făcut Emma. Și ce ați descoperit?

Ty a scos capul din hârtii.

— Ne-a dat versul al doilea, și după aia a fost simplu. Livvy și cu mine aproape c-am terminat al treilea vers. Dacă ne uităm la tiparul înscrisurilor, se pare că sunt cinci sau șase versuri repetate.

— E o vrajă? a întrebat Emma. Malcolm zicea că s-ar putea să fie o magie de invocare.

Ty și-a frecat ușor fața, făcându-și o pată de cerneală pe obrazul stâng.

— Nu pare să fie o magie de invocare. Poate Malcolm s-a înșelat. Ne-am descurcat mai bine ca el cu traducerea, a adăugat el mândru, în timp ce Livvy a lăsat sabia deoparte și s-a ghemuit pe masă, lângă el.

S-a apucat să-l șteargă de cerneală cu mâneca.

— Malcolm nu-l are pe Mark, a spus Julian, iar Mark i-a aruncat un zâmbet uimit de recunoștință.

— Sau pe Cristina, a adăugat Mark. Eu nu m-aș fi gândit niciodată la asta dacă nu și-ar fi dat seama ea că poate fi o legătură cu traducerea.

Cristina s-a îmbujorat.

— Și cum sună al treilea vers, Tiberius? a întrebat ea.

Ty a dat la o parte mâna lui Livvy și a recitat:

*Focul arde, apa curge,
De fapt, e-al lui Blackthorn sânge.
Caută să uiți ce-a fost...*

— Atât, a încheiat el. Doar asta am tradus până acum.

— Sânge Blackthorn? a repetat Diana ca un ecou.

Se urcase pe o scară să ia o carte, pe care i-a dat-o lui Tavvy.

Emma s-a încruntat.

— Nu prea îmi place cum sună asta.

— Nu e niciun indiciu că se referă la o magie cu sânge tradițională, a spus Julian. Niciunul dintre cadavre nu avea genul acela de tăieturi și răni.

— Mie mi se pare curioasă referirea la trecut, a spus Mark. În Regatul Elfilor, genul ăsta de versuri în general conțin o magie încifrată — cum e balada lui Thomas Poetul. E o poveste acolo, dar sunt și instrucțiuni despre cum să scapi pe cineva din Regatul Elfilor.

O clipă, chipul Dianei a împietrit, ca și cum și-ar fi dat seama brusc de ceva sau și-ar fi amintit ceva.

— Diana? a întrebat Julian. Te simți bine?

— Perfect. S-a dat jos de pe scară și și-a scuturat hainele de praf. Trebuie să dau un telefon.

— Pe cine vrei să suni? a întrebat Julian, dar Diana s-a mulțumit să dea din cap și părul i-a atins umerii.

— Vin înapoi, a spus ea, apoi a ieșit din bibliotecă.

— Dar ce înseamnă asta? s-a adresat Emma tuturor. „De fapt e-al lui Blackthorn sânge”, și ce?

— Și dacă sunt versuri făcute de spiritele naturii, atunci n-ar trebui să știe la ce se referă?

Dru vorbise din colțul ei, unde se uita cu Tavy pe o carte.

— Neamul elfilor, vreau să spun. Ar trebui să ne ajute în povestea asta.

— Am trimis un mesaj, a spus Mark, reținut. Dar vă spun sigur, eu n-am auzit decât primele două versuri.

— Cel mai important lucru pe care l-am aflat e că toată povestea asta — crimele, cadavrele, discipolii — are o oarecare legătură cu familia noastră. Julian s-a uitat în jur: Cumva, are legătură cu noi. Cu familia Blackthorn.

— Asta ar putea explica de ce toate se întâmplă în Los Angeles, a spus Mark. Acasă la noi.

Emma a văzut o scurtă tresărire pe chipul lui Julian și a știut la ce se gândește: că Mark vorbise de Los Angeles ca fiind casa lor, numai că el nu locuise niciodată acolo. Dar spusese „acasă”.

S-a auzit dintr-odată un bâzâit puternic. Harta orașului Los Angeles, care era întinsă pe masă, a început să vibreze. Pe ea se plimba acum un punct roșu luminos.

— Sterling a plecat de-acasă, a spus Cristina și a întins mâna după hartă.

— Belinda Belle spunea că are două zile, a adăugat Julian. Asta ar însemna că vânătoarea începe mâine sau poate în noaptea asta, în funcție de felul în care calculează ei. În fine, n-avem cum să știm.

— Îl urmărim noi, eu și Cristina, a anunțat Emma.

Simțea brusc nevoia disperată să iasă din casă, să-și limpezească mintea, să plece cât mai departe de Julian.

Mark s-a încruntat.

— Ar trebui să vin și eu cu voi...

— Nu! a strigat Emma, sărind de pe masă.

Toată lumea s-a uitat la ea, uimită; rostise cuvântul cu mai multă forță decât intenționase — adevărul era că voia să vorbească între patru ochi cu Cristina.

— O să fie nevoie să facem cu schimbul, a spus ea. Trebuie să fim pe urmele lui Sterling douăzeci și patru din douăzeci și patru, până când se întâmplă ceva, și dacă mergem toți odată, o să fim toți obosiți. Mă duc întâi eu cu Cristina și după un timp schimbăm, vine Julian cu Mark sau Diana.

— Sau eu și Ty, a sugerat Livvy, dulce.

Julian avea o privire îngrijorată.

— Emma, ești sigură că...

— Emma are dreptate, a spus Cristina pe neașteptate. Cel mai prudent e să lucrăm în schimburi.

Prudent. Emma nu-și amintea ca acest cuvânt să i se fi putut aplica vreodată în ultima vreme. Julian a întors capul, ca să-și ascundă expresia. În cele din urmă a spus:

— Bine. Ați câștigat. Mergeți voi două. Dar, dacă aveți nevoie de ajutor, jurați-mi că ne chemați.

Se uita la Emma în timp ce vorbea. Ceilalți vorbeau, stabileau unde să caute în bibliotecă, în ce cărți să se uite ca să vadă diverse tipuri de vrăji, cam cât de mult va dura să termine traducerea, dacă Malcolm va veni să-i ajute, dacă să comande pizza vampirilor.

— Să mergem, Emma, a spus Cristina, ridicându-se și băgând harta în buzunarul jachetei. Trebuie să plecăm. Ne punem echipamentul repede, ca să-l ajungem pe Sterling din urmă — se îndreaptă spre autostradă.

Emma a dat din cap și s-a dus după Cristina. Simțea privirea lui Julian asupra ei, ca o înțepătură între umeri. *Nu te întoarce să te uiți la el*, și-a spus ea în gând, dar nu s-a putut stăpâni; la ușă s-a întors, iar expresia de pe fața lui a terminat-o. Arăta așa cum se simțea și ea. Gol, secătuit de puteri. Nu era așa fiindcă pleca de lângă băiatul pe care îl iubea cu o mie de cuvinte nespuse, s-a gândit Emma, deși într-adevăr asta făcea. De fapt, era îngrozită că între ea și persoana care fusese cel mai bun prieten al ei, de când se știa, se căscase o prăpastie. Și din privirea lui, înțelegea că și el e îngrozit de asta.

— Scuze, a spus Emma, după ce mașina a pornit pe drum drept.

Mergeau așa de câteva ore, fiindcă Sterling rătăcise prin tot orașul, iar acum începeau s-o doară mâinile de cât strânsese volanul.

Cristina a oftat.

— Ai de gând să-mi spui ce te frământă?

Emma s-a foit puțin. Avea pe ea jacheta de la echipament și în mașină era cald. Avea impresia c-o mănâncă pielea.

— Îmi pare tare, tare rău, Tina, a spus ea. Nu m-am gândit... n-ar fi trebuit să-ți cer să mă acoperi când am plecat la convergență. N-a fost corect.

Cristina a tăcut o clipă.

— Aș fi făcut-o, a spus ea. Dacă mi-ai fi spus despre ce e vorba.

Emma se simțea gâtuită.

— Nu sunt obișnuită să am încredere în oameni. Dar ar fi trebuit să am încredere în tine. Când o să pleci, nu știu ce-o să mă fac. O să-mi lipsești așa de mult.

Cristina i-a zâmbit.

— Vino la D.F., a invitat-o ea. Vezi și tu cum stau lucrurile acolo. Poți să-ți faci anul de călătorie în orașul meu. A făcut o pauză, apoi: Te-am iertat, apropo.

O mică greutate s-a ridicat de pe inima Emmei.

— Mi-ar plăcea să vin în Mexic, a spus ea. Iar Julian ar...

S-a întrerupt. Sigur că în general *parabatai*-ul te însoțește în anul de călătorie. Dar gândul la Julian o durea, o durere ascuțită, ca de ac.

— Ai de gând să-mi spui ce te frământă? a întrebat Cristina.

— Nu, a spus Emma.

— Bine. Atunci, fă la stânga pe Entrada, a spus Cristina.

— E ca și cum am avea un GPS supranatural, a observat Emma.

O vedea pe Cristina urmărind atent harta, alături de ea.

— Ne îndreptăm spre Santa Monica, a spus Cristina, urmărind cu degetul pe hartă. Intră pe strada 7.

— Sterling e un idiot, a comentat Emma. Știe că cineva vrea să-l omoare. N-ar trebui să umble așa prin oraș.

— Probabil are impresia că nu e prudent să stea acasă, a explicat, rezonabil, Cristina. Adică, până și eu l-am fugărit pe-acolo.

— Adevărat, a spus Emma.

Tot trăgea de o ruptură la genunchi, în pantalonul de echipament. Amintirea lui Julian, pe plajă, cuvintele pe care i le spusese, îi reveneau în memorie. A lăsat gândurile să treacă pe lângă ea. Când va veni momentul, va trebui să lase totul deoparte ca să se concentreze la luptă.

— Și, desigur, sunt și iepurașii ăia imenși, a spus Cristina.

— Ce?

Emma a revenit brusc în prezent.

— Îți vorbesc de trei minute! La ce te gândești, Emma?

— M-am culcat cu Julian, a rostit Emma.

Cristina a scos un țipăt. Apoi și-a acoperit gura cu mâinile și s-a uitat la Emma de parcă tocmai i-ar fi spus că au pe capota mașinii o grenadă gata să explodeze.

— Ai auzit ce-am spus? a întrebat Emma.

— Da, a spus Cristina, luându-și mâinile de la gură. Te-ai culcat cu Julian Blackthorn.

Emma a respirat precipitat. Când a auzit asta spus de altcineva, a fost ca și cum ar fi primit un pumn în stomac.

— Parcă ziceai că nu vrei să-mi spui ce te frământă, a spus Cristina.

— M-am răzgândit.

— De ce?

Treceau pe străzi cu palmieri și cu case frumoase, așezate departe de stradă. Emma știa că merge prea repede; nu îi păsa.

— Adică... eu eram în ocean și el m-a scos afară, iar situația a scăpat de sub control...

— Nu, a spus Cristina. Nu de ce ai făcut-o. De ce te-ai răzgândit și mi-ai spus?

— Fiindcă nu știu să mint, a spus Emma. Ți-ai fi dat seama și singură.

— Poate. Poate nu. Cristina a respirat adânc. Presupun c-ar trebui să te întreb ceea ce contează cu adevărat. Îl iubești?

Emma nu a spus nimic. Își ținea privirea fixată pe linia galbenă întreruptă din mijlocul străzii. Soarele era o minge de un portocaliu intens, care cobora spre vest.

Cristina a expirat ușor.

— Îl iubești.

— N-am spus asta.

— Se vede pe fața ta, a contrazis-o Cristina. Cunosc foarte bine expresia asta.

Părea că se întristase.

— Să nu mă compătimești, Tina. Te rog.

— Doar mă tem pentru tine. Legea e limpede, iar pedepsele sunt foarte aspre.

— În fine, nu contează, a spus Emma, cu amărăciune. El nu mă iubește. Și dacă ești îndrăgostit unilateral de *parabatai*-ul tău nu e ilegal, așa că nu-ți face griji.

— El, ce? a făcut Cristina, șocată.

— El nu mă iubește, a repetat Emma. Mi-a spus clar asta.

Cristina a deschis gura să rostească ceva, dar a închis-o la loc.

— Presupun c-ar trebui să mă simt flatată că ești așa surprinsă, a spus Emma.

— Nu știu ce să zic. Cristina și-a pus mâna pe inimă. În mod normal, într-o situație ca asta spui anumite lucruri. Dacă ar fi fost vorba de altcineva în afară de Julian, aș fi spus ce norocos e să fie iubit de o fată așa de curajoasă și de deșteaptă ca tine. Am fi pus la cale tot felul de scheme să-l facem pe prost să-și dea seama de un lucru așa de evident. Dar e vorba de Julian, și e ilegal, și tu nu trebuie să mai faci nimic în privința asta, Emma. Promite-mi.

— El nu mă vrea în felul ăla, a spus Emma. Așa că nu contează. Doar că eu...

S-a întrerupt. Nu știa nici ce să spună, nici cum s-o spună. Pentru ea, un alt Julian nu va mai fi.

Nu trebuie să gândești așa. Doar pentru că nu poți să-ți închipui acum că poți iubi pe altcineva, nu înseamnă că așa va fi. Dar vocea blândă a tatălui ei, pe care o auzea în minte, nu a convins-o de această dată.

— Nu înțeleg de ce e ilegal, a încheiat ea, deși nu asta intenționase să spună. N-are niciun sens. Eu și Julian am făcut totul împreună, de ani de zile, am trăit și aproape am murit unul pentru celălalt, cum ar putea să fie altul mai bun pentru mine? Altul mai bun...

S-a întrerupt din nou.

— Emma, te rog, nu gândeți așa. N-are importanță de ce e ilegal. Important e că e ilegal. „Legea e aspră, dar e Lege.”

— O lege proastă nu e lege, a ripostat Emma și a virat brusc pe Pico Boulevard.

Pico străbătea aproape toată partea metropolitană a Los Angelesului, fiind pe rând elegant, comun, periculos, abandonat și industrial. Aici, între autostradă și ocean, era plin de mici firme și restaurante.

— Deviza asta nu a ajutat prea mult familia Blackthorn, a murmurat Cristina, iar Emma tocmai se pregătea s-o întrebe ce vrea să spună, când Cristina s-a îndreptat brusc în scaun.

— Aici, a spus ea, arătând cu mâna. Sterling e aici. L-am văzut intrând în clădirea aia.

Pe latura sudică a străzii era o clădire joasă, cu pereți maronii, fără ferestre, cu o singură ușă, deasupra căreia era un afiș pe care scria INTERZIS PERSOANELOR SUB 21 DE ANI.

— Ceva foarte prietenos, a mormăit Emma și a tras pe dreapta.

Au coborât din mașină și s-au dus să-și ia armele. Deja își desenasera runele de iluzie magică, iar cei câțiva oameni care treceau pe lângă ele — prin L.A. puțină lumea mergea pe jos și, cu toate că era plin peste tot de mașini, erau foarte puțini oameni — se uitau prin ele, ca și cum nici n-ar fi fost acolo. O fată cu părul verde s-a uitat o clipă la Emma, dar nu s-a oprit.

— Ai dreptate, a spus Emma în timp ce-și puneau la centură pumnalele serafice.

Pumnalele aveau un mic cârlig cu care se puteau prinde la centură, ca să fie scoase cu ușurință, doar cu o mișcare rapidă.

— În legătură cu Julian. Știu că ai dreptate.

Cristina a îmbrățișat-o scurt, cu un singur braț.

— Și tu vei face ce trebuie. Știu sigur.

Emma deja cerceta clădirea, uitându-se după locuri pe unde s-ar fi putut intra. Nu vedea nicio fereastră, dar era o alee îngustă care mergea spre spatele barului, năpădită de o iarbă țepoasă. A făcut semn spre alee și au pornit împreună, tăcute, prin iarba joasă și prăfoasă care crescuse — cum-necum — în aerul poluat.

Soarele apunea, iar aleea din spatele barului se întunecase. Mai multe tomberoane de gunoi, legate între ele cu lanțuri, erau așezate lângă perete, sub o fereastră cu gratii și astupată cu scânduri..

— Aș putea să scap de gratiile alea, dacă mă sui acolo, a șoptit Emma, arătând spre tomberoane.

— OK, stai puțin. Cristina și-a scos stela. Rune.

Runele desenate de Cristina erau foarte precise, frumoase și meticolos lucrate. Emma a simțit forța runei de Putere ca un impuls dat de cafeină. Nu era aceeași senzație atunci când Julian desena rune pe pielea ei — atunci simțea că puterea lui i se transmite și ei, că o dublează pe a ei.

Cristina s-a întors cu spatele, și-a tras ușor jacheta și i-a oferit umărul gol Emmei. I-a dat și stela, iar Emma a început să deseneze: două rune suprapuse de Mișcare Neauzită, apoi Lovitură Sigură și Flexibilitate.

— Te rog să nu crezi că sunt supărată, a spus Cristina, cu fața la perete. Îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. Ești foarte puternică, Emma. Ești puternică în toate privințele. Oamenii pot să treacă peste o suferință, iar tu ai fost așa de puternică, încât ai trecut de mai multe ori peste asta. Dar Julian nu este doar un băiat care poate să-ți frângă inima. El poate să-ți atingă sufletul. Și e o mare diferență între o inimă rănită și un suflet distrus.

Stela a tremurat în mâna Emmei.

— Credeam că Îngerul are un plan.

— Are. Dar, te rog, nu-l iubi, Emma.

Vocea Cristinei a tremurat.

— Te rog.

Emma a simțit un nod în gât când a vorbit.

— Cine ți-a frânt ție inima?

Cristina s-a întors, punându-și jacheta pe ea. Ochii ei căprui aveau un aer foarte serios.

— Mi-ai spus un secret, așa că am să-ți spun și eu un secret. Am fost îndrăgostită de Diego și am crezut că și el e îndrăgostit de mine. Dar era o minciună. Am crezut că fratele lui este cel mai bun prieten al meu, dar nici asta n-a fost așa. De-asta am fugit de acasă. De-asta am venit aici. S-a uitat în altă parte și a continuat: I-am pierdut pe amândoi. Prietenul meu cel mai bun și iubirea mea, pe amândoi în aceeași zi. Atunci mi-a fost și mie greu să cred că Raziel are un plan.

Prietenul meu cel mai bun și iubirea mea.

Cristina a luat stela și a pus-o din nou la centură.

— Nu eu sunt aia puternică, Tina. Tu ești.

Cristina i-a zâmbit ușor și i-a întins mâna.

— Du-te.

Emma s-a sprijinit de mâna Cristinei, și-a luat avânt și a sărit. Când a aterizat cu ghețele pe capacul tomberonului, lanțurile au zăngănit. A apucat gratiile de la fereastră și a început să tragă de ele; îi plăcea mușcătura metalului în palmă.

Gratiile s-au desprins din tencuiala subțire într-o ploaie de moloz. Emma i-a întins Cristinei grilajul, iar ea l-a aruncat în iarbă. Emma a întins mâna spre ea și o secundă mai târziu ea și Cristina se uitau pe fereastra murdară, care dădea într-o bucătărie la fel de murdară. Apa de la robinet curgea într-o chiuvetă mare, plină cu pahare.

Emma și-a pregătit piciorul, gata să spargă geamul cu vârful metalic al gheței. Cristina i-a pus mâna pe umăr.

— Stai.

S-a aplecat și a prins în mâini marginea ferestrei. Runa Puterii de pe gâtul ei s-a curbat și a început să strălucească, în timp ce ea smulgea rama putredă și o arunca pe tomberoanele de plastic de jos.

— E mai puțin zgomotos așa.

Emma a zâmbit și a sărit pe fereastră, aterizând pe o ladă plină de sticle de vodcă. S-a ridicat în picioare și Cristina a sărit după ea. A aterizat pe podea exact când ușa de la bucătărie s-a deschis și a intrat în cameră un bărbat scund, cu șorț de ospătar și părul negru, țepos. În clipa când a dat cu ochii de Emma și Cristina, a scos un țipăt speriat.

Perfect, și-a spus Emma. Are darul Vederii.

— Salut, a spus ea. Suntem de la Ministerul Sănătății. Știai că nu mai e nicio picătură de gel antibacterian în cutiile astea?

Ospătarul nu părea să fie impresionat. S-a uitat la Emma și la Cristina, apoi la fereastra deschisă.

— Ce dracu' credeți că faceți, scârbelor, să intrați aici așa? O să chem...

Emma a luat o lingură de lemn de pe uscător și a aruncat-o spre el. L-a lovit în cap pe ospătar. El s-a prăbușit la podea. Emma s-a dus la el și i-a luat pulsul; era normal. S-a uitat în sus la Cristina.

— Nu-mi place să-mi spună cineva „scârbă”.

Cristina a trecut pe lângă ea și a deschis ușa să se uite afară, în timp ce Emma îl târa pe ospătar într-un colț al camerei, unde l-a înghesuit în spatele unor lăzi cu sticle.

Cristina a încrețit nasul.

— Bleah.

Emma a dat drumul picioarelor ospătarului. Au căzut la podea cu un bufnet surd.

— Ce e? Se întâmplă ceva oribil acolo?

— Nu, dar e un bar chiar scârbos, a spus Cristina. De ce și-ar dori cineva să vină să bea aici?

Emma s-a dus lângă ea la ușă și s-au uitat amândouă în bar.

— Barurile din D. F. sunt mult mai frumoase, a comentat Cristina. Am impresia că în colțul ăla a vomitat cineva.

A arătat cu mâna. Emma nu s-a uitat, o credea pe cuvânt. Lumina din încăpere era slabă, abia se distingeau ceva. Podeaua era de ciment, semănată cu mucuri de țigară. Se vedea un bar acoperit cu tablă zincată și în spatele lui era o oglindă pe care prețul băuturilor era scris cu marker. Bărbați în tricouri groase și blugi se înghesuiau în jurul unei mese de biliard jerpelite. Alții stăteau la bar și beau în tăcere. Peste tot mirosea a bere acră și fum de țigară.

La capătul barului stătea un bărbat într-un sacou familiar, de tweed. Sterling.

— Uite-l, a spus Emma.

— Runa de urmărire nu minte, a aprobat Cristina, trecând pe sub brațul Emmei și intrând în cameră.

Emma a urmat-o. Simțea o ușoară presiune pe piele, de la privirile mundanilor, dar runele ei de iluzie magică rezistau. Singurul care a ridicat capul când a văzut că se închide ușa de la bucătărie a fost barmanul, care se aștepta probabil să-l vadă pe colegul lui, dar cum nu a văzut nimic, s-a apucat iar să șteargă paharele.

În timp ce Cristina și Emma se apropiau de el, pe fața lui Sterling a apărut o expresie extraordinară. Un amestec de șoc, apoi disperare, urmată de un soi de amuzament. Avea în față un pahar pe jumătate plin, cu o băutură gălbuie; a luat paharul și a dat băutura pe gât. Când a trântit paharul pe tejghea, ochii îi sticleau.

— Nefilimi, a mârâit el.

Bramanul s-a uitat uimit la el. Mai mulți clienți de la bar s-au foit pe scaunele lor.

— Exact, a spus Sterling. *Ei* cred că sunt nebun. A făcut un gest spre toată încăperea: Nu vorbesc cu nimeni de aici. E pustiu. Dar voi. Vouă nu vă pasă. Ați venit să mă torturați.

S-a ridicat în picioare, împleticit.

— Uau, a făcut Emma. Ești *beat*.

Sterling a îndreptat spre ea două degete, imitând țeava unui pistol.

— Ai foarte mult spirit de observație, blondino.

— Frate! Barmanul a trântit un pahar pe tejghea. Dacă ai de gând să vorbești singur, du-te afară. Strici toată atmosfera.

— Locul ăsta are și atmosferă? a făcut Emma.

— Emma, concentrează-te, a spus Cristina. S-a întors apoi spre Sterling: Noi n-am venit să te torturăm. Am venit să te ajutăm. Ți-am spus de atâtea ori.

— Spuneți-vă vouă asta, a șuierat el și a scos un cocoloș de bancnote din buzunar. Le-a aruncat pe teighea. Pa, Jimmy! i-a spus el barmanului. Nu ne mai vedem niciodată.

A pornit spre ușă și a deschis-o cu mâna țeapănă. Emma și Cristina s-au repezit după el.

Emma era cum nu se poate mai bucuroasă să iasă afară. Sterling deja mergea grăbit pe stradă, cu capul în piept. Soarele dispăruse complet, iar luminile aprinseseră, umplând aerul cu o strălucire galbenă. Pe Pico, mașinile treceau în viteză.

Sterling se mișca repede. Cristina l-a strigat, dar el nu s-a întors, ci și-a strâns mai bine sacoul și a grăbit pasul. Pe neașteptate, a cotit la stânga, printre două clădiri, și a dispărut. Emma a înjurat în surdina și a luat-o la fugă. Entuziasmul îi aprindea sângele. Îi plăcea la nebunie să alerge, îi plăcea că alergarea îi acoperea creierul ca o pătură, o făcea să uite de toate, nu se mai gândea decât să inspire și să expire.

La stânga ei era intrarea pe o alee. Nu o alee pe care se depozitează de obicei gunoiul — ci o alee largă ca o stradă, care trecea prin spațele unui bloc cu balcoane mici, ce dădeau spre ea. În mijlocul ei era o scurgere cenușie de beton. Pe aleea aceea era parcat jeepul gri al lui Sterling. El stătea rezemat de portieră, încercând s-o deschidă. Emma i-a sărit în spate și l-a tras de lângă mașină. El s-a întors, s-a împiedicat și a căzut pe caldarâm.

— La naiba! a țipat și s-a ridicat în genunchi. Parcă ziceați c-ați venit să mă ajutați!

— Teoretic, da, a spus Emma. Pentru că asta e treaba noastră. Dar nimeni nu-mi spune „blondino” și scapă fără genunchii beliți.

— Emma, a avertizat-o Cristina.

— Ridică-te! a spus Emma și i-a întins mâna lui Sterling. Vino cu noi. Dar dacă-mi mai spui o dată „blondino”, să știi că-ți rup genunchii și-i fac bucățele, bine?

— Nu mai țipa la el, Emma, a certat-o Cristina. Casper... dom-nule Sterling... trebuie să stăm cu tine, înțelegi? Știm că ești în pericol și vrem să te ajutăm.

— Dacă vreți să mă ajutați, atunci lăsați-mă-n pace! a țipat Sterling. Trebuie să fiu lăsat în pace!

— Ca să poți muri înecat și ars, plin de înscrisuri și cu amprentele șterse?

Sterling a rămas cu gura căscată.

— Ce?

— Emma!

Emma și-a dat seama că Tina se uita în sus. Pe acoperișul clădirii se mișca o umbră — un bărbat în haine negre, o siluetă periculoasă și cunoscută. Inima Emmei a început să bată mai tare.

— *Ridică-te!*

L-a prins pe Sterling de mână și l-a tras în picioare. El s-a zbătut, apoi s-a prăvălit peste ea, cu gura căscată, în timp ce silueta de pe acoperiș a sărit într-unul dintre balcoane. Emma îl vedea mai bine acum: un bărbat în haine negre, cu glugă pe cap, ca să-și ascundă fața.

Avea o arbaletă în mâna dreaptă. A ridicat-o. Emma l-a îmbrâncit pe Sterling așa de tare, încât acesta era gata să cadă.

— *Fugi!* a țipat ea.

Sterling nu s-a mișcat. Se uita cu gura căscată la silueta neagră, cu o expresie de stupefacție totală.

Pe la urechea Emmei a suierat ceva — săgeata din arbaletă. Cu simțurile ascuțite, a auzit clinchetul briceagului desfăcut de Cristina și suieratul făcut de acesta prin aer. A auzit țipătul bărbatului în negru și a văzut cum scapă arbaleta din mână. Arbaleta a căzut cu zgomot pe alee, iar o clipă mai târziu a aterizat și bărbatul, chiar în spatele lui Sterling.

Sterling a căzut pe spate. Bărbatul în negru, cocoțat pe el, a ridicat mâna; un obiect argintiu sclișea între degetele lui. Un cuțit. A lăsat mâna în jos...

Și Cristina s-a izbit în el, trântindu-l într-o parte. El s-a rostogolit, iar Sterling s-a ridicat de jos băjbâind și a fugit spre mașină. Aproape

că s-a prăbușit peste ea, cu respirația tăiată. Emma a fugit după el, dar mașina deja prinsese viteză și se îndepărta hurducăit pe alee.

S-a întors exact când bărbatul în negru s-a ridicat în picioare. Emma a fost la el într-o secundă și l-a lipit de zidul murdar al blocului.

El a încercat să se elibereze, dar Emma îl ținea bine de tricou.

— Tu ai tras în Julian! s-a răstit ea. Ar trebui să te omor pe loc.

— Emma.

Cristina se ridicase și ea în picioare. Se uita atent la bărbatul în negru.

— Vezi mai întâi cine e.

Emma a tras de glugă cu mâna liberă, dând la iveală...

Un băiat. Nu un bărbat, s-a gândit ea, cu siguranță un băiat — poate cu un an mai mare ca ea —, cu un păr negru ciufulit. Ținea fălcile încleștate și ochii îi ardeau de furie.

Cristina a scos o exclamație de uimire.

— *Dios mío, ¿no puedo creer que seas tú!*

— Ce? a întrebat Emma, uitându-se de la unul la altul. Ce se întâmplă aici?

— Emma! Cristina părea șocată, ca și cum nu mai avea aer. El e Diego! Diego Rocio Rosales, ți-o prezint pe Emma Carstairs.

Aerul din jurul Institutului era tare și înviorător, mirosind a salvie și sare. Julian auzea zumzetul surd al cicadelor, care parcă îndulcea zgomotul portierei trântite de Diana. Trecuse pe lângă mașină și s-a oprit când l-a văzut pe Julian pe trepte.

— Jules, a spus ea. Ce faci aici?

— Asta aș putea să te întreb și eu, a răspuns el. Pleci? Iar?

Ea și-a dat părul după urechi, dar câteva bucle au scăpat, zburate de vântul tot mai puternic. Era îmbrăcată cu haine închise la culoare, nu în echipament, dar avea jeanși, ghete și mănuși negre.

— Trebuie să plec.

El a coborât o treaptă.

— Cât o să stai?

— Nu știu.

— Deci nu putem să contăm pe tine.

Julian simțea o greutate insuportabilă în piept. Ar fi vrut să se descarce, să dea cu pumnii în ceva. O voia pe Emma, voia să vorbească cu ea, să-l liniștească. Dar nu putea să se gândească la Emma.

— Mă crezi sau nu, a spus Diana, fac tot ce pot pentru voi.

Julian s-a uitat în jos, la mâinile lui. Brățara din sticlă de mare sclipea stins la încheietură. Și-a amintit de sclipirea ei în apă, noaptea trecută, când înota în jos spre Emma.

— Ce vrei să le spun? a întrebat el. Când mă vor întreba unde ești.

— Inventează ceva, a spus Diana. Te pricepi la asta.

S-a umplut de furie — dacă era mincinos, și încă unul bun, asta era din cauză că nu avusese de ales.

— Știu și eu câte ceva despre tine, a spus Julian. Știu că în anul tău de călătorie ai fost în Thailanda și că ai venit abia după ce a murit tatăl tău.

Diana s-a oprit cu mâna pe portieră.

— Ai făcut *cercetări* despre mine, Julian?

— Știu niște lucruri pentru că trebuie să le știu, a răspuns Julian. Trebuie să am grijă.

Diana a deschis portiera.

— Am venit aici, a spus ea încet, chiar dacă știam că nu e o idee bună. Chiar dacă știam că, având grijă de voi, copii, o să fiu legată de o soartă pe care nu o pot controla. Am făcut-o pentru că am văzut cât de mult vă iubiți, tu, cu frații și surorile tale, și asta pentru mine înseamnă ceva. Încearcă să crezi asta, Julian.

— Știu că înțelegi relația dintre frați și surori, a spus Julian. Și tu ai avut un frate. A murit în Thailanda. Nu vorbești niciodată despre el.

Ea a urcat în mașină și a trântit portiera, cu geamul încă deschis.

— Nu-ți datorez nicio explicație, Julian, a spus ea. Mă întorc cât pot de repede.

— E în regulă. Se simțea dintr-odată groaznic de obosit. Oricum, nu mă vor întreba unde ești, a comentat el. Nu sunt așa obișnuiți să fii aici.

A văzut-o că își acoperă fața cu mâinile. O clipă mai târziu, a pornit mașina. Farurile au luminat zidurile Institutului și apoi au măturat iarba nisipoasă a dealului.

Julian a rămas acolo mult timp. Nu știa prea bine cât. Destul de mult ca soarele să dispară de tot, destul de mult ca dealul să se scufunde în beznă. Destul de mult ca el să poată intra înăuntru, îndreptându-și umerii, pregătit.

Exact atunci a auzit zgomotul. S-a întors și i-a văzut: o mulțime de oameni care veneau spre Institut.

19

FIORI ȘI CRIME

— CRISTINA, A SUFLAT DIEGO, UITÂNDU-SE PESTE UMĂRUL EMMEI. *PENSE que eras tú, pero no estaba seguro. ¿Que haces aquí? ¿Por qué estabas tratando a proteger a este hombre?*¹

— Diego?

Fără să priceapă o iotă din ce spusese băiatul, Emma l-a examinat din nou și a observat Pecițile desenate pe gât, pe jumătate ascunse de marginea tricoului. Era un vânător de umbre, clar.

— *Ásta e Diego cel Perfect?*

— *Emma*, a rostit Cristina, cu obraji în flăcări. Dă-i drumul.

— Nu-i dau drumul deloc! Emma s-a uitat urât la Diego cel Perfect, care s-a uitat și el urât la ea, cu ochii scânteind. A tras în Julian.

— Nu știam că sunteți nefilimi! a izbucnit Diego cel Perfect. Aveați pe voi jachete cu mânecă lungă. N-aveam cum să văd runele.

Engleza lui era perfectă, dar poate nu trebuia s-o surprindă asta, dat fiind porecla lui.

— Nu purtau echipament? a întrebat Cristina.

¹ Mi s-a părut mie că tu ești, dar nu eram sigur. Ce cauți aici? De ce încerci să-l aperi pe bărbatul ăsta? (în lb. spaniolă)

Încă îl privea uimită pe Diego cel Perfect.

— Nu aveam decât jachetele, a spus Emma și l-a împins mai tare în perete pe Diego cel Perfect; el a strâns din ochi. De la distanță, pare o jachetă obișnuită. Nu c-ar fi o scuză, a adăugat ea.

— Erați în blugi. Nu v-am mai văzut niciodată. Tu răscoleai în poșeta fetei moarte. De ce să nu fi crezut că voi erați criminalii?

Emma, care nu voia să admită că el are dreptate, l-a împins și mai tare.

— Acum știi cine sunt?

El a zâmbit în colțul gurii.

— O, într-adevăr, Emma Carstairs.

— Deci știi c-aș putea să-ți scot toate organele interne deodată, să bag o sfoară prin ele și să le transform în decorațiuni de Crăciun fără să clipească?

Ochii lui au sclipit.

— Ai putea încerca.

— Încetați, amândoi! a spus Cristina. N-avem timp pentru asta. Trebuie să-l găsim pe Sterling.

— Are dreptate, a spus Diego. Acum, ori îmi dai drumul, ori mă omori, fiindcă pierdem timpul. Știu unde-l găsim pe Sterling. Se întâlnește c-o vrăjitoare de la Piața Umbrelor. Trebuie s-ajungem repede acolo — el e foarte rapid, ca toți cei care sunt pe jumătate vârcolaci.

— Vrăjitoarea asta o să-l omoare?

Emma i-a dat drumul lui Diego, care s-a dus să-și ia de jos arbaleta. Cuțitul Cristinei se înfipsea în ea. Diego l-a scos afară cu o strâmbătură, apoi i l-a dat înapoi. Ea l-a luat fără un cuvânt.

Diego s-a întors pe călcăie și a pornit pe alee.

— Dacă asta a vrut să fie o glumă, n-are niciun haz.

— Nu e o glumă, a spus Cristina. Noi încercăm să-l protejăm.

— Ce?

Diego trecuse de colțul blocului și ajunsese pe o altă alee care se înfunda, cu un gard de sârmă care îi despărțea de strada de dincolo. S-a cățarat expert pe gard și a aterizat lin de partea cealaltă. Emma s-a urcat după el, apoi și Cristina. Diego își făcea de lucru la centura cu

arme, dar Emma putea să jure că se uita cu coada ochiului la Cristina, să se convingă că aterizează în siguranță.

— De ce ați vrea să protejați un criminal?

— Nu e criminal, a spus Cristina. E o victimă. Și e un tip antipatic, dar asta e datoria noastră.

Intraseră pe o stradă cu case de-o parte și de alta, care se înfunda. În curțile neîngrijite creșteau buruieni și cactuși. Diego s-a dus întins spre capătul străzii.

— N-ați priceput nimic? Diego clătina din cap, fluturându-și părul negru. N-ați înțeles de ce nimeni nu trebuie să se apropie de el? Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred ce-ați făcut voi — l-ați văzut când s-a extras numărul lui? La Loterie? Ați văzut când a fost ales?

— Da, a spus Emma, simțind că i se răcește sângele. Da, de-asta știm că trebuie să-l protejăm...

În capătul îndepărtat al străzii s-a aprins brusc o lumină orbitoare, ca de artificii. Un vâlătuc de foc verde-albastru, tivit cu roșu. Cristina făcuse ochii mari și flăcările împrumutau părului ei o nuanță roșiatică.

Diego a înjurat și a luat-o la fugă. După o fracțiune de secundă, Emma și Cristina au pornit după el.

Emma nu mai întâlnise niciodată un vânător de umbre cu care să nu poată ține pasul, dar Diego era rapid. Foarte rapid. Respira greu când s-au oprit la capătul străzii.

Strada se înfunda într-un șir de case abandonate. Mașina lui Sterling era proptită într-un stâlp de iluminat, capota era boțită, portiera de la șofer atârna. Unul dintre airbaguri explodase, dar Sterling nu pățise nimic.

Era în mijlocul drumului, luptându-se cu cineva — fata cu părul verde pe care Emma o văzuse mai devreme pe strada din fața barului. Ea încerca să scape de el, dar el o ținea strâns de haină, având pe față o expresie aproape dementă.

— Dă-i drumul! a strigat Diego.

Toți trei au luat-o la fugă; Emma a scos Cortana. Sterling, văzându-i, a început să tragă de fată ca s-o aducă de cealaltă parte a mașinii. Emma s-a repezit la mașină, a sărit pe botul mașinii, apoi pe capotă și a aterizat pe partea cealaltă.

Ca să fie întâmpinată de un zid de foc albastru-verde. Sterling stătea în picioare în spatele lui, ținând-o în continuare pe fata cu părul verde. Emma i-a întâlnit privirea. Avea o față delicată, de elf — Emma și-a amintit vag că o văzuse la Teatrul de la Miezul Noptii.

Emma a sărit spre ei. Focul albastru-verde s-a înălțat mai mult, aruncând-o cu câțiva pași în urmă. Sterling ridicase o mână. Sclipea ceva acolo — un cuțit.

— Oprește-l! a strigat Diego.

El și Cristina apăruseră de cealaltă parte a peretelui de foc. Emma a înaintat cu greu — deși era ca și cum ai merge într-un taifun, exact când Sterling a lăsat mâna în jos și a înfipt cuțitul în pieptul fetei.

Cristina a țipat.

Nu! și-a spus Emma în gând, șocată și oripilată. *Nu, nu, nu!* Misiunea vânătorilor de umbre era să salveze oameni, să-i protejeze. Sterling nu putea să-i fi făcut rău fetei, nu putea...

O secundă, a văzut în mijlocul focului ceva întunecat — imaginea fugară a interiorului peșterii de la convergență, plină de inscripții, versuri și simboluri —, iar din întunericul acela au răsărit niște mâini care au smuls fata din mâna lui Sterling. Emma a văzut toate astea într-o fracțiune de secundă, în flăcările și confuzia aceea, dar i s-a părut că erau niște mâini albe, ciudat de deformate, de parcă n-ar fi avut deloc carne pe ele...

Încându-se cu sânge, moale, muribundă, fata a fost trasă în întuneric. Sterling s-a întors spre Emma și a rânjit. Cămașa lui era pătată de urmele însângerate ale mâinilor fetei, iar lama cuțitului era roșie.

— Ați ajuns prea târziu! a urlat el. Prea târziu, nefilimilor! A fost a treisprezecea — ultima!

Diego a înjurat și s-a repezit spre el, dar zidul de foc s-a aprins mai tare și l-a proiectat înapoi, unde a căzut în genunchi. Scrâșnind din dinți, s-a ridicat în picioare și a pornit din nou. Sterling nu mai rânjea. În ochii lui decolorați se citea frica. A întins brațul și mâna scheletică a ieșit iar din întuneric, să-l tragă după fată.

— Nu!

Emma a sărit și s-a rostogolit pe sub zidul de foc, de parcă s-ar fi aruncat pe sub un val, pe plajă. L-a prins pe Sterling de picior și l-a ținut bine de gambă.

— Dă-mi drumul! a țipat el. Dă-mi drumul, dă-mi drumul. *Gardianule, ia-mă, ia-mă de aici...*

Mâna scheletică îl trăgea de braț. Emma a simțit că începe să-l scape. S-a uitat în sus, ochii o usturau și o înțepau — chiar la timp s-o vadă pe Cristina desfăcându-și cuțitul. L-a aruncat în mâna ca niște gheare; oasele au pocnit și mâna s-a retras imediat, lăsându-l pe Sterling, care a căzut cu o bubuitură la pământ.

— Nu! Sterling s-a ridicat în genunchi, cu brațele întinse, în timp ce focul începea să se stingă. Te rog, ia-mă cu tine...

Cei trei vânători de umbre au tăbărit pe el; Diego l-a apucat de o mână fără prea multe menajamente și l-a ridicat cu forța în picioare. Sterling a început să râdă cu amărăciune.

— Nu m-ați putut opri, a spus el. Două fete tâmpite, să se țină după mine, să mă protejeze...

Diego l-a îmbrâncit cu putere, dar Emma a clătinat din cap.

— Când ai fost ales la Loterie, i-a spus ea lui Sterling cu gura uscată, punând o întrebare la care deja știa răspunsul, nu ai fost ales ca să fii ucis. Ai fost ales ca să *ucizi*?

— O, Razi! a șoptit Cristina.

Ținea mâna la gât, acoperindu-și pandantivul; părea pierdută.

Sterling a scuipat pe jos.

— Exact! a spus el. Ți se extrage numărul, ucizi sau ești ucis. Nici Wren nu știa cum merge treaba, cum nu știați nici voi. A fost de acord să se întâlnească aici cu mine. O proastă nenorocită.

Ochii lui aveau o privire aproape nebunească.

— Am omorât-o și Gardianul a luat-o, iar acum eu voi trăi veșnic. Imediat după ce Gardianul mă va găsi iar. O să fiu bogat, nemuritor, o să am tot ce vreau.

— Pentru asta ai ucis? l-a întrebat Cristina. Pentru asta ai devenit criminal?

— Am devenit criminal în clipa în care mi-au extras numele la Loterie, a spus Sterling. N-am avut de ales.

În depărtare începuseră să se audă sirene de poliție.

— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Cristina, aruncând o privire către mașina turtită a lui Sterling, către sângele de pe stradă.

Emma a ridicat Cortana și a avut satisfacția să vadă pe fața lui Sterling o frică fără margini.

— Nu, a scâncit el. Nu mă. . .

— Nu putem să-l omorâm, a protestat Diego. Avem nevoie de el. N-am mai prins până acum niciunul în viață. Trebuie să-l interogăm.

— Relaxează-te, Diego cel Perfect, a spus Emma și l-a izbit pe Sterling în tâmplă cu mânerul Cortanei.

El a căzut ca o piatră, inconștient.

A fost ciudat să-l care pe Sterling până la mașină, pentru că el nu era ascuns de iluzia magică; i-au agățat cum au putut un braț pe umărul lui Diego, ca să dea impresia că ajută un prieten beat. Când au ajuns la mașină, l-au legat de mâini și de picioare cu niște cabluri și l-au pus pe bancheta din spate; corpul îi era moale, capul îi atârna.

S-au gândit să se ducă mai întâi la convergență, dar apoi au ajuns la concluzia că ar fi mai bine să meargă la Institut, ca să-și mai ia arme și să se consulte și cu ceilalți. Mai ales Emma ardea de nerăbdare să vorbească cu Julian — îl sunase de mai multe ori, dar nu-i răspunsese. Și-a spus că probabil e ocupat cu copiii, dar când s-a așezat la volan, cu Cristina alături, deja o cuprinsese neliniștea. Diego cel Perfect s-a urcat în spate, lângă Sterling, cu cuțitul la gâtul lui.

Emma a demarat cu scrâșnet de cauciucuri. Era plină de furie și cel puțin jumătate din această furie era îndreptată chiar împotriva ei. Cum de nu și-a dat seama că Sterling nu era victima, ci criminalul? Cum de nu și-a dat seama niciunul de asta?

— Nu e vina ta, a spus Diego din spatele mașinii, de parcă i-ar fi citit gândurile. Părea logic să presupui că la Loterie se alege victimele, nu ucigașii.

— Iar Johnny Rook ne-a mințit, a mârâit Emma. Sau cel puțin ne-a lăsat să credem asta. Că protejăm pe cineva.

— Și noi protejăm un criminal, a spus Cristina.

Arăta jalnic și ținea strâns în pumn medalionul.

— Nu vă mai învinovațiți, a spus Diego cel Perfect, comportându-se perfect. Ați făcut cercetări fără să aveți informații. Fără să aveți vreun ajutor de la Frații Tăcuți sau de la altcineva.

Cristina s-a uitat urât la el peste umăr.

— Tu de unde știi toate astea?

— Și de unde știi că făceam cercetări? l-a întrebat Emma. Numai fiindcă m-ai văzut pe mine și Julian acasă la Wells?

— Asta a fost primul indiciu, a spus Diego cel Perfect. După aceea am început să întreb în stânga și-n dreapta. Am vorbit cu un tip în Piața Umbrelor...

— Iar Johnny Rook, a spus Emma, dezgustată. E cineva față de care individul ăla să nu-și dea drumul la gură?

— El mi-a spus totul, a recunoscut Diego cel Perfect. Că voi investigați crimele fără știrea Conclavului. Că e secret. Mi-a fost teamă pentru tine, Cristina.

Cristina a pufnit disprețuitor, fără să se întoarcă.

— Tina, a spus Diego cel Perfect, cu o voce plină de afecțiune. Tina, te rog.

Emma privea drept în față, stânjenită. Aproape că începuse să se vadă oceanul. Încerca să se concentreze pe asta, nu pe tensiunea dintre ceilalți doi pasageri conștienți ai mașinii.

Cristina a strâns mai tare medalionul în mână, dar nu a spus nimic.

— Rook spunea că voi faceți investigații fiindcă sunteți convinși că aceste crime au legătură cu moartea părinților tăi, i-a spus Diego cel Perfect Emmei. Dacă are vreo importanță, îmi pare rău pentru pierderea ta.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Emma îl vedea pe Diego cel Perfect în oglinda retrovizoare. Avea un cerc delicat de rune în jurul gâtului, ca un colier. Părul era creț, nu ondulat ca al lui Julian, și îi cădea peste urechi ca niște inele.

Era sexy. Și părea drăguț. Și avea niște mișcări date naibii. Chiar era Diego cel Perfect, s-a gândit ea amuzată. Acum era evident de ce Cristina suferise așa de tare.

— Dar tu ce făceai aici? I-a întrebat Cristina. Emma are motive să facă investigații, dar tu?

— Știi că am fost la Școala de Solomonie, a răspuns Diego cel Perfect. Și știi că centurionii sunt deseori trimiși să cerceteze anumite chestiuni care depășesc sfera vânătorilor de umbre...

S-a auzit un strigăt răgușit. Sterling se trezise și se agita pe banchetă. Cuțitul lui Diego cel Perfect a lucit în întuneric. Niște mașini i-au claxonat când Emma a întors brusc volanul spre dreapta ca să intre pe Ocean Avenue.

— Dă-mi drumul! Sterling se smucea și încerca să scape de cablurile cu care era legat. Dă-mi drumul!

Diego cel Perfect l-a trântit cu putere pe banchetă, cu cuțitul la jugulară, și el scos un țipăt de durere.

— Dă-te jos de pe mine! a strigat Sterling. Dă-te naibii jos de pe mine...

A început să țipe și mai tare când Diego cel Perfect i-a dat un genunchi în coapse.

— Stai — a spus Diego cu voce calmă, mortală — liniștit.

Erau tot pe Ocean Avenue. De o parte și de alta a bulevardului, palmierii păreau niște gene. Emma le-a tăiat fața unor mașini când a făcut la stânga ca să intre pe autostrada de coastă, într-un cor furios de claxoane.

— Iisuse Hristoase! a strigat Sterling. Unde ai învățat să conduci?

— Nu ți-a cerut nimeni vreun comentariu! a țipat și Emma la el, în timp ce se înscria pe autostradă.

Din fericire, era târziu și autostrada era aproape pustie.

— Nu vreau să mor pe autostrada Pacific Coast! s-a văicărit Sterling.

— Vai, îmi cer scuze! Vocea Emmei era acidă. Există o *altă* autostradă pe care vrei tu să mori? FIINDCĂ PUTEM SĂ ARANJĂM ASTA.

— Scârbă, a șuiert Sterling.

Cristina s-a răsucit în scaun. S-a auzit un zgomot ca un foc de pistol; o clipă mai târziu, pe când treceau pe lângă un grupă de surferi

care mergeau pe marginea șoselei, Emma și-a dat seama că Tina îl plesnise pe Sterling peste față.

— Nu-ți permit să-i spui „scârbă” prietenei mele, s-a răstit Cristina. Ai înțeles?

Sterling și-a frecat obrazul. Ochii erau ca două fante.

— N-ai niciun drept să mă atingi.

Era ceva tânguitor în vocea lui.

— Nefilimii nu se ocupă decât de chestii care încalcă Acordurile.

— Te înșeli, a spus Diego cel Perfect. Ne ocupăm de ce vrem noi.

— Dar Belinda ne-a spus...

— Mda, legat de asta, a spus Cristina. Cum ai ajuns tu să faci parte din cultul ăla, sau ce-o fi, de la Teatrul de la Miezul Noptii?

Sterling a respirat întretăiat.

— Am jurat să păstrăm secretul, a spus el într-un târziu. Dacă vă spun tot ce știu, o să mă protejați?

— Poate, a răspuns Emma. Dar tu ești legat, iar noi suntem înarmați până-n dinți. Ce șanse zici tu că ai dacă *nu* ne spui?

Sterling s-a uitat la Diego cel Perfect, care ținea cuțitul în mână cu un gest nonșalant, de parcă ar fi fost un stilou. Cu toate astea, emana din el un fel de putere, care sugera că poate intra în acțiune într-o secundă. Dacă Sterling avea ceva în creierul ăla, ar fi trebuit să fie îngrozit.

— Am intrat acolo printr-un prieten de-ai mei, un producător. Mi-a zis c-a găsit o metodă prin care tot ce atingi se transformă în aur. Nu mot-à-mot, s-a grăbit Sterling să adauge.

— Nu s-a gândit nimeni să ia asta mot-à-mot, idiotule, a bombănit Emma.

Sterling a scos un mârâit furios, întrerupt rapid de Diego, care a apăsat mai tare cuțitul în gâtul lui.

— Cine e Gardianul? a întrebat Cristina. Cine îi conduce pe Discipolii de la teatru?

— Habar n-am, a răspuns Sterling, îmbufnat. Nimeni nu știe. Nici măcar Belinda.

— Am văzut-o pe Belinda la Piața Umbrelor, făcea reclamă micului vostru cult, a spus Emma. Presupun că promitea bani și noroc

celor care vin la întrunirile lor. Numai că trebuia să vă asumați riscul loteriilor. Am dreptate?

— La început nu păreau un risc așa de mare, a continuat Sterling. Loteria se ținea destul de rar. Dacă erai ales, nimeni nu mai avea voie să te atingă. Nimeni n-avea voie să intervină, până nu luai viața cuiva.

Cristina s-a strâmbat, dezgustată.

— Și cine lua viața cuiva? Ce făcea?

— Primea ce vrea el, a spus Sterling. Să fie bogat. Frumos. După sacrificiu, toți devin mai puternici, dar cel care îndeplinește sacrificiul devine și mai puternic.

— De unde știi? a întrebat Cristina. Dintre cei care erau la teatru, a mai fost vreunul ales la Loterie?

— Belinda, a spus Sterling, prompt. Ea a fost prima. Ceilalți nu prea mai veneau pe acolo. Sunt ei undeva, unde se bucură de ce au. În fine, în afară de Ava.

— Ava Leigh a câștigat și ea la Loterie? a întrebat Emma. Fata care locuia cu Stanley Wells?

Diego cel Perfect a presat și mai mult cuțitul în gâtul lui.

— Ce știi despre Ava? l-a întrebat.

Sterling s-a tras în spate, crispat.

— Păi și ea a câștigat la Loterie. Uite, nu avea importanță pe cine alegea un câștigător să ucidă, singura regulă era că nu trebuiau să fie repudiați, cu excepția spiritelor naturii. Unii dintre câștigători alegeau persoane pe care le cunoșteau. Ava a decis să-l omoare pe iubitul ei bogat. Se plictisise de el. Dar s-a speriat. După aia s-a sinucis. S-a înecat în piscină. O tâmpenie. Ar fi putut avea tot ce-și dorea.

— Nu s-a sinucis, a spus Emma. A fost omorâtă.

El a ridicat din umeri.

— Neah, și-a făcut-o cu mâna ei. Toată lumea spune așa.

Cristina părea că face eforturi să-și păstreze calmul.

— Tu o cunoșteai, a spus ea. Nu te afectează deloc? Nu simți nimic? Măcar te simți vinovat pentru fata pe care ai ucis-o?

— O fată oarecare din Piața Umbrelor, a răspuns Sterling, ridicând din umeri. Vindea bijuterii acolo. I-am zis c-aș putea s-o ajut să

vândă cheștiile alea la magazin. Să se îmbogățească, dacă se întâlnește cu mine. A pufnit: Toți sunt lacomi.

Trecuseră de partea aglomerată a autostrăzii și acum mergeau pe lângă plaja cu turnurile albastre ale salvamarilor.

— Focul ăla albastru, a spus Emma, gândind cu voce tare. Acolo era Gardianul. A dus cadavrul la convergență. Tu ai înjunghiat-o, dar Gardianul a luat-o înainte să moară. Deci moartea are loc la convergență, plus toate celelalte — arsurile, scufundarea cadavrului în apă de mare, inscripționarea de rune, tot ritualul?

— Mda. Și ar fi trebuit să fiu luat și eu la convergență, a spus Sterling, plin de resentimente. Acolo Gardianul mi-ar fi mulțumit și mi-ar fi dat tot ce îmi doream. Aș fi văzut tot ritualul. O moarte ne face pe toți mai puternici.

Emma și Cristina au schimbat o privire. Sterling nu clarifica deloc lucrurile, le făcea și mai încurcate.

— Ai spus că era ultima, a spus Diego. Și ce se întâmplă după asta? Cum se încheie?

Sterling s-a încruntat.

— Habar n-am. Nu am ajuns unde am ajuns punând întrebări al căror răspuns nu-mi trebuia.

— Ai ajuns unde ai ajuns? a pufnit Emma. Adică legat de mâini și de picioare într-o mașină?

Emma vedea în față luminile de la Malibu Pier. Se reflectau în apa întunecată.

— Asta nu contează. Gardianul mă va găsi, a spus Sterling.

— În locul tău, nu m-aș baza pe asta, a comentat Diego cel Perfect cu vocea lui joasă.

Emma a ieșit de pe autostradă și a intrat pe drumul lor cunoscut. Vedea în depărtare luminile Institutului, care făceau vizibile hârtoapele de pe drumul de pământ.

— Și când o să te găsească? a întrebat ea. Gardianul. Ce crezi că o să facă el atunci, o să te primească cu brațele deschise, după ce ne-ai spus toate astea? Nu crezi c-o să plătești?

— Mai trebuie să-i dau ceva, a spus Sterling. Și Belinda i-a dat. Ba chiar și Ava i-a dat. Un ultim lucru. Și atunci...

Sterling a scos un urlet înfricoșat. Institutul apăruse în fața lor. Diego cel Perfect a înjurat.

— Emma! a icnit Cristina. Emma, *oprește!*

Emma a văzut silueta familiară a Institutului, alea din fața lor, canionul și dealurile din spate. Erau umbre peste tot, așezate în cerc în jurul Institutului, dar numai când mașina a urcat ultima pantă și farurile au luminat Institutul, Emma a fost șocată de ce vede.

Institutul era încercuit.

Siluate întunecate, care păreau omenеști, înconjuraseră Institutul la o anumită distanță. Stăteau umăr lângă umăr, fără să scoată vreun sunet și fără să facă vreo mișcare, ca în desenele vechi cu războinici greci pe care le văzuse Emma.

Sterling a urlat ceva incomprehensibil. Emma a călcat frâna până la fund, iar farurile mașinii au luminat mulțimea. Acum siluetele se vedeau limpede. Unele păreau cunoscute. L-a recunoscut pe băiatul cu părul creț din formația care cânta la Teatrul de la Miezul Noptii; pe fața lui se așternuse un rânjel. Lângă el era o femeie — părul negru, buze roșii — care a ridicat mâna în care ținea un pistol...

— Belinda!

Sterling părea prostit de groază.

— Ea...

Mâna Belindei a zvâcnit din cauza ricoșeului. Un zgomot asurzitor a umplut urechile Emmei; cauciucul din dreapta față a explodat, sfâșiat de glonț. Mașina s-a lăsat violent într-o parte și a alunecat într-un șanț.

Întuneric și zgomot de geamuri sparte. Volanul a lovit-o pe Emma în piept, tăindu-i respirația; farurile s-au stins. A auzit țipătul Cristinei și zgomote pe bancheta din spate. A dus repede mâna la centura de siguranță și a desfăcut-o, apoi s-a întors spre Cristina.

Nu mai era acolo. Bancheta din spate era goală și ea. Emma a împins portiera și aproape a căzut pe pământul bătătorit. S-a chinuit să se ridice în picioare și s-a întors cu fața spre mașină.

Mașina era băgată cu botul în șanț și din cauciucul explodat ieșea fum. Diego venea din spatele mașinii, tropăind pe pământul tare. O

ținea în brațe pe Cristina, cu brațul lui stâng pe sub genunchii ei; unul dintre picioarele ei atârna într-o poziție ciudată. Îl ținea pe după umeri, cu degetele încleștate în mâneca tricoului.

El arăta foarte eroic în lumina lunii. Cam ca Superman. Diego cel Perfect. Emmei parcă îi venea să arunce cu ceva în el, dar îi era teamă să n-o nimerească pe Cristina. Diego a arătat cu bărbia lui masculină spre Institut.

— *Emma!*

Emma s-a răsucit pe călcâie. Siluetele din jurul Institutului se întorseseră acum cu fața spre ea, spre ea și spre Diego și spre mașina avariata.

În lumina lunii arătau straniu. Siluete înalte, îmbrăcate în negru și cenușiu, fețe abia vizibile. Vârcolaci, spirite ale naturii, vampiri întunecați și ifriți: Discipolii.

— Emma! a strigat iar Diego cel Perfect. Își scosese stela și desena pe pielea Cristinei o rună de vindecare. Sterling fuge... ți-a luat sabia...

Emma s-a răsucit exact când Sterling trecea pe lângă ea cu o viteză inumană. Își eliberase mâinile și picioarele, dar încheieturile îi erau pline de sânge.

— Belinda! striga el. Sunt aici! Ajută-mă!

Ținea ceva în mână, ceva care lucea auriu în întuneric.

Cortana.

Emma a simțit că se umple de furie. A simțit cum îi explodează în vene ca praful de pușcă aprins.

În clipa următoare, fugea cu pași mari peste iarbă și pământ, după Sterling. A sărit peste pietre și a țâșnit ca fulgerul spre siluetele întunecate. Sterling era rapid, dar ea putea să fie și mai rapidă ca el. L-a prins din urmă lângă treptele Institutului, când el aproape ajunsese la Belinda.

S-a izbit de el, l-a înșfăcat de haină și l-a întors cu fața spre ea. Era murdar de praf și de sânge și palid de groază. Ea l-a apucat de mâna în care ținea Cortana. Sabia ei. Sabia tatălui ei. Singura ei legătură cu o familie care părea să se fi dizolvat în trecut precum praful sub stropii de ploaie.

A auzit o pocnitură. Sterling a scos un țipăt și a căzut în genunchi, scăpând Cortana din mână. Ea s-a aplecat s-o ia de jos; când s-a ridicat, era înconjurată de un mic grup de Discipoli, printre care și Belinda.

— Ce i-ai spus, Sterling? I-a întrebat Belinda, arătându-și dinții mici și albi printre buzele roșii.

— N-n-nimic. Sterling se ținea de încheietura mâinii; părea ruptă rău. Am luat sabia ca să ți-o dau ție... ca dovadă a bunei mele credințe...

— La ce mi-ar trebui o sabie? Idiotule! S-a întors spre Emma. Pentru el am venit, i-a explicat ea, arătându-l pe Sterling. Lasă-ne să-l luăm și plecăm. I-a zâmbit Emmei. Și dacă te întrebi cum de-am știut să venim aici, să știi că Gardianul are ochi peste tot.

— Emma!

Era vocea Cristinei; Emma s-a răsucit și a văzut-o în spatele Discipolilor, cu Diego cel Perfect lângă ea. Spre marea ei ușurare, Cristina schiopăta doar puțin.

— Lăsați-i să intre! a strigat Belinda, și mulțimea s-a dat la o parte ca Diego cel Perfect și Cristina să se apropie de Emma.

Apoi cercul s-a închis iar în jurul lor.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Diego cel Perfect.

Privirea lui s-a fixat pe Belinda.

— Tu ești Gardianul?

Ea a izbucnit în râs. După o clipă, mai mulți dintre Discipoli, inclusiv crețul din orchestră, au început să râdă.

— Eu? Ce amuzant ești, frumosule!

I-a făcut cu ochiul lui Diego cel Perfect, ca și cum i-ar fi recunoscut perfecțiunea.

— Nu sunt Gardianul, dar știu ce vrea Gardianul. Știu ce trebuie. Iar acum Gardianul îl vrea pe Sterling. Discipolii îl vor pe Sterling.

Sterling scâncea, dar plânsul lui se pierdea în râsetele mulțimii. Emma s-a uitat în jur, evaluând distanța la care se aflau de ușile Institutului; dacă ar fi putut să intre, Discipolii nu ar fi avut cum să vină după ei. Dar în același timp ar fi rămas acolo ca într-o capcană, și nu puteau cere ajutorul Conclavului.

Sterling l-a prins de gleznă pe Diego cel Perfect. Se pare că în clipa aceea îl considera singura lui șansă.

— Nu-i lăsa să mă ia! l-a implorat el. Or să mă omoare. Am greșit! Or să mă omoare.

— Nu putem să vi-l dăm, a răspuns Diego cel Perfect.

Emma era destul de sigură că regretul din vocea lui era doar în închipuirea ei.

— Mandatul nostru este să-i protejăm pe mundani, dacă nu reprezintă o amenințare la adresa noastră.

— Nu știu ce să zic, a spus Emma, cu gândul la fata cu părul verde, înjunghiată mortal. Țsta pare asasinabil.

Belinda le-a zâmbit cu buzele ei roșii.

— Nu e mundan. Niciunul dintre noi nu e mundan.

— Mandatul nostru este să protejăm, oricum, a spus Diego cel Perfect.

Emma a schimbat o privire cu Cristina, dar era sigură că ea este de acord cu Diego cel Perfect. Mila era o calitate pe care Îngerul o dorea la vânătorii de umbre. Mila era Legea. Uneori, Emma se gândea că poate capacitatea ei de a fi miloasă fusese distrusă atunci, în Războiul Întunecat.

— Avem nevoie de el pentru informații, i-a șoptit Cristina, dar Belinda a auzit-o și și-a strâns buzele.

— Noi avem nevoie mai mult de el, a insistat ea. Acum, dați-mi-l și plecăm. Voi sunteți trei, iar noi suntem trei sute. Gândiți-vă la asta.

Emma a aruncat Cortana.

Sabia a zburat din mână ei așa de repede, încât Belinda nu a avut timp să reacționeze; sabia a zburat în jurul Discipolilor ca un compas în jurul acului, sclipind auriu. Emma a auzit țipete, urlete, unele de durere, altele de uimire, apoi Cortana a revenit în mână ei, fixându-se în palmă cu fermitate.

Belinda s-a uitat în jur cu o uimire neprefăcută. Vârful Cortanei zgâriase toate piepturile Discipolilor așezați în cerc; unii sângerau, alții aveau doar hainele sfâșiate. Toți se făcuseră mici, șocați și înspăimântați.

Cristina părea încântată. Diego cel Perfect părea doar gânditor.

— Superioritatea numerică nu înseamnă mare lucru, a spus Emma.

— Omorâți-o! a poruncit Belinda, apoi a ridicat pistolul și a tras.

Emma abia a avut timp să se adune, când ceva a zburat în câmpul ei vizual — ceva strălucitor și auriu — și a auzit un pocnet puternic. La picioarele ei a căzut un pumnal, cu un glonț înfipt în mâner.

Diego cel Perfect se uita la ea, cu palma încă desfăcută. Aruncase pumnalul și deturnase glonțul de la traiectoria lui. Poate nu îi salvase viața — echipamentul lor era antiglonț —, dar cu siguranță o împiedicase să cadă la pământ și eventual să fie ucisă de un al doilea glonț în cap.

Nu avea timp să-i mulțumească acum. Ceilalți Discipoli s-au repezit la ea, iar de data aceasta răceala bătăliei i-a accelerat sângele. Lumea din jurul ei își încetinise ritmul. Băiatul creț pe jumătate elf s-a aruncat, într-o săritură înaltă, spre ea. Emma l-a lovit înainte de-a ateriza, iar lama Cortanei i-a sfâșiat pieptul. Când a tras sabia, sângele a țâșnit peste tot, o ploaie caldă de stropi roșii.

Crețul a căzut grămadă la pământ. Cortana era plină de sânge și Emma a lovit iar și iar, până când sabia a părut o ceață aurie. Auzea țipete. Sterling se ghemuise la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile.

A tăiat mâini și picioare, a smuls pistoale dintre degete. Diego și Cristina făceau același lucru, sfâșiind cu armele lor. Cristina a scos bri-ceagul și l-a aruncat spre Belinda, nimerind-o în umăr și făcând-o să se dea înapoi. Ea a tras o înjurătură, a scos cuțitul din umăr și l-a aruncat. Deși era o gaură mare în bluza ei albă, sânge nu era deloc.

Emma s-a dat cu spatele înapoi până a ajuns în fața lui Sterling.

— Du-te în Institut! a strigat ea spre Cristina. Cheamă-i și pe ceilalți!

Cristina a dat din cap și a pornit în goană spre scări. Ajunsese la jumătatea drumului, când un vampir cu pielea cenușie și ochii roșii s-a repezit la ea și a mușcat-o de piciorul rănit.

Cristina a țipat. Emma și Diego s-au întors spre ea amândoi deodată; Cristina a înfipt un cuțit în trupul vampirului, iar acesta s-a prăbușit la pământ, înecându-se cu sânge. Echipamentul Cristinei era sfâșiat pe picior.

Diego a pornit pe iarbă spre ea. Episodul acela o făcuse pe Emma să-și piardă concentrarea; a sesizat cu coada ochiului o mișcare și a văzut că Belinda se repezise spre ea, cu mâna stângă întinsă. A apucat-o pe Emma de gât.

I se tăiasă respirația, dar a prins-o pe Belinda de cealaltă mână. S-a smucit puternic și, în timp ce Belinda a scăpat-o din strânsoare, dezzechilibrată, și-a pierdut mănua.

Mâna ei dreaptă se termina într-un ciot. Chipul Belindei se strâmbase, iar Emma a auzit exclamația Cristinei. Își scosese pumnalul, deși piciorul ei era plin de sânge. Diego stătea în picioare lângă ea, o siluetă masivă proiectată pe fațada Institutului.

— Ți lipsește o mână, a gâfâit Emma, ridicând Cortana în fața Belindei. La fel cum îi lipsea și Avei...

Ușa Institutului s-a izbit de perete. Era o lumină atât de strălucitoare, încât te orbea, iar Emma a înlemnit cu sabia însângерată în mână. A ridicat capul și l-a văzut pe Julian.

Stătea acolo, cu un pumnal serafic ridicat deasupra capului, strălucind ca o stea. Albea și cerul, și luna. Discipolii au început să se retragă precipitat, de parcă ar fi fost luminile unui avion care se prăbușește peste ei.

În fracțiunea aia de secundă, Emma s-a uitat în ochii lui Jules și a văzut că și el se uită la ea. Un sentiment puternic de mândrie a cuprins-o. Țsta era Julian al ei. Un băiat bun, cu un suflet bun, dar în fiecare suflet se găsește și opusul lui, iar opusul bunătății era neîndurarea — splendida abandonare a milei.

Citea asta pe fața lui. Ca s-o salveze pe ea, i-ar ucide pe toți din preajma ei. Nu s-ar gândi de două ori înainte să isprăvească totul, când și-ar spăla sângele la chiuvetă, ca pe o vopsea roșie. Și nu ar regreta.

— Încetați, a spus Julian și, cu toate că nu strigase și nu țipase, Discipolii care încă se mai mișcau au înlemnit, de parcă ar fi citit și ei pe chipul lui Julian ce citea și Emma.

De parcă ar fi fost înspăimântați.

Emma l-a apucat pe Sterling de spatele sacoului și l-a ridicat în picioare.

— Hai, i-a spus ea și a pornit prin mulțime, târându-l după ea spre Institut.

Trebuia numai să-l bage înăuntru...

Dar, pe neașteptate, Belinda s-a repezit printre Discipoli să ajungă spre trepte. Nici acum nu era sânger pe umărul cu tricoul sfâșiat. Își pusese din nou mănuașă pe mână. Părul negru i se desfăcuse din sofisticata coafură victoriană și părea furioasă. S-a repezit înainte și s-a așezat între Emma și treptele Institutului. Cristina și Diego erau chiar în spatele Emmei; Cristina strângea din ochi, palidă.

— Julian Blackthorn! a strigat Belinda. Îți cer să ne lași să-l luăm pe acest om — a arătat spre Sterling — de-aici! Și să încetați să vă mai amestecați în treburile noastre! Discipolii Gardianului nu au nimic de-a face cu Legile voastre!

Julian a coborât doar o treaptă.

Lumina pumnalului serafic împrumuta ochilor lui o nuanță stranie de verde subacvatic.

— Cum îndrăzniți să veniți aici? a spus el rece. Cum îndrăzniți să invadați spațiul nefilimilor? Cum îndrăzniți să cereți ceva? Cultul vostru idiot n-a fost treaba noastră până ce n-ați trecut la crime. Acum e treaba noastră să vă oprim. Și vă vom opri.

Belinda a scos un hohot de râs răgușit.

— Noi suntem trei sute... iar voi sunteți câțiva... și sunteți *copii*...

— Nu suntem toți copii, s-a auzit o voce și Malcolm Fade a coborât pe scări, alături de Julian.

Discipolii au rămas cu gura căscată. Evident, mulți dintre ei nici nu știau cine e. Dar faptul că era înconjurat de scânteii violete se vedea clar că îi impresionează destul de mult.

— Sunt Malcolm Fade, a spus el. Înaltul Magician din Los Angeles. Știți ce e un magician, nu?

Emma nu și-a putut stăpâni un chicotit. Diego cel Perfect se uita uimit la Malcolm. Sterling se făcuse alb de groază.

— Unul ca mine, a continuat Malcolm, face cât cinci sute de-ai voștri. Aș putea să vă dau foc în maximum șase secunde și cu cenușa

voastră aş putea să umplu un ursuleţ pentru iubita mea. Nu c-aş avea o iubită în clipa de faţă, a adăugat el, dar toată viaţa sperăm.

— Eşti magician şi îi serveşti pe nefilimi? a întrebat Belinda. După câte le-au făcut repudiaţilor?

— Nu încerca să mă ameţeşti pe mine cu învăţăturile proaste a o mie de ani de politică, fetiço. Nu-ţi merge. S-a uitat la ceas: Vă dau un minut. Cine mai e aici după un minut, ia foc.

Nimeni nu s-a mişcat.

Oftând, Malcolm a întins mâna spre o tufă de salvie californiană de lângă scări. Tufa s-a aprins. Un miros înecăcios de salvie arsă a umplut aerul. În jurul degetelor lui dansau flăcări. Discipolii s-au întors şi au luat-o la fugă spre şosea. Emma stătea în picioare, în timp ce ei alergau pe lângă ea, ca şi cum ar fi fost proptită în mijlocul unei avalanşe. Într-o clipă au dispărut toţi, în afară de Belinda.

Pe faţa ei se citea o furie devastatoare, plus o disperare încă şi mai devastatoare. Era o expresie care îi ţintuise pe toţi în loc.

Şi-a ridicat ochii negri spre Julian.

— Tu! s-a răstit ea. Poate acum crezi că ne-ai învins, cu papagalul tău de magician, dar sunt nişte lucruri pe care le ştim despre tine — o, sunt câteva lucruri pe care am putea să le spunem Conclavului. Adevărul despre unchiul tău. Adevărul despre cine conduce de fapt Institutul, adevărul despre...

Julian se albise la faţă, dar până să apuce să spună ceva sau să facă o mişcare, un ţipăt agonizant a sfâşiat aerul. Era Sterling. S-a prins cu mâinile de piept şi, când toţi s-au întors spre el, inclusiv Belinda, s-a prăbuşit în iarbă. Din gură îi curgea un şuvoi de sânge care păta pământul. Ochii i-au ieşit din orbite de frică, i-au cedat genunchii, şi-a înleştat degetele în pământ — inelul lui roz cu scarabeu a strălucit — şi a rămas nemişcat.

— E mort, a spus Cristina, uluită. S-a întors spre Belinda. Ce i-ai făcut?

În prima clipă, Belinda rămăsese înţepenită, de parcă era la fel de şocată ca ei.

Apoi a spus:

— Tare-ai vrea tu să știi — și s-a apropiat de cadavru.

S-a aplecat spre el, ca și cum ar fi vrut să-l examineze.

În clipa următoare, în mâna ei stângă apăruse un cuțit. S-au auzit două zgomote grotești, de hăcuială, și mâinile lui Sterling s-au desprins din încheieturi. Belinda le-a ridicat, rânjind.

— Mersi, a spus ea. Gardianul va fi încântat să afle că e mort.

Emma și-a amintit instantaneu de Ava, în piscină, de pielea ei sfâșiată de la încheietură. Oare Gardianul voia mereu aceeași dovadă scârboasă că cei pe care îi dorea morți erau cu adevărat morți? Dar ce era cu Belinda? Ea era în viață. Era un soi de tribut?

Belinda a rânjit, întrerupând reflecțiile Emmei.

— Ne mai vedem, vânătorășilor de umbre, a spus ea.

Și a pornit spre șosea, ținându-și trofee sus.

Emma a făcut un pas, îndreptându-se spre treptele Institutului, dar Malcolm a ridicat mâna s-o oprească.

— Emma, rămâi pe loc, a spus el. Cristina, îndepărtează-te de cadavru.

Cristina a făcut cum i s-a spus, cu mâna pe medalionul de la gât. Cadavrul lui Sterling zăcea la picioarele ei, chircit. Nu mai curgea sânge din încheieturile lui retezate, dar pământul din jurul lui băltea.

Îndepărtându-se așa de repede, a dat peste Diego cel Perfect. El a ridicat mâinile ca s-o sprijine și, spre surprinderea Emmei, ea a acceptat atingerea lui. Strângea din ochi și era limpede că suferă de durere. Unul dintre pantofi era murdar de sânge.

Malcolm a lăsat mâna jos și a strâns degetele. Cadavrul lui Sterling s-a aprins. Focul magilor, care arde puternic, rapid și curat. Cadavrul a părut să strălucească intens pentru o clipă, înainte de a se preface în cenușă. Focul a dispărut și nu a lăsat în urmă decât un petic ars de pământ, pătat de sânge.

Emma și-a dat seama că are și acum Cortana în mână. A îngenunchat și a început, mecanic, să șteargă lama în iarbă, apoi a pus-o în teacă. S-a ridicat în picioare, căutându-l cu privirea pe Julian. El stătea rezemat de unul dintre stâlpii de lângă ușă, cu pumnalul serafic, acum stins, în mână. Privirile li s-au întâlnit doar o clipă; ochii lui erau goi.

Ușa Institutului s-a deschis și a ieșit Mark.

— S-a terminat? a întrebat el.

— S-a terminat, a răspuns Julian cu voce obosită. Cel puțin pentru moment.

Mark a privit pe rând la ceilalți — la Emma, apoi la Cristina — și s-a oprit asupra lui Diego.

— Țsta cine e?

— Țsta e Diego, a spus Emma. Diego Rocio Rosales.

— Diego cel Perfect? a făcut Mark, uimit.

Diego părea și mai nedumerit. Până să spună ceva, Cristina s-a lăsat jos, ținându-se de picior.

— Am nevoie, a spus ea, cu respirația tăiată, de încă o *iratzte*...

Diego a luat-o în brațe și a alergat spre scări, ignorându-i protestele că poate merge și singură.

— Trebuie s-o duc înăuntru, a spus el când trecea pe lângă Julian și Mark. Aveți o infirmerie?

— Sigur că da, a spus Julian. La etaj...

— Cristina! a strigat Emma, alergând după ei, dar cei doi deja dispăruseră înăuntru.

— O să fie bine, a spus Malcolm. Ar fi mai bine să nu fugi după ei, ca să sperii copiii.

— Cum sunt copiii? a întrebat Emma neliniștită. Ty, Dru...

— Toți copiii sunt bine, a spus Mark. Am avut eu grijă de ei.

— Și Arthur?

— Se pare că nici n-a observat că s-a întâmplat ceva, a răspuns Mark, cumva derutat. A fost ciudat...

Emma s-a întors spre Julian.

— *Este* ciudat. Julian, ce-a vrut să spună Belinda? Când zicea că știe cine conduce de fapt Institutul?

Julian a clătinat din cap.

— Nu știu.

Malcolm a oftat, exasperat.

— Jules, a spus el. Spune-i.

Julian părea epuizat — mai mult decât epuizat. Emma citise undeva că oamenii se îneacă atunci când obosesc prea tare ca să se mai

poată ține la suprafață. Cedează și lasă apele să-i ia. Așa de obosit părea Julian acum.

— Malcolm, nu, a șoptit el.

— Măcar îți mai amintești toate minciunile pe care le-ai spus? I-a întrebat Malcolm, și în expresia lui nu era nimic din nepăsarea obișnuită.

Ochii lui erau acum de ametist.

— Nu mi-ai spus despre întoarcerea fratelui tău...

— O... Mark! a exclamat Emma, dându-și seama abia acum că, desigur, Malcolm nu știuse până acum că Mark se află la Institut.

A dus repede mâna la gură. Mark s-a uitat la ea, ridicând dintr-o sprânceană. Arăta remarcabil de calm.

— Mi-ai ascuns asta, a continuat Malcolm, pentru că știai că mi-aș da seama de implicarea spiritelor naturii în aceste crime și pentru că știai că, ajutându-vă, însemna să încalc Pacea Rece.

— Dar, dacă nu știai, înseamna că nu încalci regulile, a spus Julian. Am încercat să te protejez și pe tine.

— Poate, a spus Malcolm. Dar m-am saturat. Spune-le adevărul. Altfel nu vă mai ajut cu nimic.

Julian a dat din cap.

— O să le spun Emmei și lui Mark. Nu e corect să le spun și celorlalți.

— Probabil că unchiul tău ar putea să-ți spună cine a zis asta, a adăugat Malcolm. „Să nu faci nimic în taină, căci Timpul vede și aude toate, și le dezvăluie pe toate.”

— Pot să spun și eu cine a zis, a replicat Julian, cu o scânteie în ochi. Sofocle.

— Băiat deștept, a spus Malcolm.

În vocea lui era afecțiune, dar și oboseală.

S-a întors și a început să coboare scările. Când a ajuns jos, s-a oprit, uitându-se peste capul Emmei; ochii lui erau mult prea întunecați ca să le citească expresia. Părea că vede ceva în depărtare, ceva ce ea nu vedea, sau ceva într-un viitor mult prea îndepărtat ca să și-l poată imagina, sau într-un trecut mult prea îndepărtat ca să și-l poată aminti.

- Dar ne mai ajuți? a strigat Julian după el. Malcolm, doar n-o să... Apo a tăcut, căci Malcolm dispăruse în umbrele nopții. ... ne abandonezi? a continuat în cele din urmă, știind că nimeni nu îl mai aude.

Julian stătea și acum rezemat de stâlpul acela, de parcă ar fi fost singurul lucru care-l mai putea susține, iar Emma și-a adus aminte fără să vrea de Sala Acordurilor, când Julian avea doisprezece ani și stătea ghemuit lângă un stâlp, plângând cu fața în mâini.

A mai plâns și altă dată, dar nu prea des. Nu se puteau întâmpla prea multe lucruri care să se compare ca intensitate cu uciderea propriului tată.

Pumnalul serafic din mâna lui se consumase. L-a aruncat când Emma s-a apropiat de el. Ea l-a prins de mână. Nu era pasiune în gestul ei, nimic care să amintească de noaptea de pe plajă. Numai puterea absolută a prieteniei pe care o împărtășeau de peste zece ani.

El s-a uitat la ea și Emma a văzut în ochii lui recunoștință. O clipă, n-a mai fost nimeni în lume, doar ei doi, respirând, și degetele lui ușoare scriind pe încheietura ei *M-U-L-T-U-M-E-S-C*.

— Malcolm zicea c-ar trebui să ne spui ceva, s-a auzit vocea lui Mark. Mi s-a părut că ești de acord cu el. Despre ce e vorba? Dacă mai ținem mult copiii în așteptare, or să se revolte.

Julian a dat din cap, s-a îndreptat și s-a dezlipit de stâlp. Era din nou fratele mai mare și mai calm, bunul soldat, băiatul care are întotdeauna un plan.

— Mă duc să le spun ce se întâmplă. Voi așteptați-mă în sufragerie, le-a cerut el. Malcolm avea dreptate. Trebuie să stăm de vorbă.

Los Angeles, 2008

Julian nu va uita niciodată ziua în care unchiul Arthur a venit pentru prima oară la Institutul din Los Angeles.

Mai fusese acolo doar de două ori, cu toate că fratele lui, Andrew, tatăl lui Julian, era în fruntea celui mai mare institut de pe Coasta de Vest de aproape cincisprezece ani. Relațiile dintre Andrew și restul familiei Blackthorn se cam răciseră de când o femeie-elf venise la poarta Institutului cu doi copilași adormiți, despre care spusese că sunt copiii lui Andrew și-ai lui Lady Nerissa, de la Curtea Elfilor Luminii, și îi lăsase acolo în grija lui.

Nici măcar faptul că soția lui Andrew adoptase rapid copiii și îi tratase la fel cum îi trata și pe ai ei nu a reparat complet ruptura. Julian a bănuțit întotdeauna că mai era ceva ce tatăl său nu voia să spună. Și Arthur părea că e de aceeași părere, dar niciunul dintre ei nu dorea să vorbească despre asta, iar acum, că Andrew era mort, Julian bănuia că și povestea fusese îngropată odată cu el.

Julian stătea în capul scărilor de la Institut, uitându-se la unchiul său, care cobora din mașina cu care Diana îl adusese de la aeroport. Arthur ar fi putut veni printr-un Portal, dar el preferase să călătorească la fel ca mundanii. Părea boțit și obosit de

călătorie, cum urca așa scările, cu Diana după el. Julian vedea că ea își ținea buzele strânse și se întreba dacă Arthur făcuse ceva s-o enerveze. Spera că nu; Diana era la Institutul din Los Angeles doar de o lună, dar Julian o plăcea deja foarte mult. Ar fi fost bine pentru toată lumea ca ea să se înțeleagă cu Arthur.

Arthur a intrat în holul Institutului, clipind des din ochi, încercând să-și obișnuiască ochii arși de soare cu semiîntunericul de acolo. Erau de față toți frații Blackthorn, îmbrăcați în hainele cele mai bune — Dru purta o rochișă de catifea și Tiberius avea cravată la gât. Livvy îl ținea în brațe pe Tavvy și radia de speranță. Emma stătea deoparte, la capătul scărilor, perfect conștientă de statutul ei — făcea parte din familie, dar încă nu era una de-a lor.

Avea părul împletit, iar codițele blonde erau prinse în jurul capului ca o coronită. Julian își amintea bine asta.

Diana a făcut prezentările. Julian a dat mâna cu unchiul lui, care nici de aproape nu semăna prea mult cu tatăl lui Julian. Poate asta era bine. Ultima amintire pe care o avea Julian cu tatăl său nu era prea plăcută.

Julian se uita în ochii unchiului său, în timp ce acesta îi strângea mâna cu putere. Arthur avea părul șaten al familiei Blackthorn, deși acum era aproape complet încărunțit, iar în spatele ochelarilor se vedeau ochii albaștri-verzi. Avea trăsături aspre și încă mai schiopăta ușor din cauza răniilor suferite în timpul Războiului Întunecat.

Arthur s-a întors apoi să-i salute și pe ceilalți și Julian a simțit brusc o zvâcnire interioară. Vedea chipul plin de speranță al lui Dru, îl vedea pe Ty, uitându-se la el dintr-o parte, și repeta în gând: Iubește-i. Iubește-i. Pentru numele Îngerului, iubește-i.

Nu conta dacă pe el îl iubește sau nu cineva. Avea doisprezece ani. Era destul de mare. Avea Pecețile, deci era vânător de umbre. O avea pe Emma. Dar ceilalți încă mai aveau nevoie de cineva care să-i sărute seara, înainte de culcare, să le alunge coșmarurile, să le bandajeze genunchii juliți și să le aline sentimentele rănite. Cineva care să-i învețe să se maturizeze.

Arthur s-a dus la Drusilla și i-a strâns mâna, cumva stânjenit. Zâmbetul de pe fața ei s-a stins când el a pornit mai departe spre Livvy, fără să-l ia în seamă pe Tavvy, după care s-a aplecat spre Ty cu mâna întinsă.

Ty nu i-a întins-o.

— Uită-te la mine, Tiberius, a spus Arthur, puțin răgușit, apoi și-a dres vocea. Tiberius! Și-a îndreptat spatele și s-a întors spre Julian: De ce nu se uită la mine?

— Nu întotdeauna îi place să aibă contact vizual cu cineva, i-a explicat Julian.

— De ce? a întrebat Arthur. Ce are?

Julian a văzut că Livvy îl apucă de mână pe Ty. A fost singurul lucru care l-a împiedicat să nu-l dea la o parte pe unchiul lui ca să-l ia chiar el de mână pe fratele lui mai mic.

— Nimic. Așa e el.

— Ciudat, a spus Arthur, apoi s-a îndepărtat de Ty și nu s-a mai uitat la el. S-a întors spre Diana. Unde e biroul meu? a întrebat.

Buzele Diane s-au subțiat și mai mult. Julian avea impresia că se sufocă.

— Diana nu locuiește aici și nu lucrează pentru noi, a spus el. Este tutorele nostru, lucrează pentru Conclav. Te ajut eu să-ți găsești biroul.

— Bine. Unchiul Arthur și-a luat valiza de jos. Am mult de lucru.

Julian a urcat scările, având senzația că are capul plin de mici explozii, care îl împiedicau să îl audă pe unchiul Arthur vorbindu-i despre importanța monografiei la care lucrează el, referitoare la Iliada. Aparent, Războiul Întunecat îl întrerupsese de la lucru, iar o parte din scrierile lui fuseseră distruse în urma atacului asupra Institutului din Londra.

— Foarte neplăcut lucru, războiul, spunea Arthur, pășind în biroul care îi aparținuse tatălui lui Julian.

Pereții aveau lambriuri de lemn deschis la culoare și zeci de ferestre care dădeau spre mare și spre cer.

Era foarte reprezentativ pentru cei care muriseră aici, s-a gândit Julian, dar unchiul lui a clătinat din cap, strângând mânerul valizei până când degetele i s-au albit.

— A, nu, nu, nu, a spus el. Nu e bun deloc.

Când s-a întors de la fereastră, Julian a observat că era palid la față și transpira.

— Prea multe geamuri, a mormăit el. Lumina. . . e prea puternică. Prea multă. A tușit. Nu aveți și o mansardă?

Julian nu mai fusese de ani de zile la mansardă, dar își amintea unde e — se ajungea acolo urcând o scară îngustă de la etajul al treilea. A intrat acolo împreună cu el, tușind din cauza prafului. Dușumeaua era neagră de mucegai, iar camera era plină de cufere vechi; într-un colț era o masă de lemn masiv, cu un picior rupt.

Unchiul Arthur a lăsat valiza jos.

— Perfect, a spus el.

Julian nu l-a mai văzut decât în seara următoare, când probabil foamea îl făcuse să coboare. Arthur s-a așezat la masă fără să spună un cuvânt și a mâncat repede. Emma a încercat să vorbească cu el în seara aceea, și în seara care a urmat. Până la urmă a renunțat.

— Nu-mi place, i-a spus Drusilla într-o zi, după plecarea lui. Conclavul nu poate să ne trimită un alt unchi?

Julian a îmbrățișat-o.

— Mă tem că nu. Doar pe el îl avem.

Arthur a devenit din ce în ce mai retras. Uneori recita fragmente de poezii sau spunea ceva în latină; odată i-a spus lui Julian să-i dea sarea în greaca antică. Într-una din seri a rămas și Diana la cină; după ce Arthur s-a retras, l-a luat pe Julian deoparte.

— Poate c-ar fi mai bine să nu mai ia masa cu toată familia, i-a spus ea încet. Ai putea să-i duci sus mâncarea.

Julian a dat din cap. Furia și teama pe care la început le simțise ca pe niște explozii în cap acum se transformaseră într-o dezamăgire resemnată. Unchiul Arthur n-avea să-i iubească pe frații și surorile lui. N-avea să-i învelescă la culcare și nici nu le va săruta genunchii juliți. N-o să-i ajute cu nimic.

Atunci Julian s-a hotărât să-i iubească el de două ori mai mult ca un adult. Va face totul pentru ei, se gândea el într-o noapte când urca spre mansardă; trecuseră mai multe luni de când unchiul lor locuia aici. Va avea grijă să nu le lipsească nimic. Va avea grijă să nu simtă lipsa lucrurilor pe care nu le au, îi va iubi așa de mult, încât va compensa pierderile suferite de ei.

A deschis atunci ușa de la mansardă cu umărul. În prima clipă a privit dezorientat, pentru că a avut impresia că încăperea e goală. Că unchiul lui nu e aici, că era în camera lui, dormind, așa cum făcea de multe ori, la ore ciudate.

— Andrew?

Vocea venea de pe podea. Unchiul Arthur stătea pe jos, rezemat de masa din lemn masiv. Ai fi zis că se scaldă într-o piscină întunecată. Lui Julian i-a luat ceva timp să-și dea seama că era sânge — negru în lumina palidă, bălți lipicioase de sânge peste tot, uscându-se pe podea, lipindu-se de hârtiile de pe jos. Mânele lui Arthur erau suflecate și cămașa era plină de stropi de sânge. În mâna dreaptă ținea un cuțit.

— Andrew, a bolborosit el, ridicând capul spre Julian. Iartă-mă. A trebuit s-o fac. Aveam... prea multe gânduri. Vise. Vocile lor ajung la mine prin sânge, înțelegi? Când vărs sânge, nu le mai aud.

Cumva, Julian a reusit să-și recapete vocea.

— *Vocile cui?*

— *Ale îngerilor din cer, a spus Arthur. Și ale demonilor din adâncul mării.*

A apăsât vârful cușitului pe pernuța unui deget și a privit picătura roșie care s-a ivit.

Dar Julian nu-l mai auzea. Privea prin tunelul timpului la Conclav și la Lege.

„Sminteală”, așa spuneau ei când un vânător de umbre aude voci pe care nu le mai aude nimeni, când vede lucruri pe care nu le vede nimeni. Aveau și alți termeni pentru asta, mai urâți, și nu exista niciun fel de înțelegere, niciun fel de milă, niciun fel de toleranță. Sminteala era o pată de neșters, un semn că acel creier respinsese perfecțiunea sângelui Îngerului. Cei considerați smintiți erau închiși în Basilias și niciodată nu mai vedeau lumina zilei.

În niciun caz nu li se permitea să conducă un Institut.

Până la urmă, se părea că lipsa unei persoane iubitoare nu era cea mai groaznică problemă cu care se confruntau copiii Blackthorn.

20

CU MULT TIMP ÎN URMĂ

SUFRAGERIA INSTITUTULUI ERA FOLOSITĂ RAR — FAMILIA MÂNCA LA bucatărie, cu excepția rarelor situații când unchiul Arthur lua masa cu copiii. Pereții camerei erau plini de tablouri aduse din Anglia — portrete ale membrilor familiei Blackthorn, cu numele gravate dedesubt. *Rupert. John. Tristan. Adelaide. Jesse. Tatiana.* Aceștia priveau cu ochi goi spre o masă lungă de stejar, înconjurată de scaune cu spătar înalt.

Mark se suise pe un colț de masă, uitându-se în jur.

— Îmi plac ăștia, a spus el. Tipii din portrete. Mereu mi-au plăcut.

— Ți se par prietenoși?

Emma se rezema de cadrul ușii. Ușa era întredeschisă și Emma îl vedea pe Julian în hol, discutând cu frații și surorile lui.

Livvy își ținea strâns sabia și părea furioasă. Lângă ea, Ty avea fața calmă, dar mâinile lui lucrau de zor, încurcând și descurcând șnururi.

— Tavvy nu s-a culcat, se joacă, i-a informat Drusilla; era în pijama și avea părul ciufulit. Sper să adoarmă. În general poate să doarmă când e război. Adică...

— Asta n-a fost un război, a spus Julian. Deși au fost niște momente mai dure, înainte să apară Malcolm.

— Julian l-a chemat pe Malcolm, este? a întrebat Emma, întorcându-se spre Mark. Chiar dacă tu erai aici și Malcolm nu știa de întoarcerea ta.

— A trebuit s-o facă, a spus Mark, și Emma a fost izbită de tonul lui uman.

Și aparența lui era mai umană, așa cum stătea neglijent pe masă, îmbrăcat în jeanși și hanorac.

— Erau trei sute de Discipoli în jurul Institutului și nu puteam chema Conclavul.

— Putea să-ți spună să te ascunzi, a zis Emma.

Jacheta ei era murdară de praf și de sânge. Și-a aruncat-o pe un scaun.

— Mi-a zis. Dar n-am vrut.

— Cum? De ce n-ai vrut?

Mark nu a răspuns, s-a uitat doar la ea.

— Mâna ta, a spus el. Sângerează.

Emma s-a uitat la mână. Avea dreptate; era o tăietură lungă peste nodurile degetelor.

— E o nimica toată.

El i-a luat mâna, uitându-se cu un ochi critic la sângele acela.

— Aș putea să-ți desenez o *iratz*, a spus. Dacă nu le vreau pe pielea mea, nu înseamnă că nu pot să le fac altora.

Emma și-a tras mâna.

— Nu-ți bate capul, a refuzat ea, și a început să se uite iar spre hol.

— Dar data viitoare? întreba Ty. Va trebui să chemăm Conclavul. Singuri nu ne putem descurca, și nu putem să ne așteptăm ca Malcolm să fie mereu aici.

— Conclavul nu trebuie să știe, a insistat Julian.

— Jules, a spus Livvy. Bine, am priceput asta, dar poate găsim un mod... adică, în fond, Conclavul ar trebui să înțeleagă... Mark e *fratele* nostru și...

— Am eu grijă de asta, a întrerupt-o Julian.

— Dar dacă vin iar? a întrebat Dru, cu voce abia auzită.

— Ai încredere în mine? a întrebat-o blând Julian.

Ea a dat din cap.

— Atunci, nu-ți mai face griji. Nu vor mai veni.

Emma a oftat, în timp ce Julian și-a trimis frații în camerele lor. A rămas acolo, uitându-se după ei, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre sufragerie. Emma a plecat de lângă ușă și s-a așezat pe unul dintre scaunele acelea înalte, exact când el intra în cameră.

Candelabrul cu lampa-vrăjitoarei strălucea puternic; era o lumină albă, necruțătoare, ca într-o cameră de interogatoriu. Julian a închis ușa după el și s-a rezemat de ea. Ochii lui albaștri-verzi străluceau pe fața lipsită de culoare. Când a întins mâna să-și dea părul de pe frunte, Emma a văzut că avea degetele însângerate, fiindcă își rosese unghiile până la carne.

Până la carne. Auzise expresia la Diana, care îl văzuse pe Julian cum își rodea unghiile când se antrenau Ty și Livvy. „Nu-l ajută cu nimic roaderea unghiilor până la carne ca să mânuiască sabia”, spusese Diana, iar mai târziu Emma căutase sensul expresiei.

Până la carne: pielea subțire de sub unghii. Cuvântul carne apare și în expresia „în carne și oase”, cu sensul de „în persoană, în realitate”.

De atunci se gândea mereu la asta când îl vedea așa pe Julian; el încerca parcă să muște din realitatea tulbure a vieții lui, să cauterizeze cumva duritatea ei. Știa că el face asta când e supărat sau neliniștit: când Ty era nefericit, când unchiul Arthur avea întâlniri cu Conclavul, când suna Helen și el îi spunea că totul e bine, că ea și Aline nu trebuie să-și facă griji și că, da, înțelege de ce nu se pot întoarce de pe insula Wrangel.

Și asta făcea și acum.

— Julian, a spus Emma. Nu ești obligat să faci asta, dacă nu vrei. Nu ești obligat să ne spui...

— De fapt, chiar sunt obligat, a contrazis-o el. Trebuie să mă lăsați puțin să vorbesc, fără să mă întrerupeți. După aceea vă răspund la întrebări. Bine?

Mark și Emma au dat din cap.

— După Războiul Întunecat, ne-au lăsat să ne întoarcem aici, acasă, doar datorită unchiului Arthur. Ne-au permis să rămânem împreună

numai pentru că aveam un tutore. Un tutore din familie, nici prea tânăr, nici prea bătrân, o persoană dispusă să promită c-o să aibă grijă de șase copii, să îi educe și să-i antreneze. Nimeni n-ar fi făcut asta, în afară de Helen, dar ea fusese exilată...

— Iar eu nu eram aici, a completat Mark cu amărăciune.

— N-a fost vina ta... Julian s-a oprit, a respirat adânc și a clătinat imperceptibil din cap. Dacă mai vorbiți, dacă mă mai întrerupeți, n-o să reușesc să termin.

Mark a lăsat capul în jos.

— Scuzele mele.

— Chiar dacă nu te-ar fi luat de aici, Mark, tu erai prea tânăr. Numai o persoană trecută de optsprezece ani are dreptul să conducă un institut și să fie tutore. Julian s-a uitat în jos la mâinile lui, cu aerul că în el se dă o luptă; apoi a ridicat din nou capul și a continuat. Conclavul a considerat că unchiul Arthur poate să ne fie tutore. Așa am crezut și noi. Am crezut asta când a venit aici, ba chiar și câteva săptămâni după ce a venit. Poate chiar luni. Nu mai știu. Știu doar că el n-a făcut niciun efort să ne cunoscă, dar mi-am spus că nu contează asta. Mi-am spus că nu avem nevoie de un tutore care să ne iubească. Măcar să fie cineva care să ne ajute să rămânem împreună.

Privirea lui se fixase pe ochii Emmei și părea că cele spuse în continuare i se adresează ei.

— Ne iubeam noi destul, mi-am zis eu. Ca să mai conteze. Poate nu știe să-și arate afecțiunea, dar asta nu înseamnă că nu poate fi un bun conducător al Institutului. Dar el a început să coboare tot mai rar; scrisorile și telefoanele de la alte Institute și de la Conclav rămâneau fără răspuns, iar atunci mi-am dat seama că nu e deloc bine. Abia se încheiase Pacea Rece, orașul era sfâșiat de dispute teritoriale, iar vampirii, vârcolacii și magicienii se luptau care mai de care să pună mâna pe fostele posesiuni ale spiritelor naturii. Eram copleșiți de telefoane, vizite, ni se cerea să rezolvăm probleme. Mă duceam în mansardă să-i duc mâncarea și mă rugam de el să facă ce trebuia făcut, ca să nu intervină Conclavul. Fiindcă știam ce s-ar întâmpla atunci. Dacă nu mai aveam tutore, nu mai aveam nici casă. Și atunci... Julian a respirat

adânc. Pe Emma ar fi trimis-o la Academie, în Idris. Asta voiau să facă de prima dată. Iar pe noi ne-ar fi trimis la Londra, probabil. Tavvy era doar un copilăș. Probabil că l-ar fi plasat într-o altă familie. La fel și pe Drusilla. Iar pe Ty... imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat cu Ty. În clipa când și-ar fi dat seama că el nu se comportă cum cred ei că trebuie, l-ar fi inclus în programele lor de „reeducare” de la Academie. L-ar fi separat de Livvy. Asta i-ar fi ucis pe amândoi.

Julian a făcut câțiva pași prin cameră, agitat, după care s-a oprit în fața portretului lui Jesse Blackthorn și s-a uitat în ochii albaștri-verzi ai strămoșului său. Apoi povestea a continuat.

— Așa că l-am implorat pe Arthur să răspundă Conclavului, să facă ceva, orice, numai să arate că el chiar conduce Institutul. Erau teancuri de scrisori. Mesaje urgente. Arme nu aveam și el nu achiziționa niciuna. Rămăseserăm fără pumnale serafice. Într-o seară, m-am dus la el să-i propun...

Vocea lui s-a frânt.

— ... să-i propun să răspund eu la scrisori și el să le semneze, și l-am găsit pe jos, cu un cuțit în mână. Își făcuse tăieturi pe mâini, ca să iasă răul din el, așa spunea el.

Ochii lui nu se dezlipeau de portret.

— L-am bandajat. Dar după aceea am stat de vorbă cu el și atunci mi-am dat seama. Realitatea unchiului Arthur nu e și realitatea noastră. El trăiește într-o lume de vis, în care eu sunt uneori Julian și alteori tatăl meu. Vorbește cu oameni care nu sunt acolo. A, sunt momente când își dă seama cine e și unde se află. Dar sunt momente trecătoare. Există perioade urâte, care pot dura și câteva săptămâni, când nu recunoaște pe nimeni. Apoi urmează o perioadă de claritate, când ai crede că lucrurile revin la normal. Dar el nu va reveni niciodată la normal.

— Vrei să spui că e dement, a sugerat Mark.

„Demență” era un termen folosit de spiritele naturii; de fapt, în Regatul Elfilor demența era o pedeapsă — zdruncinarea minții cuiva. Vânătorii de umbre o numeau „sminteală”. Emma bănuia că mundanii au mai multe cuvinte care să explice starea asta — așa intuise din cele câteva filme și cărți ale mundanilor pe care le cunoștea. Înțelesese că

mundanii nu sunt așa de duri și implacabili cu cei a căror minte funcționează altfel, cu cei chinuiți și speriați de propriile lor gânduri. Dar Conclavul era dur și implacabil. Se vedea asta din cuvintele pe care le foloseau când descriau codul după care trebuie să trăiești. *Legea e aspră, dar e Lege.*

— Smintit, presupun c-ar spune Conclavul, a răspuns Julian, cu o strâmbătură amară. E uimitor că ei consideră că poți fi vânător de umbre dacă ai o afecțiune fizică, dar nu și dacă ai o afecțiune a minții. Știam, chiar și când aveam doisprezece ani, că, dacă ar afla Conclavul de starea reală a lui Arthur, ar prelua Institutul. Ne-ar despărți familia și ne-ar împrăstia pe toți. Iar eu *nu aveam de gând să accept una ca asta*. Julian s-a uitat la Mark și la Emma cu ochi scăpărători. Pierdusem destui oameni din familia mea în timpul războiului, a spus el. Toți am pierdut. Am pierdut așa de mult. Pe mama, pe tata, pe Helen, pe Mark. Ne-ar fi despărțit pe toți și, până să devenim adulți, nici n-am mai fi fost o familie. Erau copiii *mei*. Livvy. Ty. Dru. Tavvy. *Eu* i-am crescut. Am devenit eu unchiul Arthur. Am luat scrisorile și am răspuns la ele. Am achiziționat arme. Am conceput planuri de patrulare. Nu am permis nimănui să vadă că Arthur e bolnav. Adevărul era... A întors capul. Apoi: Când eram mai mic, îl uram. Aș fi vrut să nu mai coboare niciodată din mansardă, numai că uneori trebuia s-o facă. Disputele teritoriale trebuiau să fie rezolvate personal. Erau întâlniri care nu puteau fi evitate și nimeni n-ar fi acceptat să participe la o ședință importantă cu un băiat de doisprezece ani. Așa că m-am dus la Malcolm. El a reușit să creeze un medicament pentru Arthur. Medicamentul ăsta îl făcea să fie limpede la minte o perioadă. Efectul nu dura decât câteva ore, iar după aceea Arthur avea dureri de cap.

Emma și-a adus aminte cum se ținea Arthur de cap la întâlnirea cu delegația elfilor din Sanctuar. Amintirea durerii care se citea pe fața lui... nu se ștersese niciodată din mintea ei, deși ar fi vrut.

— Uneori, am încercat să-l țin deoparte și prin alte metode, a spus Julian, parcă dezgustat de sine. De exemplu, în seara asta, Malcolm i-a dat ceva să doarmă. Știu că nu e bine. Credeți-mă, am simțit că pentru asta ar trebui să ajung în iad. Dacă există iad. Știam că nu ar fi trebuit

să fac așa ceva. Malcolm a păstrat secretul, nu a spus nimănui, dar era clar că nu e chiar de acord cu asta. El voia să spun adevărul. Numai că adevărul ne-ar fi distrus familia.

Mark s-a aplecat ușor în față. Expresia lui era indescifrabilă.

— Și Diana?

— Nu i-am spus niciodată, a recunoscut Julian. Dar am impresia că bănuiește ceva, măcar parțial.

— De ce nu i-ai cerut ei să conducă Institutul? În loc să fie condus de un băiat de doisprezece ani?

— I-am cerut. A refuzat. A zis că e imposibil. Îi părea sincer rău și a spus c-o să ne ajute cu tot ce poate. Diana are... secretele ei. Julian s-a întors de la portretul lui Jesse. Și încă ceva, a adăugat. Am spus că l-am urât pe Arthur. Dar asta a fost demult. Acum nu-l mai urăsc. Urăsc Conclavul pentru ce i-ar face dacă ar ști, pentru ce ne-ar face nouă.

A lăsat capul în piept. Lumina de la lampa-vrăjitoarei, extraordinar de puternică, făcea ca vârfurile lui de păr să pară aurii, iar cicatricile de pe mâini, argintii.

— Așa că acum știți și voi. Vorbea cu mâinile încleștate pe spătarul unui scaun. Înțeleg dacă mă veți detesta pentru asta. Nu știu ce altceva aș fi putut să fac. Dar vă înțeleg.

Emma s-a ridicat de pe scaun.

— Cred că noi știam toate astea, a spus ea. Nu știam... dar știam. S-a uitat la Julian. Știam, nu-i așa? Știam că e cineva care are grijă de toate, și că acel cineva nu e Arthur. Ne-am comportat cu toții ca și cum el ar conduce Institutul, fiindcă era mai simplu așa. Fiindcă ne doream să fie așa.

Julian a închis ochii. Când i-a deschis iar, s-a uitat la fratele lui.

— Mark? a rostit el, și într-un singur cuvânt se găsea întrebarea implicită: *Mark, mă urăști?*

Mark s-a dat jos de pe masă. Lumina magică făcea ca părul lui să pară alb.

— Nu am niciun drept să te judec, frate. Odinioară eu eram fratele mai mare, dar acum ești tu. Când eram în Regatul Elfilor, mă gândeam în fiecare noapte la voi, pe rând — la tine, la Helen, la Livvy și la Ty, la Dru și la Tavvy. Le-am dat stelelor numele voastre, ca atunci când

încep să apară pe cer să am impresia că sunteți cu mine. E tot ce-am putut să fac ca să amuțesc groaza că voi ați putea păți ceva, că ați putea muri și eu n-aș afla niciodată. Dar m-am întors la o familie care nu e doar în viață și sănătoasă, ci și unită, iar asta ți se datorează ție. E dragoste aici, între voi. O dragoste așa de mare, încât îmi taie respirația. E așa de multă, încât a ajuns și pentru mine.

Julian se uita la fratele lui ezitant și uimit. Emma simțea în gât gustul lacrimilor. Ar fi vrut să se ducă la Julian să-l îmbrățișeze, dar o țineau pe loc o mie de gânduri.

— Dacă vreți să le spun și celorlalți, a zis Julian, răgușit, o s-o fac.

— Nu e acum momentul să decidem, a replicat Mark, iar în această frază, în felul în care se uita Mark la fratele lui, pentru prima oară de când venise aici, Emma a putut vedea o lume în care cei doi frați erau alături, creșteau împreună copiii și se sfătuiau ce să facă.

Pentru prima oară, putea să vadă armonia pierdută.

— Nu când inamicii ne încercuiesc la Institut, nu când sunt în joc viețile și sângele nostru.

— E o povară greu de suportat, secretul ăsta, a spus Julian, și în tonul lui era și un avertisment, dar și o speranță.

Emma simțea un junghi în inimă, fiindcă toate astea nu erau deloc corecte; fiindcă un băiat de doisprezece ani fusese nevoit să ia decizii dureroase și disperate ca să-și păstreze familia. Fiindcă Arthur Blackthorn zăcea în întuneric, nu din vina lui, și fiindcă starea lui, odată dezvăluită, i-ar aduce o pedeapsă din partea propriului său guvern. Fiindcă mii de minciuni, spuse cu bună credință, apasă greu, pentru că minciunile spuse cu bună credință sunt tot minciuni.

— Iar dacă Discipolii își pun în practică amenințarea...

— Dar de unde știi ei? a întrebat Emma. De unde știi de Arthur? Julian a clătinat din cap.

— Habar n-am. Dar cred c-ar trebui să aflăm.

Cristina se uita la Diego, care, după ce o așezase pe patul de la infirmerie, și-a dat seama că nu poate să stea lângă ea cu sabia la șold și cu arbaleta pe umăr, așa că și le-a dat jos, cumva stânjenit.

Diego era rareori stânjenit. Ea și-l amintea delicat, cel mai delicat dintre frații Rocio Rosales; Jaime era mai belicos și mai dur. Și-a agățat pe perete sabia și arbaleta, apoi și-a desfăcut hanoracul negru și l-a atârnat în cuier, lângă ușă.

Stătea cu spatele la ea; prin tricoul alb se vedeau zeci de cicatrice noi și o mulțime de Peceți, unele permanente. Pe omoplatul drept avea o rună mare, neagră, pentru curaj în luptă, din care ieșea un capăt al desenului până spre gât, ca un tentacul. Parcă mai crescuse, parcă talia, umerii și spatele căpătaseră încă un rând de mușchi. Și părul era mai lung, ajungându-i acum până la gulerul tricoului. Buclele i-au atins obrazul când a întors capul spre ea.

Cristina reușise să treacă peste șocul revederii lui pe alee, datorită vârtejului de evenimente. Dar acum erau doar ei doi, singuri la infirmerie, iar ea se uita la el și vedea trecutul. Trecutul de care fugise și pe care încercase să-l uite. Era acolo, în felul în care el se aplecase peste ea și îi dezlegase cu grijă șiretul de la ghețe, în felul în care i le scosese din picioare și apoi îi ridicase marginea pantalonului deasupra rănii. În felul în care genele lui îi umbreau obrajii când el trecea concentrat vârful stelei în jurul rănii, încercuind-o cu rune de vindecare. Era acolo, în pistruii aceia din colțul gurii, în felul în care s-a încruntat când și-a îndreptat umerii ca să se uite cu ochi critic la runa desenată.

— Cristina? a întrebat-o el. Acum e mai bine?

Durerea se domolise. Ea a dat din cap și el s-a retras, cu stela în mână. O ținea așa de strâns, încât cicatricile vechi de pe mână se albisseră, iar ea și-a amintit de aceste cicatrice și de degetele cu care își desfăcea cămașa în dormitorul ei din San Miguel de Allende, în timp ce de afară se auzeau clopotele de la *parroquia*¹.

— E mai bine, a spus ea.

— Perfect. A lăsat stela jos. *Tenemos que hablar*².

— Vorbește în engleză, te rog, a spus ea. Nu vreau să-mi pierd exercițiul.

Pe fața lui a trecut o umbră de iritare.

¹ Biserică parohială (în lb. spaniolă).

² Trebuie să stăm de vorbă (în lb. spaniolă).

— Nu ai nevoie de exercițiu. Engleza ta e perfectă, ca și a mea.

— Modest ca întotdeauna.

El a zâmbit.

— Îmi era dor de tine, cu criticile tale.

— Diego..., a clătinat ea din cap. N-ar trebui să fii aici. Și n-ar trebui să spui că ți-a fost dor de mine.

Liniile chipului lui era bine definite: pomeți, obraji, tâmpile. Numai gura nu era dură, iar acum colțurile ei erau îndreptate în jos, de tristețe. Ea și-a adus aminte de prima oară când îl sărutase, în grădina Institutului, dar a alungat repede amintirea.

— Dar e adevărat, a spus el. Cristina, de ce-ai fugit așa? De ce nu mi-ai răspuns la mesaje și la telefoane?

Ea a ridicat mâna.

— Mai întâi tu, a spus ea. Ce cauți în Los Angeles?

El și-a sprijinit bărbia în palme.

— După ce-ai plecat, n-am mai putut să stau acolo. Toate îmi aminteau de tine. Eram în permisie de la Școala de Solomonie. Urma să ne petrecem vara împreună. Și tu ai plecat. Făceai parte din viața mea, și apoi ai dispărut. Mă simțeam pierdut. M-am întors la școală, dar nu puteam să mă gândesc decât la tine.

— Îl aveai pe Jaime, a comentat ea rece.

— Nimeni nu-l are pe Jaime, a spus el. Tu crezi că el n-a intrat în panică atunci când ai plecat? Voi doi urma să fiți *parabatai*.

— Cred c-o să supraviețuiască.

Cristina își auzea vocea, rece și calmă, ca o bucată de gheață.

El a răsunat de râs.

— La Școala de Solomonie au început să vină tot mai multe rapoarte din L.A., a spus el. Indicii de magie necromantă. Eforturile prietenei tale, Emma, de a investiga moartea părinților ei. Conclavul considera că se agită degeaba, că era limpede că Sebastian a fost uci-gașul părinților ei și că ea nu vrea să accepte. Dar eu am crezut că s-ar putea să aibă dreptate. Am venit aici să cercetez și din prima zi m-am dus în Piața Umbrelor. Uite, povestea e lungă... în fine, am ajuns acasă la Wells...

— Unde te-ai gândit c-ar fi bine să tragi cu arbaleta într-un nefilim de-ai tăi?

— Nu știam că sunt vânători de umbre! Am crezut că ei sunt criminalii... nu am tras ca să-i omor.

— *No manches*¹, a comentat Cristina cu duritate. Trebuia să stai acolo și să le spui că ești nefilim. Săgețile alea erau otrăvite. Julian a fost gata să moară.

— Am priceput asta. Diego se întristase. Săgețile nu au fost otrăvite de mine, a răspuns el. Dacă aș fi știut, aș fi rămas. Armele pe care le-am cumpărat din Piața Umbrelor au fost otrăvite fără știerea mea.

— Păi, cine te-a pus să cumperi arme de acolo? De ce n-ai venit la Institut? l-a întrebat Cristina.

— Am venit, a răspuns el și Cristina l-a privit surprinsă. Am venit să vorbesc cu Arthur Blackthorn. L-am găsit în Sanctuar. Am încercat să-i spun cine sunt, de ce am venit. Mi-a spus că problemele familiei Blackthorn sunt treaba lor și că nu vor nicio implicare din afară, că, dacă vreau să-mi fie bine, să plec din oraș înainte să ardă totul.

— Așa ți-a spus? a întrebat Cristina, ridicându-se uimită în capul oaselor.

— Mi-am dat seama că nu sunt bine-venit aici. M-am gândit chiar că familia Blackthorn ar putea fi implicată în necromanție, într-un fel sau altul.

— Niciodată n-ar face așa ceva!

— Bine, tu poți să spui asta. Îi cunoști. Dar eu nu-i cunoșteam. Nu știam decât că directorul Institutului mi-a spus să plec, dar eu nu puteam, fiindcă tu erai aici. Poate în pericol, poate că familia Blackthorn era periculoasă. A trebuit să iau arme din Piața Umbrelor pentru că, dacă m-aș fi dus la depozitele obișnuite, ei și-ar fi dat seama că n-am plecat. Uite, Cristina, eu nu te mint...

— Tu nu mă *minți*? a întrebat Cristina. Vrei să știi de ce-am plecat de acasă, Diego? În mai, eram la San Miguel de Allende. Am fost la

¹ Nu, zău? (în lb. spaniolă).

Jardín, și când m-am întors, tu și Jaime erați pe terasă. Eu veneam prin curte; vă auzeam vocile foarte clar. Voi nu știți că sunt acolo.

Diego părea nedumerit.

— Eu nu...

— L-am auzit pe Jaime când îți spunea că nu e la putere ramura bună a familiei Rosales. Că voi ar trebui să fiți la putere. Îți povestea planul lui. Sunt convinsă că-ți amintești. Planul în care tu trebuia să te căsătorești cu mine, el să devină *parabatai*-ul meu și să vă folosiți de influența voastră asupra mea ca s-o dați jos pe mama din funcția de conducător al Institutului D.F. și să conduceți voi. Îți spunea că tu ai o misiune mai ușoară, pentru că la un moment dat mă poți părăsi. Dar el, ca *parabatai*, trebuia să rămână cu mine pentru totdeauna. Mi-amintesc bine ce spunea.

— Cristina... Diego se făcuse palid. De-asta ai plecat tu în noaptea aceea. Nu pentru că era mama ta bolnavă și avea nevoie de tine la Institut.

— Eu eram cea bolnavă! a izbucnit Cristina. Mi-ați frânt inima, Diego, tu și fratele tău. Nu știu ce e mai rău, să-ți pierzi prietenul cel mai bun sau pe băiatul pe care îl iubești, dar îți spun sigur, în ziua aia a fost ca și cum ați fi murit amândoi. De-asta nu ți-am răspuns la telefoane și mesaje. Nu poți vorbi la telefon cu un mort.

— Și Jaime?

Era o strălucire în ochii lui.

— Lui de ce nu i-ai răspuns?

— Nu m-a sunat niciodată, a spus Cristina și aproape că s-a bucurat când a văzut uimirea întipărită pe fața lui. Poate are mai mult bun-simț ca tine.

— Jaime? *Jaime?*

Diego se ridicase în picioare. Pe tâmplă i se zbătea o venă.

— Îmi amintesc ziua aceea, Cristina. Jaime era beat și vorbea aiurea. Pe mine m-ai auzit vorbind sau l-ai auzit numai pe el?

Cristina s-a chinuit să-și amintească. În amintirea ei erau multe voci, dar...

— Nu l-am auzit decât pe Jaime. Tu n-ai spus nicio vorbă. Nu mi-ai luat apărarea. N-ai spus nimic.

— N-avea niciun rost să vorbesc cu Jaime când era beat, a spus Diego cu amărăciune. L-am lăsat să vorbească. N-ar fi trebuit. Nu mă interesa planul lui. Te iubeam. Voiam să plecăm împreună undeva, de parte. Este fratele meu, dar el e... Cred că s-a născut cu ceva în minus, cu partea aceea din inimă unde ar trebui să fie compasiunea.

— Urma să fie *parabatai*-ul meu, a spus Cristina. Urma să mă leg de el pentru totdeauna. Și nu aveai de gând să-mi spui nimic? Nu aveai de gând să împiedici asta?

— Ba da, a protestat Julian. Jaime avea de gând să plece în Idris. Așteptam să plece. Trebuia să vorbesc cu tine când el nu era acolo.

Ea a clătinat din cap.

— Nu trebuia să mai aștepti.

— Cristina. S-a apropiat de ea, cu brațele deschise. Te rog, dacă nu vrei să crezi altceva, cel puțin crede-mă că te-am iubit întotdeauna. Chiar poți să-ți imaginezi că te-am mințit mereu, de când eram copii? De când te-am sărutat prima oară și tu ai fugit, râzând? Aveam zece ani — chiar crezi că aveam un plan?

Ea nu i-a întins mâna.

— Dar și pe Jaime îl cunoșteam de multă vreme. Întotdeauna a fost prietenul meu. Dar nu era de fapt, nu? A spus lucruri pe care niciun prieten nu le-ar spune, și tu știai că el se folosește de mine, dar n-ai scos un cuvânt.

— Urma să-ți spun...

— Intențiile nu au nicio valoare, a spus Cristina.

Își imaginase că atunci când îi va spune lui Diego de ce îl urăște, va simți o oarecare ușurare, fiindcă s-ar elibera de povara celor auzite. Că se va rupe definitiv legătura dintre ei. Dar acum nu i se părea că s-a rupt. Încă se simțea legată de el, așa cum se simțise când leșinase în mașină, după accidentul din fața Institutului, și se trezise în brațele lui. Îi șoptea la ureche că va fi bine, că ea este Cristina lui, că e puternică. Și preț de o clipă i s-a părut că ultimele luni fuseseră doar un vis și că era din nou acasă.

— Trebuie să rămân aici, a spus Diego. Crimele astea, Discipolii, sunt chestiuni mult prea importante. Sunt centurion, nu pot să abandonez o misiune. Dar nu e obligatoriu să stau la Institut. Dacă vrei să plec, plec.

Cristina a deschis gura. Dar înainte să apuce să spună ceva, a țârâit telefonul. Era un mesaj de la Emma. TERMINĂ GIUGIULEALA CU DIEGO CEL PERFECT ȘI VINO ÎN CAMERA CU COMPUTERUL. AVEM NEVOIE DE TINE.

Cristina și-a dat ochii peste cap și a băgat telefonul în buzunar.

— Trebuie să plecăm.

21

UN VÂNT S-A ISCAT

CERUL DE DEASUPRA INSTITUTULUI CĂPĂTASE CULOAREA ACEEA DE noapte târzie sau dimineață devreme, cum vrei să-i spui. Culoarea asta îl făcea pe Julian să se gândească la un celofan albastru sau la acuarele: albastrul intens al nopții devenit translucid din cauza sosirii iminente a soarelui.

Toți locatarii Institutului — în afară de Arthur, care dormea în mansarda lui — se adunaseră în camera cu computerul. Ty adusese din bibliotecă hârtii și cărți, iar acum toată lumea le studia. Tavvy adormise într-un colț, ghemuit. Pe masă era un teanc de cutii de pizza de la Nightshade. Emma nu-și amintea când fuseseră livrate, dar acum majoritatea cutiilor erau goale. Mark era ocupat să se uite urât la Cristina și Diego, dar acesta din urmă nu părea să observe. Nu părea să observe nici că Drusilla se uita la el cu niște ochi cât farfuria. Nu părea să observe mai nimic, s-a gândit Julian, fără simpatie. Probabil că să fii așa de ridicol de arătos îți ia mai mult timp decât ai crede.

Emma tocmai terminase de povestit cum ea și Cristina îl găsiseră pe Sterling și ce le spusese el în drum spre casă. Ty lua notițe cu un creion, iar un alt creion și-l pusese după ureche. Părul lui negru era zbârlit

ca blana unei pisici. Julian își amintea de vremea când Ty era destul de mic ca să poată să-i aranjeze părul prea ciufulit. Parcă a simțit un junghi în inimă amintindu-și asta.

— Deci, a spus Ty acum, întorcându-se spre Diego și Cristina, care stăteau unul lângă altul.

Ea era desculță și de sub pantalonul ridicat se vedea bandajul cu care era înfășurată glezna. Din când în când, se uita spre Diego cu coada ochiului, iar în privirea aceea se vedea și suspiciune, și ușurare... că o ajutase? Că era acolo, pur și simplu? Julian nu era sigur.

— Ești centurion?

— Am studiat la Școala de Solomonie, a spus Diego. Am fost cel mai tânăr absolvent care a devenit centurion.

Toată lumea părea impresionată, în afară de Mark. Chiar și Ty.

— Asta-i ca un fel de detectiv, nu? a întrebat el. Faci investigații pentru Conclav?

— Este doar unul dintre lucrurile pe care le facem, a spus Diego. Noi nu intrăm sub incidența Legii care le interzice vânătorilor de umbre să se amestece în chestiunile legate de spiritele naturii.

— Dar Conclavul poate face excepții și pentru vânătorii de umbre, în anumite cazuri, a intervenit Julian. De ce i-au spus Dianeii că noi nu putem face investigații? De ce te-au trimis pe tine?

— S-a considerat că familia voastră, date fiind legăturile pe care le are cu neamul spiritelor naturii, nu va putea analiza obiectiv niște crime ale căror victime sunt și spiritele naturii.

— Asta e absolut nerezonabil! a exclamat Mark, cu ochii strălucitori.

— Oare? Diego s-a uitat în jur. Din ce am auzit și am văzut eu, se pare că voi ați pus la cale o investigație secretă, fără să comunicați ceva Conclavului. Ați strâns niște dovezi pe care nu le-ați arătat nimănui. Ați descoperit un cult criminal care operează în secret...

— Faci să sune totul foarte tenebros, a spus Emma. Până acum, tu n-ai făcut decât să vii în Los Angeles și să tragi într-un alt vânător de umbre.

Diego s-a uitat la Julian.

— Rana e aproape vindecată, a intervenit Julian. Aproape.

— Pun pariu că n-ai raportat asta la Școala de Solomonie, a spus Emma. Sau ai raportat, Diego cel Perfect?

— N-am raportat nimic la Școala de Solomonie, a răspuns Diego. N-am mai raportat nimic de când am aflat că și Cristina este implicată în povestea asta. N-aș putea să-i fac rău.

Cristina a roșit violent.

— Ești centurion, a spus Ty. Ați depus niște jurăminte...

— Jurămintele de prietenie și iubire sunt mai puternice, a zis Diego.

În ochii lui Dru puteai vedea inimioare, ca în desenele animate.

— Ce frumos...

Mark și-a dat ochii peste cap. În mod clar, el nu făcea parte din *Societatea de Apreciere a lui Diego cel Perfect*.

— Foarte emoționant, a comentat Emma. Acum, vorbește. Ce știi?

Julian s-a uitat la ea. Părea că e Emma, Emma cea obișnuită, lucidă, încurajatoare, dură, normală. Ba chiar i-a și zâmbit repede, înainte de a se uita iar la Diego. Julian asculta, dar numai jumătate din creierul lui înregistra povestea lui Diego. Cealaltă jumătate plutea în haos.

În ultimii cinci ani mersese pe deasupra oceanului, pe o potecă îngustă de piatră, riscând în orice clipă să cadă în apele învolburate. Își păstrase echilibrul tăinuindu-și secretele.

Mark îl iertase. Dar nu numai pe Mark îl mințise. Să-ți minți *parabatai*-ul... Nu era interzis, dar majoritatea nu făceau așa ceva. Nu aveau nevoie și nu voiau să ascundă ceva. Probabil că Emma era șocată că îi ascunsese atâtea lucruri. Încerca pe ascuns să-i studieze chipul, să vadă dacă descoperă pe el vreo urmă de șoc sau de furie. Dar nu putea să-și dea seama; chipul ei era înnebunitor de indescifrabil când Diego s-a lansat în povestirea lui.

Când Diego a explicat că venise direct la Institut când a ajuns la Los Angeles și că unchiul Arthur îl gonise, spunându-i că nu vrea să se amestece nimeni în problemele familiei Blackthorn, Livvy a ridicat mâna ca să pună o întrebare.

— De ce-ar fi făcut asta? a spus ea. Unchiului Arthur nu-i plac străinii, dar mincinos nu e.

Emma și-a ferit privirea. Julian a simțit că i se strânge stomacul. Secretele lui tot mai erau o povară.

— Mulți vânători de umbre din generațiile mai vechi nu au încredere în centurioni, a răspuns el. Școala de Solomonie a fost închisă în 1872 și de atunci n-au mai fost pregătiți centurioni. Știi cum sunt adulții când vine vorba de ceva nou.

Livvy a ridicat din umeri, convinsă doar pe jumătate. Ty scria de zor în caietul lui.

— Și după aceea unde te-ai dus, Diego? a întrebat el.

— S-a întâlnit cu Johnny Rook, a răspuns Cristina. Iar Rook i-a vândut și lui pontul cu Sepulcru, ca și Emmei.

— M-am dus acolo imediat, a adăugat Diego. Am așteptat zile la rând pe aleile din spatele barului.

Ochii i-au fugit spre Cristina. Julian s-a întrebat cu un fel de cinism distant dacă pentru toată lumea o fi la fel de evident ca pentru el că Diego făcuse toate astea pentru Cristina — că, dacă nu ar fi fost îngrijorat din cauza ei, n-ar fi dat fuga la Sepulcru să supravegheze zona zile la rând, ca să vadă ce se întâmplă.

— Apoi am auzit un țipăt de fată.

Emma și-a îndreptat spatele.

— Noi n-am auzit asta.

— Cred c-a fost înainte să ajungeți voi, a spus Diego. Am plecat în direcția de unde s-a auzit țipătul și am văzut un grup de Discipoli, printre care era și Belinda — deși atunci nu știam cine e —, care agresau o fată. O pălmuiau, o scuipau. Pe jos erau desenate cercuri de protecție. Am văzut și simbolul acela — liniile de apă sub semnul focului. Îl mai văzusem în Piață. E un simbol vechi pentru reînviere.

— Reînviere, a repetat Ty, ca un ecou. Necromanție?

Diego a dat din cap.

— M-am luptat cu Discipolii, dar fata a fugit. A fugit la mașina ei.

— Era Ava? a ghicit Emma.

— Da. M-a văzut și a luat-o la fugă. Am urmărit-o până acasă și am reușit s-o conving să-mi spună ce știe despre Teatrul de la Miezul Noptii, despre Discipoli și despre Loterie. Nu știa prea multe, dar am

aflat că fusese aleasă la Loterie. Că ea îl omorâse pe Stanley Wells, pentru că știa că, dacă nu o va face, o vor tortura și-o vor ucide.

— Ți-a spus toate astea? a întrebat Livvy, uimită. Dar ei au jurat să nu divulge secretul.

El a ridicat din umeri.

— Nu știu de ce a avut încredere în mine...

— Pe bune, frate? a făcut Emma. Tu n-ai oglindă?

— Emma! a șuierat Cristina.

— Îl omorâse cu câteva zile înainte. Deja era chinuită de remușcări. Venise pe alee pentru că voia să-i vadă cadavrul. Mi-a spus o chestie ciudată despre cercurile alea desenate cu cretă — că de fapt nu foloseau la nimic, că erau desenate doar pentru a induce în eroare. Puține chestii din ce spunea ea aveau sens. Diego s-a încruntat, apoi a continuat. I-am spus c-o voi proteja. Am dormit pe veranda casei. A doua zi mi-a cerut să plec. A spus că vrea să fie cu Gardianul și cu ceilalți Discipoli. Că acolo era locul ei. A insistat să plec, așa c-am plecat. M-am întors în Piață și am cumpărat arme de la Johnny Rook. Când am revenit în noaptea aceea la Ava, era moartă. Fusese strânsă de gât și aruncată în piscină, iar mâna îi fusese retezată.

— Nu pricep treaba cu mâinile, a spus Emma. Ava nu avea o mână și a fost ucisă; Belinda nu are o mână, dar trăiește, iar lui Sterling i-a tăiat ambele mâini.

— Poate e o dovadă pentru Gardian că cineva a murit, a opinat Livvy. Cum trebuie să aducă Vânătorul din *Albă-ca-Zăpada* inima ei într-o cutie.

— Sau poate sunt necesare la o vrajă, a sugerat Diego, încruntat. Avei i s-a tăiat mâna de care se folosea în principal, la fel și Belindei. Poate că Belinda nu știa dacă Sterling e stângaci sau dreptaci și le-a luat pe amândouă.

— O parte din ucigaș să dispară odată cu sacrificiul? s-a întrebat Julian. Cred că trebuie să mai căutăm prin bibliotecă la secțiunea „necromanție”.

— Da, a spus Diego. Mi-aș fi dorit să pot avea acces la biblioteca voastră după ce Ava Leigh a fost ucisă. Mi-am ratat misiunea de a

proteja un mundan care avea nevoie de ajutorul meu. Am jurat c-am să-l găsesc pe cel care a făcut asta. Am așteptat pe acoperișul casei ei. . .

— Mda, mai departe știm ce s-a întâmplat, l-a întrerupt Julian. O să-mi amintesc de asta ori de câte ori o să mă înjunghie de la vremea rece.

Diego a lăsat capul în jos.

— Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Eu vreau să știu ce s-a întâmplat după aceea, a spus Ty, scriind încontinuu, cu scrisul lui elegant și indescifrabil.

Pentru Julian, scrisul lui semăna cu urmele unor lăbuțe de pisică. Degetele lui lungi și subțiri deja erau murdare de mină de creion.

— Ai aflat că Sterling e următorul și l-ai urmărit?

— Da, a spus Diego. Și am văzut că voi încercați să-l protejați. N-am înțeles de ce. Îmi cer scuze, dar după ce Arthur îmi vorbise așa, acum vă suspectam pe toți. Știam c-ar trebui să vă dau pe mâna Conclavului, dar nu puteam face asta. S-a uitat la Cristina, apoi a întors capul și a urmat: În seara asta stăteam în fața barului, cu speranța că-l pot opri pe Sterling, dar trebuie să recunosc că voiam să aud și versiunea voastră. Acum am auzit-o. Mă bucur că m-am înșelat în privința implicării voastre.

— Ar fi cazul, a mormăit Mark.

Diego și-a îndreptat spatele.

— Așa că acum poate îmi spuneți și voi ce știți. Așa ar fi corect.

Julian a fost ușurat când a văzut că Mark se oferă să facă el rezumatul. Era foarte atent la detalii, a povestit și despre înțelegerea cu elfii și despre consecințele prezenței lui la Institut.

— Sânge Blackthorn, a repetat Diego gânditor, după ce Mark a terminat de povestit. Interesant. Mi-aș fi închipuit că familia Carstairs ar avea mai degrabă legătură cu vrăjile astea, având în vedere morțile de acum cinci ani.

— Te referi la părinții Emmei, a spus Julian.

Își amintea de ei, de ochii lor veseli și de iubirea lor pentru Emma. El n-ar fi putut să spună doar „morțile de acum cinci ani”, când era vorba de ei.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe Tavvy dându-se jos de pe fotoliul pe care dormise. S-a dus spre ușă fără zgomot și a ieșit. Probabil că era epuizat; probabil așteptase ca Julian să-l ducă la culcare. Julian a simțit un junghi în inimă gândindu-se la frățiorul lui, închis atât de des în camere pline de oameni mai mari, care vorbesc despre sânge și moarte.

— Da, a spus Diego. Una dintre primele întrebări pe care mi le-am pus a pornit de la faptul că ei au fost uciși cu cinci ani în urmă, și până anul acesta n-a mai fost nicio crimă. Ce înseamnă această pauză?

— Noi ne-am gândit că poate așa cere vraja, a răspuns Livvy, și a căscat.

Părea moartă de oboseală și avea sub ochi umbre întunecate. Toți aveau.

— Mai e ceva: când eram în mașină, Sterling a spus că nu contează ce creatură ucid ei, om sau spirit al naturii — chiar și nefilimi, dacă punem la socoteală și uciderea celor doi Carstairs.

— Dar spunea că nu pot ucide vârcolaci sau magicieni, a spus Cristina.

— Îmi imaginez că se feresc să atace creaturile protejate prin Acorduri, a zis Julian. Ar atrage atenția asupra lor. Atenția noastră.

— Da, a spus Diego. Dar altfel să nu conteze deloc ce victimă aleg? Om sau spirit al naturii, bărbat sau femeie, bătrân sau tânăr? În magia sacrificială, de obicei victimele au ceva în comun — toate au darul Vederii, sau sunt fecioare, sau au un anumit gen de sânge. Dar în cazul ăsta par să fie luate la întâmplare.

Ty se uita la Diego cu o admirație fățișă.

— Școala de Solomonie pare așa de tare, a declarat el. Habar n-aveam că vă dau voie să știți așa de multe despre vrăji și magie.

Diego a zâmbit. Drusilla părea gata să cadă pe spate. Livvy părea că ar fi fost și ea impresionată dacă nu era așa de obosită. Iar Mark părea și mai iritat.

— Aș putea să văd fotografiile de la convergență? a întrebat Diego. Mi se par foarte importante. Sunt impresionat că ați găsit-o.

— Când ne-am dus noi, peștera era înconjurată de demoni mantizi, așa că avem poze din interiorul peșterii, nu de afară, a spus Mark, în

timp ce Ty se duse să aducă fotografiile. Cât despre demoni, eu și Emma am avut grijă de ei.

I-a făcut cu ochiul Emmei. Ea a zâmbit și Julian a simțit înțepătura aceea de gelozie pe care o avea de câte ori Mark flirta cu Emma. Știa că nu înseamnă nimic. Mark flirta așa cum o fac elfii, cu un fel de umor delicat, care nu avea nimic în spatele lui.

Dar Mark putea flirta cu Emma cât voia. Avea posibilitatea să aleagă, iar elfii erau cunoscuți pentru capriciile lor... și dacă Mark era interesat de Emma, atunci el, Julian, nu avea nici dreptul și nici motivele pentru care să se opună. Dimpotrivă, ar fi trebuit să-și susțină fratele — în fond, n-ar fi un noroc ca fratele lui și *parabatai*-ul lui să se îndrăgostească? Nu visează toată lumea ca cei pe care îi iubești să se iubească?

Diego a ridicat o sprânceană, uitându-se la Mark, dar nu a spus nimic; Tiberius a întins fotografiile pe masă.

— E magie energetică, l-a informat Ty. Măcar asta știm sigur.

— Da, a spus Diego. Energia poate fi păstrată, mai ales energia morții, și poate fi folosită mai târziu în necromanție. Dar nu știm pentru ce-ar avea nevoie cineva de atâta energie.

— Pentru o vrajă de invocare, a răspuns Livvy și a căscat iar. Cel puțin așa zicea Malcolm.

O cută subțire a apărut între sprâncenele lui Diego.

— Nu prea seamănă cu o vrajă de invocare, a spus el. Energia morții îți permite să faci magia morții. Acest magician încearcă să învie pe cineva.

— Dar pe cine? a întrebat Ty, după o pauză. Pe cineva puternic?

— Nu, a spus Drusilla. Încearcă s-o învie pe Annabel. Pe Annabel Lee.

Toată lumea părea surprinsă că Drusilla vorbise — atât de surprinsă, încât aceasta s-a făcut mică pe scaunul ei. Diego însă i-a zâmbit încurajator.

— Versurile... versurile poemului sunt scrise pe zidurile peșterii de la convergență, nu? a continuat ea, uitându-se la ei cu un aer îngrijorat. Și toată lumea a încercat să-și dea seama dacă este vreun cod sau vre-

vrajă, dar dacă este doar o amintire? Persoana asta — magicianul — poate a pierdut o persoană iubită și încearcă s-o aducă înapoi.

— Cineva atât de nebun încât, ca să-și recapete iubirea pierdută, a înființat un cult, a ucis treisprezece persoane, a creat peștera de la convergență, a inscripționat poemul pe perete și a făcut un Portal spre ocean?

Livvy părea sceptică.

— Eu aș fi făcut-o, a spus Dru, dacă era o persoană pe care aș fi iubit-o cu adevărat. Poate nici nu e vorba de o iubită, poate să fie mama, sau sora, cineva de genul ăsta. Adică, tu n-ai face asta pentru Emma, Jules? Dacă ar muri?

Mintea lui Julian s-a întunecat de groaza pe care i-o inspira moartea Emmei.

— Nu fi morbidă, Dru, a spus el cu o voce care parcă venea de departe.

— Julian? l-a întrebat Emma. Te simți bine?

Din fericire, n-a mai fost nevoie să răspundă. Din ușă s-a auzit o voce solemnă.

— Dru are dreptate, a spus Tavvy.

Până la urmă, nu se dusese la culcare. Stătea lângă ușă, cu ochii mari și părul ciufulit. Dintotdeauna fusese mai mic decât copiii de vârstă lui, iar pe fața lui palidă, ochii albaștri-verzi păreau imenși. Ținea ceva la spate.

— Tavvy, a spus Julian. Tavs, ce ascunzi tu acolo?

Tavvy a luat mâna de la spate. Avea o carte — o carte pentru copii, mare, cu coperte ilustrate. Titlul era scris cu auriu. *Comoara cu povești pentru nefilimi.*

O carte pentru copiii vânători de umbre. Erau și dintr-astea, deși nu multe. Erau puține tipografii în Idris.

— De unde ai aia? l-a întrebat Emma, curioasă.

Avusese și ea o carte de genul ăsta când era mică, dar se pierduse odată cu multe lucruri care aparținuseră părinților ei, în haosul de după război.

— Mi-a dat-o mătușa Marjorie, a răspuns Tavvy. Îmi plac aproape toate poveștile de aici. Cea cu primul *parabatai* e foarte frumoasă, dar

unele sunt triste și înfricoșătoare, cum este cea despre Tobias Herondale. Cea mai tristă este povestea cu Doamna de la Miezul Noptii.

— Doamna care? s-a mirat Cristina, aplecându-se spre el.

— De la Miezul Noptii, a spus Tavy. La fel ca teatrul acela unde v-ați dus voi. L-am auzit pe Mark când a spus poezia și mi-am adus aminte că am citit-o undeva.

— Ai citit-o undeva? a repetat Mark uluit. Unde ai citit poezia elfilor, Octavian?

Tavy a deschis cartea.

— Era o doamnă vânător de umbre, a spus el. Ea s-a îndrăgostit de cineva de care nu avea voie. Părinții ei au închis-o într-un castel de fier, iar el nu putea să intre acolo. Ea a murit de tristețe, așa că băiatul care o iubea s-a dus la Regele Elfilor și l-a întrebat dacă poate s-o aducă înapoi. El i-a spus că e o poezie.

*Focul arde, apa curge:
De fapt e-al lui Blackthorn sânge.
Caută să uiți trecutul,
Treisprezece, apoi ultimul.
Nu căta a îngerilor cenușie carte,
Roșul și albul te vor duce prea departe.
De vrei să ai iar ce prețuiești,
Tu cartea neagră trebuie să găsești.*

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Emma. Ce-a făcut bărbatul care s-a dus în Regatul Elfilor?

— A mâncat și-a băut sânge de elf, a răspuns Tavy. Și-a rămas captiv acolo. Povestea spune că zgomotul pe care îl fac valurile care se sparg la țărm reprezintă strigătele lui după ea.

Julian a expirat adânc.

— Noi de ce n-am găsit asta?

— Pentru că e o carte pentru copii, a răspuns Emma. Nu era în bibliotecă.

— Ce prostie, a spus Ty, senin. E o carte bună.

— Dar de ce? a întrebat Julian. De ce sânge Blackthorn?

— Pentru că fata făcea parte din familia Blackthorn, a răspuns Tavy. Doamna de la Miezul Noptii. Îi spuneau așa fiindcă avea părul lung și negru, însă avea aceiași ochi ca și noi. Uite.

A întors cartea spre ei, ca să le arate o ilustrație. O femeie care întindea mâinile spre un bărbat din depărtare, cu părul negru ca pana corbului, revărsat pe umeri, și cu ochii mari, albaștri-verzi ca marea.

Livy a scos un mic țipăt de uimire și a întins mâna spre carte. Tavy i-a dat-o, șovăitor.

— Să nu rupi paginile! a avertizat-o el.

— Deci asta e poezia completă, a spus ea. *Asta scrie pe cadavre.*

— Sunt instrucțiuni, a opinat Mark. Dacă poezia este într-adevăr a spiritelor naturii, atunci pentru o anumită persoană instrucțiunile sunt clare. Cum să aduci înapoi pe cineva din morți — nu pe oricine, pe ea. Pe femeia asta Blackthorn.

— Treisprezece, a spus Emma.

În ciuda oboselii, bățile inimii i se acceleraseră de nerăbdare. S-a uitat la Cristina, în cealaltă parte a camerei.

— Da, a șoptit aceasta. Ce spunea Sterling... după ce l-am prins, după ce a ucis fata. A spus că ea a fost a treisprezecea.

— „Treisprezece, apoi ultimul”. A ucis deja treisprezece. Mai are pe ultimul și termină. O să aibă destulă magie ca s-o învie pe Doamna de la Miezul Noptii.

— Deci va mai fi o crimă, a concluzionat Julian. Și asta s-ar putea să fie diferită de celelalte.

— Trebuie să mai fie și alte instrucțiuni în afară de astea, a spus Ty. Nu poate nimeni să-și dea seama precis cum să facă vraja, doar din poezia asta.

S-a uitat în jur, cu un licăr de nesiguranță în ochii lui cenușii. Rareori avea privirea asta, doar atunci când avea impresia că există ceva în lumea asta înțeles de toată lumea în afară de el.

— Nu-i așa? a întrebat.

— Așa e, a spus Mark. Dar poezia indică și unde să cauți celelalte instrucțiuni. „Nu căta a îngerilor cenușie carte” — răspunsul nu se află în Cartea Gri. Nici în Cartea Albă, nici în Textele Roșii.

— Răspunsul se găsește în Cartea Neagră a Morții, a spus Diego. Am auzit de ea la Școala de Solomonie.

— Și ce e asta? a întrebat Emma. Există undeva cartea? Am putea face rost de ea?

Diego a clătinat din cap.

— Este o carte de magie foarte întunecată. E aproape o legendă. Nici măcar magicienii n-au voie s-o dețină. Dacă mai există vreun exemplar pe undeva, nu știu. Dar mâine ar trebui să încercăm să aflăm.

— Mda, a făcut Livvy, cu vocea înăbușită de somn. Mâine.

— Vrei să te duci la culcare, Livvy? a întrebat-o Julian.

Era o întrebare retorică: Livvy se înmuiașe ca o pădăie veștejită. Dar la cuvintele lui, s-a străduit să se îndrepte puțin.

— Nu, nu mi-e somn, aș putea să mai stau...

Ty s-a uitat la sora lui geamănă și a avut o schimbare subtilă de expresie.

— Eu sunt terminat, a spus el. Cred c-ar trebui să mergem cu toții la culcare. Dimineață ne vom putea concentra mai bine.

Julian se îndoia că Ty se simțea într-adevăr obosit: când era prins în dezlegarea unui mister, era în stare să stea treaz zile la rând. Dar Livvy a dat din cap recunoscătoare la cuvintele lui.

— Ai dreptate, a spus ea. S-a ridicat de pe scaun, i-a întins înapoi cartea lui Tavvy și l-a luat în brațe. Hai, i-a spus. Tu sigur ar trebui să fii în pat la ora asta.

— Dar v-am ajutat și eu, nu? a întrebat Tavvy, în timp ce sora lui pornea spre ușă.

Se uita la Julian când a spus asta, și Julian și-a amintit de el însuși, când era copil și îl privea așa pe Andrew Blackthorn. Un băiețel care se uită la tatăl lui, căutând aprobare.

— Nu doar că ne-ai ajutat, a spus el. Cred că tu ai rezolvat misterul acesta, Tavs.

— Uraaa! a făcut Tavvy, somnoros, și și-a lăsat capul pe umărul lui Livvy.

Ceilalți au plecat și ei la culcare în scurt timp, dar Emma și-a dat seama că nu poate dormi. Înainte de răsăritul soarelui, stătea pe treptele Institutului.

Era în șlapi, maiou și pantaloni de pijama. Aerul care venea dinspre ocean era rece, dar ea nu simțea frigul. Privea fix valurile oceanului.

Din orice loc de pe scară puteai vedea oceanul: acum, în zorii zilei, era negru-albăstrui, brăzdat de spumele albe ale valurilor sparte la țarm. Luna era ca o seceră și lăsa pe apă o umbră îngustă. Zorii zilei erau colorați în albastru și argintiu.

Își amintea de apele acelea reci ale oceanului în jurul ei. De gustul apei sărate, de gustul sângelui de demon. De senzația că apa o apasă, strivindu-i oasele.

Și de partea cea mai urâtă, frica aceea că și părinții ei au simțit odată aceeași durere, aceeași groază.

Apoi s-a gândit la Julian. Cum arăta el în sufragerie. Vocea lui gătită când le povestea, ei și lui Mark, ce făcuse el în ultimii cinci ani.

— Emma?

Emma s-a răsucit puțin și l-a văzut pe Diego cel Perfect coborând scările. Arăta impecabil, în ciuda evenimentelor din seara aceea; până și ghetetele îi erau lustruite. Din părul șaten-închis și des, o buclă îi cădea fermecător peste un ochi. Semăna puțin cu un prinț dintr-o carte de povești cu zâne.

S-a gândit din nou la Julian. La părul lui dezordonat, la unghiile roase, la ghetetele prăfuite, la vopseaua de pe mâinile lui.

— Salut, Diego cel Perfect! a spus ea.

— Aș prefera să nu-mi mai spui așa.

— Preferi în zadar, a spus Emma. Unde te duci? Cristina se simte bine?

— Doarme. Diego cel Perfect s-a uitat spre ocean. E foarte frumos aici. Cred că te liniștește locul ăsta.

— Și eu cred că glumești.

El a zâmbit cu un zâmbet perfect.

— Vreau să spun, când nu sunt crime și armate care încercuiesc Institutul.

— Unde te duci? l-a întrebat Emma din nou. Practic, s-a făcut ziuă.

— Știu că peștera nu va fi deschisă, dar aș vrea să mă duc la convergență să văd cu ochii mei ce e acolo. De acum, demonii cred că s-au împrăștiat. Aș vrea să studiez puțin locul, poate descopăr ceva ce vouă v-a scăpat.

— Dai pe dinafară de prea mult tact, nu-i așa? a spus Emma. Bine. Dă-i bătaie. Vezi tu ce ne-a scăpat nouă când eram gata să fim făcuți bucăți de lăcuste gigantice.

— Demonii mantizi nu sunt de fapt lăcuste...

Emma s-a uitat urât la el. Diego a ridicat din umeri și a coborât până la baza scărilor. Acolo s-a oprit și s-a uitat la ea peste umăr.

— Mai știe cineva din Conclav de investigația asta? a întrebat el. În afară de familia voastră?

— Doar Diana, a răspuns Emma.

— Diana este tutorele vostru?

Emma a dat din cap și el s-a încruntat.

— Nu cumva Jace Herondale și cei din familia Lightwood au fost trădați chiar de tutorele lor?

— Ea n-ar face asta, a spus Emma, indignată. N-ar spune nimic, nici Conclavului, nici altcuiva. Cu Hodge Starkweather a fost altceva.

— Ce altceva?

— Starkweather nu era Diana. Era *minionul* lui *Valentina*. Diana e un om bun.

— Și unde e acum? a întrebat Diego. Mi-ar plăcea s-o cunosc.

Emma a șovăit.

— Este...

— În Thailanda, a răspuns o voce din spatele lor.

Era Julian. Își pusese o jachetă militară peste blugi și tricou.

— E acolo o vrăjitoare pe care voia s-o consulte în legătură cu vrăjile energetice. O persoană pe care o cunoaște de mai mult timp. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Putem avea încredere în ea.

Diego a înclinat ușor capul.

— N-am vrut să sugerez altceva.

Julian s-a rezemat de un stâlp; el și Emma s-au uitat cum Diego pornește pe câmpul plin de iarbă călcată în picioare, spre șosea. Luna dispăruse cu totul și cerul devenise rozaliu la răsărit.

— Ce faci aici? a întrebat încet Julian în cele din urmă.

— Nu puteam să dorm, a răspuns Emma.

Julian lăsase capul pe spate, de parcă s-ar fi scăldat în lumina palidă a zorilor. Lumina aceea stranie îl transforma — o statuie de marmură și argint, cu bucle negre pe lângă tâmpile și gât, precum frunzele de acantă din arta greacă.

Nu era perfect, ca Diego, dar pentru Emma nu era nimeni mai frumos ca el.

— La un moment dat va trebui să vorbim despre asta, a spus ea. Despre ce mi-ai spus mie și lui Mark.

— Știu. S-a uitat în jos, la picioarele lui lungi, la tivul jerpelit al blugilor, la ghetete. Eu am sperat... cred c-am sperat să nu fac asta niciodată, sau cel puțin să ne comportăm ca niște adulți când se va întâmpla.

— Păi, hai să ne comportăm ca niște adulți. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Crezi că mi-a făcut plăcere să am secrete față de tine? Crezi că nu am vrut să-ți spun?

— Dacă voiai să-mi spui, îmi spuneai.

— Nu puteam.

În vocea lui era o disperare înăbușită.

— Nu ai avut încredere în mine? Credeai c-o să spun cuiva?

Julian a clătinat din cap.

— Nu e vorba de asta.

Acum era destul de multă lumină în jur și culoarea ochilor lui devenise vizibilă în semiîntuneric. Semănau cu o apă luminată artificial.

Emma și-a adus aminte de noaptea în care murise mama lui Julian. Fusesse bolnavă, iar Frații Tăcuți au stat lângă ea până în ultima clipă.

Erau câteva boli pe care nici măcar magia nefilimilor nu le puteau vindeca; ea avusese cancer osos, iar cancerul o ucisese.

Andrew Blackthorn era prea devastat de pierderea ei ca să se ducă la Tavvy, noaptea, când bebelușul plângea. Helen se ocupase de el: îi încălzea biberonul, îl schimba, îl îmbrăca. Dar ziua stătea Julian cu el. Cât timp Helen și Mark se antrenau, el stătea în camera lui Tavvy, făcând schițe sau pictând. Uneori se ducea și Emma acolo și se jucau, așa cum se jucau de obicei, iar bebelușul găngurea în pătuțul lui.

La vremea aceea, Emma nu acordase prea mare atenție situației. Și ea, ca și Julian, avea numai zece ani. Dar acum își amintea.

— Îmi aduc aminte când a murit mama ta, a spus ea. Și tu aveai grijă de Tavvy, ziua. Te-am întrebat atunci de ce și îmi amintesc ce mi-ai răspuns. Mai știi?

— Fiindcă nu are cine să aibă grijă de el, a răspuns Julian, uitându-se la ea întrebător. Mark și Helen trebuiau să se antreneze... tatăl meu era..., în fine, știi și tu cum era.

— Ai făcut ce-ai făcut pentru că nimeni nu putea sau nu voia să facă asta. Dacă nu ai fi ascuns adevărul despre Arthur, altcineva nu s-ar fi gândit s-o facă. Dacă nu ai fi fost așa de hotărât să ții familia unită, nimeni n-ar fi făcut-o. Poate totul a început atunci, când aveai grijă de Tavvy. Poate de atunci ți-a venit ideea.

El a respirat adânc.

— Poate. Nu mă cunosc chiar așa de bine.

— Dar tot așa fi vrut să-mi spui. Știu c-ai crezut că faci asta din grijă pentru...

— N-am crezut asta.

Emma s-a uitat surprinsă la el.

— Am făcut-o numai din egoism, a spus el. Tu erai scăparea mea, Emma. Lângă tine puteam să uit de toate lucrurile îngrozitoare. Când eram cu tine, eram fericit.

Emma și-a îndreptat spatele.

— Dar nu ai fost fericit numai când erai cu mine...

— Sigur că sunt fericit și cu familia mea, a spus el. Dar sunt și responsabil pentru ei — niciodată n-am fost responsabil pentru

tine — noi doi am fost responsabili unul pentru altul; asta înseamnă să fii *parabatai*, nu înțelegi, Emma? Tu ești singura, absolut singura care putea să aibă grijă și de *mine*.

— Atunci te-am dezamăgit, a concluzionat ea, simțindu-se profund dezamăgită de ea însăși. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă cu tine, dar nu mi-am dat seama...

— Să nu mai spui asta niciodată!

S-a desprins de stâlpul de care stătea rezemat; soarele care începuse să răsară în spatele lui făcea ca părul lui să capete culoarea aramei. Emma nu putea să-i vadă fața, dar știa că e furios.

S-a ridicat și Emma în picioare.

— Ce, c-ar fi trebuit să-mi dau seama? Chiar trebuia...

— Că m-ai dezamăgit! a spus el cu aprindere. Dacă ai ști... tu ai fost cea care m-a făcut să merg înainte, săptămâni la rând, chiar luni. Când am fost în Anglia, tot gândul la tine m-a făcut să merg mai departe. De asta am vrut să fim *parabatai* — a fost ceva absolut egoist —, voiam să te țin legată de mine, orice s-ar întâmpla, chiar dacă am știut că nu e o idee bună, chiar dacă am știut că eu...

S-a întrerupt, cu un aer îngrozit.

— Chiar dacă tu, ce? a întrebat Emma.

Inima îi bătea cu putere.

— Chiar dacă tu, ce, Julian?

El a clătinat din cap. Părul ei se desfăcuse din coadă și vântul îl făcea să fluture, şuvițe palide și strălucitoare în vânt. El a întins mâna și i-a dat după ureche o şuviță de păr: arăta ca cineva care visează și încearcă să se trezească.

— Nu contează, a spus el.

— Mă iubești?

Vocea ei era o șoptă.

El își înfășurase o şuviță de păr în jurul degetului, un inel de argint auriu.

— Ce importanță are? a întrebat el. Nimic nu s-ar schimba dacă te-aș iubi.

— Ba, s-ar schimba, a șoptit ea. Pentru mine s-ar schimba totul.

— Emma, a spus el. Mai bine intră în casă. Du-te să te culci. Amândoi ar trebui să...

Ea a strâns din dinți.

— Dacă nu vrei să mă mai vezi, va trebui să pleci tu de lângă mine.

El a șovăit. Ea îi vedea bine încordarea, creștea tot mai mult, ca un val gata să se spargă.

— Pleacă de lângă mine! a spus ea aspru. *Pleacă!*

Încordarea lui a atins punctul maxim, și apoi a căzut; parcă se prăbușise ceva în el, ca apa care se izbește de stânci.

— Nu pot, a spus el încet, cu voce răgușită. Doamne, nu pot.

A închis ochii pe jumătate și cu mâna cealaltă i-a mângâiat obrazul. Apoi și-a strecurat-o prin părul ei și a tras-o spre ea. Ea a inspirat adânc aerul rece și apoi gura lui era pe gura ei și simțurile ei au explodat.

Se întrebasese până atunci dacă nu cumva ce s-a întâmplat pe plajă fusese un episod stârnit de adrenalina lor. Cu siguranță un sărut nu ar trebui să fie așa, să-ți zguduie tot trupul, de parcă ai fi fost lovit de fulger, să-ți dărâme toată apărarea și să te facă să-ți pierzi complet controlul.

Se pare că așa era.

A strâns în mâini jacheta lui Julian, l-a tras spre ea, aproape, mai aproape. Simțea pe buzele lui gust de zahăr și cafea. Gust de energie. Mâinile ei s-au strecurat pe sub tricou, i-au atins pielea de pe spate și atunci el și-a dezlipit buzele, respirând adânc. Ținea ochii închiși și gura întredeschisă.

— Emma, a șoptit el, și dorința din vocea lui o ardea.

Când a tras-o spre el, Emma aproape că a căzut în brațele lui. El a răsucit-o și a împins-o cu spatele spre stâlp; ea îi simțea corpul puternic precum o linie fierbinte pe corpul ei...

Prin ceața minții, a auzit un sunet.

S-au desprins imediat din îmbrățișare, uluiți.

Amândoi fuseseră în Sala Acordurilor din Idris când venise Vânătoarea Sălbatică, urlând pe lângă ziduri, dărâmând plafoanele. Emma își amintea sunetul cornului lui Gwyn, umplând aerul. Făcând să îi vibreze fiecare nerv din corp. Un sunet înalt, gol, singuratic.

S-a auzit din nou, iar aerul dimineții l-a amplificat ca un ecou.

Soarele răsărise cât timp s-au îmbrățișat ei, iar acum drumul care ducea spre autostradă era luminat. Pe acolo veneau trei persoane călare: un cal negru, un cal alb și unul cenușiu.

Emma i-a recunoscut imediat pe doi dintre călăreți: Kieran, stând elegant în șa, ca un dansator, cu părul aproape negru în lumina soarelui, și lângă el Iarlath, îmbrăcat în negru.

Al treilea călăreț îi era cunoscut Emmei din sute de ilustrații văzute în cărți. Un bărbat solid, mare, cu barbă și armură întunecată, care părea făcută din scoarță de copac. Își ținea cornul sub braț; era un corn masiv, gravat cu cerbi.

Gwyn Vânătorul, căpetenia Vânătorii Sălbatică, venea la Institut. Și nu părea deloc încântat.

22

CEI MAI BĂTRÂNI CA NOI

MARK STĂTEA LA O FEREASTRĂ DE LA ETAJUL INSTITUTULUI ȘI PRIVEA soarele ridicându-se deasupra deșertului. Munții păreau decupați din hârtie neagră, conturându-se precis și clar pe cer. O clipă și-a imaginat că ar putea întinde mâna să-i atingă, că ar putea să zboare pe fereastră până pe vârful cel mai înalt.

Clipa a trecut, și a văzut din nou distanța dintre el și munți. De când se întorsese la Institut, avea senzația că se luptă permanent să vadă totul printr-un strat fin de iluzie magică. Uneori vedea Institutul așa cum era, alteori acesta dispărea și în locul lui vedea un pustiu punctat din loc în loc de focurile vânătorilor sălbatici.

Uneori se întorcea să-i spună ceva lui Kieran, dar își dădea seama că el nu e acolo. Kieran fusese cu el în fiecare dimineață, ani de zile trezindu-se lângă el în Regatul Elfilor.

În seara aceea, când Mark a stat cu copiii la bucătărie, Kieran ar fi trebuit să vină la el. Dar nu venise. Nici nu primise vreun semn de la el, iar acum Mark era îngrijorat. Încerca să-și spună că prințul voia probabil să fie prudent, dar își dădea seama că mâna lui se duce involuntar spre vârful de săgeată de la gât mai des ca de obicei.

Gestul acesta îi amintea de Cristina, de felul în care își atingea ea medalionul când era tulburată. *Cristina*. Se întreba ce fusese între ea și Diego.

Mark se întorsese de la fereastră exact în clipa când s-a auzit sunetul. Auzul lui se ascuțise în anii petrecuți în Vânătoarea Sălbatică; se îndoia că altcineva din Institut l-a auzit, ca să se trezească.

Era o singură notă, cântecul cornului lui Gwyn: înaltă și aspră, singuratică precum munții. Mark a simțit că i se răcește sângele. Era nota pe care cornul lui Gwyn o scotea când era în căutarea unui dezertor. Era sunetul trădării.

Julian și-a îndreptat spatele și și-a trecut mâinile prin părul ciufulit, cu fălcile încleștate.

— Emma, a spus el. Intră în casă.

Emma s-a întors și a făcut câțiva pași în holul Institutului — numai cât să-și ia Cortana agățată lângă ușă. A ieșit din nou afară și a văzut că cei trei elfi descălecaseră de pe caii lor, care rămăseseră ciudat de nemișcați, ca și cum ar fi fost împietriți. Ochii lor erau roșii ca sângele și în coamă aveau flori roșii. *Armăsarii elfilor*.

Gwyn se apropiase de scări. Avea o față stranie, neobișnuită: ochi mari, pomeți largi, sprâncene arcuite. Un ochi negru și unul albastru pal.

Lângă el a venit și Iarlath, cu ochii lui galbeni care nu clipeau. În partea cealaltă s-a așezat Kieran. Era la fel de frumos pe cât își amintea Emma, și la fel de rece. Chipul lui palid avea trăsături ferme, de parcă ar fi fost tăiat în marmură albă, iar ochii lui, unul negru și unul argintiu, luceau sinistru în lumina dimineții.

— Care-i treaba? a întrebat Emma. S-a întâmplat ceva?

Gwyn i-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Asta nu te privește pe tine, fată Carstairs, a spus el. Avem treabă cu Mark Blackthorn. Nu cu vreunul dintre voi.

Julian și-a încrucișat brațele la piept.

— Orice are legătură cu fratele meu are legătură și cu mine. De fapt, cu toți din familie.

Buzele lui Kieran alcătuiau o linie dreaptă, rigidă.

— Noi suntem Gwyn și Kieran din Vânătoarea Sălbatică și Iarlath de la Curtea Elfilor Întunericului, și avem de rezolvat o problemă de justiție. Iar tu îl vei aduce aici pe fratele tău.

Emma a pășit la mijlocul treptei de sus și a scos-o pe Cortana din teacă, împrăștiind luciri aurii în jur.

— Nu-i spui tu ce să facă, a comentat ea. Nu aici. Nu pe treptele Institutului.

Gwyn a scos pe neașteptate un hohot de râs hârâit.

— Nu fi caraghioasă, față Carstairs, a spus el. Nu există un vânător de umbre care să țină piept la trei din Regatul Elfilor, nici măcar dacă are una dintre Marile Săbii.

— În locul tău, n-aș subestima-o pe Emma, a spus Julian cu o voce tăioasă ca lama. S-ar putea să te trezești cu capul pe jos, lângă corpul tău încă în spasme.

— Ce descriere realistă, s-a amuzat Iarlath.

— Sunt aici, a spus o voce cu respirația tăiată, iar Emma a închis ochii pe jumătate, străbătută de groază, ca de durere.

Mark.

Părea că își pusese în grabă tricoul și blugii și că abia își băgase tenișii în picioare. Părul lui blond era ciufulit și arăta mai tânăr ca niciodată, cu ochii aceia măriți de uimire neascunsă.

— Dar vremea mea nu s-a sfârșit aici, a spus el.

Îi vorbea lui Gwyn, dar se uita la Kieran. Emma nu știa cum să interpreteze sau să descrie expresia lui — era un amestec de implorare, durere și bucurie.

— Încă mai încercăm să aflăm ce se întâmplă. Suntem aproape de final. Dar data limită...

— *Data limită?* a repetat Kieran ca un ecou. Ascultă ce spui. Vorbești ca unul dintre ei.

Mark a părut surprins.

— Dar, Kieran...

— Mark Blackthorn, l-a întrerupt Iarlath. Ești acuzat că ai dezvăluit un secret al elfilor unui vânător de umbre, deși ți s-a interzis în mod expres să faci asta.

Mark a lăsat ușa Institutului să se închidă în urma lui. A făcut câțiva pași, până a ajuns lângă fratele lui. Și-a prins mâinile la spate — îi tremurau.

— Nu... nu înțeleg ce vrei să spui, a bâiguit el. N-am spus nimic interzis familiei mele.

— Nu familiei tale, a zis Kieran, cu o voce schimbată, urâtă. *Ei.*

— Ei? a făcut Julian, uitându-se la Emma, dar ea a clătinat din cap.

— Nu mie, i-a explicat ea. Se referă la Cristina.

— Doar nu credeai că te vom lăsa nesupravegheat, Mark? a întrebat Kieran.

Ochii lui, negru și argintiu, erau ca două pumnale.

— Eram la fereastră când te-am auzit vorbind cu ea. I-ai spus cum i se poate lua puterea lui Gwyn. Un secret pe care îl cunosc numai vânătorii sălbatici, care ți-era interzis să-l dezvălui.

Mark se făcuse cenușiu la față.

— Nu am...

— N-are rost să minți, l-a oprit Iarlath. Kieran este prinț al elfilor și nu poate spune neadevăruri. Dacă el spune c-a auzit asta, atunci așa a fost.

Mark s-a uitat la Kieran. Lumina soarelui nu i se mai părea frumoasă Emmei, ci necrutătoare, lucind aspră pe părul de aur al lui Mark, pe pielea lui. Pe fața lui se întipărise o durere ca urma roșie a unei palme.

— Pentru Cristina nu înseamnă nimic asta. N-ar spune nimănui. Niciodată nu mi-ar face rău mie sau vânătorilor sălbatici.

Kieran și-a întors fața de la el și gura lui frumoasă s-a strâmbat.

— Destul.

Mark a făcut un pas în față.

— Kieran. Cum poți să faci asta? Mie?

Chipul lui Kieran era alb de durere.

— Trădarea nu e a mea, a spus el. Spune-i prințesei tale vânător de umbre de promisiuni încălcate.

— Gwyn. Mark s-a întors spre căpetenie. Ce e între mine și Kieran nu are legătură cu legile Curților sau cu vânătorii sălbatici. De când intervin acestea în problemele inimii?

Problemele inimii. Emma vedea asta pe fețele lor, a lui Mark și a lui Kieran, vedea asta din felul în care se priveau și nu se priveau. Se întreba cum de nu-și dăduse seama de asta mai devreme, din Sanctuar, cum de nu văzuse că oamenii ăștia se iubesc. Doi oameni care se răni-seră reciproc, așa cum numai doi îndrăgostiți pot s-o facă.

Kieran avea aerul că Mark îi luase ceva neprețuit. Iar Mark avea aerul că...

Mark părea zdrobit. Emma și-a amintit de ea, pe plajă, în dimineața aceea, cu Julian, de tipătul singuratic al pescărușilor care zburau deasupra ei.

— Copile, a spus Gwyn și, spre uimirea Emmei, în vocea lui era blândețe. Regret necesitatea acestei vizite mai mult decât pot spune. Și crede-mă, Vânătoarea nu intervine, cum spui tu, în problemele inimii. Dar tu ai încălcat una dintre cele mai vechi legi ale Vânătorii și i-ai pus pe toți în pericol.

— Exact, a spus Kieran. Mark a încălcat legea Regatului Elfilor și pentru asta el trebuie să vină cu noi înapoi în regat și să nu mai zăbovească în lumea oamenilor.

— Nu, a spus Iarlath. Nu asta e pedeapsa.

— Cum?

Kieran s-a întors spre el, nedumerit. Vârfurile părului i se făcuseră albastru-alburii, ca bruma.

— Dar ai spus...

— Nu ți-am spus nimic despre pedeapsă, prințisorule, l-a întrerupt Iarlath și a făcut un pas în față. Mi-ai spus care au fost acțiunile lui Mark Blackthorn și eu am spus că trebuie să rezolvăm chestiunea fără întârziere. Dacă tu ai crezut c-o să-l aducem înapoi în Regatul Elfilor ca să fie tovarășul tău, atunci poate ar trebui să-ți amintești că securitatea nobililor din regat este mult mai importantă decât simpatiile pe care le are fiul Regelui Elfilor Întunericului. S-a uitat aspru la Mark, și ochii lui arătau straniu în lumina soarelui. Regele mi-a dat libertatea să aleg pedeapsa pentru tine, a spus el. Douăzeci de lovituri de bici pe spate — și poți să te consideri norocos că nu sunt mai multe.

— NU!

Cuvântul a fost ca o explozie. Spre uimirea Emmei, Julian îl rostise — Julian, care nu ridică niciodată vocea, care nu țipa niciodată. A început să coboare scările și Emma l-a urmat, cu Cortana pregătită în mână.

Kieran și Mark nu mai spuneau nimic, doar se priveau. Lui Kieran i se scursese tot sângele din obraji și părea bolnav. Nici nu s-a mișcat când Julian a ajuns în fața lui, împiedicându-l să se uite la Mark.

— Cine încearcă să-l atingă pe fratele meu, a rostit el răspicat, va fi ucis de mine.

Gwyn a clătinat din cap.

— Să nu crezi că nu-ți admir atitudinea, Blackthorn, a spus el. Dar eu m-aș gândi de două ori înainte să atac o delegație de elfi.

— Fă ceva să ne împiedici și înțelegerea noastră va cădea, l-a avertizat Iarlath. Investigația va fi oprită, iar noi îl vom lua pe Mark înapoi în Regatul Elfilor. Și va fi biciuit acolo, mai rău decât ceea ce ar putea primi aici. Nu vei câștiga nimic, dar vei pierde mult.

Julian își încheștase pumnii.

— Ai impresia că numai voi știți ce e onoarea? Voi, care nu puteți înțelege ce pierdem noi dacă stăm aici și vă lăsăm să-l umiliți și să-l torturați pe Mark? De-asta sunt elfii disprețuiți — pentru cruzimea lor fără sens.

— Ai grijă, băiete, a hârâit Gwyn. Voi aveți legile voastre, noi, pe ale noastre. Singura diferență este că noi nu ne prefacem că ale noastre nu sunt crude.

— Legea e aspră, a spus Iarlath, batjocoritor, dar e Lege.

Mark a vorbit pentru prima oară de când Iarlath pronunțase sentința.

— O lege proastă nu e lege, a spus el.

Părea amețit. Emma și-a amintit de băiatul care se prăbușise la pământ în Sanctuar, care țipa când îl atingeă cineva și care povestea de bătaii care încă îl mai îngrozeau. Avea impresia că cineva îi smulge inima din piept — tocmai pe Mark să-l biciuiască? Pe Mark, al cărui trup s-ar fi putut vindeca, dar nu și sufletul lui?

— Voi ați venit aici, a spus Julian.

Se simțea disperare în vocea lui.

— Ați venit la noi, ați făcut o înțelegere cu noi. Ați avut nevoie de ajutorul nostru. Noi am făcut toate eforturile, am riscat totul ca să rezolvăm misterul. Am înțeles, Mark a greșit, dar testul ăsta de loialitate e absolut nelalocul lui.

— Nu e vorba de loialitate, i-a explicat Iarlath. Trebuie să dăm un exemplu. Asta sunt legile. Așa funcționează lucrurile. Dacă îl lăsăm pe Mark să ne trădeze, ceilalți vor vedea că suntem slabi.

Părea încântat. Satisfăcut.

— Înțelegerea e importantă. Dar asta e și mai important.

Mark s-a apropiat de ei și l-a prins pe Julian de umăr.

— Nu poți schimba asta, frățioare. Lasă lucrurile așa. Mark s-a uitat la Iarlath, apoi la Gwyn; nu s-a uitat la Kieran. Accept pedeapsa, a spus.

Emma a auzit râsul lui Iarlath. Un sunet rece și ascuțit, ca niște țurțuri de gheață care se sparg. A băgat mâna sub pelerină și a scos de acolo o mână de pietricele roșii ca sângele. Le-a aruncat pe jos. Mark s-a albit, știind bine ce face Iarlath.

În locul în care au căzut pietricelele, a început să apară ceva. Un copac, chircit, răsucit, contorsionat, cu trunchiul și frunzele de culoarea sângelui. Mark se uita la el cu o fascinație îngrozită. Kieran părea că e gata să vomite.

— Jules, a șoptit Emma.

Era prima oară când îi spunea așa după noaptea de pe plajă.

Julian a privit-o cu ochii goi o clipă, apoi s-a întors și s-a repezit pe scări în jos. După un moment în care rămăsese înghețată, Emma a coborât după el. Iarlath s-a așezat imediat în fața ei.

— Lasă sabia, a mârâit el. Nicio armă în prezența spiritelor naturii. Știm bine că nu putem avea încredere în tine.

Emma a repezit în sus Cortana așa de repede, încât lama s-a văzut ca o ceață. Vârful ei a trecut pe sub bărbia lui Iarlath, la un milimetru de el, descriind un arc precum un zâmbet mortal. El a scos un zgomot din gât, chiar când ea a băgat sabia în teacă, izbind-o tare, să se audă. S-a uitat la el, cu ochii plini de furie.

Gwyn a râs.

— Și eu care credeam că ăștia din familia Carstairs nu sunt buni decât la muzică.

Iarlath s-a uitat cu ură la Emma, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre Mark. Începuse să desfacă un colac de frânghie pe care îl avea înfășurat în jurul mijlocului.

— Pune mâinile pe trunchiul sorbului, i-a poruncit el.

Emma a presupus că se referă la copacul chircit și întunecat, cu ramuri ascuțite și frunze de culoarea sângelui.

— Nu. Kieran, disperat, a venit ca un vârtej spre Iarlath. S-a aruncat în genunchi la pământ, cu mâinile întinse. Te implor! a spus el. Ca prinț de la Curtea Elfilor Întunericului, te implor! Nu îl bate pe Mark. Bate-mă pe mine în locul lui.

Iarlath a pufnit disprețuitor.

— Dacă te biciuiesc pe tine, o să stârnesc mânia tatălui tău. Nu voi face asta. Ridică-te în picioare, prințișorule. Nu te mai face de râs.

Kieran s-a ridicat încet de jos.

— Te rog, a spus el, uitându-se nu la Iarlath, ci la Mark.

Mark s-a uitat la el cu atâta ură în ochi, încât Emma aproape a tresărit. Kieran părea și mai bolnav, dacă era cu putință.

— Trebuia să-ți dai seama că asta se va întâmpla, mucosule, a spus Iarlath, dar nu se uita la Kieran, ci la Mark — flămând, cu poftă, ca și cum gândul biciuirii îl făcea să saliveze ca o mâncare.

Mark s-a apropiat de copac...

Julian a făcut un pas în față.

— Biciuiește-mă pe mine în locul lui, a spus el.

O clipă, toată lumea a înghețat. Emma a avut impresia că o lovise cineva în piept cu o bătă de baseball. „Nu”, a vrut ea să spună, dar cuvântul nu a ieșit.

Mark s-a răsucit spre fratele lui.

— Nu poți face asta, a refuzat el. Greșeala e a mea. A mea trebuie să fie pedeapsa.

Julian a trecut pe lângă el, aproape îmbrâncindu-l, în drum spre Gwyn. S-a oprit în fața lui, drept, cu bărbia ridicată.

— În luptele cu elfi se poate alege un războinic care să reprezinte pe cineva, a spus el. Dacă într-o luptă aş putea să mă bat în locul lui, de ce n-aş putea să-i iau locul acum?

— Pentru că eu sunt cel care-am încălcat legea! a strigat Mark disperat.

— Pe fratele meu l-aţi luat la începutul Războiului Întunecat, a spus Julian. Nu a luptat niciodată. Pe mâinile lui nu era nicio picătură de sânge de elf. Dar eu am fost la Alicante. Am ucis spirite ale naturii.

— Încearcă să te provoace, a spus Mark. Nu vorbeşte serios...

— Ba vorbesc serios, l-a contrazis Julian. Ăsta e adevărul.

— Dacă cineva se oferă să ia locul unui om condamnat, nu-i putem interzice, a hotărât Gwyn, părând tulburat. Eşti sigur, Julian Blackthorn? Pedepsa nu ţi se cuvine ție.

Julian a înclinat capul.

— Sunt sigur.

— Lasă-l să ia el pedeapsa, a spus Kieran. O vrea. Lasă-l s-o ia.

După aceea, lucrurile s-au întâmplat foarte repede. Mark s-a aruncat asupra lui Kieran, cu o faţă criminală. Urla şi îşi înfigea mâinile în cămaşa acestuia. Emma a făcut un pas în faţă, dar a fost dată la o parte de Gwyn, care s-a dus să-i despartă pe cei doi, împingându-l pe Mark cu brutalitate.

— Ticălosule! a exclamat Mark.

Gura îi era însângeraată. A scuipat la picioarele lui Kieran.

— Nemernic arogant...

— Ajunge, Mark! s-a răstit Gwyn. Kieran este prinţ la Curtea Elfilor Întunericului.

— Este duşmanul meu, a spus Mark. Acum şi pentru totdeauna, duşmanul meu.

A ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe Kieran; acesta nu s-a mişcat, s-a uitat doar la el cu un aer sfârşit. Mark a lăsat mâna jos şi s-a întors, de parcă nu ar mai fi suportat să-l vadă.

— Jules, a revenit el. Jules, te rog, nu face asta. Lasă-mă pe mine.

Julian i-a zâmbit cald şi blând fratelui său. În zâmbetul acesta era toată iubirea şi uimirea băieţelului care îşi pierduse fratele şi dintr-odată îl primise înapoi, când nu mai era nicio speranţă.

— Nu se poate să fii tu pedepsit...

— Ia-l! i-a spus Iarlath lui Gwyn, iar acesta, cu toate că se vedea limpede că n-ar vrea s-o facă, a pășit înainte și l-a prins pe Mark, luându-l de lângă Julian.

Mark s-a zbatut, dar Gwyn era un bărbat masiv, cu niște brațe enorme. L-a ținut strâns pe Mark și și-a luat o expresie impasibilă când Julian și-a scos jacheta și apoi tricoul.

În lumina puternică a soarelui, cu pielea lui ușor bronzată, dar mai deschisă la culoare pe spate și pe piept, părea vulnerabil și expus. Părul îi era acum ciufulit după ce își scosese tricoul, iar după ce l-a aruncat pe jos, s-a uitat la Emma.

Privirea lui a reușit să spargă gheața groasă a șocului care o împietrise.

— Julian.

Vocea ei tremura.

— Nu poți face asta.

A pășit spre el, dar Iarlath i-a blocat drumul.

— Stai acolo, a șuierat el.

S-a îndepărtat de Emma, care a vrut să se ducă după el, dar a descoperit că picioarele ei erau înțepenite pe pământ. Nu se putea mișca. Simțea bâzâitul ușor al vrăjii pe picioare și pe coloana vertebrală, ținând-o strâns, ca într-o capcană de urși. A încercat să se repeadă în față, dar a trebuit să-și înăbușe un țipăt de durere când magia elfilor a ținut-o în loc și i-a sfâșiat pielea.

Julian a făcut un pas în față și și-a pus palmele pe trunchiul copacului, aplecând capul. Linia lungă a șirei spinării era pentru Emma de o frumusețe nepotrivită. Semăna cu coama unui val, înainte de a se sparge. Cicatricele albe și negre ale Pecenilor de pe spatele lui păreau desene făcute de un copil, pe piele și în sânge.

— Dă-mi *drumul* striga Mark, smucindu-se din strânsoarea lui Gwyn.

Era un coșmar, s-a gândit Emma, unul dintre acele vise în care alergi, alergi, dar nu ajungi nicăieri, numai că acum era real. Se lupta să-și miște brațele și picioarele cu forța invizibilă care o ținea ținută ca pe un fluture în insectar.

Iarlath s-a apropiat de Julian. Ceva i-a sclipit în mână, ceva lung, subțire și argintiu. Când l-a răsucit în aer, Emma a văzut că ține mânerul negru al unui bici de argint. A tras brațul în spate.

— Vânători de umbre proști, a comentat el. Așa de naivi, că nici nu știți în cine să aveți încredere.

Biciul s-a lăsat în jos cu putere. Emma a văzut cum mușcă din pielea lui Julian, a văzut sângele, a văzut cum își arcuiește spatele și cum se apleacă.

Durerea din ea a fost ca o explozie. Avea senzația că o țevă încinsă i-a fost așezată pe spate. A tresărit și a simțit gust de sânge.

— Oprește-te! a urlat Mark. Nu vezi că îi rănești pe amândoi? *Nu asta era pedeapsa!* Dă-mi drumul, eu nu am *parabatai*, dă-mi drumul, biciu-iți-mă pe mine...

Cuvintele lui se încâlceau în capul Emmei. Durerea încă îi mai făcea trupul să zvâcnească.

Gwyn, Iarlath și Kieran se uitau când la ea, când la Julian. Pe spatele acestuia era o tăietură lungă și însângărată, iar el se ținea de trunchiul copacului. Transpirația făcea ca părul lui să pară mai negru.

Emma simțea că i se frânge inima. Dacă durerea ei era agonică, atunci durerea lui cum era? De două ori mai mare, de patru ori mai mare?

— Trimite-o de aici, a poruncit Iarlath, iritat. Boceala asta e ridicolă.

— Asta nu e isterie, Iarlath, i-a explicat Kieran. Se întâmplă așa fiindcă ea este *parabatai*-ul lui. Partenerul lui de luptă... ei sunt legați...

— Pentru numele Doamnei, ce atâta agitație, a șuiert Iarlath și a izbit iar cu biciul.

De data asta, Julian a scos un sunet. Un sunet gătuit, abia auzit. A alunecat în genunchi, ținându-se în continuare de copac. Durerea a sfâșiat-o iar pe Emma, dar acum era încordată, pregătită. A urlat — nu un țipăt oarecare, ci un urlat de oroare și de trădare care stârnea ecou, un urlat de furie, de durere și de furie.

Gwyn a întins mâna spre Iarlath, dar se uita la Emma.

— Oprește-te, a spus el.

Emma a simțit greutatea privirii lui, apoi s-a simțit ușoară, pentru că vraja care o ținutia pe loc fusese spartă.

S-a repezit la Julian și s-a lăsat în genunchi lângă el, scoțându-și stela de la centură. Îl auzea pe Iarlath protestând, iar pe Gwyn spunându-i aspru să lase lucrurile așa. Nu îl vedea decât pe Julian — Julian în genunchi, cu brațele în jurul copacului, cu fruntea lipită de el. Sângele curgea șuvoi din spatele lui gol. Mușchii umărului s-au încordat când ea l-a atins, de parcă s-ar fi pregătit pentru a treia lovitură.

Jules, a spus ea în gând, iar el, ca și cum ar fi auzit-o, a întors fața spre ea. Își mușcase buza de jos până în carne. Sângele i se scursese pe bărbie. Se uita la ea orb, ca un om care vede un miraj.

— Em? a gemut el.

— Ssst, a făcut ea și apoi i-a pus mâna pe obraz și pe păr.

Era ud de sânge și de transpirație, iar pupilele erau mărite. Ea se vedea în pupilele acelea, își vedea acolo fața palidă și crispată.

A pus stela pe pielea lui.

— Trebuie să-l vindec, a spus ea. Lăsați-mă să-l vindec.

— E ridicol! a protestat Iarlath. Băiatul trebuie să fie biciuit...

— Las-o așa, Iarlath; a spus Gwyn.

Îl ținea strâns în brațe pe Mark.

Iarlath s-a supus, bombănind... Mark se zbătea și icnea... Stela era rece în mâna Emmei și se răcise și mai mult când i-a atins pielea lui Julian.

A desenat runa.

— Dormi, iubirea mea, a șoptit ea așa de încet, încât n-a auzit-o nimeni în afară de Julian.

O clipă, ochii lui s-au lărgit, limpezi și uimiți. Apoi s-au închis și el s-a prăbușit la pământ.

— *Emma!*

Strigătul lui Mark se transformase în urlet.

— Ce-ai făcut?

Emma s-a ridicat în picioare și, când s-a întors, a văzut fața furioasă a lui Iarlath. Gwyn, însă... a avut impresia că vede o licărire amuzată în ochii lui.

— L-am adormit, a răspuns ea. E inconștient. Nu puteți face nimic să-l treziți.

Iarlath a rânjit.

— Tu crezi că ne poți lipsi de pedeapsa noastră pentru că l-ai lipsit pe el de abilitatea de a simți? S-a întors spre Gwyn. Adu-l pe Mark! a lătrat el. O să-l biciuim pe el în locul lui și atunci vom fi biciuit doi din familia Blackthorn.

— Nu! a țipat Kieran. Nu! Ți interzic... nu pot să suport...

— Nu interesează pe nimeni ce poți tu să suporti, prințisorule, cu atât mai puțin pe mine, a spus Iarlath. Avea un zâmbet rău. Da, o să-i biciuim pe ambii frați, a hotărât el. Mark nu va scăpa. Și mă îndoiesc că *parabatai*-ul tău o să te ierte prea curând pentru asta, a adăugat el, întorcându-se spre Emma.

— În loc să biciuiești doi frați Blackthorn, a răspuns ea, ai putea să biciuiești o Carstairs. N-ar fi mai bine?

Gwyn nu se mișcase la ordinul lui Iarlath; acum făcuse ochii mari. Kieran a respirat adânc.

— Julian v-a spus că a ucis spirite ale naturii în timpul Războiului Întunecat, a spus ea. Dar eu am ucis mai multe ca el. Le-am tăiat gâturile; mi-am mânjit mâinile cu sângele lor. Și aş face-o din nou.

— Tăcere!

Vocea lui Iarlath clocotea de furie.

— Cum îndrăznești să te lauzi cu asemenea fapte?

Emma și-a tras tricoul peste cap. Mark a făcut ochii mari când ea și-a aruncat tricoul pe jos. Stătea în fața lor, doar în sutien și blugi. Nu îi păsa. Nu se simțea dezbrăcată — se simțea îmbrăcată în iritare și furie, ca un războinic din poveștile lui Arthur.

— Biciuți-mă, a spus ea. Acceptați asta și să terminăm. Altfel vă jur că o să vă hăituiesc pe vecie în Regatul Elfilor. Mark nu poate, dar eu pot.

Iarlath a spus exasperat ceva într-o limbă pe care Emma nu o cunoștea, întorcându-se cu fața spre ocean. Când a făcut asta, Kieran a înaintat cu un pas spre locul unde Julian stătea prăbușit la pământ.

— Nu-l atinge! a urlat Mark, dar Kieran nu s-a uitat la el, ci l-a prins pe Julian de subsuori și l-a tras de lângă copac.

L-a așezat jos câțiva metri mai departe, apoi și-a scos tunică și a învelit trupul inconștient și însângerat.

Emma a răsuflat ușurată. Simțea arsura soarelui pe spatele dezgolit.

— Fă-o! l-a îndemnat ea. Dacă nu ești prea laș ca să biciuiești o fată.

— Emma, încetează!

În vocea lui Mark se citea o durere teribilă.

— Lasă-mă pe mine.

Ochii lui Iarlath se aprinseseră de o lumină crudă.

— Foarte bine, Carstairs, a spus el. Fă ce a făcut și *parabatai*-ul tău. Pregătește-te de bici.

Emma a văzut că Gwyn capătă o expresie de tristețe când ea s-a îndreptat spre copac. Trunchiul, văzut de aproape, era neted, maroniu-roșiatic. L-a simțit rece când l-a înconjurat cu brațele. Acum putea să vadă fiecare crăpătură din scoarță.

A ținut strâns în mâini lemnul. L-a auzit pe Mark strigând-o iar, dar i se părea că vocea lui vine de foarte departe. Iarlath s-a așezat în spatele ei.

Biciul a șuierat în aer. Emma a închis ochii. În întunericul din spatele pleoapelor l-a văzut pe Julian, iar în jurul lui flăcări. Focul din încăperile Orașului Tăcut. I-a auzit vocea, rostind în șoaptă acele cuvinte vechi pe care vânătorii de umbre le preluaseră din Biblie și le adaptaseră ca să fie jurământul de *parabatai*.

Unde vei merge tu, acolo voi merge și eu. . .

Biciul a coborât. Chiar dacă i se păruse că înainte fusese durere, acum era agonie. Avea impresia că spatele îi fusese sfâșiat de un foc. A strâns din dinți ca să nu țipe.

Cere-mi să nu te părăsesc. . .

Din nou. De data asta, durerea era și mai rea. Degetele ei s-au înfipt în lemnul copacului.

Și să mă întorc de la tine. . .

Din nou. A alunecat în genunchi.

Îngerul să facă asta cu mine, și mai mult încă, și numai moartea să ne despartă.

Din nou. Durerea s-a ridicat ca un talaz, acoperind soarele. A țipat, dar nu s-a auzit nici ea — urechile i se înfundaseră, lumea se prăbușea, se închidea în sine. Biciul a mai izbit și a cincea oară, și a șasea oară, și a șaptea oară, dar de acum nu mai simțea, pentru că era înghițită de întuneric.

23

SĂ IUBEȘTI ȘI SĂ FII IUBIT

CRISTINA A IEȘIT DIN DORMITORUL EMMEI CU UN AER SUMBRU.

Mark a apucat să zărească prin ușa deschisă interiorul camerei: a văzut conturul corpului nemișcat al Emmei, care părea micuț sub grămada de păături groase, și pe Julian, așezat pe pat lângă ea. Fratele său ținea capul aplecat, iar părul întunecat îi acoperea fața.

Mark nu-l mai văzuse niciodată așa de nefericit.

— Se simte mai bine Emma? a întrebat-o el pe Cristina.

Erau singuri pe coridor. Majoritatea copiilor dormeau.

Mark nici nu voia să-și aducă aminte de chipul lui Julian, când s-a trezit în apropierea copacului și l-a văzut pe Mark în genunchi lângă trupul Emmei, cu stela ei în mână, desenând rune de vindecare pe pielea ei sfâșiată, cu o mână tremurătoare, o mână fără experiență, care nu mai era demult obișnuită cu limbajul îngerilor.

Nu voia să-și amintească felul în care arătase Julian când intraseră în casă; Mark ducând Cortana și Julian cu Emma în brațe; tricoul lui era plin de sângele ei, iar ea avea părul năclăit de sânge. Nu voia să-și aducă aminte cum țipase Emma când o atinsese biciul, și cum se stinsese țipătul acela când își pierduse cunoștința.

Nu voia să-și aducă aminte de chipul lui Kieran când el și Julian plecaseră în grabă spre Institut. Kieran încercase să-l oprească, punându-i mâna pe braț. Fața lui era albă și rugătoare, părul lui un vârtej negru și albastru de disperare.

Mark își trăsesese brațul de sub mâna lui.

— Mai atinge-mă o dată cu mâna ta și o vei vedea smulsă din încheietură pentru totdeauna! mârâise el, iar Gwyn îl trăsesese atunci pe Kieran, spunându-i ceva cu o voce în care se simțea și duritate, dar și regret.

— Lasă-l în pace, Kieran! îl avertizase el. S-au întâmplat destule pentru o singură zi.

O duseseră pe Emma în dormitor și Julian o așezase în pat, în timp ce Mark dăduse fuga s-o caute pe Cristina.

Cristina nu țipase când el o trezise, nu țipase nici când o văzuse pe Emma plină de sânge și cu hainele sfâșiate. Trecuse imediat la treabă: o îmbrăcase pe Emma cu haine curate, îi adusese lui Jules pansamente, spălase sângele din părul Emmei.

— O să fie bine, i-a spus acum Cristina. Se va vindeca.

Mark nu voia să-și aducă aminte cum se desfăcuse pielea Emmei după lovitura de bici, și nici sunetul făcut de acesta. De mirosul de sânge amestecat cu sarea din briza oceanului.

— Mark.

Cristina l-a atins ușor pe față.

El și-a lipit involuntar obrazul de palma ei. Mirosea a cafea și pansamente. Se întreba dacă Julian îi spusese totul — cum o bănuia Kieran pe ea, cum nu fusese Mark în stare să-și apere fratele sau pe Emma.

Pielea ei era catifelată; ochii ei, ridicați spre el, erau mari și întunecați. Mark și-a adus aminte de ochii lui Kieran, ca niște cioburi de sticlă dintr-un caleidoscop, fărâmițate și multicolore. Ochii Cristinei aveau o culoare uniformă. Singulară.

Ea și-a lăsat mâna spre gâtul lui, cu o expresie gânditoare. Mark a simțit că tot corpul i se încordează.

— Mark? a strigat Julian încet din cameră.

— Ar trebui să te duci la fratele tău. Cristina i-a pus o mână pe umăr, să-l liniștească. Nu e vina ta, a spus ea. Nu e. Ai înțeles?

Mark a dat din cap, incapabil să vorbească.

— Mă duc să trezesc copiii să le spun ce s-a întâmplat, a adăugat ea și a pornit pe hol, pășind la fel de hotărât cum pășea când era în echipament, cu toate că acum avea pe ea un tricou și pantalonul de pijama.

Mark a respirat adânc și a deschis ușa de la camera Emmei.

Ea zăcea nemișcată în pat; părul ei palid era revărsat pe pernă și pieptul i se ridica și cobora la intervale regulate. Îi făcuseră rune de somn, dar și rune de încetare a durerii, de oprire a sângerării și de vindecare.

Julian stătea tot lângă ea. Mâna Emmei era deasupra păturii; Julian își așezase mâna lângă mâna ei, fără s-o atingă. Mark nu putea să-i vadă fața, fiindcă el își ținea capul întors; nu-i vedea decât umerii aplecați și faptul că șira spinării, așa cum se zărea prin tricou, părea la fel de vulnerabilă ca spatele Emmei când era biciuită.

Părea foarte tânăr.

— Am încercat, i-a spus Mark. Am încercat să iau eu pedeapsa. Nu m-a lăsat Gwyn.

— Știu. Am văzut c-ai încercat, a răspuns Julian cu voce seacă. Dar Emma a ucis spirite ale naturii. Tu, nu. Nu-i mai interesa să te biciuiască pe tine, dacă aveau ocazia s-o biciuiască pe ea. Nu mai conta ce-ai făcut.

Mark s-a blestemat în sinea lui. Nu știa ce cuvinte umane ar trebui să spună ca să-și aline fratele.

— Dacă ea ar muri, a continuat Julian cu aceeași voce seacă, aș vrea să mor și eu. Știu că nu e bine să spun asta. Dar asta e adevărul.

— Nu va muri, l-a asigurat Mark. Se va face bine. Numai că trebuie să se recupereze. Am văzut cum arată bărbații... oamenii... înainte de-a muri. Pe chipul lor se așterne o anumită expresie. Emma nu o are.

— Nu poate să-mi iasă din cap, a spus Julian. Toată povestea asta. Cineva încearcă să învie o persoană iubită, care a murit. Aproape că am senzația că greșim. Că poate ar trebui să-l lăsăm s-o facă.

— Jules, a spus Mark.

Simțea emoțiile puternice ale fratelui său ca pe atingerea unei lame pe o piele care a fost multă vreme acoperită de bandaje. Asta înseamnă sentimentul de familie, s-a gândit el. Să suferi când suferă altcineva.

— Se iau viețile unor oameni. Nu poți plăti o tragedie cu alte tragedii, și nu poți lua viață din moarte, a spus.

— Eu nu știu decât că, dacă ar fi ea, dacă ar fi Emma, și eu aș face la fel. Julian avea o privire rătăcită. Aș face tot ce mi-ar sta în putință.

— Nu ai face.

Mark i-a pus mâna pe umăr și l-a întors spre el. Julian a ridicat șovăitor fața spre fratele lui.

— Tu ai face ce trebuie. Toată viața ta ai făcut ce trebuie.

— Îmi pare rău, a spus Julian.

— *Tie* îți pare rău? Toate astea, Jules, delegația... dacă nu i-aș fi spus Cristinei despre mantia lui Gwyn...

— Ar fi găsit alt motiv să te pedepsească, l-a întrerupt Julian. Kieran voia să te pedepsească. L-ai făcut să sufere și a vrut să suferi și tu. Îmi pare rău... îmi pare rău în legătură cu Kieran, pentru că văd că ții la el. Îmi pare rău că n-am știut c-ai lăsat acolo o persoană dragă. Îmi pare rău că ani de zile eu am crezut că tu ești liber, că te simți bine în Regatul Elfilor, în timp ce eu mă omoram aici să cresc patru copii, să conduc Institutul și să păstrez secretul lui Arthur. Am vrut să cred că ești bine — am vrut să cred că măcar unul dintre noi e bine. Măcar atât.

— Ai vrut să crezi că sunt fericit, la fel cum și eu am vrut să cred asta despre voi, a spus Mark. Mă gândeam la voi, cum trăiți, dacă sunteți fericiți, dacă vă simțiți bine. Mereu mă întrebam ce fel de bărbat ai ajuns. A făcut o pauză, apoi: Sunt mândru de tine. Nu am prea mult merit în formarea ta, dar oricum sunt mândru că ești fratele meu — sunt mândru că sunteți frații și surorile mele. Și n-o să mai plec de lângă voi.

Julian a făcut ochii mari și, în lumina palidă, culoarea Blackthorn a început să strălucească.

— Nu te mai întorci în Regatul Elfilor?

— Orice s-ar întâmpla, a hotărât Mark, voi rămâne aici. Voi fi aici pentru totdeauna.

L-a prins în brațe pe Julian și l-a strâns cu putere. El a expirat, de parcă ar fi scăpat de o apăsare care îl chinuia de multă vreme, și-a pus capul pe umărul fratelui său și i-a cedat și lui o mică parte din povara sa.

Emma și-a visat părinții.

Erau în căsuța lor albă din Veneția, unde locuiau când ea era mică. Pe fereastră se vedea strălucirea palidă a apelor de pe canale. Mama ei era în fața dulapului din mijlocul bucătăriei, pe care întinsese o pânză. Pe pânza aceea se aflau o mulțime de cuțite, așezate de la mic la mare. Cea mai mare era Cortana, iar Emma se uita la ea pofticioasă, sorbind din ochi strălucirea aurie a lamei fine.

În fața strălucirii pe care o avea arma, mama ei părea o umbră. Părul ei lucea, ca și mâinile, dar contururile se pierdeau în lumină, și Emma era îngrozită că, dacă ar vrea s-o atingă pe mama ei, aceasta ar dispărea.

Deodată s-a auzit muzică. Tatăl Emmei, John, a intrat în bucătărie cu vioara pe umăr. De obicei, folosea un suport de fixare pe umăr, dar nu acum. Din vioară, muzica lui curgea ca o apă și. . .

Șuieratul ascuțit al unui bici, o durere ca o arsură.

Emma a icnit. Mama ei a ridicat capul.

— S-a întâmplat ceva, Emma?

— Eu. . . nu, nimic. S-a întors spre tatăl ei. Mai cântă, tati.

Tatăl ei i-a zâmbit blând.

— Sigur nu vrei să încerci și tu?

Emma a clătinat din cap. Când atinge corzile, vioara scotea niște sunete ca de pisică sugrumată.

— Cei din familia Carstairs au muzica în sânge, i-a povestit el. Vioara asta i-a aparținut odinioară lui Jem Carstairs.

Jem, s-a gândit Emma. Jem, cel care o ajutase la ceremonia *parabatai*, cu mâinile lui delicate și cu un zâmbet gânditor. Jem, care îi dăduse pisica să aibă grijă de ea.

O durere care trecea prin piele ca o lamă. Vocea Cristinei, care spunea: „Emma, vai, Emma, de ce ți-au făcut asta?”

Mama ei a ridicat Cortana.

— Emma, sunt convinsă că ești la mii de kilometri depărtare.

— Poate nu chiar atât, a spus tatăl ei și a lăsat arcușul jos.

„Emma.” Era vocea lui Mark. „Emma, întoarce-te. Pentru Julian, te rog. Întoarce-te.”

— Să ai încredere în el, a spus John Carstairs. O să vină la tine și va avea nevoie de ajutorul tău. Să ai încredere în James Carstairs.

— Dar a spus că trebuie să plece, papa.

Emma nu-i mai spusese „papa” tatălui său de când era mică.

— A spus că trebuie să caute ceva.

— Nu mai are mult până va găsi, a spus John Carstairs. Și atunci va trebui să faci și tu ceva.

„Jules, hai să mănânci ceva. . .”

„Nu acum, Livvy. Vreau să stau cu ea.”

— Dar, papa, a șoptit Emma. Papa, tu ești mort.

John Carstairs a zâmbit trist.

— Atâta timp cât există iubirea și amintirea, moartea adevărată nu există, a spus el.

A ridicat arcușul și a început din nou să cânte. Muzica i-a învăluit, învârtindu-se în bucătărie ca un fum.

Emma s-a ridicat de pe scaunul de bucătărie. Cerul se întuneca, iar lumina soarelui la apus se reflecta în apele canalului.

— Trebuie să plec.

— Of, Em! Mama ei a ocolit dulapul și a venit spre ea. Îi aducea Cortana. Știi, a spus.

În mintea ei se mișcau umbre. Cineva o strângea atât de tare de mână, încât o durea. „Emma, te rog”, a spus vocea pe care o iubea mai mult ca orice. „Emma, întoarce-te.”

Mama i-a pus în mâini Cortana.

— Oțel și curaj, fata mea. Și nu uita că o sabie făcută de Wayland Fierarul poate tăia orice.

— Du-te înapoi. Tatăl ei a sărutat-o pe frunte. Du-te înapoi, Emma, acolo unde e nevoie de tine.

— Mama, a șoptit Emma. Papa.

A strâns mânerul Cortanei. Bucătăria s-a îndepărtat de ea, răsucindu-se și închizându-se ca într-un plic. Părinții ei au dispărut în el, ca niște cuvinte scrise cu mult timp în urmă.

— *Cortana*, a gemut Emma.

A încercat să se ridice și a țipat de durere. Era înfășurată în cearșafuri. În patul ei, în camera ei. Lămpile dădeau o lumină slabă și fereastra era întredeschisă. Masa de lângă pat era plină de pansamente și prosoape. În cameră mirosea a sânge și a arsură.

— Emma?

O voce uimită. Cristina stătea la picioarele patului, în mână cu o rolă de pansament și o foarfecă. Le-a scăpat pe toate pe jos când a văzut că Emma deschide ochii și s-a repezit spre ea.

— O, Emma!

A îmbrățișat-o și, pentru o clipă, Emma s-a agățat de ea. Se întreba dacă așa ar fi să ai o soră mai mare, o persoană care poate să-ți fie prietenă, dar care să aibă și grijă de tine.

— Au, a făcut Emma încet. Doare.

Cristina s-a retras. Avea pleoapele roșii.

— Emma, te simți bine? Îți amintești ce s-a întâmplat?

Emma și-a dus mâna la cap. O durea gâtul. Se întreba dacă o durea de la țipat. Spera că nu. N-ar fi vrut să-i dea satisfacție lui Iarlath.

— De când... de cât timp sunt inconștientă?

— Inconștientă? A, adormită. De dimineață. Toată ziua, de fapt. Julian a stat cu tine tot timpul. Până la urmă am reușit să-l conving să mănânce ceva. Va fi disperat că te-ai trezit și el n-a fost aici.

Cristina i-a aranjat puțin părul încurcat.

— Ar trebui să mă ridic... să văd... Toată lumea e bine? S-a mai întâmplat ceva?

Dintr-odată, mintea ei s-a umplut cu imagini oribile ale elfilor, care, după ce au terminat cu ea, s-au dus după Julian sau Mark, sau, cine știe, după copii; Emma încerca să-și lase picioarele pe marginea patului.

— Nu s-a mai întâmplat nimic.

Cristina a împins-o cu blândețe înapoi în pat.

— Ești obosită și slăbită; ai nevoie de mâncare și de rune. O biciuire ca asta... Știi că se poate *muri* de la asta, Emma.

— Da, a șoptit Emma. Cicatricele de pe spate vor rămâne pentru totdeauna?

— Probabil, a spus Cristina. Dar nu sunt prea rele — s-au închis repede de la *irateze*. Numai că nu s-au vindecat chiar toate. Vor rămâne niște urme, dar destul de slabe.

Ochii ei erau roșii.

— Emma, de ce ai făcut asta? De ce? Chiar crezi că trupul tău e mai puternic decât al lui Mark sau al lui Julian?

— Nu. Cred că fiecare e puternic și slab în felul lui. Există lucruri care pe mine mă sperie, dar pe Mark, nu. Cum e oceanul. Dar el a fost torturat destul — ce i-or fi făcut, nici nu pot să-mi închipui. Iar Julian... am simțit și eu durerea când l-au biciuit. Și în corp, și în inimă. A fost cel mai groaznic lucru pe care l-am simțit. Aș fi făcut orice să nu mai simt asta. Am fost egoistă.

— Țasta *nu* e egoism. Cristina i-a luat mâna și i-a strâns-o. De o vreme încoace, mă gândeam că nu o să mai vreau un *parabatai*, a spus ea. Dar acum cred că m-aș putea răzgândi, dacă aș avea un *parabatai* ca tine.

Și mie mi-ar plăcea să fii *parabatai-ul meu*, s-a gândit Emma, dar nu a putut să spună asta — i se părea că ar fi o lipsă de loialitate față de Julian.

— Te iubesc, Cristina, a spus în loc de asta și i-a strâns și ea mâna. Dar investigația... ar trebui să vin și eu cu voi...

— Unde? În bibliotecă? Toată ziua am citit și am căutat informații despre Doamna de la Miezul Noptii. O să găsim noi ceva, dar avem o mulțime de oameni care frunzăresc paginile alea...

— Dar sunt și alte lucruri de făcut în afară de frunzărirea paginilor...

Ușa s-a deschis și a apărut Julian. Ochii lui s-au făcut mari și o clipă Emma a văzut numai ochii lui, ca niște uși albastre-verzi spre o altă lume.

— Emma.

Vocea îi era răgușită și hârâită. Era îmbrăcat în blugi și cu un tricou larg, alb, pe sub care se vedeau bandajele cu care era înfășurat. Avea ochii roșii, părul ciufulit, barba începuse să-i crească. Julian nu uita

niciodată să se bărbierească, încă de la primele tuleie, atunci când Ty îi spusese pe neașteptate că nu-i place cum arată.

— Julian, a spus Emma, te simți bi...

Dar Julian se repezise spre pat. Părea să nu mai vadă nimic, doar pe Emma; a căzut în genunchi lângă pat, a cuprins-o în brațe și și-a îngropat fața în stomacul ei.

Ea l-a mângâiat pe păr cu o mână tremurătoare și a ridicat o privire îngrijorată spre Cristina. Dar ea deja era în picioare, murmurând că le va spune celorlalți că Julian stă cu ea. Emma a auzit ușa închizându-se în urma ei.

— Julian, a murmurat Emma, cu mâna în părul lui.

El nu se mișca deloc. Apoi a respirat întretăiat și a ridicat încet capul.

— Pentru numele Îngerului, Emma, a spus el cu o șoaptă răgușită. De ce ai făcut asta?

Ea a strâns ușor din ochi, iar el a sărit în picioare.

— Ai nevoie de mai multe rune de vindecare, a remarcat el. Evident, ce prost sunt, evident că ai nevoie de mai multe rune.

Era adevărat, chiar o durea. În anumite locuri, durerea era surdă, iar în altele, ascuțită. Emma a început să respire așa cum o învățase Diana — încet și regulat —, iar el a scos stela.

S-a așezat pe pat, lângă ea.

— Nu te mișca, a spus și a pus instrumentul pe pielea ei.

Ea a simțit cum durerea începe să se domolească.

— De când... de când ți-ai revenit? l-a întrebat Emma.

El tocmai voia să pună stela pe masă.

— Mă întrebi dacă am văzut cum te biciuiau, cred. Nu, nu am văzut, a spus el întunecat. Tu ce-ți amintești?

— Îmi amintesc cum au venit Gwyn și ceilalți... Iarlath... Kieran.

Și-a amintit soarele arzător, copacul a cărui scoarță avea culoarea sângelui. Ochi negri și argintii.

— Mark și Kieran se iubesc.

— S-au iubit, a spus Julian. Nu sunt prea sigur ce simte Mark acum.

Ea a respirat cu greutate.

— Am lăsat Cortana...

— A adus-o Mark înăuntru, a informat-o el cu o voce care sugera că sabia era ultimul lucru care îl preocupa. Doamne, Emma, când mi-am revenit eu, delegația plecase și tu erai la pământ, plină de sânge, iar Mark încerca să te ridice și eu am crezut că ești *moartă*, a spus el, și în vocea lui nu era nicio urmă din calmul lui obișnuit, ci doar o înverșunare pasională pe care nu o mai văzuse niciodată la el. Te-au biciuit *pe tine*, Emma, ai luat asupra *ta* pedeapsa care era pentru Mark și pentru mine. Nu-mi place c-ai făcut asta, înțelegi, nu-mi place deloc...

Emoția îl îneca și vocea îi ardea ca un foc scăpat de sub control.

— Cum ai putut să faci asta?

— Mark nu ar mai fi suportat o altă biciuire, a răspuns ea. L-ar fi distrus. Și n-aș fi putut suporta să văd cum te biciuiesc pe tine. Asta m-ar fi distrus pe mine.

— Tu crezi că eu nu simt la fel? a întrebat Julian. Tu crezi că nu am stat aici toată ziua, distrus complet? Mai degrabă mi-aș tăia o mână decât să pierzi tu o unghie, Emma.

— Dar nu era vorba numai de tine, l-a contrazis ea. Copiii... uite, ei se așteaptă să lupt, se așteaptă să fiu rănită. Ei se gândesc — așa e Emma, iar zgâriată, iar tăiată, iar bandajată. Dar la tine se uită altfel decât la mine. Dacă te-ar fi văzut rănit grav, s-ar fi speriat. Și n-aș fi suportat să-i știu așa de speriați.

Julian își strânsese degetele ca într-o spirală dură. Emma vedea sângele cum îi pulsează sub piele. Și-a adus aminte, aiurea, de o inscripție cu grafitti de la Malibu Pier: *Inima ta e o armă de dimensiunea pumnului tău.*

— Doamne, Emma. Ce ți-am făcut.

— Ei sunt și familia mea, a spus ea.

Emoția amenința să o înece. A înghițit în sec.

— Uneori îmi doresc — mi-am dorit — să fim căsătoriți și ei să fie copiii noștri, a spus el pe nerăsuflăte.

Ținea capul aplecat.

— Căsătoriți? a repetat Emma ca un ecou, șocată.

El a ridicat capul. Ochii îi ardeau.

— De ce crezi că eu...

— Că mă iubești mai puțin decât te iubesc eu? a întrebat ea.

El a tresărit vizibil la cuvintele ei.

— Pentru că tu ai spus așa. Eu ți-am cam spus pe plajă ce simt, iar tu mi-ai spus „nu în felul acela, Emma”.

— Nu am...

— Am obosit să ne tot mințim, l-a întrerupt Emma. Înțelegi? M-am saturat de asta, Julian.

El și-a trecut mâinile prin păr.

— Nu văd nicio variantă în care să fie bine, a spus el. Nu văd decât un calvar, în care totul se prăbușește și eu nu te mai am.

— Nici acum nu mă ai, a remarcat ea. Nu în felul acela care contează. Felul acela adevărat.

A încercat să se ridice în fund. Spatele o durea; mâinile și picioarele le simțea obosite, de parcă ar fi alergat sau ar fi urcat mii de metri pe munte.

Ochii lui Julian s-au întunecat.

— Încă te mai doare? A răscolit printre obiectele de pe noptieră și a luat o fiolă. Malcolm mi-a făcut asta, mai demult. Bea-o.

În fiolă era un lichid auriu. Avea gust de șampanie răsuflată. În clipa în care a înghițit-o, Emma a simțit o amorțeală în tot corpul. Durerea a dispărut și a fost înlocuită cu o energie rece, dinamică.

Julian i-a luat fiola din mână și a aruncat-o pe pat. A prins-o cu o mână pe sub genunchi și cu cealaltă de umeri și a ridicat-o în brațe. O clipă, ea s-a agățat de el, surprinsă. Îi simțea bătaile inimii, mirosul de săpun și vopsea și parfumul de cuișoare. Părul moale, pe obrazul ei.

— Ce faci? l-a întrebat ea.

— Trebuie să vii cu mine.

Vocea îi era încordată, de parcă își făcea curaj pentru ceva groaznic.

— Vreau să vezi ceva.

— Vorbești ca un criminal în serie care are frigiderul plin de arme, a bolborosit Emma, când el a împins ușa cu umărul.

— Probabil Conclavul ar fi mai bucuros dacă ar fi așa.

Emma ar fi vrut să-și frece obrazul de al lui, să simtă asprimea bărbii. De fapt, arăta complet neglijent, cu tricoul ieșit din pantalon și cu picioarele goale. S-a simțit copleșită de afecțiune și dorința intensă făcea să i se încordeze tot corpul.

— Poți să mă lași jos, a spus ea. Mă simt bine. Nu trebuie să fiu purtată prințesește.

El a râs, scurt, înecat.

— Nu știam că există acest adverb, a spus el.

Dar a lăsat-o jos. Încet, cu grijă, apoi s-au rezemat unul de altul, ca și cum niciunul dintre ei nu putea suporta ideea că în clipa următoare nu se vor mai atinge.

Inima Emmei a început să bată mai tare. Bătea tare când îl urma pe Julian pe coridorul pustiu, bătea tare când au început să urce treptele spre atelierul lui. Bătea tare când s-a rezemat de masa plină de pete de vopsea din mijlocul atelierului, când Julian s-a dus la un sertar de lângă fereastră și a scos de acolo o cheie.

A văzut cum respiră adânc, cum își ridică umerii. Așa făcuse și atunci când se pregătea să fie biciuit.

După ce a prins curaj, s-a îndreptat spre camera încuiată, unde nu intra nimeni în afară de el. A răsucit cheia în broască cu un gest hotărât și ușa s-a deschis.

S-a dat la o parte.

— Intră, a spus el.

Atâția ani de obișnuință și de respect pentru intimitatea lui o țineau pe loc.

— Ești sigur?

El a dat din cap. Era palid. Ea s-a dezlipit de masă și a traversat camera cu o senzație de neliniște. Poate chiar avea acolo niște cadavre. Orice ar fi fost, cu siguranță era groaznic. Nu îl văzuse niciodată ca acum.

A intrat în cameră. În primul moment, a avut senzația că intră într-o cameră cu oglinzi dintr-un parc de distracții. Propria ei imagine o privea din toate părțile. Pereții erau ticsiți de schițe și picturi; era și un șevalet într-un colț, lângă singura fereastră din cameră, iar pe el se

afla un tablou pe jumătate lucrat. De-a lungul pereților de est și de vest erau niște dulapuri, pline și ele de tablouri.

Toate imaginile o înfățișau pe ea.

La antrenament, cu Cortana în mână, jucându-se cu Tavvy, citindu-i lui Dru. Într-o acuarelă dormea pe plajă, cu mâna sub cap. Detalii ale umărului ei, granulele de nisip lipite de piele precum zahărul, fuseseră redată cu atâta dragoste, încât ea s-a simțit aproape amețită. În altă pictură plutea deasupra orașului Los Angeles. Era goală, dar corpul ei era transparent — nu se vedea decât conturul și stelele nopții străluceau prin ea. Părul era strălucitor și lumina toată lumea.

Și-a amintit ce-i spusese el când dansau. *Mă gândeam cum aș putea să te pictez. Să-ți pictez părul. Că ar trebui să folosesc alb de titan ca să nimeresc nuanța, felul în care părul tău reține lumina și pare că strălucește. Dar tot nu ar ieși, nu-1 așa? Pentru că nu e o singură culoare, nu e doar auriu: e și chiblimbriu și roșcat și caramel și grâu și miere.*

Și-a atins părul, despre care crezuse până atunci că este un blond obișnuit, apoi a privit tabloul de pe șevalet. Nu era terminat. O înfățișa pe ea, ieșind din ocean, cu Cortana la șold. Avea părul lăsat pe spate, așa cum apărea în toate tablourile; el îl pictase ca pe stropii apei oceanului la asfințit, când razele soarelui făceau apa să pară aur curat. Era frumoasă, îndrăzneță, înfricoșătoare ca o zeiță.

Și-a mușcat buza.

— Mă placi cu părul pe spate, a remarcat ea.

Julian a hohotit scurt.

— Asta-i tot ce poți să spui?

Ea s-a întors să-l privească în ochi. Stăteau în picioare, foarte aproape unul de celălalt.

— Sunt frumoase, a spus ea. Mie de ce nu mi le-ai arătat niciodată? Sau altcuiva?

El a respirat adânc și a zâmbit încet și trist.

— Ems, nimeni n-ar putea să vadă tablourile astea fără să-și dea seama ce simt pentru tine.

Ea s-a sprijinit cu mâna de dulap. Dintr-odată i se părea foarte important să aibă un sprijin solid, care s-o țină în picioare.

— De cât timp mă desenezi?

El a oftat. O clipă mai târziu i-a atins părul. Degetele lui se înfundau în părul blond.

— Dintotdeauna.

— Îmi amintesc că m-ai pictat la început, dar pe urmă te-ai oprit.

— Nu m-am oprit niciodată. Doar că am învățat s-o ascund.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Ultimul meu secret.

— Mă îndoiesc tare de tot, a spus Emma.

— Am mințit și-am tot mințit, a spus Julian încet. Am devenit expert în minciuni. Nu m-am mai gândit că minciunile pot fi destructive. Sau chiar rele. Până când ți-am spus acolo, pe plajă, că nu simt asta pentru tine.

Ea strângea marginea dulapului așa de tare, că o durea mâna.

— Că simți asta pentru mine?

— Știi ce vreau să spun, a zis el și s-a îndepărtat de ea.

Ea a avut brusc senzația că făcea prea mult, că îl presa prea tare, dar disperarea ei de a ști a învins.

— Trebuie s-o aud. Spune-mi-o direct, Julian.

El a pornit spre ușă. A pus mâna pe clanță — pentru un moment, ea a crezut că o să plece — și a închis ușa de la camera secretă. A încuiat-o, izolându-i pe amândoi acolo. S-a întors spre ea. Ochii îi străluceau în lumina slabă.

— Am încercat să mă opresc, a spus el. De-asta am plecat în Anglia. Am crezut că, dacă sunt departe de tine, n-o să mai simt ce simteam. Dar cum m-am întors, din secunda în care te-am văzut, am știut că nu s-a schimbat nimic. Julian s-a uitat în jur, cu un aer aproape resemnat. De ce atâtea desene cu tine? Pentru că sunt artist, Emma. Desenele astea sunt inima mea. Și dacă inima mea ar fi fost o pânză, atunci fiecare centimetru pătrat de pe ea ar fi purtat imaginea ta.

Privirile lor s-au întâlnit.

— Vorbești serios, a spus ea. Chiar vorbești serios.

— Știu că te-am mințit, atunci, pe plajă. Dar jur pe jurămintele noastre de *parabatai*, acum îți spun adevărul. Julian vorbea clar, răspicat,

ca și cum nu ar fi suportat ca vreun cuvânt din cele spuse să fie greșit interpretat sau pierdut. Iubesc totul la tine, Emma, a rostit el. Iubesc felul în care îți recunosc pașii pe hol, când vii în camera mea, chiar dacă nu știam că vei veni. Nimeni nu merge ca tine, nimeni nu respiră ca tine, nimeni nu se mișcă la fel ca tine. Iubesc felul în care suspini în somn, ca și cum visele te-au surprins. Iubesc felul în care stăm împreună pe plajă și umbrele noastre par să fie una. Iubesc felul în care poți să scrii pe pielea mea cu degetele, iar eu înțeleg mai bine scrisul tău decât dacă mi-ar striga cineva în ureche. Nu am vrut să te iubesc așa. E cea mai proastă idee din lume să te iubesc așa. Dar nu mă pot abține. Crede-mă, am încercat.

Durerea din vocea lui a convins-o. Era aceeași durere pe care o simțea ea în inimă de atât de mult timp, încât se obișnuise cu ea. A luat mâna de pe dulap. A făcut un pas spre Julian, apoi încă un pas.

— Ești... ești îndrăgostit de mine?

Zâmbetul lui era blând și trist.

— Foarte mult.

În clipa următoare era în brațele lui și îl săruta. Nu ar fi putut să spună precis cum s-a întâmplat, doar că i se părea inevitabil. Și că, dacă atunci când vorbise, Julian era liniștit și calm, acum gura lui era flămândă și trupul lui era dornic și disperat. A lipit-o de el; buzele lui îi urmăreau conturul gurii. Ea îl ținea strâns de păr — îi plăcea la nebunie părul lui, și acum putea să-l atingă cum voia, îngropându-și mâinile în buclele dese și răsucindu-i șuvițele pe degete.

El a prins-o cu mâinile de coapse și a ridicat-o ca pe un fulg. Ea l-a prins de gât și s-a ținut de el, în timp ce el o susținea cu un braț. L-a simțit cum dă la o parte dintr-o singură mișcare desenele de pe dulap, tuburile de vopsea, ca să facă un loc unde s-o așeze.

Ea l-a tras spre el, strângându-i mijlocul cu picioarele. Săruturile lor au devenit mai adânci, mai sălbatice, mai fierbinți, iar el nu mai avea nimic din reticența lui, din izolarea, din timiditatea și blândețea lui.

— Spune-mi că nu am făcut o greșală iremediabilă, a suflat Julian, printre sărutări. Am fost așa de nemernic acolo, pe plajă... și când te-am văzut cu Mark în camera ta...

Emma i-a pus mâinile pe umerii largi și puternici și i-a strâns. Se simțea beată de la săruturi. Pentru asta stârnesc oamenii războaie, s-a gândit ea, pentru asta se omoară între ei și își distrug viețile: pentru dorința și plăcerea asta care îți sfășie nervii.

— Nu s-a întâmplat nimic...

El îi mângâia părul.

— Știu că e ridicol. Dar când erai îndrăgostită de Mark, la doisprezece ani, atunci a fost prima oară când am fost gelos. Știu că nu are sens, dar nu reușim să scăpăm de lucrurile care ne sperie cel mai tare. Dacă tu și Mark ați fi... nu știu dacă mi-aș putea reveni vreodată.

Ceva din sinceritatea lui brutală i-a încălzit inima.

— Toată lumea se teme de ceva, a șoptit ea, strângându-se și mai tare în brațele lui, apoi și-a strecurat degetele pe sub marginea tricoului lui. Face parte din esența omenească.

El a închis ochii pe jumătate. Degetele lui se plimbau prin părul ei; a mângâiat-o ușor pe spate, apoi a prins-o de mijloc și a tras-o cu forță în el. Ea a lăsat capul pe spate cu un gest violent, gata să se lovească de dulap; buzele lui îi ardeau clavicula. Pielea lui era fierbinte la atingere. Ea a înțeles dintr-odată de ce oamenii compară pasiunea cu focul: avea impresia că amândoi luaseră foc și ardeau ca dealurile uscate din Malibu, gata să se transforme într-o cenușă care îi va uni pentru totdeauna.

— Spune-mi că mă iubești, Emma, a spus el, cu gura pe gâtul ei. Chiar dacă nu e adevărat.

Ea a gemut; cum poate să creadă asta, cum de nu-și dă seama...

S-au auzit pași în studio.

— Julian? s-a auzit vocea lui Livvy prin ușă. Hei, Jules, unde ești?

Emma și Julian s-au despărțit, panicați. Amândoi erau răvășiți, ciufuliți, cu buzele umflate de sărut. Iar Emma nici nu-și imagina cum ar putea să explice de ce sunt încuiați amândoi în camera secretă a lui Julian.

— Juules! Acum Livvy striga veselă. Suntem în bibliotecă și Ty m-a trimis să te chem... Livvy s-a oprit, probabil uitându-se prin cameră. Pe bune, Julian, unde ești?

Clața uşii s-a mişcat.

Julian stătea în picioare, înlemnit.

Clața s-a mişcat iar şi uşa s-a zgâlţâit.

Emma s-a încordat.

S-a auzit un oftat. Clața nu s-a mai mişcat. Pașii s-au îndepărtat, apoi uşa de la studio s-a închis.

Emma s-a uitat la Julian. Avea senzația că îi înghețase sângele și apoi i se dezghețase brusc; îi curgea prin vene ca un torent.

— E OK, a șoptit ea.

Julian a prins-o în brațe și a strâns-o puternic, iar degetele lui cu unghii roase s-au înfipt în umerii ei. O strângea așa de tare, încât aproape nu mai putea respira.

Apoi i-a dat drumul. Părea că face un mare efort, ca și cum ar fi fost flămând și ar fi dat deoparte ultima bucatică de mâncare pe care o avea. Dar a făcut-o.

— Ar trebui să ne ducem, a spus el.

Întoarsă în camera ei, Emma a făcut un duș și s-a schimbat cât de repede a putut. Și-a pus blugii, dar când și-a tras tricoul peste cap și acesta s-a frecat de pansamentele de pe spate, nu s-a putut abține să nu strângă din ochi de durere. Probabil că în scurt timp va trebui să le schimbe și vor trebui și alte *irate*.

A ieșit pe hol și a văzut că nu este gol.

— Emma, a spus Mark, desprinzându-se de perete. Julian mi-a spus că te simți bine. Eu... îmi pare atât de rău.

— Nu e vina ta, Mark.

— Ba da, a spus el. Am avut încredere în Kieran.

— Ai avut încredere în el pentru că-l iubeai.

Mark s-a uitat la ea, surprins. Părea dezorientat, și asta nu numai din cauza ochilor: ai fi zis că cineva ar fi ajuns în interiorul său și i-ar fi spulberat toate convingerile. Emma încă îl mai auzea urlând când Iarlath l-a biciuit prima oară pe Julian, apoi pe ea.

— Era așa de evident?

— Te uitai la el la fel cum...

Cum mă uit eu la Julian.

— Cum te uiți la cineva pe care îl iubești, a terminat ea. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai devreme. Am crezut că tu...

O placi pe Cristina, eventual? Kieran părea clar gelos pe ea.

— Ești atras de fete, a încheiat Emma. Spune-mi să nu mai fac supoziții de acum.

— Sunt, a spus el misterios. Atras de fete.

— A, a făcut ea. Ești bisexual?

— Ultima dată când am verificat, așa se spunea, a răspuns el, o clipă amuzat. În Regatul Elfilor nu există de fapt cuvinte pentru lucrurile astea, așa că...

Ea a strâns din ochi.

— Scuze de două ori pentru supoziții.

— Nu-i nimic, a liniștit-o el. Ai avut dreptate în legătură cu Kieran. Multă vreme el a fost tot ce aveam.

— Dacă are vreo importanță, să știi că te iubește, a spus Emma. Am văzut asta pe fața lui. Nu cred că se aștepta să fie vreunul dintre noi rănit. Cred că el și-a imaginat că te vor lua înapoi în Regatul Elfilor, unde vei fi din nou cu el. Nu s-a gândit că...

Dar când a spus asta, amintirea loviturii de bici, nu numai pe spatele ei, ci și pe spatele lui Julian, parcă a sugrumat-o.

— Emma, a spus Mark. În ziua aceea, când am fost luat la Vânătoarea Sălbatică, ultimul lucru pe care i l-am spus lui Julian a fost să rămână cu tine. Mă gândeam tot timpul la tine, chiar și când eram acolo — o fată delicată, micuță, cu codițe blonde. Chiar și atunci am știut că dacă ție ți se întâmplă ceva, lui Julian i se va frânge inima.

Emma a simțit că propria-i inimă sare o bătaie, dar nu era limpede la ce s-a referit mai precis Mark.

— Azi, tu l-ai protejat pe el, a spus Mark. Ai suportat tu pedeapsa pe care o luase el asupra lui. N-a fost ușor să fii martor la ce v-au făcut. Aș fi vrut să fiu eu în locul vostru. Dar știu de ce fratele meu a vrut să mă protejeze. Și îți sunt recunoscător, la rândul meu, că tu l-ai protejat pe el.

Emma a trecut peste nodul din gât și a început să respire normal.

— Trebuia s-o fac.

— Îți voi fi veșnic îndatorat, a spus el, și vocea lui era vocea unui prinț al elfilor, ale cărui promisiuni erau mai mult decât promisiuni. Orice îți dorești, îți voi da.

— Asta da promisiune. Nu trebuie să... .

— Vreau eu, a spus el, hotărât.

După o clipă, Emma a dat din cap și episodul ciudat s-a încheiat. Mark-elful a devenit din nou Mark Blackthorn; a pus-o la curent cu stadiul investigațiilor, în timp ce se îndreptau împreună spre bibliotecă. Pentru a-l împiedica pe unchiul Arthur să afle ce se întâmplase cu Emma și cu delegația elfilor, Julian îi aranjase o întâlnire cu Anselm Nightingale la pizzeria de pe Cross Creek Road. Nightingale trimisese mașina după el ceva mai devreme și promisese că se vor întoarce la căderea serii.

Restul familiei era în bibliotecă. Scotociseră prin teancuri întregi de cărți ca să afle informații despre Doamna de la Miezul Noptii.

— Au găsit ceva? l-a întrebat ea.

— Nu știu sigur. Tocmai mă duceam la ei când a apărut Domnul Sexy și Fierbinte și a spus că are o informație.

— Uau. Emma a ridicat mâna. *Domnul Sexy și Fierbinte?*

— Diego cel Perfect, a mormăit Mark.

— OK, bine, știu că nu a trecut prea mult de când ai venit din Regatul Elfilor, dar în lumea umană să știi că „Domnul Sexy și Fierbinte” nu e o insultă prea eficientă.

Mark n-a avut timp să răspundă; ajunseseră la bibliotecă. În clipa în care au intrat, Emma era gata să cadă, luată pe sus de o siluetă care se repezise la ea s-o îmbrățișeze — era Livvy, care a și izbucnit în lacrimi.

— Auuu! a făcut Emma, uitându-se în jur.

Toată camera era plină de teancuri de hârtii și cărți.

— Liv, ai grijă la bandaje.

— Nu pot să cred că i-ai lăsat pe elfii ăia să te biciuiască, o, îi urăsc, urăsc Curțile lor, i-aș omorî pe toți... .

— Poate că „i-ai lăsat” nu e tocmai cuvântul potrivit, a spus Emma. În fine, sunt bine. Nici măcar nu m-a durut prea tare.

— Ooo, ce mincinoasă! a făcut Cristina, ieșind din spatele unui vraf de cărți cu Diego lângă ea.

Interesant, s-a gândit Emma.

— A fost foarte eroic ce-ai făcut tu, dar și foarte stupid.

Diego se uita la Emma cu ochii lui căprui, foarte serioși.

— Dacă aș fi știut c-o să se întâmple așa ceva, aș fi rămas aici și m-aș fi oferit eu în locul tău. Sunt mult mai mare și mai musculos decât tine și probabil aș fi suportat altfel.

— Am suportat foarte bine, a spus Emma, iritată. Dar îți mulțumesc că mi-ai amintit că ești tu mare huidumă. Aș fi putut să uit.

— Hei! Opriți-vă!

Cristina a continuat cu un torent în spaniolă.

Emma a ridicat mâinile.

— Cristina, mai *usor*.

— Crezi c-ar ajuta? a întrebat Diego. Vorbești spaniola?

— Nu cine știe ce.

El a zâmbit ușor.

— Ei, în cazul ăsta, Cristina ne făcea complimente.

— Știu că alea nu erau complimente, a bombănit Emma, dar apoi ușa s-a deschis și a apărut Julian, și din clipa aceea toată lumea a început să care cărți pe masă și să sorteze hârtii.

Ty stătea în capul mesei, de parcă ar fi prezidat o ședință. Nu i-a zâmbit direct Emmei, dar s-a uitat la ea dintr-o parte — iar Emma știa că asta înseamnă afecțiune —, apoi s-a întors la treaba lui.

Emma nu s-a uitat la Julian, cel puțin, nu mai mult de o dată. Nu credea că va putea s-o facă. Era conștientă de prezența lui tot timpul cât el a traversat camera spre masă. A venit și s-a așezat în stânga lui Ty și s-a uitat pe notițele lui.

— Unde sunt Tavy și Dru? a întrebat ea, luând un volum dintr-un teanc.

— Tavy devenise agitat. Dru s-a dus cu el la plajă, a spus Livvy. Ty crede că s-ar putea să fi găsit ceva.

— Cine era femeia, a spus Ty. Doamna noastră de la Miezul Nopții. Cartea lui Tavy mi-a amintit de o poveste citită de mine mai demult în cărțile cu istoria familiei Blackthorn...

— Dar ne-am uitat prin toate cărțile astea, a spus Julian.

Ty i-a aruncat o privire superioară.

— Ne-am uitat pe cele care se referă la ultima sută de ani, a răspuns el. Dar în cartea lui Tavvy se povestea că Doamna de la Miezul Noptii era îndrăgostită de o persoană pe care nu avea voie s-o iubească.

— Așa că ne-am gândit, ce înseamnă că nu avea voie? a sărit Livvy, nerăbdătoare. Adică, poate erau rude — grețos; sau poate erau mult mai tineri sau mult mai bătrâni — ceea ce iar e grețos; poate erau dușmani vechi — ceea ce nu e grețos, dar e cam trist. . .

— Sau poate unuia îi plăcea *Războiul Stelelor* și altuia îi plăcea *Star Trek*, a spus Emma. Et caetera. Unde vrei să ajungi, Livvy?

— Sau *parabatai*, ca Silas Pangborn și Eloisa Ravenscar, a continuat Livvy și Emmei i-a părut rău imediat că glumise.

A devenit foarte, foarte conștientă de locul unde stătea Julian, în picioare, de cât de aproape era de ea, de cum se încordase el.

— Dar nu părea prea plauzibil. Și atunci ne-am gândit — înainte de Acorduri, era absolut interzis să te îndrăgostești de un repudiat. Ar fi fost un mare scandal.

— Așa că am căutat în istoriile mai vechi, le-a explicat Ty. Și am găsit ceva. A existat o familie Blackthorn care a avut o fiică îndrăgostită de un magician. Voiau să fugă împreună, dar familia i-a prins. Ea a fost trimisă la Surorile de Fier.

— Părinții ei au închis-o într-un castel de fier. Mark se uita pe cartea lui Tavvy. Așadar, asta înseamnă.

— Tu vorbești limba poveștilor cu zâne, a intervenit Diego. Presupun că nu e de mirare.

— Și după aia a murit, a concluzionat Emma. Cum o chema?

— Annabel, a răspuns Livvy. Annabel Blackthorn.

Julian a respirat adânc.

— Unde s-a întâmplat asta?

— În Anglia, a răspuns Ty. Cu două sute de ani în urmă. Înainte să fie scris poemul *Annabel Lee*.

— Am găsit și eu ceva, a intervenit Diego. A scos din buzunarul interior al jachetei o crenguță ușor veștejită, cu câteva frunze, și a pus-o

pe masă. N-o atingeți, i-a avertizat el, când Livvy a întins mâna spre ea. Este beladonă. Mătrăgună mortală. Nu te omoară decât dacă este ingerată sau absorbită în sânge, dar, oricum.

— De la convergență? a întrebat Mark. Am observat că era acolo.

— Da, a spus Diego. Este mult mai periculoasă decât beladona obișnuită. Părerea mea e că săgețile pe care le-am cumpărat din Piața Umbrelor au fost înmuiate în ea. S-a încruntat. Ciudat e că planta asta crește în mod normal numai în Cornwall.

— Fata care s-a îndrăgostit de magician, a spus Ty. În Cornwall s-a întâmplat.

Dintr-odată, toată camera părea să fie foarte limpede, luminoasă și vizibilă, ca o fotografie care a fost clarificată brusc.

— Diego, a spus Emma. De la cine ai cumpărat armele? De la Piață. Diego s-a încruntat.

— De la un om care avea darul Vederii. Cred că îl chema Rook. . .

— Johnny Rook, a completat Julian

Ochii lui, când s-au întâlnit cu ai Emmei, erau întunecați de această descoperire.

— Crezi că. . .

Ea a ridicat mâna.

— Dă-mi telefonul tău.

Își dădea seama cu câtă curiozitate se uită toți la ea când a luat telefonul de la Julian, s-a dus în celălalt capăt al camerei și a format numărul. A sunat de multe ori înainte să răspundă.

— Alo?

— Rook, a spus ea. Sunt Emma Carstairs.

— Ți-am spus să nu mă mai suni.

Vocea lui era plină de răceală.

— După ce i-a făcut prietenul tău fiului meu. . .

— Dacă nu vrei să vorbești acum cu mine, următoarea vizită pe care o vei primi va fi de la Frații Tăcuți! a țipat ea.

Era furie în vocea ei, deși doar o mică parte din ea era îndreptată spre el. Furia se ridicase în ea ca un val; furia și sentimentul că fusese trădată.

— Uite, știi că i-ai vândut unui prieten de-al meu niște săgeți. Erau otrăvite. Cu o toxină la care au acces doar Gardianul și Discipolii.

Acum blufa, dar și-a dat seama după tăcerea de la capătul celălalt al firului că nimerise în plin.

— Ai spus că nu știi cine e el. Ai mințit.

— N-am mințit, a spus Rook după o pauză. Nu știi cine e el.

— Atunci, de unde știi că e un „el”?

— Uite, mereu apare cu o pelerină cu glugă și mănuși, OK? Complet acoperit. Mi-a cerut să-i distilez frunzele alea și să fac o soluție din ele. Asta am făcut.

— Ca să otrăvești săgețile?

Putea să și audă râșnetul din vocea lui.

— Mi-a mai rămas puțin și m-am gândit c-aș putea să mă distrez și eu. Centurionii nu sunt prea populari în Piața Umbrelor, iar beladona e ilegală.

Emmei îi venea să urle la el, voia să urle că o săgeată din-aia otrăvită de el din amuzament fusese gata să-l ucidă pe Julian. A reușit să se stăpânească.

— Și ce-ai mai făcut pentru Gardian?

— Nu sunt obligat să-ți spun ție, Carstairs. N-ai nicio dovadă că-l cunosc pe Gardian așa de bine...

— Serios? Atunci de unde ai știut c-o să fie aruncat la Sepulcru cadavrul ăla?

Rook a amuțit.

— Știi cum sunt pușcăriile din Orașul Tăcut? Chiar vrei să vezi pe pielea ta?

— Nu...

— Atunci spune-mi ce ai mai făcut pentru el. Pentru Gardian. Ai folosit necromanția?

— Nu! Nimic de genul ăsta. Acum Rook părea destul de panicat. Am făcut câte ceva pentru Discipoli. Niște talismane de noroc, baftă la bani, acces la petreceri, premiere, i-am făcut pe unii să se îndrăgostească de ei. Să le iasă afacerile. Chestii mărunte. Cât să se simtă bine și să creadă că merită să stea în organizație. Să creadă că Gardianul are grijă de ei și că vor avea tot ce-și doresc.

— Și el ce ți-a dat în schimb?

— Bani, a răspuns Rook fără ezitare. Protecție. Mi-a păzit casa de demoni. Are ceva putere magică, tipul.

— Ai lucrat pentru cineva care sacrifică oameni, l-a acuzat Emma.

— Era un cult. Rook practic mârâia. Astea au existat dintotdeauna și vor mai exista. Oamenii vor bani și putere și sunt capabili să facă orice pentru asta. Nu e vina mea.

— Da, cu siguranță sunt oameni care fac orice pentru bani. Tu ești cea mai bună dovadă. Emma încerca să-și păstreze cumpătul, dar inima îi bătea nebunește. Mai spune-mi ceva de tipul ăsta. Trebuie să fi sesizat ceva — vocea, mersul, orice bizarerie...

— Totul e bizar la cineva acoperit din cap până în picioare în cârpe. Nici măcar pantofii nu i-am văzut, OK? Nu mi s-a părut prea zdravăn la cap. El mi-a spus să-ți vând pontul cu cadavrul de la Sepulcru. Spune tot soiul de aberații, odată mi-a zis că a venit în L.A. să aducă iubirea înapoi...

Emma a închis telefonul. S-a uitat la ceilalți, cu inima bubuindu-i în piept.

— Este Malcolm! a spus ea, și vocea îi suna în urechi îndepărtată și subțire. Malcolm e Gardianul!

Ei s-au uitat înmărmuriți la ea, fără să scoată un sunet.

— Malcolm e prietenul nostru, a spus Ty. Asta nu înseamnă... N-ar face așa ceva.

— Ty are dreptate, a întărit Livvy. Doar pentru că Annabel Blackthorn a fost îndrăgostită de un magician...

— A fost îndrăgostită de un magician, a repetat Emma. În Cornwall. Magnus spunea că Malcolm a locuit în Cornwall. O plantă din Cornwall crește lângă convergență. Malcolm ne-a ajutat la investigație, dar de fapt nu ne-a prea ajutat. Nu a tradus niciun cuvânt din textul pe care i l-am dat. Ne-a spus că e o vrajă de invocare — și nu e asta, e o vrajă necromantă. Emma a început să se plimbe prin cameră, continuând să vorbească: Are inelul ăla cu piatră roșie, iar cerceii de la convergență erau rubine — OK, nu e chiar concludiv, dar ar trebui să aibă niște haine pregătite pentru ea, nu? Pentru Annabel. N-ar putea

pleca în hainele cu care a fost îngropată, atunci când ar aduce-o înapoi. Mai logic e ca necromantul să țină acolo haine pentru persoana pe care vrea s-o aducă din morți decât pentru el... S-a răsucit spre ceilalți și i-a văzut pe toți cu ochii pe ea. Malcolm s-a mutat în L.A. cam cu cinci luni înainte de atacul asupra Institutului. Ne-a spus că era plecat când a avut loc atacul, dar dacă n-a fost așa? El era Înalt Magician. Ar fi putut să afle imediat unde erau părinții mei în ziua aceea. Ar fi putut să-i ucidă.

S-a uitat la ceilalți. Expresiile lor variau între șoc și neîncredere.

— Eu pur și simplu nu cred că Malcolm ar face asta, a spus Livvy, cu voce mică.

— Rook mi-a spus că Gardianul s-a întâlnit cu el ascunzându-și identitatea. Dar mi-a mai spus că i-a povestit că a venit în L.A. să aducă înapoi iubirea. Vă amintiți ce spunea Malcolm când ne uitam la film? „Am venit aici să readuc la viață adevărata iubire.” Emma strângea telefonul așa de tare, că o durea mâna. Dacă vorbea serios? Literalmente? A venit aici să-și aducă din morți iubirea lui adevărată. Annabel.

A urmat o tăcere lungă. Cristina a spart tăcerea, spre uimirea Emmei.

— Eu nu-l cunosc bine pe Malcolm și nici nu-l iubesc la fel ca voi, a spus ea încet. Deci vă cer scuze dacă vă supără ce spun. Dar cred că Emma are dreptate. Un singur lucru dintre astea ar putea fi o coincidență. Dar nu toate. Annabel Blackthorn s-a îndrăgostit de un magician din Cornwall. Numai atât ar fi de ajuns să demarăm o investigație. S-a uitat la cei din jur cu ochii ei căprui și sinceri și a adăugat: Îmi pare rău. Numai că pasul următor pe care îl va face Gardianul este „al lui Blackthorn sânge”. Așa că nu mai putem aștepta.

— Nu-ți cere scuze, Cristina. Ai dreptate, a spus Julian.

S-a uitat la Emma, și ea vedea cuvintele nerostite în ochii lui: *Așa a aflat Belinda de Arthur*.

— Trebuie să-l găsim, a spus Diego, și vocea lui practică a rupt tăcerea. Trebuie să ne mișcăm repede...

Ușa bibliotecii s-a dat de perete și Dru a intrat în fugă. Obraji îi erau îmbujorați și părul ei șaten, mățasos, îi scăpase din codițe.

Aproape că a dat peste Diego, dar a reușit să se oprească după ce a scos un strigăt ușor.

— Dru? Mark era cel care vorbise. E totul în regulă?

Ea a dat din cap și s-a dus direct la Julian.

— Ce vrei să fac?

Julian era confuz.

— La ce te referi?

— Eram pe plajă cu Tavvy, a spus ea, rezemându-se de marginea mesei, ca să-și recapete răsuflarea. Și el a venit la mine și mi-a spus că vrei să-mi spui ceva. Așa c-am luat-o la fugă...

— Cum? a șoptit Julian. N-am trimis pe nimeni să te cheme, Dru.

— Dar el a spus... Dru părea dintr-odată alarmată. A spus că vrei să vin la tine imediat.

Julian s-a ridicat în picioare.

— Unde e Tavvy?

Buzele lui Dru au început să tremure.

— Dar el a spus... a spus să vin eu repede acasă, că îl aduce el pe Tavvy. I-a dat o jucărie. A mai stat cu Tavvy și altă dată, nu înțeleg, ce s-a întâmplat?

— Dru, a spus Julian, controlându-și vocea cu grijă. Cine e „el”? Cine l-a luat pe Tavvy?

Dru a înghițit în sec și fețișoara ei rotundă era crispată de spaimă.

— Malcolm, a spus ea. Malcolm l-a luat.

24

CU NUMELE DE ANNABEL LEE

— NU ÎNȚELEG, A SPUS DIN NOU DRU. CE SE ÎNTÂMPLĂ?

Livvy a tras-o pe Dru spre ea și a îmbrățișat-o pe sora ei mai mică. Aveau cam aceeași înălțime — n-ai fi zis că Livvy e mai mare, dacă n-ai fi știut —, dar Dru s-a agățat de ea recunoscătoare.

Diego și Cristina stăteau în picioare, tăcuți. Ty, pe scaunul lui, scosese din buzunar una dintre jucăriile sale și acum o încurca și o desfășura violent, cu mâinile tremurătoare. Ținea capul aplecat și părul îi acoperea fața.

Julian... Julian arăta de parcă toată lumea lui se prăbușise.

— Dar de ce? a șoptit Dru. De ce l-a luat Malcolm pe Tavvy? Și de ce sunteți toți așa de îngrijorați?

— Dru, Malcolm este cel pe care îl căutam noi, i-a răspuns Emma, cu vocea gătuită de emoție. El e Gardianul. El e criminalul. Și l-a luat pe Tavvy.

— Pentru sângele Blackthorn, a adăugat Julian. Ultimul sacrificiu. Sânge de Blackthorn, ca să aducă la viață un Blackthorn.

Dru și-a lăsat capul pe umărul surorii ei, plângând. Mark tremura; Cristina a plecat pe neașteptate de lângă Diego și a venit lângă el.

I-a luat mâna și i-a strâns-o. Emma își încleștase mâinile pe marginea mesei. Nici nu mai simțea că o doare spatele. Nu mai simțea nimic.

Nu îl vedea decât pe Tavvy, micuțul Tavvy, cel mai mic dintre frații Blackthorn. Tavvy, când avea coșmaruri, Tavvy, în brațele ei, purtat prin Institutul distrus de război, cu cinci ani în urmă. Tavvy, plin de vopsea, în atelierul lui Julian. Tavvy, singurul care nu putea avea pe pielea lui nicio rună de protecție. Tavvy, care nu avea cum să priceapă ce se întâmplă sau de ce.

— Stați, a spus Dru. Malcolm mi-a dat un bilet. A zis să ți-l dau ție, Jules. S-a desprins de Livvy și a început să scotocească prin buzunar, de unde a scos o hârtie împăturită. A zis să nu-l citesc, că e ceva personal, a adăugat.

Livvy, care se dusesese lângă Ty, a scos o exclamație care sugera dezgust. Julian era alb ca varul și ochii îi scânteiau.

— *Personal?* Vrea să-i fie respectată *intimitatea*?

A smuls hârtia din mâna lui Dru și aproape că a rupt-o când a desfăcut-o. Emma a apucat să vadă niște litere mari, de tipar. Expresia lui Julian a devenit confuză.

— Ce spune, Jules? I-a întrebat Mark.

Julian a citit cu glas tare.

— *EU TE VOI ADUCE LA VIAȚĂ, ANNABEL LEE.*

Camera a explodat.

Un fulger de lumină neagră a țâșnit din hârtia pe care Julian o ținea în mână. S-a izbit de tavan cu forța unei bombe, spărgând geamul luminatorului.

Emma și-a acoperit capul, pentru că de sus venea o ploaie de ten-cuială și cioburi de sticlă. Ty, care stătea chiar sub luminator, s-a aruncat spre sora lui, doborând-o la pământ și acoperind-o cu trupul lui. Camera părea că se mișcă într-o parte și-n alta; unul dintre rafturi s-a zgâlțâit și s-a desprins din perete, căzând spre Diego. Cristina a plecat de lângă Mark și a împins raftul, schimbându-i traiectoria; raftul a căzut într-o parte, la doar câțiva centimetri de Diego. Dru a început să tipe și Julian a tras-o spre el, ocrotind-o cu brațul.

Lumina neagră încă mai strălucea în sus. Cu mâna liberă, Julian a aruncat biletul pe podea și a izbit cu piciorul în el.

Hârtia s-a făcut pulbere instantaneu. Lumina neagră a dispărut, de parcă ar fi fost stinsă de la un întrerupător.

Se făcuse liniște. Livvy s-a răsucit și a ieșit de sub fratele ei, apoi i-a dat acestuia mâna, să-l ajute să se ridice. Părea pe jumătate surprinsă, pe jumătate îngrijorată.

— Ty, nu trebuia să faci asta.

— Voi ai să ai pe cineva care să te protejeze în fața pericolului. Așa ai spus.

— Știu, a spus Livvy. Dar...

Ty s-a ridicat în picioare... și a început să țipe. În pulpa lui era înfipt un ciob de sticlă. Sângele deja îi udase pantalonul în jurul rănii.

Ty s-a aplecat și, înainte ca cineva să apuce să facă vreo mișcare, a smuls ciobul din picior. L-a aruncat pe jos, unde s-a sfărâmat în bucățele pătate de roșu.

— Ty!

Julian pornise spre el, dar Ty a clătinat din cap. S-a așezat pe un scaun, cu fața strâmbată de durere. Sângele începuse să se adune în jurul baschetului său.

— Las-o pe Livvy, a spus el. Ar fi mai bine...

Livvy deja se apucase de o *iratze* la piciorul fratelui ei geamăn. O bucătică de geam îi tăiasse obrazul și sângele se vedea bine pe pielea ei palidă. L-a șters cu mâneca, după ce a încheiat runa de vindecare.

— Dă-mi voie să văd rana, a spus Julian și a ingenuncheat lângă el.

Livvy a ridicat încet pantalonul lui Ty. Tăietura străbătea pulpa în diagonală, lungă și roșie, dar închisă — ca tăietura unei operații proaspete, cusută. Dar piciorul lui, de la tăietură în jos, era murdar de sânge.

— Mai trebuie o *iratze* și se rezolvă, a spus Diego. Și o rună de înlocuire a sângelui pierdut.

Julian a strâns din dinți. Până acum nu păruse a fi deranjat de Diego, așa cum era Mark, dar Emma vedea că în clipa aceea abia se stăpânea.

— Da, a bombănit el. Știm și noi. Mersi, Diego.

Ty a ridicat capul spre fratele lui.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Părea amețit. Nu mă așteptam la asta... ar fi trebuit să mă aștept.

— Ty, nimeni nu putea să se aștepte la asta, a spus Emma. Adică, Julian a rostit niște cuvinte și, bum, s-a declanșat iadul.

— Mai e cineva rănit?

Julian tăiase pantalonul lui Ty în dreptul rănii, iar Livvy, cu fața de culoarea unui jurnal vechi, îi aplica fratelui ei rune de vindecare și de înlocuire a sângelui. Julian și-a rotit privirea prin cameră și Emma își dădea seama că face un inventar mental al membrilor familiei: *Mark e bine, Livvy e bine, Dru e bine...* A văzut momentul când el a ajuns cu ochii în locul în care stătea de obicei Tavvy și s-a albit la față. Și-a încleștat fălcile.

— Probabil că Malcolm a vrăjit hârtia, a opinat Julian, ca să declanșeze semnalul c-a fost citită.

— Este într-adevăr un semnal, a încuviințat Mark. Pe fața lui se vedea tulburarea. Am mai simțit asta, la Curtea Elfilor Întunericului, când se făceau farmece întunecate. A fost magie neagră.

— Ar trebui să ne ducem direct la Conclav, a spus Julian; părea că tot sângele i se scursese din obraji. Nu mai contează secretele, nu mai contează pedepsele atunci când e în joc viața lui Tavvy. O să iau vina asupra mea.

— Nu vei lua asupra ta nicio vină, a ripostat Mark, pe care să nu mi-o asum și eu.

Julian nu a răspuns, doar a întins mâna.

— Emma, telefonul.

Emma și uitase că încă mai era la ea. L-a scos încet din buzunar... și a clipit des din ochi.

Ecranul era negru.

— Telefonul tău. E mort.

— E ciudat, a comentat Julian. L-am încărcat azi-dimineață.

— Poți să-l folosești pe-al meu, a spus Cristina și a băgat mâna în buzunarul de la jachetă. Uite... A clipit și ea. Și al meu e mort.

Ty s-a ridicat încet de pe scaun. A făcut un pas și a strâns din ochi, doar puțin.

— Să verificăm computerul și telefonul fix.

A ieșit repede din bibliotecă, împreună cu Livvy. Acum în cameră era liniște, cu excepția zgomotelor făcute de bucățelele de moloz care încă mai cădeau. Podeaua era plină de cioburi și așchii de lemn. Se părea că lumina neagră distrusese luminatorul camerei.

Drusilla a scos un țipăt de uimire.

— Uite, e cineva pe luminator.

Emma a privit în sus. Luminatorul era acum o gaură cu margini zimțuite de gearn, deschisă spre cerul nopții. A văzut strălucirea fugară a unui chip palid.

Mark a trecut în viteză pe lângă ea și s-a repezit pe rampa curbată care ducea spre luminator. S-a aruncat spre el — într-o năvală aiuri-toare de viteză și zgomot —, apoi s-a prăvălit înapoi pe rampă, ținând de gât un tânăr cu fața palidă și părul negru. Mark striga ceva, iar cioburile de sticlă zburau în toate părțile în timp ce se luptau cei doi. S-au rostogolit pe rampă, lovindu-se reciproc, până au ajuns pe podeaua bibliotecii.

Intrusul era un băiat subțirel, brunet, îmbrăcat în haine zdrențuite și pline de sânge; părea inert. Mark îl ținutise la pământ și, când și-a scos pumnalul care a sclipit auriu în lumină, Emma și-a dat seama că era Kieran.

Mark i-a pus cuțitul la gât. Kieran n-a mai făcut nicio mișcare.

— Ar trebui să te ucid pe loc! a bolborosit Mark printre dinți. Ar trebui să-ți tai gâtul.

Dru a scâncit ușor. Spre uimirea Emmei, Diego i-a pus mâna pe umăr, s-o liniștească. A simțit o ușoară undă de milă pentru el.

Kieran și-a arătat dinții — apoi gâtul, dându-și capul pe spate.

— Dă-i drumul, a spus el. Omoară-mă!

— Ce cauți aici?

Mark găfâia. Julian a făcut un pas spre ei, cu mâna la șold, gata să scoată cuțitul. Emma știa că ar fi putut să-l nimerească pe Kieran de la distanță. Și ar fi făcut-o, dacă Mark ar fi fost în pericol.

Mark ținea strâns pumnalul; mâna lui era fermă, dar chipul îi era tulburat.

— Ce cauți aici? I-a întrebat el din nou. De ce ai venit într-un loc în care știi că ești urât? De ce vrei *să mă faci să te ucid?*

— Mark, a șoptit Kieran.

A întins mâna și i-a apucat pe Mark de mânecă. Chipul lui implora; părul care îi acoperea fruntea avea şuvițe albastre.

— Mark, *te rog*.

Mark și-a scuturat brațul, să-i dea mâna la o parte.

— Aș fi putut să te iert dacă eu aș fi fost cel biciuit, a spus el. Dar din cauza ta au suferit cei pe care îi iubesc; asta nu pot să iert. Ar trebui să sângerezi așa cum a sângerat Emma.

— Nu... Mark...

Emma era îngrijorată, nu pentru Kieran — o parte din ea chiar ar fi vrut ca el să fie pedepsit —, ci pentru Mark. Pentru ceea ce ar fi însemnat pentru el rănirea sau chiar uciderea lui Kieran.

— Am venit să vă ajut, a spus Kieran.

Mark a hohotit sec.

— *Ajutorul* tău nu e dorit aici.

— Am aflat despre Malcolm Fade, a icnit Kieran. Știu că l-a luat pe fratele vostru.

Julian a scos un sunet gutural. Mâna lui Mark s-a înmuiat pe cuțit.

— Dă-i drumul, Mark, a spus Julian. Dacă știe ceva despre Tavvy, trebuie să aflăm. Dă-i drumul.

Mark a ezitat.

— Mark, a rostit Cristina încet, iar Mark s-a dat jos de pe Kieran cu o mișcare violentă și s-a ridicat, după care s-a retras cu spatele până a ajuns lângă Julian.

Acesta, la rândul lui, strângea pumnalul de la centură cu putere.

Kieran s-a ridicat încet în picioare — se vedea bine că suferă de durere — și s-a întors spre cei din cameră.

Era cu totul altul decât arogantul războinic nobil pe care îl văzuse prima oară Emma în Sanctuar. Cămașa și pantalonii lui largi erau ruși și plini de sânge, fața tumefiată. Nu arăta îngrijorat sau înfricoșat, dar asta părea mai puțin un act de bravură, mai degrabă unul de disperare:

totul, de la felul în care era îmbrăcat la felul în care stătea și la felul în care se uita la Mark, arăta că nu-i mai pasă deloc de el însuși.

Ușa bibliotecii s-a dat de perete; Livvy și Ty au năvălit în cameră.

— Nimic nu funcționează! a strigat Livvy. Nici telefoanele, nici computerul, nici măcar aparatul de radio...

S-a întrerupt, cu ochii la scena desfășurată în fața ei: Kieran de o parte, ceilalți, în fața lui.

Kieran a făcut o plecăciune discretă.

— Eu sunt Kieran din Vânătoarea Sălbatică.

— Din delegația elfilor? Livvy se uita de la Mark la Julian. Unul dintre cei care-au biciuit-o pe Emma?

Julian a dat din cap.

Ty s-a uitat la Mark, apoi la ceilalți. Fața lui era palidă și rece.

— De ce mai este încă în viață?

— Știe ceva despre Tavvy, i-a răspuns Drusilla. Julian, fă-l să ne spună ce știe...

Julian și-a aruncat pumnul. Acesta a zburat peste capul lui Kieran, gata să-i atingă părul, și s-a înfipt în rama ferestrei din spatele lui.

— Acum o să ne spui, a rostit el cu o voce de un calm mortal, tot ce știi despre Octavian, unde e, ce se întâmplă și cum putem să-l aducem înapoi. Altfel îți voi vărsa sângele pe podeaua acestei biblioteci. Am mai vărsat sânge de elf și altă dată. Să nu crezi că n-aș putea s-o mai fac.

Kieran nu a lăsat ochii jos.

— Nu e nevoie să mă amenințați, a spus el, dar dacă vă face plăcere, puteți s-o faceți; pentru mine nu contează. Am venit să vă spun ce vreți să știți. De asta sunt aici. Lumina neagră pe care ați văzut-o mai de vreme a fost magia spiritelor naturii. A fost făcută ca să vă taie toate liniile de comunicație, astfel încât să nu puteți lua legătura cu Conclavul sau cu Consiliul. Ca să nu puteți primi ajutor pentru a vă salva fratele.

— Am putea încerca să găsim o cabină telefonică, a sugerat Livvy nesigură, sau un restaurant care are telefon, pe autostradă...

— O să vedeți că niciun telefon nu funcționează pe o rază de câțiva kilometri, a spus Kieran.

În vocea lui se simțea un fel de presiune.

— Vă implor, nu mai pierdeți timpul. Fade l-a luat pe fratele vostru și deja l-a dus la convergența liniilor energetice. Acela e locul unde își desfășoară sacrificiile. Locul unde plănuiește să-l ucidă. Dacă doriți să-l salvați pe băiat, trebuie să vă luați armele și să vă duceți după el chiar acum.

Julian a deschis larg ușa de la sala armelor.

— Toată lumea se înarmează. Cine n-are echipamentul pe el, să și-l pună. Diego, Cristina, aveți echipamente pe peretele de est. Luați-vă de acolo, e mai rapid decât să vă duceți în cameră. Fiecare își ia ce arme vrea. Kieran, tu stai aici, i-a spus și a arătat spre masa din mijlocul camerei. Ca să te văd. Dacă te miști, următorul pumnal pe care îl voi arunca spre tine nu va rata ținta.

Kieran s-a uitat la el. Parcă pierduse ceva din disperarea de la început; în privirea lui apăruse o ușoară aroganță.

— Te cred, a spus el și s-a îndreptat spre masă, în timp ce toată lumea se agita, își lua arme sau se echipa.

Nu cu echipamentul de patrulare, care era mai ușor, ci cu echipamentul negru și greu pe care și-l puneau când credeau că se duc la luptă.

Pe care îl luau când știau că se duc la luptă.

Au urmat ceva discuții, dacă să meargă cu toții la convergență, dacă nu cumva Dru ar trebui să rămână la Institut. Dru a protestat zgomotos, iar Julian n-a mai insistat — în momentele acelea, nici Institutul nu părea prea sigur, cu luminatorul spart. Kieran reușise să intre pe acolo; cine știe cine ar mai fi putut s-o facă? Voia ca toată familia să fie sub ochii lui. Și nu putea să-i aducă lui Dru ca argument vârsta: el și Emma se luptaseră și ucisaseră în Războiul Întunecat când erau mai mici ca ea.

Îl luase pe Ty deoparte și îi spusese că n-ar fi nimic rușinos dacă n-ar participa la luptă, fiindcă e rănit. Că putea să stea în mașină cât intrau ei în convergență.

— Crezi că nu pot să contribui cu nimic la luptă? întrebuse Ty.

— Nu asta vreau să spun, îi răspunsese Julian, și chiar vorbea serios. Dar ești rănit și...

— E o luptă. Oricine ar putea fi rănit.

Ty se uitase drept în ochii lui Julian. El știa că Ty face asta pentru că îi spusese odată că oamenii, de multe ori, se uită drept în ochii cuiva ca să arate că spun adevărul.

— Vreau să merg. Vreau să fiu și eu acolo să-l ajut pe Tavvy, și vreau să mă lași să vin. Asta vreau eu, și-ar trebui să conteze.

Acum Ty era cu ei toți în sala armelor. Era o încăpere întunecată ca o cavernă, fără nicio fereastră. Nu exista centimetru de perete fără arme — săbii, topoare, macete —, apoi echipamente, centuri de arme, ghete. Era acolo un vas de ceramică plin cu stele și o masă acoperită cu pânză, încărcată cu pumnale serafice.

Julian îi simțea pe toți în jurul lui, prieteni și frați. Știa că Mark e lângă el, scoțându-și pantofii ca să-și pună ghete. Știa că Emma era lângă masă, așezând pumnalele serafice deja numite și pregătite; câteva le-a pus la centura ei, restul le-a distribuit celorlalți. Atenția lui o urmărea peste tot, precum acul unui compas.

Dar, mai presus de toate, se gândea la Tavvy, care era undeva, departe, și avea nevoie de el. Simțea în el o groază rece, care îi amenința determinarea și concentrarea. A trebuit să și-o scoată din minte ca să se concentreze pe ceea ce se întâmpla aici și acum — fusese cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată. Și-ar fi dorit cu disperare ca lucrurile să fie altfel, să beneficieze de cooperarea Conclavului, să poată ajunge la Magnus ca să-i ceară un Portal.

Însă dorințele lui erau inutile.

— Vorbește! s-a răstit el la Kieran, luând de pe raft o centură de arme. Lumina aia neagră, ai spus că e magia spiritelor naturii. Adică magie neagră?

Acum, că Mark nu se mai uita la el, Kieran părea plictisit și iritat. Se rezemase de masa din mijloc, având grijă să nu atingă vreo armă; nu — spunea limpede expresia lui — pentru că erau tăioase sau îl înfricoșau, ci pentru că erau arme de nefilim, deci respingătoare.

— Întrebarea care se pune e dacă ea va apărea pe harta Conclavului, a spus Ty, fixându-și mânușile de protecție. Se echipase deja, iar pulpa lui bandajată abia se mai vedea prin pantalonul gros. Cea pe care o folosește Magnus pentru identificarea locurilor unde se folosește magia neagră. Sau e blocată și ea, la fel ca liniile telefonice?

— A fost magia Elfilor Întunericului, dar nu e neagră în esența ei, i-a explicat Kieran. Nu va apărea pe hartă. Ei sunt foarte siguri de asta.

Julian s-a încruntat.

— Cine sunt „ei”? De fapt, cum de știi tu atâtea despre Malcolm?

— De la Iarlath, a răspuns Kieran.

Mark s-a întors și l-a privit uimit.

— Iarlath? Ce treabă are Iarlath cu toate astea?

— Am crezut că știi măcar atâta lucru, a bombănit Kieran. Iarlath și Malcolm au fost mână în mână încă de acum cinci ani, când s-a dat atacul la Institut.

— Sunt aliați? l-a întrebat Mark. De când știi asta?

— Nu de mult, a spus Kieran. Mi s-a părut suspect când am văzut că Iarlath refuză atât de ferm să-ți permită să revii în Regatul Elfilor. El voia să stai aici, voia așa de mult, încât a regizat toată povestea aia cu biciuirea, ca să te facă să nu mai vrei să te întorci. Apoi mi-am dat seama că planul era mai complicat; în realitate, faptul că te-a lăsat la Institut nu avea legătură cu descoperirea criminalului care a luat viețile elfilor. De fapt, a vrut să împiedice familia ta să apeleze la Conclav înainte să fie prea târziu.

Emma rămăsese cu câte un pumnal serafic în mână și Cortana agățată în spate; se oprise, cu fața înghețată de șoc.

— Iarlath mi-a spus ceva când... când mă biciuia, a spus ea. Că vânătorii de umbre nu știu în cine să aibă încredere. Se referea la Malcolm, nu?

— Probabil, a răspuns Kieran. Malcolm este mâna din umbră care îi dirija pe Discipoli, și Malcolm a fost cel care ți-a ucis părinții acum cinci ani.

— De ce?

Emma înțepenisese. Julian ar fi vrut așa de mult să se ducă la ea, de parcă l-ar fi durut.

— *De ce mi-a ucis părinții?*

— Din câte am înțeles eu, a spus Kieran, și parcă se simțea o oarecare compătimire în vocea lui, a fost un experiment. Să vadă dacă vraja funcționează.

Emma rămăsese în picioare, amuțită. Julian a pus în locul ei între-barea pe care ea nu mai putea s-o rostească.

— Un experiment? Ce vrei să spui?

— Cu mulți ani în urmă, Iarlath a fost unul dintre spiritele naturii care s-au aliat cu Sebastian Morgenstern, a spus Kieran. Era, de asemenea, prieten cu Malcolm. Așa cum probabil știți, există anumite cărți pe care magicienii nu au voie să le dețină, dar care pot fi găsite în câteva biblioteci ale vânătorilor de umbre. Este vorba de cărți de necromanție. Una dintre acestea este Cartea Neagră a Morții.

— Cea despre care se vorbea în poezie, a spus Dru.

Cu toate că pe obrajii ei încă se mai vedeau urmele lacrimilor, ea își pusese echipamentul și acum își împletea cu grijă părul. Pe Julian îl dureau inima s-o vadă așa.

— „Tu cartea neagră trebuie să găsești”, a recitat ea.

— Sunt mai multe cărți negre, a spus Kieran. Dar Malcolm o voia numai pe asta. După ce Institutul a fost curățat de vânătorii de umbre și Sebastian a plecat, Malcolm a profitat de ocazie ca să intre în bibliotecă și să fure cartea. Altfel, când ar fi putut să găsească Institutul nepăzit, cu ușa deschisă? A luat-o, a găsit acolo vraja pe care o căuta și a văzut că trebuie să sacrifice viața unui vânător de umbre. Exact atunci s-au întors la Institut părinții tăi, Emma.

— Așa că i-a ucis, a concluzionat ea. Pentru o vrajă. A hohotit scurt, cu amărăciune. Și măcar a avut efect?

— Nu, a spus Kieran. Nu i-a reușit vraja, așa că le-a dus trupurile în ocean, știind că și această crimă va fi pusă în seama lui Sebastian.

— Ți-a spus Iarlath toate astea? a întrebat Mark și pe chipul lui se vedea suspiciunea.

— L-am urmărit pe Iarlath la Curtea Elfilor Întunericului și am ascultat ce spune acolo.

Kieran a încercat să-i prindă privirea lui Mark. Mark și-a ferit ochii.

— Restul mi-a spus sub amenințarea cuțitului meu. Malcolm urma să vă îndrepte pe o pistă greșită, să vă păcălească, astfel încât voi să nu vă dați seama ce face — s-a folosit de Johnny Rook de multe ori pentru asta. Voia să vă angajați într-o investigație inutilă. Prezența lui Mark aici v-ar fi împiedicat să apelați la Conclav sau la Frații Tăcuți, iar în felul acesta acțiunile lui Malcolm cu Discipolii, încercarea lui de a-și învia vechea iubire ar fi fost la adăpost. Și când Malcolm termina tot ce avea de făcut, urma să ia un Blackthorn, ultima etapă a vrăjii.

— Dar Iarlath nu are atâta putere să autorizeze o delegație de elfi să facă ceva de amplitudinea asta, a spus Mark. Este un simplu curtean, nu poate să-i dea ordine lui Gwyn. Cine i-a dat permisiunea pentru toate astea?

Kieran și-a scuturat pletele întunecate.

— Nu știu. Iarlath nu mi-a spus. Ar putea fi regele, tatăl meu, sau poate Gwyn...

— Gwyn n-ar face una ca asta, a spus Mark. Gwyn are onoare și nu e crud.

— Dar Malcolm? a întrebat Livvy. Și despre el am crezut că are onoare. Am crezut că e prietenul nostru! Că îl iubește pe Tavvy — se juca cu el ore în șir, îi aducea jucării. Nu cred c-ar fi în stare să-l omoare. Nu cred.

— Este responsabil pentru uciderea a doisprezece oameni, Livvy, a răspuns Julian. Poate chiar mai mulți.

— Oamenii înseamnă mai mult decât un singur lucru, a spus Mark, și în timp ce vorbea, privirea lui a trecut repede peste Kieran. La fel și magicienii.

Emma rămăsese în continuare cu pumnalele serafice în mână. Julian simțea exact ce simțea și ea, ca întotdeauna, ca și cum inima lui o reflecta pe a ei — vârtejul fierbinte al furiei ridicându-se deasupra sentimentului înăbușitor de disperare și pierdere. Își dorea mai mult ca

orice să se ducă la ea, s-o mângâie, dar nu avea încredere în el că se va comporta cum trebuie în fața tuturor.

Ei ar fi putut să-și dea seama imediat de ce simte, chiar din clipa în care ar fi atins-o, ar fi putut să-și dea seama de ce simte cu adevărat. Și nu putea să riște acum, nu când simțea că inima lui suferă de frica pentru fratele lui, frică pe care nu și-o putea arăta, ca să nu-și demoralizeze frații.

— Toată lumea înseamnă mai mult decât un singur lucru, a spus Kieran. Suntem mai mult decât orice acțiune a noastră, bună sau rea.

Ochii lui sclipeau, negru și argintiu, uitându-se la Mark. Chiar și într-o cameră plină de obiecte ale vânătorilor de umbre, sălbăticia Vânătorii și a Regatului Elfilor se păstra la Kieran, precum mirosul de ploaie sau frunze. Era acea sălbăticie pe care Julian o văzuse uneori la Mark și care se mai estompase de când se întorsese acasă, dar apărea din când în când, ca focul unei arme văzut de la distanță. Pentru un moment, cei doi i s-au părut niște sălbatici, nepotriviți în mediul acesta.

— Poezia care a fost scrisă pe cadavre, a spus Cristina. Cea în care era menționată cartea neagră. În poveste se spune că Malcolm a primit-o la Curtea Elfilor Întunericului.

— Așa se spune și în poveștile spiritelor naturii, a spus Kieran. La început, lui Malcolm i s-a spus că iubita lui devenise o Soră de Fier. Mai târziu a aflat că fusese ucisă de familia ei. Îngropată de vie într-un mormânt. Atunci s-a dus la Regele Elfilor Întunericului ca să-l întrebe dacă există vreo cale prin care s-o aducă înapoi din morți. Regele i-a dat acea poezie. Erau instrucțiuni — doar că i-a luat aproape un secol să le descifreze și să afle ce are de făcut, apoi să găsească acea carte neagră.

— Deci din acest motiv a fost distrusă biblioteca în timpul atacului, a spus Emma. Ca nimeni să nu-și dea seama că lipsește cartea aceea, chiar dacă ar fi căutat-o. S-au pierdut atâtea cărți. Dar de ce să-i fi spus Iarlath lui Malcolm că Discipolii pot ucide și spirite ale naturii, nu numai oameni? Dacă era într-adevăr în aceeași echipă cu Malcolm...

— Iarlath avea un interes aici. Are mulți dușmani la Curtea Elfilor Luminii. Pentru el, era ocazia perfectă să scape de câțiva — Malcolm îi punea pe Discipoli să-i omoare și nimeni nu-l putea bănuși pe Iarlath. Ca un spirit al naturii să ucidă un nobil de la Curte, este într-adevăr o crimă întunecată.

— Unde e trupul lui Annabel? a întrebat Livvy. N-ar trebui să fie îngropată în Cornwall? „În mormântul de piatră,/ Lângă-o mare cu ape-argintii”?

— Convergențele sunt spații aflate în afara timpului și spațiului, i-a explicat Kieran. Convergența în sine nu e nici aici, nici în Cornwall, nu e în niciun loc concret. Ea se află între spații, la fel ca și Regatul Elfilor.

— Și probabil se poate intra acolo și din Cornwall — poate din acest motiv cresc acolo plantele alea, a spus Mark.

— Și care e legătura cu poemul *Annabel Lee*? a întrebat Ty. Numele Annabel, similaritățile poveștii — totul pare mai mult decât o coincidență.

Prințul cu păr întunecat a clătinat din cap.

— Eu nu știu decât ce mi-a spus Iarlath și ce se găsește în folclorul spiritelor naturii. Nici măcar n-am auzit de numele Annabel sau de poemul ăsta mundan.

Mark s-a întors spre Kieran.

— Unde e acum Iarlath?

Când s-a uitat la Mark, ochii lui Kieran începuseră să strălucească.

— Pierdem timpul aici. Ar trebui să ne ducem la convergență.

— Are dreptate, a spus Diego.

Era echipat din cap până în picioare: uniformă, mai multe săbii, un topor, cuțite la centură. Avea o pelerină neagră peste echipament, prinsă pe umăr cu broșa centurionilor — o creangă fără frunze și cuvințele *Primi Ordines*¹. Julian se simțea dezbrăcat uitându-se la el.

— Trebuie să ajungem la convergența liniilor energetice și să-l oprim pe Fade...

¹ În armata romană, centurionii Primei Cohorte, comandanții celor zece centurii.

Julian s-a uitat în jur, la Emma și Mark, apoi la Ty și Livvy și în final la Dru.

— Știu că-l cunoaștem pe Malcolm de când ne-am născut. Dar este un criminal și un mincinos. Magicienii sunt nemuritori, dar nu invulnerabili. Când îl găsiți, înfigeți-i lama în piept.

S-a așternut tăcerea. Emma a întrerupt-o.

— El mi-a ucis părinții, a spus ea. Eu voi fi aceea care-i va tăia inima în două.

Kieran a ridicat uimit din sprâncene, dar n-a spus nimic.

— Jules.

Era Mark, care se apropiase de el. Părul lui, tuns de Cristina, era încurcat; avea umbre întunecate sub ochi. Dar mâna pe care a așezat-o pe umărul lui Julian era puternică.

— Vrei să desenezi o rună pe mine, frate? Pentru că mă tem că fără ea aș fi dezavantajat în luptă.

Mâna lui Julian s-a dus automat la stela de la centură. Apoi s-a oprit.

— Ești sigur?

Mark a dat din cap.

— E timpul să nu mă mai gândesc la coșmaruri. A prins gulerul tricoului și l-a tras, ca să-și dezvelească umărul. Curaj, a spus el, numind o rună. Și Agilitate.

Ceilalți discutau care ar fi cea mai rapidă metodă de a ajunge la convergență, dar Julian simțea că ochii Emmei și ai lui Kieran erau ațitiți asupra lui în vreme ce desena cu grijă runele pe umărul lui Mark. La prima atingere a stelei, Mark s-a încordat, dar apoi s-a relaxat imediat, respirând ușor.

Julian a terminat și a lăsat stela din mână. Mark și-a îndreptat spatele și s-a întors la el. Deși nu vărsase nicio lacrimă, ochii lui bicolori erau umezi. O clipă, n-a mai existat nimeni în lume în afară de cei doi frați.

— De ce? a întrebat Julian.

— Pentru Tavvy, a răspuns Mark și dintr-odată Julian s-a văzut pe sine însuși în expresia gurii lui Mark, în linia hotărâtă a maxilarului. Și pentru că sunt vânător de umbre, a mai adăugat el.

S-a uitat la Kieran, care îi privea de parcă stela îi arsesse propria piele. Iubirea și ura au limba lor secretă, s-a gândit Julian, iar acum Mark și Kieran își vorbeau în acea limbă.

— Pentru că sunt vânător de umbre, a repetat el, iar în ochii lui se vedea o provocare. Pentru că *sunt vânător de umbre*.

Kieran s-a desprins de masă aproape violent.

— V-am spus tot ce știu, a zis el. Alte secrete nu mai sunt.

— Deci presupun că pleci, a spus Mark. Mulțumesc pentru ajutor, Kieran. Dacă te întorci la Vânătoare, să-i spui lui Gwyn că nu mai vin înapoi. Niciodată, indiferent ce hotărâsc ei. Jur că eu...

— Să *nu* juri, l-a întrerupt Kieran. Nu știi cum se pot schimba lucrurile.

— Destul.

Mark a dat să se întoarcă.

— Am adus cu mine armăsarul, a spus Kieran. I se adresa lui Mark, dar toată lumea asculta. Un armăsar al Vânătorilor Sălbatici poate să zboare. Drumurile nu ne încetinesc călătoria. Pot să zbor eu înainte ca să mai întârzii ce se întâmplă la convergență, până ajungeți voi.

— Mă duc cu el, a spus Mark, aspru.

Toată lumea s-a uitat uimită la el.

— Hmmm, a făcut Emma. Să nu bagi cuțitul în el pe drum, Mark. S-ar putea să mai avem totuși nevoie de Kieran.

— Oricât de plăcut sună, n-aveam de gând să fac asta, a asigurat-o Mark. Doi războinici fac mai mult ca unul.

— Bine gândit, a spus Cristina.

Și-a pus cele două bricege la centură. Emma își agățase și ultimul pumnal serafic.

Julian a simțit în vene fiorul cunoscut de dinaintea bătăliei.

— Să mergem.

Când se îndreptau spre scări, Julian a ajuns să pășească în rând cu Kieran. I s-a ridicat părul de pe ceafă. Kieran reprezenta pentru el ciudățenia, magia sălbatică și abandonarea criminală a Vânătorii. Nu înțelegea ce găsisse fratele lui la el de iubit.

— Fratele tău s-a înșelat asupra ta, a spus Kieran, în timp ce coborau treptele de la intrare.

Julian s-a uitat în jur, dar se părea că nimeni nu ascultă. Emma era lângă Cristina, gemenii mergeau împreună, iar Dru vorbea timidă cu Diego.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat el, precaut.

Învățase bine de mult timp că trebuie să fie foarte atent cu neamul spiritelor naturii, cu capcanele lor verbale și cu aluziile lor false.

— A spus că ești blând, a răspuns Kieran. Cel mai blând om pe care-l cunoaște. Kieran a zâmbit, și fața lui a căpătat o frumusețe rece când a zâmbit, precum suprafața cristalină a gheții. Tu nu ești blând. Ai o inimă necruțătoare.

Momente lungi, Julian nu a spus nimic. Auzea numai pașii lor pe scări. La ultima treaptă s-a întors spre el.

— Să nu uiți asta, i-a spus, și apoi s-a îndepărtat.

Pentru că sunt vânător de umbre.

Mark stătea lângă Kieran pe peticul de iarbă care ducea spre faleză și apoi spre mare. Institutul se ridica în spatele lor, sumbru și întunecat, deși, cel puțin de aici, nu se vedea gaura din acoperiș.

Kieran și-a pus degetele în gură și a fluierat, un sunet dureros de familiar pentru Mark. Simpla vedere a lui Kieran era suficientă să-i dea dureri de inimă lui Mark, de la postura pe care o avea — fiecare linie a trupului său vorbea de educația lui de la Curte — la felul în care părul îi crescuse prea mult de când Mark nu mai era acolo să-l tundă, la șuvițele albastre-negre care îi cădeau în ochi și se încurcau în genele lui lungi. Mark și-a amintit cât de fermecat fusese de curbura și finețea acestor gene. Și-a amintit cum se simțea atingerea lor pe piele.

— De ce? a întrebat Kieran.

Stătea cu fața puțin întoarsă, într-o poziție rigidă, de parcă se aștepta să fie palmuit.

— De ce ai venit cu mine?

— Pentru că trebuie să te supraveghez, a răspuns Mark. Am avut odată încredere în tine. Acum nu mai pot.

— Nu asta este adevărul, a spus Kieran. Te cunosc, Mark. Știu când minți.

Mark s-a răsucit spre el. A înțeles deodată că întotdeauna parcă îi fusese puțin frică de Kieran: de puterea rangului său, de siguranța lui de sine. Acum, frica aceea dispăruse, și nu putea să spună dacă se întâmplase așa din cauza runei de Curaj de pe umăr sau pentru că nu mai avea nevoie disperată de Kieran ca să trăiască. Că îl dorea, că îl iubea, asta era altceva. Dar putea să supraviețuiască oricum. Era vânător de umbre.

— Bine, a spus Mark, și știa c-ar fi trebuit să spună „prea bine”, dar limbajul acela nu mai era al lui, în sângele lui nu mai răsună discursul prețios al spiritelor naturii. O să-ți spun de ce-am vrut să vin cu tine...

S-a ivit o sclipire albă. Vârtejul de vânt s-a limpezit și din el a apărut Suliță-de-Vânt; s-a apropiat de ei, chemată de stăpân. A nechezat când l-a văzut pe Mark și l-a atins cu botul pe umăr.

El a bătut-o ușor pe gât. De sute de ori îl purtase pe el și pe Kieran la Vânătoarea Sălbatică, de sute de ori călăriseră amândoi pe ea, luptând împreună, iar când Kieran a urcat pe cal, familiaritatea acestei imagini era pentru Mark precum niște cârlige în piele.

Kieran s-a uitat în jos la el, prinț din cap până în picioare, în ciuda hainelor pătate de sânge. Ochii lui erau niște semiluni de negru și argint, pe jumătate acoperite de pleoape.

— Așadar, spune-mi, l-a îndemnat el.

Mark a simțit runa Agilității că arde pe spatele lui când a urcat pe cal îndărătul lui Kieran. Automat, brațele lui s-au așezat acolo unde se așezau întotdeauna, la centura lui Kieran. A simțit cum acesta inspiră scurt.

Ar fi vrut să-și lase capul pe umărul lui. Ar fi vrut să-și pună mâinile pe ale lui, să-și împletească amândoi degetele. Ar fi vrut să simtă ceea ce simțise când trăia printre vânătorii sălbatici, că era în siguranță cu Kieran, că el nu îl va părăsi niciodată.

Dar existau lucruri și mai rele decât a fi părăsit.

— Pentru că, a spus Mark, am vrut să călăresc împreună cu tine ca vânători sălbatici pentru ultima oară.

A simțit tresărirea lui Kieran. Apoi băiatul-elf s-a aplecat și i-a spus câteva cuvinte lui Suliță-de-Vânt în limbajul elfilor. După ce iapa a început să alerge, Mark a dus mâna pe spate, să atingă locul unde Julian îi făcuse rune. Când stela îi atinsese pielea, intrase brusc în panică, dar după aceea a simțit imediat un calm surprinzător.

Poate că runele Cerului chiar își aveau locul pe piele. Poate totuși fusese născut pentru ele.

S-a ținut bine de Kieran când Suliță-de-Vânt s-a ridicat spre cer, sfâșiind aerul cu copitele, iar Institutul a dispărut, răsucindu-se sub ei.

Când Emma a ajuns împreună cu ceilalți la convergență, Mark și Kieran erau deja acolo. Au apărut din umbre călare pe un superb cal alb, care a făcut-o pe Emma să-și amintească ce mult își dorise un cal când era mică.

Mașina s-a oprit. Cerul era lipsit de nori, iar lumina lunii era argintie și tăioasă ca un cuțit. Contura siluetele lui Mark și Kieran cu o lumină strălucitoare ca a cavalerilor din Regatul Elfilor. Niciunul dintre ei nu părea uman.

Câmpul din fața falezei era ciudat de liniștit în lumina lunii. Întinderea vastă de iarbă de mare și salvie se unduia cu un foșnet slab. Deasupra ei se ridica dealul de granit, iar deschiderea întunecată din stâncă părea să-i cheme.

— Am ucis o mulțime de demoni mantizi, a spus Mark.

Privirea lui s-a intersectat cu a Emmei.

— Am curățat drumul.

Kieran stătea încruntat, cu fața pe jumătate ascunsă de părul negru. Mark se ținea cu ambele mâini de centura lui Kieran, să-și păstreze echilibrul. De parcă brusc ar fi realizat asta, a dat drumul centurii și a sărit de pe cal.

— Ar trebui să intrăm, a spus el, ridicând capul spre Kieran. Tu și Suliță-de-Vânt stați de veghe.

— Dar eu..., a început Kieran.

— Asta-i treaba familiei Blackthorn, l-a oprit Mark pe un ton care nu admitea contrazicere.

Kieran s-a uitat la Cristina și Diego, a deschis gura de parcă ar fi vrut să protesteze, apoi a închis-o la loc.

— Verificarea armelor, toată lumea, a spus Julian. Apoi intrăm.

Toată lumea, până și Diego, s-a supus ordinului și și-a verificat centurile și echipamentul. Ty mai pescuise un pumnal serafic din portbagaj. Mark a verificat echipamentul lui Dru și i-a reamintit că treaba ei era să vină după ei și să nu se îndepărteze.

Emma și-a desfăcut apărătoarea de mână și și-a suflecat mâneca. I-a întins brațul lui Julian. El s-a uitat la brațul ei gol, apoi la chipul ei, și a dat din cap.

— Care?

— Rezistență, a spus ea.

Deja era marcată cu rune de curaj și precizie, de siguranță și vindecare. Totuși, Îngerul nu le oferise vânătorilor de umbre rune pentru durerea afectivă — nu existau rune care să aline suferința sau inima rănită.

Gândul că părinții ei fuseseră uciși ca urmare a unui experiment eșuat, că fuseseră sacrificați inutil și dezinvolt, durea mai mult decât și-ar fi imaginat ea. În toți anii ăștia se gândise că moartea lor avusese un sens, dar nu era niciun sens. Pur și simplu fuseseră singurii vânători de umbre disponibili.

Julian i-a luat brațul cu delicatețe și ea a simțit presiunea familiară și plăcută a stelei. Pe măsură ce Pecetea prindea contur, părea să-i intre în sânge, ca un val de apă rece.

Rezistență. Va trebui să reziste la asta, la ce aflase, să se lupte cu trecutul, să meargă mai departe. *Fă-o pentru Tavvy*, și-a spus ea în gând. *Pentru Julian. Pentru ei toți.* Și poate la sfârșit va reuși să obțină și revanșa.

Julian i-a lăsat mâna. Ochii lui se lărgiseră de uimire. Pecetea strălucea pe pielea ei cu o lumină pe care ea nu o mai văzuse niciodată, ca și cum marginile lui ardeau. Emma și-a tras repede mâneca, pentru că nu voia să mai observe ceva.

La marginea falezei, calul alb al lui Kieran se vedea conturat în lumina lunii. Valurile oceanului se spargeau în depărtare. Emma s-a întors și a pornit spre deschizătura din stâncă.

25

MORMÂNTUL DE LÂNGĂ MAREA VUITOARE

EMMA ȘI JULIAN CONDUCEAU PLUTONUL SPRE INTRAREA ÎN PEȘTERĂ, IAR Mark era ariergarda; ceilalți erau la mijloc. Cum văzuse și prima oară, tunelul era la început îngust, iar pe jos terenul era denivelat și plin de pietricele. Dar stâncile aveau altă poziție, multe dintre ele fiind date la o parte. Chiar și în lumina aceea slabă — Emma nu îndrăznise să aprindă lampa-vrăjitoare —, vedea că mușchiul de pe pereții peșterii fusese zgâriat de degete omenești.

— Au fost oameni pe-aici înaintea noastră, a murmurat Emma. Mulți oameni.

— Discipoli?

Julian vorbea încet.

Emma a clătinat din cap. Nu știa. Îi era rece, o răcoare bună, genul acela de răcoare de luptă, care venea din stomac și se împrăștia în tot corpul. Genul acela de răcoare care îți ascute privirea și care pare să încetinească timpul, astfel încât ai la dispoziție ore infinite să corectezi lovitura unui pumnal serafic, unghiul unei săbii.

Simțea Cortana între omoplați, grea și aurie, șoptind cu vocea mamei sale. *Oțel și curaj, fiica mea.*

Au pătruns în peștera cu tavan înalt. Emma s-a oprit brusc, iar ceilalți s-au înghesuit în jurul ei. Nimeni nu scotea o vorbă.

Peștera nu mai arăta așa cum știa Emma. Era o lumină vagă, care dădea impresia că e un spațiu imens, ce se pierde în întuneric. Hublourile nu mai erau. În peretele de stâncă din apropierea ei erau gravate versuri din poemul pe care acum îl cunoșteau cu toții așa de bine. Emma vedea câte un vers, lucind în penumbră.

*Eu — un copil — și ea un copil,
Lângă-o mare cu ape-argintii,
Ne iubeam ca un cântec mai presus de iubire
Ca un cântec — Annabel Lee;
Și priveau, pizmuind preacurata iubire,
Chiar serafii de sus, din tării.*

Serafii de sus, din tării.

Vânătorii de umbre.

Lampa-vrăjitoarei s-a aprins în mână lui Julian, strălucind în încăperea, și atunci Emma a scos un icnet.

În fața lor era o masă de piatră. Înaltă cam până în dreptul pieptului, cu suprafața aspră și găunoasă. Părea că e tăiată din lavă neagră. Pe podea, în jurul mesei, era desenat cu cretă albă un cerc mare.

Pe masă era Tavvy. Părea că doarme, cu fețișoara lui slăbuță relaxată, cu ochii închiși. Era desculț, iar mâinile și picioarele erau legate cu lanțuri prinse cu inele de fier de picioarele de piatră ale mesei.

Lângă capul lui era așezat un bol de metal, care avea niște pete dubioase. Lângă bol era un cuțit de cupru cu lamă zimțată.

Lampa-vrăjitoarei tăia întunericul care părea să atârne în cameră ca o ființă vie. Emma se întreba cam cât de mare era de fapt peștera, cam cât din ce vedeau era iluzie.

Livvy a strigat numele lui Tavvy și a dat să se repeadă la el. Julian a prins-o de mână și a tras-o înapoi. Ea se lupta să scape din strânsoare, nedumerită.

— Trebuie să-l salvăm, a șoptit ea. Trebuie să-l luăm...

— E un cerc de protecție acolo, a șoptit Julian. E desenat pe podea, în jurul lui. Dacă pui piciorul în interiorul lui, te poate ucide.

Cineva murmură ușor. Cristina se ruga în șoaptă.

Mark înlemnise.

— Faceți liniște, a spus el. Vine cineva.

S-au ascuns cât au putut mai bine în umbra peșterii, chiar și Livvy, care nu încetase să se zbată. Julian a stins lampa-vrăjitoarei.

Din întuneric a apărut o siluetă. Cineva într-o robă lungă și neagră, cu o glugă care îi ascundea fața. Cineva înalt, cu mâini acoperite de mănuși negre. *Întotdeauna apăsarea cu pelerină, mănuși și glugă, OK? Complet acoperit.*

Inima Emmei a început să bată tare.

Silueta s-a apropiat de masă și cercul de protecție s-a deschis ca un lacăt; runele au început să se estompeze tot mai mult, până când a rămas un loc prin care se putea trece. Cu capul aplecat, silueta s-a apropiat de Tavvy.

Mai aproape. Emma îi simțea pe frații Blackthorn în jurul ei, iar frica lor părea o ființă vie. Simțea în gură gust de sânge; își mușcase buzele, pentru că voia așa de mult să se repeadă la masă, să riște trecerea prin cerc, să-l ia pe Tavvy și să fugă cu el.

Livvy s-a smuls din mâinile lui Julian și a ieșit în penumbra peșterii.

— Nu! a țipat ea. Pleacă de lângă fratele meu sau te omor, te omor...

Silueta a încremenit. A ridicat încet capul. Gluga i-a căzut pe spate și din ea s-a revărsat un păr negru și ondulat. Pe pielea maronie sclipea familiarul pește koi.

— Livvy?

— Diana?

Ty vorbește, ecou al uimirii surorii sale. Livvy amuțise.

Diana s-a îndepărtat repede de masă, cu ochii la ei.

— Pentru numele Îngerului, a șoptit ea. Câți sunteți aici?

Julian a fost cel care a vorbit. Vocea lui era calmă, deși Emma simțea ce eforturi făcea să și-o păstreze așa. Diego se aplecase ușor în față, privind cu ochii îngustați. *Jace Herondale și cei din familia Lightwood au fost trădați de propriul lor tutore.*

— Toți.

— Chiar și Dru? Voi nu înțelegeți cât de periculos este... Julian, trebuie să-i scoți pe toți de-aici.

— Nu plecăm fără Tavvy! a izbucnit Emma. Diana, ce dracu' faci aici? Ai spus că te duci în Thailanda!

— Dacă a fost, la Institutul din Bangkok nu știa nimeni nimic, i-a informat Diego. Am verificat.

— Ne-ai mințit, a spus Emma.

Își amintea ce-i spusese Iarlath: *Vânători de umbre prosti, prea naivi ca să știe în cine pot avea încredere.* Oare se referise la Malcolm și la Diana?

— Nici nu prea ai fost aici, în toată investigația asta. Parcă ai vrut să ascunzi ceva de noi.

Diana s-a dat înapoi.

— Emma, nu, nu e așa.

— Atunci, cum e? Fiindcă nu pot să-mi închipui ce motiv rezonabil ai putea să găsești pentru prezența ta aici...

S-a auzit un zgomot. Pași care se apropiau din umbre. Diana a ridicat mâna.

— Întoarceți-vă... fugiți...

Julian a prins-o pe Livvy de mână și a tras-o înapoi în umbre, exact când și-a făcut apariția Malcolm.

Malcolm.

Arăta la fel ca întotdeauna. Puțin neglijent, în blugi și cu o jachetă albă de bumbac, care se asorta cu părul. Ținea în mână o carte mare, neagră, legată în piele.

— Deci *tu* ești, a șoptit Diana.

Malcolm s-a uitat la ea, calm.

— Diana Wrayburn, a spus el. Măi, măi, măi. Nu mă așteptam să te văd aici. Mai degrabă aș fi crezut c-ai fugit.

Diana s-a întors cu fața la el.

— Eu nu fug.

El părea că se uită acum mai atent la ea, să vadă cât de aproape e de Tavvy.

— Pleacă de lângă băiat!

Diana nu s-a mișcat.

— Pleacă! a repetat el, băgând Cartea Neagră în jachetă. Oricum pentru tine nu înseamnă nimic. Tu nu ești o Blackthorn.

— Sunt tutorele lui. A crescut în grija mea.

— Ei, hai acum, a spus Malcolm. Dacă ai fi ținut într-adevăr la copiii ăștia, ai fi preluat postul de conducător al Institutului de ani de zile. Dar cred că știm amândoi de ce n-ai făcut asta.

Malcolm a rânjit. Rânjetul acela îi transforma fața cu totul. Dacă Emma ar mai fi avut încă dubii în legătură cu vinovăția lui, în legătură cu povestea spusă de Kieran, toate au dispărut în clipa aceea. Trăsăturile lui mobile, simpatice, păreau dintr-odată dure. Era cruzime în rânjetul acela, o cruzime venită dintr-o suferință profundă, neștearsă.

Din mijlocul mesei a izbucnit o flacără. Diana a țipat și s-a dat înapoi, ieșind din cercul de protecție. Acesta s-a sigilat în urma ei. Ea s-a ridicat în picioare și s-a aruncat spre Tavvy, dar de data asta n-a mai putut pătrunde prin cerc; s-a izbit ca de un perete de sticlă și a ricoșat înapoi, împleticindu-se.

— Nicio ființă umană nu poate trece de barieră, a informat-o Malcolm. Bănuiesc c-ai avut o vrajă ca să poți trece prima oară, dar n-o să mai funcționeze din nou. Ar fi trebuit să stai deoparte.

— N-ai cum să speri să reușești, Malcolm, a spus gâfâind Diana. Își ținea strâns brațul stâng; pielea părea arsă. Dacă ucizi un vânător de umbre, nefilimii te vor hăitui până la sfârșitul zilelor tale.

— M-au mai hăituit acum două sute de ani. Ei au ucis-o, a spus Malcolm, și Emma niciodată nu mai auzise tremurul acela de emoție din vocea lui. Și nu făcuserăm nimic. Nimic. Nu mă tem de ei, de justiția lor injustă sau de legile lor nelegale.

— Îți înțeleg durerea, Malcolm, a spus Diana prudentă. Dar...

— Înțelegi? Chiar înțelegi, Diana Wrayburn? a mârâit el — apoi vocea s-a mai îmblânzit. Poate înțelegi. Ai cunoscut și tu nedreptatea și intoleranța Conclavului. Dacă n-ai fi venit aici... Eu pe Blackthorni îi disprețuiesc, nu pe cei din familia Wrayburn. Pe tine aș putea să spun că te-am simpatizat.

— M-ai simpatizat fiindcă ai crezut că sunt prea speriată de Conclav ca să-ți acord prea multă atenție, i-a trântit-o Diana, întorcându-se cu spatele spre el. Să te suspectez.

În clipa în care a ajuns cu fața la Emma și la ceilalți a spus fără voce *FUGITI*, apoi s-a întors din nou spre Malcolm.

Emma nu s-a clintit, dar a auzit o mișcare în spatele ei. Era o mișcare slabă; dacă n-ar fi avut runa care îi ascutea simțurile, n-ar fi auzit-o niciodată. Spre uimirea ei, cel care se mișcase era Julian, care dispăruse de lângă ea. Cu el era și Mark. Amândoi au pornit neauziți înapoi prin tunel.

Emma ar fi vrut să-l strige — ce făcea? —, dar nu putea, fără să-l alerteze pe Malcolm. Acesta se apropia tot mai mult de Diana; într-o clipă avea să ajungă într-un loc de unde îi putea vedea. Emma a strâns mânerul Cortanei. Ty avea în mână un cuțit, iar nodurile mâinilor i se albiseră pe el; Livvy ridicase sabia, cu chipul încordat și hotărât.

— Cine ți-a spus? a întrebat Malcolm. Rook? Nu credeam că-și va da seama. Și-a lăsat capul într-o parte. Nu. N-ai știut când ai venit aici. Ai bănuțit doar...

Colțurile gurii lui s-au lăsat în jos.

— Catarina ți-a spus, nu-i așa?

Diana stătea cu picioarele depărtate și cu capul dat ușor pe spate. Poziția luptătorului.

— Când a fost descifrat al doilea vers al poemului și-am auzit expresia „al lui Blackthorn sânge”, mi-am dat seama că noi nu căutam un ucigaș de mundani și spirite ale naturii. Că de fapt e vorba despre familia Blackthorn. Și nimeni nu putea să cunoască mai bine decât Catarina ranchiune care durează de sute de ani. M-am dus la ea.

— Iar fraților Blackthorn n-ai putut să le spui unde te duci, din cauza motivului pentru care ai ajuns s-o cunoști pe Catarina, a spus Malcolm. Ea e infirmieră... o infirmieră pentru mundani. Cum crezi c-am aflat...

— Nu ea ți-a povestit despre mine, Malcolm! a izbucnit Diana. Ea știe să păstreze secretele. Despre tine nu mi-a spus decât ce știa ea — c-ai iubit o fată nefilim și că fata a devenit Soră de Fier. Nu a pus niciodată

la îndoială povestea, pentru că, din punctul ei de vedere, nici tu n-ai pus-o la îndoială. Dar după ce mi-a spus asta, am avut posibilitatea să le întreb pe Surorile de Fier. Nicio fată nefilim cu o astfel de poveste nu devenise una de-a lor. Și după ce mi-am dat seama că *asta* era o minciună, restul s-a legat de la sine. Mi-am amintit ce-a spus Emma c-a găsit aici, hainele, sfeșnicul. Catarina s-a dus la Labirintul Spiralat și eu am venit aici. . .

— Deci Catarina ți-a dat amuleta cu care să intri în cercul de protecție, a concluzionat Malcolm. Păcat c-ai irosit-o. Ai venit cu un plan sau doar ai dat fuga aici, panicată?

Diana n-a spus nimic. Chipul ei părea săpat în piatră.

— Întotdeauna să ai un plan, a spus Malcolm. Eu, unul, am lucrat la planul meu actual ani de zile. Și acum, hop și tu, proverbiala muscă-n lapte. Presupun că n-am încotro și va trebui să te ucid, deși nu plănuisem asta, pentru că expunerea ta în fața Conclavului ar fi fost mult mai amuzantă. . .

În mâna Diane apăruse ceva argintiu. O steluță ninja ascuțită. A aruncat-o fulgerător spre Malcolm; în prima clipă el era în bătaia stelei, în clipa următoare se afla în cealaltă parte a încăperii. Steluța ninja s-a izbit de peretele peșterii și s-a rostogolit la pământ, unde a rămas, strălucind.

Malcolm a scos un fel de șuierat, ca o pisică furioasă. Din degetele lui au zburat scânteii. Diana a fost ridicată în aer și aruncată în perete, apoi pe podea, cu brațele pe lângă corp. S-a rostogolit și apoi s-a ridicat în fund, dar când a încercat să se ridice, i-au cedat genunchii. A început să se zbată, încercând să scape din legăturile invizibile.

— N-o să te poți mișca, a informat-o Malcolm cu o voce plictisită. Ești paralizată. Aș fi putut să te ucid pe loc, desigur, dar știi, tocmai vreau să fac o șmecherie mai deosebită, și orice spectacol se face cu public. A zâmbit pe neașteptate: Presupun că n-ar trebui să uit de publicul pe care îl aveam deja. Atâta că ăștia nu sunt foarte vioi.

Dintr-odată, caverna s-a luminat. Umbrele groase din spatele mesei au dispărut, iar Emma a văzut că peștera se întindea până departe — erau

acolo o mulțime de bănci lungi, precum cele din biserică, așezate ordonat, una în spatele celeilalte, iar băncile acelea erau pline de oameni.

— Discipoli, a șuierat Ty.

Până atunci nu îi mai văzuse decât pe fereastra Institutului, s-a gândit Emma, care se întreba ce-o fi în mintea lui, acum, că îi vede de aproape. Era ciudat să știi că Malcolm îi dirijase pe toți oamenii ăștia, că avea atâta putere asupra lor, încât ei ar fi făcut orice pentru el — Malcolm, pe care ei toți îl consideraseră un personaj cam caraghios, unul care era în stare să-și lege șireturile de la pantofi între ele.

Discipolii stăteau nemișcați, cu ochii larg deschiși și cu mâinile în poală, ca niște păpuși. Emma a recunoscut-o pe Belinda și pe alți câțiva dintre cei care veniseră să-l recupereze pe Sterling. Capetele lor erau aplecate într-o parte — o dovadă de atenție, s-a gândit la început Emma, până când și-a dat seama cât e de ciudat unghiul în care erau aplecați, și atunci a știut că nu fascinația îi ține nemișcați. Stăteau așa pentru că aveau gâtul rupt.

Cineva s-a apropiat de ea și i-a pus mâna pe umăr. Era Cristina.

— Emma, a șoptit ea. Trebuie să atacăm. Diego crede c-am putea să-l încercuim pe Malcolm, că, dacă suntem mai mulți, am putea să-l doborâm...

Emma stătea acolo, paralizată. Ar fi vrut să năvălească peste el, să-l atace. Dar auzea ceva în străfundul minții, o voce insistentă care îi spunea să aștepte. Nu era frică. Nu era ezitarea ei. Dacă ar fi putut să creadă, dacă nu s-ar fi gândit că asta înseamnă c-o ia razna, ar fi zis că e vocea lui Julian. *Emma, așteaptă. Te rog, așteaptă.*

— Așteptăm, a șoptit ea.

— Așteptăm?

Îngrijorarea Cristinei era palpabilă.

— Emma, trebuie să...

Malcolm a pătruns în interiorul cercului. Stătea la picioarele lui Tavvy, care părea gol și vulnerabil în lumina aceea. A întins mâna spre un obiect de la picioarele mesei și a dat la o parte pânza cu care era înfășurat.

Era sfeșnicul pe care îl văzuse Emma, sfeșnicul de alamă fără lumânări. Acum devenise un obiect mult mai macabru. În fiecare țepușă era înfiptă o mână, cu degetele în sus. Degetele acelea moarte, rigide, păreau că se întind spre tavan.

Una avea un inel cu o piatră roz, de prost-gust. Mâna lui Sterling.

— Știi ce e asta? a întrebat Malcolm, exultând de bucurie. Știi, Diana?

Diana a ridicat capul. Fața ei era umflată și însângărată. A spus cu o șoptă hârâită:

— Mâini de Glorie.

Malcolm părea încântat.

— Mi-a luat destul de mult timp să-mi dau seama că asta îmi trebuie, a spus el. De-asta încercarea mea cu familia Carstairs n-a mers. Vraja spunea „mătrăgună” și a durat mult timp până să-mi dau seama că este de fapt o corupere a sintagmei *main de gloire* — Mână de Glorie. A zâmbit plin de satisfacție și a adăugat: Cea mai neagră dintre magiile negre.

— Asta din cauza felului în care a fost obținută, a comentat Diana. Sunt mâini de criminali. Mâini de ucigași. Numai o mână care a luat viața unui om poate deveni o Mână de Glorie.

— Aha!

Mica exclamație din întuneric venea de la Ty, care se uita cu ochi mari și speriați.

— Acum am înțeles. Am înțeles.

Emma s-a întors spre el. Stăteau lipiți de pereții tunelului, față în față. Livvy stătea lângă Ty, Diego de cealaltă parte a lui. Dru și Cristina erau lângă Emma.

— Diego a spus că e ciudat, a continuat Ty în șoptă, că victimele criminalilor erau așa diferite, și oameni, și spirite ale naturii. Asta pentru că victimele nu contau. Malcolm nu voia victimele, el voia criminalii. De-asta Discipolii îl voiau pe Sterling, și de asta Belinda i-a tăiat mâinile și-a plecat cu ele. Și de-asta a lăsat-o Malcolm. Avea nevoie de mâinile criminalului, mâinile cu care a ucis — ca să facă asta. Belinda a luat ambele mâini, fiindcă nu știa cu care a ucis — și nu putea să întrebe asta.

Dar de ce? ar fi vrut să întrebe Emma. *De ce arsurile, înecul, însemnele, ritualurile? De ce?* Dar îi era teamă că, dacă deschide gura, nu-și va putea stăpâni un urlet de furie.

— Nu e bine ce faci, Malcolm.

Vocea Dianei era găuită, dar fermă.

— Am vorbit zile la rând cu cei care te cunosc de mulți ani. Catarina Loss. Magnus Bane. Toți spun că ești un om bun, plăcut. Nu pot fi minciuni toate astea.

— Minciuni? Malcolm ridicase vocea. Vrei să vorbim despre minciuni? Ei m-au mințit în legătură cu Annabel. Au spus că a devenit Soră de Fier. Toți mi-au spus aceeași minciună: Magnus, Catarina, Tessa. De la un spirit al naturii am aflat că m-au mințit. De la un spirit al naturii am aflat ce s-a întâmplat în realitate cu Annabel. Dar atunci era moartă de mult. Blackthornii l-au omorât pe unul de-ai lor!

— Asta a fost cu mult timp în urmă. Băiatul pe care l-ai legat în lanțuri de masă n-a cunoscut-o niciodată pe Annabel. Nu ei sunt oamenii care te-au făcut să suferi, Malcolm. Nu ei sunt cei care ți-au luat-o pe Annabel. Ei sunt nevinovați.

— Nimeni nu e nevinovat! a urlat Malcolm. Era din familia Blackthorn! Annabel Blackthorn! Mă iubea, și ei au luat-o — au luat-o și-au îngropat-o de vie și a murit acolo, în mormânt. Asta mi-au făcut ei și eu nu iert! Niciodată n-am să iert!

A respirat adânc. Se vedea că face eforturi evidente să se calmeze.

— Treisprezece Mâini de Glorie, a spus el. Și sânge de Blackthorn. Asta o va aduce înapoi, și va fi din nou cu mine.

S-a întors cu spatele la Diana, spre Tavvy, și a luat de pe masă cuțitul de lângă capul lui Tavvy.

Tensiunea în tunel a fost bruscă și mută și explozivă. Mâinile au apucat armele. Mânerele au fost strânse puternic. Diego a ridicat toporul. Cinci perechi de ochi s-au întors spre Emma.

Diana se zbătea și mai disperată, în timp ce Malcolm ridicase cuțitul. Din el se reflecta o lumină, straniu de frumoasă, iar în lumina aceea se vedeau versurile poemului de pe perete.

Ne iubeam ca un cântec mai presus de iubire...

Julian, a spus în gând Emma. Julian, n-am încotro. Nu putem să te mai așteptăm.

— Hai, a șoptit ea, și au ieșit toți din tunel ca o explozie: Ty și Livvy și Emma și Cristina, toți, iar Diego s-a repezit direct la Malcolm.

O fracțiune de secundă, Malcolm a părut uimit. A scăpat cuțitul din mână — acesta a căzut pe podeaua peșterii și, cum era făcut din cupru moale, lama lui s-a îndoit. Malcolm s-a uitat în jos la el, apoi din nou la frații Blackthorn și la prietenii lor — și a început să râdă. Stătea acolo, în mijlocul cercului de protecție și râdea, în timp ce ei se repezeau la el și erau proiectați înapoi, unul după altul, de forța invizibilă a cercului de protecție. Diego a răsucit în aer toporul și a izbit. Acesta a ricoșat ca și cum s-ar fi lovit de un zid de oțel.

— Încercuiți-l pe Malcolm! a țipat Emma. Nu poate rămâne pe veci în cercul de protecție! Încercuiți-l!

Ei s-au împrăștiat în jurul runelor protectoare de pe podea. Emma a ajuns să stea față în față cu Ty, care ținea cuțitul în mână; se uita la Malcolm cu o expresie ciudată, jumătate neînțelegere, jumătate ură.

Ty înțelegea prefăcătoria. Dar trădarea, așa cum o săvârșise Malcolm, era ceva cu totul diferit. De fapt, nici Emma nu o înțelegea, cu toate că știa bine de ce trădări sunt capabili oamenii, de când văzuse cum Conclavul o exilase pe Helen și îl abandonase pe Mark.

— Până la urmă tot va trebui să ieși de acolo, l-a anunțat Emma. Și când o să ieși...

Malcolm s-a aplecat și a luat de jos cuțitul îndoit. Când s-a ridicat, Emma a văzut că ochii lui aveau acum o culoare vineție.

— Când o să ies, o să fii moartă! a scuipat el, apoi s-a întors și a întins mâna spre șirurile de morți. Ridicați-vă! le-a poruncit el. Discipoli ai mei, ridicați-vă!

Au început să se audă scârțâieli și trosnituri. De pe toate băncile, Discipolii s-au ridicat.

Se mișcau nici neobișnuit de încet, nici neobișnuit de repede, dar hotărât. Nu păreau să fie înarmați, dar, când s-au apropiat de încăperea

principală, Belinda — cu ochii goi, lipsiți de viață, cu capul înclinat într-o parte — s-a aruncat asupra Cristinei. Degetele îi erau încovoiate ca niște gheare și, înainte ca fata să poată reacționa, Belinda i-a lăsat pe obraz zgârieturi însângerate.

Cu un țipăt dezgustat, Cristina a îndepărtat cadavrul de lângă ea, lovindu-l cu cuțitul în gât.

Fără niciun efect. Belinda s-a ridicat iar — rana de la cuțit era deschisă, dar lipsită de sânge — și a pornit spre Cristina. Nu a apucat să facă decât un pas, și s-a văzut o sclipire argintie. Diego repezise toporul spre Belinda, lovind cadavrul în gât și desprinzându-i complet capul. Corpul descăpățanat s-a prăbușit la pământ. Rana tot nu sângera, ci părea cauterizată.

— În spate! a strigat Cristina.

Diego s-a răsucit. Doi discipoli se pregăteau să-l prindă în gheare. El a făcut o mișcare rapidă și a retezat ambele capete dintr-o lovitură.

În spatele Emmei s-a auzit zgomot. Ea a calculat instantaneu cam la ce distanță se află Discipolul din spatele ei; a sărit, s-a răsucit, a lovit și l-a doborât. Era clarinetistul cu păr creț. L-a lovit cu Cortana și i-a tăiat capul.

Și-a adus aminte cum îi făcuse cu ochiul la Teatrul de la Miezul Noptii. *N-am știut niciodată cum îl cheamă*, s-a gândit ea, apoi s-a întors.

În încăperea domnea haosul. Exact așa cum probabil intenționase Malcolm, vânătorii de umbre abandonaseră zona cercului de protecție și se luptau cu Discipolii.

Malcolm nici nu se uita la ce se întâmplă acolo. Luase sfeșnicul cu Măinile de Glorie și îl pusese în capul mesei. L-a așezat lângă Tavvy, care dormea în continuare, cu obraji ușor îmbujorați.

Dru alergase la Diana și se chinuia s-o ajute să se ridice. Când s-a apropiat unul dintre Discipoli, ea s-a întors repede și a lovit femeia moartă cu sabia. Emma a văzut-o cum înghite în sec, uitându-se la cadavrul care se prăbușește, și și-a dat seama că era prima oară când Dru omora pe cineva în luptă — chiar dacă acel cineva era deja mort.

Livvy se lupta glorios, făcând fente și apărându-se cu sabia, împingându-i pe Discipoli spre Ty. El avea un pumnal serafic în mână, care strălucea puternic. Când un Discipol blond s-a repezit la el, Ty l-a lovit cu pumnalul serafic în ceafă.

Când pumnalul serafic a atins cadavrul, s-a auzit un sfârâit și Discipolul a luat foc. Cadavrul s-a îndepărtat împleticindu-se, ținându-se de corp cu mâinile acelea ca niște gheare.

— Pumnalele serafice! a strigat Emma. Toată lumea să-și folosească pumnalele serafice!

Luminile pumnalelor au început să strălucească în peșteră și Emma a auzit numele îngerilor rostite în șoaptă. *Jophiel, Remiel, Duma*. În ceața de lumină l-a văzut pe Malcolm, cu cuțitul în mână. A trecut o mână peste lama lui îndoită, iar aceasta s-a îndreptat și s-a ascuțit. A pus cuțitul la gâtul lui Tavvy și i-a tăiat tricoul cu Batman. Bumbacul uzat s-a desfăcut, dând la iveală pieptul lui slăbuț și vulnerabil.

Emma a avut impresia că se prăbușește lumea în jurul ei. Se lupta fără încetare, în haosul acela; pumnalul serafic se aprindea când se înfidea într-un cadavru, apoi în altul și în altul. Trupurile lor zăceau grămadă în jurul ei.

A încercat să-și facă loc printre ele, să se apropie de Tavvy, exact când a auzit vocea lui Julian. S-a răsucit, dar nu l-a văzut — și totuși, vocea lui răsună limpede în urechile ei, spunând: *Emma, Emma, dă-te la o parte, pleacă de la tunel*.

Ea a sărit într-o parte, peste cadavrul unui Discipol, și a auzit imediat un alt zgomot: un zgomot de copite, ca niște tunete. Încăperea a vuit, ca și cum ar fi fost un fel de urlet sau un fel de clopot spart. Sunetul a fost reverberat de pereții peșterii cu ecou, și chiar și Malcolm a ridicat privirea.

Suliță-de-Vânt a apărut în goană din gura tunelului. Călare pe ea era Julian, care se ținea cu mâinile de coamă. În spatele lui era Mark, care se ținea de centura fratelui său. Când calul a făcut o săritură fulgerătoare, cei doi frați păreau unul singur.

Malcolm s-a uitat cu gura căscată cum calul a zburat prin aer și a spart bariera protectoare. Când Suliță-de-Vânt era deasupra lui

Malcolm, Julian și-a dat drumul și a căzut greoi pe masa de piatră, lângă Tavvy. Emma a simțit în corpul ei șocul aterizării dure.

Mark rămăsese călare, iar Suliță-de-Vânt a trecut peste masă și a aterizat de cealaltă parte a cercului. Acesta, odată spart, a început să pâlpâie ca un șarpe luminos; runele se aprindeau pe rând, apoi se stingeau.

Julian se ridicase în genunchi. Malcolm a rânjit și s-a întins să-l ia pe Tavvy — exact în clipa în care din tavan a aterizat peste el o siluetă, doborându-l la pământ.

Era Kieran. Părul lui avea sclipiri albastre-verzi; a ridicat o spadă de culoarea apelor mării. A repezit-o spre pieptul lui Malcolm, dar acesta și-a aruncat mâinile în sus. Din palmele lui a explodat o lumină violet-închis, care l-a aruncat pe Kieran în spate. Malcolm s-a ridicat în picioare, cu fața desfigurată de rânjit și de ură. A mai întins o dată mâna și l-a strivit pe Kieran la podea.

Suliță-de-Vânt a scos un țipăt. S-a întors, cu copitele din față ridicate, și l-a lovit pe Malcolm în spate, Mark reușise să rămână cumva pe spatele calului. Magicianul a zburat prin aer. Calul, cu ochii lui roșii acum măriți, s-a cabrat și a nechezat. Mark s-a ținut de coama lui, s-a aplecat și a întins mâna spre Kieran.

— Dă-mi mâna, l-a auzit Emma spunând, dă-mi mâna, Kieran.

Kieran a întins mâna și Mark l-a tras pe spatele lui Suliță-de-Vânt; s-au întors și s-au repezit într-un grup de Discipoli; calul îi împrăștia, iar Mark și Kieran îi anihilau pe morții vii cu lovituri de sabie.

Malcolm se chinuia să se ridice în picioare. Jacheta lui, odată albă, era acum plină de praf și de sânge. A pornit din nou spre masă, unde Julian era îngenuncheat peste Tavvy, încercând să-i desfacă lanțurile. Cercul de protecție din jurul lor încă mai pâlpâia. Emma a tras aer în piept și s-a repezit spre masă printr-o săritură.

A simțit că o izbește un val puternic de electricitate când a trecut prin cerc; s-a ghemuit și s-a aruncat în sus. A aterizat pe masă, în genunchi, lângă Julian.

— Dă-te la o parte! a spus ea în grabă. Julian, dă-te!

El s-a îndepărtat de Tavvy, deși ea știa că era ultimul lucru pe care voia să-l facă. S-a retras la marginea mesei, în genunchi, și și-a îndreptat spatele. Pentru că avea încredere în Emma. I-a făcut loc.

O sabie făcută de Wayland Fierarul poate tăia orice.

A izbit puternic cu Cortana, la câțiva centimetri de mâna lui Tavvy. Lama sabiei a tăiat lanțul și acesta a alunecat pe podea zăngănind. L-a auzit pe Malcolm urlând și a văzut strălucirea luminii violet.

Emma a lovit din nou și a tăiat și celelalte lanțuri care îl țineau pe Tavvy ținut de masă.

— Pleacă! a strigat ea la Julian. Scoate-l de-aici!

Julian l-a luat în brațe pe frățiorul lui. Octavian atârna moale, cu ochii duși în fundul capului. Julian a sărit de pe masă.

Emma nu l-a văzut intrând în tunel; deja se întorsese spre ceilalți. Mark și Kieran erau blocați într-un capăt al peșterii de un grup de Discipoli, iar Diego și Cristina erau ocupați cu un alt grup. Malcolm se apropia de Ty și Livvy. A ridicat din nou mâna — și o siluetă micuță s-a repezit la el, cu un pumnal serafic strălucitor în mână.

Era Dru.

— Lasă-i în pace! a țipat ea, și lumina pumnalului strălucea între ei. Lasă-i în pace pe fratele și pe sora mea!

Malcolm a rânjit și a îndreptat spre ea un deget încovoiat. O frânghie de lumină violet s-a înfășurat în jurul picioarelor lui Dru, trântind-o la pământ. Pumnalul serafic i-a căzut din mână și s-a stins când s-a izbit de piatră.

— Tot îmi trebuie sânge Blackthorn, a spus Malcolm, aplecându-se spre ea. Și al tău e la fel de bun cum ar fi fost și cel al frățiorului tău. De fapt, s-ar părea că tu ai și mai mult ca el...

— Oprește-te! a strigat Emma.

Malcolm a ridicat ochii spre ea — și a înghețat. Emma stătea în picioare pe masa de piatră. Într-o mână ținea Cortana. În mâna cealaltă avea sfeșnicul cu Măinile de Glorie.

— Ți-a luat ceva timp să le aduni pe toate, nu-i așa? a întrebat ea pe un ton rece. Măinile a treisprezece criminali. Nu e chiar ușor.

Malcolm a eliberat-o pe Dru și ea a fugit spre capătul încăperii, căutând la centură altă armă. Fața lui Malcolm se crispase.

— Dă-mi-l înapoi! i-a cerut.

— Oprește-i, a spus Emma. Oprește-ți Discipolii, dacă vrei să-ți dau înapoi Măinile de Glorie.

— Privează-mă de șansa de a o recăpăta pe Annabel și-o să-ți plătesc cu agonie, a rânjit el.

— Nu poate fi mai rea decât agonია de a te auzi vorbind, a comentat Emma. Oprește-i sau fac bucățele cheștiile astea scârboase — a strâns mai tare Cortana în mână — și să vedem dacă mai poți face atunci vrăjile tale.

Malcolm a măturat încăperea cu privirea. Cadavrele Discipolilor umpleau podeaua peșterii, dar câteva mai erau în picioare; unele îi țineau pe loc pe Diego și pe Cristina, altele pe Mark și Kieran, care loveau întruna cu sabia, călare pe Suliță-de-Vânt. Picioarele calului erau murdare de sânge roșu-marونی.

Magicianul și-a încleștat pumnii. S-a întors și a scuipat câteva cuvinte în greacă, iar Discipolii care mai rămăseseră în picioare au început să cadă. Diego și Cristina s-au repezit la Dru, Kieran a oprit-o pe Suliță-de-Vânt și calul a rămas nemiscat, în timp ce morții cădeau iar morți.

Malcolm s-a repezit la masă. Emma a fugit spre capătul celălalt, a sărit și a aterizat cu ușurință pe podea. Apoi a continuat să fugă.

A fugit spre șirurile de bănci pregătite pentru Discipoli, s-a strecurat printre ele și a dispărut în umbre. Lumina palidă a Cortanei era destulă ca ea să zărească drumul prin coridorul îngust de piatră care înainta șerpuit prin munte.

S-a înfundat și mai mult prin tunel. Numai mușchiul fosforescent de pe pereți dădea ceva lumină. I s-a părut că vede o lumină în depărtare și a accelerat, cu toate că alergarea asta cu sfeșnicul în mână îi dădea dureri de braț.

Coridorul se bifurca. Auzind pași în spate, Emma s-a repezit în stânga. Abia parcursese câțiva metri, când s-a trezit cu un perete de sticlă în fața ei.

Hubloul. Acum era mai mare, aproape cât tot peretele. În stânca de alături se afla mânerul masiv de care Emma își amintea. Hubloul era iluminat din spate, ca un acvariu enorm.

În spatele geamului vedea oceanul — apele lui aveau o culoare puternică, albastră-verde. Vedea acolo pești și iarbă de mare unduitoare și luminițe stranii și culori.

— Of, Emma, Emma, a spus Malcolm, în spatele ei. Ai ales drumul greșit, nu-i așa? Dar se poate spune că nu e prima oară când faci asta.

Emma s-a întors spre el și a împuns cu sfeșnicul spre el.

— Pleacă de lângă mine!

— Tu ai idee cât de prețioase sunt mâinile acelea? a întrebat el. Ca să aibă efect maxim, ele trebuie tăiate imediat după crimă. Aranjarea crimelor a fost o capodoperă de îndemânare, curaj și sincronizare. Nici nu-ți dai seama cât de mult m-a supărat că l-ai luat pe Sterling înainte să-i pot recupera mâna. Belinda a fost nevoită să mi le aducă pe amândouă, ca să pot discerne care a fost instrumentul crimei. Și tocmai atunci m-a chemat Julian să-l ajut — a fost un noroc, trebuie să recunosc.

— N-a fost noroc. Am avut încredere în tine.

— Și eu am avut odinioară încredere în vânătorii de umbre, a spus Malcolm. Toți facem greșeli.

Tine-l de vorbă, și-a spus ea în gând. Ceilalți vor veni după mine.

— Johnny Rook zicea că tu l-ai pus să-mi spună de cadavrul abandonat la Sepulcru, a zis ea. De ce? De ce-ai vrut să mă duci acolo?

El a făcut un pas spre ea. Emma a împuns din nou cu sfeșnicul. Malcolm ținea mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut s-o liniștească.

— Trebuia să-ți distrag atenția. Îmi convenea să te concentrezi asupra victimelor, nu asupra criminalilor. Pe urmă, trebuia să știi și voi ceva înainte de a veni la ușa voastră delegația elfilor.

— Ca să ne spună să investigăm crimele pe care le comiteai tu? Asta de ce ai mai făcut-o?

— Așa am obținut promisiunea fermă că nu se va amesteca și Conclavul, a spus el. Câțiva vânători de umbre, luați separat, nu mă sperie pe mine, Emma. Dar luați la grămadă ar fi fost într-adevăr o belea. Îl

cunoșteam pe Iarlath de mult timp. Știam că are legături cu vânătorii sălbatici și știam că vânătorii sălbatici au ceva pentru care voi ați fi în stare să răsturnați munții, numai să nu afle Conclavul sau Frații Tăcuți. N-aveam nimic personal cu băiatul; cel puțin sângele lui de Blackthorn a fost diluat cu ceva sânge bun, sănătos, din Lumea de Jos. Dar îl cunoșteam bine pe Julian. Știam ce va fi prioritar pentru el, și cu siguranță nu era vorba de Legi sau de Conclav.

— Ne-ai subestimat, a spus Emma. Până la urmă am înțeles. Ne-am dat seama că ești tu.

— Am bănuir că ei ar putea trimite un centurion, dar nu m-am gândit c-o să fie unul pe care să-l cunoașteți. În care să aveți încredere, în ciuda poveștii cu Mark. Când l-am văzut pe băiatul Rosales, mi-am dat seama că nu mai am mult timp. Am știut că trebuie să-l iau cât mai repede pe Tavvy. Din fericire, am beneficiat și de sprijinul lui Iarlath, care a fost de neprețuit. A, a adăugat el. Am auzit de biciuire. Îmi pare foarte rău pentru asta. Iarlath are stilul lui personal de distracție, care nu e și al meu.

— Ți pare rău? Emma se uita la el, uluită. Mi-ai ucis părinții și acum *îți pare rău*? Aș prefera să fiu biciuită de o mie de ori, numai să mi-i recapăt.

— Știi la ce te gândești. Voi, vânătorii de umbre, gândiți toți la fel. Dar tu trebuie să *înțelegi*. . . Malcolm s-a întrerupt; frământarea i se citea pe față. Dacă ai înțelege, a spus el, nu m-ai mai condamna.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat, a spus Emma.

Vedea bine coridorul, în spatele lui, și i s-a părut că în depărtare zărește niște siluete întunecate. Dacă ar putea să-i distragă atenția și ceilalți să-l atace din spate. . .

— Te-ai dus în Regatul Elfilor, a spus ea. Când ai aflat că Annabel nu e la Surorile de Fier. Că a fost ucisă. Așa l-ai cunoscut pe Iarlath?

— Deși nu era de viță nobilă, pe-atunci era mâna dreaptă a Regelui Elfilor Întunericului, a răspuns Malcolm. Când m-am dus, știam că Regele ar putea să poruncească să fiu ucis. Nu le plac prea mult magicienii. Dar mie nu-mi păsa. Iar când Regele mi-a cerut o favoare, i-am făcut-o. În schimb, el mi-a dat poezioara. O vrajă făcută special ca s-o

aduc înapoi pe Annabel a mea. Sânge de Blackthorn. Sânge pentru sânge, asta mi-a spus Regele.

— Și de ce n-ai adus-o înapoi de-atunci? De ce ai așteptat atât?

— Vraja elfilor și cea a magicienilor sunt lucruri foarte diferite, a spus Malcolm. E ca și cum ai traduce un text dintr-o limbă străină. Mi-a luat ani de zile să descifrez poezia. Apoi mi-am dat seama că versurile spun să caut o carte. Am crezut că-mi pierd mințile. Ani de zile pierduți cu traducerea, ca să aflu că-mi trebuie o carte... Malcolm o privea în ochi, ca și cum ar fi încercat s-o facă să înțeleagă. Numai întâmplarea a făcut să fie părinții tăi, a spus el. S-au întors la Institut când eram eu acolo. Dar n-a mers. Am făcut tot ce spunea vraja din carte, dar Annabel nici nu s-a mișcat.

— Părinții mei...

— Dragostea ta pentru ei n-a fost mai mare ca dragostea mea pentru Annabel, a întrerupt-o Malcolm. Am încercat să fac lucrurile *corect*. Niciodată n-am intenționat să te fac *pe tine* să suferi. Nu-i urăsc pe cei din familia Carstairs. Părinții tăi au fost un sacrificiu.

— Malcolm...

— Ei oricum s-ar fi sacrificat, nu? a întrebat el, pe un ton chibzuit. Pentru Conclav? Sau pentru tine?

Furia pe care o simțea Emma era așa de mare, încât parcă o amorțea. Nu putea decât să stea nemișcată.

— Deci ai așteptat cinci ani, a reușit să spună ea. De ce cinci ani?

— Am așteptat până când am reușit să înțeleg bine vraja, a spus Malcolm. Am folosit timpul ăsta ca să învăț. Să construiesc. Am luat trupul lui Annabel din mormânt și l-am adus la convergență. Am creat Discipolii Gardianului. Belinda a fost primul criminal. Am urmat ritualul — am ars cadavrul și l-am pus în apă, l-am inscripționat — și am simțit că Annabel se mișcă.

Ochii lui străluceau, o culoare stranie, albastru-violet.

— Am știut atunci că pot s-o aduc înapoi. După asta, nimic nu m-ar mai fi putut opri.

— Dar de ce toate semnele alea?

Emma s-a lipit cu spatele de zid. Sfeșnicul era greu și brațul începuse să-i zvâcnească.

— Pentru că era un mesaj! a strigat Malcolm. Emma, pentru cineva care vorbește atâta de răzbunare, care trăiește pentru răzbunare, nu pari să înțelegi prea mult. Voiam ca vânătorii de umbre să știe. Voiam ca toți cei din familia Blackthorn să știe, atunci când cel mai mic dintre ei va zăcea mort, cine le-a dat lovitura. Când cineva îți face rău, nu e de ajuns să-l faci să sufere. Trebuie să se uite la tine și să știe de ce suferă. Voiam ca tot Conclavul să știe ce înseamnă poemul acela, să știe precis cine le va aduce distrugerea.

— Distrugerea? Emma nu și-a putut stăpâni uimirea. Ești nebun. Dacă îl ucizi pe Tavvy nu înseamnă că îi distrugi pe nefilimi — și niciunul dintre cei de azi n-a auzit vreodată de Annabel...

— Și cum crezi tu că mă simt din cauza asta? a strigat el. Numele ei — uitat? Soarta ei — îngropată? Vânătorii de umbre au transformat-o într-o poveste. Am auzit că mai mulți din neamul ei au înnebunit — n-au suportat povara faptei lor, n-au suportat greutatea tainei.

Ține-l de vorbă, și-a spus Emma.

— Dacă era așa mare secret, Poe de unde l-a aflat? Știi tu, poemul, *Annabel Lee*.

Prin ochii lui Malcolm a trecut o lucire fugară, ceva tainic și întunecat.

— Când l-am auzit, m-am gândit că e o coincidență bizară, a spus el. Dar m-a obsedat. Am vrut să stau de vorbă cu poetul, dar murise. *Annabel* a fost ultima lui creație.

Vocea lui era melancolică de amintiri.

— Au trecut anii, și eu credeam că ea e în Citadela de Diamant. Doar asta mă mai alina. Că era în viață, undeva. Când am aflat adevărul, n-am vrut să cred, dar poemul conținea multe dovezi — Poe aflase adevărul de la repudiați, îl aflase înaintea mea —, cum eu și Annabel ne iubeam de când eram copii, cum ar fi vrut să plece de la nefilimi ca să fie cu mine, dar familia ei a aflat și a decis că e preferabil să fie moartă decât vie, alături de un magician. O zidiseră într-un mormânt

de lângă marea din Cornwall, o zidiseră de vie. Mai târziu, după ce i-am luat corpul, l-am pus tot lângă ocean. Mereu i-a plăcut apa.

Începuse să plângă cu sughituri. Emma, incapabilă să se miște, se uita la el. Suferința lui era așa de reală, așa de proaspătă, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

— Mi-au spus că devenise Soră de Fier. Toți m-au mințit — Magnus, Catarina, Ragnor, Tessa —, toți au fost cumpărați de vânătorii de umbre, atrași în minciunile lor! Și eu am fost orbit de suferință, până când, în sfârșit, am aflat adevărul. . .

Pe coridor s-a auzit deodată ecoul unor voci; zgomotul pașilor care aleargă. Malcolm a pocnit din degete. Tunelul s-a aprins cu o lumină violet; strălucirea ei a început să scadă, s-a îngroșat și a devenit mai opacă, transformându-se într-un zid.

Sunetul vocilor și al pașilor a dispărut. Emma stătea acum într-o peșteră închisă, împreună cu Malcolm.

S-a tras înapoi, strângând sfeșnicul în mână.

— Ți distrug mâinile, l-a avertizat ea, cu inima bubuind. Le distrug.

În vârful degetelor lui s-au aprins flăcări negre.

— Aș putea să-ți dau drumul, a spus el. Să te las să trăiești. Să înoți prin ocean, cum ai mai făcut-o o dată. Ai putea să le transmiți mesajul meu. Mesajul meu pentru Conclav.

— N-am nevoie să-mi dai tu drumul! s-a răstit ea, respirând greu. Prefer să mă lupt.

Zâmbetul lui era strâmb, aproape trist.

— Tu și sabia ta, oricare ar fi istoria ei, nu faceți față unui magician, Emma.

— Ce vrei de la mine? a întrebat ea cu voce ridicată, stârnind ecouri în peșteră. Ce vrei, Malcolm?

— Vreau să înțelegi, a răspuns el printre dinți. Vreau ca cineva să spună Conclavului pentru ce sunt responsabili, vreau să le spună că știu că au mâinile mânjite de sânge, vreau ca ei să știe *de ce*.

Emma se uita fix la Malcolm — o siluetă subțire, lungă, în jacheta albă, pătată, cu flăcări negre dansând în vârful degetelor. O speria și o întrista în același timp.

— *De ce-ul tău n-are nicio importanță, a spus ea în cele din urmă. Poate ai făcut ce-ai făcut în numele iubirii. Dar dacă tu crezi că asta contează, atunci nu ești mai bun decât Conclavul.*

Malcolm a pornit spre ea — Emma a aruncat cu sfeșnicul în el. Malcolm s-a ferit, iar sfeșnicul a căzut pe podea cu zgomot. Degetele mâinilor tăiate au părut că se încovoiază, ca și cum s-ar apăra. Emma și-a depărtat picioarele, amintindu-și de Jace Herondale, care, cu mulți ani în urmă, în Idris, îi arătase cum trebuie să stai ca să nu fii doborât.

A prins Cortana cu ambele mâini, și asta i-a amintit de Clary Fairchild, de cuvintele pe care aceasta i le spusese tot în Idris, când Emma avea doisprezece ani. *Eroi nu sunt întotdeauna cei care înving. Uneori, sunt cei care pierd. Însă continuă să lupte, continuă să se întoarcă. Nu se dau bătăuți. Asta e ceea ce îi face să fie eroi.*

Emma s-a repezit la Malcolm, cu Cortana ridicată. El a reacționat cu o secundă întârziere — a întins mâna spre ea, iar din degetele lui a ieșit o lumină. Lumina s-a îndreptat spre ea sfârâind, un fulger auriu-violet.

Întârzierea lui i-a dat timp să se ferească. S-a răsucit și a ridicat Cortana deasupra capului. Magia a alunecat de pe lama ei. S-a repezit din nou la el; el s-a ferit, dar nu înainte ca sabia să-i sfâșie mâneca deasupra cotului. El nu a părut să observe.

— Moartea părinților tăi a fost necesară, s-a justificat el. Trebuia să văd dacă vraja din carte funcționează.

— Nu, nu trebuia, a mârâit Emma, învârtind Cortana. Trebuia să-ți dai seama că nu e în regulă să învii pe cineva din morți.

— Și dacă Julian ar muri, tu n-ai încerca să-l aduci înapoi? a întrebat Malcolm, ridicând ușor din sprâncene, și Emma a tresărit de parcă i-ar fi dat o palmă. Tu n-ai încerca să-ți aduci înapoi părinții? O, ce simplu e pentru voi, pentru toți vânătorii de umbre, să stați acolo și să dați lecții de moralitate, de parcă ați fi mai buni decât noi...

— Eu sunt mai bună, a spus Emma. Sunt mai bună decât tine. Pentru că eu nu sunt o criminală, Malcolm.

Spre uimirea Emmei, Malcolm a tresărit — a tresărit cu adevărat, de surprindere, de parcă nu s-ar fi gândit că cineva l-ar fi putut numi

vreodată criminal. Emma a înaintat spre el, cu Cortana întinsă. Sabia a lovit pieptul lui Malcolm, i-a sfâșiat jacheta — și s-a înțepenit brusc, de parcă ar fi nimerit într-o stâncă.

A țipat de durere când a simțit în braț un fel de curent electric. L-a auzit pe Malcolm râzând și din degetele lui întinse a țâșnit un val de energie care a lovit-o în plin. S-a simțit luată pe sus și aruncată în spate; magia trecuse prin ea ca un glonț printr-un carton. S-a izbit de peretele denivelat din spate, fără să scape Cortana din mâinile parcă lipsite de nervi.

O durere roșie îi încetoșa pleoapele. Prin ceața aceea l-a văzut pe Malcolm aplecat deasupra ei.

— O, ce drăguț a fost! a rânjit el. A fost uimitor. A fost mâna lui Dumnezeu, Emma!

Și-a desfăcut jacheta și Emma a văzut în ce se oprise Cortana — Cartea Neagră, pe care o avea în buzunarul jachetei.

Sabia i-a căzut din mână, lovind podeaua cu un zgomot metalic. Strângând din ochi, Emma a încercat să se ridice în coate, în timp ce Malcolm se apleca să ia sfeșnicul de jos. S-a uitat la el și apoi la ea, cu același rânjit pe față.

— Mulțumesc, a spus el. Mi-ar fi fost foarte greu să înlocuiesc Măinile de Glorie. Și acum, sânge de Blackthorn, asta-i ușor.

— Nu te apropia de frații Blackthorn! a spus ea și a fost îngrozită să audă ce voce slabă avea.

Ce îi făcuse Cartea Neagră? Avea senzația că pieptul îi fusese strivit, iar brațul o ardea și o durea.

— Tu nu știi nimic, a mârâit el. Tu nu știi ce monștri sunt.

— Tu, a spus Emma aproape în șoaptă, tu i-ai urât dintotdeauna? Pe Julian și pe ceilalți?

— Dintotdeauna, a recunoscut el. Chiar și atunci când vouă vi se părea că-i iubesc.

Brațul Emmei încă ardea, o durea de parcă fusese înjunghiată până la os. Runa de Rezistență părea că arde. A încercat să-și ascundă durerea.

— E oribil. Nu e vina lor. Nu poți să-i învinuiești pe ei pentru păcatele strămoșilor lor.

— Sângele e sânge, a spus Malcolm. Suntem așa cum ne-am născut. Eu m-am născut s-o iubesc pe Annabel, și ea mi-a fost luată. Acum trăiesc pentru răzbunare. Așa cum ai trăit și tu, Emma. De câte ori nu mi-ai spus că singurul lucru pe care ți-l dorești este să-l ucizi pe cel care ți-a ucis părinții? La ce ai renunța pentru asta? Ai renunța la Blackthorn? Ai renunța la scumpul tău *parabatai*? Cel de care te-ai îndrăgostit?

Ochii lui au sclipit când ea a protestat, clătinând din cap.

— Te rog. Am văzut cum vă uitați unul la altul de la început. Apoi Julian mi-a spus că runa făcută de tine l-a salvat de otrava lui Rook. Nicio rună normală de-a vânătorilor de umbre n-ar fi putut s-o facă.

— Nu... nu e o dovadă..., a șoptit Emma.

— Dovadă? Vrei o dovadă? V-am văzut cu ochii mei. Pe plajă, dormind îmbrățișați. Am stat acolo și m-am uitat la voi și m-am gândit ce simplu ar fi să văucid acum. Dar apoi mi-am dat seama că asta ar fi fost o adevărată fericire, nu? Să văucid așa, unul în brațele celui-lalt? Există un motiv pentru care nu ai voie să te îndrăgostești de *parabatai*-ul tău, Emma. Și când îl vei afla, atunci o să simți și tu cruzimea vânătorilor de umbre, la fel ca mine.

— Minți, a spus Emma cu vocea extrem de slabă; cuvintele ei abia se auzeau.

Durerea din braț dispăruse. Și-a adus aminte de muribunzii care, după ce pierdeau mult sânge, spuneau în ultimele clipe că nu îi mai doare nimic.

Malcolm a îngenuncheat lângă ea, zâmbind. A bătut-o ușor cu mâna pe brațul stâng; degetele ei au tresărit.

— Dă-mi voie să-ți spun un adevăr înainte să mori, Emma. Un secret despre nefilimi. Ei detestă iubirea, iubirea umană, pentru că s-au născut din îngeri. Și cu toate că Dumnezeu i-a însărcinat pe îngeri să aibă grijă de oameni, totuși pe îngeri i-a făcut Dumnezeu prima oară, iar ei au urât această a doua creație a lui. De-asta a căzut Lucifer. A fost un înger care nu voia să cedeze în fața omenirii, copilul favorit al lui Dumnezeu. Iubirea este slăbiciunea ființelor umane, iar îngerii îi disprețuiesc pentru asta, la fel și Conclavul, și din acest motiv și

pedepsește iubirea. Știi ce se întâmplă cu *parabatai*-i care se îndrăgostesc? Știi de ce există interdicția asta?

Ea a clătinat din cap.

Gura lui s-a destins într-un zâmbet. Era ceva în zâmbetul acela, o ură subtilă și totuși atât de intensă, încât pe Emma o înfiora mai mult decât toate rânjetele lui.

— Atunci nu ai idee ce bine îi va face moartea ta scumpului tău Julian, a spus el. Așa că poți să te gândești la asta în timp ce viața îți părăsește trupul. Într-un fel, moartea ta e o binefacere.

A ridicat mâna și focul violet a început să pocnească între degetele lui.

A aruncat magia spre ea. Iar Emma a ridicat brațul, brațul pe care Julian îi desenase runa Rezistenței, brațul care o durea și o ardea și care parcă striga la ea să fie folosit, încă de când lovise Cartea Neagră.

Focul s-a izbit în brațul ei. L-a simțit ca pe o lovitură puternică, dar atât. Runa Rezistenței îi pulsa cu putere prin tot corpul, și lângă puterea aceea a început să crească și propria ei furie.

Furie provocată de faptul că acum știa că Malcolm îi ucisese părinții, furie pentru toți anii aceia pierduți în căutarea ucigașului, când el fusese chiar în fața ei. Furie pentru toate acele momente, când el îi zâmbea lui Julian sau îl ținea în brațe pe Tavvy, în vreme ce inima lui era plină de ură. Furie că fraților Blackthorn li se mai lua încă ceva.

A apucat Cortana și s-a ridicat în genunchi; părul i-a fluturat când a repezit sabia în burta lui Malcolm.

De data asta, Cartea Neagră nu mai era acolo să-l protejeze. A simțit că lama intră în el, a simțit cum îi sfâșie pielea și trece printre oase. A simțit că vârful sabiei iese prin spate, a văzut jacheta lui albă umplându-se de sânge.

A sărit în picioare și a tras sabia din el. Malcolm a scos un sunet înfundat. Sângele curgea șuvoi pe jos, aluneca pe piatră și îneca Măinile de Glorie.

— Asta e pentru părinții mei, a spus ea, apoi i-a luat trupul și l-a izbit cu putere de zidul de sticlă.

A auzit cum i se fisurează coastele, la fel ca zidul. Prin crăpăturile acestuia a început să pătrundă apă. A simțit stropii de apă pe față, sărați ca lacrimile.

— Am să-ți spun despre blestemul *parabatai*-lor, a icnit el. Conclavul nu vă va permite să aflați asta... e interzis. Dacă mă omori, nu vei afla niciodată...

Cu mâna stângă, Emma a apăsat mânerul. S-a aruncat în spatele ușii deschise, și apa a pătruns înăuntru în forță. Se mișca precum o ființă vie — ca o mână pe care oceanul o făcuse din apă. L-a înconjurat pe Malcolm și, pentru o clipă înghețată, Emma l-a văzut limpede acolo, zbătându-se cu mișcări anemice în vârtejul de apă, în apa care a acoperit podeaua, în apa care l-a prins ca într-o plasă impenetrabilă.

L-a ridicat pe sus. El a scos un urlet de groază și oceanul l-a luat; curentul s-a retras, ducându-l cu el. Ușa de sticlă s-a închis la loc.

Tăcerea de după retragerea apei era asurzitoare. Epuizată, Emma s-a lăsat să alunece pe sticla ușii-hublou. Prin ea vedea oceanul de culoarea cerului nopții. Trupul lui Malcolm era o stea palidă în întuneric, plutind printre ierburi; apoi, o gheară întunecată s-a ridicat printre unduirile ierbii și l-a prins pe Malcolm de gleznă. Cu o smucire rapidă, trupul lui a dispărut undeva, în jos.

A urmat o scânteiere puternică de lumină. Emma s-a întors și a văzut că peretele de lumină violet care bloca tunelul dispăruse — vrăjile se desfac atunci când magicienii care le-au făcut mor.

— Emma!

Prin tunel răsunau pași. Din umbre a apărut Julian. A văzut expresia lui chinuită când a tras-o spre el, apucând-o strâns de hainele ei pline de sânge și de apă.

— Doamne, Emma, n-am putut să te scot de-aici, știam că ești aici, dar n-am putut să te salvez...

— M-ai salvat, a hârâit ea, și a vrut să-i arate runa Rezistenței de pe braț, dar el o strângea prea tare și nu se putea mișca. M-ai salvat. Nu ai știut, dar m-ai salvat.

Apoi a auzit și alte voci. Ceilalți veneau spre ei prin tunel. Mark. Cristina. Diego. Diana.

— Tavvy, a șoptit ea. Este...

— Este teafăr. E afară, cu Ty și Livvy și Dru. A sărutat-o pe tâmplă. Emma.

A sărutat-o ușor pe buze. Ea a simțit un cutremur de iubire și durere.

— Dă-mi drumul, a șoptit ea. Trebuie să-mi dai drumul, ei nu trebuie să ne vadă așa. Julian, dă-mi drumul.

El a ridicat capul, cu ochii plini de agonie, și s-a îndepărtat. Ea a văzut ce mult îl doare, a văzut cum îi tremură mâinile pe care le lăsase pe lângă corp.

Și-a dezlipit privirea de la el și s-a uitat în jos. Podeaua era plină de apă și sânge, până la glezne. Sfeșnicul lui Malcolm zăcea undeva, sub apă.

Emma era bucuroasă. Sarea va dizolva oribilul monument al lui Malcolm închinat crimei, îl va dizolva, îl va curăța, și vor rămâne doar niște oase albe, la fel cum se va întâmpla și cu trupul lui Malcolm, pe fundul oceanului. Și pentru prima oară după mult timp, Emma a simțit recunoștință față de ocean.

26

SERAFII DE SUS, DIN TĂRII

BLESTEMUL PARABATAI-LOR. CONCLAVUL NU VĂ VA PERMITE SĂ AFLAȚI. . . ESTE interzis.

Cuvintele lui Malcolm îi răsunau în urechi Emmei în timp ce mergea împreună cu ceilalți pe coridoarele umede ale peșterii, spre ieșirea din convergență. Julian și Emma stăteau intenționat departe unul de celălalt, păstrând distanța. Epuizarea și durerea o încetineau. Cortana era la locul ei, în teacă. Emma simțea un fel de zumzet de energie în sabie, și se întreba dacă nu cumva absorbise magie de la Malcolm.

Dar nu voia să se mai gândească la Malcolm, la șuvițele de sânge roșu ce se întindeau în apa întunecată ca niște bannere.

Nu voia să se gândească la lucrurile pe care i le spusese el.

Emma a ieșit ultima din peșteră, în întunericul de afară. Ty, Livvy și Dru stăteau pe iarbă cu Tavvy — băiețelul era legănat în brațe de Livvy, somnoros, dar treaz. Kieran stătea ceva mai departe, și fața lui crispată s-a relaxat doar în clipa în care l-a văzut pe Mark ieșind din peșteră.

— Cum se simte Tavvy? E bine?

Julian s-a apropiat de frații lui. Dru a sărit în picioare și l-a îmbrățișat cu putere — apoi a scos un icnet și a arătat cu mâna.

S-a auzit un huruit puternic. Crăpătura din munte se închidea în spatele lor ca o rană care se vindecă. Diana s-a repezit spre ea, ca și cum ar fi putut să o oprească, dar stânca se închisese la loc; și-a tras mâna înapoi la timp, înainte să fie strivită de zidul de piatră.

— N-ai cum s-o oprești, a spus Kieran. Deschiderea din stâncă și coridoarele din munte au fost făcute de Malcolm. Nu au existat aici peșteri și tuneluri. Acum, că a murit, toate farmecele făcute de el dispar. Ar putea exista o altă intrare în acest spațiu, prin altă convergență de linii energetice. Dar ușa asta nu se va mai deschide niciodată.

— De unde știi c-a murit? l-a întrebat Emma.

— Luminile din orașul de jos, a răspuns Kieran. Care erau... nu știu care este termenul mundan pentru asta...

— Pană de curent, l-a ajutat Mark. Nu mai e pană de curent. Vraja lui Malcolm a creat pana de curent, așa că... da.

— Asta înseamnă că acum funcționează și telefoanele? a întrebat Ty.

— Verific acum, a spus Julian, apoi s-a îndepărtat câțiva pași, cu telefonul la ureche.

Emmei i s-a părut că aude numele lui Arthur, dar nu era sigură, iar Julian s-a îndepărtat înainte ca ea să poată auzi alt cuvânt.

Diego și Cristina se apropiaseră de Livvy, Ty și Dru. Cristina se aplecase spre Tavvy, iar Diego căuta ceva în jachetă. Emma s-a apropiat de ei; când a ajuns acolo, a văzut în mâna lui Diego o sticlă argintie de metal.

— Sper că nu îi dai alcool, nu? a întrebat Emma. E cam mic pentru asta.

Diego și-a dat ochii peste cap.

— E o băutură energizantă. Făcută de Frații Tăcuți. Ar putea să contracareze substanța pe care i-a dat-o Malcolm de l-a făcut așa somnoros.

Livvy a luat sticlă de la Diego și a gustat din ea; a încuviințat din cap și i-a dat să bea frățiorului ei. Tavvy a băut cu sete; Emma a înghețat și i-a pus mâna pe obraz.

— Hei, scumpule. Te simți bine?

El i-a zâmbit, clipind din ochi. Semăna cu Julian când era copil. Înainte ca lumea să-l schimbe. *Prietenul meu cel mai bun și iubirea mea.*

S-a gândit la Malcolm. Blestemul *parabatai*-lor. Cu inima îndurerată, a sărutat obrazul moale, de copilăș, al lui Tavvy și s-a ridicat în picioare; Cristina era în spatele ei.

— Brațul tău stâng, i-a spus ea cu blândețe și a dus-o câțiva pași mai departe. Vrei să mi-l arăți?

Emma s-a supus și a văzut că pielea de pe mână și încheietură era roșie, cu bășicuțe, ca și cum ar fi fost arsă.

Cristina a clătinat din cap și și-a scos stela din jachetă.

— Au fost câteva minute acolo, când tu erai în spatele zidului făcut de Malcolm, când m-am gândit că n-o să mai ieși.

Emma a dat ușor cu capul în umărul Cristinei.

— Scuze.

— Știu. Cristina s-a înviorat și a ridicat mâneca Emmei. Ai nevoie de rune de vindecare.

Emma s-a sprijinit de Cristina în timp ce stela desena pe pielea ei; se simțea bine știind-o acolo pe Cristina.

— A fost ciudat să stau închisă acolo cu Malcolm, a spus ea. Voia în primul rând să-mi spună de Annabel. Și chestia e că... de fapt, chiar mi-a fost milă de el.

— Nu e ciudat, a asigurat-o Cristina. E o poveste oribilă. Să vezi că persoana pe care o iubești este pedepsită și torturată... să crezi că te-a părăsit, și apoi să-ți dai seama că tu ai părăsit-o, de fapt...

S-a cutremurat.

— Nu m-am gândit la asta până acum, a spus Emma. Crezi că se simțea vinovat?

— Sunt convinsă. Oricine s-ar simți vinovat.

Emma s-a gândit la Annabel cu o strângere de inimă. Fusese nevinovată, o victimă. Din fericire, n-a mai știut nimic de toate astea, de eforturile lui Malcolm de a o reînvia.

— I-am spus că e la fel de rău precum Conclavul, și a părut surprins.

— Nimeni nu se consideră personaj negativ în propria lui poveste.

Cristina a lăsat mâna Emmei și și-a examinat opera. Durerea din brațul Emmei deja începuse să se domolească. Știa că o rună făcută de Julian ar fi acționat mai rapid, dar după ce se întâmplase când îi făcuse runa de Rezistență, nu mai îndrăzne să-l lase să-i facă rune de față cu toată lumea.

Julian. Îl putea vedea peste umărul Cristinei, lângă mașină. Ținea telefonul la ureche. Apoi, pe când îl privea, el a apăsas pe ecran și l-a băgat în buzunar.

— Deci a revenit semnalul? a întrebat Ty. Pe cine ai sunat?

— La pizzerie, a răspuns Julian.

Toată lumea a întors capul spre el. Ca și ei, era murdar, pe obraz avea o zgârietură lungă, iar părul era încâlcit. În lumina lunii, ochii lui aveau culoarea unui râu subteran.

— M-am gândit că toți suntem flămânzi, a spus el cu un calm prefăcut, din care Emma și-a dat seama că ceea ce se întâmpla la suprafață nu se potrivea deloc cu ce era în mintea lui. Ar trebui să plecăm, a adăugat. După colapsul convergenței, Conclavul va vedea pe hartă magia neagră care emană de aici. Nu cred că vom fi singuri când ajungem acasă.

S-au organizat în grabă să plece: Livvy s-a așezat cu Tavvy în brațe pe bancheta din spate a Toyotei, Diana i-a luat pe Diego și Cristina în mașina ei, care era ascunsă în niște tufișuri. Kieran s-a oferit să-l ducă pe Mark cu Suliță-de-Vânt, dar acesta a refuzat.

— Doresc să merg cu frații și surorile mele, a spus el cu simplitate.

Julian s-a întors spre Kieran. Ochii elfului erau reci, inexpresivi. Julian ar fi vrut să-l vadă pe acel Kieran pe care fratele lui îl iubise; pe acel Kieran cald și bun cu Mark. Ar fi vrut să-i mulțumească lui Kieran că i-a fost alături în Vânătoarea Sălbatică.

Ar fi vrut să simtă mai puțină ură.

— Nu e cazul să vii cu noi, i-a spus el. Nu mai avem nevoie de ajutorul tău.

— Nu voi pleca înainte să știu că Mark este în siguranță.

Julian a ridicat din umeri.

— Cum vrei. Dar când ajungem acasă, să nu intri în Institut decât dacă îți spunem noi. Am avea probleme și dacă s-ar ști că am luptat împreună.

Kieran a strâns buzele.

— Fără mine, ați fi fost înfrânți în seara asta.

— Probabil, i-a zis Julian. O să mă gândesc la recunoștința pe care ți-o datorez ori de câte ori o să văd cicatricile de pe spatele Emmei.

Kieran a tresărit. Julian i-a întors spatele și s-a îndreptat spre mașină. Diana i-a tăiat calea și l-a prins de mână. Era înfășurată cu un șal gros și pe față avea stropi de sânge ca niște pistriui.

— E de așteptat să fie acolo Conclavul, i-a spus ea direct. Dacă vrei, iau eu totul asupra mea și îi las să-mi decidă soarta.

Julian s-a uitat lung la ea. Atât de mult trăise după reguli de fier. *Protejează-l pe Tavvy, protejează-i pe Livvy și Ty, protejează-o pe Dru. Protejează-o pe Emma.* De curând, regulile se înmulțiseră — trebuia să-l protejeze și pe Mark, fiindcă Mark se întorsese acasă, și trebuia s-o protejeze și pe Cristina, fiindcă Emma o iubea.

Era genul acela de iubire pe care puțin îl înțeleg. Totală, copleșitoare, care uneori putea fi crudă. Ar fi distrus un oraș întreg dacă ar fi crezut că orașul acela este o amenințare la adresa familiei lui.

Când ai doisprezece ani și ești singurul care poate salva familia de la distrugere, nu poți fi moderat.

Acum se gândea, cu toată luciditatea de care era în stare, ce ar fi dacă Diana ar lua vina asupra ei — nu îi dispăcea ideea, a întors-o pe toate părțile și a respins-o.

— Nu, a refuzat el. Și nu pentru că sunt drăguț. Pur și simplu nu cred că ar merge.

— Julian...

— Tu ascunzi tot felul de lucruri, a spus el. Îngerul știe că și acum ascunzi niște lucruri; din cine știe ce motiv, nu ai vrut să conduci Institutul. Un motiv despre care nu vrei să vorbești, oricum. Te pricepi să ascunzi, dar nu te pricepi să minți. Nu te vor crede. Dar pe mine mă vor crede.

— Deci ai ȳesut deja o poveste pentru ei? a ȳntrebat Diana, cu ochii mari de uimire.

Julian nu a rȳspuns.

Ea a oftat ȳi ȳi-a strȳns ȳalul ȳn jurul ei.

— Eȳti mare figurȳ, Julian Blackthorn.

— O iau ca pe un compliment, a spus el, deȳi se ȳndoia cȳ asta intenȳionase ea.

— ȳtia-i c-o sȳ mȳ gȳseȳti aici ȳn noaptea asta? l-a ȳntrebat ea. Ai crezut cȳ eram aliata lui Malcolm?

— Am crezut cȳ e puȳin probabil, a rȳspuns Julian. Pe de altȳ parte, nu am ȳncredere deplinȳ ȳn nimeni.

— Nu e adevȳrat, a spus Diana, uitȳndu-se spre maȳinȳ, unde Mark o ajuta pe Emma sȳ urce.

Pȳrul ei blond pȳrea cȳ scȳnteiazȳ ȳn lumina stelelor. Diana a ȳntors din nou capul spre Julian.

— Ar fi bine sȳ plecaȳi. Eu mȳ fac nevȳzutȳ pȳnȳ mȳine.

— O sȳ le spun cȳ n-ai ȳtiut nimic. Se ȳntȳmplȳ frecvent ca tutorii sȳ fie minȳiȳi. Iar tu nici mȳcar n-ai locuit ȳmpreunȳ cu noi.

A auzit motorul maȳinii pornind. Ceilalȳi ȳl aȳșteptau.

— Deci ȳi laȳi tu pe Diego ȳi Cristina la Institut ȳi te duci dupȳ aia acasȳ?

— Mȳ duc eu undeva, a spus ea.

El a pornit spre maȳinȳ, dar apoi s-a oprit ȳi a ȳntors capul spre ea.

— Ai regretat vreodatȳ? Cȳ ai vrut sȳ ne fii tutore? Nu erai obligatȳ s-o faci.

Vȳntul i-a suflat Diane-i pȳrul ȳntunecat peste obraji.

— Nu, a rȳspuns ea. Sunt ceea ce sunt pentru cȳ am fȳcut parte din familia voastrȳ. Sȳ nu uiȳi niciodatȳ, Jules. Alegerile noastre ne fac ceea ce suntem.

Drumul spre casȳ a fost tȳcut ȳi obositor. Ty nu spunea nimic, se uita pe geam. Dru se fȳcuse ghem. Tavvy abia ȳȳi mai ȳinea ochii deschiȳi, cu capul rezemat de umȳrul lui Livvy. Emma zȳcea pe bancheta din

spate, rezemată de fereastră, cu Cortana în mână, cu părul ei blond umed, ținând ochii închiși. Mark stătea înghesuit lângă ea.

Julian ar fi vrut să o atingă, să-și strecoare mâna între mâinile ei, dar nu îndrăzne, nu în fața celorlalți. Dar nu s-a putut stăpâni să nu se întoarcă din scaunul lui să-i atingă brațul lui Tavvy, să se convingă că trăiește, că e bine.

Trăiau *cu toții*, și asta era aproape un miracol. Julian avea senzația că îi fuseseră extrași toți nervii din piele. Parcă și vedea terminațiile nervoase expuse, fiecare dintre ele un senzor care reacționează la prezența fraților lui.

S-a gândit la Diana, cum îi spunea *Va trebui să îi lasi liberi*.

Și știa că e așa. Într-o bună zi, va trebui să-și defacă mâinile și să-și lase frații și surorile singuri în lume, într-o lume care îi va lovi, îi va răni, îi va doborî la pământ, iar el nu va fi acolo să-i ajute să se ridice. Într-o bună zi va trebui să facă și asta.

Dar deocamdată nu. Nu chiar acum.

— Ty, a spus Julian.

Vorbea încet, ca ceilalți să nu audă.

— Da?

Ty a întors capul spre el. Umbrele de sub ochii lui erau la fel de cenușii ca irisul.

— Ai avut dreptate, a spus Julian. Eu am greșit.

— Da? a făcut el, surprins. În legătură cu ce?

— Cu venirea ta la convergență cu noi. Ai luptat bine... de fapt, chiar uimitor. Dacă nu ai fi fost acolo...

Lui Julian parcă i se strânsese gâtul. A trebuit să treacă o clipă înainte de a putea vorbi.

— Îți sunt recunoscător, a continuat el. Și îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult. Ai avut dreptate când ai spus că poți s-o faci.

— Mersi, a răspuns Ty. Pentru scuze.

Nu a mai spus nimic, iar Julian a presupus că el consideră discuția încheiată, dar, după câteva secunde, Ty a atins ușor cu capul umărul lui Julian — o atingere prietenoasă, așa cum făcea Church când voia afecțiune. Julian a întins mâna și i-a ciufulit ușor părul, și aproape a zâmbit.

Zâmbetul acela care era gata să apară s-a evaporat rapid când au ajuns în fața Institutului. Era luminat ca un pom de Crăciun. Când plecaseră, era cufundat în întuneric; pe când coborau din mașină, Julian a văzut în aer particulele minuscule de lumină.

A schimbat o privire cu Emma. Luminițele din aer însemnau un Portal, iar Portalul însemna Conclavul.

Mașina Dianei a oprit lângă ei; Diego și Cristina s-au dat jos. Au trântit portierele și mașina s-a îndepărtat în viteză. Coborâseră acum toți frații Blackthorn: unii clipind din ochi și aproape adormiți (Dru, Mark), alții cu un aer bănuitor (Ty) și alții agitați (Livvy, care îl ținea strâns în brațe pe Tavvy). Lui Julian i s-a părut că vede în depărtare silueta palidă a lui Suliță-de-Vânt.

Au pornit împreună spre Institut. După ce au urcat scările, Julian a pus mâna pe clanță cu o ușoară șovăire.

Orice putea să-i aștepte de partea cealaltă a ușii, de la plenul Consiliului până la câteva duzini de războinici ai Conclavului. Julian știa că nu-l mai poate ascunde pe Mark. Știa care îi erau planurile. Știa că planurile lui stau în echilibru precum un milion de îngeri pe vârful unui ac. Susținute de șansă, de circumstanțe și de determinare.

S-a uitat la ceilalți și a văzut că Emma îl privește. Deși pe chipul ei obosit și murdar nu a apărut niciun zâmbet, el a văzut în ochii ei că are încredere și că se bazează pe el.

Da, uitase de ceva, s-a gândit el. Șansă, circumstanțe, determinare — și încredere.

A deschis ușa.

Lumina din holul principal te orbea. Erau aprinse ambele candelabre, iar etajul era luminat de torțele pe care ei nu le aprindeau aproape niciodată. Se vedea lumină și pe sub ușile de la Sanctuar.

În mijlocul camerei era Magnus Bane, strălucitor în hainele lui elegante: jachetă și pantaloni de brocart, cu degetele împodobite de o mulțime de inele. Lângă el era Clary Fairchild, cu părul ei roșu prins într-un coc neglijent, îmbrăcată cu o rochie delicată, verde. Ai fi zis că vin de la o petrecere.

Când Julian și ceilalți au început să intre în casă, Magnus a ridicat o sprânceană.

— Măi să fie, a făcut el. Puneți de tăiați vițelul cel gras și așa mai departe. S-au întors fiii risipitori.

Clary a dus mâna la gură.

— Emma, Julian. . . Apoi s-a albit la față. *Mark?* Mark Blackthorn?

Mark n-a spus nimic. Niciunul dintre ei nu a spus nimic. Julian și-a dat seama că, inconștient, se așezaseră toți în jurul lui Mark, de parcă ar fi vrut să-l protejeze. Chiar și Diego, rănit și stropit de sânge, intrase în cercul acesta.

Mark stătea tăcut, cu părul palid și ciufulit ca o aură în jurul capului, cu urechile lui ascuțite și ochii bicolori perfect vizibili în lumina strălucitoare.

Magnus s-a uitat cu asprime la Mark, apoi a ridicat capul spre etaj.

— Jace! a strigat el. Vino jos!

Clary a vrut să se apropie de ei, dar Magnus a tras-o încet înapoi. Ea s-a încruntat.

— Sunteți bine? a întrebat ea, adresându-i întrebarea Emmei, dar referindu-se la toți. Sunteți răniți?

Până să răspundă unul dintre ei, s-au auzit pași repezi de sus și în capul scărilor a apărut o siluetă înaltă.

Jace.

Prima oară când Julian îl întâlnise în carne și oase pe Jace Herondale, care era deja faimos în lumea vânătorilor de umbre, Jace avea cam șaptesprezece ani, iar Julian doisprezece. Emma, care avea și ea tot doisprezece ani, declara în gura mare că Jace era cel mai frumos și mai uimitor bărbat care onorase vreodată planeta cu prezența lui.

Julian nu era de aceeași părere, dar nimeni nu îl întrebase ce crede.

Jace a coborât scările într-un stil care l-a făcut pe Julian să se întrebe dacă nu cumva are și vreo trenă magnifică după el — încet, studiat, de parcă știa că toate privirile sunt ațintite asupra lui.

Sau poate pur și simplu era obișnuit ca lumea să se uite la el. La un moment dat, Emma a încetat să-l mai proslăvească pe Jace, dar cam toată lumea vânătorilor de umbre considera că frumusețea lui

e neobișnuită. Părul lui era șocant de auriu, la fel și ochii. Întocmai ca Magnus și Clary, și el părea că vine de la petrecere: avea o haină de culoarea vinului roșu și un aer de eleganță nonșalantă. Când a ajuns jos, i-a aruncat o privire lui Julian — plin de praf și de sânge —, apoi s-a uitat la ceilalți, la fel de boțiți și de murdari.

— Ei bine, fie v-ați luptat cu forțele răului, fie veniți de la o petrecere mult mai sălbatică decât cea la care am asistat noi, a spus el. Salutare, familie Blackthorn.

Livvy a oftat. Îl privea pe Jace așa cum îl privise și Emma când avea doisprezece ani. Dru, loială adorației sale pentru Diego, se uita urât la el.

— De ce ați venit aici? a întrebat Julian, deși știa răspunsul.

Totuși, era bine să se prefacă surprins. Lumea în general te crede sincer când dai impresia că răspunzi pe nepregătite.

— Magie neagră, a răspuns Magnus. O flacără uriașă pe hartă. La locul convergenței.

Privirea lui a alunecat spre Emma.

— Am crezut c-o să faci tu ceva cu bucățica aia de informație pe care ți-am dat-o. Când e vorba de liniile energetice, convergența e întotdeauna cheia.

— Atunci, de ce nu te-ai dus acolo? l-a întrebat Emma. La convergență.

— Magnus a verificat-o cu o vrajă, a răspuns Clary. Nu era nimic acolo, doar niște dărâmături, așa că ne-am teleportat aici.

— De la petrecerea de logodnă a surorii mele, ca să fim mai preciși, a spus Jace. Era bufet suedez.

— Oh!

Fața Emmei s-a luminat o clipă de bucurie.

— Isabelle se căsătorește cu Simon?

După părerea lui Julian, nu se născuse încă o fată care să se compare cu Emma, dar când Clary zâmbea, era foarte drăguță. Toată fața i se lumina. De fapt, asta era un lucru pe care îl avea în comun cu Emma.

— Da, a spus Clary. E foarte fericit.

— Așadar, *mazel tov*, a zis Jace, rezemându-se de balustrada scării. În fine, eram la petrecere și Magnus a primit avertizarea asta de magie

necromantă în apropierea Institutului din L.A., și a încercat să-l contacteze pe Malcolm, fără succes. Așa că am venit aici numai noi patru. Ceea ce pentru mine e o mare pierdere, pentru că voiam să țin un toast superb. Simon nu și-ar mai fi putut scoate capul în lume de rușine.

— Nu chiar ăsta e rostul unui toast de logodnă, Jace, a comentat Clary.

Se uita îngrijorată la Diego — era groaznic de palid.

— Toți patru? Emma s-a uitat în jur. Este și Alec aici?

Magnus a deschis gura să răspundă, dar în clipa aceea ușile Sanctuarului s-au dat de perete și de acolo a ieșit un bărbat înalt și solid, cu părul brunet: Robert Lightwood, actualul Inchizitor, al doilea om la comandă după Consulul din Idris și însărcinat cu investigarea vânătorelor de umbre care încalcă Legea.

Julian îl mai întâlnise pe Inchizitor o singură dată, când fusese obligat să apară în fața Consiliului ca să spună ce știa despre atacul lui Sebastian asupra Institutului. Își amintea cum stătea cu Sabia Mortală în mână. Își amintea senzația că adevărul este scos din tine cu forța, că organele interne îți sunt smulse.

Nu mințise deloc în legătură cu atacul, nici nu ar fi vrut, și nici nu-și propusese. Dar i s-a părut la fel de dureros. Iar clipele acelea în care a stat cu Sabia Mortală în mână, chiar dacă puțin, l-au făcut să lege pentru totdeauna în mintea lui adevărul și durerea.

Inchizitorul s-a îndreptat spre el. Era ceva mai vârstnic decât acel Robert Lightwood pe care și-l amintea Julian, iar părul era ceva mai cărunț. Dar privirea ochilor săi albastru-închis era aceeași: dură și rece.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat el. Acum câteva ore am înregistrat apariția unei magii necromante care ducea spre acest Institut, iar unchiul vostru pretinde că nu știe nimic. Și mai deranjant decât asta e că a refuzat să ne spună unde ați dispărut. S-a răsucit, să se uite la tot grupul — și a ajuns cu ochii la Mark. Mark Blackthorn?

— Am întrebat și eu, a spus Clary.

Julian avea senzația că fata nu era prea încântată de viitorul ei socru — dacă asta era el. Și-a dat seama că nu știe dacă Jace și Clary au planuri de căsătorie.

— Da, a spus Mark.

Stătea drept, ca în fața unui pluton de execuție. S-a uitat în ochii lui Robert Lightwood și Julian a văzut că Inchizitorul a tresărit la vederea ochilor unui vânător sălbatic pe fața unui vânător de umbre.

Ochii aceia erau o acuzare la adresa Conclavului. Ei spuneau *M-ați abandonat. Nu m-ați protejat. Am fost singur.*

— M-am întors, a spus Mark.

— Vânătoarea Sălbatică nu te-ar fi eliberat niciodată, a precizat Inchizitorul. Eras mult prea prețios pentru ei. Iar spiritele naturii nu dau înapoi ce au luat.

— Robert. . ., a început Magnus.

— Spuneți-mi dacă mă înșel, a spus Robert Lightwood. Magnus? Altcineva?

Magnus a tăcut, vizibil nefericit. Ochii de aur ai lui Jace erau indescifrabili.

Dru a scos un sunet înspăimântat, înăbușit. Clary s-a întors repede spre Robert.

— Nu e corect să-i interoghezi, a intervenit ea. Sunt doar niște copii.

— Crezi că nu-mi mai aduc aminte în ce neazuri v-ați băgat, tu și Jace, când erați „doar niște copii”?

— Aici are dreptate.

Jace le-a zâmbit lui Julian și Emmei, iar zâmbetul acela era ca aurul turnat peste oțel. Se vedea limpede că blândețea lui era doar o fațadă, iar ceea ce se afla sub ea îi adusese lui Jace titlul de cel mai bun vânător de umbre al generației sale.

— Noi n-am folosit niciodată necromanția, a spus Julian. Nu am avut de ce. Iar în legătură cu spiritele naturii... ele sunt dispuse întotdeauna să negocieze.

În ușa Sanctuarului mai apăruseră două persoane. Anselm Nightshade, a cărui față ascuțită și osoasă părea îngrijorată. Și, lângă el, Arthur, care părea obosit și care ținea în mână un pahar cu vin. Julian lăsase sticla plină în Sanctuar, ceva mai devreme. Era un vin bun, vechi.

Spațiul protejat al Sanctuarului se întindea puțin și în fața ușilor. Anselm s-a apropiat cu vârful picioarelor de linie, a clipit și apoi s-a tras repede înapoi.

— Arthur. Ai pretins că toată seara asta ai discutat cu Anselm Nightshade despre Sofocle? a întrebat Robert Lightwood.

— „Dacă încerci să vindeci răul cu rău, vei aduce și mai multă durere sortii tale”, a declamat Arthur.

Robert a ridicat o sprânceană.

— E un citat din *Antigona*, a spus Julian, prudent. Vrea să spună că da.

— Vino în cameră, Arthur, l-a chemat Robert. Te rog, nu-mi da impresia că te ascunzi în Sanctuar.

— Când vorbești pe tonul ăsta, și *eu* vreau să mă ascund în Sanctuar, a comentat Magnus.

Începuse să se plimbe prin cameră, luând în mână câte un obiect și apoi lăsându-l jos. Părea detașat, dar Julian îl cunoștea bine. Magnus nu făcea prea multe lucruri fără premeditare.

Nici Jace. Jace stătea pe ultima treaptă a scării, privindu-l țintă. Julian simțea greutatea privirii lui ca pe o apăsare în piept. Și-a dres glasul.

— Frații și surorile mele mai mici n-au nimic de-a face cu toate astea, a spus el. Iar Tavvy este epuizat. Era gata să fie ucis în noaptea asta.

— Cum? a făcut Clary, și îngrijorarea i-a întunecat ochii. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— O să vă explic, a spus Julian. Dar lăsați-i să plece.

Robert a ezitat o clipă, apoi a înclinat din cap, scurt.

— Pot pleca.

Julian s-a simțit ușurat când Ty, Livvy și Dru au pornit spre scări, Livvy tot cu Octavian în brațe. Când a ajuns sus, Ty s-a oprit și s-a uitat în cameră. Se uita la Mark cu un aer speriat.

— „Este boala tiraniei să nu ai încredere în prieteni”, Inchizitorule, a citat Anselm Nightshade. Eschil.

— Nu am venit aici de la petrecerea de logodnă a fiicei mele să aud o prelegere de literatură clasică, a bombănit Robert. Nici treaba repudiărilor nu e. Te rog să ne aștepți în Sanctuar, Anselm.

Arthur i-a dat paharul lui Anselm, care l-a ridicat, ironic, spre Robert, dar a intrat, părând ușurat să se îndepărteze de linia de demarcație unde se încheia spațiul protejat.

În clipa când a intrat, Robert s-a întors spre Arthur.

— Ce știi despre toate astea, Blackthorn?

— A venit o delegație din Regatul Elfilor, a răspuns Arthur. S-au oferit să-l predea pe Mark familiei și noi să-i ajutăm în schimb să descopere cine ucide spirite ale naturii în Los Angeles.

— Și nu ai spus nimic despre asta Conclavului? a întrebat Robert. Cu toate că știți că încălcați Legea și Pacea Rece...

— Am vrut să-mi vină nepotul înapoi acasă, l-a întrerupt Arthur. Tu n-ai fi făcut același lucru pentru familia ta?

— Ești vânător de umbre, s-a răstit Robert. Dacă trebuie să alegi între familie și Lege, alegi Legea!

— *Lex malla, lex nulla*, a spus Arthur. Știi deviza familiei noastre.

— A făcut ce trebuia.

De data asta nu mai era amuzament în vocea lui Jace.

— Și eu aș fi făcut la fel. Oricare dintre noi ar fi făcut la fel.

Robert era exasperat.

— Și ai descoperit? L-ai găsit pe cel care ucide spirite ale naturii?

— L-am descoperit în seara asta, a răspuns Julian. Era Malcolm Fade.

Magnus a înțepenit și ochii lui de piscică au strălucit.

— *Malcolm*? Și-a schimbat complet expresia și s-a îndreptat spre Julian. Și de ce crezi c-a fost un magician? Pentru că el se pricepe la magie? Atunci toată magia neagră e pusă în cârca noastră, nu?

— Pentru că a recunoscut el că a făcut-o, a spus Julian.

Clary rămăsese cu gura căscată. Jace stătea nemișcat, cu o față inexpresivă de piscică.

Figura lui Robert s-a întunecat.

— Arthur. Tu ești conducătorul Institutului. Vorbește. Sau o să-l lași pe nepotul tău s-o facă?

— Sunt niște lucruri, a intervenit Julian, pe care noi nu i le-am spus lui Arthur. Pe care el nu le știe.

Arthur și-a dus mâna la cap, de parcă l-ar fi durut.

— Dacă eu am fost amăgit, a spus el, atunci lasă-l pe Julian să explice.

Robert a măsurat tot grupul cu privirea și s-a oprit la Diego.

— Centurion, a spus el. Un pas înainte.

Julian s-a încordat. Nu vorbise cu Diego, iar el era centurion, și ca centurion jurase să spună adevărul Conclavului. Normal că Robert prefera să vorbească cu Diego și nu cu Julian.

Știa că de fapt Robert n-ar avea niciun motiv să vorbească cu el. Nu conducea el Institutul. Arthur îl conducea. Nu avea nicio importanță că el îi răspunsese ani de zile la scrisori și cunoștea modul de acțiune al lui Robert mai bine decât oricare de aici; nu avea nicio importanță că cel puțin din corespondența oficială se cunoșteau foarte bine. Era doar un adolescent.

— Da, Inchizitorule, a răspuns Diego.

— Vorbește-ne despre Malcolm Fade.

— Malcolm nu este cine credeți voi, a început Diego. El a fost responsabil pentru nenumărate morți. El a fost responsabil de moartea părinților Emmei.

Robert a clătinat capul.

— Cum e posibil așa ceva? Soții Carstairs au fost uciși de Sebastian Morgenstern.

La auzul numelui lui Sebastian, Clary s-a albit. S-a uitat imediat la Jace, care i-a întors privirea — o privire în care se citeau toate experiențele pe care le avuseseră împreună de-a lungul anilor.

— Nu, a intervenit Clary. Nu Sebastian i-a ucis. El a fost într-adevăr un criminal, dar Emma n-a crezut niciodată că el este responsabil de moartea părinților ei, nici eu nu am crezut și nici Jace. S-a întors spre Emma. Ai avut dreptate, a spus ea. Mereu am crezut c-o să reușești într-o bună zi să demonstrezi asta. Dar îmi pare rău c-a fost Malcolm. Era prietenul vostru.

— Și al meu, a spus Magnus, cu vocea sugrumată.

Clary s-a apropiat de el și i-a pus mâna pe braț.

— Era și Înalt Magician, a spus Robert. Cum s-a putut întâmpla una ca asta? Și cum adică ucidea oameni?

— Au fost mai multe crime în Los Angeles, a precizat Diego. Îi convingea pe mundani să ucidă și apoi colecta cadavrele de la ei, ca să ia anumite părți pe care le folosea la necromanție.

— Trebuia să fie chemat Conclavul, a spus Robert, înfuriat. În clipa în care delegația elfilor a venit la voi, trebuia să chemați Conclavul...

— Inchizitorule, a spus Diego.

Părea obosit. Partea de sus a echipamentului său, la umărul drept, era roșu-închis de sânge.

— Eu sunt centurion. Sunt subordonat direct Consiliului. Nu am raportat ce s-a întâmplat, deoarece lucrurile se întâmplau foarte repede, iar raportările m-ar fi ținut pe loc. Diego nu s-a uitat la Cristina. Conclavul ar fi început propria investigație. Nu era timp, și era în joc viața unui copil... Și-a dus mâna la piept: Dacă dorești să-mi iei insigna, voi înțelege. Dar voi susține până la capăt că familia Blackthorn a procedat corect.

— Nu-ți voi lua insigna, Diego Rocio Rosales, l-a asigurat Robert. Avem foarte puțini centurioni, iar tu ești unul dintre cei mai buni. S-a uitat cu un aer critic la Diego, la mâna lui însângărată și la fața lui epuizată, și i-a spus: Consiliul așteaptă de la tine un raport, mâine, dar acum du-te și îngrijește-ți rănille.

— Mă duc eu cu el, a spus Cristina.

L-a ajutat pe Diego să urce scările, iar el se sprijinea de trupul ei subțire. Mark s-a uitat după ei, apoi a întors capul, în timp ce ei dispăreau în întuneric, după ce trecuseră de torțe.

— Robert, a spus Jace după plecarea lor. Când Julian avea doisprezece ani, a depus mărturie în fața Consiliului. Sunt cinci ani de atunci. Lasă-l să vorbească și acum.

Deși pe fața lui se vedea clar că ezită, Robert a încuviințat din cap.

— Foarte bine, a spus el. Toată lumea vrea să te audă vorbind, Julian Blackthorn. Deci vorbește.

Julian a vorbit. Calm și fără înflorituri, a început să descrie investigația, de la primele cadavre descoperite și până la noaptea în care și-au dat seama de implicarea lui Malcolm.

Emma se uita la *parabatai*-ul ei care vorbea și se întreba cum ar fi stat azi lucrurile dacă Sebastian Morgenstern nu ar fi atacat Institutul acum cinci ani.

În mintea Emmei, de câțiva ani buni fuseseră doi Julian. Julian de dinainte de atac, un băiat ca oricare altul — care își iubea familia, dar care era câteodată și iritat de ea; un frate printre ceilalți, se certau, se enervau, se tachinau și râdeau.

Și Julian de după atac. Julian, tot copil, învățând singur cum să hrănească și cum să schimbe un bebeluș, să gătească patru feluri de mâncare pentru cei patru frați mai mici, care aveau gusturi complet diferite; Julian, care ascundea boala unchiului său în fața tuturor adulților care i-ar fi luat copiii de lângă el; Julian, care se trezea noaptea din cauza coșmarului că li s-ar putea întâmpla ceva lui Ty, Livvy și Dru.

Emma fusese mereu acolo să-l îmbrățișeze, dar niciodată nu înțelesese cu adevărat — cum ar fi putut, când nu știa nimic despre Arthur, nu știa cât de singur era Julian în realitate. Nu știa decât că de la o vreme încoace coșmarurile erau tot mai rare și că moliciunea copilăriei fusese înlocuită cu o determinare dârză.

Nu mai era copil de foarte mult timp. Acel copil de demult considerase Emma că ar putea fi *parabatai*-ul ei. Nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de acel Julian. Dar se îndrăgostise de acesta, fără să-și dea seama; cum să-ți dai seama c-ai putea să te îndrăgostești de cineva despre care doar bănuiai că există?

Se întreba dacă Mark își dădea seama de această nepotrivire, dacă vedea felul ciudat în care Julian stătea și vorbea cu Inchizitorul, ca doi adulți. Dacă vedea grija cu care Julian spunea povestea, detaliile esențiale pe care le lăsa deoparte, cum reușea să lase impresia că era firesc și inevitabil să nu fi spus Conclavului ce făceau ei. Cum nu a pomenit nimic de Kit și Johnny Rook. A țesut o poveste cu niște evenimente de care nimeni nu era vinovat, pe care nimeni n-ar fi putut să le prevadă sau să le prevină, și a făcut asta fără să se vadă pe fața lui nici măcar o umbră de vinovăție.

Când a terminat, Emma a avut un frison interior. Îl iubea pe Julian, mereu avea să-l iubească. Dar în clipa aceea i-a fost și puțin teamă de el.

— Malcolm creă *ucigași*? a reluat Robert, după ce Julian a tăcut.

— Are logică, a spus Magnus; stătea cu bărbia în mână și bătea în obraz cu unul dintre degetele lui lungi. Unul dintre motivele pentru care necromanția a fost interzisă este că se folosesc multe ingrediente de genul mâna unui ucigaș care a ucis cu sânge-rece sau ochiul unui spânzurat care încă mai păstrează imaginea ultimului lucru pe care l-a văzut. Să obții acele ingrediente orchestrând situații care să-ți aducă aceste obiecte a fost ceva foarte ingenios. Apoi a părut că observă privirea urâtă pe care o avea Robert și a adăugat: Și foarte rău, desigur. Foarte rău.

— Nepotul tău spune o poveste convingătoare, Arthur, a spus Robert. Dar tu vezi că nu prea aparî în ea. Cum de n-ai observat ce se întâmplă?

Julian făcuse o poveste care să justifice și absența lui Arthur. Dar Robert era ca un câine care avea în față un os. Emma presupunea că tocmai de asta fusese numit Inchizitor.

Emma s-a uitat în cealaltă parte a camerei și a întâlnit ochii verzi ai lui Clary. Și-a amintit de ea, cum îngenunchease în fața ei la Idris, cum îi ținea mâinile și îi lăuda Cortana. S-a gândit că nu uiți niciodată un gest frumos pe care îl face față de tine cineva când ești copil.

— Robert, a spus Clary. N-are rost să faci asta. Ei au avut de luat decizii dificile, dar deciziile acelea nu au fost greșite.

— Atunci, lasă-mă să-l întreb ceva pe Arthur, Clary, a spus Robert. Ce pedeapsă ar alege el pentru un nefilim, chiar unul tânăr, care a încălcat Legea?

— Păi, a făcut Arthur, depinde, dacă nu cumva aceștia au fost deja pedepsiți, în urmă cu cinci ani, când și-au pierdut tatăl, fratele și sora.

Roseața s-a văzut și pe tenul măsliniu al lui Robert.

— Războiul Întunecat le-a luat familia...

— Conclavul a fost cel care i-a luat pe Mark și pe Helen, a intervenit Magnus. Ar trebui să ne așteptăm la trădare de la dușmani. Nu de la cei care se presupune că au grijă de noi.

— L-am fi protejat și noi pe Mark, a spus Robert Lightwood. Nu era cazul să se teamă de Conclav.

Arthur era palid, cu ochii dilatați. Dar Emma nu îl auzise niciodată vorbind atât de elocvent și așa de clar. Era bizar.

— Oare? a întrebat el. În cazul ăsta, Helen de ce e în continuare pe insula Wrangel?

— E mai sigur pentru ea acolo, s-a răstit Robert. Există încă oameni — nu și eu — care încă mai urăsc elfii pentru trădarea lor din Războiul Întunecat. Cum crezi că ar trata-o dacă ar reveni printre vânătorii de umbre?

— Deci nu l-ai fi putut proteja nici pe Mark, a concluzionat Arthur. Recunoști.

Înainte ca Robert să răspundă, Julian a spus:

— Unchiule Arthur, poți să le spui adevărul.

Arthur părea nedumerit; oricât de limpede vorbise până acum, nu părea să priceapă ce vrea să spună Julian. Respira precipitat, așa cum făcuse atunci, în Sanctuar, când îl durea capul.

Julian s-a întors spre Robert.

— Arthur a vrut să anunțe Consiliul imediat după ce delegația elfilor l-a adus aici pe Mark. Noi l-am implorat să nu anunțe. Ne-a fost teamă că îl vom pierde iar. Am crezut că dacă vom reuși să rezolvăm misterele crimelor împreună cu Mark, poate Consiliul l-ar privi cu ochi mai buni. Poate am reuși să-i convingem să-l lase să stea cu noi.

— Dar tu înțelegi ce-ai făcut? a întrebat Inchizitorul. Malcolm — dacă era în căutarea puterii întunecate — ar fi putut pune în pericol tot Conclavul.

Totuși, nici Robert nu părea convins de ce spunea.

— Malcolm nu căuta putere, a spus Julian. El voia să aducă din morți fata pe care a iubit-o. A fost rău ceea ce-a făcut. Și pentru asta a murit, așa cum trebuia să se întâmple. Dar ăsta a fost singurul lui țel și singurul lui plan. Nu l-a interesat nici Conclavul, nici vânătorii de umbre. Nu l-a interesat decât ea.

— Bietul Malcolm, a spus Magnus încet. Să pierzi persoana pe care o iubești, în felul acela. Noi știam că iubise o fată care devenise Soră de Fier. Nu aveam nici cea mai mică idee care era adevărul.

— Robert, a spus Jace. Copiii ăștia n-au greșit cu nimic.

— Poate că nu, dar eu sunt Inchizitorul. Nu pot să ascund asta. Când Malcolm Fade e mort, și a luat cu el și Cartea Neagră pe fundul oceanului, și când toate astea s-au întâmplat fără știrea conducătorului de Institut...

Julian a făcut un pas înainte.

— E ceva ce unchiul Arthur nu v-a spus. Nu a stat degeaba, lăsându-ne să facem ce vrem. El urmărea o altă sursă de magie neagră.

Julian se uita la Magnus când vorbea. Magnus, care îi mai ajutase și altă dată. Părea că pe el vrea să-l facă să înțeleagă, să fie crezut de el.

— Nu e o coincidență că Anselm Nightshade e în Sanctuar, a spus Julian cu gravitate. Arthur l-a adus aici fiindcă știa c-o să veniți.

Robert a ridicat din sprânceană.

— E adevărat? Arthur?

— Ar trebui să le spui. Oricum vor afla, a zis Julian, uitându-se insistent la unchiul lui.

— Eu...

Arthur se holba la Julian. În ochii lui era așa de pustiu, încât Emmei i s-a strâns stomacul. Julian părea că-l obligă pe Arthur să spună ce vrea el.

— N-am vrut să menționez asta, a spus Arthur, fiindcă mi s-a părut prea puțin important, comparativ cu ce am aflat despre Malcolm.

— Ce să menționezi?

— Nightshade folosește magia întunecată pentru a obține profit, a răspuns Julian. Avea un aer calm și o urmă de regret. Face o grămadă de bani punând în pizza prafuri care dau dependență.

— Da... e exact așa! a exclamat Emma, ca să acopere tăcerea uluită a lui Arthur. Orașul e plin de oameni care au devenit așa de dependenți de ea, încât ar face orice pentru el ca să le mai dea.

— Înrobiți de pizza? a făcut Jace. Asta e, fără îndoială, *cea mai ciudată*... S-a întrerupt când Clary l-a călcat pe picior. Pare foarte grav, a spus el. Adică toată chestia asta, cu pulberile demonice adictive.

Julian a traversat camera și a deschis larg ușile de la dulap. Din el au căzut mai multe cutii de pizza.

— Magnus?

Magnus și-a aruncat capătul eșarfei peste umăr și s-a apropiat de Julian și de cutii. A ridicat de jos una cu un aer atât de grav, de parcă s-ar fi pregătit să deschidă un coforț cu comori.

A pus mâna deasupra cutiei și a plimbat-o de la stânga la dreapta. Apoi a ridicat ochii.

— Arthur are dreptate, a declarat el. Magie întunecată.

Din Sanctuar s-a auzit un strigăt.

— Trădare! a strigat Anselm. *Et tu, Brute?*

— Nu poate să iasă, a spus Arthur, amețit. Ușile din față sunt încuiate.

Robert a luat-o la fugă spre Sanctuar. După o clipă, Jace și Clary s-au dus după el, lăsându-l în hol doar pe Magnus, cu mâinile în buzunare.

Magnus s-a uitat la Julian cu ochii lui verzi-aurii, foarte serioși.

— Frumușică treabă, a spus el. Nu știu cum s-o numesc altfel, dar... frumușică treabă.

Julian s-a uitat la Arthur, care se rezemase de peretele de lângă ușa Sanctuarului, cu ochii pe jumătate închiși și cu o expresie de suferință.

— O să ard în iad pentru asta, a mormăit el încet.

— Nu e nicio rușine să arzi pentru familia ta, a spus Mark. O să ard și eu bucuros alături de tine.

Julian s-a uitat la el, surprins, dar și recunoscător.

— Și eu la fel, a spus Emma. S-a uitat la Magnus: Îmi pare rău. Eu l-am ucis pe Malcolm. Știu că era prietenul tău și așa vrea...

— Era prietenul meu, a spus Magnus, cu ochii întunecați. Știam că iubise pe cineva care a murit. Nu știam restul poveștii. Conclavul l-a trădat, la fel cum v-a trădat și pe voi. Am trăit mult timp — am văzut multe trădări și multe inimi frânte. Sunt unii care se lasă devorați de suferință. Care uită că și alții pot suferi. Dacă Alec ar muri... S-a uitat în jos, la mâinile lui. Vreau să cred că eu nu aș face asta.

— Îmi pare bine că cel puțin am aflat ce s-a întâmplat cu părinții mei, a spus Emma. Acum știu, în sfârșit.

Până să mai spună cineva un cuvânt, s-a auzit o explozie de zgomote dinspre intrarea în Sanctuar. Jace a apărut la ușă, alunecând cu

spatele, cu jacheta lui elegantă acum sfâșiată și cu părul blond ciufulit. S-a uitat la cei de pe hol și a avut un zâmbet așa de strălucitor, încât părea să lumineze camera.

— Clary l-a prins pe Nightshade într-un colț, a spus el vesel. E destul de fâșneț pentru un vampir de vârsta lui. Mersi pentru mișcare, apropo — și când mă gândeam că noaptea asta va fi plictisitoare!

După ce au încheiat discuțiile cu Inchizitorul, care l-a luat pe sus pe Anselm Nightshade (ce încă mai jura răzbunare) și majoritatea locatarilor Institutului au plecat la culcare, Mark s-a dus la ușa de la intrare și s-a uitat afară.

Aproape se luminase. Mark putea vedea în depărtare răsăritul, în marginea de est a plajei semicirculare. Apele aveau străluciri de perlă, ca și cum printr-o crăpătură a cerului s-ar fi scurs în lume vopsea albă.

— Mark, a auzit el o voce în spatele lui.

S-a întors. Era Jace Herondale.

Se simțea ciudat când se uita la Jace și Clary; se îndoia că frații lui au aceeași senzație. În fond, ultima oară când îi văzuse, ei erau de vârsta lui Julian. Fuseseră ultimii vânători de umbre pe care îi văzuse înainte de a fi luat în Vânătoarea Sălbatică.

Nu se putea spune că erau de nerecunoscut — probabil nu aveau mai mult de douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani. Dar, de aproape, Mark a observat că Jace căpătase un aer nedefinit de fermitate și maturitate. Nu mai era băiatul care se uitase în ochii lui Mark și îi spusese cu voce tremurătoare: *Vânătorii Sălbatici. Acum ești unul de-ai lor.*

— Mark Blackthorn, a spus Jace. Politicos ar fi să spun că te-ai schimbat, dar nu te-ai schimbat.

— M-am schimbat, l-a contrazis Mark. Dar nu vizibil.

Jace a părut că înțelege; a dat din cap și s-a uitat spre ocean.

— Un om de știință a spus odată că dacă oceanul ar fi limpede ca cerul și am putea vedea tot ce e în el, nimeni nu ar mai vrea să intre în apă. Atât sunt de înspăimântătoare creaturile care trăiesc acolo, la opt kilometri adâncime.

— Cel care a spus asta nu cunoaște terorii cerului, a replicat Mark.

— Probabil că nu. Mai ai lampa-vrăjitoarei pe care ți-am dat-o?

Mark a dat din cap.

— Am avut-o tot timpul la mine cât am stat în Regatul Elfilor.

— Nu am dat decât două pietre cu rune de lumină magică în viața mea, a spus Jace. Ție și lui Clary. Și-a lăsat capul într-o parte. Când ne-am întâlnit acolo, în tuneluri, am văzut ceva la tine. Erai speriat, dar nu aveai de gând să cedezi. N-am avut nici cea mai mică îndoială c-o să ne mai vedem.

— Serios?

Mark se uita la el, sceptic.

— Serios. Jace a zâmbit cu zâmbetul lui degajat, fermecător. Să nu uiți că Institutul din New York e de partea voastră, a spus el. Să-i amintești asta și lui Julian, dacă veți mai avea vreodată probleme. Nu e simplu să conduci un Institut. Eu ar trebui să știu.

Mark a dat să protesteze, dar Jace deja se întorsese și intrase la Clary. Mark se îndoia că Jace ar fi luat în seamă protestele lui, dacă ar fi apucat să-i vorbească. Dar era clar că văzuse situația exact așa cum e, și nu avea de gând să facă ceva care să-i tulbure.

Mark a privit din nou orizontul. Se luminase mai tare. Drumul, autostrada, copacii deșertului, toate căpătaseră contururi ferme în lumina tot mai puternică. Și acolo, la marginea drumului, era Kieran, cu fața spre mare. Mark îl vedea doar ca pe o umbră, dar Kieran nu putea fi confundat cu nimeni, nici când se vedea ca o umbră.

Mark a coborât scările și s-a dus la el. Nu își schimbase hainele, iar lama sabiei atârnată la șold era încă pătată de sânge.

— Kieran, a spus el.

— O să rămâi? l-a întrebat Kieran, apoi și-a răspuns singur, plin de tristețe: Desigur, o să rămâi.

— În cazul în care mă întrebi dacă voi rămâne cu familia mea sau mă voi întoarce la Vânătoarea Sălbatică, atunci, da, ai răspuns bine. Investigația s-a încheiat. Criminalul și Discipolii nu mai sunt.

— Nu asta a fost înțelegerea, a protestat Kieran. Vânătorii de umbre trebuiau să ne predea criminalul, ca să fie judecat după legile spiritelor naturii.

— Dacă mă gândesc la faptul că Malcolm e mort și la dimensiunile trădării lui Iarlath, cred că poporul tău o să privească cu indulgență alegerea mea, a spus Mark.

— Poporul *meu*? a repetat Kieran. Știi că ei nu sunt indulgenți. Cu mine nu au fost indulgenți.

Mark și-a adus aminte de ziua în care l-a văzut pentru prima oară pe Kieran, de privirea sfidătoare a ochilor lui întunecați, care abia se vedeau printre şuvițele negre de păr încâlcit. Și-a adus aminte de satisfacția vânătorilor sălbatici, bucuroși că acum aveau și un prinț pe care să-l chinuiască și să-l batjocorească. Cum trecuse Kieran peste toate astea, cu strâmbătura disprețuitoare a gurii și bărbia ridicată. Cum trecuse peste faptul că tatăl lui îl aruncase la vânătorii sălbatici, așa cum arunci un os unui câine. Kieran nu avusese un frate care să-l iubească și care să se lupte să-l aducă înapoi. Nu îl avusese pe Julian.

— Dar mă voi lupta pentru tine, a spus el, uitându-se în ochii lui Mark. Le voi spune că e drept să rămâi aici. A ezitat. O să... ne mai vedem?

— Nu cred, Kieran, a răspuns Mark, cu toată blândețea de care era capabil. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Pe chipul lui Kieran a trecut fulgerător o undă de durere, pe care a ascuns-o repede. Culoarea părului său se estompase acum într-un albastru-argintiu, ca apa oceanului dimineța.

— Nu mă așteptam la alt răspuns. Am sperat, însă. E greu să ucizi speranța. Dar presupun că te-am pierdut de mult timp.

— Nu chiar așa de mult, a spus Mark. M-ai pierdut când ai venit aici cu Iarlath și Gwyn și i-ai lăsat să-mi biciuiască fratele. Aș fi putut să te iert pentru orice durere ar fi trebuit să suport eu din cauza ta. Dar niciodată n-am să te iert pentru suferința lui Julian și a Emmei.

— Emma? a întrebat Kieran, cu sprâncenele ridicate. Am crezut că fata cealaltă a intrat în grațiile tale. Prințesa ta.

Mark a scos un hohot de râs înfundat.

— Pentru numele Îngerului, a spus el, și a văzut că prințul pălește la auzul expresiei specifice vânătorilor de umbre. Imaginația ta n-are limite din cauza geloziei. Kieran... toți cei care trăim sub acoperișul

acesta, uniți sau nu prin sânge, suntem legați cu o coardă invizibilă de iubire și datorie și loialitate și onoare. Asta înseamnă să fii vânător de umbre. Familia...

— Ce să știu eu de familie? Tatăl meu m-a vândut Vânătorii Sălbatică. Pe mama nu o cunosc. Am trei duzini de frați, și toți ar fi prea bucuroși să mă vadă mort. Mark, tu ești tot ce am.

— Kieran...

— Și te iubesc. Pentru mine ești singurul de pe pământ și de sub cer pe care îl iubesc.

Mark s-a uitat în ochii lui Kieran, cel negru și cel argintiu, și a văzut acolo, ca întotdeauna, cerul nopții. Și a simțit în piept acea atracție periculoasă, care îi spunea că cerul ar putea fi drumul lui. Că acolo nu ar mai trebui să-și bată capul cu problemele umane: bani și adăpost și reguli și legi. Că ar putea zbura peste ghețari, prin ceruri, peste pădurile de care niciun om n-a știut că există. Că ar putea dormi în ruinele orașelor dispărute de secole. Că acoperișul lui ar fi doar o pătură. Că ar putea să stea în brațele lui Kieran, numărând stelele.

Dar el dăduse întotdeauna stelelor numele fraților și surorilor lui. Era frumoasă ideea de libertate, dar era o iluzie. Inima omului este înlănțuită de iubire.

Mark și-a scos de la gât lăntișorul de care era prinsă săgeata elfilor. A luat mâna lui Kieran, a întors-o cu palma în sus și a pus acolo lăntișorul.

— Nu voi mai trage nicio săgeată pentru vânătorii sălbatici, a spus el. Păstrează-o și amintește-ți de mine, poate.

Kieran a strâns în pumn vârful de săgeată, cu încheieturile albite.

— Stelele se vor stinge înainte să te uit pe tine, Mark Blackthorn.

Mark i-a atins ușor obrazul. Ochii prințului erau larg deschiși, lipsiți de lacrimi. Dar în ei Mark vedea o imensă singurătate. Mii de nopți întunecate, singur călare, și nicio casă la care să se întoară.

— Nu te iert, a spus el. Dar ai venit să ne ajuți, în final. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi venit. Deci dacă vei avea nevoie de mine vreodată — dacă vei avea cu adevărat nevoie de mine —, trimite după mine și voi veni.

Kieran a închis ochii pe jumătate.

— Mark...

Dar Mark deja se întorsese să plece. Kieran a rămas acolo, uitându-se în urma lui, și, deși nu a făcut nicio mișcare și nu a scos niciun cuvânt, la marginea falezei, Suliță-de-Vânt s-a cabrat și a nechezat, cu copitele înălțate spre cer.

Fereastra lui Julian dădea înspre deșert. Ar fi putut oricând, în acești cinci ani, să se mute în camera lui Mark, care avea vedere la ocean, dar i se părea că, dacă ar face asta, ar fi ca și cum ar renunța la speranța că el se va întoarce. Și pe urmă, era singura cameră în care fereastra avea un pervaz foarte lat, pe care erau o mulțime de pernuțe, acum destul de jerpelite. Petrecuse ore în șir acolo cu Emma, citind, desenând, în soarele care făcea ca părul ei să semene cu focul.

Acolo stătea și acum, cu fereastra întredeschisă, să iasă mirosurile care i se părea că încă n-au ieșit din el, chiar după duș: sânge și piatră udă, apă de mare și magie neagră.

Până la urmă, toate se termină, s-a gândit el. Chiar și cea mai ciudată noapte din viața lui. Clary îi luase deoparte, pe el și pe Emma, după ce Anselm fusese capturat, îi îmbrățișase și le reamintise că pot s-o sune oricând. El a înțeles că, în felul ei discret, Clary voia să îi spună, să le spună amândurora, că pot să îi împărtășească povara lor.

Știa că nu va face asta niciodată.

Telefonul a țârâit. S-a uitat la ecran: era Emma. Îi trimisese o fotografie. Niciun cuvânt, doar o fotografie cu dressingul ei, plin de poze și hărți și bilețele și articole de ziar.

Și-a pus pe el niște jeanși și un tricou și a ieșit pe hol. În Institutul adormit domnea liniștea și nu se auzea decât vântul deșertului lovindu-se de sticlă și de piatră.

Emma era în camera ei, stând pe podea, rezemată de tăblia patului, cu telefonul lângă ea. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte lungă, cu bretele subțiri, palidă în lumina dimineții.

— Julian, a spus ea, știind că este el fără să ridice capul. Erai treaz, nu-i așa? Am bănuir că ești treaz.

S-a ridicat, cu ochii la dulap.

— Nu știu ce să fac cu el, a spus ea. Am petrecut atâta timp adunând tot ce mi se părea că poate fi o probă, făcând presupuneri, gândindu-mă la asta și la nimic altceva. Era secretul meu cel mare, era motorul tuturor acțiunilor mele. S-a uitat la Julian: Acum e doar un dressing plin de prostii.

— Nu pot să-ți spun ce să faci cu el. Dar pot să-ți spun că nu trebuie să te gândești chiar acum la asta.

Părul Emmei era lăsat pe spate, ca o lumină blondă pe umerii ei, gâdilându-i obrazul cu vârfurile buclelor, și el a strâns pumnii cu unghiile înfipite în palmă, ca să nu o tragă spre el, ca să nu-și îngroape fața și mâinile în părul ei.

Și-a mutat privirea spre rănilor vindecate de pe brațele și mâinile ei, la arsura a cărei roșeață începea să dispară, mărturie că noaptea aceea nu fusese ușoară.

Nimic din ce făceau ei nu era ușor.

— Mark rămâne la noi, nu? a întrebat ea. Conclavul nu mai poate face nimic să-l ia de aici.

Mark. Primul ei gând a fost la Mark. Julian a izgonit din minte gândul acela: era nedemn, ridicol. Nu mai aveau doisprezece ani.

— Nimic, a confirmat el. Mark nu a fost exilat. Singura interdicție era să nu-l căutăm. Nu l-am căutat. A venit singur acasă, iar ei nu mai au ce face. Și cred că, după cât ne-a ajutat cu Malcolm, ar fi o mișcare foarte nepopulară dacă ar vrea să facă ceva.

Ea a zâmbit slab, apoi s-a urcat în pat și și-a strecurat picioarele lungi și goale sub pătură.

— Am trecut pe la Diego și Cristina, a spus ea. El dormea în pat și Cristina pe fotoliu, lângă el. Să vezi ce-o să râd mâine de ea.

— Cristina e îndrăgostită de el? De Diego, vreau să zic, a întrebat Julian și s-a așezat pe marginea patului.

— Nu știu sigur. Emma și-a fluturat degetele în aer. Ei au niște, știi tu. Chestii.

— Nu, nu știu. A copiat și el gestul ei. Ce-i asta?

— Afaceri amoroase neterminate, a răspuns Emma și a tras pătura mai sus.

— Când fluturi degetele așa înseamnă afaceri neterminate? Trebuie să țin minte.

Julian a simțit colțurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet. Numai Emma putea să-l facă să zâmbească după o noapte ca asta.

Ea a dat într-o parte un colț al păturii.

— Stai?

Nimic nu-și dorea mai mult decât să se urce în pat lângă ea, să-i mângâie conturul feței cu degetele: pomeții largi, bărbia ascuțită, ochii pe jumătate închiși, genele ca mătasea. Trupul și mintea lui erau epuizate peste măsură, prea epuizate pentru dorință, dar dorul de apropiere și de companie rămăsese. Atingerea mâinilor ei, pielea ei puteau să-l aline mai mult decât orice.

Și-a amintit de plajă, de orele în care a stat treaz, încercând să memoreze cum e s-o ții în brațe pe Emma. Dormiseră de multe ori împreună, dar niciodată nu își imaginase ce diferență enormă e să simți în brațele tale trupul cuiva. Să-ți potrivești respirația după respirația sa.

A urcat în pat lângă ea, îmbrăcat, și s-a învelit cu pătura. Ea stătea pe o parte, cu capul sprijinit în mână. Avea o mină serioasă, preocupată.

— Felul în care ai orchestrat povestea din seara asta, Julian. M-ai speriat puțin.

El i-a atins ușor vârfurile părului, apoi a lăsat mâna jos. O durere surdă îi cuprindea corpul, o durere profundă, care părea să vină din măduva oaselor.

— Niciodată nu trebuie să te sperii de mine. Niciodată. Ești unul dintre oamenii pe care niciodată nu i-aș face să sufere.

Ea a întins mâna și i-a pus palma pe inimă. Între mâna ei și pieptul lui era pânza tricoului, dar el a simțit atingerea de parcă ar fi fost direct pe piele.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Arthur și Anselm când am ajuns acasă. Pentru că am impresia că nu pricep.

Așa că i-a spus. I-a spus cum de luni de zile tot puneă într-o sticlă de vin porțiunile pe care Malcolm i le dădea pentru Arthur. Pentru

orice eventualitate. Cum a lăsat sticla de vin cu supradoza de medicament în Sanctuar. Cum și-a dat seama că atunci când se vor întoarce de la convergență va fi nevoie ca Arthur să fie coerent, să funcționeze. Cum l-a sunat pe Arthur și i-a spus că trebuie să-l servească pe Anselm cu vin și să bea și el puțin, pentru că știa că poțiunea nu va avea efect decât asupra lui. Cum știa că făcuse un lucru oribil, punându-l pe unchiul său să ia medicamentul fără să știe. Cum pusese cutiile de pizza în dulapul din hol, încă de prima oară când comandaseră — pentru orice eventualitate; cum știa că îi făcuse o figură oribilă lui Anselm, care nu merita pedeapsa pe care probabil o va primi. Cum uneori nu-și dădea seama cine e, cum de e capabil să facă lucrurile pe care le făcea, și pe care totuși nu putea să nu le facă.

Atunci când a terminat, ea s-a aplecat spre el și i-a atins ușor obrazul. Mirosea vag a săpun de trandafiri.

— Eu știu cine ești, a spus ea. Ești *parabatai*-ul meu. Ești băiatul care face ce trebuie să fie făcut, fiindcă nu are cine altcineva s-o facă.

Parabatai. Julian nu se gândise niciodată la cuvântul acesta cu atâta amărăciune, chiar dacă simțea ce simțea și știa ce știa. Dar acum se gândea la anii pe care îi aveau înaintea, în care niciodată nu se vor simți în deplină siguranță împreună, în care nu se vor putea săruta și nu se vor putea atinge fără să se teamă că vor fi descoperiți, și nu și-a putut stăpâni emoția neașteptată, incontrollabilă, care l-a cuprins.

— Și dacă am fugi? a întrebat el.

— Să fugim? Și unde să ne ducem?

— Undeva unde să nu ne găsească. Aș putea s-o fac. Să găsesc un loc. A văzut tandrețea din ochii ei.

— Și-ar da seama de ce am fugit. Și nu am putea să ne mai întoarcem niciodată.

— Ne-au iertat că am încălcat Pacea Rece, a spus el, și știa că se simte disperarea din vocea lui.

Știa că vorbele lui se îngheșuie unele peste altele. Dar erau vorbe pe care voise să le spună de mult, dar nu îndrăznise: erau vorbe ce veneau dintr-o parte a lui care fusese atâta timp încuiată, încât se întreba dacă partea aceea mai trăiește.

— Au nevoie de vânători de umbre. Nu suntem suficient de mulți. Poate ne-ar ierta și pentru asta.

— Julian... n-ai putea să te împaci cu gândul că ai lăsat copiii. Sau pe Mark și Helen. Vreau să spun, Mark abia s-a întors. E imposibil.

El încercase să țină departe de el gândul la copii, la frații și surorile lui, ca Poseidon care ține marea în loc.

— Spui asta fiindcă nu vrei să fugi cu mine? Fiindcă nu vrei să...

De undeva de pe hol s-a auzit un țipăt subțire: Tavvy.

Într-o clipă, Julian se dăduse jos din pat, cu picioarele goale pe podeaua rece.

— Trebuie să plec.

Emma s-a ridicat în coate. Chipul ei era serios, dominat de ochii mari și întunecați.

— Vin și eu cu tine.

Au pornit în grabă spre camera lui Tavvy. Ușa fusese lăsată deschisă, iar în cameră era aprinsă o lampa-vrăjitoarei slabă. Tavvy stătea ghemuit jumătate în cortul lui, jumătate afară, răsucindu-se agitat în somn.

Emma a îngenuncheat imediat lângă el și i-a mângâiat părul șaten, ciufulit.

— Copilașule, a murmurat ea. Biet copilaș, ce noapte ai avut, pentru numele Îngerului!

S-a întins pe o parte, cu fața la Tavvy, iar Julian s-a culcat de cealaltă parte a lui. Tavvy a țipat, s-a întors și s-a ghemuit în Julian; respirația i s-a calmat și s-a liniștit în somn.

Julian s-a uitat la Emma peste părul lui cârlionțat.

— Ți-aduci aminte? a întrebat-o el.

Vedea în ochii ei că își aduce aminte. De anii aceia în care avuseseră grijă de copii, de nopțile în care nu dormeau, stând cu Tavvy sau cu Dru, cu Ty și cu Livvy. Se întreba dacă și ea avusese fantezia lui, că erau căsătoriți și că cei mici erau copiii lor.

— Îmi aduc aminte, a răspuns ea. De-asta am spus că nu ai putea niciodată să-i lași. N-ai putea suporta. Și-a sprijinit capul în mână; cicatricea de pe antebraț se vedea în lumina slabă ca o linie albă. Nu vreau să faci un lucru pe care l-ai regreta toată viața.

— Am făcut deja un lucru pe care îl voi regreta toată viața, a spus el, gândindu-se la cercurile de foc din Orașul Tăcut, la runele de pe clavicula lui. Acum încerc să repar ce-am stricat.

Ea și-a lăsat ușor capul pe podea, lângă Tavvy, și părul ei blond părea că e o pernă.

— Cum ai spus și tu cu dressingul meu. Hai să vorbim mâine. Bine?

El a dat din cap, uitându-se la ea cum închide ochii, cum i se liniștește respirația și adoarme. La urma urmei, așteptase atâta timp. Putea să mai aștepte o zi.

După răsăritul soarelui, Emma s-a trezit dintr-un coșmar, strigând numele părinților ei — și pe-al lui Malcolm. Julian a luat-o în brațe și a dus-o în dormitorul ei.

27

SMULGE-MI SUFLETUL

ULTIMA ZI ÎN CARE KIT ROOK L-A VĂZUT PE TATĂL SĂU ERA O ZI obișnuită și ei stăteau în livingul lor. Kit era întins pe podea, citind o carte despre escrocherii și șmecherii. După părerea lui Johnny, venise timpul să îi cunoască pe „clasici” — ceea ce pentru majoritatea oamenilor ar fi însemnat Hemingway și Shakespeare, dar pentru Kit însemna să studieze scheme de escrocări: „prizonierul spaniol” și „spargerea pepenelui”.

Johnny stătea în fotoliul lui preferat, în poziția lui obișnuită de meditație — cu degetele sub bărbie, cu picioarele încrucișate. De câte ori stăteau așa, iar razele soarelui se strecurau pe fereastră, luminând chipul fin și osos al tatălui său, Kit se gândea la toate lucrurile pe care nu le știa: cine fusese mama lui, dacă era adevărat, așa cum se șoptea prin piață, că familia lui Johnny făcea parte din aristocrația engleză și că se dezisese de el atunci când observase că are darul Vederii. Nu că era visul lui să fie aristocrat, dar se gândea cum ar fi să ai o familie care are mai mult de doi membri.

Dintr-odată, podeaua parcă s-a ridicat sub el. Cartea a zburat și el a alunecat câțiva metri, până s-a proptit în măsuta de cafea. A ridicat capul, cu inima bubuind, și a văzut că tatăl lui era deja la fereastră.

Kit s-a ridicat în picioare.

— Cutremur?

Dacă trăiai în sudul Californiei, erai obișnuit cu micile mișcări ale faliiilor pământului, care te trezesc în toiul nopții, când auzi zăngănind paharele din dulapul de la bucătărie.

Johnny s-a îndepărtat de fereastră, palid ca un mort.

— S-a întâmplat ceva cu Gardianul, a spus Johnny. Vrăjile de protecție ale casei au dispărut.

— Ce?

Kit era șocat. Casa lor fusese păzită întotdeauna, din câte știa el. Tatăl lui considera vrăjile de protecție mai mult decât necesare — esențiale, precum acoperișul sau fundația casei, parte integrantă a materialului din care era construită locuința.

Apoi și-a amintit că anul trecut îi spusese ceva despre niște vrăji demonice de protecție, mult mai puternice...

Johnny a tras o înjurătură, de fapt un șir lung și constant de înjurături, și s-a repezit la bibliotecă. A luat de acolo o carte de farmece jerpelită.

— Du-te jos, Kit, i-a spus el și a dat la o parte cu piciorul covorul din mijlocul camerei, care acoperea cercul de protecție desenat pe podea.

— Dar...

— Am spus, du-te jos! Johnny a făcut un pas către fiul său, de parcă ar fi vrut să întindă mâna spre el, să-i atingă umărul, poate. Apoi a lăsat mâna jos. Rămâi în pivniță și nu ieși de acolo, orice s-ar întâmpla! a lătrat el și s-a întors spre cerc.

Kit a pornit spre scări. A coborât o treaptă, apoi încă una, după care s-a oprit.

Telefonul lui Johnny era pe un raft de jos al bibliotecii, de unde ar fi putut să-l ia chiar de pe scări. Kit l-a șterpelit repede și a căutat în agendă numele ei. *Dar dacă te răzgândești, ai numărul meu. La Carstairs.*

Abia a avut timp să scrie în grabă un mesaj, când podeaua sufrageriei a explodat. De jos au început să iasă niște *chestii*. Un fel de lăcuste uriașe, de o culoare verde intens, ca otrava. Aveau niște capete mici,

triunghiulare, gura plină de dinți ascuțiți, și de pe toată lungimea corpului se șteau picioare lungi, subțiri și zimțate.

Tatăl lui stătea înlemnit în mijlocul cercului. Un demon s-a aruncat spre el, dar s-a lovit de zidul vrăjit care îl înconjura. Apoi s-a aruncat altul, dar nici el n-a avut succes. După aia a început o chițăială generală.

Kit nici nu se putea mișca. Auzise despre demoni, evident. Văzuse și poze, ba chiar mirosise magia demonică. Dar asta era cu totul altceva. L-a văzut pe tatăl lui uitându-se la el cu un amestec de furie și panică. *Du-te jos.*

Kit a încercat să-și urnească picioarele, să le convingă să-l ducă. Nu-l ascultau. Panica îl înghețase.

Cel mai mare demon a părut deodată că îi simte mirosul și a început să bâzâie, surescitat. S-a îndreptat spre el.

Kit s-a uitat la tatăl lui. Dar Johnny nu s-a mișcat. Stătea în cercul lui, cu ochii cât cepele. Demonul și-a întins membrele zimțate spre Kit.

Și Kit a sărit. Habar n-avea cum a făcut asta, cum a știut corpul lui să facă asta. Sărise de pe scară, peste balustradă, și a aterizat ghemuit în sufragerie. Demonul care se întinsese după el a scos un țipăt ascuțit când și-a pierdut echilibrul și a căzut pe scări, lovindu-se de perete.

Kit s-a răsucit. O clipă, a prins privirea tatălui său. Era ceva jalnic în privirea aia — o expresie pe care Kit nu o mai văzuse niciodată —, apoi o altă bucată de podea s-a prăbușit, rupând și o parte din cercul de protecție.

Kit a sărit în spate. A zburat puțin prin aer și a aterizat pe brațul unui fotoliu, chiar când doi demoni îl prindeau pe tatăl lui și îl rupeau în două.

Emma era în mijlocul unui vis foarte confuz, cu Magnus Bane și o trupă de clovni, când a fost trezită din somn de o mână care o scutura de umăr. A mormăit ceva și s-a înfășurat mai bine în pătură, dar mâna era insistentă. A mângâiat-o apoi pe braț, ceea ce era chiar plăcut. Niște buze calde i-a atins ușor colțul gurii.

— Emma?

Prin ceața creierului ei obosit pluteau amintiri vagi, Julian ducând-o în brațe în dormitor, Julian trântindu-se în pat lângă ea. Chiar nu vedea niciun motiv să se trezească, nu când Julian era așa de afectuos. S-a prefăcut că doarme când el a sărutat-o pe obraz, apoi pe pomeți și apoi...

A sărit în fund, țipând.

— Mi-ai băgat limba în ureche!

— Dap. Avea un zâmbet larg. Dar te-am făcut să te trezești, nu?

— Bleah!

A aruncat în el cu perna pe care scria I LOVE CALI, dar el s-a ferit cu agilitate. Era în blugi și avea un tricou cenușiu, care făcea ca ochii lui să capete culoarea pietrelor de lapislazuli. Era clar că abia se trezise — era ciufulit și așa de adorabil, încât nu s-a putut stăpâni să-l atace decât punându-și mâinile la spate.

— De ce ții mâinile la spate? a întrebat-o el.

— Așa. A încrețit ușor din nas. Chestia aia cu urechea a fost ciudată. Să nu mai faci asta.

— Dar asta? a făcut el, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe gât.

Senzațiile se ridicau în spirale din locurile unde o săruta el — mai întâi pe claviculă, apoi pe gât, apoi pe colțul gurii.

Și-a scos mâinile de la spate și s-a întins spre el. Pielea lui era caldă de soare.

Fetele lor erau așa de aproape, încât putea să vadă micile scântei de culoare din ochii lui: auriu palid, albastru și mai palid. El nu zâmbea. Avea un aer foarte preocupat. Dorința aceea din ochii lui o distrugea.

S-au îmbrățișat, și picioarele li se încurcau în pătură, în vreme ce gurile lor se căutau. Încă nu era așa expert la săruturi, dar ei îi plăcea asta. Îi plăcea să știe că nu mai fusese cu nimeni în afară de ea. Că ea era prima. Îi plăcea că ceva așa de simplu, ca un sărut, pentru el era și acum o sursă de uimire. I-a urmărit cu limba conturul buzelor, de la un capăt la celălalt, până când el s-a lăsat pe spate pe pat și a tras-o peste el. A avut un frison, arcuindu-se spre ea, mâinile i-au alunecat pe coapsele ei.

— Emma?

S-a auzit o bătaie în ușă. S-au despărțit în grabă — Julian s-a dat jos din pat, Emma s-a ridicat în fund, cu inima bătându-i nebunește.

— Emma, sunt Dru. L-ai văzut pe Jules?

— Nu, a spus ea răgușită. Nu l-am văzut.

Ușa a început să se deschidă.

— Nu! a strigat Emma. Nu... m-am îmbrăcat.

— Nu contează, a spus Dru indiferentă, dar n-a mai deschis ușa.

Emma era hotărâtă să nu se uite la Julian. *Nu s-a întâmplat nimic*, și-a spus ea. *Calmă, fii calmă.*

— În fine, dacă-l vezi, să-i spui că Tavvy și toată lumea vrea să mănânce. Și că Ty și Livvy fac mizerie la bucătărie.

Vocea ei avea tonul satisfăcut al surorii care își pârăște frații.

— Bine, a spus Emma. L-ai căutat la atelier? Poate e acolo.

S-a auzit un foșnet.

— Nu l-am căutat. Bună idee. Ne vedem mai târziu!

— Pa, a spus încet Emma.

Pașii lui Dru deja se îndepărtau pe hol.

În sfârșit, Emma și-a permis să se uite la Julian. Era rezemat de pereți, respirând precipitat, cu ochii pe jumătate închiși, cu dinții înfipti în buza de jos.

A respirat adânc.

— Raziell, a șoptit el. Era cât pe ce.

Emma s-a ridicat în picioare, cu cămașa înfășurată în jurul genunchilor. Tremura.

— Nu putem, a început ea. Nu putem... o să fim prinși.

Julian deja se apropiase de ea și a luat-o în brațe. Emma îi auzea inima lovindu-se de coaste, dar vocea lui era fermă.

— E o Lege stupidă, a spus el. E o Lege proastă, Em.

Există un motiv pentru care nu poți să te îndrăgostești de parabatai-ul tău. Și când vei afla acest motiv, o să simți și tu cruzimea vânătorilor de umbre, așa cum am simțit-o și eu.

Vocea lui Malcolm, nechemată și inevitabilă, își făcuse loc în creierul lui Emma. Făcuse tot ce-i stătuse în putere s-o uite, să uite ce îi

spusese. Malcolm mințea — tot ce spusese nu era decât o minciună. Cu siguranță și asta era o minciună.

Și totuși. A încercat să nu se mai gândească, dar știa că trebuie să-i spună lui Julian. Avea dreptul și el să știe.

— Trebuie să vorbim, a spus ea.

A simțit cum inima lui se oprește vreme de o bătaie.

— Nu spune asta. Știu că nu e bine. A strâns-o și mai tare. Nu te speria, Emma, a șoptit el. Nu renunța la noi pentru că ești speriată.

— Sunt speriată. Nu pentru mine, pentru tine. Tot ce-ai făcut tu, ca să ții copiii împreună, toate secretele, toată prefăcătoria... Situația nu s-a schimbat, Julian. Dacă din cauza mea suferă unul dintre voi...

El a sărutat-o, oprindu-i valul de cuvinte. În ciuda situației, ea a simțit sărutul în tot corpul.

— Am tot citit cărți de drept, a spus el, îndepărtându-se de ea. Toate articolele despre *parabatai*. Le-am citit de un milion de ori. Nu a existat niciun caz de *parabatai* îndrăgostiți care să fie iertați. Numai povești de groază. Și eu nu pot să-mi pierd familia. Ai dreptate. Asta m-ar omorî. Dar poveștile de groază se referă la cei care au fost prinși. Julian a respirat adânc, cu ochii în ochii ei. Dacă suntem prudenți, n-o să fim prinși.

Ea se întreba ce se întâmplase noaptea trecută cu Julian, dacă nu cumva depășise un prag, un prag care îi arăta că responsabilitățile care îl împovărau nu sunt de neînving. Nu îi stătea deloc în fire să încalce regulile și, cu toate că și ea voia același lucru, se simțea descurajată.

— Trebuie să stabilim niște reguli, a spus el. Reguli stricte. Când putem să ne vedem. Trebuie să avem grijă. Mai mult decât am avut până acum. Gata cu plaja, gata cu atelierul. Trebuie să fim absolut siguri că suntem într-un loc în care nu poate să ne găsească nimeni.

Ea a dat din cap.

— Nici nu trebuie să mai vorbim despre asta, a adăugat ea. Nu în Institut. Unde ar putea să ne audă cineva.

Julian a încuviințat din cap. Pupilele lui erau ușor dilatate, iar ochii aveau culoarea furtunii gata să se abată asupra oceanului.

— Ai dreptate. Nu putem vorbi aici. Mă duc să fac ceva de mâncare pentru copii, ca să nu mă mai caute. Apoi ne întâlnim pe plajă, bine? Știi tu unde.

Unde te-am scos din apă. Acolo unde a început totul.

— OK, a spus ea după un moment de ezitare. Pleacă tu primul, și ne vedem acolo. Dar tot vreau să-ți spun ceva.

— Cel mai important lucru e să rămânem împreună, Emma. Asta contează...

Ea s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat. Un sărut lung, lent, amețitor, care l-a făcut să geamă.

Când Emma s-a îndepărtat de el, a privit-o cu ochii mari.

— Cum se descurcă oamenii cu sentimentele astea? Părea sincer uimit. Cum de nu sunt tot timpul unul peste altul atunci când sunt, știi tu, îndrăgostiți?

Emma a înghițit în sec, fiindcă pe neașteptate îi venise să plângă.

Îndrăgostiți. El nu mai spusese asta niciodată.

Te iubesc, Julian Blackthorn, a spus ea în gând, uitându-se la el, în camera ei, așa cum mai fusese de mii de ori până acum, numai că acum era cu totul altfel. Cum poate să fie ceva atât de sigur și de familiar, și în același timp atât de înfricoșător și nou și atotcuprinzător?

Pe ușa din spatele lui, vedea liniuțele aproape șterse, făcute cu creionul, când își măsuraseră ei odinioară înălțimea. Nu mai făcuseră asta după ce Julian se înălțase mult față de ea, iar ultimul semn era acum mult mai jos de umărul lui.

— Ne vedem pe plajă, a șoptit ea.

El a ezitat o clipă, apoi a dat din cap și a ieșit din cameră. Se uita după el cu o senzație ciudată în piept, ca o presimțire rea — oare cum va reacționa când îi va povesti ce a spus Malcolm? Chiar dacă va considera că e minciună, cum ai putea să faci planuri pentru o viață în care să te ascunzi și să te strecuri tot timpul, și să pretinzi că e ceva frumos? Până acum nu prea înțelesese rostul petrecerilor de logodnă (deși se bucura pentru Isabelle și Simon), dar acum pricepea: când iubești pe cineva, vrei să afle toată lumea, și ei doi exact asta nu puteau face.

Măcar putea să-i spună că-l iubește. Că-l va iubi mereu. Că nimeni n-o să-i ia locul.

Gândurile i-au fost întrerupte de un țârâit zgomotos. Telefonul. S-a dus la birou să-l ia și și-a trecut degetul pe ecran să-l deschidă.

Era un mesaj acolo, cu litere mari, roșii.

URGENTĂ

TE ROG VINO

TE ROG

KIT ROOK

— Cristina?

Cristina s-a desfăcut încet din poziția ei ghemuită. O dureau și picioarele, și spatele; adormise pe fotoliul de lângă pat. Putea să se fi culcat pe jos, dar ar fi fost mai dificil să se uite din când în când și la Diego.

Rana lui de la umăr fusese mult mai gravă decât crezuse ea: o tăietură adâncă, având bășici roșii în jur, făcute de magia neagră, din cauza căreia runele de vindecare n-aveau efect aproape deloc. Îi tăiasе jacheta groasă și plină de sânge cu cuțitul, la fel și tricoul, ud de sânge și transpirație.

Adusese prosoape și le pusese pe pat, apoi îi ștersese sângele de pe față și de pe gât cu un prosop umed. Îi făcuse rune pentru alinarea durerii, rune de vindecare peste rune de vindecare. Cu toate acestea, el se răsucise toată noapte în pat, cu părul negru încurcându-se pe perne.

De când plecase din Mexic, niciodată nu-și amintise atât de clar și de dureros ce însemnaseră ei unul pentru altul înainte. Cât de mult îl iubise. Inima ei se făcuse bucățele când îl auzise strigându-și fratele, implorându-l să-l ajute. *Jaime, Jaime, ayúdame. Ayutá-mă.* Apoi o strigase pe ea, și asta fusese și mai rău. *Cristina, no me dejes. Regresa.*

Cristina, nu mă lăsa. Întoarce-te.

Sunt aici, îi spusese ea. *Estoy aquí,* dar el nu se trezise, ci ținea cearșaful cu degetele încheștate, apoi căzuse într-un somn agitat.

Nu-și mai amintea când adormise și ea. Auzise voci jos, apoi pași pe hol. Emma băgase capul să vadă ce face, o îmbrățișase și plecase să se culce după ce ea îi spusese că e totul în regulă.

Dar acum soarele strălucea în cameră și Diego se uita la ea cu ochii limpeziți de durere și de febră.

— *¿Estás bien?* a șoptit ea, cu gâtul uscat.

El s-a ridicat în fund și cearșaful a alunecat de pe el. Ca să-și dea ea seama brusc că el nu are tricou, s-a gândit Cristina. A încercat să se concentreze pe rana din piept, acolo unde îl lovise magia lui Malcolm. Era deasupra inimii, acolo unde se făcea de obicei runa mariajului; avea o nuanță de violet mult mai intensă decât o vânătaie obișnuită. Era aproape ca ochii lui Malcolm.

— Da, mă simt bine, a răspuns el, parcă surprins. Mă simt bine. Ai fost aici... S-a uitat în jos și pentru o clipă a semănat foarte bine cu băiețelul pe care îl știa Cristina, care suporta în tăcere toate tâmpeniile făcute de Jaime, toate prostiile și strâmbăturile lui. Am visat că ai stat cu mine, a spus.

— Chiar am stat cu tine.

A rezistat tentației de a se apleca spre el pentru a-i aranja părul.

— Și totul e în regulă? a întrebat el. Nu-mi amintesc prea multe lucruri după ce ne-am întors.

Ea a dat din cap.

— A mers surprinzător de bine.

— Asta e camera ta? a întrebat Diego, uitându-se în jur.

Ochii i-au strălucit când a văzut ceva în spatele ei și a zâmbit.

— Îmi amintesc de asta.

Cristina s-a întors să vadă la ce se uită. Pe un raft de lângă pat era un *árbol de vida*, un copac al vieții — un vas delicat de ceramică, împodobit cu flori, luni, sori, lei, sirene și săgeți. Jos era înfățișat îngerul Gabriel, rezemat de un copac, cu scutul pe genunchi. Era unul dintre puținele suvenire pe care le luase cu ea când plecase.

— Tu l-ai făcut, a spus ea. Mi l-ai dat de ziua mea. Când am împlinit treisprezece ani.

El s-a aplecat în față, cu mâinile pe genunchi.

— Nu ți-e dor de casă, Cristina? Măcar un pic?

— Evident că mi-e dor, a răspuns ea.

Spatele lui era drept și neted. Ea și-a amintit cum își înfigea unghiile în omoplații lui când se sărutau.

— Mi-e dor de familia mea. Mi-e dor chiar și de traficul din D. F. — nu că aici ar fi mult mai bun. Mi-e dor de mâncare, nu-ți vine să crezi ce numesc ei mâncare mexicană aici. Mi-e dor să mâncăm *jicaletas* în parc, împreună.

Și-a amintit de mâinile ei murdare de limetă și pudră de chili, de gustul puțin acru, puțin iute.

— Mie mi-e dor de tine, a spus el. În fiecare zi mi-e dor de tine.

— Diego...

S-a dat jos din fotoliu, s-a așezat pe pat și i-a luat mâna dreaptă în mâinile ei. Era mare și caldă; simțea în palmă atingerea inelului de familie — amândoi purtau inelul familiei Rosales, dar al ei avea pe interior blazonul familiei Mendoza, iar al lui avea blazonul familiei Rocio.

— Mi-ai salvat viața, a spus ea. Îmi pare rău c-am fost așa neiertătoare. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să te cunosc mai bine.

— Cristina...

El i-a atins părul și obrazul cu cealaltă mână. Atingerea degetelor lui era foarte ușoară. S-a aplecat spre ea încet, dându-i timp să se retragă. Nu s-a retras. Când buzele lui i-au atins gura, a ridicat capul spre el, pentru sărut; avea ciudatul sentiment că se îndreaptă în același timp spre viitor și spre trecut.

Pe aici pe undeva, și-a spus Mark. Undeva, în casă. Julian îi spusese că băgase în niște cutii toate lucrurile din camera lui și cutiile le pusese într-o magazie, undeva în aripa de est a casei. Era timpul să-și recapete lucrurile și să facă din camera lui un loc în care să se vadă că locuiește cineva. Iar asta însemna că trebuie să găsească magazia.

Pentru asta, nu trebuia decât să-l întrebe pe Julian, numai că nu reușise să dea de el. Probabil era ascuns pe undeva, cu hârtoagele Institutului. Lui Mark i se părea tare ciudat că lucrurile vor fi la fel ca înainte, adică Julian va conduce în continuare Institutul, iar Conclavul nu va ști nimic despre asta.

Nu se poate să nu existe vreo modalitate prin care să poată prelua ceva din povara de pe umerii fratelui său. Cu siguranță că acum, când el și Emma aflaseră adevărul, avea să fie mai ușor pentru Jules. Poate era timpul să afle și cei mici. Mark și-a jurat în gând că va fi alături de fratele lui când va face asta. Era mai simplu să trăiești în adevăr decât în minciună, așa spunea Kieran.

Mark a avut o tresărire când și-a amintit de Kieran; a deschis o ușă. O sală de muzică. În mod clar, nu era prea des folosită — un pian plin de praf, o mulțime de instrumente cu coarde agățate de pereți, cutia unei viori. Măcar cutia viorii părea curată. Tatăl Emmei cânta la vioară, și-a amintit Mark. Faptul că spiritele naturii erau obsedate de oamenii care știau să cânte îl făcuse pe Mark să stea departe de muzică.

— Mark?

A tresărit și s-a întors. În spatele lui era Ty, îmbrăcat în negru, cu blugi și hanorac, dar cu picioarele goale. Culorile întunecate îl făceau să pară și mai subțire.

— Bună, Tiberius!

Lui Mark îi plăcea versiunea mai lungă a numelui fratelui său. Avea impresia că se potrivea mai mult cu solemnitatea lui.

— Cauți ceva?

— Pe tine te căutam, a spus Ty, în stilul său direct. Te-am căutat și aseară, dar nu te-am găsit, și pe urmă am adormit.

— M-am dus să-mi iau rămas-bun de la Kieran, i-a explicat Mark.

— Rămas-bun? Ty și-a îndreptat umerii. Asta înseamnă că rămâi cu noi definitiv?

Mark nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Da. Rămân aici.

Ty a respirat adânc; părea pe jumătate ușurare, pe jumătate neliniște.

— Bine, a spus el. Asta e bine.

— Și eu cred la fel.

— Este, a spus Ty, de parcă Mark nu ar fi înțeles, pentru că așa vei putea să-i iei locul lui Julian.

— Să-i iau locul?

Mark se uita la el, uimit.

— Practic, nu Julian e cel mai mare, a spus Ty. Și chiar dacă nu te-ar pune niciodată la conducerea Institutului, oficial, pentru că ești pe jumătate elf, tot ai putea să faci ce face Julian. Să ai grijă de noi, să ne spui ce să facem. Nu trebuie să facă el asta. Ai putea s-o faci tu.

Mark s-a rezemat de ușă. Ty avea o expresie absolut deschisă, și în ochii lui de un cenușiu pal era multă speranță, iar Mark s-a simțit așa de panicat, încât parcă i se făcea rău.

— I-ai vorbit despre asta și lui Julian? I-a întrebat el. I-ai spus că ai de gând să-mi ceri asta?

Ty, care nu a sesizat nota oarecum furioasă din vocea lui Mark, și-a încruntat sprâncenele delicate.

— Cred că i-am zis ceva.

— Ty, a spus Mark. Nu poți să aranjezi așa viețile oamenilor. Ce te face să crezi c-ar fi o idee bună?

Ty a început să se uite prin cameră, oriunde, numai la Mark nu.

— Nu am vrut să te supăr. Am crezut că te-ai simțit bine în noaptea aia, la bucătărie, când Julian te-a lăsat să te ocupi de noi...

— M-am simțit bine. Toți ne-am simțit bine. Dar am ars și aragazul și l-am acoperit cu zahăr pe frățiorul tău. Nu așa ar trebui să fie mereu. Nu așa trebuie... Mark s-a întrerupt, rezemat de perete; tremura. Ce Dumnezeu te-a putut face să te gândești că aș putea să am grijă de Tavvy? Sau de Dru? Tu și Livvy sunteți mai mari, dar asta nu înseamnă că nu aveți nevoie de *un părinte*. Julian e părintele vostru.

— Julian e fratele meu, l-a contrazis Ty, și în vocea lui se simțea încordarea. Și tu la fel. Ești ca mine. Suntem la fel.

— Nu, a spus Mark, aspru. Nu suntem la fel. Eu sunt o catastrofă, Ty. Abia dacă știu cum să trăiesc în lumea asta. Tu ești capabil. Eu, nu. Tu ești o persoană completă — ai fost crescut de cineva care te-a iubit, care te-a iubit mai mult decât pe el însuși, și nu că ar trebui să fii recunoscător pentru asta, așa fac toți părinții, dar eu ani de zile n-am avut asta. Pentru numele Îngerului, abia dacă sunt în stare să am grijă de mine. În niciun caz n-aș putea să am grijă de voi.

Buzele lui Ty se albiseră. S-a dat un pas înapoi, după care a luat-o la fugă pe hol.

Dumnezeule, și-a spus Mark. Ce dezastru. Dezastru total. Deja începuse să intre în panică. Ce îi spusese lui Ty? Oare îl făcuse să se simtă o povară? Oare își stricase relația cu fratele lui în mod ireparabil?

Era un laș, s-a gândit el, ferindu-se de responsabilitatea pe care Julian o avusese atâția ani, intrând în panică gândindu-se ce s-ar putea întâmpla cu familia dacă ar fi fost pe mâinile lui.

Simțea o nevoie disperată să stea de vorbă cu cineva. Nu cu Julian; asta ar însemna o altă povară pe umerii lui. Iar Emma nu putea să păstreze un secret față de Julian. Livvy l-ar omorî; ceilalți erau prea mici...

Cristina. Cristina îi dădea mereu sfaturi bune; zâmbetul dulce al Cristinei îl calma mereu. A pornit în grabă spre camera ei.

Ar fi trebuit să bată la ușă, desigur. Așa face un om normal. Dar Mark, care trăise atât de mult timp într-o lume fără uși, a pus mâna pe clanță și a deschis ușa fără să se gândească.

Razele soarelui luminau puternic camera. Ea stătea în pat, rezemată de perne, iar Diego, îngenunchat în fața ei, o săruta. Îi ținea capul în mâini, ca pe un lucru prețios, iar părul ei negru se revărsa printre degetele lui.

Am interpretat greșit totul, s-a gândit el, am stricat totul. Sentimentele lui pentru Cristina erau ciudate, nu prea clare, dar acum, când o vedea sărutându-se cu Diego, se simțea mai îndurerat decât ar fi crezut. O parte din durerea asta era gelozie. O altă parte venea de la gândul că fusese departe de oamenii muritori așa de mult timp, încât nu-i mai înțelegea. Poate nu-i va înțelege niciodată.

Trebuia să fi rămas cu vânătorii sălbatici. S-a lăsat să alunece pe podea și și-a acoperit fața cu palmele.

Un nor de praf, lemn și tencuială se ridica din locul în care podeaua lui Rook fusese distrusă. Acum mai apăruse și un jet fin de sânge. Kit s-a dat jos de pe scaunul pe care era urcat și a rămas împietrit. Fața îi era stropită cu sânge și în toată camera se simțea duhoarea metalică a acestuia.

Sângele tatălui meu.

Demonii se adunaseră acum în cerc și sfâșiau ceva pe podea. Trupul tatălui său. Sunetul cârnii rupte răsuna în toată camera. Îngrețosat, Kit a simțit că i se strânge stomacul — exact când demonul care se rostogolise pe scări s-a întors la ceilalți, chițâind.

Ochii lui, ca niște bulbi lăptoși în capul acela buretos, păreau să se uite la Kit. Demonul a înaintat spre el, iar Kit a luat un scaun din apropiere și l-a ridicat în fața lui ca pe un scut. Era conștient că probabil un băiat de cincisprezece ani, lipsit complet de pregătire, n-ar fi putut arunca un scaun greu de stejar ca pe o jucărie.

Dar lui Kit nu-i păsa; era înnebunit de panică și groază. Când demonul a ajuns în fața lui, a repezit scaunul peste el. Demonul a fost împins înapoi, dar a revenit iar. Kit s-a ferit, dar, de data asta, piciorul acela zimțat a lovit scaunul și l-a retezat în două. Demonul s-a repezit la el cu dinții rânjiți, iar Kit a ridicat cele două jumătăți de scaun, care s-au sfărâmat în mâinile lui. S-a trezit aruncat în perete.

S-a lovit puternic cu capul de zid și a fost cuprins de amețală. A văzut ca prin ceață monstrul mantid aplecându-se deasupra lui. *Fă-o mai repede, și-a spus el în gând. Pentru numele lui Dumnezeu, omoară-mă repede!*

Demonul s-a aplecat spre el cu gura căscată, arătându-și șirurile de dinți și gâttelej negru. A ridicat mâna să se ferească — se apropia mai mult, și mai mult —, apoi creatura a părut să explodeze. Capul i-a zburat într-o parte și corpul în altă parte. Sângele negru-verzui de demon l-a stropit pe Kit din cap până în picioare.

S-a uitat în sus, prin ceață, și a văzut doi oameni aplecându-se asupra lui. Unul era fata blondă vânător de umbre de la Institut, Emma Carstairs. Mânua o sabie aurie, pătată de limfă demonică. Lângă ea mai era o femeie, care părea cu câțiva ani mai mare. Era înaltă și subțire, cu părul lung și creț. Parcă o mai văzuse undeva — în Piața Umbrelor? Nu era sigur.

— Tu ocupă-te de Kit, i-a spus Emma. Eu mă ocup de ceilalți demoni.

Emma a dispărut din raza vizuală a lui Kit. N-o vedea decât pe cealaltă. Avea un chip plăcut și blând și se uita la el cu o afecțiune surprinzătoare.

— Eu sunt Tessa Gray, s-a prezentat ea. Ridică-te, Christopher.

Kit a clipit repede din ochi. Nimeni nu-i spusese vreodată Christopher. Nimeni în afară de tatăl lui, atunci când era furios. Gândul la Johnny l-a făcut să simtă un junghi de durere și s-a uitat spre locul unde trupul tatălui său fusese doborât.

Spre uimirea lui, a văzut acolo două persoane. Era și un bărbat înalt, brunet, care se lupta cu un fel de baston-sabie, alături de Emma; împreună, îi făceau pe demoni țandări. Limfa verde țâșnea peste tot ca niște gheizere.

— Tata, a îngăimat Kit, trecându-și limba peste buzele uscate, pe care simțea gust de sânge. A fost...

— Va trebui să-l plângi mai târziu. În clipa asta ești în mare pericol. S-ar putea să mai apară și alți demoni, sau alte creaturi mai rele.

El s-a uitat la ea prin ceață. În gură avea un gust amar.

— Ești vânător de umbre?

— Nu, a răspuns Tessa Gray, cu o fermitate surprinzătoare. Dar tu ești. A întins mâna spre el. Hai, acum, a spus ea. În picioare, Christopher Herondale. Te căutăm de mult.

— Spune ceva, a zis Emma. Te rog.

Dar băiatul care stătea lângă ea în mașină nu a spus nimic. Se uita pe geam, spre ocean; ajunseseră la autostrada de pe coastă și el nu scosese niciun cuvânt.

— E în regulă, l-a liniștit Tessa, de pe bancheta din spate; vocea ei era blândă, dar așa era vocea ei mereu. Nu ești obligat să vorbești, Christopher.

— Nimeni nu-mi spune așa, a informat-o Kit.

Emma a avut o tresărire ușoară. Kit vorbea cu o voce monotonă, uitându-se pe fereastră. Știa că era ceva mai mic ca ea, dar asta se vedea mai mult din felul în care se purta. Era destul de înalt, iar felul în care se luptase acolo, cu demonii mantizi, fusese de-a dreptul impresionant. Avea niște blugi pătați de sânge și un tricou la fel de pătat, care odinioară fusese probabil albastru. Vârfurile părului blond erau lipicioase de sânge demonic și sânge uman.

Emma își dăduse seama că sunt mari probleme încă din clipa în care ajunsese acasă la Johnny Rook. Deși casa arăta la fel ca înainte, deși ușa și ferestrele erau închise și nu se auzea niciun sunet, ea simțise că lipsea energia magică pe care o percepusese când mai fuseseră aici. Mai aruncase o privire spre mesajul din telefon și scosese Cortana.

Când a intrat în casă, a avut impresia că acolo explodase o bombă. Era limpede că demonii mantizi intraseră de dedesubt — de multe ori demonii se deplasează pe sub pământ, ca să evite lumina zilei. Spărseseră podeaua de lemn; peste tot era limfă demonică, sânge uman și rumeguș.

Și demoni mantizi. Arătau mult mai grotesc în sufrageria lui Johnny Rook decât pe falezele din munții Santa Monica. Mai insectiformi, mai monstruoși. Picioarele zimțate sfâșiau pereții de lemn, distrugând mobila și cărțile.

Emma a rotit Cortana. A tăiat în două un mantid; acesta a dispărut cu un chițait, și acum vedea mai bine camera. O parte din demoni erau stropiți de sânge roșu, uman. Stăteau în jurul trupului celui care fusese Johnny Rook, acum făcut bucăți pe podea.

Kit. Emma s-a uitat înnebunită în jur și l-a văzut pe băiat ghemuit pe scări. Nu era rănit. A pornit spre el — exact în clipa în care acesta a luat un scaun și l-a repezit în capul unui mantid.

Numai antrenamentul a făcut-o pe Emma să nu se oprească în loc. Copiii oamenilor nu făceau așa ceva. Nu știau cum să se apere de demoni. Nu aveau instinctul care să...

Ușa s-a dat de perete în spatele ei și, din nou, doar antrenamentul a ajutat-o să nu se oprească, de uimire. A reușit să descăpățâneze un alt demon mantid, mânjind lama Cortanei cu limfă, exact când în cameră s-a năpustit Jem Carstairs, urmat de Tessa.

Se aruncaseră în luptă fără să-și spună o vorbă, fără să-i adreseze Emmei vreun cuvânt, dar, în timp ce se luptau, ea schimbase o privire cu Jem și își dăduse seama că el nu e deloc surprins că o vede aici. Arăta ceva mai matur decât era atunci în Ildris — acum părea de vreo douăzeci și șase de ani, mai degrabă bărbat decât băiat, deși Tessa arăta exact la fel.

Avea aceeași expresie dulce pe care și-o amintea Emma și aceeași voce blândă. Se uitase la Kit cu dragoste și tristețe când se dusesese la el și îi întinsese mâna.

Christopher Herondale.

— Dar Kit este prescurtarea de la Christopher, nu-i așa? l-a întrebat Tessa acum, tot cu blândețe.

Kit nu a răspuns.

— Numele tău real este Christopher Jonathan Herondale. Și pe tatăl tău îl chema Jonathan, nu?

Johnny. Jonathan.

Erau o mie de vânători de umbre care se numeau Jonathan. Jonathan Vânătorul de Umbre fusese cel care întemeiase rasa nefilimilor. Era și numele lui Jace.

Emma o auzise pe Tessa, acolo, acasă la Johnny Rook, dar parcă tot nu-i venea să creadă. Deci nu numai că era un vânător de umbre ascuns, era un Herondale. Clary și Jace vor trebui să fie anunțați. Probabil că vor veni în goană.

— E un Herondale? Ca Jace?

— Jace Herondale, a murmurat Kit. Tata spunea că e unul dintre cei mai răi.

— Unul dintre cei mai răi, ce? l-a întrebat Jem.

— Vânători de umbre. Kit parcă scuiase cuvintele. Iar eu nu sunt așa ceva. Aș ști și eu.

— Sigur?

Vocea lui Jem era calmă.

— Cum ai ști?

— Nu e treaba voastră, a spus Kit. Știu eu ce faceți. Tata mi-a spus că sunteți în stare să răpiți pe oricine are darul Vederii și nu a împlinit nouăsprezece ani. Pe oricine ați crede voi că puteți să-l faceți vânător de umbre. Fiindcă nu mai sunteți așa mulți după Războiul Întunecat.

Emma a deschis gura să protesteze indignată, dar Tessa i-a luat-o înainte.

— Tatăl tău ți-a spus multe lucruri care nu erau adevărate, a zis ea. Nu vreau să vorbesc de rău o persoană moartă, Christopher, dar mă

îndoiesc că îți spun vreo noutate. Și a avea darul Vederii e ceva. Dar e cu totul altceva să te poți apăra de demoni mantizi fără niciun fel de antrenament.

— Ai spus că l-ai căutat? a întrebat Emma, în timp ce treceau pe lângă Topanga Canyon Motel, cu geamurile lui maronii, vizibil murdare în lumina soarelui. De ce?

— Pentru că e un Herondale, a spus Jem. Iar cei din familia Carstairs au o datorie față de familia Herondale.

Emma a simțit un oarecare fior. Tatăl ei îi spusese același lucru, de nenumărate ori.

— Cu mulți ani în urmă, Tobias Herondale a fost judecat pentru dezertare, le-a explicat Jem. A fost condamnat la moarte, dar nu a putut fi găsit, așa că în locul lui au ucis-o pe soție. Ea era însărcinată. O magiciană, Catarina Loss, a reușit să ia copilul și l-a ascuns în Lumea Nouă.

— Au omorât-o pe soția însărcinată? a făcut Kit. Ce fel de oameni sunteți voi?

— A fost într-adevăr o porcărie, a spus Emma, fiind pentru prima oară de aceeași părere cu Kit. Așadar, Kit este urmașul lui Tobias Herondale?

Tessa a încuviințat din cap.

— Nu există nicio scuză pentru fapta Conclavului. Așa cum știi, eu am fost cândva Tessa Herondale — cunoșteam povestea lui Tobias, era o legendă îngrozitoare. Dar abia acum câțiva ani am aflat de la Catarina că acel copil a supraviețuit. Jem și cu mine am hotărât să aflăm ce s-a întâmplat cu urmașii Herondale. Toate cercetările noastre ne-au dus spre tatăl tău, Kit.

— Numele de familie al tatălui meu era Rook, a mormăit Kit.

— Oficial, familia voastră a avut mai multe nume, a spus Tessa. Din cauza asta v-am găsit foarte greu. Presupun că tatăl tău știa că are sânge de vânător de umbre și se ascundea de noi. Cu siguranță, să se dea drept un mundan cu darul Vederii a fost o idee inteligentă. Așa a reușit să-și facă relații, să-și păzească locuința și să-și ascundă identitatea. Să te ascundă pe tine.

Kit a spus cu voce înăbușită:

— Mereu spunea că eu sunt cel mai mare secret al lui.

Emma a cotit pe drumul spre Institut.

— Christopher, a spus Tessa. Eu și Jem nu suntem vânători de umbre. Noi nu ne supunem Conclavului și nu ne-am propus să facem din tine ceva ce nu vrei să fii. Dar tatăl tău avea mulți dușmani. Acum, că nu mai e și nu te mai poate proteja, ei vor veni după tine. Cel mai prudent e să stai la Institut.

Kit a mormăit ceva. Nu părea nici impresionat, nici încrezător.

Era ciudat, s-a gândit Emma, când a ajuns în fața Institutului, singurele chestii pe care Kit le avea în comun cu tatăl lui, ca aspect, erau înălțimea și subțirimea. Când stătea în mașină, uitându-se la tricoul plin de sânge, Emma i-a văzut ochii de un albastru limpede. Părul, însă, auriu pal și ondulat, era clar părul familiei Herondale. Și chipul lui, osatura fină, delicatețea. Acum era prea plin de sânge, zgâriat și amărât, dar într-o bună zi sigur va fi de o frumusețe devastatoare.

Kit s-a uitat cu ură la Institut, la geamurile și lemnul care străluceau în lumina după-amiezii.

— Institutele nu sunt un fel de pușcării?

Emma a pufnit.

— Sunt ca niște case mai mari. Pot să stea aici vânători de umbre din toată lumea. Au milioane de camere. Eu stau aici.

— Nu mă interesează, a spus Kit, posac. Nu vreau să intru înăuntru.

— Ai putea să fugi, a sugerat Tessa, și pentru prima oară Emma a simțit duritatea de sub blândețea vocii.

Asta îi amintea că ea și Jace sunt de același sânge.

— Dar cel mai probabil vei ajunge să fii mâncat de un demon mantid imediat după apusul soarelui.

— Nu sunt vânător de umbre, a insistat Kit, dându-se jos din mașină. Nu vă mai prefaceți c-aș fi.

— Păi, uite, putem să facem imediat un test, a spus Jem. Numai un vânător de umbre poate deschide ușa Institutului.

— Ușa?

Kit s-a uitat la ușa. Își ținea un braț strâns pe lângă corp. Emma l-a privit mai atent. De când îl avea pe Julian *parabatai*, știa foarte bine cum fac băieții când încearcă să ascundă faptul că sunt răniți. Poate o parte din sângele de pe el era chiar al lui.

— Kit. . ., a început ea.

— Hai să văd dacă am înțeles, a întrerupt-o el. Dacă încerc să deschid ușa și nu pot, mă lăsați să plec?

Tessa a dat din cap. Înainte ca Emma să mai poată spune ceva, Kit a urcat scările șchiopătând. Ea s-a repezit după el, cu Tessa și Jem în spatele ei. Kit și-a lipit umărul de ușa și a împins-o.

Ușa s-a dat de perete și el a căzut înăuntru, lovindu-se de Tiberius, care tocmai trecea pe acolo. Ty s-a dat în spate, împleticindu-se, și s-a uitat uimit la băiatul de pe jos.

Kit se ridicase în genunchi, ținându-și brațul stâng cu mâna cealaltă. Respira greu și se uita în jurul lui — la intrare, la podeaua de marmură, inscripționată cu rune. La săbiile atârinate de pereți. La desenul care îl înfățișa pe Înger cu Instrumentele Mortale.

— E imposibil! a spus el. Nu se poate.

Uimirea lui Ty părea să se mai fi atenuat.

— Ești bine?

— Tu! s-a răstit Kit, cu ochii la el. Tu m-ai amenințat cu cuțitul!

Ty părea stânjenit. Și-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Eram în misiune. N-a fost ceva personal.

Kit a început să râdă. S-a lăsat la loc pe podea, râzând întruna. Tessa a îngenucheat lângă el și i-a pus mâinile pe umeri. Emma se uita la el și, fără să vrea, își aducea aminte de ea, ce criză făcuse în timpul Războiului Întunecat, când își dăduse seama că părinții ei sunt morți.

Kit s-a uitat în sus la ea. Avea o expresie tulburată. Expresia cuiva care își pune la bătaie toată voința ca să nu plângă.

— Un milion de camere, a spus el.

— Ce? a făcut Emma.

— Ai zis că sunt aici un milion de camere, a spus el, ridicându-se în picioare. Mă duc să găsesc una goală. Și după aia mă încui acolo. Și dacă încearcă cineva să intre, îl omor.

— Crezi c-o să fie bine? a întrebat Emma. Mă refer la Kit.

Stătea în fața scărilor cu Jem, care îl luase pe Church în brațe. Motanul venise în fugă la numai câteva secunde după sosirea lui Jem și efectiv își aruncase în brațele lui micul trup blănos. Acum Jem îl mângâia, scărpînându-l absent sub bărbie și între urechi. Motanul se înmuia tot sub mângâierile lui, ca o cârpă.

La orizont, oceanul își ridica și își cobora apele. Tessa ieșise afară să dea un telefon. Emma îi auzea vocea în depărtare, dar nu și cuvintele.

— Tu ai putea să-l ajuți, a spus Jem. Și tu ți-ai pierdut părinții. Știi cum se simte.

— Dar nu cred că... Emma s-a panicat. Dacă rămâne, nu știu cum... Se gândea la Julian, la unchiul Arthur, la Diana, la toate secretele lor. Tu nu poți să mai stai? l-a întrebat ea și s-a mirat singură de tristețea vocii ei.

Jem i-a zâmbit pe deasupra capului lui Church. Zâmbetul acela i-a amintit de prima oară când se uitase cu adevărat la chipul lui, un zâmbet care o făcea să se gândească fără să vrea la tatăl ei. La sângele familiei Carstairs, pe care îl aveau amândoi.

— Mi-ar plăcea să mai stau, a recunoscut el. De când ne-am văzut ultima oară în Idris, mi-a fost dor de tine și m-am gândit de multe ori la tine. Mi-ar plăcea să te mai vizitez. Să mai cânt puțin la vechea mea vioară. Dar eu și Tessa trebuie să plecăm. Trebuie să găsim cadavrul lui Malcolm și Cartea Neagră, pentru că o carte ca asta, chiar și la sute de leghe în mare, poate aduce necazuri.

— Îți amintești ce mi-ai spus la ceremonia *parabatai*? Mi-ai spus că ai vrea să poți să ai grijă de mine, dar că voi doi trebuie să căutați ceva. Pe Kit îl căutați?

Jem l-a lăsat pe Church jos și motanul s-a îndepărtat încet, torcând, să caute un loc umbros. Când zâmbea, Jem părea așa de tânăr, încât lui Emma îi era imposibil să se gândească la el ca la un strămoș — chiar ca la un unchi.

— Da. Îl căutam de ani de zile. Am reușit să mai micșorăm aria de cercetare și în final am ajuns la Piața Umbrelor. Dar Johnny Rook era expert în camuflaj. Jem a oftat. Aș fi vrut să nu fie așa expert.

Și-a trecut absent o mână prin părul negru. Avea o șuviță argintie, de culoarea aluminiului. S-a uitat la Tessa și Emma a văzut expresia lui când ochii lor s-au întâlnit. Iubirea care nu se ștersese nici după un secol.

Iubirea este slăbiciunea ființelor umane, iar îngerii o disprețuiesc pentru asta, la fel și Conclavul, și din acest motiv și pedepsește iubirea. Știi ce se întâmplă cu parabatai-ı care se îndrăgostesc? Știi de ce există interdicția asta?

— Malcolm..., a început ea.

Jem s-a întors la ea, cu o strălucire de compătimire în ochii lui întunecați.

— Am aflat totul de la Magnus. El ne-a spus că tu l-ai ucis pe Malcolm. Cred că ți-a fost foarte greu. Îl cunoșteai. Nu e ca și cum ai ucide demoni.

— Îl cunoșteam, a spus Emma. Cel puțin, așa credeam.

— Și noi îl cunoșteam. Tessa a suferit foarte mult când a auzit că Malcolm era convins că noi toți l-am mințit. Că i-am ascuns faptul că Annabel nu era la Surorile de Fier și că în realitate fusese ucisă de familia ei. Noi am crezut povestea asta, dar el a murit crezând că noi știam adevărul. Cât de trădat s-o fi simțit.

— E ciudat să mă gândesc că a fost prieten cu tine. Deși a fost prieten și cu noi, presupun.

— Oamenii sunt ființe complexe. La fel și magicienii. N-aș avea nicio ezitare să spun că Malcolm a făcut multe lucruri bune în viața lui, înainte de a face aceste rele. Este una dintre cele mai importante lecții ale maturității, să afli că un om poate face și bine, și rău.

— Povestea lui... cea referitoare la Annabel... ce lucruri groaznice li s-au întâmplat, numai pentru că se iubeau. Malcolm mi-a spus ceva... și mă întrebam dacă e adevărat. Mi s-a părut foarte ciudat.

Jem era nedumerit.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că iubirea e disprețuită de Conclav pentru că e un sentiment uman. Că de-asta au făcut Legile acelea, care interzic iubirea unui vânător de umbre cu un repudiat sau cu parabatai-ul său... Și Legile astea nu prea au sens...

Emma se uita la Jem cu coada ochiului. Oare era prea evident?

— Conclavul poate fi groaznic de dur, a încuviințat el. Refractor și crud. Dar anumite lucruri își găsesc explicația în istorie. De pildă, Legea *parabatai*-lor.

Emma a simțit că temperatura corpului ei scade brusc cu câteva grade.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu dacă ar trebui să-ți dezvălui asta, a rostit Jem, uitându-se spre ocean cu o expresie atât de sumbră, încât Emma a simțit că îi îngheață inima. E un secret — e un secret chiar și pentru *parabatai* —, doar câțiva îl știu: Frații Tăcuți, Consulul... Am depus un jurământ.

— Dar acum nu mai ești vânător de umbre, a spus Emma. Nu mai ești legat prin jurământ. Când a văzut că el nu spune nimic, a insistat: Îmi ești dator, nu uita. Pentru că nu ai stat cu mine.

El a zâmbit cu un colț al gurii.

— Nu te lași, Emma Carstairs.

A respirat adânc. Emma auzea în depărtare vocea Tessei. Rostea numele lui Jace.

— Ritualul *parabatai*, a început Jem, a fost creat astfel încât doi vânători de umbre să fie mai puternici uniți decât individual. A fost din totdeauna cea mai puternică armă. Nu toți au *parabatai*, dar existența acestora îi face pe nefilimi ceea ce sunt. Fără ei, ar fi infinit mai slabi, într-un fel pe care nu am voie să ți-l explic. La modul ideal, ceremonia sporește puterile fiecărui *parabatai* în parte — runele pe care și le fac unul altuia sunt mai puternice —, și cu cât e mai strânsă legătura personală dintre ei, cu atât e mai mare puterea.

Emma și-a adus aminte de runele pe care i le făcuse lui Julian după ce fusese atins de săgeata otrăvită. Cum străluceau. De runa Rezistenței, pe care i-o desenase el. Ce efect avusese, ca nicio rună de până atunci.

— După ce acest ritual se folosisese deja de generații bune, a spus Jem, vorbind mai încet, s-a descoperit că, dacă legătura era *prea* strânsă, dacă devenea o iubire romantică, atunci puterea celor doi se modifica față de cea generată de vrajă. Dacă iubirea nu era împărțită, chiar

dacă era un sentiment puternic, nu se schimba nimic — dar o iubire reală, romantică, împărtășită? Avea un preț teribil.

— Își pierdeau puterile? a încercat Emma să ghicească. Ca vânători de umbre?

— Puterea lor creștea, a corectat-o Jem. Runele făcute de ei nu semănau cu nicio altă rună. Puteau să mânuiască magia la fel ca magicienii. Dar nefilimii nu sunt făcuți să fie magicieni. În cele din urmă, puterea aceea îi făcea să-și piardă mințile, iar unii ajungeau niște monștri. Își distrugeau propriile familii, pe cei la care țineau. Semănau moarte în jurul lor până când, în final, mureau și ei.

Emma avea impresia că se sufocă.

— Și de ce nu ne spun asta? De ce nu-i avertizează pe nefilimi, ca să știe?

— Este vorba despre *putere*, Emma, a spus Jem. Unii poate ar evita în mod înțelept să se apropie prea mult, dar mulți alții s-ar grăbi să profite de acest avantaj, în scopuri rele. Puterea îi atrage întotdeauna pe cei lacomi și pe cei slabi.

— Eu nu mi-aș dori putere, a precizat Emma. Nu genul ăsta de putere.

— Trebuie avută în vedere natura umană, a spus Jem și i-a zâmbit Tessei, care terminase de vorbit și acum venea spre ei. Interdicția de a fi îndrăgostit nu ucide iubirea. O face mai puternică. -

— Despre ce vorbiți voi aici?

Tessa le-a zâmbit de la poalele scărilor.

— Despre iubire, a răspuns Jem. Despre cum să-i pui capăt, presupun.

— O, dacă ai putea să-i pui capăt doar pentru că așa vrei, viața ar fi cu totul altfel! a râs Tessa. E mai simplu să pui capăt iubirii cuiva pentru tine decât să pui capăt propriei tale iubiri. Să-l convingi că nu-l iubești sau că ești o persoană care nu merită să fie respectată — sau, ideal, ambele.

Ochii ei erau mari și cenușii și tineri; era greu de crezut că are mai mult de nouăsprezece ani.

— Dar să-ți schimbi sentimentele, e aproape imposibil, a adăugat ea.

Aerul s-a umplut de particule strălucitoare. Brusc și-a făcut apariția un Portal, strălucind ca o ușă fantomatică, deasupra pământului. S-a deschis și Emma a avut impresia că se uită pe gaura cheii: de partea cealaltă a ușii era Magnus Bane, alături de Alec Lightwood — înalt, cu părul negru, ținând în brațe un copilăș cu pielea bleumarin și tricou alb. Alec era șleampăt și fericit; și, uitându-se la el cum îl ține pe Max, Emma își amintea de Julian când îl ținea în brațe pe Tavvy.

Alec a ridicat mâna s-o salute pe Emma, dar s-a oprit brusc, a întors capul și a spus ceva care părea să fie „Raphael”. Ciudat, s-a gândit Emma. Alec i l-a dat pe Max lui Magnus și apoi a dispărut în întuneric.

— Tessa Gray! a strigat Magnus, aplecându-se din Portal ca peste balustrada unui balcon.

Max a găngurit și a început să se agite.

— Jem Carstairs! E timpul să plecăm!

Cineva venea dinspre plajă. Emma nu-i vedea decât silueta. Dar știa că e Julian. Julian, care se întorcea de pe plaja unde o așteptase pe ea. Nu avea cum să nu-și dea seama că e Julian.

Cu o curtoazie care venea din vremurile trecute, Jem s-a înclinat elegant în fața Emmei.

— Dacă ai nevoie de mine, spune-i lui Church, a zis el, îndreptându-se. După cum ai văzut, el mă găsește întotdeauna. O să aibă grijă să vin eu la tine.

Apoi s-a întors și a pornit spre Portal. Tessa l-a luat de mână și i-a zâmbit, și o clipă mai târziu au trecut amândoi prin ușa strălucitoare. Au dispărut într-un fulger palid de lumină și Emma a clipit des din ochi, uitându-se în jos, unde stătea Julian, cu ochii la ea.

— Emma?

Julian s-a repezit pe scări și a întins mâinile spre ea.

— Emma, ce s-a întâmplat? Te-am așteptat pe plajă...

Ea s-a ferit de atingerea lui. Pe chipul lui a trecut o umbră de durere, apoi s-a uitat în jur, dându-și seama, parcă, unde se află, și a dat din cap.

— Vino cu mine, i-a spus el încet.

Emma l-a urmat, puțin amețită; au înconjurat Institutul și s-au dus în parcare. El a ocolit statuile și mica grădină, cu Emma după el, până când au ajuns într-un loc de unde nu ar fi putut să fie văzuți din Institut, ascunși de tufișuri și cactuși.

El s-a întors cu fața la ea. Emma vedea bine îngrijorarea din ochii lui. I-a prins obrazii în palme, iar ea a simțit cum i se zbate inima în piept.

— Poți să-mi spui acum. De ce n-ai venit?

Cu o voce tristă, Emma i-a povestit despre mesajul îngrozit trimis de Kit, despre cum s-a repezit imediat la mașină. Cum n-a mai vrut să mai ia pe cineva la Rook, după toate câte se întâmplaseră la Institut în ziua precedentă. Cum i s-a părut că Rook e responsabilitatea ei. Cum a încercat să-l sune pe Julian, ca să-i spună unde se duce, dar el nu a răspuns la telefon. Cum umpluseră demonii mantizi casa lui Rook, cum apăruseră Jem și Tessa și care era adevărul despre Kit. I-a spus tot, mai puțin ce-i spusese Jem despre *parabatai*.

— Mă bucur că ești bine, a spus el după ce a terminat. I-a mângâiat ușor obrazul. Deși cred că, dacă ai fi fost rănită, aș fi știut.

Emma nu a întins mâinile să-l atingă. Le ținea pe lângă corp, încheștate în pumn. Făcuse multe lucruri dificile în viața ei, s-a gândit ea. Toți anii ăia de antrenament. Supraviețuirea după moartea părinților ei. Uciderea lui Malcolm.

Dar expresia aceea a lui Julian — deschisă, încrezătoare — i-a spus că ăsta avea să fie cel mai dificil lucru.

I-a luat mâna în mâinile ei. Și-a trecut încet degetele printre degetele lui. Și mai încet, i-a luat mâna de pe fața ei, încercând să acopere vocea aceea din capul ei, care spunea *Este ultima oară când el te mai atinge așa, ultima oară*.

Încă se țineau de mână, dar ale ei zăceau moi, lipsite de viață. Julian era nedumerit.

— Emma?

— Nu putem face asta, a spus ea, cu o voce plată și goală. Asta am vrut să-ți spun mai devreme. Nu putem fi împreună. Nu așa.

El și-a retras mâinile.

— Nu înțeleg. Ce încerci să-mi spui?

Spun că e prea târziu, ar fi vrut ea să-i spună. Spun că runa de Rezistență pe care mi-ai făcut-o mi-a salvat viața când Malcolm m-a atacat. Și, oricât de recunoscătoare aș fi, asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Spun că deja începem să devenim ceea ce m-a avertizat Jem. Spun că nu se pune problema opririi ceasului, se pune problema să-l dăm înapoi.

Iar ca să facem asta, trebuie să-l spargem.

— Fără sărutări, fără atingeri, fără iubiri, fără întâlniri. E destul de clar pentru tine?

Julian nu arăta ca cineva care primise o lovitură. Era un luptător. Putea să suporte orice lovitură și apoi să fie gata să lovească de două ori mai puternic.

Era mult mai rău decât atât.

Emma și-ar fi dorit cu disperare să-și retragă cuvintele, dar cuvintele lui Jem îi răsunau și acum în urechi.

Interdicția de a fi îndrăgostit nu ucide iubirea. O face mai puternică.

— Nu vreau să am genul acesta de relație, a spus ea. Să mă ascund, să mint, să mă strecur. Nu-ți dai seama? Asta ar otrăvi tot ce avem. Ar ucide toate părțile bune ale relației noastre de *parabatai* și am ajunge să nu mai fim nici măcar prieteni.

— Nu e obligatoriu să se întâmple așa. Julian părea îndurerat, dar hotărât. Nu trebuie să ne ascundem prea mult timp — numai până când cei mici vor crește suficient ca să nu mai aibă nevoie de mine...

— Tavvy va mai avea nevoie de tine încă *opt* ani, a subliniat Emma, cât de rece a putut. Nu putem să ne furișăm atâta timp.

— Am putea să amânăm... să așteptăm...

— N-am de gând să aștept.

Îi simțea privirea asupra ei, simțea greutatea durerii lui. Se bucura că o simte. *Merita s-o simtă.*

— Nu te cred.

— De ce aș spune asta dacă nu ar fi adevărat? Nu se poate spune că mă pune într-o lumină prea grozavă, Jules.

— *Jules?* a repetat el și parcă s-a înecat cu acel cuvânt. Iar îmi spui așa? Ca atunci când eram mici? Nu mai suntem copii, Emma!

— Sigur că nu. Dar suntem tineri. Facem greșeli. Chestia asta dintre noi a fost o greșală. Riscurile sunt prea mari.

Cuvintele îi amăreau gura.

— Legea...

— Nu e nimic mai important ca iubirea, a întrerupt-o Julian cu o voce ciudată, îndepărtată, de parcă și-ar fi amintit cuvintele cuiva. Și nicio Lege nu e mai presus de iubire.

— E ușor de spus. Numai că dacă am vrea să ne asumăm un astfel de risc, ar trebui s-o facem pentru o iubire adevărată, care să dureze toată viața. Și eu țin la tine, Jules, sigur că țin. Ba chiar te iubesc. Te-am iubit de când mă știu.

Măcar partea asta era adevărată.

— Dar nu te iubesc suficient. Nu e de ajuns.

E mai simplu să pui capăt iubirii cuiva pentru tine decât să pui capăt propriei tale iubiri. Să-l convingi că nu-l iubești sau că ești o persoană care nu merită să fie respectată.

Julian respira cu greutate. Dar ochii lui priveau insistent în ochii ei.

— Te cunosc, i-a zis el. Te cunosc, Emma, și știu că minți. Încerci să mă conving să fac ce trebuie. Încerci să mă îndepărtezi de tine ca să mă protejezi.

Nu, i-a răspuns ea în gând, disperată. *Nu-mi acorda prezumția de nevino-văție, Julian. Trebuie să te conving. Trebuie.*

— Nu, te rog, a spus ea. Ai avut dreptate... eu cu tine n-am avea niciun sens... eu cu Mark ar avea sens...

Durerea a înflorit pe fața lui ca o rană. Mark, s-a gândit ea. Numele lui Mark era precum săgeata de elf pe care acesta o purta la gât, putând să străpungă armura lui Julian.

Aproape, s-a gândit ea. Sunt aproape. E gata să mă creadă.

Dar Julian era expert în minciuni. Iar un expert în minciuni își dă seama când e mințit de cineva.

— Încerci să-i protejezi și pe copii, a remarcat el. Nu înțelegi, Emma? Îmi dau bine seama ce vrei să faci și te iubesc pentru asta. *Te iubesc.*

— O, Jules, a oftat ea, disperată. Tu nu vezi? Faci planuri cum să fim împreună, cum să fugim, și eu abia m-am întors de la Rook. L-am

văzut pe Kit, am văzut ce-nseamnă să stai ascuns, ce preț ar trebui să plătim pentru asta, nu numai pentru noi, dar dacă într-o bună zi am avea și copii? Și va trebui să renunțăm la ceea ce suntem. Va trebui să nu mai fiu vânător de umbre. Iar asta m-ar ucide, Jules. Pur și simplu m-ar distruge.

— Atunci va trebui să găsim o altă soluție, a concluzionat el.

Vocea îi era aspră ca șmirghelul.

— O modalitate în care să rămânem vânători de umbre. Vom găsi împreună o soluție.

— Nu vom găsi, a șoptit ea.

Dar ochii lui erau mari și o implorau să se răzgândească, să-și schimbe vorbele, să pună la loc ce a stricat.

— Emma, a spus el și a prins-o de mână. Eu nu voi renunța niciodată la tine, niciodată.

Era o ironie ciudată, s-a gândit ea, o ironie groaznică, pentru că îl iubea așa de mult și îl cunoștea așa de bine, încât știa perfect ce trebuie să facă pentru a distruge cu o singură lovitură toate sentimentele lui.

Și-a retras mâna și a pornit spre Institut.

— Ba da, a spus ea. Vei renunța.

Emma nu știa de cât timp stătea pe pat. Casa era plină de zgomote — când a intrat prima oară, l-a auzit pe Arthur strigând ceva, apoi s-a făcut liniște. Lui Kit i se dăduse una dintre camerele libere, așa cum ceruse el, iar Ty stătea în fața acelei camere, citind o carte. Ea l-a întrebat ce face — îl păzește pe Kit? Păzește Institutul de Kit? Dar el s-a mulțumit să ridice din umeri.

Livvy era cu Dru în sala de antrenament. Emma le auzea vocile înfundate venind de sub podea.

O voia pe Cristina. O voia pe singura persoană care știa ce simte pentru Julian, ca să poată plânge în brațele ei, iar ea să-i spună că totul va fi bine și că a făcut ce trebuia.

Cu toate că Emma tot n-ar fi fost prea sigură dacă ea ar fi crezut cu adevărat că a făcut ce trebuia.

Dar în inima ei știa că așa trebuia.

A auzit declicul mânerului de la ușă și a închis ochii. Nu-și putea șterge din minte chipul lui Julian atunci când a plecat de lângă el.

Jules, s-a gândit ea. Dacă n-ai fi crezut în mine, toate astea n-ar fi fost necesare.

— Emma?

Vocea lui Mark. A apărut în ușă, cu un aer foarte uman, îmbrăcat în blugi și tricou alb.

— Am primit mesajul tău. Voi ai să vorbești cu mine?

Emma s-a ridicat în fund și și-a netezit rochia cu care se îmbrăcase. Una drăguță, cu flori galbene pe fond maroniu.

— Am nevoie de o favoare.

Sprâncenele palide ale lui Mark s-au ridicat.

— Favorurile nu sunt lucruri prea ușoare pentru un elf.

— Nu sunt ușoare nici pentru vânătorii de umbre. Emma și-a îndreptat umerii. Ai spus că îmi ești dator. Pentru că am avut grijă de Julian. Pentru că i-am salvat viața. Ai spus că ai face orice.

Mark și-a încrucișat brațele la piept. Ea a văzut din nou runele lui negre, pe claviculă, la încheieturile mâinilor. Pielea lui era deja mai bronzată decât atunci când venise și avea ceva mai multă musculatură, acum, că mânca. Vânătorii de umbre pun repede pe ei.

— Te rog, continuă, atunci, a îndemnat-o el. Iar dacă este o favoare care îmi stă în putere să ți-o ofer, atunci am să ți-o ofer.

— Dacă te întreabă Julian... A încercat să vorbească mai calm. Nu. Indiferent dacă te întreabă sau nu. Vreau să te prefaci că noi suntem împreună. Că ne iubim.

Brațele lui Mark au căzut pe lângă corp.

— Poftim?

— Ai auzit bine, a spus ea.

Ar fi vrut să poată citi pe fața lui Mark. Dacă s-ar fi împotrivit, știa că nu are cum să-l forțeze. N-ar avea putere să facă asta. Ca o ironie, ei îi lipsea exact lipsa de scrupule a lui Julian.

— Știu că sună ciudat.

— Sună foarte ciudat, a fost de acord Mark. Dacă vrei ca Julian să creadă că ai un iubit, de ce nu vorbești cu Cameron Ashdown?

Dacă tu și Mark ați fi... nu știu dacă mi-aș putea reveni vreodată.

— Trebuie să fii tu, a insistat ea.

— Oricine ar putea fi iubitul tău. Ești o fată frumoasă. Nu ai nevoie de cineva care să mintă.

— Asta nu e pentru orgoliul meu! s-a răstit Emma. Și nu vreau un iubit. Vreau minciuna.

— Vrei să-l mint pe Julian, sau pe toată lumea? a întrebat Mark.

Ținea mâna la gât, bățând ușor pulsul de acolo. Căutând, poate, lanțul lui cu săgeata elfilor; Emma abia acum vedea că nu-l mai are.

— Presupun că toată lumea va trebui să creadă, a spus Emma, șovăitoare. Nu putem să le cerem tuturor să-l mintă pe Julian.

— Nu, a încuviințat Mark și a zâmbit cu un colț al gurii. Nu ar fi practic.

— Dacă nu vrei s-o faci, spune-mi. Sau spune-mi cum aș putea să te conving. Asta nu e pentru mine, Mark, este pentru Julian. Și asta s-ar putea foarte bine să-i salveze viața. Mai mult de-atât nu pot să-ți spun. Sunt nevoită să-ți cer să mă crezi pe cuvânt. L-am protejat în toți acești ani. Asta... asta face parte tot din protecția lui.

Soarele era la apus. Camera se umpluse de o lumină roșiatică. Pielea și părul lui Mark căpătaseră o nuanță rozalie. Emma și-a amintit de ea la doisprezece ani, când credea că Mark e frumos. Nu ajunsese să se îndrăgostească de el, dar putea să se gândească la un altfel de trecut pentru ea, unul în care Mark nu le-a fost luat. Unul în care el fusese acolo și ea se îndrăgostise de el, și nu de fratele lui. Unul în care ea fusese *parabatai* cu Julian și se căsătorise cu fratele lui, și toți fuseseră legați pentru totdeauna, în toate felurile în care oamenii pot fi legați, și atunci ar fi avut tot ce și-ar fi putut dori.

— Vrei să-i spun lui, să le spun tuturor, că noi am început să ne iubim? a întrebat el. Nu că ne iubim deja?

Ea a roșit.

— Trebuie să pară credibil.

— Îmi ascunzi multe lucruri.

Ochii lui străluceau. Acum părea mai puțin om și mai mult elf, s-a gândit ea, evaluând situația, evaluând cu grijă rolul lui în această înșelătorie.

— Presupun că vrei să afle toată lumea că noi ne-am sărutat. Sau poate și mai mult.

Ea a dat din cap. Simțea clar că îi ard obraji.

— Îți jur, o să-ți explic cât pot de mult, l-a asigurat ea, dacă ești de acord. Și jur că asta ar putea să-i salveze viața lui Julian. Nu-mi place că-ți cer să minți, dar. . .

— Dar pentru cei pe care îi iubești faci orice, a spus el, iar ea nu a avut niciun răspuns pentru asta.

El zâmbea acum deschis, amuzat. Emma nu era prea sigură dacă e amuzament uman sau amuzament de elf, care se stârnea din haos.

— Înțeleg de ce m-ai ales pe mine. Sunt aici, suntem aproape și ar fi simplu pentru noi să începem o relație. Niciunul dintre noi nu e atașat de altcineva. Iar tu ești, așa cum am spus, o fată frumoasă, și sper că nu mă consideri hidos.

— Nu, a răspuns Emma. S-a simțit cuprinsă de ușurare și de mii de alte emoții. Nu hidos.

— Cred că mai am doar o întrebare, a spus Mark. Dar mai întâi. . .

S-a răsucit și a închis cu mare grijă ușa.

Când s-a întors din nou cu fața la ea, era mai mult ca oricând elf. În ochii lui era un amuzament sălbatic, o lipsă de griji care trimitea spre o lume unde nu există nicio lege omenească. Părea să aducă în cameră, odată cu el, toată sălbăticia spiritelor naturii: o magie rece și dulce, dar cu rădăcini amare.

Furtuna te cheamă la fel cum mă cheamă pe mine, nu-i așa?

A întins o mână spre ea, cu un gest care însemna și chemare, și ofertă.

— De ce să mințim? a întreat el.

Epilog

ANNABEL

ANI DE ZILE, SICRIUL EI FUSESE USCAT. ACUM, APA MĂRII SE STRECURA prin textura poroasă a pietrei și lemnului și, odată cu ea, și sângele. ·

Apa a picurat pe oasele uscate și pe carnea secată și i-a înmuiat giulgiul. I-a udat buzele veștejite. A adus înăuntru magia oceanului și, odată cu ea, sângele celui care o iubise, o magie încă și mai stranie.

În mormântul ei de lângă marea vuitoare, ochii lui Annabel s-au deschis.

NOTE ASUPRA TEXTULUI

„Valurile bat, corăbiile mari se scufundă, moartea așteaptă în adânc” e un vers din *Imn pentru Proserpina*, de Swinburne.

„Inima ta e o armă de dimensiunea pumnului tău” este chiar o inscripție cu grafitti, care a devenit celebră după ce a apărut pentru prima oară pe un zid din Palestina. Acum o vezi peste tot.

„Căci tot sângele vărsat pe acest pământ curge în izvoarele acelui ținut” e un vers din balada *Tam Lin*.

Toate titlurile capitolului sunt inspirate de poemul *Annabel Lee*.

Multe dintre locurile unde se duce Emma există cu adevărat în Los Angeles sau sunt inspirate din realitate, dar altele sunt imaginare. *Canter's Deli* există, dar Teatrul de la Miezul Noptii nu. *Tridentul lui Poseidon* e un local inspirat de restaurantul *Neptune's Net*, numai că *Net* nu are dușuri în spate. Casa lui Malcolm și a lui Wells au avut ca sursă de inspirație niște case reale. Am crescut în L. A., așa că, în multe privințe, acesta este orașul pe care eu mi-l imaginam când eram copil, plin de magie.

MULȚUMIRI

E nevoie de un sat întreg să pună o carte cap la cap. Sarah Rees Brennan, Holly Black, Leigh Bardugo, Gwenda Bond, Christopher Rowe, Stephanie Perkins, Morgan Matson, Kelly Link și Jon Skovron, toți m-au ajutat și mi-au dat sfaturi. Maureen Johnson, Tessa Gratton, Natalie Parker, Ally Carter, Sarah Cross, Elka Cloke, Holly și Jeffrey Rowland și Marie Lu, toți m-au încurajat de pe margine. Vivienne Hebel mi-a făcut traduceri în spaniolă, iar pentru asta îi voi fi mereu recunoscătoare. Am crescut eu în L.A., dar spaniola mea, ca și a Emmei, e jalnică. Față de Emily Houk, Cassandra Piedra, Catrin Langer și Andrea Davenport voi rămâne veșnic îndatorată.

Recunoștința mea dintotdeauna pentru agentul meu, Russell Galen, pentru editorul meu, Karen Wojtyla, și pentru echipa de la *Simon & Schuster*, care a făcut totul posibil. Și, în final, mulțumirile mele pentru Josh, cel mai tare dintre toți.

Doamna de la Miezul Noptii a fost scrisă în Los Angeles, California; San Miguel de Allende, Mexic; și Menton, Franța.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/70x100

Coli tipo: 41

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising, www.4colours.ro

 Radin print

 Colours
Advertising